JUDITH MICHAEL

LOZUL CEL MARE

Claire Goddard avea puţini bani de cheltuit pe bilete de loterie. Dar a cumpărat totuşi unul, să-şi facă hatîrul, cu gîndul „şi dacă...?“ A doua zi, a cîştigat şaizeci de milioane de dolari...

Judith Michael

Lozul cel mare

Pot of Gold

by Judith Michael

Judith Michael

Lozul cel mare

Traducere de Mihnea Columbeanu

București

ISBN 973-95057-6-5

CAPITOLUL 1

Claire a cîştigat la loterie într-o miercuri după-amiază, aceeaşi după-amiază în care Emma a absolvit liceul, cîinele a fugit şi proprietarul a mărit chiria.

Se întorseseră acasă după ceremonia de absolvire, Emma frumoasă şi strălucitoare în rochia galbenă ca floarea de piciorul-cocoşului pe care Claire i-o terminase de cusut abia în seara trecută, iar Claire frunzărea corespondenţa, în timp ce Emma căuta cîinele.

– Toby! strigă Emma, uitîndu-se în cele două mici dormitoare şi-n bucătărioara fără ferestre. Mamă, Toby nu-i aici!

– Nu l-am lăsat afară înainte de plecare? întrebă absentă Claire; tocmai deschidea un plic cu numele proprietarului ştampilat în colţ. Probabil e în curte; nu pleacă niciodată prea departe, fără tine. Cincizeci de dolari pe lună! exclamă ea, citind scrisoarea. Nu putem plăti atîta; ştie că nu putem.

– Toby! strigă Emma pe fereastră.

Ieşi în stradă şi în curticica laterală, chemîndu-l din mers.

– A dispărut, îi spuse ea Clairei, cînd reveni. N-a mai făcut asta niciodată, niciodată n-a mai fugit, din ziua aceea cînd l-am găsit pe alee. O fi dat peste vreo iubită; l-am văzut cu alt cîine, săptămîna trecută, cred că nu mai are nevoie de mine.

Stătea în mijlocul *living room*-ului aglomerat, cu ochii mari.

– Toate se schimbă în acelaşi timp.

– Va trebui să ne mutăm, murmură Claire

Într-un apartament mai mic, în alt cartier, poate puţin mai aproape de serviciul ei. Dar, probabil, nu la fel de sigur... Izgoni gîndul. Făcuse faţă singură vieţii în Dan-

bury de la vîrsta de şaptesprezece ani; n-avea să-nceapă acum să se îngrijoreze. Şi putea folosi mai puţine camere, cu bursa Emmei, care avea să înceapă colegiul în toamnă. „Dar tot îmi va trebui o cameră şi pentru ea", îşi spuse Claire. „Va veni adeseori acasă. Locul ei e aici; are nevoie de mine. Avem nevoie una de cealaltă."

Şi atunci se auzi soneria.

– L-a găsit cineva pe Toby, exclamă Emma fericită. Ştiam eu că n-o să lipsească o...

Dar uşa zbură de perete şi în cameră năvăli Gina, agitînd o foaie de hîrtie:

– Uitaţi-vă-aici! Cred că asta e, Claire; cred c-ai reuşit; cred c-ai cîştigat. Priveşte!

– A cîştigat? repetă Claire.

– Unde ţi-e biletul? întrebă Gina.

Era înaltă, cu păr negru, trăsături voluntare şi mîini mari care gesticulau extravagant cînd vorbea, mai ales atunci cînd era emoţionată.

– Cel pe care l-ai cumpărat ieri cînd am fost împreună la cumpărături. Haide, Claire, trezeşte-te. Unde e biletul?

– Ce bilet? întrebă Emma.

– De loterie, răspunse Claire; stătea nemişcată, înlemnită, privind-o cu ochi mari pe Gina. Chiar crezi...

– Unde-i? repetă Gina.

– Mamă, tot mai cumperi chestii de-alea? interveni Emma. Sînt nişte aiureli; credeam că te-ai lăsat de ele demult.

Claire deschise poşeta. Era un joc pe care-l juca singură de ani de zile, cumpărînd cîte un bilet de loterie pe săptămînă, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră: singurul moment cînd se lăsa să plutească pe aripile fanteziei.

– E pe-aici pe undeva, murmură ea.

Gina îi smulse poşeta şi, cu familiaritatea născută din prietenia lor de cincisprezece ani, scotoci prin ea pînă găsi un bileţel albastru.

– Ăsta-i; mi-amintesc că primul număr era 20 şi cred că le ţin minte şi pe celelalte – o, Doamne, nu mai suport

tensiunea asta – 20, repetă ea, uitîndu-se de la bilet la hîrtia pe care o ţinea în mînă. Le-au anunţat la actualităţile de după-amiază şi le-am notat, pentru orice eventualitate... şi păreau cele corecte... trei, nouăşopt, nouă, doi zero.

Ridică privirea, cu un rînjet răsărindu-i pe faţă.

– Bingo.

Apoi, tot mai tare:

– Bingo, bingo, bingo. Claire, ştii ce-ai făcut?

– A cîştigat? izbucni Emma.

– A cîştigat! ridică Gina biletul. A cîştigat loteria! Minunata, miraculoasa, vrăjitoarea de maică-ta a cîştigat toată drăcovenia!

– Cît? întrebă fata, uitîndu-se de la Gina la Claire.

Năucită, Claire deschise gura să vorbească, dar nu ieşi nici un sunet.

– Spune-i! Spune-i! o îndemnă Gina, aproape ţopăind de emoţie.

Urmă o mică pauză.

– Şaizeci de milioane de dolari, spuse Claire, făcînd un efort pentru a pronunţa cuvintele imposibile.

Emma scoase un ţipăt şi se aşeză pe scăunelul pentru picioare.

– Mai zi o dată, insistă Gina. Mor cînd aud cum sună. *Şaizeci. Milioane. Dolari.* Îţi vine să crezi? Dumnezeule, Claire, eu nici măcar nu voiam să ne oprim, dar tu ai insistat; ai spus că stai doar un minut, numai atîta cît să-ţi cumperi biletul. Doamne sfinte, dacă m-ai fi ascultat? Ţi-aş fi putut distruge viaţa. Slavă Domnului că nu mi-ai dat atenţie. Nu-mi vine să cred. *Şaizeci de milioane*... Sigur că nu ţi-i dau pe toţi dintr-o dată, nu-i aşa? Au tot felul de reguli...

– Îi plătesc pe-o perioadă de douăzeci de ani, spuse Claire.

Vocea-i suna ca şi cum ar fi ieşit din gura altcuiva, se simţea amorţită. Asemenea lucruri li se întîmplau altora, nu ei; ei nu i se întîmpla nimic, niciodată. Deci, cum ar fi putut să fie adevărat?

Ochii Emmei se măriră, ca şi cum, micşorînd numerele, le-ar fi făcut să fie mai reale.

– Vom primi cîte trei milioane de dolari pe an timp de douăzeci de ani?

Claire îi întîlni privirea şi amîndouă izbucniră într-un rîs nervos. Şi, în acel moment, totul începu să pară real.

– Stai, trebuie să mă gîndesc, spuse Claire. Nu, sînt convinsă că nu vom primi atît de mult; aproape sigur, ne vor reţine mai întîi impozitele. Cred că se cifrează cam la o treime. Dar totuşi...

– Totuşi, nu-i chiar o sumă de mizerie, spuse ironică Gina. Două milioane pe an, douăzeci de ani? N-aş strîmba chiar din nas. Şi, auzi, ăsta-i doar începutul, să ştii. Crede-mă. Vreau să zic, dacă vrei, probabil că ai putea să iei chiar acum luna cu împrumut; cine să te refuze, cînd ştie că vei primi cecul ăla din partea statului Connecticut? Claire, poţi face tot ce vrei!

– Sîntem bogate, spuse încet Emma; ochii-i străluceau. Bogate, bogate, bogate. În viaţa mea n-am visat una ca asta.

– Deci, acum ce urmează? întrebă Gina. Cum... cum îi scoţi, Claire?

Claire asculta ecoul cuvintelor Emmei mîngîind cuvîntul *bogate*.

– Ce? întrebă ea.

– Cum scoţi banii? Îţi trimit un cec de două milioane de dolari, sau ţi-i dau cu mînuţa lor fierbinte?

– Nu ştiu. Nici nu pot să-mi închipui...

Simţul realităţii i se ştergea şi revenea; într-un moment o năpădea o surescitare nebunească, iar în următorul se instala presentimentul deprimat că era vorba de altcineva. Gina făcuse o greşeală, crainicul de la televiziune făcuse o greşeală, altcineva cîştigase lozul cel mare, nu Claire, nicidecum Claire, căci Claire nu cîştigase nimic în viaţa ei.

– Poate au să ţi-i trimită prin poştă, spuse Gina.

– Cum se poate? întrebă Emma. Ştiu că mama a cîştigat?

– O, Doamne, fireşte că nu, gemu Gina. Stăm aici şi trăncănim... Claire, trebuie să le dai telefon.

– Cui să dea telefon?

– Trebuie să fie un număr, răspunse Claire. Pe bilet, probabil. Dac-aş putea să-l văd...

Gina îi dădu biletul şi, în timp ce Claire găsea numărul şi dădea telefon, o ridică pe Emma în picioare şi o îmbrăţişă.

– O să ţi se schimbe toată viaţa. *Totul* se va schimba. Îţi vine să crezi? Mai ai răbdare să aştepţi pînă va începe? Niciodată nu vei mai fi aceeaşi.

– Ba cum să nu, zise Claire, închizînd telefonul. Avea faţa radioasă. Emoţia clocotea în sufletul ei. Cîştigase; era adevărat. Un glas anonim îi confirmase la telefon numerele norocoase şi-i spusese că era singura cîştigătoare. Avea să primească toată suma. Claire Goddard tocmai cîştigase şaizeci de milioane de dolari. Le zîmbi Emmei şi Ginei, cu drag, cu drag pentru toată lumea, cu drag pentru tot globul.

– Vom avea mulţi bani, dar asta nu ne va schimba felul de-a fi. Vom fi aceleaşi, cum am fost întotdeauna, şi vom avea aceiaşi prieteni buni.

– *Nimic* nu va mai fi la fel pentru voi. Va fi...

Gina se încruntă, oftînd apoi.

– Mă rog, poate. De ce nu? S-au întîmplat şi lucruri mai ciudate. Am trecut prin multe împreună; poate reuşim să supravieţuim şi cu şaizeci de milioane de dolari. Aşa că, O.K., ce faceţi mai întîi?

– Plătim toate facturile, răspunse prompt Claire. Plătim împrumutul pentru maşină...

– Oh, mamă, gemu Emma. Ce vom face *interesant?*

Sună telefonul, iar Emma răspunse.

– Claire Goddard? întrebă o femeie, vorbind cu toată viteza. Aici Myrna Hess de la *Danbury Times* şi vreau să vă iau un interviu despre cîştigul la loterie; pot fi la dumneavoastră în zece minute, chiar mai repede, de fapt; aş dori doar să mă asigur că nu vorbiţi cu nimeni altcineva înainte ca eu...

– Nu sînt Claire Goddard, reuşi în sfîrşit Emma s-o întrerupă. V-o dau la telefon...

– Nu, staţi, sînteţi o prietenă? O rudă?

– Sînt fiica ei.

– O, excelent, are familie. Spune-i mamei dumitale că vin imediat. Nu uitaţi: Myrna Hess, de la *Danbury Times*, nu vorbiţi cu nimeni altcineva.

Şi închise.

– Vine aici o reporteră, îi spuse fata lui Claire. Cum au aflat atît de repede?

– Probabil sînt reporteri care stau pe fază aşteptînd să vadă cine cîştigă la jocurile astea, spuse Gina. Nici nu mai există discreţie. Oricum, probabil că e cel mai mare eveniment din oraşul ăsta de la Războiul de independenţă încoace.

Se auzi soneria şi Claire deschise.

– Bună ziua, doamnă Goddard, sînt Parker Webb, de la *Danbury Times*.

În spatele lui fulgeră blitz-ul unui fotograf şi, cînd lumina orbitoare păli, ambii bărbaţii se aflau deja în apartament.

– Cum vă simţiţi ca fiind una dintre cele mai bogate femei din America?

– Nu ştiu, spuse Claire. A mai dat telefon cineva de la ziarul dumneavoastră, o femeie. A spus că vine încoace. Sînteţi împreună?

– A şi sunat Myrna? întrebă ziaristul. Isteaţă fată, Myrna. Dar nu destul de isteaţă ca să-l întreacă pe Parker Webb. Asta chiar o să-i ia piuitul.

– Doamnă Goddard, interveni o brunetă înaltă, din uşa deschisă, sînt Barbara Mayfair de la postul de televiziune *W.C.D.C.*; sînt atît de emoţionată că vă cunosc, e absolut fantastic că aţi cîştigat toată suma. Telespectatorii noştri vor fi atît de fascinaţi să vă vadă în carne şi oase.

– Şi oase? repetă Claire.

– Ştiţi, în persoană; telespectatorii văd oameni celebri la televizor, şi au impresia că-i văd în persoană. Mai

aproape de-atît oricum nu pot ajunge, în fond. Acum, am dori să înregistrăm un interviu pentru telejurnalul de astă seară, dar aici e îngrozitor de aglomerat. Dac-am putea elibera puțintel...

– Vrea să plecăm, îi spuse Parker Webb lui Claire. Barbie, dulceațo, așteaptă-ți rîndul; noi am ajuns primii aici. Doamnă Goddard, ce-ați simțit cînd ați aflat că ați cîștigat *șai-zeci de mi-li-oa-ne de dolari?*

– Nu mi-a venit să cred, răspunse Claire.

– Dar acum credeți.

Webb văzu biletul albastru pe care Emma îl luase în mînă și se năpusti asupra lui:

– Sid, ia-mi un cadru cu ăsta... Băi, Sid, ești atent la mine?

Fotograful descoperise brusc frumusețea Emmei și se învîrtea prin cameră, fotografiind-o în timp ce fata își privea mama. Ea nu lua notă de prezența lui, dar se înclinase ușor spre el, cu un mic surîs pe buzele ei perfecte.

– Exact, spuse fotograful, cînd Webb îi dădu una cu piciorul. Biletul. Vreți să-l țineți în sus, Miss... ăă... Miss?

Emma ridică biletul, dar tăcu.

– Deci v-ați hotărît ce veți cumpăra mai întîi? o întrebă Webb pe Claire.

– Un valet care să răspundă la ușă, spuse Claire.

Barbara Mayfair rîse. Emma zîmbi împreună cu ea, iar fotograful mai luă un instantaneu.

– Și de ce ați face asta? întrebă Webb.

– Ca să nu mă ia prin surprindere cei care vin să-mi ceară interviuri.

– Adică, ar fi trebuit să dau telefon înainte. Sigur, sigur, dar am mai trecut prin asta. Vreau să spun, dacă pierdeam vremea la telefon, Myrna mi-o lua înainte, și Barbie, și cu asta nu puteam să mă-mpac. Haideți, deci, doamnă Goddard, am putea face un interviu? E de o importanță crucială; vreau să zic, pe-aici prin Danbury țara-i destul de secetoasă pentru un reporter; nu se întîmplă multe care s-ar putea numi spectaculoase, în-

țelegeți. Dar ăsta-i un subiect grozav; e istorie în direct. Cincisprezece minute, promit, după care poate veni Barbie la rînd.

O femeie scundă şi rotofeie năvăli în cameră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Parker, puteai să te-nțelegi cu mine!

– Bună, Myrna, o salută Webb. Data viitoare cînd cîştigă la loto cineva din oraşul ăsta, e-al tău, pe cuvînt de onoare.

Femeia privi de la Claire la Gina, apoi la Emma.

– Dumneata eşti fiica? Ai spus că n-o să vorbiți cu altcineva.

– N-am promis nimic, protestă Emma.

– N-a promis, confirmă Gina, vorbind pentru prima oară.

– Sînteți o rudă?

Sună telefonul şi Claire răspunse. Îl privi pe Webb.

– Îl cunoaşteți pe Mick Wales?

– De la *Norwalk Crier*. Au şi aflat? Ascultați, trebuie să-i dăm bătaie.

– Uite şi *New York Post*-ul, spuse Barbara Mayfair. Se lipi de perete, făcîndu-i loc lîngă ea şi cameramanului, în timp ce un bărbat mititel şi cărunt, avînd ochelari cu rame negre, se strecura pe lîngă ei.

– Skip Farley, i se prezentă el lui Claire, deşi ea încă mai ținea receptorul la ureche. Dați bonuri cu numere?

– Treci la coadă şi-atît, replică scorțos Webb. Eu am plecat de cum mi-am făcut interviul.

– Nu vă pot primi azi, îi spuse Claire la telefon lui Mick Wales. Reveniți mîine dimineață.

Închise şi gesticulă spre o mică masă de sufragerie înconjurată de patru scaune cu spătar tare, într-un colț al încăperii.

– Dumneavoastră luați loc aici, le spuse ea lui Skip Farley, Myrna Hess, Barbara Mayfair şi cameramanului, în timp ce eu vorbesc cu... scuzați-mă; am uitat...

– Parker Webb.

Reporterul îi privi pe ceilalți întrebîndu-se dacă să le

ceară să iasă, dar Claire, înțelegîndu-l, clătină din cap:

– Dacă auziți cu toții ce am de spus, nu va trebui să repet la nesfîrşit. Aşa terminăm mai repede. Emma şi cu mine n-am avut un minut să stăm singure şi să ne gîndim la toate astea.

Myma o încolți pe Gina:

– Pot vorbi cu dumneata, da? Eşti o rudă? Sau o prietenă? Cum ai aflat că a cîştigat? Ce-a spus?

Gina clătină din cap:

– O să vă spună Claire tot ce vrea să apară în ziar.

Fără tragere de inimă, Webb se aşezase pe colțul canapelei. Claire ocupă un scaun în fața lui. Se uită la Emma, care privea visătoare pe fereastră, şi deodată îşi dădu seama că fiica ei poza, schimbîndu-şi subtil poziția trupului şi surîsul, în timp ce se prefăcea a nu-l lua în seamă pe fotograful care îi dădea tîrcoale, apropiindu-se, apoi retrăgîndu-se, tăcut, absorbit complet de frumusețea ei. Era ca un dans, îşi spuse Claire; într-un chip ciudat, tînăra fată şi bărbatul cu camera erau înlănțuiți laolaltă, aproape contopindu-se, aproape ca unul. Acest lucru o neliniştea pe Claire, trezindu-i temeri inexplicabile.

– Ajunge, îi spuse ea tăios fotografului; apoi, mai calmă, adăugă: cred că ați făcut destule.

– Iisuse, Sid, termină odată, murmură Webb. Două imagini cu apartamentul – şi de-afară – după care o iei pe doamna Goddard. Vorbind, ținînd biletul în mînă, ştii tu, tot tacîmul. Deci, să începem cu începutul, se întoarse el spre Claire. Dumneavoastră şi fiica dumneavoastră locuiți aici de...

– Şaptesprezece ani, răspunse Claire.

– Numai dumneavoastră două? Sînteți divorțată? Văduvă?

– Divorțată.

– Recent?

– De mult.

– De cît timp?

– Asta n-are nici o legătură cu subiectul.

– Doar o cifră aproximativă. Ar fi de mare folos. De cinci ani? Zece?

Tăcu o clipă.

– De şaptesprezece?

– Nu are nici o legătură cu subiectul, repetă ea.

Se simţea incomod. Niciodată nu i se luaseră interviuri, decît cînd căuta de lucru. Dar aceasta era presa. Străini care aveau să citească despre ea, să-i vadă fotografia, şi pe a Emmei. Trebuia să aibă prezenţă de spirit. Habar n-avea cum se proceda.

– Ce altceva aţi mai dori să ştiţi?

– Chestiuni de interes general, doamnă Goddard; cititorii vor să ştie totul despre dumneavoastră. Ce vîrstă aveţi?

– Treizeci şi cinci.

– Iar Emma...?

– Şaptesprezece.

– M-hmm. Cîte bilete de loterie aţi cumpărat?

– Unul.

– *Unul?* Aţi cîştigat cu *un singur* bilet?

– Nu e necesar decît unul, replică ea, zîmbind.

– Mda, dar ca să măriţi şansele...

– Nu m-am gîndit la cîştig. Mă gîndeam numai la joc.

– „Nu s-a gîndit la cîştig", murmură Webb, notînd. Atunci, de ce le tot cumpăraţi?

– V-am spus: era un joc. Un mod de a visa. Îmi place să visez.

Uşa se deschise şi o femeie slabă şi căruntă scrută încăperea, oprindu-se asupra lui Claire:

– Doamna Goddard? Blanche Eagle; de la *The New York Times*. Mi-au cerut...

– Pe-aici, o întrerupse Webb, arătînd spre grupul din colţ. Mai bine-ar vinde bilete, mai mormăi el.

– Doamnă Goddard, *The New York Times*, reluă Blanche Eagle, subliniind cuvintele. Cu siguranţă, vorbiţi mai degrabă cu noi, decît cu ziarele locale.

– I-am promis domnului Webb, răspunse Claire. A fost aici primul. Dacă nu doriţi să aşteptaţi...

– Scurt timp, replică scurt femeia şi se alătură celorlalţi de la masă.

– „Îi place să viseze“, murmură Webb, scriind. Deci, O.K., doamnă Goddard, la ce vă place să visaţi? Vreau să zic, ce– o să se schimbe acum, cînd aţi cîştigat muntele ăsta de bani?

– V-am mai spus. Nu m-am hotărît.

– Mda, da' staţi puţin, doamnă Goddard; din „nu m-am hotărît“ nu se poate scoate un articol. O.K., deci, ia să vorbim despre... în fine, ce mîncaţi la micul dejun, şi dacă *asta* o să se schimbe?

– Mănînc pîine prăjită cu gem de zmeură, cafea şi uneori încerc omletă cu trufe, răspunse, spre propria ei surprindere, Claire. Îşi amintea că citise parcă despre asta într-o revistă, demult; chiar jinduise după aşa ceva în toţi acei ani?

– Excelent, spuse voios Webb; scrise rapid. Ce lucraţi? Sînteţi angajată aici, în oraş?

– La *Danbury Graphics.*

– Făcînd ce?

– Sînt asistentă într-o echipă de design.

– Ce fel de design?

– Orice, de la cărţi la cutii cu fulgi de cereale.

– Fără glumă. Aţi studiat asta la facultate?

– Da.

– Unde?

– La *Western Connecticut State University.*

– Şi v-aţi luat diploma, cînd?

– N-am absolvit. A trebuit să mă angajez.

Webb dădu din cap:

– Deci, veţi demisiona?

– Să renunţ la slujbă? Nu ştiu. Nu m-am gîndit la asta.

– Ei, aţi putea, acum? Vreau să zic, simplul fapt că *aveţi* şaizeci de milioane înseamnă că viaţa vi s-a schimbat, nu?

– Da, dar... oftă Claire. Cred că mi-ar plăcea să am o casă proprietate, iar maşina mea e veche de zece ani,

aşa că probabil am să-mi cumpăr una nouă.

– *Mercedes? B.M.W.? Porsche?*

– Nu ştiu. Nu m-am...

– Nu v-aţi gîndit la asta. Ce-aţi zice de-un avion?

– *Un avion?*

– Veţi cumpăra unul? Un mic turboreactor?

– Nu, nu-mi dau seama de ce-aş face-o.

– Ca să puteţi ajunge oriunde vreţi după programul dumneavoastră, nu după-al lor. Veţi face unele călătorii, nu?

– Sigur că vom face.

– Pîn-acum n-aţi prea călătorit, aşa-i?

– N-am călătorit deloc; niciodată n-am avut banii necesari.

– Din ce în ce mai bine. Deci, călătorii. Apoi, haine pentru toate călătoriile. La ce fel de haine visaţi?

Pe neaşteptate, Claire se ridică:

– Îmi pare rău, domnule Webb, nu mă pricep la aşa ceva. Aceste întrebări sînt mult prea intime. Nu vorbesc niciodată despre mine; nu-mi place. Nu pot s-o fac. Şi n-a de gînd să încep acum.

Webb se întoarse spre Emma:

– Cum vă simţiţi după ce mama dumneavoastră a cîştigat la loterie?

– Bogată şi fericită, răspunse fata.

– Îi veţi cere mamei dumneavoastră o mulţime de haine noi, o maşină proprie, bijuterii, blănuri?

– Nu ştiu. Cred că vom vorbi despre toate astea. Mama mi-a cumpărat întotdeauna mai multe decît şi-a cumpărat ei.

– Drăguţ, murmură Webb, scriind. Plănuiţi să urmaţi în continuare colegiul?

– De ce nu?

– Păi, acum nu mai aveţi nevoie să vă pregătiţi pentru o profesiune; aţi putea doar să vă distraţi.

– Nu mă duc la colegiu pentru o profesiune. Merg ca să învăţ despre lume şi să cunosc oameni minunaţi şi... să mă maturizez.

– Drăguţ, repetă Webb.

„Drăguţă fată", îşi mai spuse; „năucitor de frumoasă dar fără a fi conştientă de impactul pe care-l produce, sau cel puţin nu arogantă. Voce plăcută, joasă şi delicată; probabil nu strigă niciodată. Şi tot părul ăsta roşcat-auriu, lung, aparent nepieptănat, cum îl poartă fetele în zilele noastre, probabil îi ia mult timp ca să şi-l aranjeze aşa, şi un zîmbet incredibil." Şi ochi mari, imenşi, cu cele mai lungi gene pe care le văzuse Webb în viaţa lui. Şi-şi plăcea mama. De fapt, îşi spuse Webb deodată, semăna cu mama ei.

Privi spre Claire, care o privea pe Emma. Greu de spus exact, fiindcă fata avea toată acea energie tinerească şi efervescentă, şi părul acela trăsnitor, cîtă vreme mama sa arăta mai retrasă, supusă, oarecum... strîmtorată.

Şi avea părul castaniu închis, deşi cu luciri roşii ori de cîte ori se aprindea blitzul, şi-l purta drept pînă pe umeri, dezavantajos pentru faţa ei îngustă. Dar era o faţă frumoasă, îşi spuse Webb; ea şi Emma aveau amîndouă aceeaşi gură mare, adorabilă; amîndouă aveau ochi căprui catifelaţi, sub sprîncenele drepte; şi, cu toate că Emma era mai înaltă – înaltă pentru o fată – amîndouă erau svelte. Dacă mama se îndrepta de spate, scăpînd de ghebul acela al umerilor, ar fi putut avea aceeaşi graţie dezinvoltă pe care o vădea Emma, aproape ca a unei dansatoare.

– Vreau nişte fotografii cu dumneavoastră amîndouă, ceru Webb. O.K.? Sid, hai să le facem.

– Una sau două, interveni Claire, după care am terminat.

Webb dădu din cap:

– Am destul ce să scriu. Va trebui să reluaţi totul pentru Barbie, înţelegeţi, şi pentru cameraman.

Claire privi în spatele ei.

– Cred c-ar trebui să aşteptăm...

– Nu, zău că nu-i nimic, se ridică alarmată Barbara Mayfair. Vorbiţi-mi doar la fel cum aţi vorbit cu Parker,

numai noi două, la o şuetă. Sau noi trei; aş vrea să vină şi Emma. Nici măcar nu veţi observa camera. E doar o conversaţie.

– Iar eu nu am decît cîteva întrebări, se amestecă Blanche Eagle. Am un cameraman care trebuie să apară aici dintr-un moment în altul, dar nu va dura mult. Vom pleca mai repede decît vă aşteptaţi.

– Şi eu la fel, spuse omul de la *New York Post*. Fac singur fotografiile; vorbim puţin, şi pe urmă am dispărut.

Claire le privi chipurile concentrate. Păreau să umple toate colţurile micului ei living. Niciodată nu mai fuseseră acolo atîţia oameni în acelaşi timp. Chiar şi cînd dădea petreceri, invita doar cîte doi, trei prieteni odată; nu-i plăceau mulţimile.

Emma părea absolut în largul ei; o încînta atenţia şi agitaţia unei camere aglomerate. Claire însă se simţea încorsetată şi sufocată; îşi percepea contururile familiare ale propriei vieţi destrămîndu-se şi, o clipă doar, îşi dori ca nimic din toate astea să nu se fi întîmplat.

Dar nu-şi putea dori aşa ceva; era cel mai emoţionant lucru care i se întîmplase vreodată. Iar aceşti oameni trebuiau să-şi facă meseria. Situaţia nu-i era deloc străină: o treabă de făcut, o închidere a ediţiei de respectat. Le înţelegea nerăbdarea.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Gina.

Recunoscătoare, Claire îi zîmbi:

– Nici o problemă, Gina, îţi mulţumesc.

Se întoarse spre ceilalţi.

– Să începem. Numai să nu dureze prea mult.

Poză împreună cu Emma într-o latură a încăperii, apoi se aşeză la masă şi aşteptă ca reporterii să înceapă cu întrebările. Cît de ciudat părea totul. Stătea la ea acasă, vorbind despre sine cu nişte necunoscuţi.

Îşi aminti de ochii mari ai Emmei cînd îşi dăduse seama că Toby dispăruse. *Toate se schimbă în acelaşi timp*. „Nu toate," reflectă ea. „Banii nu contează atît de mult în viaţa omului, cu condiţia ca omul să n-o îngăduie. Există multe lucruri pe care Emma şi cu mine nu le vom

schimba, ca iubirea, grija şi încrederea reciprocă, şi apropierea între noi, mai mare decît de oricine altcineva, şi dragostea de prieteni. Atîta doar că totul ne va fi mult mai uşor, de-acum înainte. Putem să ne descurcăm cu orice se va întîmpla; putem să ne descurcăm cu toate. Asta rezolvă banii. Ne putem descurca în orice împrejurare.

Şi foarte curînd, toţi vor fi plecat, tot circul ăsta se va termina şi nimeni n-o să ne mai acorde nici o atenţie. De ce-ar face-o? Nimeni nu ne-a băgat în seamă înainte şi nu va exista nici un motiv ca să ne bage cineva în seamă de-acum încolo. Imediat ce-o să apară un subiect mai interesant, ne vom pierde pe nesimţite în fundal."

Sună telefonul, se auzi o bătaie la uşă şi în faţa ferestrei opri încă un car de televiziune, din care săriră jos bărbaţi şi femei.

- Bun venit în lumea faimei şi a averii, rînji Parker Webb, şi salută milităreşte.

CAPITOLUL 2

Maşina era un *Mercedes* alb cu perne de piele albă. Emma spunea că arăta ca o ambulanţă.

– Păi, atunci, alege altă culoare, spuse Claire.

Iar cînd Emma, admirativă, puse mîna pe capota unui Mercedes sport roşu ca o cireaşă, de două locuri, cu tapiţerie de piele neagră, Claire dădu din cap în treacăt spre vînzător:

– O luăm şi pe asta.

Emma rămase cu gura căscată:

– Două maşini?

– M-am gîndit că poate ţi-ar plăcea să ai una cu tine la colegiu.

– *Poate* mi-ar plăcea? O, mamă! îşi aruncă fata braţele pe după gîtul lui Claire. Eşti incredibilă. Totul e incredibil. Nu-i aşa că totu-i incredibil de zgubilitic?

– Zgubilitic, repetă Claire, cu un surîs.

Indiferent ce însemna, suna destul de sucit ca să descrie modul cum se simțea: nu tocmai trează, nu tocmai în realitate, nu tocmai stăpînă pe picioarele ei. Părea că un torent de emoții șiroia printr-însa, pe sub tot ceea ce făcea.

La început, cu șase zile în urmă, cînd cîștigase banii, fusese un pîrîiaș; acum, la un moment dat era un rîu năvalnic, atît de puternic încît îi venea să-și arunce brațele în lături și să îmbrățișeze întreaga lume minunată care se întindea înaintea ei, iar în momentul următor slăbea, Claire începînd să se întrebe dacă nu cumva în curînd va da cineva telefon ca să-i spună că de fapt fusese o greșeală.

Dar apoi însuflețirea i se înflăcăra din nou și avea senzația că ea și Emma se aflau într-un carusel, întinzînd mîna să apuce toate posibilitățile care goneau pe-alături, destul de aproape pentru a le putea atinge.

Destul de aproape pentru a le putea atinge. Atît de aproape, atît de aproape; era ca un fel de vis îmbătător. Căci, pentru prima oară, lumea întreagă – nu doar colțișorul ei strîmt, ci toată – i se deschisese, cu ușile și cărările chemînd-o, fără a mai sta închise.

Dacă avea nevoie de dovezi, nu trebuia decît să privească în jur, la pereții lambrisați ai biroului firmei *Mercedes*, la registrul deschis pe birou în fața ei și la stiloul de-alături, și la vînzătorul care calcula prețul total, foarte calm, temîndu-se că dacă spunea un cuvînt nepotrivit pierdea vînzarea: două mașini de lux în douăzeci de minute, fără mai mult efort decît deschiderea portierei pentru ca două femei să urce și să pornească într-o plimbare de probă. Claire își luă stiloul în mînă. Îl cumpărase de dimineață, căci cele două pixuri Bic ale ei se consumaseră și dorea ceva mai frumos.

Cînd vînzătorul i-l arătase, încercase să nu rămînă cu gura căscată la auzul prețului. Plecase capul, încercîndu-l pe teancul lui de coli albe, și-și spusese că avea s-o țină cel puțin zece ani. Însemna doar treizeci și cinci

de dolari pe an, adică nimic. O, nu, ăsta era vechiul mod de gîndire, intervenise o voce înlăuntrul ei. Nu vei mai avea de amortizat nimic; eşti destul de bogată ca să cumperi tot ce pofteşti, oricît ar costa şi oricît va dura. Şi astfel, ridicase capul şi-i spusese vînzătorului că-l cumpăra.

Era greu şi negru, cu o stea albă în capăt şi se umplea din călimară. Îi plăcea senzaţia demodată a stiloului în mînă şi curgerea lină a cernelii din peniţa de aur pur. Şi-l cuibări confortabil în poşetă, în poşeta ei cea nouă, cusută dintr-o piele atît de moale încît se minuna ori de cîte ori o deschidea.

O cumpărase imediat după stilou, consumînd mult mai puţin timp: începea să se deprindă cu preţurile mari. Iar acum, aceste lucruri erau ale ei; obiecte care se găsiseră dincolo de toate uşile închise în faţa ei cînd abia avea destui bani ca să se întreţină pe sine şi pe Emma. Iar acum începea să creadă că tezaurele lumii puteau fi într-adevăr ale lor, miriadele de comori pe care le crezuse destinate doar altora.

Fluviul de emoţii se rostogolea prin ea, făcînd-o să se înfioare de uimire şi nerăbdare. Existau atît de multe pe care încă nu le descoperise; Claire şi Emma de-abia porneau la drum.

Demisionase din serviciu cu trei zile în urmă, luni dimineaţă se dusese cu maşina la slujbă ca de obicei, dar, în loc să se aşeze la planşeta de proiectare, intrase în biroul lui Sal Hefner, şeful echipei, şi-i spusese că pleacă.

– Ei, nu pot spune că mă surprinde, răspunse el, şi e mai bine aşa; n-ai mai fi fericită aici, la corvoadă, cînd poţi să te distrezi. Eu aşa făceam dacă aş fi cîştigat grămada aia de bani. Te-ai gîndit unde-ai să te destrăbălezi?

– Nu, răspunse Claire. Nu-s sigură cu ce să încep.

– Ei, ai să găseşti tu, replică Sal, cu atenţia disipîndu-i-se. Claire nu mai lucra pentru el; nu-l mai interesa. Îi întinse mîna: dacă vei dori vreodată să te întorci – ştii, s-ar putea să nu iasă bine ceva – anunţă-ne. Aici ai

lucrat întotdeauna cu rezultate bune. Ei, şi-acum, distracţie plăcută şi cheltuială cît cuprinde; o să ne fie dor de tine, dar tu vei fi prea ocupată ca să ne mai învredniceşti cu un singur gînd.

– Ba deloc, răspunse Claire; o încerca un sentiment de pierdere. Îmi va fi dor de voi toţi.

Îşi strînseră formal mîinile, de parcă n-ar fi lucrat împreună paisprezece ani.

– Voi mai trece să văd ce faceţi.

– Ai să fii prea ocupată, repetă Hal. Nu vei mai avea timp pentru vechea ta viaţă.

Şi reveni la planşeta de lucru.

– Pa, acuma, Claire. Şi s-o faci lată.

– E invidios, spuse Gina în aceeaşi seară, la cină; Emma era plecată cu nişte prietene, iar Gina şi Claire îşi beau îndelung cafeaua. Te vede plecînd să-ncepi o viaţă cu totul nouă, în vreme ce el stă exact în acelaşi loc ca săptămîna trecută şi ca săptămîna viitoare, chestie care nu-l face să se simtă tocmai în extaz.

– Probabil, spuse Claire, dar părea să se dea peste cap ca să pară că el mă dădea afară, nu invers.

– Păi, cred că asta şi voia.

Urmă o mică pauză.

– Şi, ştii, chiar că vei fi prea ocupată ca să te mai gîndeşti la ei, sau să mai treci în vizită. O vei face lată într-adevăr, şi n-au să ţi se mai pară atît de importanţi ca acum.

– Toată lumea crede c-am să mă schimb. Nu mă voi schimba, Gina.

– Ei, mie asta-mi convine destul de mult, ridică Gina paharul cu vin. Pentru neschimbare.

– Sau, cel puţin, pentru păstrarea celor bune, completă Claire. Pe-astea nu vreau să le pierd niciodată.

– Niciodată nu va mai trebui să pierzi nimic, spuse Gina. Poate asta-i o nouă definiţie a faptului de-a fi bogat. Doar dacă nu cumva pierzi banii. N-ai s-o faci, aşa-i? I-ai pus să facă pui?

– Am un administrator financiar care se ocupă de asta, clătină Claire din cap. Poţi să-ţi închipui, eu vorbind despre un administrator financiar?

– Cine-i tipul?

– Tipa. Olivia d'Oro. Am întrebat la bancă, mi-au dat cîteva nume şi am ales-o pe singura femeie de pe listă. Are doar douăzeci şi nouă de ani, ceea ce m-a cam speriat la început, dar ştie într-adevăr multe şi-mi place.

– La New York?

– Lucrează la o firmă de investiţii din New York şi are un sediu în Greenwich.

– Şi ce face cu banii tăi?

– Ei, nimic riscant; i-am spus că nu mă interesează riscul. Va face operaţiunile standard – investiţii în acţiuni, obligaţiuni şi bonuri de tezaur – şi a înfiinţat deja un cont de dobînzi cu o balanţă minimă de-o sută de mii de dolari.

– Şi ce se întîmplă dacă cheltuieşti mai mult de-atît? Îţi sar cecurile-n aer?

– Nu. Mă rog, n-am făcut-o – nu-mi pot imagina cum aş cheltui atît de mult dintr-o dată – dar Olivia a spus că a pus la punct un sistem automat de transfer, aşa că dacă o fac, intră în cont alţi bani, ca să acopere sumele cheltuite.

– Doamne fereşte, e un perpetuum mobile. Sau fîntîna tinereţii. Numai că în cazul ăsta, normal, e vorba de bani.

Claire roşi.

– Ştiu că sună incredibil. Este incredibil. Nici măcar nu-mi vine să cred cu adevărat. Atîta numai că tot cheltuiesc şi cecurile nu-mi sar în aer.

– Ei, dacă am auzit vreodată de paradis, ăsta-i ăla, spuse Gina; ocoli masa s-o cuprindă pe Claire cu braţele, strîngînd-o la piept. Cred că e fantastic şi nimeni n-o merita mai mult decît tine; ai aşteptat mult timp să ţi se întîmple ceva de bine.

Bucură-te, bucură-te; îmi place să fac parte din paradisul tău.

Paradis, îşi spuse Claire a doua zi dimineaţă, rămînînd în pat după ce sunase deşteptătorul. Îl potrivise de cu seară, ca de obicei, uitînd că acum nu mai avea nevoie de el, şi se întinse alene, în timp ce asculta muzica umplînd încet odaia, cu gîndul la libertatea de a face tot ce voia.

„Asta-s eu," îşi spuse. Încă mai trebuia să şi-o spună încontinuu.

„Eu sînt, întinsă-n pat, fără să plec la slujbă, gîndindu-mă la tot ce pot face pe ziua de azi. Asta-s eu, cu bani şi timp. Cu amîndouă. Bani şi timp."

Se dădu jos din pat, oprindu-se la fereastră, cu privirea spre cerul senin. O zi frumoasă pentru cumpărături, îşi spuse ea.

Apoi însă privi în jos şi văzu oamenii, stînd aşezaţi sau în picioare, sau aşteptînd în maşini. Apăruseră la scurt timp după ce apăruse în ziar articolul despre loterie şi păreau a fi zilnic tot mai mulţi.

Sunau şi băteau la uşă, sau doar şedeau privindu-i ferestrele, în aşteptare. Claire se înfioră. Parc-ar fi fost bîntuită. Ridică din nou privirea spre cer.

– Nu mă pot gîndi la asta, spuse ea cu voce tare, n-am ce să fac.

Şi, întorcîndu-se, merse să se îmbrace pentru micul dejun. Ea şi Emma aveau să plece la cumpărături.

– Haine, spuse şi din nou simţi un fior de nerăbdare: cumpăratul hainelor era o încîntare rară, întotdeauna pe cele mai multe le lucrase ea, în casă. Mă gîndeam să mergem la *Simone's*.

– N-am intrat niciodată acolo, răspunse Emma. Mi-era teamă să nu fiu tentată.

– Vreau să fii tentată, spuse Claire. Cred că am face bine să parcăm maşina după colţ, pînă ne sosesc cele două noi. Nu mi-o imaginez pe Simone impresionată de cea cu care încă mai circulăm.

Simone era scundă şi îndesată, cu păr cărunt legat într-un coc strîns în creştet şi un accent franţuzesc pe

care se străduise din răsputeri să nu şi-l piardă în cei cincizeci de ani de cînd se afla în America.

Le luă lui Claire şi Emma măsurile dintr-o privire rapidă şi rece, din cap pînă-n picioare, şi vorbi privind dincolo de Claire.

– Dacă Madame binevoieşte, dumneaei şi Mademoiselle vor fi la fel de mulţumite în magazinele din hală, nu departe de aici; micul meu magazin nu este stilul dumnealor.

Sau de nasul dumnealor, asta vrei să zici, spuse Claire în sinea ei, furioasă. Nimeni nu era mai snob, considera ea, decît oamenii care-i serveau pe cei bogaţi, şi oare cum ştiau snobii, într-o clipă, cine era bogat şi cine nu?

S-ar fi răsucit pe călcîie să plece, dar o văzu pe Emma roşind jenată şi ştiu că nu-şi putea lăsa fiica să fie învinsă de femeia aceea.

– Fiica mea are nevoie de haine pentru colegiu, spuse ea, cu vocea la fel de rece ca a Simonei. Iar eu am nevoie de un număr de articole pentru o croazieră.

O croazieră? Plec într-o croazieră? Cînd am luat hotărîrea asta?

– Dacă n-aveţi nimic care să ne mulţumească, atunci ne vom duce desigur în altă parte, probabil la *Lisbeth's*, în Norwalk, dar preferăm realmente să susţinem stabilimentele locale ori de cîte ori e posibil şi, de vreme ce tot sîntem aici, ne vom uita la ce ne arătaţi.

Emma îşi privi mama cu uimire, iar Claire simţi un val de mîndrie.

Niciodată nu vorbise astfel. Întotdeauna bătea în retragere din faţa unei confruntări, temîndu-se să nu lezeze cumva sentimentele interlocutorului sau să nu fie pusă într-o situaţie penibilă.

Dar, privind-o pe Simone cum roşea derutată, îşi spuse că putea fi amuzant şi adăugă cu severitate:

– N-avem prea mult timp.

Simone îi mai aruncă o privire estimativă şi dădu încet din cap:

– Cum doreşte Madame.

Cercetă silueta Emmei, apoi pe a lui Claire, apreciind mărimile, înălţimea, greutatea.

– Dacă sînteţi amabile să aşteptaţi aici, spuse ea, dînd la o parte o perdea pentru a dezvălui o cameră de probă asemănătoare unui budoar, mărginită pe trei laturi cu oglinzi şi mobilată cu o canapea, două fotolii şi un mic birou într-un colţ. Îi făcu semn unei asistente:

– Doresc Madame sau Mademoiselle un ceai? O cafea? Sau poate vin?

– Ceai, răspunse Claire, mirîndu-se din nou de ea însăşi; rareori bea ceai. De iasomie.

Observă privirea iute a Emmei, dar aşteptă ca Simone şi asistenta ei să iasă înainte de a izbucni uşor în rîs:

– Nu ştiu de unde mi-a venit. A apărut pur şi simplu.

– Ca şi croaziera?

– Ca şi croaziera.

– Unde? întrebă Emma.

– Habar n-am.

Apăru o altă asistentă, cu un serviciu de ceai şi un platou de argint acoperit, depunîndu-le pe birou. Emma ridică şervetul de damasc, pentru a da la iveală fursecuri şi mici sandwich-uri cu castraveţi.

Muşcă dintr-unul şi, mestecînd, privi în jur. Încăperea era mare cît *living-room*-ul lor; mobila avea tapiţerie de catifea, cu franjuri, covorul era fin şi pufos, iar peretele fără oglinzi era capitonat cu mătase pe care ardeau aplice de aur şi argint, cu o lumină blîndă.

Se simţea parfum de flori, iar notele unduitoare ale unui clavecin pluteau spre plafonul înalt, zugrăvit bleu-pal, ca un cer văratec.

– Hai să ne mutăm aici, şopti Emma şi rîseră încetişor amîndouă, temîndu-se să nu pară nesofisticate, dar desfătîndu-se în luxul de la *Simone's*, savurînd sentimentul de a se afla cu-adevărat acolo, putîndu-şi-o permite. Asta-s eu, îşi spuse Claire iarăşi. Astea sîntem noi.

Simone şi asistenta ei apărură cu braţele pline de

confecţii pe care le întinseră pe fotolii sau le agăţară de-o bară fixată în lungul unuia dintre pereţii cu oglinzi. Apoi făcură un pas înapoi, lăsîndu-le pe Claire şi Emma să privească ţesăturile şi culorile strălucitoare, aruncate cu aparentă nepăsare dinaintea lor.

Claire avea senzaţia că intrase într-un caleidoscop. O înconjurau volburi de culoare şi textură, mireasma delicată a mătăsii, inului şi lînii, nuanţele profunde ale catifelei şi satinului, luciul nasturilor, curbele gingaşe ale pliurilor şi marginile ascuţite ale gulerelor şi manşetelor perfect călcate.

Cususe în casă atîţia ani încît cunoştea materialele şi ştia, fără a le atinge măcar, cît de fine erau acele lîneturi şi şifoane, mătăsurile cu accentele lor discret noduroase şi pînzeturile apretate, ţesute din cele mai fine fibre. Îi scăpă un uşor oftat.

Luase adeseori în mînă cupoane de ţesături ca acelea, dar întotdeauna le pusese la loc, uşurel, fără tragere de inimă, niciodată capabilă să le cumpere. Întinse mîna şi ridică mîneca unei bluze, uşoară ca un nor.

– Aha, Madame apreciază materialele fine, spuse Simone. Acum, dacă Madame şi Mademoiselle vor binevoi să le încerce pe acelea care le plac, avem încă un salon de probă lîngă acesta...

Claire şi Emma schimbară o privire scurtă, mirată. Deci aşa făceau femeile bogate? Treceau în propriile lor camere de probă pentru ca nimeni să nu le vadă dezbrăcîndu-se? Nu le plăcea să împărtăşească proba cu fiicele lor? „Of, la naiba cu toate astea," spuse în sinea ei Claire; n-am ce face dacă Simone nu-i de acord cu tot ce facem noi.

– Vom rămîne aici, spuse ea indiferentă, ne place să încercăm împreună hainele.

Emma trase adînc aer în piept, uluită la vederea preţurilor, dar Claire se sili să nu le ia în seamă. Încercă rochii şi costume, bluze, pulovere, fuste şi pantaloni, fără a se uita la nici una dintre etichete. „Nu contează," îşi spunea. „Îmi pot permite orice doresc."

Dar odată, cînd Simone ieşise să caute o anume curea pentru o anume pereche de pantaloni, nu se mai putu stăpîni. Încercînd o rochie bleumarin cu jachetă bătută în paiete, aruncă o scurtă privire etichetei cu prețul şi văzu că suma depăşea cinci mii de dolari.

Îi veni să leşine. „Ce fac?" se întrebă ea înnebunită. „Nu pot să cumpăr aşa ceva; am nevoie de două luni ca să cîştig atîta la serviciu."

La serviciu însă nu se mai ducea. Şi an de an, douăzeci la rînd, avea să primească un cec de patru ori mai mare decît prețul rochiei aceleia. Se învîrti pe loc, privindu-şi numeroasele imagini reflectate.

Jacheta cu paiete scînteia. Arăta altfel; capul ei părea înălțat într-o nouă postură. Rochia îi accentua umerii şi talia lungă, îngustă, şi-i punea în evidență picioarele. Ochii-i străluceau. Şi zîmbea.

– O iau, murmură, pentru sine.

– Mamă, ce zici de asta? se postă Emma în fața oglinzii, învolburîndu-şi fusta scurtă de şifon, purtată cu un pulover auriu metalizat. Părul roşcat i se revărsa în valuri lungi pe spate, cu şuvițele de pe frunte încîrligate, şi avea fața roşie de emoție. Era înaltă, suplă şi vibrant de frumoasă.

– Arăți ca un manechin, spuse Claire.

– Aşa mă şi simt, răspunse fata. O, e fantastic, ce zi fantastică. O cumpărăm pe-asta?

– Da, desigur.

Cuvintele ieşiseră cu uşurință. *Da, desigur*. Era atît de simplu; după ani întregi de *Nu ne putem permite*, totul era posibil.

Toată făptura îi era cuprinsă de înviorare; putea face orice poftea, pentru Emma, pentru sine, pentru prietene, pentru oricine şi orice voia.

– Şi celelalte pe care le-ai încercat; toate îți veneau perfect.

– Şi ție, spuse Emma, arăți incredibil. Cumperi totul?

– Nu cred, privi Claire în jur. Cîteva nu mi-au plăcut. Nu multe, totuşi; nu-mi vine să cred ce superb arată pe

mine aproape toate.

– Crezi că are puteri paranormale? întrebă Emma. De unde ştie ce ni se potriveşte?

– E meseria ei. Şi e foarte talentată.

Simone reveni, aducînd cureaua şi nişte pulovere de caşmir cu eşarfe asortate într-un întreg spectru de culori.

– Madame dorea ceva de acest gen?

– Da, exact asta voiam, îşi trecu Claire mîna peste puloverele moi, mătăsoase. Îl iau pe cel negru, roşul şi albul. Mi le puteţi ambala în cutii de cadouri?

– Fireşte, răspunse Simone, cu o undă mustrătoare în glas.

Roşind uşor, Claire spuse:

– Şi coliere şi cercei; ne trebuie şi din-acelea.

– Nu am decît cîteva, răspunse Simone. Pentru restul, am să vă trimit la un prieten de-al meu; îl ştiţi pe Elfin Elias, din Westport? Bijutierul meu favorit, din toată ţara. Acum să le aduc pe cele cîteva ale mele.

În lipsa ei, Emma mîngîie puloverele lăsate pe un fotoliu.

– Albastrul e uluitor, nu?

– Da, şi-i o culoare care-ţi vine bine. Adaugă-l la celelalte.

– Serios? O, senzaţional. Am să-l port cu colierul ăla pe care l-am găsit la talcioc, mai ţii minte?

– Vom cumpăra un colier nou. Îmi place numele, ţie nu? Elfin Elias. Sună ca al cuiva care trăieşte în pădure şi cîntă cît e ziua de lungă. Crezi că Ginei au să-i placă astea? Cel roşu şi cel negru sînt pentru ea; m-am gîndit că albul îi va veni bine lui Molly.

– O să moară după ele, ştii bine. Nu cred că au prea mult caşmir. Dacă au.

– Probabil că nu. Abia aştept să le văd mutrele cînd vor deschide cutiile. A, ar trebui să luăm şi cîteva eşarfe din-astea. La serviciu sînt cîteva persoane care au fost foarte drăguţe cu mine; mi-ar face plăcere să le dăruiesc cîte ceva. Şi eventual cîteva în plus, să fie acolo.

Îşi dorea să fi existat mai mulţi oameni cărora să le

poată cumpăra cadouri. Dar nu le putea împărţi baticuri de mătase vînzătoarelor de la băcănie şi farmacie care o serveau întotdeauna, sau poştaşului ori băiatului cu ziare, sau prietenoasei agente din intersecţia de lîngă serviciul ei, care întotdeauna avea chef de vorbă în timp ce ţinea pe loc maşinile ca să traverseze copiii în drum spre şcoală.

– Cred că am luat tot ce trebuie, spuse ea fără tragere de inimă.

Cînd cusătoreasa termină de fixat în bloduri hainele care aveau nevoie de ajustări şi asistenta le agăţă pe toate celelalte în saci pentru confecţii cu numele lui Simone înscris într-o caligrafie apăsată, Claire scoase carnetul de cecuri.

Simone, cerîndu-şi scuze şi dînd din mîini ca pentru a încerca să înlăture toate reglementările, trebui să dea telefon la banca lui Claire, pentru a verifica suma totală în contul ei. În trei ore de extaz, Claire cheltuise pentru sine şi Emma atîta cît ar fi cîştigat la *Danbury Graphics* în doi ani.

– Mamă, n-avem cum să le cărăm pe toate, şopti Emma.

– Nu, nu! exclamă Simone. Mademoiselle nu cară în braţe de la *Simone's!* Toate vă vor fi livrate la domiciliu pînă diseară, chiar şi acelea care necesită modificări. Nu trebuie să vă faceţi griji; mă voi ocupa personal de asta.

Cînd bogăţia era dovedită, medită Claire, Simone trecea uşor cu vederea neştiinţa unei tinere femei. Dacă nu era vorba de bani, ar fi tratat cu dispreţ naivitatea Emmei, dacă ar fi catadicsit să-i răspundă cît de cît. Frumuseţea şi farmecul Emmei nu aveau nici un efect asupra lui Simone: toate ideile ei despre lume se bazau pe cine avea bani şi cît de mulţi.

– Unsuroasă mai e, nu ţi se pare? întrebă Emma în timp ce mergeau spre maşina parcată la o stradă distanţă. Parc-ar avea vocea învelită în miere, prelingîndu-şi-o cumva peste tine. Are şi un zîmbet sucit, ca şi cum ar exersa în faţa oglinzii. Dar vinde cele mai incredi-

bile haine; nu-mi vine să cred ce-am cumpărat. Trebuie să fi costat o avere.

– Nu tocmai; încă ne-a mai rămas puțin, spuse Claire şi rîseră amîndouă, căci în lumea aceea ireală niciodată n-aveau să li se mai poată termina banii.

Se opriră să ia masa într-un restaurant vestit pentru melcii şi ospătarii săi imaculați, după care se întîlniră cu agentul imobiliar căruia îi telefonase Claire, mergînd împreună cu maşina să vadă trei case.

– Nu, nu, nu, spuse Claire pe cînd stăteau în fața celei de-a treia. V-am spus şi la telefon: trebuie să fie luminoasă şi veselă, cu camere mari şi cel puțin două şemineuri – vreau să am unul în dormitor – multe debarale şi o grădină mare; niciodată n-am avut grădină.

– Ştiți, nu mi-ați dat o gamă de prețuri, spuse agentul, şi m-am gîndit... ceva modest...

– Nu vreau nimic modest, replică ea. V-am spus ce doresc cînd v-am dat telefon: ceva mare, luminos şi absolut minunat.

Agentul o contemplă, încercînd să calculeze cît valora şi cît de serios putea s-o trateze.

– Poate ați dori să vă construiți o casă, ca să obțineți exact ceea ce doriți, spuse el.

– N-am timp, răspunse Claire. O vreau acum. Toată. Ei, şi dacă...

– *Claire Goddard,* izbucni agentul imobiliar, făcînd deodată legătura cu articolul pe care-l citise în *Danbury Times*. Aceea era fotografia dumneavoastră, nu? Trebuia să-mi spuneți... aş fi... Dumnezeule mare, sînt atîtea case perfecte pentru... E foarte emoționant pentru mine, doar să vă cunosc... Ar fi trebuit să-mi spuneți cine sînteți!

– Şi atunci m-ați fi luat în serios? întrebă rece Claire; porni motorul maşinii. Nu contează, voi găsi pe altcineva care să ne arate nişte case.

Şi, sub ochii holbați ai Emmei, dădu să demareze.

– Doamnă Goddard, vă rog! țipă agentul, punînd mîinile pe fereastra deschisă a Clairei. Am o casă pe care

să v-o arăt în Wilton, chiar acum. Vă rog, acordați-mi cîteva minute; e exact ceea ce doriți. Nu înțelesesem prea bine... îmi cer scuze... dar vă dau cuvîntul meu că veți fi încîntată de această casă; dacă-mi permiteți să vă conduc acolo, am chiar şi cheia la mine, de la o prezentare anterioară. Vă rog, vă rog lăsați-mă să v-o arăt, dumneavoastră şi fiicei dumneavoastră.

Pentru prima oară, Claire înțelese ce însemna să ai putere financiară asupra altei persoane. „N-ar trebui să se milogească," îşi spuse, „aşa pare slab."

Dar îşi amintea cum, în anii trecuți, ea însăşi se rugase pentru cîte o şansă de a-şi dovedi capacitatea într-un nou angajament. „E slab," reflectă ea; „şi eu eram la fel. Banii sînt cei care ne fac puternici." Înclină capul:

– Ne vom uita la ea. Dar mergem cu maşina noastră, puteți să ne arătați drumul.

Casa se afla în capătul unei alei lungi, arcuită printr-o pădure deasă de sicomori şi stejari înalți. Era de un alb pur, cu acoperişul înclinat abrupt şi uşa din față adîncită înapoia verandei cu un lampion primitor. Ferestrele cu ochiuri mari dădeau spre o peluză întinsă, mărginită de un zid scund, dincolo de care se înălțau copacii, cu ramurile înlănțuite, ținînd la distanță lumea înconjurătoare.

Pe lîngă trotuarul din față se înşirau ronduri de flori, înconjurînd casa pînă-n spate, unde curgea un pîrîiaş.

Înăuntru, podelele de stejar reflectau lumina abundentă a soarelui, iar scara cu balustradă de arțar pe suporți albi se răsucea spre primul etaj, unde de pe un palier larg se ajungea în patru dormitoare, dintre care unul cu şemineu.

Într-un dormitor din colț, Emma privi pe fereastră cerul senin şi pîrîiul şopotitor curgînd prin grădinile pline cu crini de vară timpurie, irişi tîrzii şi primii trandafiri ai anului, şi oftă.

– E cel mai minunat loc din lume.

Agentul o conduse pe Claire prin casă.

– E o casă grozavă pentru un milion şi-un sfert, o

casă grozavă, doamnă Goddard. Bucătărie nou-nouță, cum vedeți, granit și lemn, o combinație frumoasă de modern și tradițional, și totul foarte eficient. Iar aici vedeți cum se deschide șemineul atît în *living-room* cît și în bibliotecă, iar ușa bibliotecii se deschide spre a forma un singur spațiu larg – dumneavoastră și fiica dumneavoastră veți putea da petreceri în stil mare. Iar acum, nivelul inferior: cameră de serviciu, spălătorie, pivniță de vinuri, sală de gimnastică, debarale de cedru și locuri de depozitare, și terasa din dreptul bucătăriei și al sufrageriei, toată cu dale, firește, tipic pentru Wilton, înțelegeți; aceasta e efectiv o casă gen *New England*, dar cu toată căldura aparte a unei...

– Da, îl întrerupse Claire. Ați avut dreptate; îmi place foarte mult. O iau.

Agentul se holbă la ea:

– Adică faceți o ofertă?

– Nu, nu vreau să pierd vremea cu așa ceva. O iau. Vreau să ne instalăm cît mai curînd posibil.

Omul își drese glasul.

– Prețul este de un milion două sute cincizeci de mii de dolari.

– Da, v-am auzit cînd ați spus.

– Ei, firește, e o casă perfectă pentru dumneavoastră și fiica dumneavoastră; o casă cu adevărat extraordinară...

Claire nu mai auzi continuarea; se gîndea la achitarea casei. Crezuse că va ajunge să scrie un cec, cum făcuse în cazul mașinilor, dar își dădu seama că n-o putea face.

Cumpărase două mașini foarte scumpe, un mare număr de haine, iar acum trebuia să mobileze casa. Și nu mai avea decît două milioane de dolari, sau chiar mai puțin, după cumpărăturile recente, ca să-i ajungă în următoarele unsprezece luni și douăzeci și patru de zile. „*Doar* două milioane de dolari," își spuse – „*doar, doar, doar*.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce mi s-a întîmplat, de

vorbesc despre *doar două milioane de dolari?"*

Închise ochii. Era o nebunie. La un moment dat, crezuse că n-ar fi niciodată capabilă să cheltuiască totul, iar acum nu-şi putea permite să completeze un cec şi gîndea în termeni de *doar*.

Îi scăpă un mic hohot de rîs amar. Avea multe de pus în ordine.

Agentul vorbea despre titlul de proprietate şi o ipotecă...

– Doar dacă, adăugă el delicat, nu vă gîndiţi să plătiţi *cash*.

– Nu, voi dori o ipotecă, spuse ea. O putem accelera şi-s sigur că nici cu titlul de proprietate nu va dura prea mult. Numai dacă nu e vreo problemă...?

Agentul imobiliar scutură din cap.

– Atunci, dacă o sunaţi pe administratora mea financiară, scoase ea cartea de vizită a Oliviei d'Oro din poşetă, întinzîndu-i-o, va aranja ea cu depunerea şi toate celelalte.

– Bani cinstiţi, o privi radios agentul. Cumpăraţi o casă absolut deosebită, doamnă Goddard. Ştiu că veţi fi fericite aici.

– Da, răspunse Claire. Vom fi.

O găsi pe Emma încă la etaj.

– Unde-ai vrea să-ţi pui patul? o întrebă ea. Era atît de emoţionată de ceea ce făcuse, şi uimită de sine însăşi, încît îi tremura vocea.

Emma se răsuci pe călcîie.

– Ai *cumpărat-o?* Deja?

– Da, de ce nu? Nu-i minunat? Întotdeauna am visat la o casă exact ca asta. Îţi place, nu-i aşa?

– Dacă-mi *place?* O, mamă!

– Păi, atunci...

– Dar... of, nu ştiu... cred că mă gîndeam, doar... ştii, o *casă*... e atît de *mare*. Credeam că trebuie să vorbeşti cu-o mulţime de oameni înainte de-a cumpăra ceva atît de... Mă rog, dar, n-ai vorbit, cu maşinile, aşa că...

Pe Claire o năpădi groaza. De pe culmile entuzias-

mului, se cufundă în îndoieli. Sigur că ar fi trebuit să discute cu cineva.

Cu Gina, sau cu administratora, ori cu cineva de la serviciu care se pricepea la vînzările de case. Trebuia să caute nişte sfaturi bune, să cugete cu grijă şi apoi, dacă totul părea în regulă, să-i dea înainte.

„Dar nu vreau să am grijă," îşi spuse ea. „Am avut grijă. Ştiu totul despre asta. Acum lucrurile stau altfel. Şi eu tot aşa, şi la fel procedez, şi vreau casa asta."

– Oricum, e minunată, spuse visătoare Emma, rotindu-se în loc. Ce cameră incredibilă! Pot primi prieteni, avem loc destul pentru două paturi. Şi pot să dau petreceri în camera de familie – acolo putem şi să dansăm – o, n-ar fi fantastic să ne luăm un tonomat? Nu, probabil costă o avere.

– Sigur că vom cumpăra unul, spuse Claire. Ce idee bună!

– Serios? Chiar putem să ne luăm? Mamă, eşti incredibilă. De fiecare dată cînd spun *vreau,* tu spui că se poate.

Începu să se învîrtească prin odaia goală:

– Voi da o mulţime de petreceri. Nu pot suferi cum se-nvîrt toţi mereu prin jurul halei; nu fac decît să vegeteze şi să piardă vremea. E atît de plicticos şi prostesc. Dar aici aş putea primi pe toată lumea, şi vom putea face tot ce vrem. Camera aia de jos... ar putea fi ca un mic club privat – are şi bar, şi de toate.

– Desigur, repetă Claire.

Asculta vocea surescitată a fetei şi-şi spunea că era tînără şi inocentă, dar adeseori, în ultimul an, se întrebase cît de inocentă era Emma de fapt.

De-atîtea ori dorise s-o întrebe dacă încă mai era virgină, însă niciodată nu păruse să fie momentul potrivit pentru asta sau pentru acel gen de conversaţie iscoditoare, între mamă şi fiică, putînd duce la dezvăluiri despre sex, droguri, toate cele ce apar zilnic la televiziune dar nu păreau să aibă nimic de-a face cu ele. Emma îi spusese odată, aproape în treacăt, că ea şi prietenii ei

nu consumau droguri – de fapt, nici nu încercase vreodată –, iar Claire o crezuse, dar ştia că această situaţie putea să se schimbe.

Tinerii găseau întotdeauna experienţe în care să se complacă fără a conversa însă despre ele acasă. Emma nu părea niciodată domică de sfaturi, aşa că nu punea întrebările care i-ar fi dat Clairei prilejul de a-i oferi sfaturi profunde şi înţelepte, şi astfel să afle, poate, cîtă experienţă avea fiica ei.

Nu şi-o putea închipui pe Emma în pat cu un bărbat, dar acum se întreba ce voise fiica ei să spună prin aceea că ea şi prietenii săi puteau face tot ce voiau în micul lor club privat. Ce voiau să facă?

– Va trebui să discutăm despre clubul privat, spuse ea. Probabil vom stabili nişte reguli.

Colţurile gurii Emmei se arcuiră în jos.

– Adică n-ai încredere în mine?

– Sigur că am încredere-n tine.

Imediat, Claire bătu în retragere din faţa unei posibile confruntări. Îndărătnicia Emmei se aprindea şi se stingea la fel de rapid ca fasciculul unui proiector pe cer, dar Claire se prefăcea întotdeauna că nu observa.

– Nu vom face nici o regulă care să nu te mulţumească, Emma. Nu încerc să te fac nefericită, să ştii.

– Ştiu, ştiu, doar că totul e cam... nebunesc, nu-i aşa? Nu-mi vine să cred că vom locui aici, că ne mutăm din... Oh, i se înnoură fetei chipul. Cum rămîne cu Toby? Dacă se-ntoarce acasă şi nu ne mai găseşte?

– Nu ştiu. Cred că-n ultimele cîteva zile nu m-am prea gîndit la Toby.

– Nici eu. Nu-i aşa că-i îngrozitor? Am fost atît de ocupate, de... N-am putea lăsa pe uşă un bilet cu noua adresă? Dacă-l găseşte cineva, să ne caute.

– Bineînţeles. Dar să ştii, Emma, pare improbabil să se mai întoarcă. Ce zici să ne cumpărăm alt cîine?

Emma dădu din cap:

– Cred că da, adică, sigur. Probabil şi-a găsit oricum o familie nouă. Cel puţin, aşa sper.

Stătu un moment locului, după care scurtul acces de melancolie îi trecu. I se întîmplau prea multe ca să fie altfel decît exuberantă.

– Mă emoționează atît de mult toate astea... camera asta, casa asta, mașinile, hainele... Poți să-ți imaginezi viața ca fiind și mai incredibil de spectaculoasă?

Claire o privi pe Emma umblînd prin cameră, apreciind spațiile ca pentru a calcula locurile pentru mobilă. Cum de făcuse o asemenea fiică? Emma avea toată energia, volatilitatea și voința care-i lipseau ei. Dacă cineva ar fi pictat portretul fetei, acesta ar fi fost făcut în uleiuri vii, cîtă vreme cel al lui Claire ar fi fost în acuarele. „Ei bine, poate că la vîrsta ei nici nu mă mai pot aștepta la altceva", reflectă Claire, fără însă a fi cu-adevărat sigură că se simțea astfel, nici pe departe la fel de sigură pe cît ar fi fost cu o săptămînă în urmă. Îi veni ideea, încă neformată, dar prinzînd pentru prima oară rădăcini, că poate se împăcase prea ușor cu viața dinainte; poate ar fi trebuit să țintească mai sus.

– Ce frumos e, spuse Emma, să putem face tot ce vrem. Chiar ne pricepem la asta, nu? Cu toate că n-avem deloc experiență.

– Învățăm repede, replică mama ei. Haide, acum, avem multe de făcut.

– Ca de pildă? Unde mergem?

– Nu știu. Sînt atît de agitată, nu vreau decît să merg înainte, să tot fac diverse lucruri.

Ieșiră din casă, privindu-l pe agent cum încuia ușa în urma lor. „Data viitoare, eu o voi face", își spuse Claire, „cu propria mea cheie". Urcă împreună cu Emma în mașină.

– Ne ducem la *Joseph's?* Amîndouă avem nevoie de pantofi.

– N-am putea merge doar acasă? întrebă Emma. Mă gîndeam să le sun pe Marie și Lorna și să le invit să-mi vadă hainele noi, după care să le duc la o plimbare, cînd îmi sosește mașina. A spus că vine în după-amiaza asta, spre seară. O, abia aștept să văd ce mutre-au să facă

Loma şi Marie, au să moară. A fost cea mai minunată zi din viaţa mea. Totul a fost minunat, dar tu eşti cea mai grozavă, eşti spectaculoasă. Chiar ai să pleci într-o croazieră?

– S-ar putea. De ce nu? Am citit despre ele ani în şir, şi-ntotdeauna mi s-au părut minunate. Cred că mă munceşte de multă vreme gîndul. Ce-ar fi să mergem împreună? N-ar fi o idee reuşită, înainte ca tu să pleci la şcoală?

– Aha...

Emma rămase inexpresivă un moment, iar Claire ştiu că se gîndea la casa cea nouă, la petreceri şi picnicuri cu prietenii în timpul acelei ultime veri dinainte de colegiu, ultima perioadă cînd mai puteau fi împreună înainte de-a porni fiecare pe drumul său.

– Dacă preferi să nu... începu ea.

– Nu, s-ar putea să fie amuzant, o întrerupse Emma. Sînt destul de scurte, nu? Vreau să zic, n-ar dura toată vara.

– A, nu, am găsi una doar de-o săptămînă, două. Depinde ce vrem, cum o dorim.

Claire coti pe strada lor şi parcă la bordură. Oamenii erau tot acolo, risipiţi prin jur, aşteptînd. Nu-şi putea da seama dacă erau aceiaşi pe care-i văzuse dimineaţă, sau dacă în timpul zilei veniseră alţii. Dar nu se uita la ei; se uita la casa unde locuise atîţia ani. Cîndva, probabil, fusese luxoasă – o vilă din prefabricate, cu două etaje, în colţul unei străzi de lîngă centrul oraşului Danbury – dar Claire fu şocată văzînd cît de dărăpănată era. Încetase demult să se mai uite la ea, însă acum văzu că ramele ferestrelor aveau vopseaua scorojită; zugrăveala de pe pereţii exteriori era decolorată şi cojită; fîşia îngustă de pămînt din faţă şi lateral era bătătorită dur, cu cîteva fire răzleţe de iarbă care încă se mai chinuiau să crească în fiecare primăvară. „Cum am locuit atîta timp aici?" se întrebă ea.

Deschise portiera maşinii, privind absentă un bărbat adus de spate, cu barbă sură şi păr lung cîrlionţat care

traversa strada şonticăind spre ele.

– Doamna Goddard? întrebă el. Sînteţi doamna Goddard, nu-i aşa, v-am recunoscut după fotografia din ziar. Dacă mi-aţi putea acorda doar un minut...

Scoase din buzunarul vestonului un teanc gros de hîrtii.

– N-am să vă răpesc mult timp, dar e foarte important – s-ar putea să fie cel mai important lucru pe care-l veţi face cu banii – e un mijloc de a revoluţiona modul cum sînt construite automobilele, şi n-am nevoie decît de... Doamnă Goddard!

– Mă scuzaţi, aruncă peste umăr Claire, în timp ce o lua la fugă pe aleea din faţă, cu Emma pe urme. Nu vă pot ajuta.

– Dar am nevoie de bani şi dumneavoastră îi aveţi! strigă omul, alergînd după ele. Aţi putea cîştiga milioane în plus; aţi fi principalul acţionar...

– Singurul acţionar, murmură Claire.

Bătrînul era imediat în spatele ei şi grăbi pasul, aruncînd o privire peste umăr. Ceilalţi îi priveau, pregătindu-se să-i urmeze: toţi cei ce şedeau pe trotuar sau în maşinile cu portierele deschise, toţi aşteptînd. Se simţea asediată, şi vinovată. Toţi păreau să se afle la atît de mare nevoie.

Furgoneta de la *Simone's* opri în faţă şi şoferul începu să scoată pungi cu haine pe braţ.

– A, să vă ajut, interveni Emma, revenind în fugă la maşină.

– Claire Goddard, sînt atît de *încîntată* să vă cunosc, spuse o tînără femeie cu ochelari fără rame, ca nişte ochi de bufniţă, şi păr blond-nisipos zbîrlit în toate direcţiile. Mă numesc Heredity Semple, probabil aţi auzit de mine, poate chiar m-aţi văzut, fac arta spectacolului la *Dollhouse Club*, în centru. Niciodată n-am reuşit să ajung pe Broadway sau măcar pe off-Broadway, e nevoie de relaţii, ştiţi, dar nu ţi le poţi forma decît dacă locuieşti în New York timp de un an, doi, şi cunoşti oamenii, cred că dac-aş avea cincizeci de mii de dolari aş

putea să reuşesc... O, staţi! strigă ea, în timp ce Claire îi ocolea mîna întinsă, aş putea să mă descurc şi cu patruzeci de mii sau chiar treizeci, dar... Ascultaţi, trebuie să reuşesc!

– Vă rog să plecaţi, răspunse Claire neajutorată. N-am cum să vă ajut.

Omul care o urmărise stătea în apropiere, ascultînd.

– Mă puteţi ajuta! ţipă Heredity. Trebuie să mă ajutaţi! Vreau să zic, e destinul meu şi mă puteţi ajuta! Aveţi toţi banii aceia!

Claire urcă alergînd scara, în timp ce Emma venea pe alee.

– Mă scuzaţi, se strecură ea pe lîngă Heredity, pentru a-i deschide uşa tipului de la *Simone*'s, aproape invizibil sub povara sa de pungi cu confecţii. În timp ce omul urca acara, cu Heredity Semple pe urme, Emma deschise cutia poştală şi scoase plicurile îndesate înăuntru; niciodată nu mai văzuse atîta corespondenţă în mica lor cutie de scrisori.

– Mamă; uite, spuse ea, urcînd scara spre uşa deschisă. Auzi telefonul, şi pe Claire răspunzînd.

– Nu, n-a făcut, spuse ea. Nu, am administrator financiar şi n-am nevoie de agent de bursă. Nu, sînt absolut mulţumită de acest aranjament. Nu, nu mă interesează să schimb nimic.

Heredity Semple se învîrtea prin living.

– Vă rog, duceţi-vă acasă, spuse Claire, după care telefonul sună din nou. Da, răspunse. Cum? Nu puteţi vorbi serios. Nu, nu vreau să cumpăr două locuri de veci în Cimitirul Fairfield pentru mine şi fiica mea. Nu!

Trînti receptorul.

– Placă de-aici sau chem poliţia! se răsti ea cu furie la Heredity Semple, în timp ce telefonul suna iarăşi.

– Da! răspunse, nervoasă. Nu, nu vreau nimic... aha. Mă rog, nu ştiu. Societatea Soţiilor de Pompieri din Danbury? Cred că s-ar putea să contribui cu bani, dac-aş şti ceva mai mult. Trimiteţi-mi nişte materiale şi am să le răsfoiesc. Nu, nu semnez nimic. Nu, serios, nu vreau,

pînă nu... ascultați, n-are nici un rost să insistați; vreau să citesc mai întîi.

Închise, nemulțumită că nu fusese mai dură.

– Trebuie să ne luăm un număr la secret, spuse ea, nimănui anume.

– Am pus totul pe pat, o anunță omul de la *Simone's*, ieşind din dormitor. N-a fost prea mult loc, adăugă el dezaprobator, dîndu-le de înțeles că de obicei clienții lui Simone nu locuiau în asemenea apartamente. Stătu nemişcat un moment, apoi ieşi cu paşi mari. Claire se întrebă dac-ar fi trebuit să-i dea un bacşiş. Nu, fireşte că nu, îşi spuse ea, dar nu era absolut sigură. Erau atîtea pe care nu le ştia.

Telefonul îi sună sub mînă şi, pe negîndite, răspunse.

– Doamnă Goddard, aici Morgan McAndrew de la *Silver and Gold*, din Darien. Voiam doar să vă anunț despre o livrare pe care am efectuat-o pe adresa dumneavoastră, o selecțiune de bijuterii pe care puteți să le examinați pe îndelete şi să trimiteți înapoi numai ceea ce nu...

– Îmi *trimiteți* mie bijuterii? De ce?

– Aşa preferă cei mai prețuiți clienți ai noştri, răspunse cu blîndețe McAndrews, ca şi cum i-ar fi ținut o lecție. Puteți încerca diferitele piese cu hainele dumneavoastră proprii, vă gîndiți ce doriți, fără să vă distragă sau să vă întrerupă nimeni. Elimină aspectul pragmatic al cumpărăturilor. Voi reveni azi mai tîrziu, să văd dacă aveți de pus întrebări sau dacă vor mai fi necesare şi alte piese dintre care să alegeți. Comisionarul nostru va aştepta...

– Nu! exclamă Claire.

Aruncă o privire prin micul apartament, patul ei şi cel al Emmei erau pline pînă sus cu pungi şi cutii de îmbrăcăminte, masa de sufragerie era plină de scrisori. Ce să facă ea cu bijuteriile şi un comisionar aşteptînd în fundal?

– Nu am nevoie. Vorbiți cu el. Spuneți-i să se în-

toarcă. Nu-mi trebuie nimic.

– Dar, doamnă Goddard, am alcătuit o colecţie cu totul specială. Unui colier i-am pus chiar numele „Colierul Loteria" – ar putea fi cunoscut drept „Colierul Goddard", dacă vă hotărîţi să-l cumpăraţi. Credeţi-mă, nu veţi vedea nici o altă colecţie ca...

Claire închise.

– Mamă, spuse Emma, din uşă, a venit cineva de la *Braithwaite's,* un magazin de blănuri. Au o grămadă de paltoane pe care consideră că ţi-ar plăcea să le vezi.

– Nu, răspunse Claire; se şi vedea în sinea ei, şi pe Emma, măturate de un val de oameni; tot mai mulţi, încercînd să le smulgă o bucăţică din cîştig, şi din viaţă. Nu vreau nici o haină de blană. Nu azi, oricum. Spune-i doar că nu.

– Sigur, răspunse fata. Dar ar trebui să vezi blănurile. Sînt incredibile.

– Nu aici! ţipă Claire; vedea valul inundîndu-i apartamentul, înecînd-o, nelăsîndu-i nici un loc unde să fie singură. Nu, spune-i!

– Nu, spuse Emma spre uşă. Poate trecem noi cîndva pe la magazinul dumneavoastră. Nu azi. Azi nu-i momentul cel mai potrivit.

Claire o văzu pe Heredity Semple continuînd să se frămînte lîngă uşă. Luă receptorul telefonului:

– Chem poliţia.

– N-aţi face-o, zău aşa, răspunse tînăra. Vreau să zic, am venit cu dragoste şi pace; nu vreau decît bani.

Claire începu să apese încet, calculat, butoanele.

– Doamne, ce căţea egoistă, aruncă Heredity Semple, şi plecă.

– Ia uite-aici, spuse Emma, care stătea la masa rotundă de sufragerie, deschizînd plicuri; masa era plină de corespondenţă. Toţi vor bani. Unul vrea să-i plăteşti drumul pînă-n Africa, pentru a putea să fotografieze un soi de şarpe rar, iar o femeie zice că are nevoie de-o juma' de milion de dolari ca să pună la punct prăjitura fără zahăr perfectă, şi... o, ascultă, asta-mi place: cineva

care zice că are nouăştrei de ani şi vrea să moară în casa-n care s-a născut, da' aia-i în Irlanda, aşa că-i trebuie bani de avion şi pe urmă ca să cumpere casa, zice, ca să aibă unde trăi, fiindcă s-ar putea să nu moară imediat – s-ar putea să apuce suta, la fel ca taică-său.

Claire rîse:

– Poate-ar trebui să le dăm scrisorile scriitorilor în căutare de subiecte.

Era mai uşor să se descurce cu corespondenţa decît cu oamenii care insistau în pragul uşii. Telefonul sună şi, fără să stea pe gînduri, răspunse.

– Da, e. Nu, nu sînt... of, bine, da, de fapt mă interesează croazierele. Îmi puteţi trimite ce broşuri aveţi. Mai ales despre excursiile care n-au şi telefon.

Se auzi soneria. Claire nu se clinti.

– Nu răspunzi? întrebă Emma.

– Nu cred. N-ar fi trebuit să vorbim cu reporterii ăia; trebuia pur şi simplu să tăcem. Nu ştiu ce să le spun oamenilor.

– Of, mamă, dacă spui încontinuu *Nu,* după un timp o să le intre-n cap. Adică, n-au să se-nvîrtă pe-aici la nesfîrşit. Trebuie să existe şi alţi bogaţi pe care să-i piseze. Ajunge doar să fii categorică. O fac eu, dacă vrei. Ai crede că şi-ar da seama că, dacă le-ai spune da tuturor, nu ne-ar mai rămîne nici un ban. Da' cred că nu se gîndesc la asta.

Soneria se auzi din nou, ferm, insistent.

– Mă duc să deschid; nu suport să nu ştiu cine-i la uşă.

Deschise uşa şi o privi pe femeia scundă care stătea afară, firavă şi plăpîndă la înfăţişare, dar cu picioarele depărtate şi bine înfipte în pămîănt, ca şi cum ar fi prins rădăcini în prag. Faţa-i era o reţea de riduri fine şi avea ochii strălucitori ca două bile de sticlă, cătînd spre Emma cu o instantanee părere bună.

– Foarte frumoasă, spuse ea. Foarte drăgălaşă.

Întinse o mînă mică, presărată cu pete brune şi brăzdată de vene.

– Bine te-am găsit, draga mea. Sîntem rude, deşi nu ştiu exact cum.

– Oh, n-aş crede, replică Emma veselă. N-am nici o rudă.

– Nu-i adevărat, nu-i cîtuşi de puţin adevărat: mă ai pe mine. Hannah Goddard, draga mea.

Avea mîna încă întinsă, iar Emma i-o apucă.

– Îmi face mare plăcere să te văd. Eşti o fată fermecătoare şi te felicit pentru marele noroc pe care l-ai avut. Eu sînt o mătuşă îndepărtată cu cîteva grade sau poate verişoară, e atît de greu să ţii urma, înţelegi. Dar ştiu că legătura există. Cînd am citit despre mama ta în ziar, am ştiut fără discuţie că e o legătură de rudenie. Auzisem de ea, înţelegi, dar niciodată n-am ştiut unde se găsea. Un moment, draga mea.

Făcu cîţiva paşi prin hol, şi se întoarse, împingînd în faţa ei o valiză mare care pînă atunci nu se văzuse.

– Mi-am pierdut apartamentul din Philadelphia. L-au transformat în condomeniu şi mi-au spus că-l pot cumpăra, dar era o glumă: femeile bătrîne cu pensii mici nu cumpără condomenii. Plănuisem să locuiesc acolo toată viaţa, chiria era absolut rezonabilă, perfectă pentru o bătrînă care n-are nevoie de prea multe, dar apoi totul s-a schimbat, virtualmente peste noapte. Iar apoi – ce mană cerească – am citit despre mama ta. Vă felicit pe amîndouă; mă bucur de marele nostru noroc. Şi, desigur, am venit cît de repede am putut.

Împinse geamantanul în *living-room*, pe cînd Emma sărea la o parte din drum.

– Ce plăcut, privi iute bătrîna în jur, oprindu-se un moment la cele două dormitoare, vizibile prin uşile deschise. Foarte... confortabil.. Dar, fără-ndoială, nepotrivit pentru cineva cu posibilităţile voastre. Acum vă trebuie ceva mai mare, mult mai mare; mai multe dormitoare, odăi mai spaţioase, probabil şi puţin pămînt, grădină şi-aşa mai departe. Şi, fireşte, mult mai luminos. Sînt absolut sigură că nu veţi mai locui mult timp aici. Poate sînteţi nerăbdătoare să vă mutaţi. Şi punînd toate trei umărul

la treaba asta, nu va fi deloc o corvoadă.

Ochii strălucitori îi poposiră asupra lui Claire, care stătea în picioare lîngă masă.

– Draga mea Claire, spuse Hannah, întinzînd din nou mîna, în timp ce străbătea camera. Eu sînt Hannah. Am venit să locuiesc la voi.

CAPITOLUL 3

Nu putea fi oprită; parc-ar fi fost un val oceanic, măturînd orice în cale, schimbînd totul în urma ei.

– Doamne sfinte, în viața mea n-am mai văzut atîtea plicuri, se minună Hannah, începînd să adune corespondența, pe care Emma o împrăştiase pe masa din sufragerie. Bani, murmură ea, parcurgînd o scrisoare, apoi o a doua şi o a treia. Bani, bani şi iar bani. Vă felicită vreunul dintre ei pentru norocul vostru?

– Nu, răspunse Claire scurt.

Era furioasă; simțea că-i fusese invadată casa, dar, cînd se gîndi să-i ordone lui Hannah să plece, nu reuşi să rostească nici un cuvînt. Şi-i trecu prin minte că Hannah *era* singura persoană care le felicitase pentru a fi cîştigat lozul cel mare. Un punct în favoarea ei, dar nu destul, îşi spuse Claire, şi se sili să vorbească:

– Cred c-ar fi mai bine...

– S-ar putea să vrei ca pe unele să le păstrezi, o întrerupse Hannah, ca amintire. Sigur că n-aveți prea mult loc, dar un timp, doar... Sînt sigură că aveți pungi de la băcănie...

Se repezi în bucătărioară şi deschise sertarele de sub chiuvetă.

– Una. Dar mai multe nu ne trebuie.

Mătură plicurile peste marginea mesei în punga de hîrtie, cînd se auzi soneria.

Claire oftă şi începu să se ridice.

– Merg eu, spuse Emma. Ştiu cum să spun „nu".

– La ce? întrebă Hannah.

– La acelaşi lucru din toate scrisorile, răspunse fata. Toţi vor bani. Toţi cred că le putem da ce vor...

Se întrerupse, roşie la faţă.

– Nu la dumneata mă refeream. Voiam...

– Sigur că nu la mine te refereai, replică exuberantă Hannah. Cum ai fi putut, cînd eu fac parte din familie? Dar n-ar trebui să te deranjezi cu toate astea; lasă-mă pe mine să mă ocup. Cîndva, am fost *bodyguard*.

Era deja în picioare, mergînd spre uşă.

– Da? întrebă, privindu-i radioasă pe bărbatul şi femeia din prag.

– Doamna Goddard? întrebă bărbatul. Mamăă, da' n-arătaţi deloc ca-n poza de la ziar. Ascultaţi, avem de vorbit.

Încercă să se strecoare în cameră, dar Hannah, cu trupul ei scund şi slab uimitor de ferm, îi blocă drumul.

– Dacă ne primiţi în casă...

– Nu, răspunse Hannah simplu.

– Doar cîteva minute...

Se îmbulzi pe lîngă Hannah, trăgînd-o după el şi pe tînăra femeie.

– *Tinere!* exclamă Hannah.

– Nu, vedeţi, e ceva foarte urgent. A, spuse el, privind pe lîngă bătrînă, *dumneavoastră* sînteţi doamna Goddard. Acum vă recunosc. Uite, Claire, care-i treaba. Sînt pictor, Liza-i fotografă şi vrem să mergem la Paris ca să trăim o adevărată viaţă de artişti şi să ne lansăm, şi am putea s-o facem dacă ne-ai patrona. Ştii, ca pe vremuri? Adică, dacă n-ar fi avut patroni, n-ar mai fi existat un Beethoven, un Mozart sau Goya sau, ştii, toată gaşca. Am adus fotografii şi diapozitive să te uiţi la ele, ca să vezi de ce sîntem în stare. Şi pe urmă poţi să ne descoperi, la fel cum i-au descoperit oamenii pe Picasso şi Monet.

– Îmi pare rău... începu Claire.

– Nu, fii atentă, nu-s mulţi bani, ştii, doar pentru cîţiva ani şi ţi-i vom plăti înapoi cînd o s-ajungem celebri...

– Nu, spuse Claire.

– Hei, i-ascultă, ai toată *averea* asta şi...

– Tinere, aproape că-l împunse în piept bărbia lui Hannah, în timp ce-l împingea înapoi spre uşă. Picasso şi Monet şi toţi prietenii lor au muncit din greu ca să aibă din ce trăi, şi cînd li s-au terminat banii, şi-au achitat facturile cu tablourile. Acesta e un soi de devotament pe care n-ar strica să-l emulezi; istoria demonstrează că duce la înflorirea geniului.

Îl propulsă statornic de-a-ndaratelea, spre antreu.

– Şi dumneata, îi spuse ea tinerei şi o scoase pe uşă afară cu amîndouă mîinile. Vă urez amîndorura mult succes la Paris.

Închise uşa şi se înapoie la masă.

– Dumnezeule mare, spuse Emma.

Claire o privea lung. „Cît de util," îşi spuse. „Şi amuzant. Dar cine i-a cerut să ne ia vieţile în stăpînire?"

– Mulţumesc. Ai făcut foarte bine, dar Emma şi cu mine ne putem descurca...

– N-ar fi trebuit să treacă de mine, spuse Hannah, cu o vagă undă de deznădejde în voce. N-o să se mai întîmple.

– Ai fost *bouncer*? întrebă Emma.

– A, foarte scurt timp. Am fost mai mult profesoară; am predat...

– Dar pe cine ai dat afară?

– Un grup de oameni care voiau să spargă nişte mitinguri de- ale noastre. Dar meseria de *bouncer* n-are nimic misterios, să ştii. Trebuie doar să crezi în ceea ce vrei mai mult decît crede celălalt în ce vrea el. Nu-i vorba de muşchi, ci de strategie. Şi de asta m-am folosit în învăţămînt.

– Ai predat la colegiu? întrebă Emma.

– A, nu, draga mea, am predat la clasa a treia, timp de patruzeci de ani.

– Patruzeci ce ani! exclamă fata Trebuie că ţi-ai ieşit din minţi de plictiseală.

– A, nu, repetă Hannah; zîmbind cu blîndeţe. Mi-a

plăcut clasa a treia: copiii au atîta curiozitate, umor şi iubire. Mai tîrziu, îi îngrijorează să nu semene cu toţi ceilalţi şi pierd atît de mult din spontaneitate şi creativitate, dar în clasa a treia încă sînt pur şi simplu ei înşişi şi-mi plăcea să-i ajut să descopere lumea. Din cînd în cînd, unii dintre noi făceau schimb de posturi şi încercau şi la alte clase, prin tot liceul, dar nici una dintre ele nu mi-a plăcut; nu puteam face faţă la toate acele chinuri şi tensiuni sexuale ale adolescenţei. Cînd veneau la mine copiii din clasa a treia să le dau o povaţă sau o încurajare, îi ajutam întotdeauna, chiar şi în grupuri. Îmi lipseşte asta, adăugă ea, cu vocea îndepărtată. Mi-e dor să ajut oamenii.

– N-ai copii ai tăi proprii? întrebă Emma.

– Vezi tu, nu m-am căsătorit niciodată.

– Fiindcă n-ai vrut?

– Fiindcă nu s-a întîmplat, răspunse calmă Hannah. Dar am predat, şi asta mi-a dat şansa să fiu folositoare, să fac parte din vieţile altora. Îmi place; îmi place mult să ajut oamenii, este într-adevăr lucrul pe care-l fac cel mai bine.

Claire surprinse privirea Emmei şi văzu că fata nu i-ar fi fost de nici un ajutor în a o alunga pe Hannah. Stăteau toate trei la masă, iar tăcerea se prelungea.

– V-aş putea ajuta să vă mutaţi, spuse Hannah, cînd liniştea deveni insuportabilă. O să vă mutaţi, nu-i aşa? Într-un apartament mai mare? Sau la casă?

– Dar tocmai am cumpărat o casă, răspunse Emma. Cea mai frumoasă casă din lume.

– O, minunat. O casă mare?

– Enormă, preciză Emma.

Hannah se uită la ea, apoi la Claire. Ochii-i erau strălucitori, dar gura îi tremura puţin. Îşi îndreptă umerii.

– Ei, atunci, e multă treabă de făcut. Abia aştept s-o văd; e atît de interesant să iei în primire o casă goală şi să faci din ea căminul tău. M-am ocupat de asta odată, pentru un timp, decoraţiuni interioare, înţelegeţi, înfrumuseţînd casele şi făcîndu-le locuibile, nu doar patru

pereți şi o podea goală. Şi vreau s-ajut la cumpărături pentru bucătărie, Claire: se spune că sînt o bucătăreasă foarte bună.

– Serios? întrebă Emma. Mamei nu i-a plăcut niciodată să gătească.

– Cum ar fi putut, după o zi întreagă de muncă? Gătitul bun consumă timp şi energie, şi creativitate; e prea mult să-i ceri cuiva să o facă după ce a muncit toată ziua. S-o faci bine este, categoric, o treabă cu normă întreagă.

„Ce mod delicat de exprimare," îşi spuse Claire, iar furia şi iritarea i se mai risipiră puțin. „Dar nu va locui cu noi – asta-i imposibil. Ne simțim bine singure şi ne vom mobila singure casa şi vom locui acolo, tot singure."

Privi spre Emma, care o asculta pe Hannah vorbind despre o bucătărie pe care o amenajase cîndva. Fața Emmei era captivată, ca aceea a unui copil ascultînd un povestitor. „O place," îşi spuse Claire. „Amîndouă o placem. E o străină care a intrat aici la fel ca toți ceilalți străini..."

Dar nu era la fel ca toți ceilalți. Emma o plăcea. Şi mai era ceva: Emma avea încredere în ea. „Şi eu la fel," reflectă Claire.

„Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o luăm în casă.

Nu, dar nu are alt loc unde să locuiască.

Nu ne priveşte.

Însă n-a fost o uşurare cînd ne-a descotorosit de toți acei oameni care intrau buluc aici?

Ba da, şi cred că o va mai face iar şi iar, de cîte ori va fi nevoie. Cred că va avea grijă de noi."

Claire repetă în sinea ei, surprinsă, aceste cuvinte. *Cred că va avea grijă de noi.* Hannah avea ceva care o făcea să fie sigură.

– Asta ai făcut în Philadelphia? întrebă Emma. Ai fost bucătăreasă?

Hannah fură o privire spre valiză, care rămăsese lîngă uşa din față, închisă. Privise des într-acolo, sperînd ca Emma şi Claire să priceapă aluzia şi s-o lase să şi-o

ducă în dormitor. Era nerăbdătoare să despacheteze. Niciodată nu erai sigur că rămîneai, pînă nu-ţi despachetai lucrurile. Ele, însă, o ţineau de vorbă.

– Nu, n-am gătit decît pentru prieteni, răspunse ea. Acum s-au dus cu toţii: s-au mutat în ţinuturi mai calde sau au murit. Uneori, şi una şi alta.

– Şi le-ai decorat şi lor casele? întrebă Emma.

Claire o privi pe Hannah răspunzînd. Începea să pară interesantă. Avea un mod ciudat, oficial, de a vorbi, cu cuvintele precise ca nişte mici pietre de marcaj ducînd spre sfîrşitul fiecărei propoziţii, iar vorbirea ei avea şi un soi de cadenţă, aproape electrizantă, ca şi cum ar fi spus o poveste.

Uşa se deschise.

– Ei, asta-i, zău aşa, spuse exasperată Hannah, sărind în picioare.

– Bună ziua, uşa era deschisă, spuse un bărbos; îl urmară în casă două femei şi un băiat. Numele meu este Carter Morton şi trebuie să discut cu Claire Goddard despre un articol din *Norwalk News.*

– Ajunge, spuse Hannah, apucîndu-l de braţ şi începînd să-l întoarcă spre uşă. Sînteţi bine îmbrăcat şi vorbiţi elevat; ar trebui să ştiţi că nu se dă buzna peste o familie...

– Un minut! insistă el disperat. Atîta cer.

Privirea i se opri asupra Clairei, îşi înfipse picioarele în pămînt şi începu să vorbească atît de repede încît abia reuşeau să-i distingă cuvintele.

– M-am gîndit că, după norocul pe care l-aţi avut, ne-aţi putea ajuta. Vedeţi, băiatul meu are nevoie de tratament medical – el e băiatul meu, Alan, şi soţia mea, Pat, şi sora mea, Beth – iar eu mi-am pierdut slujba acum cîteva luni şi, odată cu ea, şi asigurarea. Medicii spun că Alan are şanse mari dacă începe tratamentul imediat, dar e un tratament de mare specialitate, foarte costisitor. Credeam că nu mai avem absolut nici o şansă, pînă am citit despre dumneavoastră, aşa că am venit aici, fiindcă...

– N-am vrut *să* cerem *ajutorul* nimănui, interveni Pat Morton, cu vocea joasă şi încordată, cuvintele rostogolindu-i-se la fel de rapid ca ale soţului ei. Nu cerşim, niciodată n-a fost nevoie s-o facem, dar n-are decît nouă ani şi nimeni nu vrea să ne împrumute cu bani, economiile aproape ni s-au terminat şi...

Glasul i se frînse.

– ...nu ştim ce să facem.

– Ce are? întrebă Hannah.

– Leucemie. Dar leucemia infantilă are o rată înaltă de vindecare, dacă se depistează la timp şi e tratată corespunzător.

– Unde trebuie să mergeţi? interveni şi Claire.

– La Boston. Acolo ne-a trimis doctorul. Iar medicii de-acolo spun că avem şanse mari; ne-au spus că Alan are toată viaţa înainte. Cu toţii credem asta. Şi vom face orice ca să i-o dăruim. Îi vom dărui o viaţă!

Claire o privi pe Hannah în ochi. Hannah dădu vag din cap.

– Cît vă trebuie? întrebă Claire.

– Nu ştim, răspunse Carter Morton. Medicii spun că s-ar putea ajunge, cu toate tratamentele, la o sută de mii de dolari. Poate mai mult. Desigur, n-ar fi decît un împrumut, pînă-mi găsesc o nouă slujbă şi mă pun din nou pe picioare, dar nu pot şti cît va dura pînă achit totul. N-am nici măcar garanţii materiale sau altceva. Nimic decît cuvîntul meu de onoare că voi face tot ce pot ca să achit pînă la ultimul bănuţ, indiferent ce dobîndă fixaţi, oricît de mult ar costa.

– Nu ne facem probleme cu garanţiile, spuse Claire, simţindu-se plină de încredere, datorită încuviinţării lui Hannah. Sau cu termenul scadent. Spuneţi la spital să-mi trimită mie facturile.

Morton se holbă la ea:

– O faceţi?

– Bineînţeles că o facem, replică Hannah energică. Acum scrieţi-ne numele, adresa şi numărul de telefon, apoi plecaţi. Aţi obţinut lucrul după care aţi venit. Oricum,

trebuie să vă pregătiţi pentru plecarea la Boston.

Claire şi Emma schimbară o privire, în timp ce Hannah prelua problema. Emma dădu să vorbească, dar Claire clătină din cap. Ceva se schimbase în încăpere; Hannah devenise o parte din viaţa lor. Clairei nu i se mai părea scandalos că aveau să locuiască împreună. „De ce nu?" se întrebă ea. „O rudă care ţine la noi, care pare dispusă să aibă grijă de noi... de ce nu? Iar eu m-am bizuit pe ea. Cînd a înclinat din cap, mi-a dat aprobarea să spun *da* de astă dată, în loc de *nu*."

Băiatul se apropie de Claire.

– Vă mulţumesc foarte mult, spuse el solemn. Voi face tot ce-mi spun doctorii, aşa că poate nu va dura şi nu va costa atît de mult. Şi voi încerca să vă fac să fiţi mîndră de mine.

– O, Doamne! exclamă Hannah.

Ochii Clairei se umplură de lacrimi. Avea atît de mult, iar ei aveau atît de puţin. Emma nu fusese niciodată grav bolnavă; Claire nu cunoscuse nici un moment de teamă pentru viaţa sau bunăstarea ei. *Îmi refac toată viaţa cu tot ce pot să-mi doresc pe lume, iar ei nu încearcă decît să salveze ceea ce au.* Îl cuprinse pe băiat cu braţele, strîngîndu-i la piept trupul vînos.

– Deja sîntem mîndri de tine, spuse ea. Sper să dai telefon din cînd în cînd şi să ne-anunţi ce mai faci.

– Sigur. Probabil va fi groaznic de plictisitor, dar dacă asta vreţi... sigur.

Reveni lîngă familie şi rămase drept şi tăcut, în timp ce tatăl său scria amănuntele pe dosul unui plic.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse Pat Morton. Şi nouă ne-aţi dăruit o viaţă.

– Salut, am venit s-o salut pe celebra Claire Goddard... Oh, scuzaţi-mă, v-am întrerupt.

– Intră, Gina, o pofti Emma. E cel mai potrivit lucru.

– Vă mulţumesc, spuse Carter Morton. N-avem cuvinte să vă mulţumim. Vă voi anunţa cînd găsesc o slujbă şi voi lua măsuri ca fiul meu să vă dea telefon; n-o să uităm. Promit, niciodată nu veţi regreta...

– Drum bun! îl întrerupse Hannah, scoţîndu-i afară. Ne vom ruga pentru voi. Şi puteţi să ne scrieţi, înţelegeţi, în loc de-a da telefon... e mult mai ieftin.

Îi privi plecînd, apoi închise uşa în urma lor.

– E uimitor cum se aglomerează camera asta cînd intră doar cîţiva oameni, spuse Gina; le îmbrăţişă pe Claire şi Emma şi-şi aruncă haina pe un scaun. Nu ne-am cunoscut, îi întinse ea mîna lui Hannah. Gina Sawyer.

– Hannah Goddard. Încîntată de cunoştinţă. Eşti o bună prietenă de-a Clairei?

– Cea mai bună, răspunse Gina; tăcu o clipă. Ne-am mai întîlnit?

– Nu, dar sper să fim prietene, zîmbi Hannah.

– O.K., făcu Gina, amuzată; întotdeauna credea în a-i lăsa pe oameni să se prezinte singuri şi să-şi ofere explicaţiile; se întoarse spre Emma. Ce-avem de făcut?

– A, se intră şi se iese din living. Mama ţi-a cumpărat cele mai minunate cadouri.

– Zău? M-aţi înscris în festinul vostru de cumpărături?

Claire aduse din dormitor două cutii aurite cu cuvîntul *Simone's* scris în relief.

– *Simone's,* citi Gina cu mirare. Ca să vezi. Există motive să cîştigi la loto; ajungi să cumperi de la *Simone's.* Iar eu primesc cadouri de la *Simone's;* la fel de bine.

Deschise cele două cutii şi i se opri respiraţia.

– Ia uite... făcu ea încetişor, ridicînd puloverul de caşmir roşu intens şi eşarfa cu franjuri asortată. Spectaculos. Culoarea mea. Şi primul pulover de caşmir din viaţa mea. Claire, te iubesc. O, este minunat.

Dintr-o mişcare rapidă, îşi scoase cămaşa groasă de pe ea, după care, mai încet, trase pe trup puloverul de caşmir. Îşi înfăşură eşarfa pe umeri şi făcu o piruetă.

– Cum vi se pare?

– Foarte, foarte frumos, spuse Hannah. Arăţi dramatic, foarte shakespearian. Sper să-l porţi la un eveniment dramatic.

Gina o privi lung:

– Locuieşti pe-aici?

– În curînd, răspunse Hannah cu un zîmbet luminos. Sînt mătuşa Clairei.

– Mătuşă? întrebă Claire. Credeam c-ai spus că-mi eşti sau mătuşă, sau verişoară.

– Cred că prefer să-ţi fiu mătuşă. Sună mai bine pentru cineva pe cale să împlinească şaptezeci şi cinci de ani, mai ales cineva care tinde să se amestece în treburile altora – mi-e greu să nu mă mai gîndesc că m-aş afla în faţa unei clase, înţelegi, dînd ordine. Oricum, îmi place să fiu mătuşă. Dacă n-ai nici o obiecţie.

– Fireşte că nu. Poţi fi orice doreşti.

– Ei bine, ceea ce sînt *eu* în clipa asta, interveni Gina, se numeşte şomeră.

– Ţi-ai dat demisia? întrebă Emma. Credeam că-ţi plăcea.

– Îmi plăcea, şi nu mi-am dat demisia, replică Gina. M-am dus la fund cu nava. Au încetat activităţile, uite aşa: dimineaţă, totul era perfect, iar pe la ora două ne-au anunţat că nu pot continua şi trag obloanele. Li se întîmplă atîtor companii mici, în ultima vreme.

Scoase un scurt hohot de rîs.

– Tuturor celor la care aş merge eu, să-mi caut de lucru. Nu-i ca atunci cînd eşti secretară, să ştii; alea găsesc de lucru întotdeauna. Dar tehnicienii laboranţi au nevoie de laborator şi din-astea nu se mai găsesc prea multe în zilele noastre.

– Şi ce-ai să faci? întrebă Emma.

– A, o să strîng cureaua o vreme. Cu ajutorul de şomaj şi ce mi-am mai pus şi eu deoparte. O pot ţine aşa cîteva luni, timp în care voi expedia cîteva sute de cereri. După aia, cine ştie?

– Ei, n-ai nevoie să-ţi faci griji cu banii, spuse Claire. Asta-i o altă parte bună a cîştigului la loterie. Eşti sigură că în momentul de faţă n-ai nevoie?

Văzu o expresie ciudată, aproape de dezgust, trecînd peste chipul Ginei.

– Care-i problema? întrebă ea.

– Cred c-ar fi cazul să văd dacă mă pot descurca de una singură, înainte de-a începe să-i storc pe alţii; spuse cu dezinvoltură Gina.

– Să-i *storci?* Gina, nu se cheamă că storci pe nimeni cînd primeşti bani la nevoie, de la cineva care practic ţi-e rudă.

– Poate că nu, dar vreau doar să aştept un timp şi să văd cu ce pot ieşi singură. Dar e frumos din partea ta că-mi oferi, Claire, şi dacă lucrurile chiar au să se-ncurce rău, contez pe tine.

– N-am vrut să te jignesc, se încăpăţînă Claire, refuzînd să renunţe.

– Ştiu asta. Tu eşti prea drăguţă ca să jigneşti pe cineva. Dar e ciudat, ştii, Claire, dintr-o dată ai devenit îngrozitor de nepăsătoare în materie de bani. Ca şi cum ai fi şi uitat deja cum e să n-ai deloc. Nu-s expertă în chestiile-astea, dar am cam observat că oamenii care au o grămadă de bani sînt singurii cărora nu le pasă de ei: restul sîntem întotdeauna oarecum obsedaţi, ne gîndim la ei, ne facem griji pentru ei, şi devenim scorţoşi cînd vine cineva cu textul: *A, ia şi tu cîteva sute sau o mie şi nu te mai gîndi.* Înţelegi ce vreau să zic?

Claire se încruntă.

– Crezi că m-am schimbat.

– Ei, nu în esenţă: eşti tot Claire cea pe care o cunoaştem şi o iubim. Pur şi simplu începi să ai idei diferite despre bani, atîta tot.

– Dar eu nu simt că aş fi mai bună decît oricine altcineva, numai fiindcă am bani.

– Nu, sigur că nu simţi, nici n-ai face-o, deşi pentru mulţi oameni bogaţi e valabil. Doar că... Of, ce mama dracu', nu ştiu cum să spun.

– E un mod de a gîndi, interveni Hannah. Cînd nu ai mult, te gîndeşti la tine însăţi într-un anume mod – munceşti, cîştigi, economiseşti dacă poţi. Dar de îndată ce ai bani, începi să te gîndeşti la tine ca la cineva care cheltuieşte, iar asta contează enorm. Înseamnă că ai altă părere despre cine eşti. E vorba de mult mai mult decît

lucrurile pe care le poți cumpăra; e modul cum umbli prin lume şi simți că locul tău e pretutindeni, în loc de-a rămîne doar cocoțată într-un colțişor al ei.

– Îmi place asta, răspunse Gina. E foarte bună. O ştii din experiență?

– A, ştiu şi eu cîte ceva despre bani.

Hannah se ridică şi porni spre valiză, temîndu-se că n-avea să se mai ivească niciodată momentul de a despacheta şi a se instala. Dar chiar atunci sună telefonul şi se abătu din drum să răspundă.

– A, nu, spuse ea cu tristețe, după un moment. Nu investesc niciodată în puțuri de petrol pe care nu le-am inspectat personal. S-ar putea să par excentrică, dar, în fond, sînt o persoană foarte excentrică.

Închise şi se întoarse spre Claire:

– M-am gîndit că nu te deranjează dacă mă amestec puțin, sau că m-am dat drept tine.

– N-a fost nici un amestec; a fost venire în ajutor, spuse Claire. Nu ştiu o iotă despre investițiile în puțuri de petrol. Îți mulțumesc.

– Foarte simpatic, spuse admirativă Gina. Şi-asta-i tot din experiență?

Telefonul sună din nou şi din nou Hannah se năpusti asupra lui.

– Da. Nu, telefonul nostru funcționează perfect. Da, a fost ocupat fiindcă ne tot sună lumea şi... A, ia stați, tocmai mi-a venit o idee. Ar trebui să ne schimbăm numărul, cu unul secret. Ați putea rezolva imediat?

– Hannah, un moment, interveni tăioasă Claire.

Hannah ridică privirea:

– Nu ți se pare o idee bună? De ce să ştie toți străinii ăştia unde locuieşti şi să-ți poată invada casa, personal sau prin telefon, fără ca tu să ştii măcar cine sînt?

– Mie mi se pare convenabil, spuse Gina.

– Dar cînd vor da telefon prietenii, nu vor şti numărul, spuse Emma.

– Dai la tipărit cărți de vizită şi le trimiți prietenilor, replică Hannah. Iar prietenilor mai speciali le dai telefon

şi le spui. Oamenii fac asta tot timpul, mai ales persoanele publice. Claire? Ce părere ai?

Claire şi Emma schimbară încă o privire. *Continuă să preia stăpînirea.* Apoi, însă, Claire dădu din cap. Ei însăşi îi venise ideea, nu demult, dar nu luase nici o măsură. Cu ce strica dacă o lăsa pe Hannah s-o facă acum?

– Bine, spuse ea. Îţi mulţumesc, Hannah.

Hannah zîmbi radioasă şi reveni spre telefon.

– E o tigroaică, zise Gina. Nu credeţi că după un timp îi va trebui o lesă?

Claire rîse:

– Poate. Dar, la o adică, m-aş putea obişnui cu ideea de-a avea pe cineva care să se ocupe de toate mărunţişurile. Sper doar că nu se-nvîrt prin preajmă multe alte rude care s-ar hotărî să se arunce asupra noastră.

– Nu vom avea servitori, în noua noastră casă? întrebă Emma.

– Servitori! exclamă Gina. N-au dispărut în secolul trecut?

Emma roşi:

– Voiam să spun, cameriste, bucătărese, de-astea.

– Nu ştiu, răspunse Claire. Nu m-am gîndit.

– Nu-i rea ideea, comentă Gina. Ce-ar fi s-o începeţi, încet-încet?

– S-a făcut, li se realătură Hannah. Nu vor să-mi dea numerele noi pînă nu facem toată birocraţia, dar le-am spus că vrem două posturi; aşa e mult mai convenabil.

Privi expresia nedumerită de pe faţa Clairei.

– Mă duc să despachetez. Nu va dura mult, dar trebuie să iau valiza din drum. Iar apoi, ne vom gîndi la ziua de mîine. Avem de cumpărat mobilă, de făcut planuri pentru bucătărie... Am atîtea idei pentru o bucătărie cu adevărat profesională. Şi pe urmă, înclină ea capul, contemplînd-o pe Claire, cred, draga mea, că ai nevoie de-o tunsoare.

– Mama se tunde singură, spuse Emma.

– Şi încă foarte frumos, observă Hannah. Dar cred că a sosit momentul să faci unele schimbări.

Din nou, Claire simţi un junghi de nemulţumire. Nu mai avea mamă de cînd fusese în liceu – cînd muriseră părinţii ei, la diferenţă de un an – şi încetase demult să-şi mai dorească una. Iar acum o avea pe Hannah, intrînd în casă, preluînd conducerea, rînd pe rînd enervantă, utilă şi covîrşitoare.

– Unde crezi c-ar trebui să mă duc pentru păr? întrebă ea rece.

Hannah înălţă sprîncenele.

– N-am idee. Sînt străină în Danbury. Ce-ar fi să-i cerem lui Simone o recomandare?

– Bună idee, fu Gina de părere. Claire, cred c-ar fi cazul. E timpul să faci ceva dramatic în ce te priveşte.

– Nu crezi că şaizeci de milioane de dolari sînt destul de dramatici? întrebă răutăcioasă Claire.

– Nu e decît un început, răspunse Hannah. Fireşte că e un început excelent, dar banii în sine nu valorează nimic; important e cît de inteligent îi foloseşti. I-ai putea depune pe toţi la bancă, dar atunci nu ai avea nimic, numai o viaţă sigură. Iar siguranţa este minunată, cred cu ardoare în siguranţă, însă tu şi Emma trebuie să aveţi aventuri, Claire. Şi vom începe cu o tunsoare: primul pas spre aventuri tot mai mari şi mai interesante, oricare-or fi acelea. Dar deocamdată mă duc să-mi desfac valiza. Întrebarea este...

În tăcerea ce le lăsase, Emma şi Claire schimbară o privire lungă.

– Ia dormitorul meu, spuse Emma. Eu pot dormi pe canapea.

– A, nu, draga ea, replică Hannah. Eu sînt cea care trebuie să doarmă acolo. Sînt foarte mică, zău aşa.

– Doar pînă ne mutăm, spuse Emma. Du-te. E-n regulă. Vreau să stai în camera mea.

– Mă rog. Mă rog, frumos din partea ta, se ridică Hannah, sărutînd-o pe obraz. Eşti o fată adorabilă şi-ţi mulţumesc.

– Am impresia că e extraordinară, spuse Gina, cîtă vreme nu te deranjează să ţi se ordone.

– În general, îmi place, răspunse Emma; o văzu pe Claire ducînd un deget la buze, cu o privire scurtă spre uşa închisă, la doar cîţiva paşi distanţă, şi coborî vocea pînă la şoaptă. Adică, cred că nu mi-ar plăcea dacă ar încerca să-mi ia toată viaţa în stăpînire şi să-mi spună tot ce am de făcut, dar e foarte eficientă, nu-i aşa?

– Şi mie, interveni Claire. Cred că e mult mai singură şi speriată decît pare. De cîteva ore, era disperată să-şi despacheteze bagajul, ca şi cum am fi putut-o da afară dacă nu se instala cît mai repede.

– Crezi că va rămîne într-adevăr la noi pentru totdeauna?

– Pun pariu, dac-o lăsaţi, răspunse Gina. Nu-i rău, să ştiţi, adăugă ea aproape cu nostalgie, să ai pe cineva care rezolvă incidentele aşa ca ea, şi se preocupă de părul tău, şi-ţi face planuri pentru bucătărie... Trebuie să gătească, dacă vrea o bucătărie profesională.

– Zicea că găteşte, spuse Emma. E ca o mică vrăjitoare, nu? Toată zbîrcită, cu mici trucuri vrăjitoreşti, şi a făcut mii şi mii de lucruri – cel puţin, aşa pare. Cred că poate să facă orice.

– Ei, cred că deocamdată am primit-o, spuse Claire. Dar dacă insistă prea tare, s-ar putea să-i cerem să plece.

– Şi cum ai face asta? întrebă Gina.

– Nu ştiu. Probabil a fost mai uşor să cîştig la loterie decît mi-ar fi să scap de Hannah. Găsesc eu ceva, dacă se iveşte situaţia. Acum, nici nu vreau să mă gîndesc. Am atîtea pe cap; se întîmplă atît de multe. Înainte, viaţa era mult mai lentă.

– Şi mai insipidă, completă Emma.

Mai uşor de organizat, îşi spuse Claire. Întotdeauna îi plăcuse ca lucrurile să se întîmple treptat, astfel ca să se poată obişnui cu ele. Timp de şaptesprezece ani, ea şi Emma duseseră o viaţă atît de liniştită, conformă unei rutine care se schimba doar rareori. Ieşise cu bărbaţi din cînd în cînd, cu unii dintre ei avînd chiar legături amoroase, dar pînă şi acestea păreau să urmeze un

sistem care se potrivea cu ritmul calm al vieții ei, caracterizat prin foarte puțină pasiune. Tot ceea ce făcea parte din viața ei exista fiindcă i se întîmplau diverse lucruri; nu ea le făcea să se întîmple. Nu-și dorise nimic surprinzător.

Acum însă totul părea surprinzător. I se întîmplau lucruri uluitoare, cu o iuțeală vertiginoasă, iar Claire se afla exact în mijlocul lor. „Gina are dreptate," își spuse ea, „mă schimb într-adevăr. Cum altfel aș fi putut, practic, să cumpăr de la magazinul *Simone's*, și să-mi cumpăr o casă în mai puțin de-o oră, plănuind să mă mut în ea peste cîteva săptămîni?"

Și astfel, a doua zi, cînd Hannah anunță că-i stabilise lui Claire o oră la New York ca să se tundă, Claire se supuse. Lăsată de capul ei, ar fi amînat. Dar, întrucît se ocupase Hannah de asta, o lăsă să se întîmple.

Claire stătea în fotoliu, privindu-se în oglindă, în timp ce Gregory tăia, pieptăna și iar tăia, iar Hannah se învîrtea prin apropiere, nescăpînd din ochi mîinile agile.

– În legătură cu forma feței... spuse ea, nevrînd să-i strice concentrarea dar incapabilă să tacă.

– Desigur, Madame, răspunse scurt Gregory. Întotdeauna, forma feței e elementul crucial pentru o tunsoare. Dar, fără geniul coaforului, forma feței nu mai are nici un sens.

– Adevărat, dădu din cap Hannah. Dar, uneori, geniile se lasă purtate de emoția propriilor inovații și a dibăciei, și violează principiile armoniei în natură.

Gregory îi întîlni privirea în oglindă.

– Foarte înțelept, spuse el și reveni la clănțănitul din foarfeci.

– Urmează doar linia părului, spuse Claire, neconvenindu-i că se discuta despre ea și îngrijorată de ceea ce i-ar fi putut face Gregory, cu sau fără îndemnurile lui Hannah. Cînd e lăsat în pace, formează bucle.

– Lăsat în pace... Madame? murmură Gregory. Atunci de ce vă aflați aici?

– Pentru ca o persoană cu mai multă experienţă să-mi urmeze linia părului, spuse ea, sperînd că era un răspuns adecvat. Nu adăugă că, după părerea ei, cineva care taxa o tunsoare cu trei sute de dolari şi nu dădea faliment trebuia să ştie ce făcea.

Gregory continuă să lucreze în tăcere iar Hannah tăcu şi ea, privindu-l cum tăia fir cu fir, timp de aproape două ore. Iar cînd termină, Hannah oftă:

– Perfect. Complimentele mele.

Claire îşi privi surprinsă imaginea din oglindă. Părul îi stătea abătut înapoi din jurul feţei, eliberîndu-i pomeţii reliefaţi şi încadrînd forma prelungă, elegantă, a capului. Gura-i părea mai plină, ochii mai mari; arăta mai tînără şi mai asemănătoare cu Emma.

– Madame ar dori să discute cu Margo? o întrebă Gregory. E expertă în arta machiajului.

– Da, se amestecă Hannah.

– Da, o îngînă Claire şi trecură într-un salon drapat cu perdele de catifea, unde o masă de toaletă stătea scăldată într-un potop de lumini. Margo apucă în mînă bărbia Clairei, studiindu-i trăsăturile.

– Bună faţă, se pronunţă ea. Obraji superbi, ochi excelenţi, o gură rafinată. Bărbie frumoasă. Chipul e puţin prea îngust, dar Gregory a atenuat acest lucru cu perfecta lui tunsoare.

Mîinile-i fîlfîiau peste partea stîngă a feţei lui Claire, mîngîind-o ca nişte aripi de fluture. Apoi o studie şi-i dădu instrucţinui, în timp ce Claire folosea şi pe jumătatea din dreapta aceleaşi creme şi pudre.

– N-aveţi nevoie de o transformare, spuse Margo. Machiajul trebuie să facă şi mai minunat ceea ce deja aveţi dumneavoastră înşivă minunat. Un strop mai mult şi devine o mască, şi nu mai sînteţi dumneavoastră.

Încă o dată, Claire se rezemă de spătar, privindu-se în oglindă. Nu suferise o transformare, dar nu mai era aceeaşi. Tot ceea ce fusese calm şi puţin neclar pe faţa ei devenise subliniat, înviorat. O surprindea şi o făcea să se simtă straniu-incomod.

– Sînteți o femeie frumoasă, Madame, spuse Margo. Iar Claire, care niciodată nu se considerase drăguță, știu că era adevărat. De-acum încolo, trebuia să se gîndească altfel la sine însăși. *Îmi reformez viața și mă reformez chiar și pe mine*. Iar apoi se întrebă ce-avea să spună Emma cînd își va vedea mama arătînd dintr-o dată mai dramatic și mai tînără; de fapt, arătînd ca fiica ei.

Emma se holbă la ea.

– Arăți drăguț. A făcut o treabă drăguță.

– Emma, o mustră Hannah. Ai putea fi mai entuziasmată de mama ta.

– Nu,-e-n regulă, spuse Claire. E surprinsă. Și eu la fel. Va trebui să ne obișnuim amîndouă cu mine cea nouă. Dar îmi place. Cel puțin, așa cred.

Își auzea rugămintea din propriul glas, întrebîndu-le dacă era bine pentru ea să arate astfel; dacă ar fi trebuit să-și coafeze părul la fel și mîine, după ce și-l spăla; dacă, a doua zi dimineață, era cazul să-și aplice machiajul pe care-l cumpărase, exact la fel, după ce și-l va fi înlăturat seara la culcare.

– Nu trebuie niciodată să-ți fie rușine că insiști să fii cît de mult poți fi, spuse Hannah. Dacă te rușinezi, atunci o vei simți și mai mult într-o bună zi cînd, avînd șaptezeci și cinci de ani, ai să-ți dai seama că viața ți-a scăpat printre degete și n-ai încercat niciodată... atîtea lucruri.

– Ca de pildă? întrebă Emma.

– Toate aventurile care ne ajută să ne simțim în moduri noi și fac din noi niște oameni mai mari, mai buni și mai înțelepți.

– Da, dar ce, de exemplu? insistă Emma. Te referi la amanți? Sau la droguri? La ce?

– Nu cred că amanții și drogurile te fac să fii mai mare, mai bună sau mai înțeleaptă, ce zici?

Emma se încruntă și nu răspunse.

– Mă gîndeam la modul cum ne vedem pe noi înșine, mîndria față de noi înșine, propriile noastre experiențe pe care le facem să fie parte din noi, modurile cum învățăm

de la alții și cele ce-i învățăm noi pe ei. Mă gîndeam la felul cum folosim lumea, cît de mult reușim să stoarcem din ea și cît de mult îi înapoiem înainte de a muri.

– Da, dar ce anume *exact*... începu Emma, însă Claire o întrerupse:

– Cred că ceea ce-ar trebui să facem acum e să hotărîm cum ne vom muta în cîteva săptămîni.

– Trebuie să cumpărăm mobilă, răspunse prompt Hannah.

– Și toate celelalte, completă Claire. Nu iau nimic din apartamentul ăsta, decît hainele și cărțile. N-ar strica să ne-apucăm să facem liste. A trecut totuși atîta timp de cînd m-am mutat, încît nici nu-s sigură că-mi mai aduc aminte cum.

Dar, la vremea cînd s-au mutat, totul era sub control, și asta fiindcă o aveau pe Hannah cu ele.

– Am făcut-o de-atîta ori, încît sînt expertă, spunea ea și organiză totul. A început cu mobilarea casei. A dat telefon la Simone, Gregory și Margo, după denumirile magazinelor la care apelau clienții lor. Și a făcut o listă.

– La majoritatea magazinelor, aștepți între șase luni și un an după mobilă, îi spuse ea Clairei. Aceste magazine vînd antichități și unicate și, firește, sînt cam scumpe, dar dacă nu te deranjează...

– Nu mă deranjează. Nu vreau să aștept.

Au găsit canapele moi, din materiale roșii închise, cu filigran; fotolii fine cu modele subtile; o măsuță italienească de cafea, din ipsos pictat și mozaic, care se asorta armonios cu anticele mese-tambur franțuzești și o otomană victoriană cu franjuri. Pentru sufragerie, au găsit o masă veche de mahon, pătrată, cu douăsprezece scaune *Queen Anne*; au găsit dulapuri daneze de brad, din secolul nouăsprezece, pentru dormitoare; și un bufet scoțian de brad din secolul optsprezece, pentru bucătărie. Hannah își trecu mîna cu drag peste suprafața lui netedă, de un brun-auriu profund, după secole de folosință.

– Te simţi mai ca acasă într-o bucătărie de lemn bun şi vechi, decît printre toate dulăpioarele astea moderne, spuse ea, aşa că au cumpărat, pe lîngă bufet, o masă de brad american– timpurie şi şase scaune cu spătare de zăbrele. Au luat covoare orientale vechi, cu culorile îndulcite de vremuri, pentru a le întinde pe podelele din toate celelalte camere, draperii, perdele şi lămpi.

De astă dată, în timp ce tîrguiau, Claire s-a uitat la preţuri, dar starea de alarmare faţă de cifrele prea mari i se risipea. „Aha," îşi spunea ea, „deci un garderob francez triplu pentru dormitorul meu costă treizeci de mii de dolari. Ce interesant. Şi trei mii, o pereche de grătare englezeşti antice pentru şemineu. Probabil că merită."

Le-a luat o zi întreagă ca să cumpere televizoare şi video-recordere, plus un sistem stereo pentru bibliotecă. Apoi s-au dus la un enorm magazin de muzică, unde au hoinărit încoace şi-ncolo pe culoare, scoţînd din rafturi discuri şi videocasete şi alegînd toate filmele şi melodiile pe care le doreau. Claire nu se mai putea opri; ambalajele viu colorate erau atît de atrăgătoare, iar ea nu fusese niciodată capabilă să-şi permită mai mult decît un disc la cîteva luni. Acum, însă, în timp ce-l alegea pe fiecare, îşi spunea: „sigur că pot să-l cumpăr, de ce n-aş putea?" şi-l arunca în coş.

– Mamă, spuse Emma, uimită, am luat cam patru sute de discuri.

– Da, răspunse Claire, simţind un fior momentan din vechea spaimă. Era prea mult; devenea nesănătos de extragavantă. Dar, în timp ce-şi scotea carnetul de cecuri din poşetă, îşi reveni. Sigur că le putea cumpăra pe toate. De ce-i trebuia atîta timp pentru a se deprinde cu ideea?

Apoi Hannah le conduse în expediţiile de cumpărături pentru bucătărie, şi pretutindeni unde le mai îndemna fantezia. Zilele se contopeau una-ntr-alta, pe cînd circulau din magazin în magazin, bifînd articole de pe liste şi rătăcind prin alte raioane pentru a găsi comori la care nicicînd nu se gîndiseră. Pentru Claire, totul era ca un vis: oriîncotro se uita, sclipeau înaintea ei obiecte frumoase.

Întindea mîna şi-şi încovoia degetele pe vaze, rame de tablouri, un set de pocale din argint, mîneca unei haine de blană... totul se afla la îndemînă şi totul era de dorit. Nu se mai putea opri din cumpărat. Niciodată nu ştiuse cît de multe lucruri minunate se găseau în lume, căci nicicînd nu privise; sau cît de mulţi meşteri trudeau pe tot cuprinsul globului, făurind cele mai complicate sculpturi în sticlă, ţesînd tapiserii în cele mai bogate nuanţe, pictînd porţelanuri sub formă de suluri, fructe şi flori tivite cu aur. Acum descoperea aşternuturi de pat dintr-un bumbac atît de fin încît se simţeau ca mătasea la atingere, prosoape atît de mari şi groase încît păreau s-o învăluiască într-un cocon cald, şi plăpumi de puf cu modele subtile care scînteiau în lumină. Descoperea frumuseţile lumii şi le alegea, arăta cu degetul şi înclina din cap şi nu se mai putea opri din goana de a şi le însuşi.

După aceea, Hannah se duse pentru o zi în casa cea nouă să rînduiască obiectele cumpărate pentru bucătărie şi sufragerie. Fredonînd încîntată, cu ochii strălucitori de emoţie, umplu bufetul din sufragerie cu porţelanuri, cristaluri încrustate şi argintărie. Apoi, în bucătărie, trecu de la un dulăpior la altul, trăgînd sertarele netede pentru a aranja în ele şi pe rafturi toate ustensilele şi dispozitivele pe care le putuse găsi. Încărcă dulapurile, frigiderul şi congelatorul cu provizii despre care Emma spunea că le vor ajunge timp de trei uragane şi tornade, sau orice alte catastrofe care puteau lovi acea zonă a ţării.

– Îmi dă un sentiment de siguranţă, spuse Hannah. La urma urmei, nu ştii niciodată ce se poate întîmpla şi astfel, orice-ar fi, cel puţin avem de mîncare. Ar mai fi ceva, totuşi, Claire...

– Da?

Se aflau din nou în vechiul apartament, iar Claire stătea aşezată pe jos, împachetînd cărţi, cu gîndul la toate rafturile goale care le aşteptau.

– Vreau să-mi joc rolul, începu Hannah, după care se opri, aşteptînd-o pe Claire să privească spre ea.

– Da? repetă Claire, lăsînd jos cărțile din mînă, cu ochii la Hannah.

– Nu mă deranjează să mă ocup de gătit, pentru mine asta este o plăcere pură, dar nu-s sigură ce altceva crezi c-ar mai trebui să fac. Aş putea conduce gospodăria, am făcut-o atît de des, dar dacă mie îmi revin toate rufele, curățenia, piața şi bucătăria m-aş simți ca o servitoare, cîştigîndu-mi patul şi pîinea. O rudă săracă, tolerată în casă. Şi m-aş întreba – mi-aş face griji – ce se va întîmpla dacă mă îmbolnăvesc şi nu le mai pot face pe toate. Înțelegi, dacă am putea să evităm asta... dacă aş putea crede că mă aflu aici pentru că tu mă doreşti...

– Nu, sigur că nu ne aşteptăm să le faci pe toate, răspunse Claire. Şi bineînțeles că te afli aici fiindcă te dorim. Nici nu pot să-mi închipui cum am fi mobilat casa atît de repede, fără tine.

– Mă rog, se încreți mica față ridată a lui Hannah într-un zîmbet. Fireşte, asta şi sperasem. Eşti foarte generoasă, Claire, că mi-o spui; mă face să mă simt mai la largul meu.

Claire dădu din cap absentă, întrebîndu-se în sinea ei cum se făcea că, în doar puțin mai mult de două săptămîni, Hannah ajunsese să facă parte atît de strîns din viața lor, hotărîtă şi stabilă ca şi cum ar fi fost împreună dintotdeauna.

– Vom găsi pe cineva care să vină o dată pe săptămînă la curățenie, spuse ea.

– Poate, răspunse Hannah cu blîndețe, într-o casă atît de mare, de două, trei ori pe săptămînă ar fi mai bine.

– A, mă rog, desigur. Fireşte, ai dreptate.

– Şi cineva la rufe, continuă Hannah. Doar dacă nu trimiți totul în oraş, dar întotdeauna e mai bine să fie spălate în casă; nu are un efect atît de dur asupra hainelor. Şi, de tine nu ştiu, dar eu nu mă pricep la reparații şi altele asemenea, cred că ne-ar prinde bine un mecanic, nu? O casă are nevoie de atîta întreținere, vopsitorie şi cîrpire, reparații de fire rupte şi de instalații, ale

maşinii de spălat şi uscătorului cînd rămîn în pană... e o problemă foarte complicată.

– Sună provocator, comentă Claire, care nu fusese niciodată proprietăreasa unei case; se întreba cînd o făcuse Hannah. Mă rog, vom găsi un om de serviciu. Mai e ceva?

– Un grădinar. Grădinile acelea n-au ajuns să arate aşa fără mîna unui profesionist. Şi nu ştiu ce să zic de tine, dar eu nici la grădinărie nu mă pricep, deşi am fler pentru aranjatul florilor.

– Om la curăţenie, om la spălătorie, mecanic şi grădinar, recită Claire. Aruncă o privire spre cutiile cu cărţi. Totul păruse atît de simplu cînd cumpărase casa; camerele acelea luminoase, adorabile, cu atît de multe debarale, atîtea rafturi şi dulapuri, atît de mult spaţiu prin care să te mişti şi să te simţi liber. Acum avea senzaţia că noua ei casă se umfla, se balona, înghiţind-o.

– Dar nu trebuie să-ţi faci griji cu toate astea, o asigură Hannah. Voi fi încîntată să-i supervizez în locul tău, ştiu multe despre asta. Iar tu vei fi ocupată cu toate activităţile tale noi, nu va fi nevoie să te agiţi dacă se face sau nu treaba sau dacă e gata la timp, ori dacă-i aşa cum o doreşti. Voi fi foarte bucuroasă să mă îngrijesc eu de toate.

Acum Hannah era aceea care părea să devină mai mare, desfăcînd braţele să îmbrăţişeze casa cea nouă, şi viaţa Clairei. Părea însă a şti de ce era nevoie, cîtă vreme Claire habar n-avea. Şi era nevoie de timp ca să înveţe. *Iar tu vei fi ocupată cu toate activităţile tale noi.* Ce activităţi? se întrebă Claire. Ce voi face cu timpul meu, odată ce ne-am instalat, acum cînd nu mai trebuie să mă duc în fiecare zi la serviciu?

Ei bine, m-am gîndit la o croazieră. Asta e un lucru de făcut, pentru început.

– Îţi mulţumesc, Hannah, spuse ea. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă te-ai ocupa de ei.

Găsi cartea de telefon într-una dintre cutii şi o deschise la secţiunea agenţiilor de voiaj. Nu folosise nicio-

dată serviciile vreuneia, aşa că alese agenţiile cu cele mai mari reclame şi, aşezată în continuare pe jos, formă numărul.

– Mă interesează o croazieră. Am citit acum cîtva timp despre o excursie în Alaska.

– Avem foarte multe, şi toate sînt minunate, răspunse agenta. Şi foarte populare. De fapt, tocmai am terminat de planificat una pentru proprietarul firmei *Eiger Labs*, – o ştiţi? – şi fiul dumnealui. Şi încă o pereche tot din aceeaşi zonă; ne vin grupuri impresionante de persoane pentru croazierele în Alaska.

– Organizaţi curînd una? întrebă Claire.

– La sfîrşitul lui iunie; nu mai e mult pînă atunci, dar mai avem locuri. E cam devreme în sezon pentru marile aglomerări.

– Perfect. O aleg.

– Numai pentru dumneavoastră?

– Şi fiica mea.

Îi dădu agentei datele cărţii de credit şi adresa de la noua locuinţă pentru a-i putea fi expediate broşurile şi biletele. Cînd închise telefonul, zîmbea. *Altă aventură.* Ridică ochii, pentru a o vedea pe Hannah privind-o.

– Dintotdeauna mi-am dorit-o, explică ea. Nu ştiu de ce; doar că sună diferit. Diferit de orice.

– Croazierele pot fi minunate, replică Hannah. Cred că e foarte bine că plecaţi. Să termin eu de împachetat cărţile acelea?

– Mulţumesc.

Claire se rezemă de perete, privind-o pe Hannah cum împacheta, şi începu să se gîndească la croazieră, la impresionantul grup de călători şi la avionul pe care ea şi Emma aveau să-l ia pînă la Vancouver. Nici una dintre ele nu zburase vreodată. O viaţă nouă, îşi spuse. Totul, totul era nou.

Şi apoi, în sfîrşit, s-au mutat. Camioane pline cu mobilă şi covoare convergeau spre casa cea nouă dintr-o duzină de locuri din New York şi Connecticut; furgoneta de la mutări sosi cu hainele, cărţile şi materialele de

proiectare ale Clairei. Iar Claire veni la volanul *Mercedes*-ului său alb, în timp ce Emma, cu Hannah alături, o urmau în cel roşu, pe lunga pantă blîndă care ducea la strălucitoarea casă, senină şi sigură în pădurea sa de stejari şi sicomori.

Au umblat dintr-o cameră-n alta, indicînd unde să se pună covoarele şi mobila.

– Ce frumos, şopti pentru sine Hannah, cu un oftat lung, ca o rugăciune de recunoştinţă. Claire o auzi şi, pentru prima oară, se simţi mîndră de ceea ce făcuse luînd-o pe Hannah alături de ele. Îi dăruise o nouă viaţă, o făcuse fericită şi-i alungase temerile. „Pot să fac fapte bune," îşi spuse. „Trebuie să găsesc mai multe ocazii de-a le face."

Toţi hamalii plecaseră, dar Claire continua să bîntuie prin camere. „E a mea," îşi spunea, „este a mea." Îi plăceau roşurile vii, culorile negre şi albastre ale covoarelor orientale contrastînd pe podelele lustruite; îi plăceau canapelele roşii, fotoliile moi, cenuşii şi ferestrele cu perdele care dădeau spre grădini; îi plăceau pereţii verzi-închişi ai bibliotecii, cu sofalele ei albe şi rafturile de nuc, goale, dar numai pînă mîine cînd, îşi spunea ea, lucrînd toate trei, aveau să le umple cu toate cărţile lor. Îi plăcea sunetul uşii de la intrare închizîndu-se, foşnetul ferestrelor deschise spre briza serii, fluturii de noapte bătînd din aripi în plasele de sîrmă, bocănitul slab al tocurilor lui Hannah şi Emma din celelalte încăperi, sunetul propriei ei respiraţii în tăcerea dormitorului, o odaie spaţioasă, cu plafon înalt şi şemineu într-un capăt, decorată în alb şi culoarea piersicii, cu perdele de dantelă la ferestrele prelungi. „Camera mea," medită Claire, „căminul meu. Nu-mi vine să cred că tot ce-i aici e al meu."

– Unde mergem la cină? întrebă ea, dar Hannah clătină din cap:

– Pe mine n-o să mă scoateţi din bucătăria asta, abia aştept s-o încerc. Voi două staţi jos şi uitaţi-vă.

Aşadar, Claire şi Emma s-au aşezat la masă, cu o

sticlă de vin şi un platou de pîine scandinavă şi somon afumat, privind-o pe Hannah cum se mişca prin bucătărie de parcă ar fi cunoscut-o de-o viaţă. Fredona şi vorbea singură, lucrînd.

– Cui i-ar veni să creadă? Acum şase săptămîni, credeam să mă aflu în drum spre a deveni o locatară a străzii. Aveam viziuni cu mine însămi şi toate lucrurile într-un cărucior de tîrguieli, trudind în căutarea unei bănci libere în parc. O, ce groază mi-era. Socoteam că-mi consumasem porţia de fericire în viaţă şi de-atunci încolo totul avea să fie întuneric şi mizerie. Dar mă înşelam. Totul s-a schimbat şi întunericul s-a risipit. Şi iată-mă. Iubire, căldură, confort. Paradisul. Ei, unde-oi fi pus farfuriile pentru souffl? Mă gîndeam, un souffl de lămîie la desert. Atît de festiv, un mod ideal de a sărbători atîtea lucruri minunate...

Claire şi Emma se priviră lung.

– Ce-ai zice, întrebă încet Claire, dacă am lua-o şi pe Hannah în croazieră?

– Cred că i-ar plăcea enorm, răspunse Emma.

– Dar ţie ţi-ar plăcea?

– Nu ştiu. Cred că va petrece mai mult timp cu tine decît cu mine. Aşa că, dacă te gîndeşti să cunoşti ceva bărbaţi şi să te distrezi, s-ar putea să fie o problemă.

– Tu te gîndeşti să cunoşti bărbaţi şi să te distrezi?

– Sigur. Adică, nu pentru asta sînt făcute croazierele? Lorna şi Marie şi alte cîteva dintre puştoaice au călătorit şi spun că numai despre aşa ceva e vorba. Nimeni nu se duce să admire peisajul. Aşa spun ele, cel puţin.

– Cred că eu la peisaj mă gîndeam, murmură Claire.

Apoi, însă, îşi aminti ce spusese agentul de voiaj. *Grupuri impresionante de persoane*. De ce nu s-ar gîndi să cunoască oameni noi? „Dacă-ţi făureşti o viaţă nouă," reflectă ea, „totul ţi se deschide. La croazierele acelea participă fel de fel de oameni: tineri şi bătrîni, funcţionari, demnitari, artişti, pensionari. Şi toţi vor fi împreună o săptămînă. Timp destul ca să se cunoască şi să descopere care dintre ei se pot împrieteni la întoarcere."

O privi din nou pe Hannah, care se concentra să bată ouă într-un castron de cupru. „Pot face o faptă bună pentru Hannah luînd-o în croaziera asta," îşi spuse Claire, „dar mă poate ajuta şi ea. Ar putea s-o ţină sub ochi pe Emma. Pentru orice eventualitate."

– Hannah, spuse, luna viitoare cînd facem croaziera în Alaska, am fi bucuroase dacă ai veni şi tu.

CAPITOLUL 4

Nava lucea alb în soare, elegantă şi suplă, pe valurile cenuşii, liniştite, din port. Era un orăşel plutitor, cu magazine şi piscină, *nightclub*, două restaurante şi chiar şi un cazinou. Emma şi Claire aveau cabine învecinate pe Puntea Bărcilor, iar Hannah ocupa o cabină din bordul opus.

– Mor după ea; e imensă, spuse Emma. Aş putea trăi aici o viaţă, numai că-mi place şi casa noastră nouă. Sînt îmbrăcată cum trebuie pentru cină?

Purta o rochie de şifon roşu foarte scurtă, ale cărei poale se înfoiau cînd păşea, şi pantofi cu tocuri înalte. Picioarele ei erau lungi şi elegante, părul îi sclipea auriu-roşcat, în ton cu rochia, iar în urechi îi scînteiau cercei în formă de lacrimă.

– Eşti frumoasă, răspunse Claire. Vei fi vedeta sălii de mese.

Dar, cînd au intrat împreună şi *maître* le-a condus spre o masă din mijlocul sălii, amîndouă au atras atenţia.

– Nu-i senzaţional? şopti fata, pe cînd îşi croiau drum printre mese şi capetele se întorceau să le privească trecînd. Mă simt de parc-aş fi Regina Lumii. Îmi place cum arăţi şi tu; eşti într-adevăr extraordinară. Nu crezi că facem o pereche nemaipomenită?

Claire simţi un val de iubire şi recunoştinţă. Cît era de minunat să se bucure de admiraţia fiicei sale! În ultimele

zile, Emma fusese mai retrasă, pregătindu-se pentru călătorie, ca şi cum, îşi spunea Claire, şi-ar fi dat dintr-o dată seama că în primul ei voiaj de durată urma să aibă două doamne de companie. Apoi, însă, se înveselise şi vorbea încîntată despre toate lucrurile pe care aveau să le facă.

Iar acum părea foarte fericită să stea cu Claire în centrul marii săli, privind femeile în rochii de satin şi pantaloni de mătase, bărbaţii cu costume şi cravate, ospătarii în frac turnînd vin şi aducînd mici tăvi cu *hors d'oeuvres*. Muzica de pian şi flaut se împletea delicat prin rumoare, rîsete şi zgomote de tacîmuri, iar căpitanul navei circula de la o masă la alta, salutîndu-şi toţi oaspeţii.

Claire încerca să asimileze totul. Nu-i venea să creadă. De cînd cîştigase lozul cel mare se simţea altfel: ca o fetişcană care tocmai se avîntase într-o fabuloasă lume stranie. Părea aproape că ea şi Emma ar fi avut dintr-o dată aceeaşi vîrstă, păşind într-un tărîm al minunilor, plin cu mai multe decît îşi imaginase vreodată în fanteziile ei – căci cum ar fi putut să-şi imagineze lucruri cărora nici măcar nu le bănuise vreodată existenţa?

Chiar şi acum, la şase săptămîni după cîştigarea loteriei, nu se putea stăpîni; şi acum încă, oriunde se ducea, cumpăra, cumpăra şi iar cumpăra, acumulînd comori de care ştia că n-avea nevoie – dar ce-avea nevoia de-a face cu toate astea? – şi care se îngrămădeau în odăile şi debaralele ei, în sertare, rafturi şi dulapuri, chiar şi în garaj. Umblase prin casă şi privise personalul făcînd curăţenie, tunzînd peluzele şi reparînd tot ce era necesar. Şi strîngea totul la piept – *îmi aparţin; sînt ale mele* – dar nici chiar atunci, oarecum, nu se simţise absolut sigură că erau cu-adevărat şi pentru totdeauna ale sale.

Acum se întrezări pe sine şi pe Emma într-o oglindă ovală, minunîndu-se de felul cum arătau, rochia ei de mătase neagră contrastînd cu cea roşie a Emmei, bijuteriile sclipind în luminile strălucitoare, cu zîmbetele nepăsătoare şi sufletul uşor ca ale tuturor celor din sală. Tot

ce se afla pe navă li se părea vrăjit: cabinele spațioase cu salon, dormitor și ferestre cît peretele, încadrate în draperii grele; puntea largă de lemn lustruit care dădea înconjur vasului, mărginită cu șezlonguri arcuite delicat atingîndu-și brațele ca niște prieteni apropiați care-și împărtășesc secrete; ecourile din sala cu faianță unde valurile piscinei se unduiau odată cu mișcarea navei; confortabila bibliotecă, avînd pereții plini de cărți despre Alaska.

Claire își aminti fugar cum stătea în sediul lui *Danbury Graphics*, muncind la planșetă, frustrată că lucra ideile altora, nu pe-ale ei, simțindu-se claustrată dar convinsă că altă soluție pentru ea nu exista, nici n-avea să se ivească vreodată.

– Ce plăcut, zise Hannah, ocupînd un scaun liber la masa lor. În ce loc mă aflu, cînd nu demult credeam că niciodată nu-mi voi mai depăși hotarele propriului meu apartament.

Îi zîmbi Clairei, care-i întoarse surîsul, întrebîndu-se de ce nu putea vorbi despre sentimentele ei la fel cum vorbea Hannah. Dar ea nu fusese niciodată capabilă să vorbească despre sine; întotdeauna simțea că n-ar interesa pe nimeni și se temea să se scoată în evidență, ca să nu se plictisească sau să-și piardă răbdarea ceilalți. Întotdeauna considerase că era mai bine să păstreze tăcerea și să se adapteze oriunde fără a face valuri.

– Perfect, oftă Hannah, în timp ce chelnerul îi punea în față un pahar cu vodkă de la gheață; o văzu pe Emma uitîndu-se prin sală și-i urmări privirea. O, dar chipeș mai e. Și, categoric, pare conștient de prezența *ta*.

Emma întoarse capul, îmbujorată.

– I-am observat numai fiindcă-s singuri, la fel ca noi. Toți ceilalți au grupurile lor aparte.

– Presupun că totuși oamenii călătoresc împreună cu prietenii, zise Claire, răsucindu-se în scaun. Unde te uitai?

– La bărbații aceia doi, arătă Hannah, lîngă pian.

Claire îi reperă. Unul dintre ei, cel mai tînăr, o privea

fix pe Emma. Hannah avusese dreptate: era extraordinar de arătos, cu chipul întunecat, aproape melancolic, părul negru şi des căzîndu-i peste frunte. Avea o gură senzuală, sprîncene negre şi o anume nelinişte în modul de-a se foi pe scaun, ca şi cum acesta ar fi fost prea mic pentru el. Bărbatul de-alături era în mod clar tatăl lui, cu aceeaşi gură plină şi sprîncene negre aproape îmbinate, deşi avea părul cărunt, de culoarea oţelului, şi pleoapele căzute, făcîndu-l să arate şi mai retras şi secretos decît fiul său. Întîlni privirea Clairei şi zîmbi, dînd scurt din cap în semn de salut.

– Amîndoi sînt foarte chipeşi, spuse Hannah îngîndurată. Şi cît e de interesant, să vezi un tată şi un fiu călătorind împreună. Mă întreb dacă sînt americani. Mie îmi par străini. Italieni, poate.

– N-am observat, spuse Emma şi rîseră toate trei.

Ospătarul veni să le ia comanda, apoi sosi cina şi, în timp ce vasul lăsa în urmă luminile oraşului Vancouver, pornind lin spre nord peste apele de un albastru îngheţat. Au mîncat în linişte, abia conştiente că se aflau în mişcare dar avînd deja sentimentul de-a se fi despărţit de uscat.

– E destul de ireal, nu? întrebă Emma, în timp ce-şi savurau cafelele.

Sala de mese se golea, ceilalţi plecînd la nightclub, cazinou sau salonul de cocktail-uri, astfel că acum era mai uşor să se audă muzica şi murmurul celorlalte cîteva glasuri.

– Nu vi se pare ireal? repetă fata. Vreau să spun, iată-ne în mijlocul unui tărîm de nicăieri, înaintînd în necunoscut, împreună cu vreo mie de oameni pe care nu-i cunoaştem.

– În tărîmul de nicăieri, surîse Hannah, cu faxuri şi telefoane, televizoare şi filme, şi...

– Ei, dar e totuşi o senzaţie ciudată, insistă Emma. *Nu sîntem pe pămînt;* nici măcar destul de aproape ca să-l atingem. E ca şi cum am fi pierdut ceea ce ne face să fim *noi*. Vreau să spun, n-am putea locui aici; dacă

nava s-ar scufunda sau am cădea peste bord, n-am putea trăi în apă; *sîntem în locul nepotrivit*. La fel a fost şi în avion, cînd am zburat spre Vancouver. N-aţi simţit? Nu aveam nici o legătură, pluteam doar, ştiţi, departe de orice, într-un fel de *afară* unde totul e nesfîrşit şi atît de... misterios. Ca şi cum n-ar exista nimic care să ne apere în caz că se deregleazǎ ceva. Nu ştiu, decît că mie mi se pare cam sinistru.

– Aveţi un mod romantic de-a gîndi; îmi place, interveni un glas profund.

Ridicară repede privirile, spre cei doi bărbaţi pe care-i zăriseră mai devreme.

– Scuzaţi-ne că vă întrerupem, spuse cel mai vîrstnic, care tocmai vorbise, dar ne-ar face mare plăcere dacă ne-aţi însoţi să bem ceva după cină. Eu sînt Quentin Eiger.

Îi întinse mîna lui Claire, care i-o strînse.

– Şi fiul meu, Brix.

– Neobişnuit nume, remarcă Hannah. E după un nume de familie?

– După al mamei mele, răspunse tînărul, cu un glas la fel de profund ca al tatălui său. Brixton.

– Ei bine, continuă Hannah, ale noastre nu sînt neobişnuite. Eu sînt Hannah Goddard, ea este Claire, iar ea Emma Goddard.

Privi spre Claire, cu sprîncenele înălţate.

– Da, spuse aceasta în tăcerea care se lăsase, ne-ar face plăcere să vă însoţim.

Încerca să pară indiferentă, dar acei doi bărbaţi înalţi, puternici la înfăţişare, care le dominau masa, o făceau să se simtă nervoasă şi îngrijorată de subiectele viitoarei conversaţii. „Sînt ca o puştoaică," îşi spuse ea din nou. „Emma şi cu mine; există atîtea lucruri pe care nu le ştim."

Între timp, se ridicaseră toţi în picioare şi se sculă şi ea. „Asta înseamnă să ai bani", îşi mai zise: „ să înveţi cum se tratează cu alte lumi."

Cît despre conversaţie, Hannah era prezentă. Iar Han-

nah părea întotdeauna capabilă să se gîndească la ceva de spus.

Mergeau cu toţii spre salon, în frunte cu Quentin Eiger şi fiul lui, ca oile, îşi spuse Claire. Dar cînd s-au aşezat în fotoliile adînci grupate împrejurul unei mese joase de cocktail şi întîlni ochii lui Quentin, nu văzu în ei decît admiraţie. Privi spre Emma, care-l asculta captivată pe Brix, apoi către Hannah, care se uita prin salon, lăsîndu-le intenţionat pe Emma şi Claire să se descurce singure. Quentin se aplecă spre Claire:

– Vă admir, pe dumneavoastră şi pe fiica dumneavoastră. Amîndouă sînteţi extraordinar de frumoase şi păreţi a fi bune prietene.

– Vă mulţumesc, răspunse Claire. Sîntem bune prietene. Cel puţin, în cea mai mare parte a timpului.

– Ei, sînteţi sinceră. Brix şi cu mine nu ne descurcăm nici pe departe atît de bine.

Surprinsă, Claire spuse:

– Păreaţi foarte apropiaţi, la masă.

– Semănăm. Acest lucru îi face întotdeauna pe oameni să ne creadă apropiaţi. Dar n-am reuşit niciodată, de cînd s-a născut.

Pe Claire o uimeau aceste instantanee dezvăluiri intime. O făceau să se simtă prudentă, dar Quentin nu păru să observe.

– Presupun că, actualmente, o parte din problemă constă în aceea că lucrăm împreună, continuă el. Acest lucru sporeşte adesea tensiunile dintre generaţii. E improbabil ca dumneavoastră şi Emma să aveţi aceeaşi problemă.

– Dacă lucrăm împreună? Nu, Emma tocmai a absolvit liceul.

Era rîndul lui să fie surprins:

– Pare mai matură.

Îi privi îngîndurat pe Brix şi Emma.

– Are şaptesprezece ani, spuse Claire, cu o voce nepăsătoare, dar exprimînd un avertisment clar, un mesaj pe care Quentin să i-l transmită fiului său. Claire îi

privise pe Brix şi Emma în timp ce intrau înaintea lor în salon, conştientă ce pereche frapantă alcătuiau. Emma înaltă şi mlădioasă în rochia ei roşie vaporoasă, cu părul ca o văpaie auriu-roşcată reflectînd lumina, şi Brix, neguros-chipeş, mai înalt cu o jumătate de cap, lat în umeri, şi cu un mers uşor clătinat care lui Claire nu-i inspira încredere.

– Deci, urmează să plece la colegiu? întrebă Quentin.

Claire dădu din cap:

– În septembrie.

– Şi dumneavoastră? continuă el. Unde locuiţi?

– La Wilton. Tocmai ne-am cumpărat o casă acolo.

– Ce surpriză minunată, zîmbi el larg. Sîntem vecini. Eu locuiesc în Darien; am o companie în Norwalk.

– În Norwalk, repetă Claire, amintindu-şi *ce* spusese agenta de voiaj. Un fel de laborator, nu-i aşa? Nu-mi amintesc numele.

– *Eiger Labs*. De unde ştiţi?

– Agenta de voiaj mi-a vorbit despre unele dintre persoanele prestigioase cărora le rezervase locuri în această croazieră.

Quentin se încruntă:

– E o proastă. Mă-ntreb cîtor persoane le-a mai făcut reclamă pentru călătorie folosindu-se de numele meu.

– Îmi cer scuze, n-am...

– Nu dumneavoastră sînteţi de vină, ea este. Şi în acest caz ar trebui să-i fiu recunoscător, fiindcă se pare că ne-a făcut să ne întîlnim. Dar nu-i voi mai folosi serviciile şi, dacă ţineţi la intimitatea dumneavoastră, vă sfătuiesc să-mi urmaţi exemplul. Aţi spus că tocmai v-aţi cumpărat o casă. Numai dumneavoastră şi Emma locuiţi acolo?

– Şi Hannah.

Chelnerul le aduse băuturile şi începu să-şi facă de lucru cu ele, aranjîndu-le cu precizie în faţa fiecărei persoane şi organizînd coşuleţe cu alune şi bonboane mentolate în centrul mesei.

– Perfect, spuse Quentin, iar ospătarul recunoscu în acest cuvînt ordinul de a pleca, ceea ce şi făcu. Doar Hannah, repetă el.

– Da.

– Sînteţi văduvă? Divorţată?

– Divorţată.

Îşi luă coniacul şi se rezemă de spătar. Acum era mai relaxată, deşi o parte din ea, privind-o pe Emma, era în alertă şi surprinsă să vadă că şi Emma comandase coniac; Emma nu bea niciodată altceva decît un pahar de vin din cînd în cînd, iar Claire nu i-o permisese decît cînd intrase în ultimul an de liceu. Coniac şi Brix Eiger într-o singură seară, îşi spuse ea – o combinaţie puternică. În acel moment, Emma ridică privirea şi-i întîlni ochii. Zîmbi scurt, surprinsă, după care se uită în jos, la mîinile-i încleştate. „Va trebui să discutăm," spuse Claire în sinea ei, „diseară sau mîine dimineaţă."

Acum, însă, reveni spre Quentin. Cunoştea prea bine ritualul prin care trec bărbaţii şi femeile pentru a face cunoştinţă. De obicei, o îngrozea, căci detesta previzibila litanie de întrebări despre muncă, locuinţă şi soţii anteriori, despre preferinţe şi antipatii, transformînd prima întîlnire şi, adeseori, şi pe cea de-a doua, mai mult într-un interviu decît într-o conversaţie. Quentin, însă, era destins şi relaxant; absolut în largul său şi cu deplină stăpînire, fără insistenţe; conducea conversaţia la fel de discret pe cît le invitase din sala de mese în salon..

Cît de confortabil, îşi spuse Claire, să laşi un bărbat puternic să preia iniţiativa.

O văzu pe Emma ridicînd din nou ochii, pentru a fura o privire scurtă spre ea, şi se întrebă ce vedea fiica ei. Se îndreptă în fotoliu, punînd ceva mai multă distanţă între sine şi Quentin, şi plecă privirea. „Nu trebuie să arăt prea mult interes faţă de un bărbat în faţa fiicei mele; s-ar putea s-o şocheze."

– Brix şi cu mine am locuit împreună, din cînd în cînd, tocmai spunea Quentin. Încontinuu păream să ne ciocnim în sensuri greşite, dar am încercat mereu, pînă a

plecat la internat şi, apoi, la colegiu. Acum, desigur, are propria lui locuinţă. Se descurcă bine, cred – majoritatea tinerilor cad oarecum în picioare, chiar şi după o copilărie grea, dar Brix probabil că a reuşit mai bine decît majoritatea.

– O copilărie grea? repetă Claire.

– A, obişnuitele: părinţi prea ocupaţi cu propriile lor probleme, lucruri de genul ăsta.

Tăcu un moment.

– Nu, continuă el, sînt convins că pentru dumneavoastră n-ar părea ceva obişnuit, nu-i aşa? Probabil că aţi plasat-o pe Emma în centrul vieţii dumneavoastră şi i-aţi oferit tot ce-şi dorea.

Claire zîmbi, clătinînd din cap:

– N-am putut; niciodată n-am avut destui bani. Dar i-am acordat multă atenţie.

– Aproape toată atenţia.

– Mă rog, da, cînd eram împreună.

– Şi nu v-aţi recăsătorit niciodată?

– Nu, răspunse ea, tăcînd o clipă. Şi dumneavoastră?

– A, de cîteva ori. De trei, după ce am divorţat de mama lui Brix. Ea a mai încercat de două ori. Brix n-a putut suferi asta, desigur; cred că se simţea ca un fel de mascotă pe care ne-o pasam încoace şi-ncolo de la o nouă familie la alta. Iar eu nu prea eram prezent; în cea mai mare parte a timpului, mă aflam la birou. Dar, în fond, şi cu dumneavoastră se întîmpla la fel, nu?

– Nu în cea mai mare parte a timpului. O luam pe Emma cu mine, cînd era mică – îmi dădeau voie. Iar în primii ei cîţiva ani de şcoală, cînd încă mai era un copil, munceam zi scurtă şi-mi luam de lucru acasă. Soţia dumneavoastră lucra?

– Nu, zîmbi Quentin. Îşi făcuse o carieră din cumpărături. Era cumpărătoarea sublimă.

– Ce înseamnă asta? întrebă Claire curioasă.

Sprîncenele lui Quentin se înălţară:

– Înseamnă studiul pasionat, de-o viaţă, a tot ce au

mai bun de oferit meşteşugarii lumii, unde să le găsească operele şi cum să le obţină la cel mai avantajos preţ.

Surîse.

– Crezusem că toate femeile ştiu asta din naştere.

– De ce-ar şti-o?

– Îmi cer scuze, ridică el din umeri, a fost un banc nesărat. Femeile pe care le cunosc eu par a fi experte de cînd au învăţat să umble, dar s-ar putea să nu reprezinte nişte cazuri tipice. Faceţi cumpărături, desigur. Trebuie să fi avut festinuri de tîrguieli din cînd în cînd, împreună cu fiica dumneavoastră.

Îi privi rochia de mătase:

– Aveţi gusturi excelente.

Claire roşi de plăcere.

– Am făcut multe cumpărături în ultima vreme, dar nu sîntem experte.

Îi venea foarte greu să vorbească despre bani, şi cum ajunsese să-i aibă.

– Cînd lucraţi, în copilăria lui Brix, eraţi la *Eiger Labs?*

– Nu, eram tranzactor de obligaţiuni în New York. Am cîştigat mulţi bani – nu era ceva greu, în anii optzeci – apoi m-am plictisit şi am început să caut altceva, ceva care să nu aibă nici o legătură cu bursa.

Privi peste masă, spre Brix.

– Nu mă simţeam stăpîn pe altceva decît pe a face bani; nimic altceva nu mergea exact cum doream eu. Aşa că am găsit alţi doi investitori şi am cumpărat Laboratoarele Eiger, numite pe-atunci *Norwalk Labs.* O mişcare reuşită.

– Pentru dumneavoastră sau pentru familie? întrebă Claire.

– Pentru mine şi pentru companie.

– Şi Brix?

– El locuia cu mama lui la New York, iar vara la Norwalk, cu mine şi soţia mea. Întotdeauna îi luam guvernantă, şi mama lui la fel, dar el nu se înţelegea cu nici una dintre ele. Desigur, nu era un copil uşor de crescut.

Avea un temperament mocnit, care putea face explozie cînd se încărca prea mult, dar totuşi, nimeni dintre angajaţii noştri nu părea dispus să încerce să se împrietenească.

Claire îl privea, nedumerită de mîndria din glasul lui cînd vorbea despre temperamentul fiului său.

– Dar părinţii lui nu-i erau prieteni? întrebă, surprinsă de propria-i îndrăzneală.

Urmă un moment de pauză.

– Am încercat să vorbesc cu el ca de la egal la egal, să-i explic că şi mie mi-era greu, în toţi acei ani, cu căsnicii ratate una după alta, dar, evident, nu m-a crezut. Îşi închipuia că făceam ce voiam eu, pe socoteala lui, în vreme ce el trebuia să stea agăţat în urmă.

– Şi avea dreptate, comentă Claire, din nou spre propria ei surprindere.

– Parţial, răspunse scurt Quentin. Dumneavoastră aţi avut mai mult succes, se pare, în a o face pe Emma să se simtă în siguranţă.

– Ei, eu n-am avut decît un singur soţ, aşa că mi-ar rămas timp destul.

Îşi puse întrebarea ce se întîmpla cu ea: niciodată nu fusese atît de deschisă, mai ales cu străinii.

Quentin se încruntă.

– Vreţi să spuneţi că acordăm mai multă atenţie căsniciilor decît odraslelor noastre. E o hotărîre pe care o luăm cu toţii. Nu cred în a-mi împuţina viaţa pentru a le dărui copiilor mei ceea ce-or fi spunînd unii experţi că au nevoie. Dumneavoastră păreţi să priviţi lucrurile altfel. Cînd aţi divorţat?

– Înainte de naşterea Emmei.

– Scurtă căsnicie, ridică el sprîncenele.

– Da. Nu voia să fie tată, aşa că a plecat.

Se lăsă o scurtă tăcere, Claire întrebîndu-se dacă Eiger dorea să-i vorbească despre ea la fel de deschis pe cît povestise el despre propria lui viaţă. „Dar eu nu pot", îşi spuse; „n-am aproape nimic de spus, decît despre Emma." Zări în apropiere o oglindă ovală, în ramă

cu înflorituri – nava părea a fi plină de oglinzi; evident, celor plecați în croaziere le plăcea să se privească tot timpul în oglindă – şi-şi văzu imaginea reflectată, cu profilul lui Quentin imediat în spatele ei. „Iată-mă", constată ea, uimită. „Cum să fi ghicit că mă voi afla aici, pe vasul ăsta minunat, călătorind prin ape necunoscute, cu acest bărbat atît de chipeş care pare să se simtă bine în compania mea?" O cuprinse un mic fior, ca şi cum ar fi avut motive de teamă. „Nu, nu, nu", continuă, „e-o nebunie. Este tot ce mi-am dorit; petrec cea mai ideală seară cu putință. Simplul fapt că totul e minunat nu înseamnă că mă pîndeşte un pericol după colț. Mă aşteaptă aventuri – nu primejdii. Fiindcă avem bani. Banii sînt totul; banii transformă totul într-o aventură."

Simți un freamăt şi, întorcîndu-se la stînga, o văzu pe Hannah în picioare lîngă fotoliu ei.

– Eu vă spun noapte bună, i se adresă ea lui Claire, dînd scurt din cap şi către Quentin.

Claire privi în spatele ei, pentru a vedea un bărbat înalt, cu păr blond ondulat şi o barbă deasă. Avea ochii de un albastru strălucitor iar gura, parțial ascunsă, deținea o neaşteptată delicatețe, cînd, întîlnind privirea lui Claire, îi surîse. Purta un veston de catifea reiată şi o cravată cu modele extravagante.

– Forrest Exeter, spuse Hannah, urmărind privirea lui Claire. Amîndoi sîntem din Philadelphia, aproape din acelaşi cvartal. Mergem la bibliotecă să ne uităm la nişte cărți despre care crede c-au să-mi placă.

Claire o privi cu ochi mari. Hannah era pătrunsă, aproape stingherită – probabil fiindcă noul ei prieten era atît de tînăr, medită ea – dar jenată n-avea de ce să fie decît dacă ar fi fost vorba de o aventură, ceea ce nu era posibil. Nu se putea, nu? se întrebă Claire.

– Ne vedem dimineață, mai spuse Hannah, nelăsînd loc de comentarii. Cu spatele drept, îl luă pe Forrest Exeter de braț şi ieşiră din salon.

– Ce ciudat, murmură Claire.

Încet, reveni spre Quentin, încercînd să-şi aminteas-

că despre ce vorbeau. A, da, o întrebase de căsnicia ei. Ei bine, asta nu merita discutat.

– Vorbiţi-mi despre Brix, propuse. E singurul dumneavoastră copil?

– Nu, mai am doi băieţi, dar mamele lor n-au vrut să particip la educaţie şi le-am acceptat dorinţa; dintotdeauna am ştiut că alţi bărbaţi sînt părinţi mai pricepuţi decît mine. N-am răbdare cu copiii – presupun că aţi dedus. Nu că nu mi-ar plăcea, doar că nu mă încîntă efortul necesar pentru a le umple golurile de cunoştinţe şi experienţă, ca să putem comunica. Acum îl găsesc pe Brix interesant; înainte, însă, niciodată. Dumneavoastră şi Emma aţi fost întotdeauna apropiate?

– Întotdeauna. Nu eram decît noi două şi aveam atît de puţini bani încît depindeam una de alta în toate privinţele. Iar eu mă simţeam aşa de bine făcîndu-i cunoştinţă cu lumea şi împărtăşindu-i emoţiile la fiecare nouă descoperire; parcă şi eu aş fi văzut totul din nou pentru prima oară.

– Ei bine, se pare că vi s-a schimbat norocul, comentă el; chelnerul zăbovea prin apropiere, iar Quentin dădu din cap. Încă un rînd.

– Nu şi pentru... începu Claire să spună, dar se opri. Paharul Emmei era încă aproape plin; abia dacă sorbea şi ar fi fost mai bine pentru ea să mai primească unul, cît timp stătea acolo, decît ca mama sa să ia hotărîri în numele ei, de faţă cu ceilalţi.

Quentin tăcea, iar Claire se gîndi că probabil o aştepta să spună ceva despre schimbarea din situaţia ei materială. Dintr-o dată se simţi stînjenită de cuvîntul *loterie*. Nu-şi cîştigase cinstit cele şaizeci de milioane de dolari; nu făcuse decît să cumpere un bilet. Nu cucerise succesul, ci doar avusese un mare noroc. Aşa i se întîmplase întotdeauna: nu făcea lucrurile să se întîmple; lucrurile i se întîmplau ei.

„Aş putea spune că i-am moştenit", reflectă. „Sau m-am împrumutat pentru croaziera asta, sau am făcut economii."

Sau ar fi putut să tacă. Ce-i privea pe alţii cum ajunseseră ea şi Emma să poarte acele haine şi bijuterii şi să călătorească la bordul acelei nave?

Dar Quentin i se confesase deschis despre fiul şi căsniciile lui, şi simţea că ar fi ratat un test decisiv dacă acum minţea dau rămînea tăcută.

– Am cîştigat la loteria de stat, spuse ea cu bruscheţe.

Quentin păru amuzat:

– Bravo. Înţeleg că a fost un loz mare.

– Ne-a schimbat complet viaţa, dădu ea din cap.

– Şi înainte de-a cîştiga? Cu ce vă ocupaţi?

Evident, nu citise despre ea în nici un ziar şi, la fel de evident, nu-l interesa în mod deosebit. Nici măcar n-o întreba cît de mult cîştigase. Îl privi în tăcere, întrebîndu-se ce anume îl interesa la ea.

– Am fost proiectantă, răspunse într-un tîrziu. Asistentă, de fapt, într-o echipă de la *Danbury Graphics*.

– Îi cunosc. Am negociat odată o comandă cu ei. Pînă la urmă am dat-o altcuiva, dar mi-amintesc un design, pentru ambalajul unui şampon nou – era foarte reuşit.

Claire tăcu, iar Quentin o privi îndeaproape:

– Aţi lucrat la el?

– Echipa mea, da.

– Şi cui îi aparţinea concepţia?

Claire ezită.

– Aceea a fost a mea, dar lucram în echipă.

– Vreţi să spuneţi că formau o echipă şi nu aveaţi de ales.

– Nu, vreau să spun exact ce-am spus. Făceam parte din echipă şi am lucrat ceea ce-i revenea mie.

– Inclusiv neprimirea creditului pentru ideile proprii.

– Toţi ne puneam ideile la mijloc.

– Şi nimeni din grup nu şi le revendica?

Claire simţi o tresărire de mînie. De ce nu putea s-o lase în pace? Se împăcase cu faptul că alţii cîştigau de pe urma ideilor ei, făcea parte din munca ei.

– Nu conta, spuse ea scurt.

– Nu vă cred. Sînteți o femeie mîndră și frumoasă, de ce nu vă mîndriți cu tot ceea ce faceți? Aveți dreptul să fiți mîndră, să fiți recunoscută și răsplătită; aveți dreptul să pretindeți controlul deplin asupra a tot ceea ce faceți, de la început pînă la sfîrșit. Eu n-aș tolera ca altcineva să încerce să-mi răpească acest lucru.

Claire o văzu pe Emma ridicînd din nou ochii, dar de astă dată era prea absorbită în discuție pentru a se mai preocupa de ceea ce vedea fiica ei.

– Și cum i-ați opri? îl întrebă pe Quentin, cu un surîs.

– Există diverse căi, ridică el din umeri. Odată ce-i lași pe alții să-ți stea în cale, te vor vedea ca pe o victimă și te vor trata ca atare. Mie nimeni nu-mi va face asta vreodată.

Zîmbetul lui Claire se ștersese. Simți un fior la auzul siguranței nepăsătoare din glasul lui.

– Nu v-a stat nimeni vreodată în cale? Sau să vi se fi opus?

– Nu pentru mult timp, sau mai mult decît o dată. Asta a fost o lecție pe care am învățat-o din trecerea de la o pereche de părinți vitregi la alta pînă mi-am luat lumea-n cap, pe la vîrsta de paisprezece ani. Înveți să-ți porți singur de grijă, Claire, cînd n-ai pe nimeni aproape care s-o facă în locul tău, și înveți că totul de bazează pe a avea puterea de a controla lucrurile care ți se întîmplă, în loc de-a te lăsa dus de val. După aceea, nu mai contează decît să ai influență. Este o deosebire între influență și putere pe scară largă, la nivel național sau internațional: o mînă de oameni au adevărata putere și o păzesc, dar influența le stă la dispoziție și altora, dacă știu cum s-o obțină. Aceștia sînt oamenii – în majoritate invizibili – care conduc cu adevărat mașinăria lumii.

– Iar dumneata ești unul dintre ei?

Pentru prima oară, Claire găsea conversația dezgustătoare și se întrebă dacă i se simțea în voce. Dar Quentin n-o luă în seamă.

– Încă nu. Voi fi. Te-ai descurcat bine în a-ţi controla propria viaţă; te-ai descurcat pentru dumneata şi Emma, şi ai făcut-o de una singură. Sau ai avut părinţi la care să apelezi?

– Nu. N-am avut pe nimeni.

– Ei, atunci, ştii ce vreau să zic. Într-o lume aspră, sîntem siliţi să ne purtăm aspru, şi nimeni nu ne-o poate reproşa. De fapt, ceilalţi probabil ne invidiază pentru că ştim s-o facem. Ai spus că *ai fost* designer. Ce înseamnă asta?

– Mi-am dat demisia de cîtva timp.

– Cînd ai cîştigat la loterie.

– Da.

– Bravo. Niciodată nu pot înţelege de ce spun oamenii că viaţa nu li se va schimba cînd se îmbogăţesc pe neaşteptate. Vieţile celor mai mulţi ar trebui să se schimbe; sînt banale şi ridicole. Ce-ai să faci după călătoria asta?

Claire tăcu, încremenită de teama că orice-avea să spună ar fi sunat „banal sau ridicol".

– Fiindcă, dacă nu ţi-ai făcut un program, continuă Quentin, sper să ne mai vedem cînd ajungem acasă. Am cîteva locuri favorite pe care mi-ar plăcea să ţi le-arăt şi aş dori să-mi cunoşti prietenii.

Claire simţi că se relaxa. Indiferent ce examen îi pregătise, îl trecuse.

– Nu m-am hotărît exact ce voi face, răspunse ea. N-am nici un program.

De cealaltă parte a mesei, Emma şi Brix se ridicară în picioare.

– Mergem la o plimbare pe punte, îi spuse Emma mamei sale. Nu ştiu la ce oră am să mă întorc.

Cuvintele *nu mă aştepta* pluteau în aer, nerostite.

– Cred că ora douăsprezece ar fi foarte potrivită, îi spuse Quentin lui Brix; se uită la ceas. Aşa, vă rămîne destul timp pentru a ajunge să cunoaşteţi cît mai bine puntea.

– Sigur, răspunse tînărul.

Gura, însă, i se îngreună, iar Claire văzu cît de uşor se putea posomorî, şi cum toată faţa i-o putea lua pe urme, îndreptîndu-se spre o criză de nervi explozivă. Nu era sigură de ce şi-o putea imagina atît de clar. Era extraordinar de chipeş, mai masiv decît tatăl său dar cu aceiaşi umeri laţi, bărbia pătrată şi degetele scurte, putemice. Tot la fel ca tatăl lui, purta un costum perfect croit şi o cravată nu prea îndrăzneaţă, dar nici prea reţinută. De fapt, Brix nu părea a vădi absolut nimic care să îngrijoreze pe cineva, nici chiar pe mama unei fete de şaptesprezece ani. Claire, însă, era îngrijorată.

– Mama e îngrijorată, îi spuse Emma lui Brix în timp ce treceau prin salonul aglomerat; ei îi deschise una dintre uşile duble şi ieşiră pe punte. O, ce frig e. Nu m-am gîndit la asta.

– Nu, e-n regulă, răspunse el şi-şi scoase sacoul, învelindu-i umerii. Am ocazia să fiu galant.

– Ce cuvînt ciudat, replică Emma. Nimeni nu-l mai foloseşte.

– Tatăl meu da. Îi plac cuvintele ca ăsta. E cam demodat.

– Demodat, el?

– Nu tocmai, îi place tot ce-i modern, ştii, mobilă, tablouri, chestii, şi poate fi un ticălos nemaipomenit – o, scuze – dar, ştii, ţine de meserie. Îi place doar ca oamenii să-l creadă demodat, cumpărînd flori şi deschizînd uşa doamnelor, ştii, chestii de-astea.

Emma dădu din cap:

– E foarte atrăgător. El şi mama mea par să se fi apropiat destul de repede.

– Atunci de ce-şi face griji?

Se plimbau pe punte, în lumina difuză de la lampioanele suspendate ale navei. Într-o latură se aflau şezlongurile, într-un şir lung, neîntrerupt; în cealaltă, dincolo de copastie, o panglică albă de lumină a lunii se întindea peste valurile molcome şi întunecate ale Trecătorii Interioare. Se zăreau cîteva stele, iar Emma îşi opri privirea spre cea mai luminoasă, suspendată la mică înălţime

pe cer. „Pentru mine“, îşi spuse; „străluceşte numai pentru mine.“ Vestonul lui Brix îi ţinea cald la umeri. „Străluceşte pentru cea mai minunată noapte din viaţa mea.“

– N-are de ce să-şi facă griji în legătură cu mine, continuă Brix. Nu ştie nimic despre mine.

– Nu ştiu, răspunse Emma. Mamele îşi fac griji, iar în jumătate din timp nici nu ştii de ce. Cred că în cazul băieţilor e altfel.

– Ei, nimeni nu şi-a făcut vreodată griji pentru mine. Mama mea nu prea era pe-aproape, după care a urmat parada aia de mame vitrege despre care ţi-am vorbit, care abia dacă mă observau; erau prea ocupate încercînd să descopere cum să-l ţină în frîu pe tata. N-au reuşit, însă; au pierdut toate. Singurele persoane pe care le interesa ce făceam erau toate acele guvernante pe care le angaja mereu mama şi nu le interesa decît fiindcă se temeau să nu-şi piardă slujba. Printre neveste, tatăl meu mă lua să locuiesc la el, iar atunci angaja *el* cîte-o guvernantă, dar pe urmă iarăşi găsea o femeie şi eu mă întorceam la mama pînă se plictisea de aia cu care stătea. De multe ori nici nu erau căsătoriţi, trăiau doar împreună, şi pînă la urmă trăgea concluzia că a terminat şi era gata să pornească mai departe. Întotdeauna a fost aşa; face ce vrea el. Nu dă nici un semn în avans, pur şi simplu acţionează şi, dacă-i stă ceva în drum, se debarasează.

Avea glasul aproape inexpresiv, dar Emma îi auzea mîndria din el mai mult decît cuvintele. De ce să fi fost Brix mîndru de un tată care nu-i dădea atenţie? Dar nu voia să-l critice pe Quentin înainte de-a şti dacă Brix era într-adevăr mîndru de el sau nu.

– E un om foarte impresionant, spuse.

– Exact.

Îşi continuară un moment plimbarea în tăcere.

– Are nevoie să i se întîmple tot felul de lucruri, ştii, mereu să se întîmple ceva; îl omoară să stea nemişcat. În fiecare an trebuie să fie mai bogat decît înainte, mai important, mai puternic, ştii, tot mai mare şi mai tare.

Altfel, e ca şi mort. Aşa zice; chiar el mi-a spus-o. Parcă ar participa tot timpul la o întrecere cu cineva.

Emma avu un scurt moment de claritate, în care ştiu că Brix vorbea despre sine precum şi despre tatăl lui, că în aceste privinţe erau identici şi că Brix se mîndrea într-adevăr cu tatăl său şi dorea să-i semene şi în alte sensuri, poate nu la fel de agreabile. Dar lăsă gîndul să se risipească; se simţea prea înceată şi leneşă pentru a-i urma firul. Murmurul scăzut al vocii lui Brix, atît de aproape de ea, vuietul motoarelor navei care păreau să vibreze într-însa, focul stăruitor al coniacului din care sorbise, toate îi trezeau dorinţa de a se deschide în calea blîndei nopţi, de a înceta să gîndească, continuînd doar să simtă.

– Eşti uimitoare, cum asculţi, spuse Brix.

O luă de mînă şi i-o potrivi în îndoitura braţului său, astfel că trupul i se lipi de al ei.

– Ştii, ţi-am spus înăuntru despre *Eiger Labs*. În mod normal nu-i cel mai grozav lucru, să lucrezi pentru propriu-ţi babac, dar colaborăm cu adevărat, adică, are încredere-n mine, ştii, şi merge din ce în ce mai bine; sînt vicepreşedinte şi peste cîţiva ani voi prelua firma, cînd el o să iasă la pensie sau o să cumpere alte companii.

Un moment domni tăcerea.

– Poţi învăţa multe de la el; e atît de avansat faţă de toţi ceilalţi, gîndeşte mai repede şi-i întrece tot timpul.

– Semeni cu el.

– Ştiu. Ar trebui să-i vezi fotografiile de la vîrsta mea de– acum; parc-am fi gemeni. Uneori, e aproape înspăimîntător, ca şi cum nici n-aş fi eu cu adevărat, doar el, repetîndu-se.

Se opri, întorcînd-o pe Emma spre el.

– Îmi place să stau de vorbă cu tine. Şi numele tău îmi place. Emma.

Îl rostise încet, mîngîind cuvîntul cu vocea.

– Emmmma. E ca atunci cînd fredonezi o melodie; poţi s-o cînţi pe înfundate, în timp ce te gîndeşti la altceva. Şi eşti atît de frumoasă. M-aş tot uita la tine, rostindu-ţi

numele – cum ar fi? Dumnezeule, roşeşti. Nu ştiam că fetele mai fac şi-acum asta. N-ai de ce să roşeşti; sînt foarte sincer. Sincer şi galant.

Emma îi cercetă chipul în căutarea ironiei, dar nu găsi nici urmă. În lumina slabă, umbre îi marcau adînciturile obrajilor, oasele proeminente din laturile frunţii, şaua ascuţită a nasului.

Îi plăcea să se uite la el; îi plăcea să-l privească vorbind. Îi plăcea gura lui, cu buze pline şi senzuale, părînd să făgăduiască plăceri misterioase, şi ochii, negri ca marea, negri ca nişte oglinzi care nu trădau nimic.

Brix porni din nou, întorcînd-o pe Emma după el. Luată prin surprindere, fata se împiedică puţin, iar el întări strînsoarea.

– Stai pe-aproape; nu vreau să te pierd.

Emma plutea pe lîngă el, pas cu pas. *Asta înseamnă să fii bogat; înseamnă să cunoşti oameni ca Brix şi tatăl lui şi să trăieşti aceeaşi viaţă ca ei.*

– Problema este, spuse Brix, că atunci cînd copilăreşti mai mult sau mai puţin de unul singur, fără ca cineva care să-ţi acorde prea multă atenţie, înveţi să faci tot ce e necesar ca să te descurci. Mi-am dat seama demult şi acum nu mai am nevoie de alţii; astfel, nu mă-nvîrte nimeni; sînt propriul meu stăpîn.

„Te-aş putea face să ai nevoie de mine“, îşi zise Emma în sinea ei. „Te-aş putea face fericit.“

Un moment, o frapă gîndul că ceea ce spusese Brix era foarte ciudat. De ce să spună că nu voia s-o piardă şi apoi, imediat, că n-avea nevoie de nimeni? Dădu să-l întrebe, dar apoi se stăpîni. Într-o zi avea s-o facă, îşi spuse, dar nu acum; nu voia să sfărîme vraja.

Era atît de frumos şi ştia atît de multe, iar cînd îi pronunţa numele, ţinîndu-l pe limbă ca şi cu ar fi fost un vin de soi, suna atît de diferit încît, îşi spuse, acest lucru însemna că şi ea era schimbată, o nouă persoană, numai pentru Brix. El avea douăzeci şi patru de ani şi ştia mai multe decît oricare alt băiat pe care-l cunoscuse. Ştia despre scufundările autonome în Insulele Cayman,

şi despre călătoriile cu motocicleta prin Ţara Galilor; ştia despre schiatul la Gstaad şi deltaplanorismul peste Aspen; ştia despre ciclismul prin viile Spaniei şi zborul cu balonul peste Burgundia, cursele cu şalupa la Monaco şi echitaţia printre colinele toscane. Părea să nu existe nimic ce nu făcuse, iar Emma îl asculta cu sentimentul trist că niciodată n-avea să-l poată ajunge din urmă, fiindcă oricît de multe ar fi putut face ea, Brix avea să se afle totdeauna în frunte, departe, mai priceput şi expert şi sofisticat decît ar fi putut ea spera vreodată să devină.

Mîna-i stătea caldă şi sigură în strînsoarea lui fermă; trupurile li se frecau în mers, iar Emma se simţea deschisă şi gata de orice şi atît de fericită încît abia se mai putea stăpîni, dar pe sub fericire stăruia o undă de îngrijorare să nu-l plictisească fiindcă nu ştia destule. Încercă să se gîndească la ceva care să-i demonstreze că era deosebită, ceva care să-l impresioneze îndeajuns pentru a-l face s-o dorească mai mult decît pe celelalte femei despre care era sigură că-l aşteptau pe tot cuprinsul lumii.

– Mama mea a cîştigat la loterie, izbucni ea.

– Nu zău! se opri el iarăşi. Cît de mult a cîştigat?

Pe Emma o cuprinse un val de jenă. Era prea mult; avea să pară o minciună.

– Cît? repetă el.

– Şaizeci de milioane de dolari, răspunse ea şi adăugă, pe nerăsuflate: dar bineînţeles că nu-i primim pe toţi; ni-i plătesc pe-o perioadă de douăzeci de ani şi reţin taxele...

– Şaizeci de milioane! Ei fir-ar să fie: *şaizeci de milioane?* Asta-i mai mult decît o loterie; e baniţa cu aur! Ascultă, e cel mai extraordinar lucru pe care l-am auzit în viaţa mea! Şi ce-o să faceţi cu ei?

– De toate.

Brix rîse; era teribil de emoţionat.

– Ca de pildă? Dă-mi un exemplu.

– A, voi vizita locuri unde n-am fost niciodată – adică lumea întreagă, practic – şi voi învăţa diverse lucruri ca

scufundările autonome, călăria, schiul, zborul cu balonul şi... de toate.

Rîse din nou:

– Şi cînd le vei face pe toate astea?

– Nu ştiu. În toamnă încep colegiul, dar aş putea face unele lucruri vara...

– Ai putea să renunţi la colegiu. Poţi să începi imediat, Emma, ar fi grozav – te pot ajuta şi eu. Ştii, să te învăţ. Te voi duce oriunde vrei să mergi; vom face înconjurul lumii; vom merge...

– Dar tu lucrezi. Iar eu trebuie să urmez colegiul. Mama mea vrea neapărat să merg la colegiu.

– Ascultă, eşti destul de mare...

– Sînt banii ei, spuse Emma cu răceală.

– Just. N-ar fi trebuit să mă las antrenat. Ştiţi voi mai bine, tu şi mama ta; aici, n-am de gînd să insist. Dar poate, cînd te vei hotărî ce-ai să faci, mă anunţi şi pe mine? Mi-ar plăcea să particip şi eu, Emma, să te ajut oricum voi putea. Emma. Doamne, cît îmi place numele tău.

O răsuci spre el şi o cuprinse cu braţele.

Era mai înalt decît ea cu vreo zece centimetri, tocmai bine, îşi spuse fata.

– Doamne, ce noroc că eşti aici. Emma. Emma.

O sărută uşurel, apoi strînse mai tare braţele şi-i deschise gura cu a lui. Degetele Emmei umblau prin părul lui; voia să se topească într-însul. *Noroc. Un asemenea noroc. Steaua mea norocoasă. Noaptea mea norocoasă.* „Fă să nu se oprească", se rugă ea; „să nu se mai termine. Niciodată n-am să cer altceva; vreau doar să continue aşa la nesfîrşit."

– Se apropie miezul nopţii, spuse Brix; glasul îi era îngroşat. Data viitoare vom găsi un mod mai bun de-a face asta. Haide, Cenuşăreaso, te voi lăsa în pragul uşii. Mîine iei micul dejun cu mine? Şi prînzul? Şi cina?

Emma deschise ochii. Se clătină vag în braţele lui Brix.

– Da, răspunse ea. Da la toate.

CAPITOLUL 5

Micul dejun a decurs în tăcere. Emma nu mînca. Dorise să ia masa cu Brix, dar Claire se opusese şi astfel, bosumflată, stătea la masă, învîrtind la nesfîrşit pe farfurioară ceaşca de cafea şi tăcînd cu încăpăţînare. Claire şi Hannah conversau despre insuliţele împădurite printre care nava îşi croia drumul şerpuitor, şi despre semnele de viaţă întrezărite pe maluri: pinguini cu ciocuri roşii şi galbene arcuite, foci sorindu-se pe stîncile lucioase, păsări marine care-şi căutau delicat calea peste valuri. Pădurea ajungea pînă lîngă apă.

– Lumina, constată Hannah. Ce lumină ciudată.

Şi Claire privise pe fereastră, ochiul ei de artist fiind atras de efectele razelor piezişe.

– Sîntem atît de departe spre nord, murmură ea. Soarele luminează tot timpul oblic. Mult mai oblic decît acasă.

Era fascinată: fasciculele acelea de raze înclinate abrupt, aruncînd umbre lungi şi înguste, cu o claritate a luminii care scotea la iveală cele mai mărunte detalii ale pămîntului şi copacilor, ale sălbăticiunilor şi cascadelor, şi ale munţilor înalţi, colţuroşi, cu crestele învăluite în zăpadă. Sub bolta largă, fără nori, se întindea un ţinut fantastic şi, pentru prima oară în săptămîni de zile, Claire îşi dorea un bloc de desen. „Va trebui să-mi cumpăr unul", cugetă ea, şi deodată fu cuprinsă de un sentiment de perfectă bunăstare. Totul era frumos şi nou, emanînd făgăduieli de mai mult, tot mai mult, căci acum era bogată şi încă tînără, plină de sănătate, energie şi atracţie, suficient pentru a-şi impresiona fiica, oricum – şi pe Quentin Eiger. Se simţea capabilă de orice; îi venea să îmbrăţişeze lumea care o aştepta.

Dar Emma şedea în cealaltă latură a mesei, îmbufnată, aruncînd un nor peste ziua luminoasă a Clairei, iar

Emma era mai importantă decît orice altceva. Se găseau în sala de mese, aproape singure, ceilalţi pasageri fiind plecaţi pe punte, iar Claire mai tumă puţină cafea şi se rezemă de spătar, sperînd să pară indiferentă, sperînd ca Hannah s-o ajute. Aproape cedă, cînd Emma se ridică, furioasă şi nemulţumită, dar de astă dată voia să fie categorică.

– O.K., iubito, spuse ea, hai să vorbim despre ce vom face.

– Nu vreau decît să fiu cu Brix, replică fata. Ce-i aşa de îngrozitor în asta?

Claire clătină din cap:

– Nimeni n-a spus că e îngrozitor. Tot ce-am spus e că voiam să iei micul dejun cu noi. Şi am mai spus şi că nu vreau să-ţi petreci tot timpul împreună cu el.

– De ce nu? întrebă autoritară Emma.

– Fiindcă ai venit aici cu noi, răspunse răspicat Hannah dar, auzind oftatul exasperat al Clairei, ştiu că nu era momentul să intervină şi rămase tăcută.

– E prea repede, cînd totul se concentrează într-o singură săptămînă şi un singur loc, spuse Claire, cînd totul în jur e nefamiliar. Nu este... real.

Îi văzu pe chelneri aruncînd priviri nerăbdătoare spre ele, în timp ce aşteptau să elibereze masa şi s-o pregătească pentru prînz.

– Uneori, ne agăţăm de oameni cînd sîntem despărţiţi de viaţa noastră cotidiană şi ştim că nu va dura mult. Totul devine exagerat şi accelerat; ridicăm oamenii la un rang deosebit, care poate nu li se potriveşte, iar propriile noastre sentimente, cărora le-ar trebui luni de zile ca să evolueze, par minunate şi teribil de importante, chiar dacă nu sînt.

– De unde ştii? ţipă Emma. N-ai fost niciodată într-o croazieră; nu ştii nimic despre asta.

– Ştiu cum se poate întîmpla... începu Claire.

– Oricum, continuă fata, ridicînd vocea, nu *avem* o viaţă de familie! Totul s-a schimbat, totul e nou. Facem toate lucrurile astea pe care nu le-am mai făcut niciodată

iar tu consideri că-i O.K. atîta timp cît *tu* decizi ce lucruri noi să facem, dar dacă vreau eu să fac ceva nou, să fiu cu cineva nou, spui că nu pot. De ce n-aş putea? *Tu* eşti cu cineva nou; dacă tu poţi, de ce să nu pot şi eu?

– N-am zis că n-ai voie să te-ntîlneşti cu el, îi spuse Claire Emmei. Am spus c-ar trebui s-o laşi mai moale. Şi mie mi-am spus acelaşi lucru, e foarte uşor să te laşi captivată de ceva ce pare deosebit, dar de fapt nu înseamnă nimic. Emma, am venit în locul ăsta minunat, hai să vedem tot ce putem, împreună cu noi prieteni, dar şi noi împreună. Nu-ţi cer decît un strop de reţinere.

– Reţinerea e pentru bătrîni, replică rece Emma.

– Doamne fereşte, interveni Hannah, asta sună ca un epitaf.

O văzu pe Emma roşind.

– Cred c-ar trebui să-ţi ceri scuze.

Fata aruncă o privire exasperată spre tavan.

– Îmi cer *scuze*. Îmi cer scuze pentru ce am spus, dar să ştii că mi-e foarte greu.

– Da, mi-amintesc, răspunse Hannah.

Emma o privi surprinsă.

– Mă rog, fireşte că am trecut şi eu prin asta cînd eram de vîrsta ta. Credeai că eşti singura? Sau că-i o noutate? Mă certam cu mama tot timpul, de una, de alta; cred că m-aş fi certat şi cu fata mea, dacă ar fi trăit.

Capul Emmei zvîcni în sus:

– *Dacă ar fi trăit?* Ai avut o fată care a *murit?*

– Am să-ţi povestesc odată, dar nu astăzi, răspunse Hannah şi se ridică. Ar trebui să fim pe punte, mama ta avea dreptate, de– asta sîntem aici.

Claire o privea cu ochi mari.

– Nu ne-ai spus niciodată că ai avut un copil. Spuneai că n-ai fost măritată. Ai fost?

– Nu, nu s-a întîmplat, ceea ce aproape mi-a zdrobit inima. Vom vorbi despre asta odată, cînd voi fi gata. Îmi pare rău c-am adus vorba acum.

„Ba nu-ţi pare rău", spuse în sinea sa Claire. „Ai adus vorba intenţionat, ca să-i distragi atenţia Emmei şi să ne

opreşti cearta. Ce femeie deşteaptă eşti. Mă întreb cîte alte bombe mai ai ascunse, gata să le arunci ori de cîte ori consideri că avem nevoie."

– Sper să ne povesteşti, îi spuse ea. Ne-ar plăcea să ştim totul despre tine.

– Ei, nici eu nu ştiu *totul*, replică Hannah cu uşurinţă. Acum, încă ceva. Ce facem la cină?

Claire ezită, apoi hotărî să cedeze. Dacă lui Hannah îi plăcea să fie misterioasă, atunci trebuia să se deprindă cu asta.

– Emma, întrebă ea, ai făcut planuri cu Brix pentru cină?

– Pentru micul dejun, prînz şi cină, murmură fata.

– Ei, asta am stabilit-o; e prea mult. Dar cred că cina ar fi în regulă. Quentin şi cu mine cinăm împreună. Hannah, vii şi tu?

– Nu, nu, draga mea, Doamne fereşte, ce pacoste pe capul tău, şi nu tocmai fascinant pentru mine. Nu, m-am înţeles cu Forrest. E un tînăr uluitor, profesor la colegiu şi expert în toţi poeţii mei favoriţi – uimitoare descoperire pentru mine. În toţi! Ne vom găsi un colţişor liniştit. Deci, sîntem aranjaţi cu toţii, cît de mulţumitor este! Acum ieşim pe punte?

– Profesor de colegiu, zîmbi Claire. Poate-ar trebui să-ţi spun şi ţie s-o laşi mai moale.

– S-o las mai moale? A, te gîndeşti la o romanţă. Nu, nu, nu-i nimic de genul ăsta. Vrea să deschidă undeva un centru de poezie şi mă interesează să aud despre asta. Sună într-adevăr interesant. Deci, hai să admirăm peisajul.

– Acum pot să plec? întrebă Emma, ca un copil reţinut după şcoală.

– Da, răspunse Claire.

N-o putea înfrunta pe Emma în tot timpul călătoriei, aşa că o privi ţîşnind din loc şi-şi spuse că, într-un fel, totul avea să se rezolve.

Vasul luneca tăcut de-a lungul coastei, cîrmind printre micile insule cu cedri, pini şi brazi-de-Canada, liniştea

fiind spartă de strigătele pasagerilor la vederea cîte unei balene ucigaşe sau a unui marsuin, a cîte unui somon sărind în susul unei cascade, sau a rotocoalelor prelungi ale cîte unui vultur. Pe neaşteptate şi fără nici o explicaţie, Emma se înapoie şi-şi petrecu ziua cu Claire şi Hannah, zîmbind cînd vedea marsuini şi vorbind despre misterele pădurii. Un nor gros acoperise soarele şi toată lumea îmbrăcă pulovere şi haine călduroase. Cineva zări printre copaci o magnifică pereche de coarne rămuroase şi pe punte se înstăpîni tăcerea, în timp ce elanul ieşea la loc deschis, după care se auzi ţăcănitul a sute de aparate foto. Indiferenţi, ospătarii serveau băuturi şi gustări, duceau paharele folosite şi reveneau cu altele. Ziua luneca la fel de lin ca înaintarea navei prin canal, o zi fermecătoare, cu minuni fără număr.

Nu peste mult se înseră, iar Quentin bătu la uşa cabinei lui Claire. Îi observă dintr-o ochire părul, prins lejer la spate, cerceii cu perle, costumul alb de mătase, cu mici perle cusute la guler şi manşete.

– Arăţi fermecător, remarcă el, luînd-o de mînă, în timp ce plecau la cină.

În timp ce erau conduşi spre o masă rotundă cu şase scaune tapiţate, spuse:

– Vreau să faci cunoştinţă cu cîţiva prieteni de-ai mei. Vor fi aici în cîteva minute. Ai avut o zi plăcută?

– Da, îşi ascunse Claire dezamăgirea; se aşteptase la o cină liniştită. Nu te-am văzut; n-ai ieşit pe punte? Totul a fost atît de frumos.

– Am fost pe puntea de jos; prietenii noştri au un apartament acolo. L-am ţinut pe Brix cu mine, m-am gîndit că tinerilor le-ar prinde bine o scurtă despărţire.

Claire tăcu, întrebîndu-se dacă întotdeauna lua în mîini cu atîta hotărîre problemele altora. De-asta s-a întors Emma, îşi spuse ea; fie nu-l găsise pe Brix, fie îl găsise gravitînd pe orbita tatălui său.

– Am făcut chiar şi puţină treabă, continuă Quentin. Unul dintre prietenii mei e avocat la *Eiger Labs*, şi aveam de revăzut nişte hîrtii. Şi iată-i, se ridică el, cuprinzînd cu

braţul un bărbat scund şi îndesat, cu păr blond, tuns milităreşte, şi aplecîndu-se să sărute obrazul roşcovanei mignone de lîngă el. Lorraine şi Ozzie Thurman; Claire Goddard.

În timp ce-şi strîngeau mîinile, Lorraine înclină capul, ţuguind buzele.

– Te cunosc. Sau, nu, dar ţi-am văzut fotografia. Unde era? Şi am citit despre dumneata. Aha! Loteria! Ai cîştigat la loterie! Quentin, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ne-ai spus? E o doamnă celebră. Ei, felicitări, ce întîmplare super, îi spuse ea Clairei. Sper că o faci lată cu banii, să cumperi lumea întreagă. Pentru ce sînt banii făcuţi, dacă nu ca să cumperi tot ce ţi-a trăsnit vreodată prin minte, aşa zic eu întotdeauna. Putem să stăm jos? Aş bea ceva. Claire, stai lîngă mine, ca să ne cunoaştem mai bine.

– Unde-s Ina şi Zeke? întrebă Quentin.

– Întîrzie, ca de obicei, răspunse Lorraine senină. Se ceartă, şi ştii că nu-s niciodată sociabili cînd zbiară unul la altul. Ceea ce mie-mi convine de minune. Pur şi simplu nu pot suporta cînd perechile fac remarci false şi se răstesc în faţa noastră a celorlalţi. Ce-aşteaptă de la noi, să ne alegem echipele şi să-i încurajăm, sau să pariem pe cine învinge, sau doar să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic? Oricum, bravo lor, bine c-o fac în spatele uşilor închise şi vor veni aici de îndată ce s-au răcorit. La ce bun o căsnicie, dacă din cînd în cînd nu-ţi poţi da drumul la aburi, aşa zic eu întotdeauna. Martini – îi spuse ea chelnerului. Foarte sec. Tînăra aceea trăsnitoare e fiica ta, nu-i aşa? o întrebă ea pe Claire. V-am văzut aseară în sala de mese; ce bucurie trebuie să fie pentru tine. Ozzie şi cu mine avem patru băieţi, aşa că aştept o nepoată; ar trebui să fie destul de distractivă ca să compenseze şocul de-a fi bunică. Şi va fi plăcut să am din nou pe cineva care are nevoie de mine. Îmi place să fiu necesară. Şi tu? Eşti din Connecticut, ştiu din ziar, şi altceva?

– Şi o fac lată cu banii, zîmbi Claire.

Lorraine rîse. Fața ei micuță, cu bărbia ascuțită, se zbîrci ca a unei maimuțe. Era uimitor de nepretențioasă, își spuse Claire, dar acest fapt trecea oarecum cu vederea în iureșul sporovăielii și strălucirea ochilor care emiteau raze de voie-bună spre toți cei din jur. Purta un costum cu pantaloni de satin albastru, care-i covîrșea silueta măruntă, un colier și cercei prea grei pentru ea, dar nimic din toate astea nu conta, căci părea mulțumită de sine însăși.

– Și altceva? o întrebă ea din nou pe Claire; privirea îi coborî spre mîna ei stîngă. Ești văduvă? Divorțată?

– Divorțată, răspunse Claire.

– De mult?

– De destul timp ca să mă fi obișnuit.

– Și? insistă Lorraine. Și, și, și?

– Și nu mi se pare cinstit că ai citit despre mine, cîtă vreme eu nu știu nimic despre tine, i-o întoarse Claire.

– Nu-mi vine să cred. O femeie care nu vrea să vorbească despre sine. Haide, Claire, îți ofer scena. Ești mai interesantă decît mine. Eu n-am cîștigat niciodată nimic, doar dacă nu-l pui la socoteală pe Ozzie, care à fost o grozăvie, dar sînt de-atunci treizeci de ani. De-atunci, niciodată n-am mai avut nevoie de nici un cîștig, întotdeauna a avut foarte multă grijă de mine. Nu lucrez, nu mă pricep absolut la nimic, decît la prietenie – sînt o prietenă cu adevărat bună. Și călătoare; am umblat prin toată lumea, după cumpărături, înțelegi, și am găsit cele mai bune localuri de noapte, muzee, castele și mari biserici, înțelegi. Pentru ce e o soție, dacă nu ca să fie un ghid ambulant, așa zic eu întotdeauna. Articolul din ziar spunea că ești un fel de artistă. E adevărat?

– Designer, spuse Claire.

– Quentin mi-a spus că ți-ai cumpărat o casă în Wilton, interveni Ozzie. Mă gîndeam să cumpăr vreo două ferme mai la nord, pentru dezvoltare. Locuiești de mult acolo?

– Toată viața am locuit în Danbury.

– Da, mă rog. Mi-ar plăcea să stăm odată de vorbă,

să văd ce părere ai despre zonă. Pe unde circulă oamenii şi-şi fac cumpărăturile, cum se dezvoltă, înţelegi, lucruri de genul ăsta.

– Sînt sigură că există agenţi imobiliari... începu neajutorată Claire, dar Ozzie clătină din cap:

– Întotdeauna e mai bine să discuţi cu oamenii dintr-un oraş, mai ales oamenii cu bani. Simt ce se întîmplă înaintea tuturor celorlalţi.

O privi pe Claire ca şi cum ar fi aşteptat să pronunţe un verdict.

– Pur şi simplu nu-mi vine să cred că discutaţi afaceri, spuse Lorraine. Claire, cine era cealaltă persoană de la masa voastră, aseară?

– Hannah Goddard, răspunse Claire.

– Aha, o rudă. Bunica?

Claire zîmbi:

– Cred că e naşa mea zînă.

– Naşa zînă, prelungi Lorraine cuvintele. Îmi place. Vreau şi eu una. Ce face?

– Ştie cînd am nevoie de ea. Nu i-o cer niciodată; ştie şi– atît. A apărut într-o zi cînd totul părea să fie prea mult şi a preluat problema, iar de-atunci ştie oarecum cînd să intervină şi să organizeze lucrurile.

– Şi-i dai voie? întrebă Quentin. Cineva care să-ţi organizeze viaţa?

– Nu-i o idee chiar atît de proastă, din timp în timp, cînd lucrurile o iau razna, spuse Ozzie. Dacă eu aş putea face semn din mînă să vină cineva şi să facă totul să fie lin şi frumos mirositor, să nu-l primesc? Poţi fi sigur că da.

– Şi eu, orice-ar fi, interveni un bărbat care apăruse în spatele lui Ozzie.

Cei doi bărbaţi se ridicată.

– Ina şi Zeke Roditis; Claire Goddard, făcu Quentin prezentările.

– Vorbeam despre naşa-zînă a lui Claire, explică Lorraine, după ce se aşezară cu toţii.

– Ce distins, spuse Ina

Înaltă, cu osatură mare, păr negru şi drept căzîndu-i pe umeri şi ochi proeminenţi, nu era frumoasă, ci frapantă, iar în rochia ei neagră, cu şalul de mătase roşie, colierul şi cerceii cu rubine, arăta, îşi spuse Claire, ca o dansatoare; sau poate una dintre acvilele pe care le văzuseră după-amiază, supraveghind scena, gata să se repeadă.

– Îţi împlineşte toate dorinţele? întrebă Lorraine. De ce n– am crede în naşele-zîne? Pariez c-aţi fi mult mai fericiţi dacă aţi face-o.

– Şi e mai uşor de trăit cu ele, fără-ndoială, spuse Zeke.

Era un bărbat enorm, cu nas coroiat, sprîncene stufoase şi un burdihan atîrnînd peste cureaua artizanală. Îşi cuprinse soţia cu un braţ.

– Ar trebui să faci o-ncercare. Claire, cum ai dat de-o naşă-zînă care să te îndrume printre cîmpurile minate, şi celelalte prăpăstii ale vieţii?

– A venit ea la mine, răspunse cu glas alb Claire, şi-mi pare rău că nu se găsesc destule pentru toată lumea.

– Şi ce altceva mai face, în afară de organizare? întrebă Lorraine.

– Organizare? repetă Ina. Ca de pildă, prin debarale?

– O trîntişi, Ina, o mustră Ozzie.

– A, Lorraine, să nu uit, continuă Ina. Dolly vrea ca tu şi Ozzie să veniţi de ziua ei la Cap Ferrat – a închiriat o vilă. A spus că ţi-a trimis o invitaţie, dar i s-a întors cu ştampila „Necunoscut".

– A greşit adresa, probabil, spuse Lorraine.

– A, fireşte. Mereu e cu capul în nori.

– Ai încercat vreodată să conversezi serios cu ea? întrebă Zeke. Vorbeşte mai mult despre bani, ceea ce, daţi-mi voie să vă spun, e foarte plictisitor de la o vreme, dar ea te-atacă tot timpul cu lăptăria ei semnificativă în faţă, ca un tanc la înaintare. Iar eu bat în retragere, înţelegeţi, ca să menţin distanţa, spaţiul, aerul şi-aşa mai departe, dar ea tot vine pînă mă înghesuie într-un colţ şi

încă se mai mişcă. Vreau să spun, sîntem la o petrecere cu două sute de invitaţi; ce vrea de la mine, să-ncep să mă topesc?

– Cum a fost atunci cînd a vorbit o oră despre de ce-i plac ei girafele? întrebă Ozzie.

– Păi, voi bărbaţii ascultaţi cu toţii, replică Lorraine. Cu urechile ciulite şi pariez că şi altele.

– Eu mă uitam la Earl, răspunse Ozzie. Soţul care şade colo cu un zîmbet sucit pe faţă, în timp ce nevastă-sa se dă în spectacol.

– S-a lăudat, cînd a făcut ea seria aia de nuduri pentru Lord Snowdon, spuse Ina.

– Şi ăla a fost un spectacol, preciză Zeke. Unii pur şi simplu trebuie să fie tot timpul în lumina reflectoarelor. Iar el reuşeşte prin intermediul ei.

– Oamenii cu bani de obicei n-o fac, spuse Lorraine.

Zeke ridică din umeri:

– *Facem* orice ne ajută să ne simţim bine. Lui Dolly şi Earl le place s-o facă pe proştii. Sînt obositori, dar neînsemnaţi.

– Deci, vă vedem la petrecerea lor de la Cap Ferrat, săptămîna viitoare? întrebă Ina.

– De ce nu? răspunse Lorraine. Ozzie, numai cu ocazia asta, iar apoi mergem acasă, promit.

– Întotdeauna îmi promite că putem pleca acasă, explică Ozzie. Şi pe urmă apare altă petrecere. Ina, ai o influenţă proastă.

– Nu proastă, doar puternică, îl corectă Zeke. Ca zeiţa aia care face să bată vîntul, sau ce-o fi făcînd ea acolo. E greu de trăit cu ea, daţi-mi voie să vă spun.

– Of, Zeke, înveseleşte-te, îl înoemnă Lorraine.

– Ăla era un zeu, preciză şi Ina.

– Cine? întrebă Zeke.

– Aeolus, regele vînturilor. Zeu, nu zeiţă. Nu poţi da vina vîntului pe femei.

Zeke ridică din umeri.

– Oricum, îi spuse Lorraine lui Ozzie, şi ţie-ţi plac petrecerile alea.

Ozzie dădu din cap:

– Ai dreptate; mărturisesc. Majoritatea sînt O.K., îmi place să am cu cine sta de vorbă. Totuşi, cele mai reuşite sînt ale lui Quentin. Pe-astea n-aş vrea să le scap.

– Fiindcă Quentin le oferă oamenilor ceea ce vor, spuse Ina. Sau îi ademeneşte spre ce vrea el să le ofere.

Puse o mînă, indiferentă şi vag posesivă, pe braţul lui Quentin.

– Nu asta faci cu cosmeticalele tale? Ne convingi pe toate că-s ceea ce vrem.

– Exact, răspunse alene Quentin.

Ina privi dincolo de Quentin, spre Claire:

– Va trebui să stai cu ochii pe el; e un magician. Îşi vrăjeşte toţi prietenii şi devenim micii lui discipoli fericiţi; nu ne mai rămîne pic de voinţă.

– Of, Ina, interveni Lorraine, exasperată. Claire, n-o asculta. Astă seară nu-i în apele ei.

– Din vina mea, spuse Zeke. Am tîrît-o aici înainte de-a fi gata. Eram nerăbdător s-o cunosc pe Claire. Şi abia dacă am stat de vorbă cu ea.

– Ai dreptate, încuviinţă Lorraine. Am fost cumplit de grosolani. Claire, iartă-mă, nu ne-ai prins în cea mai bună formă. Cred că devenim cam prea repeziţi cînd călătorim, poate au pus ăştia ceva în apă. Vei vedea diferenţa cînd o să ne-ntoarcem acasă.

– Pe-aproape? întrebă Ina; o privi din nou pe Claire. Nu-mi amintesc să te fi văzut.

– N-am fost la aceleaşi petreceri, răspunse Claire.

– Dar ai fi citit de ea dacă puneai şi tu măcar o dată mîna pe un ziar, spuse Lorraine. Claire a cîştigat loteria, nu demult. E o celebritate.

– Loteria, repetă Ina, ca şi cum ar fi fost un termen străin. Loteria. Dar ce fermecător. Deci acum ai ceva bănuţi în plus, ce plăcut pentru tine.

– Am auzit despre asta, spuse şi Zeke. S-a făcut mult tămbălău, ziare, t.v., şi-aşa mai departe. Scuză-mă, Claire, n-am făcut legătura. Dar n-a fost puţin, de-asta mi-aduc

aminte, erau megadolari acolo.

– Zău? făcu Ina; urmă un moment de linişte. Ei, şi cît de mulţi erau?

Tăcerea se prelungi.

– Asta nu-i ca şi cum ai întreba pe cineva ce salariu are? întrebă Ozzie.

– Nu prea-i ca o informaţie particulară, dacă a apărut în ziare şi la televizor, i-o întoarse Ina.

– Da, dar aş prefera să nu vorbesc despre asta, spuse Claire.

– Ei, eu ştiu cît era, fiindcă ţin minte ce-am citit, dar n– am s-o dau de gol, interveni Lorraine. Să zicem doar că a fost mai mult de-o livră de caviar şi mai puţin decît o datorie naţională.

– Dar face parte din subiect, nu? întrebă Ina. Nu doar simplul fapt că ai cîştigat, ci şi cît de mult. Zău că mi-ar plăcea să ştiu cît ai cîştigat.

– Dar Claire nu vrea să discute despre asta, spuse alb Quentin.

Un nou interval de tăcere.

– Ei, ce emoţionant pentru tine, i se adresă Ina lui Claire, aplecîndu-se să-i vorbească prin faţa lui Quentin. Te-ai dus să-ţi faci de cap la tîrguieli?

Privirea ei petrecu costumul alb al Clairei.

– Dar fireşte că da, ăsta-i de la *Simone's,* nu? Vin şi eu uneori de la New York să cumpăr de-acolo; ce colecţioară drăgălaşă.

Fură o privire scurtă spre Quentin, să vadă dacă se reabilitase în ochii lui.

– Şi pe urmă ai venit în Alaska. Nu-i aşa că-i un loc uluitor? Atît de diferită de Europa şi Africa.

– Ei, dar despre asta nu putem discuta, se pronunţă Zeke.

– Nu-ţi place? îl întrebă Lorraine.

– Sînt cam prea multe aisberguri, răspunse Ina. Şi păduri. Şi nici măcar un singur *Bergdorf's.* Of, ce naiba, scuzaţi-mă, ridică ea palmele. Aveţi dreptate. Pur şi simplu nu-s în apele mele. Cred că din cauza altitudinii.

– Sîntem la nivelul mării, replică Zeke.
– Totul e că ne-am cam certat, îi privi Ina pe ceilalţi. Dar ştiţi asta, nu? Deci, sînt cam nervoasă.
Se întoarse spre Claire:
– Oricum, felicitări. Îmi pare rău că m-ai crezut necioplită; eram curioasă, şi de ce n-ai fi mîndră c-ai cîştigat o grămadă de bani? Eu aş fi. Aş spune la toată lumea. Deci, să ţinem un toast, da? Pentru Claire.
– Pentru Claire, repetă Ozzie.
Ridicară cu toţii paharele.
– Vă mulţumesc, spuse Claire. Se simţea stingherită. Era acel gen de ocazie pe care ar fi împărtăşit-o cu Gina şi alţi cîţiva prieteni din Danbury, dar nu cu aceşti necunoscuţi, care erau prinşi în propriile lor relaţii, iar ea nu-i interesa cu adevărat.
– Şi dacă ai nevoie de sfaturi pentru investiţii, urmă Ina, ar trebui să vii la Zeke; e realmente cel mai bun.
– Uşurel, Ina, o temperă Zeke. Sîntem la masă, într-o croazieră. Dar, categoric, îmi ofer cu umilinţă serviciile, sfaturile şi îndrumările, Claire.
Îi întinse o carte de vizită.
– Stau la New York şi am un birou în Norwalk. Sună-mă oricînd, ai aici numărul meu de-acasă, în colţul din dreapta.
– Sîntem la masă, într-o croazieră, bombăni Ozzie. Haide Zeke, iar faci afaceri, pentru Dumnezeu.
– Facem şi noi cunoştinţă, se apără Zeke.
– Nu tocmai, spuse Lorraine. Vorbim despre noi înşine şi despre nişte oameni pe care Claire nici măcar nu-i cunoaşte.
– Cine? se miră Zeke. A, te referi la Dolly şi Earl. Bine, dar pe ei n-are de ce să vrea să-i cunoască.
– Dar nu înţeleg de ce vă duceţi la petrecerea lor, spuse Claire.
– Dracu' să mă ia dacă eu ştiu, oftă Ozzie. Întreab-o pe secretara mea cu relaţiile mondene.
Lorraine ridică din umeri:
– Oamenii se duc, şi gata. Pentru ce sînt petrecerile,

dacă nu ca să te duci la ele, aşa zic eu întotdeauna. Nu pare să conteze dacă-ţi place cineva sau nu; te duci la petrecerile lor şi-i inviţi la ale tale. Ştii cum e, ca jocurile alea flipper unde biluţa ricoşează printr-un labirint, dar în loc să se rostogolească afară, se tot învîrte prin labirint la nesfîrşit. Ăştia sîntem noi, nu cunoaştem ieşirea.

– Deştept spus, replică Ozzie, cu surprindere în glas. Un labirint. De obicei nu spui chestii ca asta.

– Probabil din cauza lui Claire, spuse Lorraine. Mă face să-mi vină idei noi.

Claire ridică privirea pentru a întîlni ochii lui Quentin. Aceştia erau prietenii lui şi putea să vadă că-l amuzau, dar în ochi i se mai citea şi un licăr de plictiseală, şi se întrebă dacă intenţionat se înconjurase de oameni pe care-i considera inferiori sieşi; oameni care-l găseau pe el superior. *Micii discipoli fericiţi; nu ne mai rămîne pic de voinţă*. În seara asta, el domina masa; abia vorbise, dar ceilalţi erau permanent conştienţi de prezenţa lui şi adesea i se adresau chiar atunci cînd altcineva punea o întrebare. Nemişcarea lui avea o anume calitate – atentă, încordată, implacabilă – care emitea un mesaj al puterii, iar Claire putea să vadă că mulţi vor fi fost atraşi de el, chiar dacă alţii se opuneau îndărătnici. Ca ţinutul unde veniseră, îşi spuse, Quentin Eiger era un om al exagerărilor, nu avea nimic supus sau şters. Iar cînd se întorcea spre ea, să audă ce avea de spus, sau s-o privească aprobator sau admirativ, iar ea se simţea reacţionînd, îndreptînd spinarea, mîndră că-l impresionase, avea senzaţia că devenise altcineva, o persoană pe care încă n-o înţelegea.

Mai tîrziu, cînd ceilalţi plecaseră în sala de proiecţie să vadă un film, au ieşit amîndoi pe punte, iar Quentin a întrebat-o ce părere avea despre prietenii lui. Stăteau lîngă copastie, în crepusculul prelungit, care scălda într-o lumină palidă nava şi strîmtoarea îngustă prin care navigau. Claire se învelise cu un şal de caşmir negru cu argintiu, iar Quentin o privea în timp ce ea se uita la pădurile dese ce se deschideau din cînd în cînd pentru a

dezvălui lucirile neaşteptate ale cascadelor şi mici sate cuibărite prin golfuri şi adîncituri. Sufla briza, păsările tăcuseră, pe măsură ce asfinţitul înainta, pe punte nu erau decît cîţiva pasageri, iar Claire se simţea fericită şi stimulată de faptul că Quentin dorea să fie singur cu ea.

– Mi-au plăcut Lorraine şi Ozzie, cum te şi aşteptaseşi. Şi nu m-au încîntat Ina şi Zeke, exact cum te-ai aşteptat.

O contemplă.

– De unde-ai ştiut la ce mă aşteptam?

– Din felul cum i-ai prezentat, din cum te uitai la ei cînd vorbeai, cum le-ai urat noapte bună după cină.

– Mă faci să par transparent.

– Trădezi mult mai puţin decît alţi oameni; cred că eşti foarte reţinut. Dar n-aş fi putut să fiu un bun designer, dacă nu eram o bună observatoare. Aş crede că mi-am pierdut agerimea, dacă n-aş depista ceva atît de simplu ca părerile tale despre prieteni.

Quentin zîmbi uşor.

– Cînd te relaxezi şi încetezi să mai fii o bună observatoare?

– Niciodată. De ce-aş face-o?

– Poate ca să ne putem relaxa şi noi, ceilalţi.

Continua să surîdă, dar Claire văzu că era serios.

– Ce nu ţi-a plăcut la Ina şi Zeke?

– Se iau prea în serios şi nu-i iau pe ceilalţi destul de în serios.

– Iar tu iei oamenii în serios?

Îl privi surprinsă:

– Aşa sper. Îmi plac oamenii, de obicei, şi în genere cred ce spun, şi nu mă amuz pe socoteala lor sau a părerii lor despre lume.

– Dar nu ai mulţi prieteni.

– Ce lucru ciudat spui. Am o prietenă foarte apropiată şi alţi cîţiva prieteni cu care mă văd din timp în timp. Emma şi cu mine sîntem persoane liniştite; nu umblăm după mulţimi de oameni.

– Şi soţul tău? Avea aceeaşi părere?

Claire oftă exasperată.

– De ce mă întreabă toată lumea despre soţul meu? Nu-i destul că se vede limpede că n-am nici unul?

– Evident, nu, zîmbi Quentin. Majoritatea oamenilor vor să afle toată povestea, tu nu?

– Numai atîta cît vrea omul să spună, nu-mi bag nasul.

Îşi îndepărtă privirea de el, spre umbrele de pe mal. Trecuse de unsprezece şi, în sfîrşit, amurgul se topea în întunecime. Luna plutea peste vîrfurile copacilor, un corn tot mai strălucitor odată cu apropierea nopţii. Se gîndi la noaptea trecută, cînd îl crezuse pe Quentin complet sincer cu privire la căsniciile lui şi la Brix. Dar, desigur, nu fusese absolut sincer; în această seară îl observase, cum stătea încordat şi atent, şi se întrebase dacă era vreodată complet deschis cu cineva. Şi totuşi, simţea că-i datora un răspuns.

– Soţului meu îi plăcea să aibă mulţi oameni în jur, tot timpul. Îi plăcea să creadă că mereu e pe cale să se întîmple ceva mai interesant.

– Şi aşa era?

– Cred că da, ezită Claire. A prins ocazia, orice-ar fi fost, şi nu l-am mai văzut niciodată.

Quentin o luă pe Claire de mîini, ţinîndu-i-le într-ale lui.

– Ţi-a fost greu s-o spui.

Ea tăcu.

– N-aţi păstrat legătura? Pur şi simplu a...

– Pur şi simplu n-a mai fost.

– Şi nu ţi-a lăsat nici un ban? Nu ţi-a trimis?

– Nu.

– Nici n-a încercat să-şi vadă fiica?

– Cred că nici nu s-a gîndit la ea. Încă nu exista ca persoană, cînd a plecat el.

– Te-a părăsit înainte s-o naşti?

– Da.

– Cîţi ani aveai?

– Şaptesprezece. Aproape optsprezece.

– Erai la liceu?

– Tocmai începusem colegiul, dar la plecarea lui a trebuit să mă las şi să încep munca. Ne căsătoriserăm în ziua absolvirii mele din liceu. A plecat cînd eram însărcinată cu Emma în luna a patra.

– Fiindcă erai însărcinată?

Claire clătină uşor din cap.

– Sînt convinsă că nu voia să fie tată, dar cred că pur şi simplu nu putea sta prea mult cu o singură femeie, iar copilul aflat pe drum îl făcea să se confrunte cu faptul că aceasta e definiţia fundamentală a căsniciei. Prietenele mă preveniseră în legătură cu el, dar nu le-am crezut şi, oricum, crezusem că voi putea să-l schimb. Desigur, m-am înşelat; nu-i uşor să schimbi pe cineva, iar iubirea nu e de ajuns pentru asta.

Quentin o cuprinse cu braţele şi o sărută. Era un sărut ciudat, fără patimă sau emoţie. Rece ca o strîngere de mînă, îşi spuse Claire. Sau poate doar încerca apa?

– Eşti foarte frumoasă şi foarte înţeleaptă, spuse el, cu buzele apropiate de ale ei.

Claire se retrase. Era derutată şi vag dezamăgită, ca şi cum ar fi apucat-o pe-un drum greşit într-o călătorie care-i plăcuse.

– Noapte bună, spuse ea şi, fiindcă altceva nu-i putea trece prin minte, se întoarse şi plecă, intrînd pe uşă în salon şi urcînd scara pînă pe Puntea Bărcilor, la cabina ei. Purta în memorie chipul lui Quentin la despărţire: gînditor, dar şi amuzat, ca atunci cînd îşi privise prietenii la masă. „Poate mă consideră inferioară," reflectă ea, „la fel ca pe ceilalţi prieteni ai lui."

– N-a fost o seară plăcută? întrebă Hannah a doua zi. Se plimbau amîndouă încet pe Creek Street, în Ketchikan, aşteptînd-o pe Emma, care umbla prin magazine. Odată, pe la începutul secolului, strada reprezentase cartierul cu felinar roşu al oraşului, dar acum casele mici, cocoţate pe popi deasupra rîului, fuseseră transformate în prăvălioare, ateliere şi galerii de artă. Oraşul era cui-

bărit la marginea unei insule muntoase, cu un climat atît de ploios, încît avea pădurile verzi ca smaraldul. Astăzi însă soarele strălucea, iar pasagerii de pe două vase de croazieră se îmbulzeau pe străzi. Claire şi Hannah vizitaseră mai devreme parcurile totemurilor, înainte ca Emma să se fi trezit, iar acum, mergînd prin oraş, Claire propuse să urce pe Deer Mountain.

– Are cam o sută de metri înălţime, iar cărarea e lungă de cincisprezece kilometri, spuse Hannah moale. Am citit despre el azi-noapte. Dacă vrei să te duci, voi găsi o ceainărie şi-am să te-aştept. Cauţi ceva istovitor ca să uiţi de seara trecută? Nu te-ai simţit bine?

– A fost o seară foarte ciudată, spuse Claire. Nu mi-au plăcut multe, dar nu pot înceta să mă gîndesc la ea.

Aşteptă ca Hannah să spună ceva, dar bătrîna tăcu şi în cele din urmă Claire adăugă:

– Sau la Quentin. Nici pe el nu mi-l pot alunga din minte.

– De ce?

– Fiindcă e genul de om pe care oamenilor le place să-l impresioneze şi să-l încînte; se simt mulţumiţi de ei înşişi cînd reuşesc.

– Şi l-ai încîntat? întrebă Hannah.

– Aşa cred. Mi-a dat de înţeles că da.

– Şi atunci?

– Nu ştiu, se opri Claire din mers. Mă face să mă simt... tînără. Lipsită de experienţă. Ca şi cum aş fi la prima întîlnire din viaţa mea. Cam aşa ceva, oricum. Am mai trecut prin toate astea; am mai ieşit cu bărbaţi, am avut legături şi ar trebui să fiu obişnuită, cel puţin să ştiu ce să fac. Dar nu ştiu, cu Quentin, şi nu pot suferi asta şi mă emoţionează, toate în acelaşi timp. Mă înspăimîntă, într-un mod ciudat: nu-mi pot da seama dacă e într-adevăr sincer, sau ce părere-i fac, sau ce aşteaptă de la mine. Pare să-şi extragă puterea asupra oamenilor, parţial, din felul cum îi ţine la distanţă, aşa că poate nu voi reuşi niciodată să-l cunosc cu adevărat. Şi ce importanţă

are? I-a dat sfaturi atît de bune Emmei; ar trebui să le urmez eu însămi. E o nebunie: sînt în prima călătorie din viața mea, prima oară cînd am ajuns la mai mult de cîteva mile distanță de Connecticut, şi nu mă gîndesc decît la un bărbat pe care l-am cunoscut acum două zile.

– Şi ce-i rău în asta? întrebă cu blîndețe Hannah.

– Tocmai ți-am spus. Totul s-a schimbat în viața mea şi ar trebui să fiu atentă la toate lucrurile noi pe care le fac, la toate cele pe care le pot face.

– Ei, de-asta nu ştiu ce să spun. Şi eu mă gîndeam tot timpul la bărbați; îi socoteam mai interesanți şi nostimi, şi mai importanți, decît munca la şcoală sau toate prietenele mele la un loc.

– Cînd te gîndeai tu la bărbați tot timpul?

– A, cînd eram tînără şi neştiutoare. Greşeam, fireşte, cum am aflat curînd; în general vorbind, femeile sînt mult mai interesante şi mai importante în viața noastră decît bărbații, şi mult mai de nădejde. Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să ne mai gîndim la ei, chiar cînd călătorim în locuri noi. Ține doar totul în echilibru şi-ți va fi bine.

– E greu să țin totul în echilibru, răspunse Claire, oprindu-se, cu un gest de nemulțumire. Asta am înțeles cînd am spus că mă simt tînără. Mă îngrijorează echilibrul ținut de Emma, dar vorbesc de parcă aş fi de vîrsta ei.

– Ei, poate ar fi cazul să te simți tînără. Poate ți-a lipsit tinerețea cînd a dispărut soțul tău şi a trebuit să-i fii Emmei mamă şi tată, şi să-ți cîştigi pîinea şi toate celelalte, la numai şaptesprezece ani. În momentul de față ar trebui să acorzi atenție modului cum te simți şi intențiilor pe care le ai față de tine însăți, cu toate schimbările din viața ta. Ai primit o mare avere. De unde poți şti dacă din cauza ei lucrurile vor merge mai bine sau mai rău? Poate se vor întîmpla multe lucruri bune, dar poate şi unele rele. Lasă-ți puțin timp, Claire. Vei descurca totul din mers.

– Lucruri rele? repetă Claire.

– Ei, e şi asta o posibilitate.

– Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva. Totul a fost atît de minunat. Dar ce legătură are cu Quentin?

– Probabil nici una. Ce ştiu eu? Acum vorbeşte-mi despre cei de la cină.

Claire ezită, apoi ridică din umeri. Privi înapoi ca să se asigure că Emma era încă la vedere, după care porni din nou. Se uită la numele femeieşti de pe faţadele tuturor caselor: mici inscripţii care le identificau şi le făceau reclamă. Mai în faţă se afla „La Dolly", probabil cea mai faimoasă madamă din toate. Claire zîmbi vag.

– Aseară, au vorbit despre o femeie numită Dolly. N-o plac, dar se duc la toate petrecerile ei şi cred că vine şi ea la ale lor. În fine, mi-au plăcut Lorraine şi Ozzie, probabil că se înţeleg bine cu oricine. El e avocat, iar ea spune că se pricepe la prietenii şi călătorii. Cred că i-ar plăcea să facă ceva cu viaţa ei, dar nu ştie ce. Nu-s nefericiţi, aşa că nu încearcă să-i îmboldească pe alţii spre nefericire pentru a-şi împrăştia în jur mizeria, şi nu par nici foarte lacomi sau nesiguri, prin urmare nu-i minimalizează pe cei care au mai mult decît ei. Ina şi Zeke se ceartă mult şi nu ştiu dacă asta-nseamnă că nu se plac sau că sînt doar atît de îngrijoraţi din alte pricini încît nu se mai pot mulţumi unul cu celălalt.

– Îngrijoraţi de ce? întrebă Hannah.

– Cred că de păstrarea locului în societate, oricare-ar fi. Toţi par îngrijoraţi de asta, nu scapă nici o petrecere, cam aşa ceva. A. şi cred că Ina vrea să se culce cu Quentin.

– Şi o s-o facă?

– Mă-ndoiesc.

– De ce? N-o place?

– Nu cred că se gîndeşte la ea nici într-un sens, nici în altul.

– Dar a invitat-o la cină.

– Probabil din cauza lui Zeke. Are o companie de investiţii şi e posibil să manevreze banii lui Quentin. S-ar putea ca ăsta să fie unul din lucrurile care-l îngrijorează:

să-l păstreze pe Quentin printre clienţi. A făcut aluzie că s-ar ocupa şi de afacerile mele, lucru cam neobişnuit, la masă.

– Ei, încearcă destui oameni să pună mîna pe banii tăi, de cînd ai cîştigat.

– Da, dar a ales un moment nepotrivit. De fapt, toată seara a fost cam aiurită: nici unul dintre ei nu-i plăcea cu adevărat pe ceilalţi, dar toţi patru voiau să fie aproape de Quentin. Ca nişte căţeluşi, înghesuindu-se la pîntecul celui mai mare cîine.

Se opri, adăugînd apoi cu voce scăzută:

– Nu vreau să fiu unul dintre căţeluşi.

– Nici nu te văd în postura asta, spuse cu însufleţire Hannah. Eşti prea isteaţă. Şi-n plus, cînd o femeie începe să-şi refacă viaţa, nu caută să întindă gîtul pentru a-i putea pune cineva o lesă.

– Asta mi-a plăcut, zîmbi Claire.

– Deci, nu te-au încîntat prietenii?

– Nu i-aş alege să-mi fie mie prieteni, dacă asta mă întrebi. Mă rog, poate pe Lorraine. Dar nu-mi pot imagina că aş petrece mult timp cu oricare dintre ei.

– Şi Quentin? Pe el ai să-l mai revezi?

– Chiar n-am încotro. Vasul e mic, ştii, nu ca acelea enorme cu peste o mie de pasageri.

– Nu la asta m-am referit.

– Ştiu. A, cred că da. Cred că o doresc. Mi-a plăcut să fiu cu el şi mă tot gîndesc să mai fim din nou împreună. Dacă vrea şi el, bineînţeles. S-ar putea să nu vrea.

Zîmbi.

– E minunat să stau de vorbă cu tine. Aseară, le-am spus celorlalţi că eşti naşa mea zînă.

– Doamne fereşte, ce-am făcut ca să merit asta?

– Doar ceea ce faci. Îmi place să te am pe-aproape.

– Ei, şi mie-mi place să stau pe-aproape, şi-ţi mulţumesc pentru ce-ai spus. Acum, ce-ar fi să-ţi escaladezi muntele? Eu mă voi plimba cu Emma.

– O, serios? se întoarse Claire să-şi caute fiica. O,

fir-ar să fie, oftă ea. Acum ce mă fac?

Hannah se întoarse odată cu ea. Brix şi Emma stăteau în mijlocul caldarîmului îngust, adînciţi în conversaţie, fără să le pese de mulţimea din jur.

– Fac o pereche reuşită, comentă Hannah. Atît de înalţi, amîndoi, şi atît de frumoşi. Oh, atîta tinereţe, energie şi viitorul pe care îl au în faţă! Aşa am vrut şi eu să arăt întotdeauna, şi n-am reuşit niciodată.

– Dar ce să fac cu ei? murmură Claire.

– În clipa asta, nimic, n-ai zice? Nu-mi pot închipui că am tîrî-o pe Emma pe străzi prin Ketchikan, sau chiar să ne certăm aici, în mijlocul oraşului. Şi de ce-ai dori-o? Ce nu-i în regulă cu el?

– Nu ştiu, răspunse Claire încet. Pur şi simplu nu-mi inspiră încredere.

– Fiindcă nu-i înţelegi tatăl?

– Asta chiar mă face să par absurdă. Nu ştiu. Aş vrea să ştiu.

– Ei bine, va fi greu să-i ţii despărţiţi, înţelegi: din cîte-mi dau eu seama, sînt singurii tineri de pe navă şi asta-i împinge unul spre altul.

Claire dădu din cap:

– Şi nu durează decît o săptămînă.

Hannah miji ochii, privindu-l pe Brix cum o cuprindea pe Emma cu braţul.

– Iar în Emma avem încredere.

– Totul e că niciodată n-a mai cunoscut un băiat ca el, spuse Claire, după care se gîndi: „iar eu n-am cunoscut nici un bărbat ca Quentin. Probabil de-asta mă face să mă simt aşa de lipsită de experienţă. Nu-s nici pe departe atît de ignorantă cum credeau cei de la masă, de fapt, cred că-s mult mai deşteaptă decît ei, dar nu-s o femeie de lume şi asta schimbă totul."

– Eşti sigură de ce-ai văzut aseară? o întrebă ea pe Hannah.

– Ţi-am mai spus: au mers la un film, apoi s-au aşezat în salonul de pe puntea superioară, pînă cînd Emma s-a dus la culcare. Sînt nişte copii foarte cuminţi; nu

mi-aş face griji pentru ei.

– Nu-s copii, şi-o ştii foarte bine.

– Aş putea să mă gîndesc la ei ca la copiii mei.

– Copiii tăi? Ai avut mai mult de unul?

– Nu, numai o fată.

– Şi urma să ne vorbeşti despre ea.

– Şi o voi face, avem timp destul. Acum, ce-ar fi să mă plimb eu cu Emma şi Brix? Pot să-mi ţină companie. Iar dacă tu vrei să urci muntele ăla, fă bine şi-ncepe; nava pleacă la ora patru.

– Stai cu ochii pe ea? Îţi mulţumesc.

Claire se aplecă s-o sărute pe obraz, după care pomi repede în direcţia cărării de pe Deer Mountain, în timp ce Hannah îşi croia drum pe strada aglomerată pînă lîngă Emma.

– Mama ta escaladează un munte, aşa că voi petrece cîtva timp cu tine, spuse ea, ignorînd expresia deznădăjduită atît din ochii Emmei cît şi dintr-ai lui Brix. Şi, Brix, Emma cinează cu noi diseară; eşti, desigur, binevenit dacă doreşti să vii şi tu. După cină are loc o conferinţă despre Glacier Bay şi vom merge şi acolo. Avem atîtea de învăţat şi de văzut.

– Doamnă Goddard... începu tînărul.

– Domnişoară, îl corectă cu blîndeţe Hannah.

– Emma spunea că aţi avut o fiică. A murit?

– Da. Dar n-am fost măritată. Credeam că Emma ţi-a spus şi asta.

– Nu contează. Uitaţi, domnişoară Goddard, Emma şi cu mine dorim foarte mult să fim singuri. Tocmai îi spuneam că o iubesc şi asta ne priveşte numai pe noi.

Hannah rămase stupefiată. Puţini oameni o opriseră vreodată cînd îşi punea ceva în minte, dar Brix reuşise, lăsînd-o fără nici un suport.

– Ne vedem mai tîrziu, spuse Emma.

Poate să fi fost o vagă notă de scuză în vocea ei, dar o îneca exultarea. Ochii îi străluceau. Brix era lîngă ea şi o iubea.

– Am să vă bat la uşă mai tîrziu, spuse Hannah, tot

veselă. Şi mama ta va dori să-ţi vorbească, nu crezi?

– Cred, îl privi Emma pe Brix, care o cuprinse cu un braţ şi o răsuci împreună cu el, îndepărtîndu-se. Hannah îi privi cum plecau: înalţi, încrezători, frumoşi. „Iată un tînăr foarte şiret", îşi spuse. „Un om cu care trebuie să fii atent. Şi, poate, la fel e şi tatăl lui. S-ar putea să avem o vacanţă foarte complicată. Ce noroc că sînt aici, să stau cu ochii-n patru."

CAPITOLUL 6

Elicopterul decolă de pe platou în zorii zilei şi, într-o clipă, ajunse deasupra gheţarului care se întindea în partea de jos a oraşului Juneau. Sub un soare strălucitor zbura la mică înălţime peste rîul prelung de gheaţă alb-albăstrie tocată, tuibure, care tăia mereu mai adînc valea prin care îşi croise şi scobise drumul secole în şir. Pilotul coborî şi mai jos şi depuse uşurel elicopterul pe gheaţă. Ghidul deschise uşa.

– Nu vă îndepărtaţi, şi păşiţi numai pe unde gheaţa e compactă; peste tot în jur sînt locuri subţiri.

Emma coborî prima, cu paşi mari, în cizmele primite de la ghid. Se îndepărtă de elicopter pînă ajunse să stea izolată, şi se întoarse în loc. Claire şi Hannah o urmară, toate trei privind masivul rîu de gheaţă ce părea să vibreze sub picioarele lor. În fiecare latură se întindea cîte un perete întunecat de zadă şi tsuga, iar deasupra se înălţau munţi de stîncă cenuşie, profilaţi golaşi pe cerul fără nori. Chiar şi Emma, care pînă acum văzuse Alaska printr-o ceaţă romantică, era frapată de privelişte şi o vedea pentru prima oară cu adevărat.

– E fantastic, spuse. Nu-i aşa? E absolut incredibil. Totul e atît de imens şi... de pur. Ce ciudat este: mă face să mă simt nespus de mică dar ca şi cum aş face parte din ceva cu-adevărat enorm.

Se înfioră.

– Îmi place să fac parte din ceva atît de uriaş. Vreau să spun, n-are nimic de-a face cu noi, nimeni nu l-a construit şi nimeni nu-l poate dărîma, şi puţin îi pasă că sîntem aici sau nu; el va rămîne veşnic. Aşa că, dacă fac parte din el, şi eu voi fi veşnică. Într-un fel.

– Foarte poetic spus, comentă Hannah.

Claire o cuprinse pe Emma cu braţul.

– Şi eu simt la fel, dar n-aş fi putut-o spune atît de bine.

Emma roşii, fiind pentru un moment în deplină armonie cu mama ei.

– Ei, fireşte că întotdeauna e plăcut să găseşti lucruri durabile, spuse Hannah.

– Multe lucruri sînt durabile, replică Emma. Dragostea e durabilă.

– O, draga mea, nu întotdeauna. Probabil asta o face să fie atît de minunată, faptul de-a şti că e fragilă. Oh, priveşte vulturul acela, cum pluteşte pe curenţii de aer; abia dacă mişcă aripile. Parcă ar fi stăpînul cerului.

Emma privi visătoare vulturul.

– Brix a văzut vulturi în Africa.

– Aşa? întrebă Hannah.

– A fost într-un safari cu animale. A ajuns la zece paşi de un leu. A spus că i se auzea respiraţia.

– Şi eu am făcut-o, odată.

Emma o privi cu ochi mari:

– Ai fost *tu* în Africa?

– Demult. Înainte de-a fi venit hoardele de turişti.

– Iar Brix a urcat şi pe Kilimanjaro, o privi Emma provocatoare.

– Ei bine, nu, răspunse Hannah. Categoric, eu n-am urcat pe Kilimanjaro.

– Brix spunea că a fost foarte greu, dar a meritat.

Emma se înapoie la elicopter, nevrînd să mai audă nimic ce-ar fi putut ştirbi din unicitatea lui Brix.

Emma a stat cu Claire şi Hannah în tot timpul popasului la Juneau, plimbîndu-se pe străzile şerpuitoare rămase din vremurile cînd era o tabără de minerit, pe lîngă

clădiri moderne, neînsemnate în comparaţie cu pădurile şi gheţarul peste care tocmai zburaseră şi mereu, pretutindeni, munţii. Alaska îi stîrnea lui Claire sentimentul că stătea pe marginea lumii. Oraşele erau înghesuite între munţi, păduri şi ape, iar majoritatea, cu clădiri de lemn uzate, multe pe butuci, aveau o înfăţişare şubredă, ca şi cum un vînt mai puternic le-ar fi putut dărîma. Pînă şi Juneau, capitala statului, cu coloanele sale de marmură, i se părea un miraj în mijlocul sălbăticiei.

Îi plăcea întinderea pămînturilor, seninătatea şi liniştea lor şi exuberanta abundenţă de viaţă sălbatică. Nimic nu putea fi mai departe de peisajele blînde din Connecticut. „Acum ştiu de ce-am vrut să vin aici," îşi spunea ea. „Mi-am dorit ceva sălbatic şi liber, mai dramatic decît tot ceea ce am cunoscut vreodată."

Dar, în timp ce nava urca spre nord, părînd înghiţită de sălbăticie, începu să cunoască un sentiment de singurătate. Încotro privea, perechi stăteau lîngă parapet sau mîncau împreună, dansau sau jucau seara la cazinou. Claire ştia că mai erau şi alţi oameni neînsoţiţi la bord, dar după un timp încetase să-i mai vadă; întîlnea numai cupluri. Voia să facă şi ea parte dintr-unul. Voia să admire tărîmul acela gargantuesc împreună cu un bărbat drag.

Emma reuşise acest lucru. Îi spusese mamei sale că era îndrăgostită încă din seara de după ascensiunea lui Claire pe Deer Mountain.

– Îl iubesc şi mă iubeşte, spuse ea, cu ochii dilataţi de dragostea pentru Brix şi de mirarea propriilor ei sentimente.

Claire îşi contempla frumoasa fiică, îmbrăcată într-o bluză de şifon bleu pal şi o fustă scurtă, cu părul ondulat şi răvăşit de vînt după plimbarea cu Brix pe punte pînă la miezul nopţii.

– Cum este? o întrebă.

– O, e atît de minunat. Este foarte deştept, şi dulce, şi a umblat peste tot şi-a făcut de toate, dar în multe privinţe încă mai e ca un băieţaş şi are atîta nevoie de

dragoste... Niciodată n-a avut cu adevărat mamă, nu erau decît femeile acelea cu care se căsătorea tatăl lui. Brix n-a avut niciodată în viața lui o adevărată familie.

– Are un tată care ține la el.

Emma clătină din cap:

– Nu cred că Quentin ține la el cu adevărat, după cîte spune Brix. Iar Brix e realmente nedumerit de el. Vreau să spun, sigur că-l iubește, dar e și îngrozitor de furios, fiindcă simte că a fost înșelat mult în copilărie. Tatăl lui nu stătea mult pe-aproape, avea toate nevestele alea, iar Brix nu era niciodată sigur unde-i era locul. Dar apoi, știi, pe sub toată furia – un fel de fanfaronadă – cred că într-adevăr moare ca taică-său să fie mîndru de el și cred că vrea să-i semene întocmai. Nu mi-a spus nimic de soiul ăsta; doar așa cred eu. Ție Quentin ți-a vorbit despre Brix?

– Doar puțin, răspunse Claire. Cred că ești foarte perspicace.

Ochii Emmei se măriră din nou.

– Serios?

– Perspicace și isteață. Dar mai cred și c-ar trebui să ai grijă și să nu te lași prea atrasă de el. Știu că ai impresia că-l iubești, dar...

– Chiar îl iubesc! țipă Emma.

– Bine, îl iubești. Însă un tînăr plin de furie s-ar putea să nu fie în stare să iubească pe deplin, sau măcar să ți se dedice în felul dorit de tine. În felul pe care îl meriți. Furia nu lasă mult loc pentru dragoste.

– Aș putea schimba situația asta, spuse Emma. L-aș putea face să nu mai fie atît de furios. L-aș putea face fericit.

Claire recunoștea ecouri ale sale însăși la vîrsta Emmei.

– Nu-i ușor să schimbi oamenii; eu n-aș conta pe asta. Fii doar un pic prevăzătoare, pentru ca sentimentele tale să nu devină atît de puternice încît să le înece pe toate celelalte. Nu e nevoie să petreci fiecare minut de veghe cu el și nici să te culci cu el.

– N-am făcut-o.
– Bun.
– Dar dacă o făceam? Ce-ar fi atît de groaznic în asta? Sîntem doi oameni în toată firea; nu mai sîntem copii şi nu sîntem tîmpiţi; putem să ne purtăm singuri de grijă.
– Emma, am vorbit de-atîtea ori despre asta...
– N-am face nici o prostie. N-o să iau SIDA sau mai ştiu eu ce.
– Nu ăsta-i singurul lucru care mă îngrijorează. Mă îngrijorează să nu suferi, şi cred...
– Tu mereu te îngrijorezi! Mereu spui să am grijă şi... să fiu *un pic prevăzătoare*. Eşti atît de ocupată cu grijile încît nici nu mai *trăieşti!* Vreau să spun, ai fost extraordinară, cum ai muncit şi m-ai îngrijit de una singură, dar altceva n-ai mai făcut. Niciodată nu te-ai dus nicăieri, nu ţi-ai găsit prieteni noi, n-ai avut nici amanţi interesanţi, nimic. N-ai făcut decît să trăieşti de pe o zi pe alta, nici măcar n-ai *trăit* cu adevărat. Acum poţi face tot ce vrei, fiindcă eşti bogată, dar mai eşti şi bătrînă...
Văzu sprîncenele Clairei înălţîndu-se.
– Mă rog, nu tocmai *bătrînă*, n-am vrut să spun asta, dar nici tînără nu mai eşti – adică, să zicem că eşti *între două vîrste* – iar eu n-am de gînd s-aştept pînă am să fiu şi eu între două vîrste sau bătrînă sau nu ştiu cum; voi face totul acum, cît sînt tînără. Nu vreau să ajung ca tine, vreau să fiu eu însămi, şi să fac de toate şi să *trăiesc!*
Claire rămase nemişcată, privindu-şi mîinile încleştate. Cuvintele Emmei cădeau înlăuntrul ei ca nişte mici bulgări de plumb. Emma nu-i mai vorbise niciodată astfel; întotdeauna fusese cuminte, ascultătoare şi calmă. A, din cînd în cînd mai era şi ea capricioasă şi încăpăţînată, dar chiar şi atunci Claire simţea că erau mai mult ca două surori decît ca orice altceva. Alte mame aveau dificultăţi cu fetele lor, însă Claire nu avusese niciodată probleme. Pînă acum. Inspiră prelung.
– Nu-ţi spun să nu trăieşti, începu ea. Cred că pînă

acum ai dus o viață destul de fericită și poți continua să ai o viață minunată și fără ca Brix Eiger să se afle în centrul ei. Emma, cred c-ar fi o greșeală din partea ta să te încurci cu el – pur și simplu așa presimt.

– Dar e presentimentul tău, nu al meu! Crezi că numai fiindcă tatăl meu te-a părăsit, mă vor părăsi și pe mine bărbații.

– Nu, nu cred așa ceva. Se mai întîmplă și multe-altele înafară de părăsiri, Emma; există multe moduri de a fi făcută să suferi. Nu vreau să faci o greșeală care să te rănească...

– Nu mă poți împiedica să fac nici una din toate greșelile din lume. N-ai cum. Lasă-mă să greșesc eu singură! Tu ai făcut ce-ai vrut, ai avut noroc, n-ai avut părinți care să-ți spună...

– *Noroc?*

– Of, iartă-mă, iartă-mă, nu asta am vrut să spun. Voiam doar să zic că nimeni n-a încercat să te oprească să te căsătorești.

– Ba da, prietenele mele; nu le-am ascultat. Nu pot spune că-mi pare rău că m-am măritat cu Ted, fiindcă te am pe tine, dar dacă părinții mei ar fi trăit, poate m-ar fi ajutat să iau alte hotărîri...

– Oricum nu i-ai fi ascultat, răspunse îndrăzneață Emma. Ai fi făcut doar ce voiai tu, exact...

Se întrerupse.

– Exact ca tine? o întrebă Claire.

– Trebuie să ai încredere-n mine! strigă fata.

– Am. Dar tuturor ne prinde bine o mînă de ajutor cînd și cînd, cineva cu care să stăm de vorbă, cineva care să ne îndrepte într-o altă direcție sau doar să ne facă o sugestie... Cînd Hannah procedează așa cu mine, îi sînt recunoscătoare.

– Hannah se amestecă, spuse Emma, cu disprețul celor tineri. Îmi place mult de ea, dar ar trebui să știe cînd să-și vadă de treburile ei.

– Locuiește cu noi. Sîntem o familie. Iar dacă Hannah se preocupă de noi și consideră că treburile noastre

o privesc, ar trebui să fim mulţumite. Lumea e mare şi doar foarte puţini oameni sînt într-adevăr dispuşi să ţină la tine.

– Treburile mele nu o privesc, se încăpăţînă Emma. Nu vreau decît să mă lase-n pace.

Claire ştia că se referea şi la ea şi, ca întotdeauna cînd era vorba de Emma, în cele din urmă bătu în retragere.

– Te vom lăsa amîndouă în pace, dacă aşa vrei. Dar aş dori să te mai şi văd din cînd în cînd, în croaziera asta. Mă gîndeam că ar fi plăcut dacă am împărtăşi-o împreună, măcar parţial.

– Sigur.

Apoi, pe neaşteptate alarmată de propria-i nepăsare faţă de sentimentele mamei sale, adăugă:

– Asta vreau şi eu. Îmi place să fiu cu tine; ştii doar. Mai ţii minte, la *Simone's*? Ne-am distrat aşa de bine. Îmi place să facem împreună tot felul de lucruri.

Şi astfel, Emma le-a însoţit pe Claire şi Hannah prin Juneau, petrecînd conştiincioasă ziua întreagă cu ele. A doua zi, însă, într-a cincea zi de cînd sosiseră în Alaska, ea şi Brix au fost împreună din momentul cînd nava a intrat în Glacier Bay, la şase dimineaţa. Claire i-a zărit cît a fost ziua de lungă. Tot timpul se atingeau, îşi frecau umerii, se ţineau strîns de mînă, Brix o cuprindea pe Emma cu braţul.

Pentru prima oară, Claire îşi invidia fiica. Îşi amintea limpezimea scînteietoare a lumii din vremea cînd dragostea şi excitaţia sexuală îi accentuau toate simţurile şi, din nou, îşi dori ca şi pe ea s-o poată cuprinde cineva în braţe. Iar acest lucru o duse cu gîndul la Quentin. Dar nu-şi mai vorbiseră din seara cînd ea se despărţise de el pe punte, iar Claire nu putea forţa nota cu el. Poate că Emma avea dreptate, îşi spuse; după atîţia ani de lîncezeală, probabil că nu mai ştia să trăiască.

Vasul naviga pe ape netede ca oglinda, reflectînd un cer azuriu, pe cînd se adînceau în golf, pe lîngă păduri de brazi şi molizi, spre păduri mai tinere, de arini negri şi

apoi, în capătul îndepărtat, cîmpii de licheni şi ienuperi. Naturaliştii de la Park Service care se îmbarcaseră la Bartlett Cove umblau pe navă dînd explicaţii şi ajutînd pasagerii să depisteze urşi, capre negre şi balene. Toată lumea era pe punte, cu aparatele pregătite, iar motoarele navei şi murmurul celor cîteva sute de glasuri sunau găunos, ca dintr-o sticlă, înconjurate de gheţari enormi cu pereţii înalţi de peste treizeci de metri. Deodată, cu un bubuit ca de tun, dintr-un gheţar se desprinse o bucată mare cît o casă, prăbuşindu-se, aproape cu încetinitorul, în golf. Trîmbe de apă şi frînturi de gheaţă zburară la zeci de metri în văzduh, căzînd cu plescăituri tunătoare şi stîrnind valuri prelungi ce se rostogoleau peste golf, legănînd nava.

Claire se simţea departe de toate acestea. Auzea glasurile surescitate din jur, ţăcănitul camerelor, clinchetul veselei, chelnerii aducînd pe punte cafele şi sucuri de portocale, murmurele lui Hannah despre cît de grandios era totul, dar cuvintele tăioase ale Emmei stăruiau, făcînd-o să se întrebe unde ajunsese cu viaţa ei. Se aflau în Alaska de mai bine de-o jumătate din săptămîna croazierei, şi deodată Claire nu mai putea înţelege de ce era acolo, de ce era oriunde în genere.

Viaţa ei i se părea atît de haotică, fără rost sau raţiune: cumpărase un bilet de loterie, o hîrtiuţă oarecare, după care nimic nu mai fusese ca-nainte şi nici n-avea să mai redevină vreodată. Dacă ar fi cîştigat o mulţime de bani de la clienţi, sau dacă moştenea o avere, totul ar fi avut mai mult sens. Aşa, însă, se simţea plutind în derivă.

Nu trebuia să mai muncească niciodată, sau s-o supravegheze pe Emma, care curînd avea să înceapă colegiul. Avea un personal care să se ocupe de toate treburile care cîndva îi reveniseră ei, iar restul le făcea Hannah. Cum îşi umplea omul zilele cînd n-avea nimic de lucru? Urma să facă excursii una după alta, la fel ca asta? Avea să cunoască în continuare oameni care n-o interesau, dar care păreau să cunoască secretul unui

mod de viață pe care înainte Claire nu încercase niciodată să-l înțeleagă?

Acest lucru o duse din nou cu gîndul la Quentin. Nu-și vorbiseră de trei zile. Îl văzuse cu ceilalți în sala de mese și prin saloane, dar privirile nu li se întîlniseră. Îi văzuse pe Ina și Zeke dansînd într-o seară pe micul ring din bar, Ina sclipitoare în mătăsuri verzi și Zeke cu cravata lărgită și butonii de aur licărind, amîndoi părînd intimi și fericiți. Ina îi făcuse cu mîna lui Claire ca și cînd ar fi fost două vechi prietene, dar nu veniseră la masa ei. Lorraine poposise într-o dimineață la micul dejun să converseze, spunînd că trebuiau să se adune cu toții la una dintre excursiile de pe mal, însă nici din asta nu ieșise nimic. Se părea că viața lor era închisă pentru Claire, dacă n-o introducea Quentin, iar acea viață începu să-i pară mai dezirabilă: interesantă, agitată și exotică, fie și cu toate gîlcevile, animozitățile și loviturile ei pe la spate.

Astfel, peisajul din Glacier Bay luneca pe lîngă ea în timp ce– și depăna gîndurile și se uita după Quentin, fără însă a-l vedea, și-i privi de la distanță pe Emma și Brix, cît a fost ziua de lungă.

– Ești foarte tăcută, îți faci griji pentru Emma? o întrebă Hannah. Se găseau în salon la un pahar, înainte de-a merge să se schimbe pentru cină.

Claire zîmbi vag:

– Spune că-mi fac prea multe griji. Spune că-s bătrînă și nu mi-am trăit viața. Crede că nu am curajul, sau poate priceperea, de a trăi cu adevărat, în loc să trăiesc doar de pe-o zi pe alta.

– O, Doamne. Ei, e tînără și plină de opinii, multe dintre ele greșite.

– Care?

– La asta ai putea să răspunzi și singură, draga mea. Curajul tău, pe de o parte; știi bine că nu ești o lașă. Și priceperea, pe de altă parte. Ai făcut multe, de una singură. Ți-ai clădit o viață, pentru numele lui Dumnezeu, de capul tău. Ai prieteni, ai o profesiune și vei realiza mult mai mult.

Claire tăcu.

– Ei, care-i problema? Emma doar? Sau şi Quentin? N-ai vorbit deloc cu el?

– Nu. Dar nu e important.

– Vai, cum să nu fie. Ţi-a plăcut, te-a intrigat şi ai vrut să-l mai vezi. Are şi o latură mai luminoasă, bănuiesc: romanţele pe vapor au ceva atît de prăfuit, încît s-ar putea să fii jenată de-a te pomeni tu însăţi trăind aşa ceva.

– Şi eu i-am spus cam la fel Emmei şi nu m-a băgat în seamă.

– Va descoperi singură. Croazierele sînt înşelătoare – o ştiu cu certitudine. Inspiră poveşti frumoase, dar cum să discerni ceea ce e adevărat, important şi valoros într-o relaţie, cînd te afli în atmosfera asta artificială? Iată-ne aici, plutind pe lîngă gheţari care se sfărîmă în timp ce noi stăm binişor în fotolii de catifea, bînd vin franţuzesc şi mîncînd caviar afumat pe pîine prăjită. Cît de real e acest lucru?

– De unde ştii atît de sigur cît de înşelătoare sînt croazierele? întrebă Claire.

– Ei, întîmplător, am mai făcut una odată. Toate sînt la fel, să ştii, indiferent în ce parte a lumii au loc: sere de lux care nu-au nimic de-mpărţit cu ceea ce-am făcut săptămîna trecută sau ce ne aşteaptă la întoarcerea acasă.

– Şi ai trăit o romanţă pe vapor?

– Da, într-adevăr. Focoasă şi încărcată. Aveam optsprezece ani, iar el, cincizeci, industriaş italian însurat ca la carte, tată a şapte copii; a, cel mai respectabil şi mai cuminte bărbat din cîţi există. Eu eram pe-atunci o fată fermecătoare, şi mă făcea să mă simt ca o prinţesă din poveşti, o nimfă plutind prin paradis. Ne aflam în Mediterana şi din toată croaziera n-am văzut nimic, numai pe el. Şi-acum îi mai simt mîinile pe mijloc, ridicîndu-mă în pat.

Claire o privi cu uimire:

– Şi soţia lui unde era?

– Pe vas, cu trei dintre copii. Se aflau pe o altă punte

şi au rămas acolo. Sînt sigură că ei doi îşi făcuseră de mult aranjamentele; de-asta dura mariajul lor. Nu l-am întrebat. Pe vremea aceea, eram sigură că o va părăsi de cum aveam să acostăm. Cum ar fi putut cineva să spună asemenea lucruri, şi să mă atingă astfel, şi să se uite la mine aşa cum se uita el – Doamne sfinte, ochii ăia de italian, ca de ciocolată topindu-se – iar apoi să se întoarcă la nevastă-sa? În orice lume dreaptă şi demnă de încredere, ar fi fost cu neputinţă. Dar, fireşte, exact asta a făcut. Fără o privire peste umăr, fără un singur oftat romantic de regret.

Se lăsă tăcerea. Claire îşi termină vinul şi puse paharul jos. Se vedea pe sine, cu optsprezece ani în urmă, stînd în picioare la telefon, sunîndu-i înnebunită pe toţi cei care ar fi putut avea idee unde dispăruse Ted, care puteau să-l fi văzut în ultimele douăzeci şi patru de ore, care puteau fi dispuşi să-i spună să se întoarcă la soţia lui şi la copilul pe care-l purta ea în pîntec. Nimeni nu ştiuse unde era. Din cîte ştia Claire, plecase fără nici o privire în urmă sau un singur oftat romantic de regret. Şi nu-l mai văzuse niciodată.

– L-ai mai văzut de-atunci? o întrebă ea pe Hannah.

– Niciodată. E o poveste atît de veche şi răsuflată, încît mult timp după ce mi-am revenit de pe urma lui am fost prea jenată ca s-o spun. Dar acum mă gîndesc la ea ca la un basm de fraţii Grimm: tînăra prinţesă şi broscoiul care la sfîrşit nu se transformă în Făt-Frumos. Bărbaţii căsătoriţi şi fără conştiinţă sînt ca nişte tauri cînd scapă din ţarc: nu-i poţi opri cu ajutorul raţiunii; îi apucă amocul, strivesc totul în cale şi niciodată nu privesc în urmă să vadă ce pagube au pricinuit.

Claire rîse încetişor. Îşi revenise de mult după Ted, dar totuşi, nu era plăcut să-şi amintească.

– Cît timp ţi-a luat ca să-ţi revii?

– A, luni de zile. Aproape un an. Eram sigură c-o să mor. Literalmente. Credeam că eu fusesem de vină – că făcusem ceva sau nu făcusem ceva care să-i schimbe intenţiile în privinţa noastră – şi mă simţeam sufocată

sub o asemenea disperare, o asemenea senzație de pierdere iremediabilă şi goliciune de moarte, încît chiar credeam că organismul meu nu va rezista şi pur şi simplu se va opri din funcțiune. Nu că m-aş fi sinucis; n-aveam atîta voință. Pur şi simplu nu vedeam cum ar putea funcționa un organism omenesc atît de plin de durere şi ură de sine.

Da, da, da, aşa a fost. Şi a continuat la nesfîrşit, pînă mult după naşterea Emmei. Cred că din acest motiv am rămas atît de aproape de casă în toți acei ani. Nici o aventură; nimic de care să nu pot fi sigură. Pînă şi legăturile mele amoroase erau nişte fundături căldicele şi am ştiut-o întotdeauna şi pe– asta.

– Dar organismul meu a continuat să funcționeze, urmă Hannah. Nu-i uimitor ce rezistenți sîntem de fapt? Şi în cele din urmă am trecut şi peste asta şi-am început din nou să fac excursii. Am călătorim mult, pe vremea aceea.

Apăru ospătarul, iar Hannah ridică privirea:

– De data asta voi lua o vodkă. Şi încă un pahar de vin pentru prietena mea.

Reveni spre Claire:

– Oare de ce continui ca şi cum totul ar fi o noutate pentru tine? În cazul tău, a fost chiar mai grav: o aveai pe Emma pe drum. Comparativ, mica mea aventură pare o meschinărie.

– Nefericirea nu e niciodată meschină. Întotdeauna e mai puternică decît noi, cel puțin pînă putem privi în urmă, transformînd-o într-un basm de frații Grimm.

Hannah zîmbi larg:

– Îmi place. E frumos să te aud rostind vorbe înțelepte.

– Aşa...

„Ce ciudat", îşi spuse Claire, „n-o fac niciodată." Nu s-ar fi putut spune că ducea lipsă de idei despre ce făceau oamenii şi de ce, avea idei destule. Dar le păstra întotdeauna pentru sine, căci nu putea crede că altcineva le-ar găsi inteligente sau interesante. Hannah, însă,

zîmbea. „Poate pot face aşa ceva la fel de bine ca oricine", reflectă Claire.

– Ei, se vede că o fi contagios, îi spuse ea veselă. Probabil m-am molipsit de la tine.

Sosiră băuturile, iar Hannah ridică paharul:

– Pentru sănătatea, fericirea şi vorbele tale înţelepte. Vreau să ştii cît de bine mă simt. Şi ce recunoscătoare sînt. Sper că tu şi te simţi la fel de bine.

– Sigur că da.

– Dar, o contemplă bătrîna, asta nu-i destul.

– E mai mult decît am avut vreodată. Sînt foarte mulţumită.

– Ei, n-ar fi cazul. Trebuie să vrei întotdeauna mai mult de la viaţă, Claire. De ce eşti atît de grăbită să te declari satisfăcută? Ştii ce faci tu? Te tratezi ca pe un tablou: te pui în ramă – navă de croazieră, Alaska, Hannah ca tovarăşă de călătorie – o agăţi pe perete şi acolo rămîne, fixată, permanentă, terminată. Nu mai rămîne absolut nici un loc pentru surprize. Eşti prea tînără pentru aşa ceva; li se potriveşte oamenilor de vîrsta mea. Sînt foarte mişcată şi bucuroasă că-ţi place compania mea şi sper să-ţi păstrezi cît mai mult timp aceeaşi părere, dar dacă vrei să cunoşti şi pe altcineva – pe Quentin Eiger, de exemplu –, de ce nu-l inviţi la un pahar diseară după cină? El te-a invitat pe tine, o dată. Acum, poate e rîndul tău.

– Nu pot. Oricum, nu mi-ai spus chiar tu acum cîteva minute cît de răsuflate sînt romanţele pe vapor?

– Trebuie neapărat să fie o romanţă? Am spus, dacă vrei să-l cunoşti mai bine.

Claire roşi:

– Nu va fi o romanţă.

Hannah o lăsă în pace. Nu comentă cînd, după cină, Quentin a intrat în salon împreună cu Lorraine şi Ozzie Thurman, salutîndu-le printr-o înclinare a capului pe ea şi Claire, sau cînd l-au zărit a doua zi dimineaţă, la micul dejun, cu o femeie pe care n-o mai văzuseră. Iar după-amiază, cînd au ajuns la Valdez, ultimul port dinainte de

Anchorage şi sfîrşitul croazierei, Hannah vorbea despre ce-aveau să facă în casa cea nouă, după întoarcerea la Wilton, şi despre alte excursii interesante, pentru la toamnă, după ce Emma pleca la colegiu.

La Valdez, pasagerii au pornit în direcţii diferite, spre gheţari şi canioane, şi spre o cascadă numită Vălul-Miresei, în timp ce Emma şi Brix se duceau într-o expediţie cu pluta, împreună cu un ghid, urmînd să cineze apoi în oraş. Hannah s-a dus să exploreze Valdez-ul, însoţită de Claire. Croaziera aproape se sfîrşise, şi era dezamăgită. Nu era sigură la ce se aşteptase – probabil la emoţii, strălucire şi romantism – în care caz, însă, ar fi trebuit să aleagă un loc mai exotic decît Alaska. „Poate nu-s croită pentru strălucire şi romantism", medită ea, „şi nici pentru emoţii. Dar atunci, la ce bun toţi banii ăştia? Ar fi trebuit să-mi schimbe viaţa, să mă schimbe pe mine. Trebuie să mă schimbe, pentru asta sînt făcuţi banii: ca să ne transforme în acei oameni care nu putem fi atunci cînd sîntem săraci." Urmînd-o pe Hannah prin Valdez, la cea mai mare depărtare posibilă de sclipitoarele capitale ale Europei, melancolia îi devenea tot mai profundă. „Poate nu-s decît un om din-aceia cărora niciodată nu li s-a întîmplat nimic, orice-ar face. Deprimant gînd."

– Niciodată n-am mai petrecut atîta timp gîndindu-mă la mine însămi, îi spuse ea lui Hannah mai tîrziu, la cină. Îmi dă o senzaţie cumplită de egoism. Probabil că din cauza banilor. Înainte, gîndeam la lucruri elementare, ca mîncarea şi chiria, iar acum mă gîndesc la toate cele pe care ar trebui să le fac şi mă întreb de ce nu le fac. Unde crezi că-i Emma? I-am spus să se întoarcă la ora opt şi jumătate.

– N-am văzut-o, răspunse Hannah, privind-o apoi pe Claire în ochi. Dar sînt la bord, fireşte, ştiau că plecăm la nouă. Probabil or fi pe undeva pe punte, ştii cum le place tuturor să privească echipajul la ridicarea ancorei.

– Probabil.

Claire începea să simtă înlăuntrul ei o apăsare familiară, aceeaşi teamă apăsătoare cînd Emma întîrzia la

întoarcerea de la o întîlnire.

– Dar ar fi de aşteptat să ne fi căutat, cel puţin ca să ne anunţe că s-au întors.

– Deocamdată, e puţin cam absorbită.

– Şi dacă nici măcar nu e aici? Dacă li s-a întîmplat ceva?

Claire ridică privirea, văzîndu-l pe Quentin, care se apropia.

– Îl caut pe Brix, spuse acesta. L-ai văzut cumva?

– Nu. Tocmai ne întrebam unde sînt, îşi împinse ea înapoi scaunul. Merg să fac un tur pe punte...

– I-am căutat acolo. Şi în toate celelalte locuri probabile.

Fără a aştepta invitaţia, trase un scaun şi se aşeză. Teama Clairei se înteţi brusc, inima începînd să-i bată cu putere.

– Li s-a întîmplat ceva.

– În Valdez nu prea are ce să se întîmple.

– Dar plecaseră cu o plută.

– Brix mi-a spus că au ghid. E imposibil ca un ghid să-i ducă în vreun loc primejdios, sau să întîrzie la întoarcere.

– Nu plănuiseră să ia cina în Valdez? întrebă Hannah.

Quentin privi scurt în direcţia ei:

– Ba da. Brix nu mi-a spus unde se duceau.

– Nu pot fi prea multe restaurante, spuse Claire. E un oraş foarte mic. N-am putea telefona, să aflăm unde au fost şi cînd au plecat?

– Domnul Eiger?

Lîngă masă apăruse căpitanul navei.

– Am primit un telefon pentru dumneavoastră. De la domnul Brix Eiger.

– Unde e?

– Şi unul de la Emma Goddard, pentru doamna Goddard, dacă ştiţi cine este...

– Da, interveni Claire. E fiica mea.

E bine. E bine. Nu s-a înecat, n-a fost răpită sau

ucisă în vreo pădure, nu s-a pierdut. E bine.

– Unde sînt? întrebă din nou Quentin.

– În Valdez. Tînărul spunea că au pierdut vaporul şi stau la *Westmark Valdez Hotel*. Înţelegeţi, domnule Eiger, şi doamnă Goddard...

– Trebuia să ne aduceţi telefonul aici, se răsti Quentin.

– Fiul dumneavoastră a spus să nu vă deranjăm. Înţelegeţi, domnule Eiger, doamnă Goddard, e o problemă gravă. Le-am spus clar pasagerilor, desigur, că plecăm la oră fixă şi e răspunderea lor să revină la timp pe bord, nu a noastră să-i căutăm pe uscat, dar înţeleg că tînăra domnişoară este minoră, ceea ce ne creează probleme serioase.

– Mă ocup eu de asta, nu va fi nici o problemă, se ridică Quentin. Merg să-l sun pe Brix, îi spuse el lui Claire. Vrei să vii cu mine?

– Da. Am să vin în cabina ta mai tîrziu, se întoarse ea spre Hannah, după care îl urmă pe Quentin în cabina lui.

– Nebunul dracului, murmură Quentin. Nebunul dracului, trebuia să ştie ce face.

– Şi Emma la fel, spuse Claire.

– Brix e mai mare. El răspundea.

Claire tăcu. Sigur că Brix răspundea. Iar Emma, supărată pe mama ei şi pe Hannah, probabil l-ar fi urmat pe Brix Eiger oriunde-ar fi dus-o, fiindcă Emma îl considera omul ideal.

În salonul apartamentului său, Quentin se aşeză la birou şi telefonă la hotelul din Valdez, cerînd cu Brix.

– Ia loc, îi spuse el lui Claire, care stătea în mijlocul încăperii.

– Vreau să vorbesc cu Emma.

– Salut, tată, spuse Brix, din Valez; glasul îi şovăia şi vorbea tare, încercînd să-şi ascundă ezitarea. Iartă-mă, am cam pizdit-o...

– De ce dracu' te ţii? mîrîi Quentin.

– De nimic, tată, am pierdut vaporul, atîta tot. Nu ştiu cum s-a întîmplat. Luam cina şi cred că am pierdut no-

țiunea timpului. Nu-i mare lucru, însă. Mîine dimineață luăm un avion şi vă ajungem din urmă la Anchorage.

– Cum?

– Mă ocup eu de asta, tată. Sau un avion, sau un elicopter. Se găsesc peste tot, aşa circulă oamenii pe-aici. Am bani destui, o să ne ducă cineva pînă la Anchorage. Nu-s decît vreo sută şaizeci de kilometri, m-am interesat. Nici o problemă, tată, nu-ți face griji pentru noi.

– Răspunzi de tînăra aceea. Înțelegi asta?

– Christoase, tată, sigur că da. E bine. Totul e-n regulă. N-ai nici un motiv de îngrijorare. Ne vedem mîine la aeroport.

– Te-aştept cît mai devreme. Nu intenționez să pierd zborul spre casă din cauza ta. E clar? Să fii la Anchorage înainte de nouă.

– Tată, ascultă, vom ajunge acolo de îndată ce...

– Înainte de nouă. Nu e facultativ. Unde-i Emma?

– În camera ei.

Quentin înălță sprîncenele. Dădu să spună ceva, apoi se stăpîni. Se întoarse spre Claire:

– Emma e în camera ei. Să-i cer centralistei legătura?

Claire îl privi în ochi:

– Da, mulțumesc.

Luă receptorul pe care i-l întindea Quentin şi se aşeză la biroul lui, ascultînd apelurile repetate din camera Emmei.

– Bună, suni de mult? întrebă Emma. Făceam duş.

Claire ascultă vocea fiicei sale, înceată, senzuală, puțin somnoroasă. Era vocea unei amante. Abia dacă o recunoştea.

– Emma, spuse ea.

– *Mamă?* A, ne-ai primit mesajul. Urma să te sun imediat ce ieşeam de la duş. N-am putut vorbi cu tine mai-nainte fiindcă Brix n-a vrut să vorbească cu tatăl lui, aşa că v-a lăsat doar un mesaj la amîndoi. Dar cel puțin ai aflat unde sînt.

N-o certa; nu e momentul.

– Ne-ai făcut să ne îngrijorăm, spuse Claire, cu falsă nepăsare.

– Ştiu, ştiu, iartă-mă. Ştiam c-o să te îngrijorezi. Îmi pare foarte rău. Nu ştiu ce s-a întîmplat; eram acolo, la Totem Inn – ardea focul în cămin şi era atît de cald şi plăcut şi mueam de foame, ne era şi frig, după ce-am călătorit cu pluta – şi la un moment dat era şapte jumate, iar deodată trecuse de nouă. N-a fost vina lui Brix, nu-l poţi acuza, a fost doar un accident. Brix spune că ne întîlnim la Anchorage mîine, se ocupă el de toate. Îmi pare nespus de rău, ştiu cît de îngrijorată eşti, dar sînt bine; n-ai de ce-ţi face griji. Atîta doar că am ajuns cu întîrziere şi nava plecase. Adică, am văzut-o – nu-i absolut incredibil cît de mult timp rămîne soarele pe cer? Vreau să spun, era trecut de nouă şi parc-ar fi fost la amiază – aşa că v-am văzut plecînd dar nu mai puteam face nimic. Am ştiut că n-o să întoarcă să vină după noi. M-am alarmat foarte tare, pînă cînd Brix a spus că poate închiria un avion sau un elicopter şi ne vedem mîine. Aşa că totul e bine, şi eu sînt bine, şi n-ai nici un motiv de îngrijorare. Îmi pare rău că ai fost îngrijorată, dar n-am vrut să se întîmple aşa şi oricum, nu-i nici o tragedie, să ştii. I se putea întîmpla oricui. Probabil că li se întîmplă multora.

Cinci sute nouăzeci şi opt de oameni s-au întors la timp, spuse Claire în sinea ei, dar îşi păstră părerea pentru sine. Asculta bîlbîiala nervoasă a Emmei şi se întreba ce secrete avea fata de ascuns. Ar fi vrut să ştie dacă uşa camerei era încuiată şi dacă avea să rămînă încuiată. Dar n-avea cum s-o întrebe aşa ceva.

– Te-aştept mîine la aeroport, spuse ea. Mă bucur că eşti bine. Noapte bună, iubito.

Quentin era la bar.

– Un pahar de vin? Sau ceva mai tare?

– Vin, mulţumesc.

Îşi turnă scotch, iar ei îi aduse un pahar de vin, după care se aşeză pe canapea.

– Îmi pare bine că te văd; mi-a fost dor de tine.

Claire nu-l asculta.

– Să fi plănuit Brix una ca asta?

– Poate. Dar numai dacă era cu o fată dispusă.

– Nu cred. Emmei îi place să fie de capul ei dar nu e deosebit de aventurieră. Nu cred c-ar face aşa ceva. Oare Brix o s-o aducă dimineaţă la Anchorage?

– Da. De asta garantez. Mama Emmei e aventurieră?

Claire îl privi lung.

– Nu ştiu.

– Am putea afla.

Se apropie de ea şi o luă de mînă, ridicînd-o de pe scaun pentru a o aşeza lîngă el.

– M-am gîndit la tine tot drumul, Claire; mi-ai lipsit. Ţi-am spus odată că eşti o femeie fermecătoare şi înţeleaptă, iar tu ai plecat de lîngă mine, aşa că nu-s sigur ce vrei să auzi.

Avea chipul apropiat de al ei, iar Claire încercă să ghicească ce i se citea în ochi, dar aceştia erau la fel de liniştiţi şi sticloşi ca apa din Glacier Bay, oglindindu-i propria imagine şi fără să trădeze nimic mai mult.

– Atît de frumoasă, murmură el; îi prinse faţa între mîini şi o sărută, deschizîndu-i gura cu a lui.

De astă dată sărutul fu cald, plin de o nerăbdare care înainte nu se simţise. Îl cuprinse pe Quentin cu braţele, iar acesta o trase spre el, punîndu-i o mînă pe sîn, insistînd cu limba peste a ei. Claire era ameţită de dorinţă. De mult nu mai fusese cu un bărbat, dar nu era numai atît. Îl dorea pe Quentin, cu toate complexităţile lui, cu tot ceea ce nu putea înţelege despre el, chiar şi cu tot ce nu-i plăcea la el. Era atrasă spre el la fel ca prietenii lui şi nu-şi dăduse seama cît de excitată era cînd se afla cu el, şi cît de părăsită cînd Quentin n-o băgase-n seamă, în restul săptămînii. În tot timpul cît crezuse că se concentra asupra măreţiei sălbatice a Alaskăi, i se părea acum că jinduise după el, gata să-l primească. Iar Quentin ştia; sărutul lui era plin de încredere, fie şi cu toată patima sa.

Şi de-asta s-a ţinut la distanţă patru zile. Aşa pro-

cedează cu femeile nesigure. Le flămînzeşte după el înainte de-a face prima mişcare. Se desprinse din îmbrăţişare, retrăgîndu-se pînă ajunse lipită de birou. Dorea atît de mult să fie în pat cu el încît tremura, dar era şi furioasă, şi ştia, chiar prin tumultul dorinţei, că dacă el lua cel dintîi iniţiativa, toate momentele ulterioare aveau să fie stabilite de el şi era posibil să nu-i placă mai mult decît acesta.

– Ei, ce naiba, spuse Quentin.

Era nemulţumit, mai mult surprins decît supărat, şi deodată Claire înţelese, într-o neaşteptată străfulgerare de satisfacţie, că n-o înţelegea şi îl deranja acest lucru.

– Nu cred în romanţele pe vapor, spuse ea. Sînt frumoase în poveşti, dar zău că-i imposibil să-ţi dai seama ce-i adevărat şi important, cînd totul în jurul tău e artificial.

„Îţi mulţumesc, Hannah", adăugă, în sinea ei.

– Asta-i unul dintre motivele pentru care mă îngrijorează Emma, mai spuse.

Urmă un moment de tăcere. Quentin se îndreptă spre bar şi-şi pregăti încă o porţie.

– Mai vrei vin?

– Nu, mulţumesc.

Se aşeză din nou pe canapea. Îşi întinse braţele în lături, de-a lungul spătarului, întinse şi picioarele, încrucişînd-le la glezne. Era relaxat, dar domina camera cu statura şi forţa energiei sale.

– Ceea ce e adevărat şi important la noi, Claire, este faptul că ne placem, sîntem atraşi unul de altul şi ne dorim. Iar dacă eşti măcar puţin aventurieră, nu există nici un impediment ca să facem orice vrem. Ce-ar putea fi mai important? Ce alte adevăruri îţi mai trebuie?

– Aş dori să ştiu cît au de-a face cu asta gheţarii, spuse ea indiferentă.

– Gheţarii, repetă Quentin.

Glasul lui plat o făcu să se simtă prost, dar dacă tot ajunsese pînă aici, continuă, dorind ca el să înţeleagă:

– E ceva atît de nou pentru mine – totul, în excursia asta – încît nu pot înțelege dintr-o dată. O fi însemnînd, poate, că nu-s aventurieră, dar poate și doar că nu știu dacă toate aceste incredibile frumuseți s-au revărsat și ne-au făcut mai frumoși, mai interesanți sau mai dezirabili unul pentru celălalt decît sîntem cu adevărat.

– Ina ți se pare frumoasă după ce te uiți toată ziua la ghețari?

– Nu, zîmbi Claire.

– Zeke ți se pare dezirabil?

– Nu.

– Eu, însă, da.

– Da.

– Ei, măcar ești sinceră. Deci, de altceva e vorba.

– Probabil. Probabil nu-i vorba decît de mine. Sînt multe pe care nu le înțeleg despre mine, deocamdată. Și cred că ar fi mai bine să așteptăm pînă voi ști ce e important și ce nu.

– Dacă nu știi ce e important, lasă-mă pe mine să decid. Dacă totul e într-adevăr atît de nou pentru tine. N-ai mai călătorit? Deloc?

– Nu.

– Incredibil, în epoca asta, toată lumea călătorește. Bine, deci ai trăit toată viața într-un orășel, ți-ai crescut fiica, și cred că citești multe cărți. Nu știi o iotă despre lume; cum poți ști ceva despre tine, sau despre ceea ce-ai putea fi alături de mine? Ai putea veni cu mine, oriunde te-aș duce, pentru a descoperi o lume pe care nu ți-ai imaginat-o niciodată și a deveni o femeie cum nici n-ai visat. Cu toți banii tăi, n-o poți face de una singură. Unul dintre noi trebuie să fie stăpîn pe prietenia noastră, Claire, și nu poți fi tu aceea, fiindcă nu știi cum. Cred că ești conștientă de asta.

Sigur că sînt conștientă. Pur și simplu nu știu ce să *fac.*

– Trebuie doar să mă gîndesc, răspunse ea, dorindu-și să fi părut mai puternică și mai sigură de sine.

– Și dacă pierzi ocazia – cu mine?

Îl privi cu fermitate:
– Atunci, n-am să ştiu niciodată.
– Poate că nu.
Quentin se duse la uşă şi o deschise.
– Noapte bună, Claire.
Simţi furia crescîndu-i din nou. Fără o vorbă, trecu pe lîngă el, pe coridor, pentru a traversa în celălalt bord al navei, la cabina ei. „La naiba, de ce m-a speriat?" se întreba. „De ce nu pot lua lucrurile mai uşor, mai puţin în serios? De ce nu pot lăsa lucrurile să curgă şi să mă simt bine?" *Trebuie să vrei întotdeauna mai mult de la viaţă, Claire. De ce eşti atît de grăbită să te declari satisfăcută?*
„Ei bine, nu sînt satisfăcută," îi răspunse ea lui Hannah, în tăcere, intrînd în cabină. „Şi nu ştiu cînd voi fi, în ritmul ăsta." Privi uşa închisă a cabinei lui Emma. „Poate am făcut ceea ce-am făcut fiindcă speram ca Emma s-o facă. Poate o voi întreba mîine. *Eu m-am ferit de patul lui Quentin; tu te-ai ferit de-al fiului său?*"

– A dat mama telefon, spuse Emma cînd deschise uşa şi Brix intră în cameră.
– Şi tata.
O cuprinse cu braţele.
– Totul e perfect. Am găsit un pilot, ne ia la şapte. Doamne, ce dor mi-a fost de tine. Nu te-am văzut de două ore.
Emma ridică faţa, ca un copil, iar Brix o sărută.
– Eşti atît de frumoasă. Ce-i chestia asta de pe tine?
– Cuvertura de pat. Am făcut un duş, mi-am spălat cîteva haine şi le-am pus la uscat.
– Aha, se privi Brix pe sine. Cred că nu sînt prezentabil.
Fata rîse, privindu-i cu drag cuta de îngrijorare dintre ochi, tonul spăşit al glasului.
– Cum să nu fii? Doar nu ieşim în oraş, nu?
– Christoase, nu, vreau să rămînem aici. Dar voiam să te impresionez.

– Ai reuşit, spuse Emma, cu voce scăzută.

– Bun.

O strînse din nou la piept.

– Doamne, ce frumoasă eşti. Păpuşica mea cea mai frumoasă.

Emma simţi un fior. Nu era o păpuşică, nici măcar o păpuşă. Şi nu era a lui. Dar îi simţea braţele puternice împrejurul trupului şi se simţea încălzită şi în siguranţă la pieptul lui, iar el îi depunea sărutări mărunte pe toată faţa, şi închise ochii, cu senzaţia că se dizolva, că ar fi devenit un pîrîiaş cristalin contopindu-se cu rîul puternic care era Brix. Căci Brix o iubea. Brix avea grijă de ea, acum cînd se rătăciseră într-un oraş străin. Altceva nu mai conta.

Brix îşi strecură mîna sub cuvertura cu care se înfăşurase Emma, începînd s-o desfacă. Pe negîndite, mîinile ei se ridicară, acoperindu-i-le, să-l oprească.

– Hei, spuse el încetişor. Eu sînt, Brix, mai ţii minte?

Fata îl privi.

– Ascultă, păpuşă, de cîte ori se întîmplă aşa ceva? Era sortit să se întîmple, corect? Noi doi la capătul lumii, singuri-singurei. Numai noi, şi nimeni altcineva. N-o putem lăsa să rămînă o noapte ca oricare alta.

Cum Emma tăcu, o privi încruntat:

– Ce este? Maică-ta? Ţi-a spus ceva la telefon? Cum ar veni: „Nu-l lăsa să profite de tine“? Doamne, *să profit*. Asta-i destul de demodat chiar şi pentru tata. Ţi-a spus ceva de soiul ăsta?

– Nu, şopti Emma.

– Dar a gîndit-o, este? Şi tu ai ştiut. Şi vrei să fii exact ca ea.

– A, nu, nu-i...

– Ce?

– Nu vreau să fiu ca ea. Adică, e minunată, dar e timidă şi nu rezolvă prea multe. Nu caută noutăţi. Întotdeauna am vrut să fiu altfel, dar n-am ştiut exact cum. Vreau să zic, îmi tot spuneam: *vreau, dar nu ştiam ce voiam...*

– Nu eşti deloc ca ea. Eşti o femeie interesantă. Şi nu ţi-e teamă de nimic.

Emma ştia că nu era adevărat. Dar ar fi dorit să fie. Voia ca Brix să creadă că era adevărat. Şi o numise femeie, nu păpuşică, aşa că trebuia să vorbească şi să se poarte ca o femeie. Îl privi, încercînd să găsească ceva de spus.

– Am să te-ajut, continuă el. Nu ţi-e teamă, dar poate că ai nevoie uneori de ajutor. Exact?

Emma expiră prelung. Brix spunea întotdeauna lucrul cel mai potrivit.

– Da. Mi-ar plăcea.

– Ei, atunci doar urmează-mă, gînguri el languros. Şi destinde-te.

Încă odată îşi strecură mîinile în deschizătura cuverturii. De astă dată, nu-l mai opri, iar el îi împinse materialul de pe umeri, pînă jos.

Emma încercă să se stăpînească, dar nu reuşi. Îşi încrucişă braţele peste sîni.

– Nici gînd! exclamă vesel Brix, apucînd-o de mîini şi desfăcîndu-i-le larg. Uită-te la tine, uită-te, ce fizic. Eşti o femeie trăsnet.

Faţa Emmei ardea ca focul.

– Te rog, nu, şopti.

– Nu ce? o privi el cu ochi mari. Emma, pentru numele lui Dumnezeu, nu s-a uitat nimeni vreodată la tine?

Fata scutură din cap.

– Christoase, murmură Brix. Ce-avem noi aici? Probabil că visez cu ochii deschişi.

Îi ţinu mîinile întinse şi deodată, pe neanunţate, se aplecă şi-i sărută un sfîrc, apoi pe celălalt, trecîndu-şi limba peste ele, încet, ca o pisică într-un loc însorit şi cald.

Emma scoase un geamăt gros. Era ameţită, era ruşinată, era speriată, dar într-un fel era şi emoţionată; trupul părea să i se fi despărţit complet de minte. Nu-i plăcea să stea goală în faţa lui Brix dar, după primul şoc, nu mai era chiar atît de îngrozitor. Nu-i plăcea că o ţinea de

mîini, lăsînd-o neajutorată, dar o încînta puterea lui, şi-i plăcea expresia din ochi, dinainte de-a se fi aplecat să-i sărute sînii. *Am un trup frumos. Aşa a spus Brix. Îi place să mă privească. El are atîta experienţă; dacă spune că sînt o femeie trăsnet, înseamnă că aşa sînt.*

Brix îi eliberă mîinile şi-şi scoase cu repeziciune hainele. Emma îşi feri privirea. Se simţea umedă, îngreunată şi înfricoşată.

O luă în braţe, iar ea simţi căldura pielii pe piele, umflăturile dure ale muşchilor lui, curbele abdomenului şi şoldurilor apăsate peste ale ei. Era o senzaţie atît de plăcută încît se lipi mai strîns, strivindu-şi sînii pe părul negru şi cîrlionţat de pe pieptul lui.

– Aşa, puişor, rosti el răguşit; îi puse mîinile pe fese, frămîntîndu-i-le în timp ce o strîngea şi mai tare. Păpuşica mea frumoasă.

Emma îi simţi penisul rigid, fierbinte, pe locul umezit şi încercă să se retragă, dar Brix o ţinea strîns. O sărută din nou, ţinîndu-i gura deschisă pînă gîfîi sufocată, după care o răsuci şi o trase împreună cu el pe pat.

Emma închise ochii. Nu dorea neapărat s-o facă, dar nu voia nici ca Brix să se supere şi s-o creadă o puştoaică. Voia s-o numească din nou femeie. Putea face tot ce dorea şi avea să fie bine, fiindcă ştia cu atît mai multe decît ea şi o iubea şi-l iubea şi ea pe el, şi totul făcea parte din dragoste. Dacă se retrăgea acum, avea să creadă că nu-l iubea.

Auzi un foşnet slab şi deschise ochii. Brix, aşezat alături, desfăcea un pacheţel. „Aha", îşi spuse ea, „uitasem. Dar Brix ştie întotdeauna ce să facă." Închise din nou ochii şi îl aşteptă, iar apoi îl simţi desfăcîndu-i picioarele şi plimbîndu-şi mîinile pe partea dinăuntru a coapselor ei.

– O păpuşă trăsnet, repetă, culcîndu-se peste ea. Emma oftă de plăcere, simţindu-i greutatea caldă a trupului, iar Brix, confundîndu-i oftatul cu un semn de pasiune, se ridică în braţe şi se împinse într-însa.

Emma scoase un ţipăt ascuţit, dar imediat şi-l înă-

buşi, ruşinată şi temîndu-se să nu-l supere. El însă nu era supărat. Înălţă capul şi-i privi lacrimile din ochi:

– E incredibil, ştii? Niciodată n-am avut o fecioară, Dumnezeule, Emma, ce păpuşă mai eşti!

Se aplecă şi începu să-i sugă sfîrcurile, muşcîndu-le şi jucîndu-şi limba peste ele. De astă dată, Emma abia dacă mai era conştientă de gura lui. Avea senzaţia că un vătrai arzător o sfîşia în două, iar sînii o durură cînd Brix se lăsă din nou deasupra. Îi venea să se strîngă ghem, cu faţa înfundată în pernă, însă el o ţinea întinsă şi nu se putea mişca. Apoi îşi spuse că trebuia să facă şi ea ceva, ca să-l bucure, aşa că încercă să-şi ridice şoldurile în întîmpinarea lui, dar era prea greu şi mişcarea îi înteţi durerea.

– E O.K., murmură Brix. Relaxează-te, păpuşică. Mă ocup eu de toate.

Emma îşi înghiţi lacrimile şi-l cuprinse în braţe, înfigîndu-şi vîrfurile degetelor în trupul lui, cu speranţa că avea să ia acest lucru drept patimă.

– Brix, spuse ea, pentru ca tînărul să nu uite că făceau împreună ceea ce făceau. Te iubesc.

Vocea-i era ascuţită şi şovăitoare, părînd să răsune de foarte departe. Brix începu să se mişte mai rapid înăuntrul ei; respira zgomotos, uneori sunînd ca un mormăit.

– O, Doamne, ce bună eşti. Ce bună, ce bună, ce bună. Aş putea să rămîn aici o viaţă. Ce *futu-i* de bună.

Cuvîntul păru un spin, răscolindu-i durerea, dar dispăru, căci însemna că Brix era fericit. Brix spusese că era bună, Brix dorea să rămînă cu ea toată viaţa.

– Te iubesc, repetă; păru aproape un suspin.

Brix se repezi în ea cu un fel de furie, o dată şi încă o dată şi încă, după care din pieptul lui izbucni un geamăt, urmat de un şir de alte gemete în scădere, tot mai slabe, pînă cînd în sfîrşit rămase culcat peste Emma, nemişcat, tăcut. Respiraţia i se potoli. Peste cîteva momente, întoarse capul s-o privească. Rînji.

– Ei, *aşa* se vizitează Alaska, spuse el.

Emma făcu ochii mari. Se chirci în sinea ei. Brix se rostogoli de deasupra şi se ridică în capul oaselor, ştergîndu-se cu un colţ al cearşafului. Reveni spre Emma, care nu se clintise, şi se aplecă să-i depună o sărutare pe vîrful nasului.

– Eşti o păpuşică straşnică. Aş putea să mă joc cu tine tot timpul.

Privi petele de sînge de pe cearşaf.

– Asta probabil că e cel mai interesant lucru pe care au să-l vadă cameristele toată săptămîna, în maghernița asta.

Se întinse, apoi privi pe fereastră.

– Doamne, ce ciudat, încă să mai fie lumină afară. Vrei ceva de mîncare? O gustărică în miez de noapte? Poate or avea covrigi sau ceva la bar.

Reveni cu privirea spre ea:

– Biata păpuşă. Ascultă, ştiu că prima dată doare; o să fie mult mai plăcut, îți promit.

Îşi trecu mîna peste părul ei şi, încet, împrejurul umărului, după care îi cuprinse sînul.

– Ce-ar fi să te destinzi pînă cobor eu jos să văd ce-au ăştia la bar. Data viitoare o s-o luăm mai încet; o să-ți placă mai mult. Haide, Emma, trăsnitoare Emma, ia să vedem un zîmbet. Ştii că-mi placi veselă. Ştii că te *iubesc* veselă.

Emma îşi lăți gura într-un fel de surîs.

– Mai bine-aşa, comentă Brix.

Se aplecă s-o sărute, mişcîndu-şi limba încet, alene, peste a ei. Cu ochii mari, Emma privea plafonul. Brix îşi luă în baie cămaşa şi pantalonii, lăsînd sacoul şi ciorapii pe covor, şi reveni peste un moment, îmbrăcat, cu picioarele goale în pantofi, ca în nişte papuci.

– Mă-ntorc în cîteva minute, spuse, şi ieşi din cameră.

Emma se acoperi cu cearşaful şi pătura, continuînd să privească în tavan cu ochi uscați şi întrebîndu-se cînd avea să se simtă fericită. Exaltarea pe care o trăise alături de el în fiecare zi a croazierei, sentimentul de-a

explodа de fericire şi emoţie, dispăruseră şi nu ştia cum să le mai regăsească. Îl iubea pe Brix cu o neajutorare care o dobora; îl dorea alături în fiece clipă. Fericită, însă, nu era.

„Dar voi fi", îşi spuse. „Lucrurile vor sta mai bine, aşa a spus Brix."

Îşi dorea să-i fi putut vorbi mamei sale despre asta, însă fireşte că nu se putea. Mama ei nu dorise să petreacă prea mult timp cu Brix; îi spusese că nu voia ca Emma să se culce cu el.

Avea să fie furioasă dacă afla. Şi dezamăgită? se întrebă Emma, dar nici nu se putea gîndi că şi-ar dezamăgi mama; era prea dureros.

Oricum, nu era sigură cît de multe ştia Claire despre bărbaţi. Avusese şuste din cînd în cînd, dar Emma nu şi-o putea închipui în pat cu nimeni, şi păruse oarecum electrizată de tatăl lui Brix în acea primă seară, cînd băuseră împreună, ca şi cum n-ar fi putut tocmai bine să ţină pasul cu el. *E timidă şi nu rezolvă prea multe. Nu caută noutăţi de făcut.*

„Deci, nu are cum să mă înţeleagă", reflectă Emma. „Chiar dacă n-o să se înfurie, n-ar şti ce să zică. Iar la Hannah nu pot apela; i-ar spune lui mama. N-am pe nimeni cu care să vorbesc. Nu-mi rămîne decît să le descurc eu pe toate: cum să fiu fericită şi să-l fac pe Brix fericit, pentru totdeauna."

Se ridică, simţindu-se răscolită, luă cuvertura de pe jos şi se înfăşură din nou cu ea. Cînd se aşeză pe pat, văzu petele de sînge de pe cearşaf. Se holbă la ele, cu un junghi de regret: o dăduse.

În tot liceul rămăsese virgină, în timp ce prietenele ei îşi povesteau aventurile; acum n-o mai avea şi niciodată n-avea s-o mai poată primi înapoi. „Cred că-l aşteptam pe Brix," îşi spuse. Iar asta însemna că era în ordine; avea să fie în ordine; avea să fie din nou distractiv şi emoţionant şi minunat. Pe vecie.

Fiindcă se iubeau.

Fiindcă aşa îi era sortit.

CAPITOLUL 7

Casa era caldă şi primitoare, plină de soare şi adieri proaspete, dar totul părea şters, după munţii şi gheţarii din Alaska.

– Dumnezeule, dar ce linişte, se minună Hannah, deşi cîntau păsărelele şi, în depărtare, lătra un cîine şi se putea auzi vuietul slab al traficului. Claire aranja flori într-o vază de Baccarat pe care o cumpărase în aceeaşi dimineaţă. Se bucura că era acasă; o săptămînă de dramatism îi fusese suficientă. Emma abia dacă le lua în seamă pe vreuna dintre ele. Umbla prin camere cu ochii goi, aşteptînd să sune telefonul.

Veniseră acasă de-o săptămînă. În cea de-a treia zi după întoarcere, Quentin o invitase pe Claire la cină într-un mic bistro franţuzesc din Westport.

– L-am cumpărat anul trecut, îi spuse el cînd Claire admiră plafonul cu grinzi, perdelele de dantelă şi zugrăveala verde-deschis de pe pereţi. Am investit în cîteva companii – computere, îmbrăcăminte şi biogenetică – şi cîteva restaurante. Îmi place să ajut tinerii să se pună pe picioare; e ca şi cum ţi-ai ajuta fiii să crească.

– Şi tinerele nu? întrebă Claire.

– Pînă acum, nu. N-am găsit nici una care să facă afaceri în stilul meu.

Îl privi lung:

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că mă aştept la o anumită atitudine, iar femeile n-o au şi nu pare să le intereseze. Un soi de elan, o viziune concentrată care nu îngăduie problemelor colaterale să intervină în tot ceea ce e de făcut. Femeile preferă familiile şi faptele bune, pe care le admir, dar nu investesc în ele.

– O atitudine necruţătoare, vrei să spui.

– Dacă aşa vrei să spui. Eu prefer „elan".

– Şi vin aceşti tineri să-ţi ceară sfatul?

– Fireşte; ţi-am spus, vor să reuşească. Şi acelaşi lucru îl aştept şi eu din partea lor. Cînd investesc, mă aştept să cîştig bani, nu să-i pierd.

Claire îşi imagină o mulţime de tineri înghesuindu-se în jurul lui Quentin, aşezaţi la picioarele lui, scriindu-i după dictare vorbele înţelepte.

– Nu-i deranjează? întrebă.

– De ce i-ar deranja? Ştiu că vor progresa mai mult şi mai repede cu sfaturi bune. Claire, astea nu-s jocuri şcolăreşti; sînt cel mai important aspect al vieţii, iar tinerii pe care-i aleg ca să investesc în ei vor face tot ce e necesar pentru a izbîndi.

Tot ce e necesar. Tot ceea ce e de făcut. Cel mai important aspect al vieţii. Claire simţi un mic fior. Chiar era cîştigatul banilor cel mai important aspect al vieţii? Se întrebă cum conducea Quentin *Eiger Labs* şi ce fel de prieten era. Şi ce fel de amant.

Imediat, însă, sosi ospătarul cu un *armagnac* special păstrat pentru Quentin, iar Claire se lăsă să se cufunde din nou în coconul privilegiilor care-l înconjurau oriunde se ducea. Indiferent cît de mulţi bani cheltuia ea, ştia că nu putea arbora aceeaşi uşurinţă, nici să umble cu aceeaşi siguranţă nepăsătoare ca a lui Quentin şi a prietenilor lui, şi nu stăpînea aerul lor de vagă blazare în faţa minunilor lumii. Nu învăţase să ia belşugul drept garantat.

Dar cînd era cu Quentin şi-l lăsa pe el să preia iniţiativa, simţea un strop de ceea ce însemna să fii bogat şi puternic şi să accepţi fără discuţie tot ceea ce ţi se aşterne în cale.

– Arătaţi bine împreună, tu şi Quentin, spuse Lorraine două seri mai tîrziu; ea şi Claire îşi aplecau capetele una spre alta ca să se facă auzite în hărmălaia celor patru sute de oameni şi a orchestrei de dans din sala de bal, cu marmură şi aur, a unui hotel din Stamford. N-am fost sigură, pe vapor; aţi părut capricioşi, toată săptămîna. Dar aţi rezolvat-o, indiferent ce-a fost?

– Nu ştiu, răspunse Claire. N-am vorbit despre asta.

– Să fi vorbit despre asta? Cu Quentin? Nu cred că ai ajunge foarte departe încercînd să rezolvi prin vorbă ceva cu Quentin.

– De ce?

– Fiindcă, dulceaţo, el nu discută; el *face*. Iar noi ceilalţi îl urmăm.

– Şi ţie-ţi convine treaba asta?

Lorraine ridică din umeri.

– Astea-s regulile, spuse, cu nepăsare; contemplă rochia de satin alb, mulată pe trup, a lui Claire, cu corsajul fără bretele brodat în mici strasuri. Arăţi straşnic; îmi place mult rochia. Ţi-ar prinde bine mai multe bijuterii, dar de-asta o să se-ocupe Quentin. Care-i problema? De ce faci mutra asta?

– Scuză-mă.

– Bine, dar ce s-a-ntîmplat?

– Nimic, decît că nu-s obişnuită să discut probleme intime. Nu ştiu ce te-aştepţi să spun.

– Intime? Da' ce-am spus?

– Mă rog, că dacă m-am certat cu Quentin pe vapor, că dacă-mi va cumpăra bijuterii...

– Doamne sfinte, dulceaţo, astea nu-s intime. Intim înseamnă cîţi bani ai cîştigat sau au pierdut săptămîna trecută. Aici sîntem o gaşcă de zănateci veseli şi ne cam ţinem sub ochi. Ai să te-obişnuieşti – s-ar putea chiar să-ţi placă. Nu-i rău ca oamenii să te aibă sub ochi; te împiedică să te simţi ca şi cum ai atîrna peste o prăpastie fără să ai pe cineva care să te prindă cînd cazi. La ce bun să cunoşti catralioane de oameni, dacă măcar cîţiva nu-ţi stau la dispoziţie cînd ai nevoie de ei, aşa zic eu întotdeauna. Eşti mult mai liniştită decît majoritatea femeilor cu care-a umblat Quentin; poate s-o fi înmuind. Deşi eu n-aş conta pe asta. Dar eşti categoric mai calmă, nu faci valuri, nu te *arunci*.

– Doamne fereşte, sper că nu.

– Ei, s-ar putea să nu sune drăgălaş, dar ăsta-i cel mai rapid mod de a urca, altfel decît dacă eşti campion

de tenis sau neam de regi. Trebuie să-i faci pe oameni să creadă că petrecerile lor nu sînt desăvîrşite fără tine fiindcă eşti de soi sclipitor, sau în tagmă cu multe celebrităţi, sau cheltuieşti mult şi la vedere, orice. Dacă le dai impresia asta, nu mai contează că te plac sau nu; te vor invita peste tot.

Claire o privi un lung răstimp.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Ştiu, dulcea mea inocentă.

Lorraine înhăţă un pahar de şampanie şi o tartă miniaturală de la chelnerii ce treceau pe-alături. Claire privi mulţimea. Toate femeile erau îmbrăcate în negru sau în alb, bărbaţii purtau cravate albe şi în timp ce-i observa cum dădeau din cap şi făceau cu mîna, beau, vorbeau, se strecurau lateral printre invitaţi, dansau sub fulgerele luminilor stroboscopice, îşi spuse că arătau ca într-un film din anii treizeci şi-şi dori să fi avut un creion ca să-i schiţeze.

Quentin şi Ozzie stăteau de vorbă într-un grup de bărbaţi, lîngă bar.

– Se întîmplă tot timpul, îi spuse Lorraine lui Claire. Nu e tocmai un abandon, fiindcă niciodată nu durează mai mult de jumătate din seară. Îşi folosesc doar cu succes timpul făcînd cîteva afaceri, de vreme ce tot trebuie să fie aici. Quentin e de faţă indiferent pentru ce cauză colectăm bani în seara asta şi oriunde e prezent Quentin venim şi noi, desigur. Hai să stăm jos, vreau să-ţi vorbesc.

Un necunoscut, înalt şi musculos, avînd părul brunet şi înspicat cu argintiu, în neorînduială, se apropie de Claire.

– Alex Jarrell, se prezentă el; avea glasul profund şi calm dar, oarecum, răzbătînd clar prin tot vacarmul. Aş dori să dansez cu dumneavoastră.

– A, nu acum – nu te superi? o întrebă Lorraine pe Claire. E prima ocazie să te văd de cînd ne-am întors şi vreau neapărat să stăm de vorbă.

Lui Claire îi plăcea cum arăta omul şi cum părea

puțin mai aparte față de restul mulțimii. Se întrebă ce căuta acolo; părea mai mult un observator decît cineva venit din rațiuni mondene.

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea. Poate mai tîrziu.

Găsi, împreună cu Lorraine, două scaune de catifea roșie, mai departe de orchestră, iar Lorraine se aplecă spre ea:

– Îmi placi, Claire, și vom fi prietene. Da, asta ar putea să pară intim, dar pentru ce altceva există prietenele, așa zic eu întotdeauna, dacă nu poți renunța la ceva ca să fii intimă din cînd în cînd. Oricum, Quentin e un bărbat dificil. Desigur, țin foarte mult la el, dar fapt este că-i place să... ei, stai un moment, poate nu-i cel mai fericit mod de exprimare. Nu are întotdeauna grijă să nu-i lezeze pe oameni.

– Vrei să spui că-i place să rănească femeile?

– Nu, nu, nu, am spus...

– Ai început să spui că-i place să rănească oamenii. Dar cred că la femei te refereai.

– Nu, de toți e vorba, și nu-i rănește, doar că are putere asupra lor. Mă rog, s-ar putea să fie adevărat, sau parțial adevărat, în privința femeilor, a dominației față de ele...

Oftă.

– Ești foarte deșteaptă, chiar dacă nu vorbești prea mult. Probabil ai să te descurci bine; poate că nici măcar n-ai nevoie de sfaturile mele. Dar am vrut neapărat să-ți atrag atenția, ca prietenă, că ar trebui să ai grijă să nu te implici prea profund, fiindcă s-ar putea să ai de suferit. Și vreau să știi că-ți sînt cu adevărat prietenă și dacă ai nevoie sînt oricînd alături de tine.

O voce rebelă dinlăuntrul lui Claire rosti: „a, nu, nu, nu și acuma; mă simt bine; nu vreau avertismente tragice." Privi din nou peste ringul de dans, spre grupul bărbaților. Quentin era cel mai înalt; se distingea imediat în mulțime. Dansaseră mai înainte și-și amintea brațul său împrejurul ei controlînd-o ferm, mîna cuprinzîndu-i-o pe a sa, gura aproape de gura ei. În timp ce lunecau pe

ring, formînd o pereche perfectă, alții se opreau să-i privească, iar Claire îl dorea cu o intensitate care-o făcuse să rateze un pas. „Bine," spusese el şi o trăsese mai aproape, ştiind exact de ce se împiedicase.

Iar acum, Lorraine o prevenea. Întocmai la fel cum fusese prevenită demult. *S-ar putea să ai de suferit*. „Şi am avut de suferit," cugetă ea. „O, Doamne, cît am mai suferit. Dar asta a fost atunci. Acum sînt matură şi am bani. Orice s-ar întîmpla, de data asta sînt în siguranță. Nu mai sînt atît de vulnerabilă, va fi totul bine, fiindcă acum am bani."

Privi din nou prin sală, spre culorile mobile albe şi negre de sub candelabrele de cristal, tacîmurile argintii şi aurii de pe mese cu cîte o orhidee la fiecare, chelnerii care umpleau cu şampanie cupele de cristal, pregătind servirea mesei. „N-am nevoie de nici un avertisment," îşi mai spuse Claire. „Nu voi încerca să-ncerc să-l schimb pe Quentin. Vreau doar să fiu cu el, mult, căci nu mai pot înceta să mă gîndesc la el şi vreau să mă facă să fiu o parte din viața asta despre care încă nu ştiu nimic. Singură nu pot – aici a avut dreptate – oricît de mulți bani aş avea; am nevoie de el."

– Sigur că-i un om uimitor, continuă Lorraine. Ozzie spune că-i un afacerist absolut perfect, fiindcă ştie exact ce vrea şi cum să obțină. Personal, cred că asta depăşeşte cu mult cosmeticalele. Şi Ozzie e de aceeaşi părere.

– Pînă unde? întrebă Claire.

– Nu ştiu. Doar că nu-l văd pe Quentin mulțumit cu o singură companie, oricît de mult ar dezvolta-o. Cred că vrea să conducă afaceri mult mai mari, să se amestece printre oameni mai importanți. Tranzacții internaționale? Guverne? Cam aşa ceva. Oricum, face cosmetice de calitate, toată linia *Narcissus;* eu le folosesc pe toate. Probabil că şi tu, de-acum; nimeni nu umblă prea mult cu Quentin fără a ajunge să folosească *Narcissus*...

Alex Jarrell porni spre ele, iar Claire, plictisită şi neliniştită, se ridică.

– Şi apoi, a fost toată beleaua aia cu Brix, continuă Lorraine.

– Cum? o privi Claire. Ce belea?

– Păi, dacă vrei cu-adevărat să ştii despre Quentin, trebuie să ştii şi despre Brix, fiindcă Quentin l-a luat la el doar acum cîţiva ani, îşi ridică ea privirea spre Claire. Iar el şi fiica ta se cam aprinseseră pe navă, nu-i aşa? Şi au înnoptat împreună în Valdez. Poate i-a povestit Brix; nu ştiu dacă vorbeşte despre asta sau nu. Nu c-ar fi un secret. Vreau să zic, Ozzie ştie totul, cred că fiindcă la el a apelat Quentin ca avocat. Şi e grăitor pentru Quentin, faptul că merge pînă acolo pentru fiul lui.

Claire se aşeză din nou. Îl văzu pe Alex ezitînd, apoi schimbînd direcţia.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– Ei, sigur că nu ştiu toate detaliile, doar cît am putut stoarce de la Ozzie, şi a trecut ceva timp de-atunci aşa că mi s-au mai înceţoşat în minte, dar se pare că, pe vremea cînd era în primul an de colegiu, Brix a crezut că cineva din clubul lui studenţesc îi furase portofelul. Nu ştiu de ce-a ajuns la concluzia asta, dar e evident că a fost absolut convins şi, cînd celălalt băiat a negat, Brix a încercat să-i obţină exmatricularea din club, dar n-a votat nimeni pentru, aşa că Brix a luat el problema în mînă.

Lorraine se întrerupse.

– Ca să ce? întrebă Claire.

– Ca să-l lichideze.

Claire o privi cu ochi mari:

– Ce vorbeşti? Să-l *omoare?*

– Ei, poate doar să-l rănească, sau să-l sperie, Ozzie nu s-a exprimat clar; nu ştiu chiar toate detaliile. Dar se pare că Brix i-a întins un fel de capcană, iar băiatul a căzut pe fereastra camerei lui din sediul clubului, era la etajul patru, cred, şi aproape a murit. Poate să fi paralizat doar, nu-s sigură, nu ştiu toate detaliile. Quentin, însă, a fost incredibil, a făcut totul pentru Brix. A convins toţi sponsorii colegiului să facă presiuni asupra administraţiei ca să păstreze tăcerea, apoi l-a scos pe Brix de-

acolo şi l-a înscris în alt colegiu ca să poată absolvi. Iar Ozzie spune că i-a plătit o mică avere băiatului rănit şi familiei sale; nu ştiu cît de mult, dar e evident că a fost destul ca să nu intenteze acţiune judecătorească şi să-l îngrijească pe băiat în timpul convalescenţei, şi probabil mult mai mult pe deasupra. Oricum, Quentin a stins totul: s-a păstrat liniştea. Nici o plîngere, nimic. Iar după aceea, l-a luat pe Brix sub supravegherea lui. Total. A început să-l ţină din scurt, s-a asigurat că va absolvi cu note bune, i-a spus că urma să lucreze la *Eiger Labs*, fără discuţie. Iar Brix pare să se descurce de minune. Are şarmul lui Quentin şi ştii ce incredibil de chipeş este, şi pare să-i placă munca. Mă rog, nu agreează cosmeticalele, găseşte că nu sînt masculine, sau nu ştiu ce, dar se vede că face totul cum trebuie din moment ce Quentin l-a luat în croaziera din Alaska, ceea ce n-ar fi făcut dacă nu era mulţumit de el. Ozzie spune că Brix ar face orice pe lume ca să-şi bucure tatăl şi ăsta-i întotdeauna semn bun. Aşa cred.

Rămaseră tăcute. Muzica se înălţă într-un crescendo, după care se opri brusc, iar dansatorii, surprinşi pe nepregătite, mai făcură cîţiva paşi înainte de a-şi da seama că dansau pe linişte.

– Scuză-mă, spuse Claire, vrînd să plece dar, cînd se întoarse, lîngă ea se afla Quentin.

– Îmi cer scuze că te-am lăsat singură, spuse el. În seara asta, nu voiam să stau departe de tine nici măcar zece minute. Ne aşezăm la masă? Sînt gata să servească.

– Nu prea mi-e foame, răspunse Claire. E aproape unsprezece; aş vrea să plec acasă.

Quentin aruncă o privire spre Lorraine, apoi o luă pe Claire de mînă;

– Bună idee.

Străbătură ringul de dans, pînă în holul hotelului, unde Quentin îi spuse portarului să-i aducă maşina.

– Te-ai plictisit? Îmi pare rău; a trebuit să discut cu cineva înainte să plece în Europa, mîine. Ţi-a făcut Lor-

raine capul calendar? Ştie să-şi ţină gura, dacă-i spui destul de categoric. Despre ce vorbea?

– Despre tine şi Brix. Şi cred că ştiai.

Portarul aduse maşina, cu instalaţia de aer condiţionat deja pornită, în arşiţa nopţii de iulie, şi-i deschise portiera lui Claire. Odată ieşiţi din parcare, Quentin acceleră pe strada pustie, cu mîinile relaxate pe volan.

– Lorraine vorbeşte mult şi informează puţin, spuse el. Ţi-a precizat că nu era sigură de detalii?

involuntar, Claire zîmbi:

– De cîteva ori.

– Şi că-ţi va sta alături, ca prietenă?

– Da.

– N-a minţit. Dar nu poţi avea încredere în ea, oftă Quentin. Întotdeauna trebuie să fac curăţenie după Lorraine.

Continuă să conducă, privind îngîndurat fasciculele de lumină ale farurilor care treceau peste o rezervaţie de pădure şi ochii surprinşi, strălucitori, ai unui cerb. Singurul sunet era foşnetul slab al ventilatorului, suflînd aer răcoros în maşină. Quentin o apucă pe Claire de mînă.

– Te duc cu mine acasă.

O domina, mare şi puternic, în răcoarea maşinii ce gonea cu viteză; Claire se simţi copleşită de el. Privise acul vitezometrului trecînd constant de toate cifrele pe care le considera sigure; acum, zburînd prin beznă, constată că-i era greu să respire. În sala de bal, tot ce dorise era să meargă acasă şi să stea de vorbă cu Emma, dar de-acum Emma trebuia să fi adormit. Oricum, Brix n-o sunase de cînd se întorseseră de la Anchorage; probabil nici nu era nevoie să-ncerce o discuţie cu Emma despre el. Şi nu voia să se despartă de Quentin. Dorea să fie cu el. Dorea să-l întrebe despre ceea ce-i spusese Lorraine, dorea să-ncerce să-l înţeleagă, dar mai mult decît atît, decît orice altceva, o chinuia dorinţa de el. Trupul său, de-atîta vreme singur şi instabil din seara petrecută în cabina lui Quentin, după plecarea din Valdez, se apleca tăcut spre el, languros

dar plin de nervozitate, îngreunat de dor. Respira repede, sacadat; abia dacă putea sta nemişcată.

Tăcură, în timp ce coteau pe aleea unui conac georgian de cărămidă roşie, cu coloane albe, lucarne albe, aripi rotunjite în ambele laturi şi ferestre înalte, oblonite. Se aflau în Darien, oraş despre care părinţii lui Claire vorbiseră ca şi cum s-ar fi aflat pe altă planetă, mult dincolo de posibilităţile lor. Quentin o ţinu de mînă în timp ce mergeau prin întuneric, spre uşa albă de la intrare, luminată de un felinar în jurul căruia zburau insecte de noapte. Înăuntru era răcoare, iar Claire se înfioră fără voie, pe cînd Quentin lăsa uşa să se închidă singură şi, continuînd s-o ţină de mînă, o conduse pe scara curbată, printr-un salon mare luminat de un lapadar pus lîngă un şemineu de marmură, pînă în dormitor.

Claire văzu fugar odaia şi reţinu că era decorată în cafeniu închis şi negru, dar braţele lui Quentin o cuprinseră imediat, acoperind totul. Îi trase în jos fermoarul prelung al rochiei, care căzu desfăcută. Peste o clipă, Claire era goală în braţele lui, iar el nu se opri decît atîta cît să-şi scoată la rîndu-i hainele, înainte ca mîinile să pornească a-i cutreiera trupul, tari şi sigure, ca şi cum ar fi plămădit-o.

Nici unul dintre ei nu vorbea. Claire îşi redescoperea trupul în braţele unui bărbat, senzaţia de a se lăsa deschisă în calea unui torent de dorinţă şi voluptate, iar cînd Quentin o duse spre pat, se supuse pe negîndite tuturor mişcărilor lui. Quentin se culcă deasupra, apoi o întoarse pe ea peste el, mişcîndu-şi mîinile peste trupul ei în timp ce se mişca pe dinăuntrul ei, urcînd-o pe un pisc, apoi lăsînd-o să lunece îndărăt, şi iarăşi ridicînd-o pînă cînd Claire simţi că se dizolvase în camera întunecată, în posesivitatea dură a mîinilor şi gurii lui Quentin, în spasmele lui dintr-însa. Un firav fir de raţiune încerca s-o ţină în fire, s-o separe de el, dar nu se putu agăţa de acesta. O umplea; era toată numai ritm şi răspuns, şi-l urma oriunde o conducea pînă cînd toate gîndurile rămaseră undeva departe.

Apoi Quentin urcă împreună cu ea şi juisară laolaltă, după care se liniştiră, încet. Respiraţia le încetini, rămînînd amîndoi nemişcaţi. Quentin întinse mîna să tragă cearşaful peste trupurile lor şi se întoarse pe-o parte, cu faţa spre ea, cuprinzîndu-i sînul în căuşul palmei.

– Mîine seară dau un dineu, spuse el, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie. Vreau să fii cu mine.

Claire se întinse, simţindu-şi membrele moi, leneşă, încrezătoare.

– Mîine ar trebui să stau cu Emma.

– Poţi sta cu Emma toată ziua. Şi în seara următoare, şi-n următoarea, dacă vrei. Mîine e un dineu important. Am nevoie de tine.

În toiul moleşelii, Claire simţi o mică înţepătură de nemulţumire. Trebuia neapărat să stăpînească totul, pînă şi timpul pe care-l petrecea cu fiica ei? Dar izgoni gîndul. Era prea devreme ca să înceapă cu întrebările; se simţea prea bine. „Avem timp destul ca să ne contrazicem", îşi spuse ea răutăcioasă; „pot şi eu să am plăcerea asta, cel puţin o seară."

– N-ai nevoie de mine, spuse. Abia ne-am cunoscut; tot ce-ai făcut, ai făcut fără mine.

– Pînă acum. Dar de data asta te vreau pe tine.

Se ridică în capul oaselor, pieptul şi umerii săi laţi oprind lumina din camera învecinată.

– Nu înţelegi ce ai, Claire. Ai simplitate, nu eşti o femeie complicată. Eşti o adiere răcoroasă peste mocirla oamenilor cu care-mi petrec timpul.

Tăcu o clipă.

– Uneori, mă simt atît de obosit.

Chipul îi încremeni într-o expresie mirată.

– Nu ştiu de ce-am spus asta. Nu înseamnă nimic.

– Mocirlă? repetă Claire. Cum poţi să-ţi umpli viaţa cu oameni despre care ai părerea asta?

Quentin ridică din umeri:

– Nu-mi umplu viaţa cu oameni.

Îşi plimbă vîrful degetului împrejurul sînului ei.

– Deşi mi-ar plăcea să mi-o umplu cu tine.

– De ce? Fiindcă mă consideri simplă? Lorraine a spus că nu-s atît de inocentă pe cît par. Toţi încercaţi să-mi găsiţi etichete.

– Nu te consider simplă. O ştiu; niciodată nu m-am înşelat în privinţa oamenilor. Şi eşti inocentă, în moduri pe care Lorraine nu le poate înţelege. E ca şi cum o bună parte din lumea modernă ar fi trecut pe lîngă tine şi, cînd o străbaţi, eşti ca un observator, mai calmă şi mai ingenioasă decît noi ceilalţi. Te găsesc imens de atrăgătoare, mă gîndesc la tine cînd nu sîntem împreună; te doresc de cînd ne-am cunoscut. Şi tu mă doreşti. Ne potrivim, o ştii. În acest moment, ne potrivim perfect. Îţi pot dărui tot ce doreşti, pot să-ţi arăt tot ce vrei, să te aduc în lumea mea. Ne-ar fi bine unul cu celălalt.

Claire simţi un val prelung şi lent de nerăbdare. Spunea lucruri pe care ea le ştia deja: că avea bani şi timp, dar nu şi experienţă. El însă i-o oferea pe a lui, şi autoritatea lui; avea să înveţe de la el ce înseamnă să ai putere. În glas nu i se simţea afecţiune, dar era mai bine aşa, îşi spuse Claire. Nici ea nu-l iubea, nu dorea să-l iubească. Dorea ca Quentin să-i deschidă anumite uşi. Dorea s-o ajute, cu toţi banii ei, să înceapă cu adevărat o viaţă nouă.

– Începem mîine seară, continuă Quentin, spre surprinderea ei, căci părea să-i preia gîndul. Iau cina cu cîteva persoane care mă pot ajuta să lansez o nouă linie de produse, cea mai importantă de pînă acum, şi vreau să fii cu mine.

– Anti-riduri, anti-uscare, anti-fleşcăire, anti-bătrîneţe, zîmbi Claire.

Se încruntă:

– Ţi-a servit-o Lorraine şi pe-asta?

– Mi-a spus ce impresionant eşti.

– Habar n-are, cum n-are habar de nimic altceva. Îl cita pe Ozzie.

– Spunea că ai reuşit să-l aperi pe Brix, cînd era la colegiu.

– Nici pe-aia n-o ştie.

– Deci nu l-ai apărat?

– Ba da. Dar nu cunoaşte detaliile. Cum, fireşte, ţi-a spus, şi nu o dată.

Claire se ridică în şezut, trăgînd odată cu ea şi cearceaful.

– Era un băiat care aproape a murit? Sau a rămas paralizat?

– Nici una nici alta. A fost rănit. Scotea o plasă de la fereastră, s-a aplecat prea mult şi a căzut.

Claire îl aşteptă să continue. Văzînd că nu spunea nimic, întrebă:

– Atunci, care a fost problema cu Brix?

– Unele persoane îl văzuseră mai devreme în camera băiatului, lîngă fereastră. Ştiau că avuseseră un conflict şi s-au repezit la concluzia că Brix slăbise cîrligul plasei astfel încît să se desprindă la cea mai mică atingere. Brix a negat-o, iar eu am luat toate măsurile să nu fie exmatriculat. S-a transferat la altă şcoală, şi-a luat diploma şi cu asta s-a sfîrşit totul.

Urmă o nouă pauză.

– L-ai crezut? întrebă Claire.

– La fel aş fi procedat şi dacă-l credeam, şi dacă nu. N-aş fi permis ziarelor să-şi facă vînzare cu Brix Eiger, sau să-l judece cineva; am fi trăit cu pata asta toată viaţa. Şi n-aş fi admis să-l împiedice să-şi ia diploma. Toate astea erau probleme importante şi m-am ocupat de ele.

Claire îl privi, încercînd să-i distingă trăsăturile. O numise simplă, neînţelegînd nimic despre ea. Ceea ce era într-adevăr simplu, reflectă Claire, era modul lui de-a trata cu lumea din jur: de-a se identifica unui scop şi a-l atinge, indiferent de preţ, fără o singură privire în lături sau un gînd în plus. Să stăpînească faptele, să domine, să îngenuncheze sub voinţa lui tot şi pe toţi cei ce-i ieşeau în cale. Trupul său enorm domina dormitorul; el îi domina pe alţii, cînd mergea pe stradă; îi făcea pe şefii de sală, vînzători şi funcţionarii publici să vină în fugă, doar stînd nemişcat şi aşteptînd să fie servit. Claire nu

mai cunoscuse pe nimeni ca el, niciodată nu avusese ocazia să vadă cum putea fi lumea alături de cineva care o stăpînea atît de deplin.

Dorința i se vălurea prin trup, după tot ceea ce era Quentin Eiger, după tot ceea ce putea să-i arate. Viața ei de pînă acum părea anostă și neînsemnată. Pînă și cîștigul la loterie părea a fi doar un prim pas spre întîlnirea cu el. Știa, sau credea că știa, că era nemilos și egocentric, putea fi chiar primejdios pentru unii, dar nimic din toate astea nu era de-ajuns spre a o face să se întoarcă din drum. Îl dorea pentru atîta timp cît îi trebuia ca să trăiască tot ceea ce-i putea aduce el.

Apoi își aminti avertismentul lui Lorraine. „Nu contează", își spuse. „Pot pleca oricînd vreau. Nu-l iubesc. Nimic din ceea ce se întîmplă între mine și Quentin nu va avea absolut nici un efect de durată.

Am destul bani ca să cumpăr tot ce-mi trebuie. Nu depind nici de Quentin, nici de altcineva, în materie de siguranță, confort sau măcar plăcere. Îmi pot purta singură de grijă. Sînt în deplină siguranță."

Dar încă mai era îngrijorată din pricina lui Emma. Și astfel, cînd Quentin o duse acasă, chiar înaintea zorilor, nu se culcă, ci rămase așezată în bucătărie, bînd cafea și așteptînd să discute cu fiica ei.

Hannah apăru prima, aranjată și cochetă cu pantalonii ei de grădinărit și o cămașă cu mîneci lungi. Avea în mînă o pălărie de pai cu panglică roz.

– Bună dimineața, spuse ea, aplecîndu-se s-o sărute pe obraz. Ai întîrziat mult azi-noapte.

Preț de-o clipă, Claire se simți ca o adolescentă.

– M-ai așteptat?

– Nu, nu, doar că nu puteam dormi și citeam, cînd ai sosit tu. Aproape de crăpatul zorilor, nu-i așa? Trebuie să fi fost foarte plăcut...

Se întrerupse, în bucătărie intrînd Emma.

– Bună dimineața, o salută bătrîna, voioasă.

– Te-ai sculat devreme, replică Emma distrată. Purta unul dintre halatele sale noi, din mătase albă, moale,

brodat cu flori mari albastre şi roz, iar părul i se revărsa împrejurul feţei, strălucind auriu-roşcat în soarele dimineţii, dar ochii-i erau deznădăjduiţi şi trupul svelt îi stătea cocîrjat ca al unei femei foarte bătrîne, sub o povară prea grea. Claire o privi turnîndu-şi o ceaşcă de cafea şi aducînd-o la masă. I se frîngea inima din cauza durerii ei, dar o parte din ea se bucura, acest lucru însemnînd că, din cine ştie ce motiv şi orice s-o fi întîmplat în Alaska, Brix îşi văzuse de-ale lui. Pentru el, fusese o romanţă oarecare pe vapor şi nimic mai mult.

Aşa că schimbă subiectul pe care se pregătise să-l abordeze; n-avea nici un rost să pomenească de Brix, dar avea toate motivele să găsească un mod de-a o face pe Emma din nou fericită, chiar dacă asta însemna să se îndepărteze de Quentin o vreme.

– M-am gîndit ca mîine să mergem la Cape, propuse ea. Am putea închiria o casă în Wellfleet.

Acesta era alt lucru pe care înainte nu şi-l putuseră permite, dar fuseseră o dată acolo, în casa unei prietene a Ginei, şi le plăcuse golaşa frumuseţe a dunelor şi valurile oceanului rostogolindu-se încet.

Ochii Emmei lunecară spre telefon, apoi îndărăt.

– Nu pot. Mergeţi tu şi Hannah.

– Ba ai să mergi cu mama ta, replică Hannah. Eu mă simt foarte bine aici. Voi lucra în grădină şi voi aranja florile cît e ziua de lungă. Du-te, ai nevoie să mai pleci şi tu.

– Am *fost* plecate, spuse fata. Ne-am întors abia de-o săptămînă şi nu vreau să mă mai duc nicăieri, vreau să rămîn aici!

Şi, pe neaşteptate, izbucni în lacrimi.

– O, draga mea, sărăcuţa de tine, se apropie Claire de ea, îmbrăţişînd-o. Vei trece tu şi peste asta, continuă, ştiind cît de nepotrivite-i erau cuvintele. N-a fost decît o săptămînă dintr-o viaţă.

– A fost totul! ţipă Emma. Tu nu ştii!

Ce nu ştiu?

– Ştiu cît de mult suferi. Şi mai ştiu şi că-l vei uita,

chiar dacă acum crezi că n-ai să-l uiţi niciodată. Nici măcar nu va dura atît de mult ca...

Telefonul sună, iar Emma se smulse din braţele mamei sale, repezindu-se să răspundă.

– O, da, strigă ea, în timp ce Claire îi vedea deznădejdea de pe faţă transformîndu-se în bucurie. Mă rog, aşa am crezut. Adică, ştiu cît de ocupat eşti, şi fuseseşi plecat şi... Am ştiut că nu vei avea timp să mă suni imediat. Şi oricum, sîntem acasă abia de-o săptămînă.

Îşi şterse cu palma lacrimile de pe obraji; buzele-i tremurau.

– A, da, diseară ar fi perfect. Nu, e-n regulă; nu mă deranjează că m-ai anunţat abia acum. Vreau să zic, nu-s ocupată, aşa că nu contează. Da, mai spuse ea, tărăgănînd cuvîntul. Da, da, da.

Se întoarse spre Claire şi Hannah, radioasă:

– Mergem la cină. A fost ocupat; tatăl lui se bazează pe el şi cît timp au fost în Alaska s-a îngrămădit un maldăr întreg de treburi. Şi i-a fost dor de mine.

Pe acest cuvînt, glasul i se frînse.

Claire trase aer în piept.

– Emma, nu cred c-ar fi bine să mergi cu el.

Emma se holbă la ea:

– Cum? De ce? Normal că merg cu el. De ce n-aş merge?

Şi Hannah o privea surprinsă, iar Claire continuă, cu băgare de seamă:

– Nu cred că e bine pentru tine. Eşti mai tînără şi mai lipsită de experienţă decît el şi, din ce-am văzut, nu ia relaţiile la fel de în serios ca tine; riscă să facă rău oamenilor. Tu nu eşti aşa şi, dacă te mai vezi cu el, cred c-ai să suferi mult mai mult decît în săptămîna asta cînd nu ţi-a dat telefon.

– El nu e aşa! Nu ştii nimic despre el!

– Ştiu ce-am văzut. Emma, putea să-ţi dea măcar nu telefon; te-a făcut să treci prin săptămîna asta îngrozitoare fără să-i pese ce simţi...

– Nu ştii nimic! Oribil vorbeşti! Tatăl lui l-a ţinut atît de

ocupat încît n-a avut timp!

– N-a avut două minute cînd se întrerupea pentru masă – probabil de trei ori pe zi? N-a avut cîteva minute între toată munca aia pe brînci şi ora de culcare, să întindă mîna după telefon? N-a avut un minut, două, dimineaţa, de cînd îşi trăgea ciorapii şi pînă-şi lega cravata? Emma, gîndeşte-te ce spui.

– Ştiu ce spun! N-a avut timp! Şi îl cred! De ce vrei să-l crezi un mincinos? Te face mai fericită?

– Nimic din toate astea nu mă face fericită. Dar sînt îngrijorată pentru tine. Mă tem să nu suferi datorită...

– Taică-su e problema? făcu fata ochii mari. Ţi-a spus tatăl lui ceva despre el? V-aţi întîlnit mult; aţi vorbit despre Brix? Ce-a spus? *Ce ţi-a spus?*

– Nu contează ce-a spus tatăl lui. Ar fi putut să-mi spună că Brix e un sfînt, şi tot n-aş vrea să te vezi cu el. L-am privit pe vapor, te-am privit pe tine de-a lungul ultimei săptămîni, şi mi-a fost de-ajuns. Emma, peste două luni pleci la colegiu; vei avea noi prieteni, o viaţă cu totul nouă. Nu e momentul să te încurci cu nimeni, şi mai ales cu cineva care te– ar putea face nefericită. Vreau să te duci la colegiu cu un sentiment bun faţă de tine însăţi şi de lume. Dacă jeleşti după o aventură ratată, nu te vei putea bucura de tot ceea ce te aşteaptă acolo. Ascultă – adăugă ea, în timp ce faţa Emmei se crispa într-o furie îndărătnică – nu e nevoie să mergem la Wellfleet. Putem merge oriunde vrei. Ţi-ar plăcea să ne ducem pentru cîteva săptămîni în Europa? Poate pentru toată vara. Sau am putea trece mai întîi pe la New York să-ncepem cu căutatul hainelor pentru colegiu, şi-ţi va trebui şi-un computer...

– Iarăşi banii, nu? azvîrli Emma. Ai toate milioanele alea de dolari şi crezi că poţi cumpăra totul. Crezi că mă poţi cumpăra şi pe mine! Tot ce vreau e să fiu cu Brix! Sînt îndrăgostită de el şi el e îndrăgostit de mine şi nu ne poţi opri să fim împreună, n-ai să-mi ruinezi tu mie viaţa tocmai cînd e atît de perfectă!

Plîngea din nou şi ieşi în fugă din bucătărie, iar peste

un moment Claire şi Hannah auziră uşa camerei ei trîntindu-se.

– Biata copilă, murmură Hannah. De ce nu i-ai spus ce ţi-a spus despre Brix tatăl lui?

Sprîncenele Clairei se înălţară:

– De unde ştii că mi-a spus ceva?

– Fiindcă i-ai ocolit întrebarea, în loc s-o negi pur şi simplu. A fost atît de cumplit, ceea ce-ai aflat?

– Cred că a fost destul de rău.

Ezită, apoi îi povesti lui Hannah cele spuse de Quentin.

– Şi nu crezi că Emma ar trebui să ştie?

– Nu pot să-i spun. Dacă nu-l mai întîlneşte, nici măcar nu va fi nevoie s-o afle. Iar dacă se întîlneşte cu el... ei bine, am oricînd timp să-i spun. Şi poate că a spus adevărul, poate că a fost absolut nevinovat.

– Dar tu n-o crezi.

– Preferam ca Quentin să-mi fi spus că l-a crezut pe Brix. Oricum, indiferent dacă Brix a făcut-o sau nu, nu voiam ca Emma s-o afle de la mine.

Îşi luă ceaşca de cafea, văzu că era goală şi o puse la loc.

– Ce-a făcut, ce n-a făcut, tot ceea ce aud despre el îmi spune că nu e un om de bine. Quentin mi le spune pe toate ca şi cum n-ar fi nimic neobişnuit – că Brix n-a avut niciodată mulţi prieteni, că n-au putut ţine doici în casă fiindcă el le alunga cu dracii lui şi micile farse pe care li le făcea – mă rog, tată lui le numea mici, dar cine ştie? Quentin zice că Brix şarja fiindcă se simţea în nesiguranţă, neştiind niciodată unde era casa lui, ceea ce poate fi adevărat, dar eu nu pot să nu-mi fac griji cu cauzele nervilor lui şi cu capcana pe care i-o întins-o acelui student, dacă i-a întins-o; trebuie să mă gîndesc la Emma.

Hannah umplu din nou ceştile cu cafea.

– Pe de altă parte, continuă Claire, poate că, dacă iese cu el de cîteva ori, va descoperi singură cum e şi-l va părăsi din proprie iniţiativă. Ar fi mai bine aşa decît să stea bosumflată acasă şi să-şi spună că mama ei a înă-

buşit marea iubire a secolului.

Hannah puse felii de pîine în prăjitor şi aduse untul.

– Nu cred că s-ar furişa afară să se întîlnească, medită Claire, dar ar putea-o face, dacă i-ar da el ideea, sau dacă ar insista. Şi acest lucru ar fi cel mai rău din toate, fiindcă atunci n-aş mai şti ce face. Iar pe mine m-ar vedea ca pe duşmanca ei, ceea ce n-aş putea să suport.

Hannah unse cu unt pîinea prăjită şi puse două felii pe o farfurie, în faţa lui Claire.

– I-aş putea cere lui Quentin să-i spună lui Brix să nu... nu, n-aş putea. Oricum, poate că la urma urmei mă agit degeaba. Nu pot fi sigură ce s-a întîmplat în realitate cu Brix la colegiu, dar orice-o fi fost, au trecut de-atunci cîţiva ani şi acum lucrează, şi e apropiat de tatăl lui. Quentin pare foarte mîndru de el. Şi e departe de copilul care chinuia doicile. Sînt sigură că s-a schimbat mult de-atunci.

Hannah puse două borcane de gem lîngă farfuria lui Claire, cu cîte o linguriţă în fiecare.

– Cred c-am s-o las să iasă cu el şi-am să văd ce se întîmplă, urmă Claire. Aşa nu ne vom război pe-aici; vreau să rămînem apropiate, cum am fost întotdeauna.

Luă o felie de pîine prăjită.

– Ce bine, chiar că mi-e foame. Mulţumesc, Hannah. Şi-ţi mai mulţumesc şi pentru că m-ai ajutat cu Emma. E minunat să ai pe cineva cu care să poţi sta de vorbă.

Se uitară una la alta şi izbucniră în rîs.

– Ei, mă pricep şi eu la ascultat din cînd în cînd, spuse Hannah, punîndu-şi mîna peste a ei. Emma va avea nevoie de tine, să ştii, şi atunci îi vei fi alături. Te descurci splendid.

Lauda lui Hannah o urmări pe Claire toată ziua. Se simţea îngrijită, la fel cum îşi amintea că se simţise cînd o lăuda mama ei. „Cred că încă mai am nevoie de-o mamă", îşi spuse ea cu nostalgie. Dar mama sa o lăudase întotdeauna că era cuminte şi liniştită şi nu crea nici o problemă; prefera laudele lui Hannah, pentru un

lucru făcut de ea pe care Hannah îl socotea reuşit.

„Ce-o face pe Emma să se simtă bine?" se întreba Claire. „Ce fel de mamă îşi doreşte?" Îşi puse din nou întrebarea în aceeaşi seară, în timp ce o privea pe fată plecînd să-l întîlnească pe Brix. Cu ochii strălucitori şi trupul încordat de nerăbdare, îi dărui mamei sale un sărut fugar şi o zbughi din casă imediat ce maşina lui Brix parcă în faţă. „Nu-şi doreşte o mamă," reflectă Claire. „vrea un om care s-o asculte, un om care să fie de acord cu ea, unul care s-o ajute să-şi creeze un mit. Eu nu pot. Deci, vom avea necazuri."

Rămase mult timp la fereastră după ce Emma şi Brix plecaseră. „Nu e nimic în neregulă cu el," cugeta ea. „A avut o copilărie dificilă şi, poate, o experienţă traumatizantă în colegiu, dar toate astea au rămas în urmă. E mai matur, e fiul lui Quentin, e un tînăr responsabil. Iar Emma va pleca peste două luni la colegiu. S-ar putea nici măcar să nu dureze atît de mult; poate se va plictisi de ea mai curînd."

Se întoarse să urce la etaj spre a se îmbrăca pentru dineul lui Quentin. Hannah era pe palier, într-un costum gri şi o bluză albă cu guler de dantelă. La rever avea prinsă o camee şi ţinea în mînă o mică poşetă cenuşie.

– Pleci? întrebă surprinsă Claire.

– Păi, da, nu ţi-am spus? Eram sigură că da... îşi făcu Hannah de lucru cu catarama poşetei. Oi fi uitat, mormăi ea.

– Hannah, spuse Claire, aşteptînd pînă cînd bătrîna ridică ochii. Nu vreau să-mi bag nasul, dar nu ştiam că ţi-ai făcut prieteni aici; vreau să zic, nu ne-am mutat de foarte multă vreme şi cea mai mare parte a timpului am fost în Alaska.

Hannah dădu încet din cap. Avea pe faţă un mic surîs, aproape spăşit:

– E vorba de tînărul acela pe care l-am cunoscut pe navă. Forrest. Stă un timp în Stamford şi m-a invitat la cină. Voiam să-ţi spun, sincer.

– Forrest?

– L-ai cunoscut. Forrest Exeter. E foarte agreabil şi are atîtea subiecte de discuţie, în special poezie. E un tînăr foarte interesant.

– Cît de tînăr? Nu-i nevoie să-mi spui, adăugă Claire repede. Mă-ntrebam numai.

– Ţi-am spus, nu-i nimic romantic, replică Hannah cu fermitate. E mult prea tînăr pentru aşa ceva. Pur şi simplu ne place să fim împreună şi, cîtă vreme e prin vecinătate, m-am gîndit: de ce nu?

Tăcu o clipă.

– Patruzeci şi opt, continuă ea. Dar cred că-şi adaugă. I-aş da mai aproape de patruzeci.

O nouă pauză.

– Aşa că, am să-l aştept pe verandă; se cam jenează să intre în casă. A spus că ţi-ai face idei.

– Îmi fac, răspunse Claire cu franchețe.

– Ei, înţeleg. Dar prietenia nu depinde de vîrstă, nu crezi? Sînt de părere că ne putem găsi companioni buni indiferent de vîrstă.

O ocoli pe Claire şi coborî scara.

– Sper să ai o seară plăcută. Sînt sigură că voi ajunge acasă înaintea ta. Dacă ai chef de vorbă, mă găseşti în camera mea.

Claire o privi deschizînd uşa din faţă ieşind pe verandă, şi închizînd uşa după ea. „Ei, de ce nu?" se întrebă. „Croaziera aia are nişte urmări uluitoare. Dar, totuşi, ce ciudat."

Cînd sosi Quentin, îi spuse despre Hannah.

– Îţi aminteşti de un anume Forrest Exeter pe vas? îl întrebă.

Quentin clătină din cap:

– Probabil va încerca să smulgă bani de la ea; are?

– Nu. Dacă după asta umblă, va fi dezamăgit. Sper, totuşi, că nu e cazul. Hannah ar fi distrusă.

– Mă-ndoiesc; probabil că are mult mai multă minte decît el.

Părea plictisit, şi schimbară subiectul. Claire nu spuse nimic despre Brix şi Emma, şi nici el. Nu era nici măcar

sigură că ştia despre întîlnirea lor. „Lasă-l în pace", îşi spuse. „Orice o fi necesar să discutăm în viitor, e între Emma şi mine."

Dineul lui Quentin avea loc într-un salon privat al unui restaurant din Fairfield. Ceilalţi invitaţi sosiseră deja: şapte bărbaţi şi femei din care Claire nu cunoştea pe nimeni. Ei, însă, o recunoşteau de la dansul din ajun; fiindcă fusese cu Quentin, şi fiindcă era nouă printre ei.

– Bună, Claire, ce plăcere să te revăd, spuse un bărbat al cărui nume Claire nu-l ştia; întinzîndu-i mîna: Jerry Emmons. Şi o mai ţii minte pe soţia mea, Lucy? N-am apucat să stăm de vorbă aseară; aglomeraţie mare al dracului. Speram să poţi ajunge la noi, la Southport, zilele-astea; am avea prilejul să ne cunoaştem mai bine. Vino pentru o săptămînă, sau pentru cît vrei; sîntem destul de nepretenţioşi acolo, fără reguli şi reglementări.

– Ar fi cazul să ştii, Claire, că asta-i o mare cinste, spuse o femeie înaltă cu costum verde de mătase şi diamante. De obicei, Jerry programează la secundă perioadele de vizită. Numai celebrităţile primesc invitaţii atît de largi.

Îi întinse mîna:

– Vera Malenka. Te felicit din toată inima pentru loterie. Întotdeauna eram sigură că se aranjează dinainte cine cîştigă. Ştii, actori şomeri care joacă rolul cîştigătorilor la televiziune pe-o leafă de mizerie, după care statul păstrează toţi banii. Mă bucur atît de mult să aflu că totul e real.

– O dată, cel puţin, a fost, zîmbi Claire.

– Aha. Da, fireşte, ai perfectă dreptate. N-ai cum să prezici ce va fi data viitoare, dădu din cap aprobatoare Vera. Nu locuim departe unii de ceilalţi, aşa că poate luăm masa împreună, curînd.

– Mi-ar face plăcere, răspunse Claire, întrebîndu-se dacă totul se datora faptului că era, zice-se, o celebritate. „Ce ciudat," îşi spuse; „nu mă simt." De fapt, întocmai ca în timpul croazierei, nu se simţea în apele ei şi era nervoasă. Purta o rochie neagră scurtă, de mătase,

cu jachetă roşie cu negru, un colier şi cercei negri cu auriu cumpăraţi în ajun, şi ştia că arăta la fel de bine ca toate celelalte femei – de fapt, chiar mai bine decît unele – dar cînd le vedea sporovăind animate, strînse laolaltă, se simţea ca o exclusă.

– Bună, eu sînt Roz Yaeger, spuse o femeie în spatele ei; Claire se întoarse. Ne-am cunoscut aseară, dar nu-ţi mai aminteşti, căci a fost chiar înainte ca Lorraine să fi început să-ţi împuieze capul. Quentin spune că ai o casă în Wilton. Eu am o fermă, cam la o oră de-acolo. Dacă nu te deranjează drumul, mi-ar plăcea să treci într-o după-amiază să vezi casa.

– Mi-ar face plăcere, spuse din nou Claire. Roz Yaeger era profund bronzată; pielea ei avea înfăţişarea dură şi tăbăcită a statului la soare ani de-a rîndul. Purta pantaloni negri, cămaşă albă încreţită, un taior negru şi, stîndu-i perfect dreaptă pe cap, o pălărie neagră cu boruri tari. Arăta ca un matador, îşi spuse Claire.

– Soţul meu, Hale, îi prezentă Roz un bărbat scund şi chel, cu ochi albaştri ingenui. Singură, Claire n-ar fi crezut niciodată că formau un cuplu.

– Roz n-a pomenit de călărie, zise Hale. Dacă tu sau fiica ta vreţi să călăriţi vreodată, moare să-şi arate caii.

– Nu călărim, răspunse Claire. Mi-aş dori, dar niciodată nu ne-am putut permite...

– Tocmai asta e: poţi învăţa la fermă, replică Roz grăbită, ca şi cum n-ar fi putut suporta să audă că cineva nu era în stare să-şi permită ceva. Lucrează la grajduri o tînără, excelentă ca profesoară. Puteţi chiar să staţi cîteva zile, tu şi fiica ta. Hale e la New York toată săptămîna, conduce agenţia, şi mi-ar plăcea să te-ajut pe tine şi pe Emma să-nvăţaţi să călăriţi.

Claire ridică din sprîncene. Ştiau despre loterie, ştiau unde avea casa, ştiau cum o chema pe fiica ei. *Aşa se întîmplă cînd eşti o celebritate; ştiu despre mine, iar eu nu ştiu nimic despre ei.* Aruncă o privire spre Quentin, pentru a-l găsi uitîndu-se la ea cu o expresie gînditoare, care-ar fi putut să exprime dorinţă sau posesivitate. I se

opri respirația. „Zi-i dorință", își spuse ea, dorindu-l din nou la rîndu-i. Apoi, însă, se gîndi la oferta lui Roz. I-ar fi dat Emmei o ocupație nouă, altceva la care să se gîndească decît la Brix.

– Ne-ar plăcea să învățăm, spuse. Îți mulțumesc.

Îl privi pe Hale:

– Ai o agenție în New York?

– Quentin nu mi-a cîntat osanalele? Uite-așa ne ține el umili. *Yaeger Advertising*, Claire. *Eiger Labs* e cel mai important client al nostru. Și pe cale să devină și mai important.

– Aleluia, spuse un lungan gîrbovit, cu păr cărunt și rar și barbă răzleață. Lloyd Petrosky, i se prezentă el lui Claire, ținînd-o de mînă în loc de a i-o strînge; cu cealaltă mînă, trase lîngă el o femeie mărunțică, blondă, cu păr cîrlionțat și ochelari rotunzi peste măsură de mari. Soția și partenera mea, Selma.

– Parteneră? o întrebă Claire pe Selma.

– Lloyd se pricepe de minune, replică Selma, deși eu abia dacă mai lucrez cîte ceva. Avem firma *Petrosky Drugs;* să nu spui că n-ai auzit de noi.

– Sigur că am auzit de voi; mi-am cheltuit chiar o bună parte din salariu în magazinul vostru din Danbury, răspunse Claire. Petrosky e cel mai apropiat de-un magazin general de modă veche din orașul nostru.

Selma se lumină la față:

– Asta-i ideea. Mă gîndeam mai deunăzi că ar trebui să punem cîteva butoaie într-un colț dosnic înainte de următoarele alegeri, pentru ca bărbații să se poată așeza pe ele și să discute politică, așa cum făceau întotdeauna pe vremuri.

– V-ar trebui o sobă pîntecoasă, zîmbi Claire. Probabil ați deveni centrul social al orașului. Cîte magazine aveți?

– Cinci sute, și deschidem încă șase săptămîna asta. Și, ascultă, magazinul ăla din Danbury a fost unul dintre primele și e cam învechit; vrem să-l remodelăm. Poate ne dai niște sfaturi, tu fiind designer.

Ştiau şi că era designer. Claire se întrebă ce altceva le mai spusese Quentin sau Lorraine sau te miri cine.

– Desigur, spuse ea, deşi nu mă pricep deloc la designul de magazine.

– Ochiul contează, răspunse Selma. Capacitatea de a vedea posibilităţile. Noi n-o putem face. Lloyd e cel mai mare om de afaceri din lume, iar eu sînt o cumpărătoare extraordinară – mă rog, am fost, cînd porneam la drum; acum avem un întreg personal pentru achiziţii, deşi încă mă mai duc şi mă amestec din cînd în cînd, ştii, mai fac cîteva sugestii şi pe urmă plec...

– Ca atunci cînd ai nepoţi, murmură Claire.

Selma păru surprinsă:

– Poftim?

– Te joci cu el dar nu trebuie să-i creşti zi şi noapte.

– Aha.

Ceilalţi chicoteau, iar Selma rîse:

– Aşa e, nu? Niciodată nu m-am gîndit la asta. Şi e adevărat: îmi place să lucrez dar nu să fiu încuiată înăuntru ca altă dată. Mă rog, oricum, Lloyd şi cu mine categoric n-avem ochi pentru design, tu ai, aşa că ne-ai putea da o mînă de ajutor.

– Da, răspunse Claire. Desigur.

Era uimită să-şi vadă zilele umplîndu-se cu prînzuri şi cumpărături, cocktail-uri şi lecţii de echitaţie. Se întrebase cu ce-avea să se ocupe, de cînd nu mai mergea la slujbă. Acum ştia. Aceste femei bogate găsiseră toate soluţiile.

– Vorbeşte-ne despre casa voastră cea nouă, propuse Vera. Îmi plac casele noi: mirosul acela minunat de zugrăveală proaspătă şi vopsea, şi fiecare cameră pură, fără amintiri urîte.

– Doamne sfinte, Vera, exclamă Roz. Şi cu amintirile frumoase cum rămîne?

– Se şterg. Pînă la un fel de ceaţă palidă, o zeamă-lungă.

Vera îşi termină băutura şi mai luă un pahar de la barmanul din colţul micii încăperi.

– Amintirile frumoase sfîrşesc în chip de sentimente vagi şi plăcute. Cele urîte rămîn clare, ca nişte cuţite, şi te tot dor, fiecare afurisit de amănunt.

– Of, Vera, spuse tristă Lucy, credeam c-ai trecut peste asta.

Surprinse privirea Clairei.

– Al doilea soţ al Verei obişnuia să bea. Mă rog, şi primul la fel, de fapt, şi l-a părăsit. Pe amîndoi, de fapt.

– I-am pus să aleagă între martini-uri şi mine, explică Vera. Nu face deloc bine la mîndria unei femei să aibă doi bărbaţi care aleg martini-urile.

– N-a avut nimic de-a face cu tine, protestă Lucy. E o boală. Erau bolnavi amîndoi.

– Ei, nu-mi creează deloc o părere bună despre mine să ştiu că m-am îndrăgostit de doi bărbaţi bolnavi, şi m-am măritat cu ei, replică Vera. Şi tatăl meu era la fel. Mă urmăreşte, ca un demon.

– Dar ştii că vei trece peste asta, spuse Roz. Doar că n-a trecut destul timp.

– Şi tu, Claire? o întrebă Vera. Tu ce faci cu demonii tăi?

– Îi încui, răspunse Claire, ca pe hainele care mi-au rămas mici. Nu cred că-i putem face vreodată să dispară.

– Dar după ce soţul tău te-a părăsit nu te-ai mai recăsătorit, atîţia ani. Nu cumva fiindcă n-au vrut să stea încuiaţi?

Buimăcită, Claire nu răspunse. Pe-asta de unde-o mai ştiau? Nu-i spusese nimănui, decît lui Quentin. A, dar reportera de la *The New York Times* o aflase intervievînd pe cineva de la *Danbury Graphics*, şi o scrisese în articol. Claire se crispase citind, dar fusese convinsă că n-avea să observe nimeni. Vera, însă, o reţinuse. Şi cîţi alţii?

– Asta-i o problemă prea personală, Vera, spuse vioaie Roz. Noi vorbim despre de toate, Claire; ai să te obişnuieşti, după un timp. Despre nimic nu ne place să vorbim mai mult decît despre noi înşine.

– Eu nu am amintiri urîte, interveni Jerry Emmons,

meditativ. Poate vi se pare ciudat, dar aşa sînt eu. Uit toate întîmplările neplăcute din viața mea.

– Mă rog, Claire n-o să uite loteria, spuse Lucy, sau s-o lase să se dizolve într-un fel de ceață. Banii îți vor veni o veşnicie, nu?

– Douăzeci de ani, răspunse Claire. Ceva mai puțin decît o veşnicie.

– Ei, ai să-i investeşti, te vei descurca foarte bine, spuse Hale Yaeger. Cumpără-ți o fermă, ca noi. E sigură şi plăcută ca să te retragi de la oraş.

– *Cine* a cumpărat-o? întrebă Roz, privindu-l.

Hale îşi aruncă mîinile în lături:

– Cumpără-ți o fermă, ca *nevastă-mea*. Mă lasă într-adevăr să vin în weekend-uri, şi-i un loc drăguț. N-o să vrei să rămîi acolo pe veci, dar...

– Să discuți cu mine înainte de-a te gîndi măcar să cumperi una, îl întrerupse Roz. În viața mea n-am muncit mai mult.

– Dar tu te-ai hotărît s-o conduci singură, spuse Vera. De ce, nu pot să înțeleg. Poți să-ți angajezi un administrator şi să te relaxezi un pic, în loc de-a sta trează nopțile făcîndu-şi griji pentru un cal care n-arată sănătos sau fînul care nu creşte cît de înalt ar trebui, sau ce griji îşi mai fac fermierii... şi, Dumnezeule, ai putea să mai stai şi tu în casă, în loc să umbli prin soare tot timpul, distrugîndu-ți pielea.

– Mereu mi-o spui, replică Roz, iar eu îți spun mereu că-mi place ce fac. Îmi place mult ce fac. E mica mea lume şi sînt stăpînă peste ea. Şi nu mă alarmează pielea; contez pe Quentin să se ocupe de ea. Am lăsat-o de izbelişte prea mult timp, asta-i problema; n-am început să mă ung cu creme aiurite pe toată fața, sau măcar să-mi pun o pălărie, pînă am ajuns... în fine, undeva peste patruzeci, şi de-atunci se cam dusese.

– Ce nu-ți convine la o operație estetică? întrebă Lucy. Şi o descuamare. Eşti cam singura pe care-o cunosc să n-o fi făcut încă.

Roz ridică din umeri:

– Mi-e o frică de moarte de operații. Aş prefera o poțiune magică.

– Claire, tu ce faci? întrebă Lucy. Trebuie că ai nişte secrete; arăți de parc-ai avea treişcinci de ani.

– Am treizeci şi cinci de ani, răspunse Claire.

– O, Doamne, exclamă Lucy, în timp ce ceilalți rîdeau. Mă rog, voiam să spun că arăți realmente tînără. Arăți minunat. Şi ştiu ce faci: foloseşti linia *Narcissus* a lui Quentin, ca noi toate.

– N-aş crede, interveni Quentin. O privea pe Claire, şi zîmbea.

– Un *concurent?* întrebă Lloyd Petrosky.

Claire ezită, întrebîndu-se cum să le spună acelor oameni de lume că se dusese la un salon din New York ca să învețe cum se folosesc cosmeticele, iar acum le aplica pe cele cumpărate de-acolo. „Ei bine, dacă li se pare amuzant, cu atît mai rău, la naiba", cugetă ea, şi-şi îndreptă puțin spinarea:

– N-am învățat cum să folosesc machiajul decît acum cîteva săptămîni; pînă atunci, n-am folosit nici o marcă, cumpăram întotdeauna cîteva articole la întîmplare din rafturile magazinului. Petrosky, că tot veni vorba.

Se lăsă tăcerea, ca şi cum cineva ar fi aruncat o piatră prin fereastra unei biserici.

– Ce înviorător, comentă Vera. Nu te duceai la raionul de cosmetice ale lui Petrosky?

– Ba da, desigur, dar nu pentru toate. Cumpăram doar, de ici de colo, ce mi se părea interesant. N-am fost niciodată atentă la denumirile mărcilor, pînă l-am cunoscut pe Quentin.

Discuția i se părea absurdă şi privi spre bărbați, în speranța că unul dintre ei avea să schimbe subiectul.

– N-ai fost niciodată atentă...? întrebă Hale Yaeger. Doamne sfinte, munca mea de-o viață aruncată pe fereastră.

– Nu citeşti reclamele la cosmetice? întrebă Selma. Toate femeile alea care arată ca orice fantezie ai avut vreodată despre tine însăți? Ei, sigur, eşti foarte frumoa-

să, dar chiar şi-aşa, nu te-ai uitat niciodată la ele?

Claire savura faptul de-a i se spune că era frumoasă, dar simţi că se adîncea într-o discuţie care demonstra cît de diferită era de restul. Îl privi pe Quentin, întrebîndu-se ce aştepta de la ea, dar acesta vorbea cu Jerry Emmons. „Va trebui pur şi simplu să mă descurc singură," îşi spuse.

– Sigur că nu m-am uitat niciodată la reclame. Nu-mi puteam permite să cumpăr produsele cărora le făceau publicitate, aşa că de ce mi-aş fi pierdut timpul citindu-le? Nu cred că oamenii sînt vreodată atenţi la reclamele despre lucruri care nu se potrivesc în viaţa lor. Voi citiţi reclame pentru cizme de hoinăreală?

– Nu, fireşte că nu. Dar cosmeticele... Dumnezeule mare, orice femeie adoră cosmeticele.

– Destule dintre ele, din fericire, ca să ne meargă afacerile, interveni sec Quentin. Cred că cina e pe cale să fie servită.

Îi conduse la o masă rotundă, cu faţă de damasc, din colţ, cu şapte scaune de catifea dispuse ordonat în jur. În centrul mesei, un mănunchi de lumînări pîlpîiau viu peste proţelanurile tivite cu auriu, cartonaşele cu numele şi perechile de trandafiri albi de la fiecare tacîm.

– Claire zice bine ce zice, totuşi, spuse Hale, ţinînd un scaun pentru Vera. Dacă reclamele noastre nu se referă la ceva ce are sens în viaţa ei, nu contează cît de deştepţi sau creativi sîntem – o să ne ignore.

– Doar dacă nu zici ceva atît de fantastic încît să nu-l poată trece cu vederea, preciză Lloyd. Asta mă atrage pe mine întotdeauna. Nu citesc reclamele obişnuite, dar dă-mi un titlu neaipomenit sau ceva cu-adevărat ieşit din minţi, şi citesc tot cartuşul.

– Ca de pildă? întrebă Jerry.

– Păi, dacă-i vorba de noua linie a lui Quentin, ceva în legătură cu tinereţea veşnică.

– Şi care-i diferenţa? se interesă Roz. Toate spun la fel. Şi nimeni n-o crede.

– A, nu-i adevărat, spuse Vera. Cunosc multe femei

şi o mulţime de bărbaţi care cred că vor rămîne tineri atîta timp cît arată tineri.

– Chiar rămîn tineri? întrebă Jerry.

– Mă rog, se simt tineri, şi au energie...

– Şi sînt grozavi la pat pînă la o sută doi ani, completă Lloyd. Uite, ăsta-i un titlu pe care l-am citit.

– Nu poţi spune asta, nu-i aşa, Hale? întrebă Roz.

– Va trebui să găsim un mod de-a bate apropo-ul.

– Neobosit, neastîmpărat şi irezistibil, murmură Claire.

Ochii lui Hale se abătură spre ea aprobatori:

– Bună, asta. Nu spune nimic despre numărul respectiv, dar face aluzie la toate. Va trebui să ne jucăm cu ideea. Quentin, ce părere ai?

– M-ar interesa să văd şpaltul, răspunse acesta.

– Exact. Vedem ce putem să scoatem.

– Vrem ca produsele Eiger să fie luate în serios – însă ideea de joacă, de distracţie, nu a acestei ucigătoare disperări de-a desfiinţa timpul, asta are posibilităţi, zise Hale.

– Dar n-o facem ca să ne distrăm, insistă Lucy. O facem ca să arătăm mai tinere. Claire, nu eşti de aceeaşi părere?

– Cred că vrem să fim maximum din ce putem fi, răspunse Claire. Nu neapărat cea mai frumoasă femeie din oraş, sau cea mai tînără la înfăţişare, ci cea mai reuşită după posibilităţile fiecăreia. Desigur, niciodată nu ştim ce înseamnă asta, aşa că tot încercăm produse noi ca să vedem dacă ne înfrumuseţează la nesfîrşit, ceea ce cred că-i lucrul care ţine în funcţiune companiile de cosmetice.

Hale şi Quentin schimbară o privire.

– Răsfăţ, distracţie, cît poţi arăta de bine, repetă Hale, ce mod nemaipomenit de a lansa PK-20.

– PK-20, zise Selma. Nu sună prea frumos. Ce înseamnă?

– Nimic, replică Quentin. Unul dintre chimişti a scos-o din pălărie; cred că P.K. or fi iniţialele copilului său. Dar are o sonoritate ştiinţifică drăguţă şi-i vom face un număr

de variațiuni: PK-20 Special, PK-20 de întreținere; PK–20 de refacere a ochilor – tot ce-avem nevoie.

– Şi ce este, de fapt? întrebă Selma. Vreau să zic, cît de multe produse şi cum le vindem?

– Tocmai scriem literatura care le va însoți, răspunse Quentin. Primeşti un pachet care descrie toate produsele liniei, plus instrucțiuni, cu un set de şase eşantioane, pe care le poți da oricui întreabă. Întreaga linie va avea peste cincizeci de produse, iar efectul lor va fi acela de eliminare temporară a ridurilor...

– Temporară? întrebă surprinsă Roz. Nimeni nu spune cuvîntul „temporar".

– Fireşte că nu. Dar numai un nătărău ar crede că promitem ceva permanent. Ceea ce spunem noi e că ridurile dispar atunci cînd produsele noastre rehidratează pielea. Cîtă vreme bărbații şi femeile le folosesc, pielea nu li se mai usucă şi arată mai tineri. Nu la fel de dolofani şi netezi ca un adolescent, dar cît de mult pot obține pe partea asta a bisturiului.

– Dar veți spune mai mult de-atît, zise Jerry. Adică, toată lumea de la *Maybelline* spune că arăți tînăr, frumos şi seducător de dezirabil.

– Ba n-o spun deloc, îl contrazise Hale. Fac aluzie.

– Vom ataca problema din două direcții, spuse Quentin. Una este cea despre care vorbea Hale: răsfățul, distracția, ce idei ne mai vin, ca să atragem clientela prin intermediul emoțiilor sale. Cealaltă este abordarea ştiințifică a clientelei, pe calea logicii.

– Şi presupunem că va fi foarte scumpă, spuse Vera.

– E unică; şi uluitor de eficace. Clienții vor plăti pentru asta.

– Ştii deja cît de mult? îl întrebă Lloyd. Claire văzu că făcea însemnări într-un carnețel pe care-l ținea sub marginea mesei.

– Depinde de produs. Vom stabili prețul cu amănuntul pentru curățitor şi tonifiant la doar treizeci de dolari fiecare. Formele reparatorii se plasează pe o scară mobilă; cea pentru persoane peste patruzeci şi cinci de ani

cu probleme dermatologice grave va costa puțin peste patru sute de dolari .

Jerry fluieră încetișor.

– Și cît va dura asta? vru să știe Vera.

– Șase luni.

– Lloyd, interveni Selma. Cincizeci de produse! De unde obținem spațiul?

– S-ar putea ca linia altuia să trebuiască să cadă sau, unde putem, construim o tejghea nouă, preluăm spațiu de la altceva din magazin. Mai întîi, va trebui să vedem cît suces are.

Îl privi pe Quentin:

– Merge pe marca noastră obișnuită?

– Sigur, în funcție de cantitate. Va trebui să fii de acord să n-o scoți din evidență, dar nici nu m-aș aștepta de la tine, în magazinele tale.

– Cînd ajung s-o-ncerc și eu, Quentin? întrebă Selma.

– La începutul anului viitor, dacă respectăm programul. Bugetul lui Hale pentru publicitate e de cincizeci de milioane, la început; vrem ca reclamele să apară în revistele pentru femei în ianuarie și să expediem marfa la magazine în martie.

Privi în jurul mesei:

– Am răspuns la toate întrebările?

– Nu e nici un risc? întrebă Claire.

– Doamne ferește, rămase Lucy cu gura căscată. Ce întrebare.

– *Eiger Labs* n-a avut niciodată, absolut niciodată, probleme cu un produs, răspunse categoric Hale.

– Are grijă F.D.A.-ul de asta, completă și Selma. Nu lasă produse nesigure în magazine. Niciodată nu mă gîndesc la așa ceva; o las în seama guvernului. De-asta se află acolo.

– Ceea ce-mi amintește de primărie, spuse Hale, iar conversația se orientă spre politica locală, Claire mulțumindu-se să asculte doar pe jumătate, din moment ce nu-i cunoștea pe oamenii despre care discutau. Mai tîrziu însă, la cafea, s-au stabilit întîlniri: un weekend

pentru Claire şi Emma în Southport, la Lucy şi Jerry.

– ...Şi să-l aduci neapărat şi pe Quentin, spuse Lucy cu un surîs care-i consacra pe Claire şi Quentin ca pereche stabilă.

Un prînz cu Vera, o după-amiază cu Roz...

– Iar cînd vii, vom stabili cînd vreţi să începeţi lecţiile de călărie, tu şi Emma.

O vizită la Petrosky, în Danbury, cu Selma şi Lloyd; şi o expediţie de cumpărături la New York, cu Lucy. Mica agendă legată în piele a Clairei stătea alături pe masă, şi în timp ce nota cu creionul întîlnirile săptămînii viitoare, se gîndi la Emma, Hannah, Gina şi celelalte prietene ale ei. Cînd să aibă timp pentru toate?

„Găsesc eu timp", îşi zise. „Am să le potrivesc cumva. Nu vreau să pierd ocazia asta; e ceva prea nou şi aparte."

Cafeaua fu servită, iar Claire ascultă conversaţiile din jurul mesei despre călătorii recente în Europa, după care îi auzi pe Lucy şi Jerry propunînd ca ea şi Quentin să vină cu ei la Lacul Como, în septembrie. „Înseamnă că am luat examenul," reflectă Claire. Era atentă şi încordată, şi-şi spunea că se distra de minune. Se afla în compania unor oameni care avea bani şi făceau să se întîmple lucruri interesante, şi erau mai şlefuiţi decît cei din croazieră. Îşi păstrase în faţa lor modul de-a fi şi păreau s-o placă; cel puţin, voiau s-o mai vadă – şi era cu Quentin. O senzaţie foarte îmbătătoare – încă o dovadă, dacă mai avea nevoie, a distanţei pe care o parcursese în numai două luni.

– Ei, ai reuşit cu siguranţă, spuse Gina a doua zi; îşi făceau tîrguielile, în Danbury Mall, sporovăind pe cînd umblau prin magazine, înaintînd încet spre un cafe-bar să ia un cappuccino. Şi arăţi altfel.

– Cum? întrebă Claire.

– Nu mai eşti gîrbovită. Obişnuiai să umbli cu capul în piept, acum îl ţii mai mult în sus. Parc-ai fi nouă. Din pricina banilor? Sau a tipului?

– A, probabil şi una şi alta. Nimic nu se compară cu

banii ca să te scape de o droaie de griji, şi poate că alea mă gîrboveau. Iar pe tipul ăsta anume nu l-aş fi găsit dacă n-aveam bani.

– Adică nu-i plac femeile sărace şi muncitoare?

– Cred că nici nu le observă. Probabil pentru Quentin e important ca apropiaţii lui să aibă bani. Nu-i plac surprizele; preferă să fie el stăpîn şi un mod de-a o face este să ţină în jur oameni care au aceleaşi certitudini.

Gina ridică sprîncenele:

– Te referi la croaziere şi saloane de restaurant private, cinci sute de magazine şi ferme de mii de acri şi altele asemenea.

Claire rîse uşurel:

– Cam aşa ceva.

– Iar pentru tine toate astea sînt acum nişte certitudini?

– Nu, răspunse ea, stînd un moment pe gînduri. Dar nu mai par surprinsă cînd oamenii vorbesc despre aşa ceva. Cred că nu mai *sînt* surprinsă. E atît de diferit faţă de acea zi dintîi, cînd Emma şi cu mine ne-am dus la *Simone's*. Căscam ochii la orice. Acum e mai mult sau mai puţin banal. Zău că nu pot înţelege cum încep oamenii să ia banii ca pe ceva sigur. Cînd îţi poţi permite fel de fel de lucruri, cam aluneci în ele, îţi devin familiare, nu te mai miră. Pare absolut natural să se afle acolo, la îndemînă, iar ceea ce urmează e că preţurile îşi pierd semnificaţia. E foarte ciudat. N-am plănuit-o eu aşa; s-a întîmplat pur şi simplu, iar acum mă derutează foarte tare. Nu mai cunosc valoarea lucrurilor. Înainte, ştiam dacă cincizeci de dolari, sau o sută sau o sută cincizeci, era prea mult pentru ceva, dar acum astea nu mai sînt decît numere şi, dacă sînt prinse de obiectele pe care le doresc, le cumpăr fără să mă mai întreb dacă preţul e convenabil sau nu.

– Ca bluza de azi dimineaţă. Bluza aia senzaţională. Cea mai senzaţională pe care-am văzut-o-n viaţa mea. Şi costă opt sute cincizeci de dolari.

Claire roşi, căci suma, rostită de Gina, suna mai ne-

bunească decît i se păruse citind eticheta.

– Poate era un preț normal pentru bluza aia. Nici nu mai știu.

– Ai știut doar c-o voiai, așa că ai cumpărat-o.

– Păi, de ce nu?

– A dracului să fiu dacă știu. Dacă nu-ți face o gaură cît toate zilele în carnetul de cecuri...

– Nu-mi face, asta-i toată chestia; a avut grijă Olivia de asta. Cumpăr mereu, iar contul îmi rămîne același. Ți-am mai explicat.

– Transfer automat de fonduri, murmură Gina. Ceva ca „Sesam, deschide-te.".

– Asta e. Toată situația este un basm.

– Dar nu poți cheltui mai mult de două milioane pe an. Adică, numai atîta ai.

– Așa e.

Privirile li se întîlniră, și izbucniră în rîs.

– Numai atîta am, repetă Claire ironică. Și niciodată nu voi putea cheltui mai mult decît o mică parte.

– Casa, îi aminti Gina.

– Mă rog, da, dar asta a fost odată. N-am să-mi cumpăr cîte o casă în fiecare an, adăugînd rate la ipoteca pe care-o am deja.

– În fine, ai să găsești tu altele pe ce să-i cheltui. Dacă rămîi în pană de idei, poate-mi vin și mie cîteva. Sau lui cum-îi-zice, ca să ții pasul cu sclipitoarea lui viață mondenă. Pariez că se pricepe să aibă idei. Și la ce altceva se mai pricepe?

– Are conversație plăcută – e cam prea mulțumit de sine uneori, dar întotdeauna interesant. Știe restaurantele bune. Dansează bine. Are un mod de a-i face pe cei din jur să se uite la el și să-i stea pe-aproape, ca și cum ar putea să învețe ceva important și valoros dacă se-nvîrt pe lîngă el și-l ascultă destul timp.

– Și?

– Și e foarte bun la pat.

– Asta-i ultima pe listă?

– Toate sînt cam egale, Gina, știi bine.

– Sînt egale numai cînd ai pe cineva. Dacă te culci singură, trece în capul listei. Ai uitat?

– Nu, mai ţin minte. N-a trecut atît de mult timp.

– Eşti îndrăgostită de el?

– Nu.

– Dar ai putea să fii?

Claire ezită.

– Nu ştiu. Nu cred. Nu e foarte iubăreţ. E doar impresionant.

– Mă rog, cred că mi-ar prinde bine şi mie aşa ceva, murmură Gina.

– Iubăreţ sau impresionant?

– Ambele. Iubăreţ noaptea şi destul de impresionant ca să-mi găsească o slujbă.

În cafe-bar, s-au aşezat la o măsuţă din colţ. Claire luă menu– ul, încercînd să găsească ceva de spus. Timp de cincisprezce ani, ea şi Gina fuseseră ca două surori, muncind din greu la serviciu, mereu îngrijorate că nu le ajungeau banii, întrebîndu-se dacă aveau să găsească vreodată un bărbat pe care să-l poată iubi, un partener de viaţă. Pentru Emma, Gina fusese un fel de a doua mamă. Acum, toate acestea se schimbaseră. Încă-i era mai uşor să stea de vorbă cu Gina decît cu oricine altcineva, dar Claire nu ştia cît avea să mai dureze. „N-o pot pierde pe Gina," îşi spuse ea, privind cu ochi goi în menu. „Ea şi Emma sînt tot ceea ce e cu adevărat solid în viaţa mea; restul e încă un basm. Şi Hannah. Şi Hannah e ceva solid."

I-au dat chelnerului comanda.

– Ascultă, spuse Claire. Ştiu c-ai spus că nu vrei să te-ajut...

– Am spus că nu vreau să-ncep să te storc, preciză Gina.

– Da, bine, nu mă storci. Nici nu vreau. Dar dacă i-aş cere lui Quentin să-ţi găsească un post la *Eiger Labs*? Încep acum o întreagă linie nouă şi s-ar putea să aibă nevoie de laboranţi. Ţi-ar conveni să-l întreb? Ar trebui să faci naveta la Norwalk.

– Un fleac.

– Chiar ai putea face asta? Doamne, Claire, ar fi fapta ta bună pe tot deceniul.

Luă o sticluță cu praf de cacao, începînd s-o învîrtească între degete.

– Perioada asta a fost cea mai nenorocită din viața mea, ca un fel de criză a vîrstei medii. Tot încercam să înțeleg cine naiba sînt. Am treizeci şi şapte de ani, nu mă interesează măritişul şi niciodată n-o să am copii, nu-mi văd prea des părinții şi n-am slujbă. Atunci, ce sînt?

– Eşti prietena mea, spuse Claire. Eşti... hm, un fel de a doua mamă a Emmei. Şi, categoric, eşti o membră a familiei noastre.

– Claire, te iubesc, dar toate astea nu-mi dau un cui de care să-mi atîrn pălăria. N-am familia mea proprie, nici măcar pe un om cu care mi-ar plăcea să trăiesc, apoi îmi trebuie o slujbă, ca să ştiu eu cum să mă numesc.

– Numele Gina Sawyer ce-are?

– Nu-i destul. Trebuie să fii legată de ceva. Gina Sawyer, tehniciană de laborator, nu sună rău; îmi oferă o întreagă industrie din care să fac parte, o descriere a ocupației şi colegi de lucru împreună cu care ştiu cine sînt. Şi e incredibil de cumplit să-ți lipsească asta. În fiecare zi mă scol şi-mi spun că asta e ziua cînd voi găsi de lucru şi voi redeveni stăpînă pe viața mea şi voi şti cine sînt; apoi, seara, mă duc la culcare fără slujbă, fără bani, fără nici un motiv de a crede că mîine va fi altfel. Nimeni nu ştie ce senzație e, pînă nu este concediat; ca şi cum ai pluti prin spațiu, desprins de restul lumii ocupate să se ducă la serviciu şi să facă tot felul; pluteşti în derivă şi ai senzația că nu eşti real, nu eşti viu, fiindcă nu faci nimic. Decît cauți o slujbă, ceea ce nu-i chiar cel mai satisfăcător mod de-a-ți trăi zilele.

Privi ceaşca de cappuccino pe care o puse ospătarul în fața ei.

– Iartă-mă; n-am vrut să-mi descarc mizeriile în fața ta.

– E firesc să te descarci în fața mea; de-asta sînt aici.

Claire întinse mîna după sticluță şi, după ce Gina i-o dădu, presără cacao praf pe caimacul din ceaşcă.

– Scuză-mă; am fost atît de ocupată să cheltuiesc bani, să întîlesc oameni şi să mă bălăcesc în lux, încît n-am mai prea dat atenție la ce ți se întîmplă ție.

– Nu, eşti nedreaptă; nu te învinui singură. Aş fi putut sta de vorbă cu tine din cînd în cînd; ştiam. Pur şi simplu mă simțeam legată: voiam să-mi rezolv singură toate problemele. Acum m-am săturat şi vreau ajutor, şi tot ce poți face va fi minunat.

Tăcu o clipă.

– Iar dacă nu poți, dacă nu iese, s-ar putea să renunț definitiv la munca de laborator.

– Şi ce să faci?

– Ceva cu cai. Întotdeauna mi-a plăcut să călăresc, ştii, de cînd eram mică, doar că n-o puteam face decît dacă găseam pe cineva care să-mi dea voie să mă-nvîrt pe la grajduri. Şi mi-a trecut prin minte mai deunăzi, cînd încercam să pricep cine sînt, că îmi plac într-adevăr mai mult caii decît îmi plac majoritatea oamenilor şi mult mai mult decît orice laborator în care am lucrat. Aşa că, zilele astea, cînd voi avea destui bani puşi deoparte, sau poate chiar fără bani puşi deoparte, asta mi-ar plăcea să fac: să lucrez pe o leafă de mizerie, îngrijind de caii cuiva.

– Am cunoscut aseară pe cineva care are cai, spuse Claire. O să-ți fac cunoştință cu ea.

– Măi, măi, ai de gînd să-mi răspunzi într-o singură zi la toate rugăciunile, spuse veselă Gina. Îmbogățirea ta e categoric cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat pînă acum.

Schimbară un zîmbet.

– Şi eu m-am gîndit la muncă, spuse Claire. Cîteodată îmi lipseşte, cel puțin latura ei creatoare. Mi-e dor să stau cu un creion sau acuarele şi să văd ceva luînd formă pe hîrtie, pornind de la o idee – nici măcar o idee întreagă, uneori, doar una parțială – pentru a deveni un lucru cu propria sa integritate şi viață. Îmi plăcea mult asta. Poate într-o zi, dacă mă plictisesc de tot ce se

întîmplă, am să mă-ntorc.

– La acelaşi serviciu? Să primeşti ordine de la oameni care nu-s la fel de talentaţi ca tine şi să-i laşi să se laude cu ideile tale? Partea asta ai şi uitat-o?

– Nu, n-aş vrea să mă întorc în acelaşi loc. Dar s-ar putea să-mi găsesc singură de lucru, poate acasă.

– Ce-ar fi să-ţi deschizi o companie proprie? Îţi poţi permite. Atunci n-ar mai trebui să lucrezi pentru altcineva, numai pentru tine.

– Aş putea. Nu mă gîndisem. Ei, totul e destul de neclar; n-am nici cea mai vagă idee cînd aş avea timp să muncesc, chiar dacă aş dori-o. Dintr-o dată, a devenit atît de ocupată... n-ai crede cum se pot încărca zilele cu prînzuri, gustărele sau cumpărături, şi cu gînduri la următorul prînz, gustărică şi cumpărătură...

Surprinse privirea sarcastică a Ginei.

– Ştiu, e ridicol să mă plîng; mă distrez bine. Şi vreau să-ţi găsesc un post, sînt sigură că Quentin o să rezolve. Îi dau telefon cînd ajung acasă. Ba nu, îl sun chiar acum. Vin imediat.

Se duse la telefonul public din colţ şi reveni peste cîteva minute.

– A spus că au într-adevăr posturi libere şi să vorbeşti cu directoarea de la personal; îi va transmite numele tău. Orice prietenă de-a mea, zice, şi-aşa şi pe dincolo.

– Mă duc mîine la prima oră. Şi mîine seară sărbătorim, sper.

Un moment domni tăcerea.

– Bine, răspunse în sfîrşit Claire.

Gina înclină capul:

– Ai o întîlnire mîine seară.

– O contramandez.

– Ba nu, atunci sărbătorim poimîine. Presupunînd că vom avea ce sărbători. Şi presupunînd că seara de poimîine e liberă.

Claire îşi scoase din poşetă calendarul legat în piele şi încercui data.

– E perfect. Îi voi spune Emmei că vrem să vină şi ea.

– Se mai întîlneşte cu cum-îi-zice?

– Brix. S-au întîlnit o dată. Azi dimineață, pînă am plecat eu să mă-ntîlnesc cu tine, nu sunase.

– Şi o să sune, ce crezi?

– Nu ştiu. Nici nu ştiu ce vrea, altceva decît poate să se joace cu ea o vreme. A scos-o pe Emma din minți o săptămînă, după care i-a dat telefon ieri, ea şi-a ieşit din melancolie şi a fost gata să danseze toată noaptea cu el. Sau s-o petreacă în patul lui; nu ştiu dacă au ajuns pînă acolo. Mi-e frică, fiindcă e în stare să o facă.

– Atunci spune-i că nu vrei să se mai vadă cu el.

– Vorbeşti ca orice femeie care n-are o fată adolescentă, replică ea, cu un zîmbet. I-am spus. Degeaba.

– Claire, încă mai e dependentă de tine în toate privințele.

– Şi asta ce înseamnă? S-o amenint că nu-i mai dau de mîncare, haine şi adăpost, dacă nu face ce vreau eu? Clătină din cap.

– Uite ce e, nu pot să mă lupt cu ea; niciodată n-am fost în stare. Şi vreau să fie puternică şi independentă şi gata să ia singură hotărîri în ceea ce priveşte viața ei.

– Şi-atunci cu tipul ăla ce te faci?

– Nimic, deocamdată. Sper să treacă el la altcineva, după ce o scoate în oraş de cîteva ori. Nu mi-l imaginez dorindu-şi o legătură permanentă; vrea doar o fată frumoasă şi, cred, tînără.

– Deci o face fericită?

– O face fericită şi nefericită. De-asta nu pot să fac nimic. Aş vrea s-o cuprind în brațe şi s-o apăr de nefericire, la nesfîrşit, dar nu pot; mi-a spus deja că vrea să greşească de capul ei. Parcă m-aş fi auzit pe mine însămi, spunîndu-le acelaşi lucru părinților mei. Tot ce pot face e să-i fiu alături la nevoie. Nu pot să urlu la ea sau să-i spun că nu ştie ce face, fiindcă atunci n-ar mai avea încredere în mine şi nu va mai veni la mine deloc, nici chiar cînd situația se va înrăutăți groaznic. Dacă va fi

aşa. Deci, deocamdată nu pot nici măcar să-i spun ce părere am despre Brix. Sau ce anume mă îngrijorează.

– Nu-i poţi spune lui taică-său să-l ţină acasă?

– Cum aş putea? Nu vreau să complotez pe la spatele Emmei. Şi dacă i-aş cere-o lui Quentin? Quentin vorbeşte cu Brix, Brix îi spune Emmei ce-am făcut – şi unde-am ajuns?

– Cred că n-am nici un răspuns potrivit.

Îşi termină cafeaua.

– Decît... că te distrezi şi eşti fericită. Emma se distrează şi e fericită, cel puţin o parte din timp. Hannah e fericită şi în siguranţă, pentru prima oară după nu ştiu cîţi ani. Iar eu, dacă voi primi slujba, am să cad în extaz. Deci se pare că viaţa e într-adevăr minunată şi ar trebui să dansăm pe străzi.

– Ai dreptate, e ridicol că-mi fac atîtea griji. Niciodată nu m-am simţit mai bine. Totul e minunat de cînd am cîştigat loteria. N-am s-o distrug căutînd necazul cu lumînarea.

Ridică privirea, întîlnind ochii Ginei.

– E vremea să plecăm. Vreau să dansez puţin pe străzi.

CAPITOLUL 8

– Eşti formidabilă, spuse Brix, privind în jos spre faţa luminată a Emmei.

Stăteau culcaţi pe o pătură, într-un parc din Greenwich. În fundal cînta o formaţie rock, iar cerul era plin de artificii explodînd în stele enorme ce se repezeau în sus, pentru a coborî apoi încet în dîre strălucitoare stingîndu-se în cădere şi dispărînd pe bolta scăldată de razele lunii. Era prima săptămînă din august, iar Brix dădea o petrecere pentru toţi cei care nu fuseseră împreună cu el în pe 4 Iulie. N-a spus, şi nici Emma nu i-a amintit, că motivul pentru care nu fusese cu el atunci era acela că

n-o invitase. Se întîlniseră de trei ori după întoarcerea din Alaska, apoi el nu-i mai dăduse telefon timp de două săptămîni; cînd a căutat-o, era vesel şi volubil.

– Ai petrecut bine? Eu m-am dus la petrecerea unuia, unul din cei mai răi, şi mi-a fost tot timpul dor de tine, aşa că m-am hotărît ca mai bine să organizez propria mea petrecere. Vom avea o serbare cu artificii, după care o facem pe-a noastră, mai tîrziu, cînd vom fi singuri. Ce faci sîmbătă seară?

– Mi-ar plăcea, răspunse Emma, vlăguită de uşurare. Ştia că Claire asculta, dar nu-i păsa. Tocmai se încheiaseră două dintre cele mai lungi săptămîni din viaţa ei, mai cumplite chiar decît prima perioadă de tăcere, ulterioară acelor minunate două nopţi cînd crezuse că Brix nu mai suporta să se despartă de ea, la fel cum ei îi era imposibil să stea fără el. Acum, însă, tăcerea luase sfîrşit; Brix dorea să fie cu ea, să admire artificiile împreună cu ea... „O, Doamne," îşi spunea fata, „orice doreşte, poate să facă tot ce doreşte, numai să mă dorească pe mine, numai să nu mă părăsească."

– Eşti mai trăznitoare decît toate artificiile alea la un loc, continuă Brix şi o sărută, culcîndu-se deasupra ei, cu mîna pe picioarele ei dezgolite, mai jos de pantalonii scurţi. Limba lui, sigură pe sine şi iscoditoare, îi luă în posesiune gura şi, cînd în sfîrşit înălţă capul, Emma nu-*i* văzu decît faţa, cu artificiile în spate, ca un halou. Purta şort şi o bluză albă cu mîneci scurte, descheiată la gît, care-i făcea bronzul să pară şi mai închis şi părul inelat de pe braţe şi piept şi mai negru. Emmei i se părea că arăta ca un zeu.

– Nu suport, spuse el. Mă scoţi din minţi. Să mergem.

– Dar e petrecerea noastră, replică Emma. Toţi prietenii tăi...

– Au artificii şi pileală; n-au nevoie de mine, insistă Brix, nerăbdător. Vrei *tu* să rămîi? Asta e?

– Nu, se grăbi fata să-l asigure; îi cuprinse chipul între mîini. Vreau să fiu cu tine oriunde vrei tu.

– Ce dulceaţă. Eşti cea mai dulce păpuşică din lume.

Îşi găsi în iarbă paharul cu scotch şi-l dădu pe gît, apoi se ridică, trăgînd-o şi pe Emma cu el – astfel că nu văzu cuta ce i se formase între sprîncenele încruntate, pentru a dispărea însă aproape imediat. Într-una din zilele acelea avea să-i spună că n-o încînta sistemul; peste o zi, două, la momentul potrivit, avea să-i spună.

– Termină-ţi paharul, spuse el, aplecîndu-se să i-l ridice şi, cu toate că Emmei nu-i plăcea gustul scotch-ului şi abia se atinsese de el, îl luă la comanda lui Brix şi-l bău ca pe o doctorie, golindu-l. Într-o clipă, simţi băutura şerpuindu-i fierbinte prin trupul deja înfierbîntat de dorinţă, şi deodată lumea se răsturnă, începînd să se rotească în jurul ei.

– Brix, spuse, rezemîndu-se de el.

Tînărul rîse şi o cuprinse cu braţul, strîngîndu-o puternic.

– Va trebui să te-nvăţ să-ţi ţii firea, fetiţa mea dulce de la ţară. Asta eşti tu: ţărăncuţa mea dulce. Neobişnuită cu bairamurile în stil mare. Dar Brix e aici; Brix va avea grijă de toate.

Pe Emma o străbătu un năprasnic val de însufleţire. Scotchul o ardea pe dinăuntru ca focul, flăcările ridicînd-o tot mai sus şi mai sus, dîndu-i senzaţia că dansa, imponderabilă şi neînfricată, departe deasupra pămîntului. Dar Brix era cu ea; Emma dansa în văzduh şi în acelaşi timp păşea pe lîngă el. „Cît este de uluitor", îşi spuse. „Cît de fermecător. E o vrajă. Brix vrăjeşte totul. Aş vrea să ţină o veşnicie."

– Te iubesc, îi spuse ea. Te voi iubi toată viaţa.

– Bine, răspunse el, strîngînd-o mai tare cu braţul.

Tot ceea ce dorise să-i spună despre modul lui de a-i vorbi se risipise la fel de complet ca filamentele prelungi ale artificiilor ce cădeau spre pămînt. Noaptea aceasta era pentru dragoste. O noapte pentru Brix. Fiecare noapte era pentru Brix. „Te rog, Doamne, fă ca fiecare noapte să fie pentru Brix."

Îşi croiră drum printre pături şi trupurile culcate ale

invitaţilor lui Brix, prin aerul înmiresmat de un fum dulceag-înţepător ce se înălţa din ţigările aprinse. Trecură de masa lungă pe care furnizorii aşezaseră tăvile cu mîncare şi încă o masă, unde se agitau doi barmani să umple pahare şi să ofere sticle de bere, pe tot timpul spectacolului de artificii. Trecură de muzicanţii care umpleau parcul cu melodiile lor rock punctate de bubuiturile tunurilor ce lansau artificii, la o oarecare distanţă. Au ajuns astfel la maşina lui Brix şi au pornit spre apartamentul lui, Emma încercînd să stea nemişcată, deşi pe dinăuntru clocotea de emoţie şi dragoste şi spiritul continua să-i danseze, departe sus, deasupra maşinii, privind-o cum gonea pe şosea, către casă.

O conduse înăuntru, ţinînd-o cu braţul de talie şi cu o mînă sub bluza ei, încinsă, lipită de pielea dogoritoare a fetei, şi imediat ce se.închise uşa în urma lor o trase pe Emma în *living-room* şi o culcă pe mocheta gri, moale ce lucea palid în lumina lunii. Flăcările din Emma se înteţiră, arzînd mai repede; era înfierbîntată şi amorţită şi-l trase pe Brix spre ea cu o patimă pe care nu şi-o cunoscuse. Gura lui era pretutindeni pe trupul ei, prin locuri pe unde niciodată nu simţise şi greu îşi imaginase gura vreunui bărbat. Şi apoi, deodată, începu şi ea să-şi folosească gura şi mîinile la fel ca Brix, nici pe-asta nu şi-o închipuise, dar acum i se părea în ordine fiindcă era un act îndrăzneţ şi oarecum primejdios şi nu-şi putea închipui că ar afla cineva ce făcuse, iar Brix gemea.

– O, bun, bun, Doamne ce bună eşti.

Iar Emma ştiu că era fericit, şi flăcările dintr-însa se învăpăiau tot mai înalte şi mai iuţi, pînă îl trase pe Brix peste ea şi-l vîrî în trupul ei, adînc şi strîns, dorindu-l pentru vecie. Şi apoi, în sfîrşit, rămaseră nemişcaţi pe covor, leoarcă de năduşeală, cu răsuflarea întretăiată, privind spre fereastra acum înnegrită, fără a o vedea; luna apusese.

– Mamă! exclamă Brix într-un tîrziu. Mamă. Eşti o păpuşă incredibilă. Doamne, ce mod de a sărbători, artificii adevărate, treabă adevărată. Emma, Emma, Emma.

Oftă adînc.

– Cea mai bună. Cea mai bună din viața mea.

Emma simți un imbold de mîndrie. *Cea mai bună din viața lui.* Dar, se întrebă, din cîte? Flăcările dinlăuntrul ei păleau, stingîndu-se; îi era frig și o străbătu un fior. *Cît de multe? Și cu cîte dintre ele umblă în zilele acelea nesfîrșite cînd nu mă caută?*

Brix se ridică în capul oaselor, rezemîndu-se de canapea. Își luă cămașa și scoase din buzunar un pliculeț.

– Desertul, spuse el și, scuturînd pe dosul mîinii o dîră de praf alb, o întinse spre Emma. Nu se știe cum, în mîna cealaltă îi apăruse un tub de sticlă subțire.

Emma întoarse capul, privind cu ochi mari pulberea albă. Se simțea neajutorată și cuprinsă de teamă. Brix o va crede proastă și ignorantă; o va da la o parte, căci n-avea nevoie de ea așa cum avea Emma de el. El avea tot ce-și dorea și pe toate fetele din lume, doar așteptînd să le cheme, și avea să le dorească pe ele, nu pe ea, fiindcă știau aceleași lucruri ca el și trăiau același mod de viață cu al lui. Nu dorea cu adevărat o fată de la țară; spusese că da, dar de fapt dorea pe cineva care să știe să trăiască. „Îmi pare rău," își spuse Emma; „îmi pare atît de rău că n-am învățat niciodată, îmi pare rău." Se cutremură din nou, din flăcări nemairămînînd acum decît cenușă. Nu-și mai putea imagina cum fusese să danseze deasupra pămîntului.

– Haide, o îndemnă Brix, nu pot s-o fac eu în locul tău, să știi.

– Iartă-mă, se bîlbîi ea. Niciodată n-am...

O privi cu ochi mari:

– Glumești.

– Nu.

Începură să-i clănțăne dinții. Se ridică în șezut. Pe sofaua din spatele lui Brix era așternut un covor afghan și Emma și-l trase pe trup.

– Niciodată n-am făcut-o. Cei cu care umblam eu nu făceau asta, așa că... n-am făcut-o nici eu.

Nu-i spuse nici că, înainte de-a-l fi întîlnit, nu băuse

niciodată mai mult de-un pahar de vin, decît, parțial, coniacul din acea primă seară pe vasul de croazieră. Nu conta, de vreme ce acum bea scotch; acum avea experiență şi nu trebuia să recunoască niciodată în fața lui cît de neştiutoare fusese.

Brix clătină din cap:

– Biată țărăncuță; nimeni nu te-a învățat nimic. Ei, haide, o să te-ajut eu.

Se aşeză alături şi-i arătă cum să inhaleze pudra, încet şi adînc. Apoi, după ce făcu el însuşi acelaşi lucru, o cuprinse cu brațul şi o cuibări lîngă el, ferdonînd un cîntecel.

Emma începu să simtă căldură. Dinții i se opriră din clănțănit, iar trupul i se relaxă lipit de al lui Brix. Îşi simțea oasele uşoare şi fragile; parc-ar fi fost o floare, la pieptul lui Brix sau la rever – dar cum să poată avea rever, se întrebă, cînd n-avea pe el nici o haină? Încercă să-şi înăbuşe un chicotit, dar acesta îi bolborosi printre buze şi Brix o strînse mai tare şi-şi petrecu mîna şi mai mult împrejurul ei, degetele începînd să i se joace cu un sfîrc. „O," îşi spuse Emma, „ce senzație superbă, mă cuprinde toată." Totul părea atît de uşor. De ce-şi făcuse griji? N-avea nici un motiv de îngrijorare. Era cu Brix; trupul lui puternic îl susținea pe-al ei, şi fredona; era fericit. Îl făcuse fericit. Brix ştia tot ce exista pe lume, îl aşteptau atîtea femei, dar Emma Goddard îl făcea fericit. Acum n-avea s-o mai înlăture niciodată; acum Emma ştia tot ce trebuia să ştie.

Era aproape ziuă cînd ajunse acasă. Brix o aducea întotdeauna tîrziu, dar Claire era încă trează, citind în pat, cu uşa camerei deschisă.

– Te-ai distrat bine? întreba ea în treacăt de fiecare dată cînd Emma trecea prin dreptul uşii, în drum spre odaia ei, iar fata răspundea întotdeauna:

– Da.

Şi-şi continua grăbită drumul. După noaptea artificiilor, mormăi:

– Mi-e groaznic de somn.

Se retrase în camera ei aproape fugind, de teamă că, dacă mama sa o chema pentru un moment, avea să observe ceva care s-o dea de gol: whiskey-ul, sau cocaina, sau amorul. Iar cînd ajunse în camera ei şi se privi în oglindă, abia dacă se putu recunoaşte. Avea pupilele atît de dilatate încît păreau aproape să-i umple ochii, făcîndu-i să arate negri şi goi; buzele-i erau umflate de pe urma sărutărilor lui Brix; şi trupul i se schimbase. Parcă avea sînii mai plini, iar în spinare şi ceafă îi stăruia o moleşeală care-o făcea să se clatine în mers.

A doua zi dimineaţă însă, ochii-i reveniseră la normal şi, cînd coborî la micul dejun, i se păru că arăta la fel ca întotdeauna, în timp ce se aşeza în bovindou, privind paharul cu suc de portocale pe care Hannah tocmai îi storsese şi i-l pusese în faţă.

– Pierzi în greutate.

– Aiurea, replică Emma.

– Ultima oară cînd m-am uitat, n-aveam cîntar. De unde ştii?

– Ştiu şi gata. E cazul să ştiu cît cîntăresc.

– Cîntăreşti mai puţin decît acum o lună. Şi nu-ţi bei sucul de portocale.

Emma luă paharul. Nu-l voia, dar se sili să-l înghită.

– Acum eşti mulţumită?

– Mă apropii. Ce vrei la micul dejun?

– Nu mi-e foame.

– Poftim, asta e. Iată de ce slăbeşti, Emma, ai o problemă; nu eşti fericită şi vreau să te-ajut...

– N-am nevoie de ajutorul tău! sări fata în sus. Nu-ţi dau voie să-mi vorbeşti aşa, nu eşti mama mea, nici măcar nu faci parte din familie şi dacă nu pot să stau aici scutită de chestiile-astea...

– Stai o clipă, îşi îndreptă Hannah spinarea; ţinea umerii fermi, dar buzele-i tremurau uşor. Ştiu perfect de bine că nu-s mama ta; nu-s mama nimănui. Mi-aş fi dorit să fiu, dar nu întotdeauna avem un cuvînt de spus pentru a avea ceea ce ne dorim mai mult pe lume. Şi cred că ai dreptate cînd spui că nu fac parte cu adevărat

din această familie, deşi crezusem că-mi pot găsi şi eu un colţişor, nu gătind sau prin altele asemenea, ci doar fiindcă vă iubesc, pe tine şi pe mama ta. Nu mă lasă indiferentă ceea ce vi se întîmplă şi dacă v-aş pierde... dacă m-aţi alunga... n-aş mai avea mult de... de ce să mă agăţ...

– Iartă-mă.

Fata roşise la faţă. Hannah stătea în mijlocul bucătăriei, mică şi lipsită de apărare, dar cumva, înconjurată de toate instalaţiile moderne şi lustruite, îi sugera Emmei o femeie de pe vremuri, poate o pionieră a Vestului Sălbatic, stînd în uşa colibei cu o puşcă într-o mînă şi un copil pe braţul celălalt, în vreme ce supa clocotea pe vatră în spatele ei. Părea aprigă, protectoare, iubitoare şi formidabilă şi, în toiul furiei şi confuziei, Emma simţi un val de afecţiune pentru Hannah, precum şi o anume uimire.

– Iartă-mă, repetă ea. Faci parte din familie, cum să nu. Doar că nu suport ca oamenii să mă bată la cap ca inchiziţia, şi dacă asta ai să faci, eu plec de-aici.

– Ei, răspunse Hannah, pentru o parte din asta îţi mulţumesc. Dar nu-i nici o inchiziţie, e o conversaţie. Sau ar fi, dacă vrei să stai jos. Şi am de comentat ceva. Asta-i totul, un comentariu, o observaţie. Pierzi în greutate şi te moleşeşti şi, fireşte, problema este tînărul acela. Sîntem în 8 august şi te-a căutat în total de patru ori, ceea ce probabil e egal cu a zecea parte din numărul situaţilor cînd ai dorit tu să te caute şi o cincime din numărul acelora cînd te-a lăsat să crezi că te va căuta, iar eu mă uit la tine cum te-nvîrţi pe-aici tot cu ochii la telefon, prăbuşită, şi mi se frînge inima pentru tine. Începi...

– Nu vreau să te doară nimic pentru mine!

– Nu-i un lucru pe care tu sau eu să-l putem comanda. Ascultă doar. Începi să fii prăbuşită dimineaţa, după cîte o întîlnire cu el; asta-i toată problema. Ştii că nu te va suna azi sau mîine, chiar dacă, fac prinsoare, ţi-a promis...

– Ba nu mi-a promis. N-ar promite nimic, fiindcă e atît de ocupat la birou încît nu poate şti dinainte cînd va fi liber.

– Of, Emma, deşteaptă-te. Toţi cădem pe spate o dată, poate de două ori, dar apoi ne trezim. De ce la tine durează atît de mult?

– Nu înţelegi, insistă Emma. Nu ştii nimic despre asta.

– Ba ştiu, dacă tot veni vorba; ştiu mult mai mult decît crezi, replică Hannah. Stai jos şi-am să-ţi spun.

O privi categorică, pînă cînd fata se aşeză.

– Am fost o fată populară, la vremea mea; eram frumoasă şi mă plăceau băieţii şi mulţi dintre ei voiau să mă ia de soţie. Mulţi dintre ei voiau să mă ia şi în pat, dar pe vremea aceea nu se prea întîmpla. Cel puţin, nici o fată cunoscută de mine n-o făcea, şi asta conta.

Emma se înfierbîntă la faţă. Îşi privi paharul gol, fără să spună nimic.

Hannah aduse la masă o prăjitură cu cacao şi o cafetieră.

– Acum, dac-aş fi în locul tău, spuse ea cu nepăsare, concentrîndu-se pe tăierea prăjiturii, aş trece dincolo de ceea ce-ai făcut pînă acum, aş pune-o pe seama experienţei, şi m-aş ocupa de îndreptarea acestei relaţii pentru ca să ai şi tu puţină autoritate proprie. Data viitoare cînd dă telefon, refuză-l. Spune-i că ai altă întîlnire sau că pur şi simplu n-ai chef să ieşi, ce vrei tu. Zi-i că Hannah a spus că e un mitocan şi-un nesimţit şi nu vrei să ai de-a face cu oameni ca el. Trebuie să-l zgîlţîi puţintel.

Emma ridică privirea:

– Vorbeai tu aşa cu băieţii cînd erai de vîrsta mea?

– Ei, oftă Hannah. Nu, nu vorbeam aşa. Dar dacă aş fi avut pe cineva ca mine acum să-mi dea sfaturi, poate c-aş fi făcut-o.

Îi dădu Emmei o felie de prăjitură cu cafea şi-i umplu cana.

– Ştiu că nu ţi-e foame, dar mănîncă puţină.

Emma luă cana cu ambele mîini.

– Vorbeşti ca maică-mea, dar mai rău. Cum adică, să trecem peste ce-am făcut pînă acum?

– Să laşi totul în urmă, o privi fermă Hannah. Nu trebuie ca asta să-ţi controleze acţiunile. Fiecare relaţie are multe piese, ca un joc de puzzle, şi nici una dintre ele n-ar trebui să fie atît de puternică încît să devină un motor care conduce orice altceva.

Emma deschise gura să spună ceva, dar se răzgîndi. Se chinuia între a i se confesa lui Hannah şi-a nu se confesa. Apoi oftă.

– Totul e în ordine, Hannah; ştiu ce fac şi totul e-n ordine.

– Mă rog, poate e, poate nu e, dar din cîte-mi dau eu seama, doar privindu-te...

– Bine, dar încetează să mă mai priveşti!

Emma sorbi din cafea şi-şi opări limba. Icni, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– N-ai dreptul nici să mă supraveghezi, nici să-mi spui nimic; tu umbli cu individul ăla cu nume comic; care-i cu-o sută de ani mai tînăr decît tine, chestie groaznic de ciudată, dacă mă-ntrebi, aşa că de ce...

– Am luat cina cu Forrest de patru ori, o întrerupse Hannah. Nu crezi că putem avea prieteni de orice vîrstă? Sau poate consideri că eu n-ar trebui să am nici un prieten?

– Nu, bîigui Emma. Vreau să zic, poţi avea pe oricine vrei. Doar că eu nu pot să tot explic... nu e drept. Doar lasă-mă-n pace, ce, nu poţi?! Termină să-mi tot spui ce să fac! Nu-s eu de vină că fiica ta a murit; dacă-ţi doreşti alta, găseşte pe altcineva.

– Ai făcut o remarcă foarte crudă, spuse calmă Hannah. Şi nu cred că ai vorbit serios.

– Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, se văicări Emma. Nu am vrut să te rănesc. Dacă m-ai lăsa doar în pace...

– Vezi tu, zise Hannah, meditativ, problema e că, atunci cînd aveam eu optsprezece ani, ne aflam în culmea crizei, iar mama nu avea bani să mă dea la colegiu.

Tata murise în primul război mondial şi nu mai era decît noi două, locuind într-un orăşel din Pennsylvani Mama era secretară la un avocat şi m-a învăţat st nografia şi dactilografia, aşa că am găsit de lucru într-ı oficiu imobiliar.

Credeam că totul era perfect; o duceam mai bir decît majoritatea, fiindcă lucram amîndouă. Apoi, patr nul companiei de tranzacţii imobiliare a început să-r facă ochi dulci şi trebuie să spun că mi se părea mai lucru: era înalt şi chipeş, văduv trecut de patruzeci c ani, mare jucător de tenis, călăreţ, magnat cu clădiri pămînturi prin toată Pennsylvania şi locuia în cea m mare casă din oraş. Şi mă voia pe mine. Nu-mi venea s cred ce noroc mă pocnise. Fireşte că eram foarte fr muşică pe vremea aceea, dar totuşi eram o fată sărac nu făcusem nimic pe lumea asta, iar el făcuse cam tot c se găsea de făcut. Aşa că mă duceam la casa aia mai a lui, îi găteam la bucătărie şi vorbeam despre tot c văzuse în călătoriile lui, iar el mă învăţa să joc tenis. E un profesor bun. Şi, bineînţeles, ne culcam în patul lui. acolo era bun profesor. Şi credeam că dintr-o zi în ail ne vom căsători; aveam să-ncetăm să ne mai jucă de-a casa şi să-ncep s-o fac cu adevărat, fiindcă nu-n puteam imagina că l-aş dori vreodată pe altul şi ştiam c mă iubea, căci îmi tot spunea ce minunată sînt şi erai sigură că avea să aibă grijă de mine şi mă va lua în viaţ lui, călăuzindu-mă prin toate greutăţile care mă aşteptau Nici nu-mi trecea prin minte că că mi-aş putea face d una singură o viaţă minunată. Mă topeam de fiecar dată cînd îl vedeam; la altceva nu mă mai puteam gînd numai la el; umplea lumea în care trăiam. Dincolo de e nu mai vedeam nimic. Nu voiam să văd dincolo de el. doream pentru vecie şi i-am şi spus-o.

Se întrerupse să-şi umple din nou ceaşca de cafea.

Emma o privea cu ochii mari, ca hipnotizată.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Păi, am continuat aşa aproape doi ani. Mă ducear la el acasă – o, era o clădire magnifică, avea mobil

peste măsură de mare, tablouri în ulei cu rame sculptate şi aurite, şi covoare orientale pe parchetul de esenţă închisă; Dumnezeule, mi-amintesc fiecare palmă de loc din casa aia; era ca un palat, iar el, regele care locuia acolo. Mă duceam ori de cîte ori mă chema, o dată sau de două ori pe săptămînă, eram aproape-căsătoriţi – aşa spuneam eu – şi între timp, cînd mă aflam acasă cu mama mea sau la birou, aşteptam să mă cheme. Şi apoi, într-o zi, a plecat.

– A plecat? se holbă Emma la ea. Unde?

– A dispărut pur şi simplu. Fără ştirea mea, deschisese un sediu în Pittsburgh, era în relaţii cu o cucoană de-acolo şi ea a fost cea cu care s-a însurat. Am aflat-o de la altcineva din birou. Şi am rămas singură. Şi eram însărcinată.

Emma o privea năucă. Nu se putea mişca.

– Acum, nu mi se părea atît de grav să am un copil; mă gîndeam că acesta va fi singurul lucru bun cu care să mă aleg după toată perioada acea îngrozitoare: că voi avea ceva numai al meu, să-l iubesc şi să mă iubească. Dar nu mai puteam rămîne în compania imobiliară a acelui om şi aveam un copil de crescut. Aşa că, atunci cînd s-a născut fetiţa – se numea Ariel, mă gîndisem că un asemenea nume îi va asigura o viaţă fericită – cu ajutorul mamei, m-am înapoiat la şcoală să devin profesoară. Şi aşa am făcut.

Se lăsă o lungă tăcere. Hannah o văzu pe Claire în uşă, ascultînd, încruntată şi nedumerită.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat? întrebă Emma.

– O, o sumedenie de lucruri triste. Ariel a murit, şi...

– Cum a murit?

– Ei, asta-i altă poveste. Încă mi-este greu să vorbesc despre ea. Apoi, a murit şi mama, peste vreo zece ani, aşa rămăsesem cît de singură se poate. Avusesem amanţi după moartea lui Ariel, dar nici unul dintre ei nu mă umplea atîta de emoţie şi speranţă ca patronul imobiliar şi nu mă puteam vedea agăţată de un bărbat numai ca să am încă un trup cald în casă, aşa că am

hotărît că destinul meu era să fiu singură. O prietenă mi-a găsit un post de profesoară la St. Louis şi m-am mutat acolo. Şi de-atunci n-am mai avut nici un bărbat. De multe ori mi-am dorit unul, dar am trecut şi peste asta; în perspectivă, a fost mult mai puţin complicat. Mă descurcam singură şi aveam o părere destul de bună despre mine. Şi am descoperit că le puteam da oamenilor sfaturi. Ai zice că nu erau întemeiate, de vreme ce eu însămi nu dusesem tocmai o viaţă model, dar din cine ştie ce motiv, cîtă vreme era vorba de viaţa altcuiva, ştiam toate răspunsurile potrivite. Şi de-asta-ţi spun acum să-i ţii piept acelui tînăr şi să-i spui să se ducă dracului dacă nu învaţă să te trateze cu respect şi înţelegere. Şi iubire. Dacă mă-ntrebi pe mine, nu-s deloc sigură că te iubeşte cu adevărat.

– Mă iubeşte! strigă Emma. Mă iubeşte cu adevărat! Şi-l iubesc şi eu, şi nu ştiu de ce mi-ai spus toate astea, dar n-are nici o importanţă cît de multor oameni le dai sfaturi, fiindcă eu nu vreau nici unul, n-am nevoie de ajutorul tău, nici măcar nu vreau să te mai ascult.

Se răsuci să plece şi se împiedică de scaun, lovindu-se cu şoldul de masă.

– Of, fir-ar a dracului! Lua-te-ar dracu', Hannah, dracu' să te ia, să te ia dracu', totul e perfect pînă începi tu să vorbeşti! Pleacă doar şi lasă-mă-n pace!

– Emma, stai jos, interveni tăioasă Claire, intrînd în încăpere. Şi să n-o înjuri pe Hannah. Niciodată nu te-am mai auzit vorbind aşa.

Se aşeză la masă.

– Mă îngrijorează ceea ce se întîmplă cu tine. Oi fi crezînd tu că Brix e deosebit şi minunat, dar te-ai schimbat de cînd ai început să te vezi cu el şi nu-i o schimbare în bine. Indiferent ce e între voi, te face nefericită şi aduce nefericire în familia noastră, şi cred că e timpul să înceteze.

Emma era încă în picioare.

– Să înceteze? Este timpul să înceteze ce? Ce-nseamnă asta?

– Te rog, Emma, ți-am cerut *să* stai jos.

Gura fetei era strînsă cu îndărătnicie dar, după un moment, se așeză în fața lui Claire.

– Vreau să termini relația cu Brix. Peste trei săptămîni pleci la colegiu; avem multe pregătiri de făcut și nu mai ai timp de ieșiri sau ars gazul prin casă așteptîndu-l să te sune; vom fi prea ocupate. Vreau să dispară din viața ta, Emma; nu-ți folosește la nimic. Cred c-o știi și tu, dar, cumva, te-a prins în cursă și nu mai poți scăpa singură.

– Nu-i adevărat! Nu vreau să dispară! Îmi folosește foarte mult; e cel mai minunat om din lume pentru mine. Nu știi nimic despre el! Tu ieși tot timpul cu tatăl lui; de ce nu pot să ies și eu cu Brix? Tatăl lui nu-i așa grozav; ar trebui s-auzi unele din lucrurile pe care le spune Brix despre el. Nu cred că *el* ți-e *ție* de folos. Nu-i un om cumsecade; niciodată nu stă prea mult cu aceeași femeie. E rece și meschin și nu-l interesează decît să le spună altora ce să facă. Dar tu continui să te întîlnești cu el, iar Hannah nu-ți spune *să* încetezi. Tu ai voie să faci ce vrei, iar ei îi convine de minune! Ei bine, îmi convine și mie, sînt foarte fericită, și n-am să-i spun lui Brix nici un fel de minciuni. Vreau să mă văd cu el, vreau să fiu cu el și, ori de cîte ori va vrea, am s-o fac, și dacă spui că nu-mi dai voie pur și simplu am să-mi port singură de grijă, n-am nevoie de tine, n-am nevoie de nici una din voi, n-am nevoie să-mi spună nimeni nimic. Și nu vreau să mai vorbesc despre asta!

Fugi afară din bucătărie și urcă scara, cu ultimele cuvinte înghițite de suspine sfîșietoare. Trînti ușa camerei, se așeză la telefon și rămase privindu-l printre lacrimi. Întinse mîna spre receptor, apoi și-o retrase, și iarăși o întinse.

Trebuie s-o fac. Altfel au să-mi distrugă viața și atunci pot foarte bine să mor. Îi știa numărul de telefon pe de rost, deși nu-l folosise niciodată și, după încă un minut de frămîntări, îl formă.

– Brix Eiger, răspunse el, iar Emma ezită, izbită de

formalismul glasului său.

– Brix, rosti ea într-un tîrziu, dar abia şoptind; îşi drese vocea. Brix. Emma sînt.

– *Emma?* Ce naiba... ţi-am spus să nu... Ce-i cu tine? Ce s-a-ntîmplat?

– Maică-mea zice că nu mai pot să mă-ntîlnesc cu tine.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu. Stai o clipă, aşteaptă o clipă.

Emma auzi o uşă închizîndu-se, apoi Brix reveni.

– Ne putem ocupa de asta diseară.

– Nu m-ai sunat pentru diseară.

– Păi, atunci mîine seară.

– Nici pentru mîine seară nu m-ai sunat.

– Ascultă, Emma, ce-i asta, facem scandal?

– Nu, nu, n-am vrut... Iartă-mă, sînt doar atît de... Brix, *maică-mea nu-mi dă voie să mă mai întîlnesc cu tine*.

– Ştiu, te-am auzit. Ascultă, păpuşă, pe-asta o putem rezolva. Nu-i sfîrşitul lumii, să ştii; găsim noi o soluţie. Dacă vrei într-adevăr.

– Dacă *vreau!* Brix, n-aş putea să nu te mai văd; cred c-aş muri. Dar, pe urmă, mai e şi colegiul; a spus că plec destul de curînd...

– Doamne, despre asta n-am vorbit deloc. Cum se face că n-ai adus niciodată vorba?

– Eu doar... nu voisem să mă gîndesc la asta.

Ceva o deranja pe Emma, un gînd sîcîitor care se furişa printre cuvinte. *Brix nu mă întreabă de ce nu mă mai lasă mama să mă-ntîlnesc cu el. Nu e surprins? Sau curios? Sau i s-a mai întîmplat şi-nainte?*

– Ei, cînd începe? întrebă Brix. Cînd pleci?

Nu-i pasă? Nici măcar nu e necăjit.

– Cam... peste trei săptămîni, cred. Mi-e greu să gîndesc acum.

– Atunci nu gîndi. Ce mare scofală? Nu eşti obligată să pleci, să ştii. N-o poţi lăsa pe maică-ta să-ţi orînduiască ea viaţa.

Emma rămase încremenită pe pat. Niciodată nu se gîndise să nu plece la colegiu. Mama ei făcuse economii ani în şir ca să poată studia. Iar acum, cînd erau bogate, începuse să-i cumpere o garderobă nouă completă şi tot felul de lucruri pentru camera ei din campus: stereo, computer, televizor, video – toate obiectele care înainte de loterie fuseseră doar nişte simple vise. Dintotdeauna vorbiseră despre colegiu şi niciodată cu *dacă;* tot timpul fusese *cînd*. Sigur că trebuia să se ducă.

– Trebuie să mă duc, spuse ea în cele din urmă. Nu-i pot spune mamei că nu mă duc.

– Ba cum să nu poţi.

Glasul lui Brix dobîndise un accent răutăcios.

– Dacă ai ceva mai bun de făcut, ai putea rămîne aici, iar ea n-o să poată scoate o vorbă.

– Ceva mai bun de făcut?

– Ieri mi-a venit ideea, spuse el încîntat. Voiam să-i spun tatei mai întîi, dar ce mama dracu'. Ascultă, începem o campanie publicitară cu totul nouă pentru o nouă linie de cosmetice pe care tocmai am inventat-o, iar tata şi Hale – ăsta-i tartoru' lui cu reclamele – spuneau că vor o mutră nouă şi vor face nişte prospecţii – mutra perfectă. Deci, dacă le-aş spune că tu eşti aia?

– Fotomodel, adică?

– Te-ai prins. Ţi-am spus, păpuşă, eşti trăsnet, ai un zîmbet straşnic şi eşti dulce şi sexy ca dracu'. Exact ce ne trebuie. Şi oricum trebuie să-ţi iei viaţa-n propriile mîini; nu poţi rămîne la nesfîrşit sub aripa maică-tii. Îţi stă prea mult în drum. Uite, treci mîine pe la biroul meu, îi chem aici pe tata şi Hale şi discutăm problema. Va trebui să facă o mulţime de probe foto, dar mă ai în spate pe mine şi ştiu că ai faţa perfectă, ceea ce-nseamnă că eşti ca şi intrată. Ce zici? Maică-ta nu poate pretinde să te-n-mormîntezi în colegiu dacă eşti celebrul nou model al cosmeticelor Eiger.

Emma strîngea receptorul în mînă. Model. Celebrul fotomodel nou al cosmeticelor Eiger. Dulce. Sexy. Faţa perfectă. Inima-i bubuia în piept. „Voi fi o persoană în-

semnată," îşi spuse. „Nu doar o biată studentă la colegiu, ci un model pe care-l vor vedea milioane de oameni. Mă vor recunoaşte. Se vor opri pe stradă cînd mă vor recunoaşte.

Şi voi fi cu Brix.

Vom lucra împreună; vom fi mai apropiaţi ca nicicînd; nu va mai trebui să-l părăsesc, niciodată.

Şi nici el nu mă va părăsi vreodată. Vom face parte din aceeaşi companie. Compania lui. Va fi ca şi cum ne-am căsători."

– Hei, spuse Brix, mai eşti acolo?

– Da, suflă Emma. O, Brix, mi-ar plăcea nespus; mi-ar plăcea mult s-o fac. Dintodeauna am vrut să fiu fotomodel.

– Atunci să fii aici mîine dimineaţă. Poţi veni? Poţi să scapi de maică-ta?

– Sigur că pot. Doamne sfinte, nu trăiesc într-o închisoare. Cînd să vin?

– La zece. Îi spui recepţionerei că pentru mine eşti acolo.

– Da.

Da, pentru tine sînt aici. Întotdeauna sînt aici pentru tine.

– Ne vedem mîine.

– Bravo, fetiţo.

Emma aşteptă să spună ceva în legătură cu seara aceea.

– Acuma tre' să te las, păpuşă; sîntem destul de ocupaţi pe-aici. Mîine la zece. Să nu-ţi dai cu mult machiaj.

Emma rămase mult timp aşezată pe pat, cu mîinile împreunate în poală.

„Dacă mama nu cîştiga la loterie, nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Brix," cugetă ea.

„Niciodată nu m-aş fi îndrăgostit. Niciodată n-aş fi avut şansa să devin model. Toată viaţa mea ar fi fost searbădă şi îngrozitoare. Ar trebui să-i spun, şi să-i mulţumesc.

Dar nu pot, fiindcă ea nu înțelege. Într-o bună zi am să-i spun. Cînd va ajunge să-l cunoască pe Brix şi totul va fi din nou bine."

– Dar n-are nici un sens, spuse Claire a doua zi dimineață, cînd Emma o anunță că pleca la Norwalk. De ce să dai probă pentru o slujbă de fotomodel cu trei săptămîni înainte de a pleca la colegiu?

Emma moşmondea la cheile maşinii; ținea capul în piept.

– Nu mă duc la colegiu.

Claire holbă ochii.

– Ce spui?!? Cum să nu te duci la colegiu? Totul e aranjat.

Continuînd să privească în pămînt, Emma clătină din cap:

– Ştiu c-am vorbit despre asta, dar...

– Am vorbit despre asta! Emma, am hotărît.

– Da, dar acum totul e altfel.

Ridică privirea, întîlnind ochii Clairei.

– Vreau să rămîn aici. Şi să fiu model. Toată viața mi-am dorit să fiu model, ştii bine.

– Emma, o clipă doar. Nu poți renunța la un lucru ca ăsta... Ascultă, poți să fii fotomodel, poți să fii tot ce vrei, dar mai întîi mergi la colegiu. S-ar putea să te gîndeşti la o sută de alte cariere pe care vrei să le-ncerci, dar dacă nu ai colegiul la bază nu poți nici măcar să le începi. N-am de gînd să te las să ratezi cum am făcut eu. De ce crezi că nu mi-am condus niciodată propriul grup de design? Nu mă lăsa compania. Clienții lor voiau oameni cu diplome universitare; le plăcea să aibă cît mai multe diplome înrămate pe pereți. Emma, vreau să ai toate şansele pe care eu nu le-am avut; vreau să ajungi mai bine în viață decît mine.

– O voi face, voi face totul mai bine; ştiu mult mai multe decît ştiai tu la vîrsta mea. Voi fi celebră şi bogată, şi-am să reuşesc singură, fără a trebui să cîştig vreo idioată de loterie sau altceva şi-o să am o slujbă mai

bună decît ai avut tu vreodată, şi mai am şi-un bărbat care n-o să mă părăsească niciodată.

Emma zări faţa încremenită a mamei sale, dar era în plin avînt şi nu se mai putea opri.

– N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine; ştiu eu ce fac, şi-l am pe Brix care să aibă grijă de mine. Mi se schimbă toată viaţa şi e minunat.

Porni spre uşa din faţă, dar apoi încetini paşii. Rămase nemişcată, bîjbîind la cheile maşinii.

– Te rog, nu te supăra pe mine, mai spuse ea, întorcîndu-se pe jumătate spre Claire. Mi-o doresc atît de mult. Îmi pare rău dacă am spus lucruri nu tocmai amabile. Chiar îmi pare foarte rău. Dar trebuie s-o fac, trebuie, şi nu mă poţi opri. Mă-ntorc după-amiază.

Oamenii întorceau capetele s-o privească în timp ce-şi conducea maşina Mercedes sport cu capota coborîtă şi, după un timp, alungă furia şi frustrarea şi, uitînd că se simţise vinovată faţă de mama ei şi puţin cam speriată, începu să zîmbească.

Soarele strălucea, vîntul cald al verii îi biciuia părul şi se simţea ca o prinţesă mergînd cu caleaşca spre castelul unde o aştepta prinţul.

Brix o primi foarte oficial, de parcă abia o cunoştea, de parcă n-ar fi fost împreună în patul lui cu doar două nopţi în urmă, cocaina făcîndu-le pe toate să pară uşoare şi frumoase, trupurile lor împreună, totul perfect.

– Emma Goddard, Hale Yaeger, făcu el prezentările, fără s-o atingă, fără să se-apropie de ea, abia privind-o. Hale e preşedintele companiei *Yaeger Advertising,* continuă el, iar ei sînt Bill Stroud, director de creaţie la Yaeger pentru produsele cosmetice Eiger, Norma Colter, redactor, şi Marty Lundeen, director de creaţie asociat. Iar pe tatăl meu îl cunoşti.

Emma dădu mîna cu toţi, simţindu-se expusă sub ochii lor scrutători. Se întrebă dacă rochia ei scurtă, de vară, nu era cumva prea lejeră; se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se machieze, în ciuda sfatului lui Brix; se întrebă dacă nu zîmbea prea mult.

Brix se întoarse:

– Te conduc la machiaj pentru proba foto.

– Hai mai întîi să stăm puțin de vorbă, propuse Hale.

– Bună idee, spuse și Marty Lundeen. Să facem cunoștință.

– Înțelegi, Emma, interveni și Bill Stroud, că asta nu-i procedura uzuală pentru selectarea unui fotomodel. În mod normal, avem portofolii de candidate și alegem cinci-șase fete pentru proba cu propriul nostru fotograf. De fapt, am testat deja patru fete și ne-am restrîns la două. Dar Brix a dorit așa și le are el pe-ale lui, așa că azi am organizat o sesiune specială. Voiam doar să știi cum stai.

Emma dădu din cap. Aruncă o privire spre Brix, dar acesta se uita pe fereastră, ca și cum ar fi fost plictisit, și atunci își dădu seama că nimeni, și cu atît mai puțin Brix, n-avea s-o ajute. Bill Stroud ținea pregătit unul dintre scaunele de piele neagră ce înconjurau o masă ovală din lemn de trandafir aflată în centrul biroului lui Quentin, iar Emma înțelese dintr-o dată că pentru ea era. Se ținu cît putea de dreaptă.

– Mulțumesc.

Și se așeză.

Ceilalți se așezară în jurul mesei, umplînd pahare cu apă din niște carafe înalte, și începură s-o întrebe pe Emma despre școală, despre prieteni și despre felurile de haine care-i plăceau și despre mașina ei cea nouă. Răspunse la toate, impunîndu-și să nu zîmbească prea mult și să nu se foiască. Cînd au întrebat-o unde locuia și ce făcuse în timpul verii, le spuse despre noua casă din Wilton, despre *Mercedes* și despre călătoria în Alaska.

– Ești fata cu loteria! exclamă Norma Colter. Sau, nu, nu ești destul de bătrînă. Mama ta era?

Emma dădu din cap.

– Nu-i așa că-i simpatic? În viața mea n-am cunoscut pe nimeni care să fi cîștigat un singur premiu. Cît a fost?

– Șaizeci de milioane de dolari, răspunse Emma.

Le lăsă o liniște năucită.

– Măi, măi, murmură Bill Stroud. O idee mai mult decît simpatic.

– Şase zero milioane dolari, pronunţă Marty Lundeen, cuprinsă de-un soi de reverie.

– Şi cum se face că-ţi cauţi de lucru? întrebă Norma Colter.

– Vreau să fiu fotomodel, replică Emma. Întotdeauna am vrut. Oricum, banii sînt ai mamei mele, nu ai mei. Vreau să-mi fac singură un rost în viaţă.

– Şi colegiul? întrebă Bill.

– Vreau să fiu fotomodel, repetă Emma.

– Fac prinsoare că mama ta vrea să studiezi la colegiu, spuse Hale.

Emma se crispă puţin.

– Are vreo importanţă? Adică, da, aşa vrea, dar ea m-a ajutat întotdeauna, ori de cîte ori doream cu adevărat ceva, şi nu m-ar opri nici acum; ştiu că n-ar face-o. Dacă reuşesc, vreau să spun. Dacă mă alegeţi.

– Mă rog, ne va trebui O.K.-ul ei, preciză Bill. Eşti minoră.

– Am aproape optsprezece ani.

– Dar încă nu i-ai împlinit.

Se întoarse spre Hale şi Quentin.

– Nu-s convins că e cazul s-o băgăm în proba foto, măcar, dacă nu sîntem siguri că pe urmă o vom putea folosi.

– Ba puteţi! exclamă Emma. E-n ordine, ştiu că-i în ordine. Niciodată nu mi-a spus nu; n-o să spună nici de data asta.

– Niciodată n-a spus nu? înălţă Norma din sprîncene.

– Nu atunci cînd îmi doream ceva cu adevărat.

– Mă rog, eu sînt dispus să merg înainte, spuse Hale. Dar înţelegi, Emma, chiar dacă iese treaba şi te alegem, nu-ţi vom oferi imediat un contract. Facem cîteva zeci de reclame pentru reviste şi le testăm cu ceea ce numim noi grupuri-focar şi prospectare a pieţei. Dacă te plac clienţii, atunci vom vorbi despre contract.

Emma dădu din cap.

Nici măcar nu se gîndise la contract.

– Deci, să vedem, continuă Hale. Haideți în studiou.

Ieşiră din biroul lui Quentin şi, cu două maşini, merseră pînă la o clădire pătrată cu stucaturi, fără ferestre. Înăuntru îi aştepta o femeie scundă şi rubicondă, cu față rotundă, trandafirie.

– Emma, ea este Lea Partz, o prezentă Hale. Îți va face machiajul. Lea, de cît timp ai nevoie?

Lea o contemplă pe Emma.

– Frumoasă osatură, îi spuse ea cu un surîs complice, iar Emma zîmbi la rîndu-i, simțind că-şi găsise o prietenă. Nici o oră, răspunse Lea, întorcîndu-se să iasă din camera de recepție.

Imediat cum ieşi pe uşă, Emma zăbovi un moment. Îl auzi pe Bill spunînd:

– Gură drăguță, ochi sexy; arată tînără, da' nu-i chiar o puştoaică.

– Ar putea să aibă orice vîrstă, replică Norma Colter. De fapt, cred că ar fi greu, mai ales într-o fotografie, să ghiceşti cîți ani are.

– Şi tocmai asta ne trebuie, preciză Bill. Nu ne putem bloca într-o înfățişare adolescentină.

– Nu ştiu, spuse Marty Lundeen. Nu-mi transmite impresia de putere; pare cam nehotărîtă. Slabă.

– Ei, ne-am cam repezit cu toții pe ea, răspunse Hale.

Emma ar fi vrut să-i mulțumească, dar Lea o aştepta nerăbdătoare s-o urmeze în cabina de machiaj, sporovăind non-stop despre actrițe pe care le cunoscuse şi le machiase, pentru ca Emma să aibă atenția distrasă şi să se relaxeze în fața camerei. Cînd, în sfîrşit, fata se privi în oglindă, aproape că nu se mai recunoscu. Era de-o frumusețe mai dramatică decît îşi imaginase vreodată.

– Asta nu-s eu, şopti.

Lea rîse:

– Eşti tu şi cu mine la un loc, scumpo: fața ta şi licorile mele. Licori Eiger, ar trebui să spun, dacă-mi prețuiesc slujba. Arăți bine. Acuma, haide.

O conduse de-a lungul unui coridor, spre o sală enormă, cu pardoseală şi pereţi albi, cu reflectoare agăţate de plafon şi mobilată cu perne, cîteva piese răzleţe de mobilier şi trepiede susţinînd alte proiectoare şi panouri reflectorizante.

– Părul nu i l-am făcut, spuse Lea, intrînd. Găsesc că e bine aşa.

– E perfect, răspunse Bill Stroud; o privi atent pe Emma. Absolut perfect.

Erau acolo cu toţii, iar Emma auzi un soi de oftat colectiv în timp ce-o priveau. O priviră mult timp, cu ochi neşovăitori. Roşi şi plecă privirea, pentru a scăpa de acele căutături.

– Va trebui să te obişnuieşti să se uite oamenii la tine, Emma, spuse Bill. Dacă nu se uită, ai probleme. Şi noi la fel. O.K., hai pentru-nceput să te aşezăm aici.

O conduse spre o movilă de perne puse pe jos.

– Găseşte-ţi o poziţie confortabilă. El e Tod Tallent, fotograful nostru; faci tot ce-ţi spune el.

Emma se aşeză pe perne, strîngîndu-şi picioarele sub trup, în timp ce Tod o contempla în tăcere, cu mîinile-n şolduri şi capul înclinat într-o parte. Se aprinseră luminile, orbitoare şi fierbinţi, ca nişte sori ce inundau totul.

– O.K., spuse Tod într-un tîrziu. Emma, întinde picioarele în faţă, reazemă-te pe mîini şi lasă-ţi capul pe spate. Priveşti cerul sau soarele sau o pasăre sau ce vrei tu. O expresie visătoare pe faţă. Nu, asta-i doar somnoroasă, mai arată-mi alta. Nu, acum pari plictisită. Hale, ce zici de nişte muzică?

Cineva puse o bandă şi sala albă se umplu de gînguritul unei melodii sentimentale.

– Visătoare, Emma, visătoare. Eşti îndrăgostită şi visezi la seara care se apropie. Sau îţi aminteşti de-azi noapte. Aşa, e mai bine. Nu-i rău. Ridică umărul, întinde piciorul, bun, bun, îmi place.

Emma auzi ţăcănelile rapide ale camerei.

– Acum întoarce-te spre dreapta, doar capul. Nu, prea mult. Bun, aşa-i bine. Acum la stînga, cît poţi de

mult, şi saltă bărbia. Mai sus. Da, bun, ține-aşa. Acum cuprinde-ți genunchii cu brațele şi uită-te peste umărul meu. Nu ia mine, pe lîngă mine. Şi strînge-ți genunchii. Drăguț, drăguț, bun, întoarce stînga, bun, perfect, îndoaie brațele pe genunchi, uită-te-n spate ca şi cum ar veni cineva. Bun, drăguț, perfect. O.K., schimbăm lumina.

Emma rămase în poză, împietrită, abia respirînd.

– Poți să te relaxezi, Emma. Două minute.

Încercă să vadă dincolo de luminile orbitoare, dar nu putea; era singură. Apoi, deodată, luminile se stinseră şi închise ochii peste cercurile colorate ce i se roteau sub pleoape. Peste un moment, îi deschise. Brix stătea rezemat de perete, cu brațele încrucişate pe piept, privind drept la ea. „Te rog, zîmbeşte-mi", ceru Emma. „Spune-mi că mă descurc bine; spune-mi că eşti mîndru de mine. Spune-mi că mă iubeşti." Cei trei de la reclame stăteau grupați împreună cu fotograful. Quentin discuta cu Hale, apoi Emma îi văzu plecînd împreună. Îi scăpă un mic oftat de deznădejde. Reveni cu privirea spre Brix, dar acesta se îndepărtase să-i privească pe cei doi electricieni care potriveau un grup de reflectoare.

– Emma, întinde-te pe canapeaua aia neagră, spuse Tod, arătînd spre o altă parte a încăperii, iar Emma merse către canapea şi se culcă, rezemată în cot, cu capul proptit în palmă. Privi spre obiectiv, cu buzele despărțite într-un mic surîs.

– Doamne, ce bine e, nu te mişca.

Emma păstră poziția, apoi începu s-o modifice subtil, fără să i se spună, mişcîndu-şi umerii, şoldurile, picioarele, schimbînd surîsul, curgînd dintr-o postură în alta. Părea că trupul ei învățase ce voia camera şi, de la sine, devenise maleabil şi suplu, în vreme ce ochii şi gura i se concentrau spre obiectivul negru al aparatului, ademenindu-l. Îi plăcea; îi plăcea mult să facă parte din ceva mai important decît ea însăşi – camera, fotograful, reclama, toată revista, tot ceea ce făceau oamenii aceia împreună, zeci de oameni făcînd să se întîmple ceva care

avea să se întindă peste toată țara, poate în întreaga lume, iar ea ocupa nucleul. Îi plăcea.

– Bun, bun, excelent, drăguț, perfect, spunea Tod, cu aparatul țăcănind rapid, după care, luînd alt aparat, o trimise pe Emma într-un fotoliu, apoi la un balansoar obişnuit, de copii, agățat de nişte cîrlige din tavan.

– O.K., spuse el într-un tîrziu. Bună treabă.

Durase aproape patru ore.

Epuizată, Emma se lăsă să lunece din leagăn şi rămase alături în picioare, nesigură. Ceilalți ieşiseră din sală, apoi reveniseră, iar acum stăteau la o oarecare distanță, vorbind cu glasuri scăzute. Emma stătu lîngă balansoar un timp cît o eternitate, după care Bill Stroud se răsuci şi glasul său răsună cu ecou în sală, strigînd:

– Mulțumim, Emma, a fost perfect. Te vom anunța.

Emma rămase nemişcată, aşteptînd ca Brix să vină la ea. Dar nu veni nimeni; ceilalți, continuînd să discute, se îndepărtau, iar Brix îi însoțea.

– Haide, scumpo, o chemă Lea, luînd-o de braț. Ai o maşină la *Eiger Labs?* Le-am spus că te duc eu înapoi. Mergem pe-aici.

Emma mai privi odată spre Brix, dar tînărul nu se întoarse. O văzu pe Lea uitîndu-se pe furiş la ea.

– Ai făcut treabă bună, spuse machieuza. Îmi dau întotdeauna seama.

– O, Lea, te iubesc, exclamă impulsiv Emma. Şi tot drumul spre casă, în timp ce-şi conducea *Mercedes*-ul roşu, se gîndi la Lea şi la cuvintele ei: *Ai făcut treabă bună. Îmi dau întotdeauna seama.* Dar, indiferent de cîte ori repeta aceste cuvinte în sinea ei, nu vedea decît spatele lui Brix părăsind sala.

– Ei? întrebă Hannah, cînd Emma veni din garaj, în uşa bucătăriei. Eşti celebra față nouă, sau nu?

– Au spus că mă vor anunța, răspunse fata. Unde-i mama?

– Avea de luat masa cu cineva, după care s-au dus la cumpărături. Draga mea, arăți complet istovită.

Emma se prăbuşi pe un scaun, cu lacrimi în ochi.

– Sînt, sînt aşa de obosită, şi nici nu ştiu dac-am fost bună de ceva.

– Doamne fereşte, Emma, tu eşti bună întotdeauna; eşti minunată. Dacă nu te aleg, e fiindcă vor un alt gen de minunăţie, altceva nu înseamnă.

Fata ridică privirea.

– Îţi mulţumesc, spuse ea, cu gîndul la Lea; de ce erau bune cu ea femeile, iar Brix şi tatăl lui nu? Mama a fost furioasă pe mine?

– Nu e niciodată furioasă pe tine. E îngrijorată şi nefericită.

– Ştiu, lăsă Emma capul în piept. Dar nu-mi poate orîndui ea viaţa. Aş vrea să-ncerce să mă înţeleagă şi să mă ajute să fac ce vreau eu, nu ce vrea ea.

– Credeam că aţi căzut de acord în privinţa colegiului, spuse cu blîndeţe Hannah.

– Ei bine, eu nu mai sînt de acord, atîta tot, am găsit ceva mai mult şi dacă m-ar iubi, m-ar ajuta...

– Să nu-ţi acuzi niciodată mama că nu te iubeşte! replică aprigă Hannah. Ştii bine că te iubeşte, mai presus de orice, şi ar face tot ce-i stă în putinţă ca să fii fericită. E de părere că faci o greşeală; mai bine să tacă, dacă asta o îngrijorează?

Emma începu să se joace cu solniţa.

– Cred că, dacă mă vor, am să mă mut şi-mi iau un apartament al meu propriu. M-am gîndit la asta, în drum spre casă. Dacă rămîn aici, pur şi simplu n-o să meargă; mama n-ar putea suferi să mă vadă plecînd în fiecare zi la lucru, în loc să...

– Ba nu te muţi nicăieri, Emma, Doamne fereşte, ce tot vorbeşti? Locul tău e aici; sîntem o familie şi tu faci parte din ea, iar mama ta nu-i genul nesuferit. Va continua să te iubească la fel ca întotdeauna. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai cîştiga mutîndu-te? Înafară de un loc privat unde să te culci cu tînărul acela.

– Nu la asta m-am referit.

Hannah aşteptă, dar Emma rămase cu capul în pămînt, tăcută.

– Ei, dacă nu asta căutai, atunci rămîi aici. Te iubim şi te vrem alături de noi, nu să alergi prin ţară ca şi cum n-ai avea un cămin adevărat. Uită ideea asta prostească; nici măcar să nu-i pomeneşti de ea mamei tale; ar face-o şi mai nefericită decît este deja.

Emma ridică ochii.

– Hannah, se va mărita cu Quentin?

– De ce n-o întrebi pe ea? contră bătrîna.

– Fiindcă nu-i pot vorbi despre el. Nici despre Brix. Nici despre nimic. Înainte, vorbeam tot timpul, iar acum n-o mai facem aproape deloc. E foarte ciudat, ştii, Quentin. Brix îl urăşte şi-l iubeşte şi se şi teme de el, cred, şi nu mi se pare deloc un om plăcut.

– Cine nu e plăcut, Brix sau tatăl lui?

– Tatăl lui, desigur. Brix e minunat.

– Dar n-a spus că ai fost bună azi?

Emma tresări.

– N-a putut; era cu tatăl lui şi cu un grup de oameni din publicitate.

– Serios? N-a putut veni să-ţi spună mersi, ai fost foarte bună, stăm de vorbă curînd? La fel ca atunci cînd nu te sună o săptămînă sau mai mult fiindcă la el acasă sau la birou nu există telefon?

– Of, lasă-mă-n pace! ţipă Emma. Cred ce-mi spune el; îl iubesc şi ştiu că mă iubeşte, iar dacă mai continui să vorbeşti aşa, am să mă mut; nu pot suporta să-l acuzi tot timpul.

– O.K., nu-l mai acuz. Nu mai scot o vorbă.

Începu să-şi facă de lucru prin bucătărie, pregătind cina.

– Încerc ceva nou: cea mai interesantă reţetă. E atît de plăcut să ai o familie căreia să-i găteşti; îmi lipsea, cînd eram singură. Ştiai că odată am lucrat în aprovizionare?

Emma clătină din capş:

– Spuneai că ai fost bucătăreasă. Găteai pentru prieteni, aşa ai spus.

– Mă rog, da, dar am fost şi la aprovizionare, nu

multă vreme, însă am avut cîțiva clienți iportanți. Corporații și niște oameni foarte bogați, în Long Island, cam așa ceva.

Distrasă, Emma înălță capul:

– Asta s-a-ntîmplat înainte sau după aventura cu patronul imobiliar?

– A, după, răspunse Hannah nepăsătoare.

– Dar crezusem că după aia te-ai dus profesoară la colegiu.

– Am întrerupt o perioadă pedagogia. Apoi, după un timp, am revenit; ajunsesem la concluzia că aprovizionarea nu era potrivită pentru mine.

Deschise frigiderul și scoase castraveți și semințe de susan.

– Nu-mi amintesc datele exacte. Începi să uiți amănuntele astea, odată ce sari de șaptezeci.

– Dar... începu Emma, după care sună telefonul și se repezi să răspundă.

– Ura, puișor, spuse Brix. Cum ți-ar plăcea să fii noua fată Eiger?

Emmei i se opri respirația.

– Le-am plăcut?

– Sînt înnebuniți după tine. Din primele două ore s-au repezit prin probe și-s fantastice; toată lumea chiuie. Probabil c-am să primesc o medalie; poate chiar o primă. Zic că am cel mai ager ochi din istorie. Nici măcar nu știuseră vreodată că mă gîndeam la campaniile noastre publicitare; acum au să mă țină în jug cînd încep cu planurile. Nu mai sînt băiețelul lui tăticu', iar dacă lucrurile vor merge cum cred eu că vor merge, avem un vicepreședinte care în sfîrșit începe să acționeze ca un vicepreședinte. E cel mai grozav lucru care mi s-ar fi putut întîmpla; cînd mă hotărăsc să plec de-aici, voi avea un titlu care înseamnă ceva. E un...

– Brix, îl întrerupse Emma. Scuză-mă, dar pe mine m-au ales?

– Luni, la ora nouă, la *Yaeger Advertising*. Ai să primești destul de curînd un telefon de la Marty Lundeen.

Şi ar fi cazul să sărbătorim, nu? Ce zici de-o cină mîine seară? Îmbracă-te elegant, mergem într-un local de clasă. Şi spune-i lui mămică-ta că vii tîrziu acasă.

– Da, abia şopti Emma.

– Felicitări, spuse Hannah cînd fata închise. Cu cît te plătesc?

– A, nu ştiu, răspunse fericită Emma. Am uitat să întreb. Sînt sigură că voi afla nu peste mult.

– Şi-ţi fac contract?

– Nu imediat. Mai încolo, poate. Mai încolo, sper.

Sări în picioare şi începu să se-nvîrtă prin bucătărie, luînd diverse obiecte şi punîndu-le la loc, ţopăind pe picioare.

– M-au plăcut, Hannah; chiar, chiar m-au plăcut. Brix spunea că probele au ieşit fantastice. Mai aveau două fete dintre care erau gata să aleagă, dar m-au preferat pe mine; eu le-am plăcut cel mai mult. Fata Eiger. Nu găseşti că sună incredibil? Sînt Fata Eiger. Sînt fotomodel!

– Eu, sînt foarte mîndră de tine, spuse Hannah; o îmbrăţişă, sărutînd-o pe amîndoi obrajii. N-am spus eu că eşti minunată? Sînt mîndră şi fericită pentru tine.

Emma se cuibări în braţele bătrînei, inhalîndu-i căldura trupului scund şi solid. Se întîmplau atîtea; atît de multe schimbări; atît de multe la care să se gîndească.

– Sînt aşa de fericită, spuse, aşa de fericită, aşa de fericită!

Însă chiar în timp ce-o repeta iar şi iar, pe sub toată emoţia era tristă şi nu ştia ce să facă în acest sens. Încercă să nu ia în seamă sentimentul, încercă să şi-l izgonească, dar stăruia, ca o pîclă în dreptul soarelui, astfel încît nimic nu era atît de luminos pe cît ar fi trebuit să fie. Şi astfel, se agăţa de Hannah şi se gîndea la fericire, la meseria de model, la faptul că era Fata Eiger, că era iubita lui Brix. *Dar nici nu s-a gîndit la tine cînd te-au ales; nu s-a gîndit decît la el însuşi şi la* ce *va avea de cîştigat din asta.*

– Sînt atît de fericită, îi repetă ea lui Hannah, alun-

gîndu-şi gîndul neloial la adresa lui Brix şi prefăcîndu-se că tristețea nu exista.

Iar apoi îşi spuse: „Nu face decît să aştepte pînă mîine seară. Ştiu că asta e. Cînd vom fi împreună, cînd vom sărbători, atunci o să-mi spună cît de bună am fost. Mîine seară, Brix o să spună că e mîndru de mine."

CAPITOLUL 9

Claire stătea în biroul lui Quentin, privind fotografiile care acopereau doi pereți ai încăperii. Laboratoarele Eiger se aflau într-o clădire de cărămizi, lungă şi joasă, la periferia oraşului Norwalk, iar biroul lui Quentin era amplasat pe colț, cu ferestrele mari dînd spre o peluză întinsă, în pantă, plantată cu copaci, flori şi arbuşti înfloriți. Copacii ardeau învăpăiați în culorile lui octombrie, iar soarele se infiltra printre ei, într-o aură arămie profundă. Sosind cu maşina, Claire îşi spusese că arăta ca un campus universitar: un loc unde muncesc serios, în seninătate şi armonie, oameni preocupați de ceea ce fac, cu idei comune şi legînd prietenii. *Genul de loc unde trebuia să se afle Emma, de la sfîrşitul lui august încoace. Genul de loc unde-ar fi trebuit să fie acum, în loc de a-şi petrece zilele în fața aparatului de fotografiat şi restul timpului omorîndu-şi orele printre întîlniri cu Brix.*

Încăperea avea plafon înalt, era dotată cu mobilă din lemn de trandafir şi piele şi un birou masiv, de oțel inoxidabil. Stînd în mijlocul camerei, Claire avea senzația că se făcuse mai mică şi se întreba dacă nu cumva decorul fusese conceput anume în acest scop: pentru a-i face pe vizitatori să se simtă mărunți.

Privi din nou tablourile, multe dintre ele reprezentînd imagini cu difuzie artistică ale produselor Eiger, iar altele fiind fotografii şi diagrame care exprimau expansiunea micii clădiri inițiale pînă la dimensiunile ei prezente.

– E foarte impresionant, spuse Claire. Te dezvolți

încontinuu, ca şi cum nu te-ai opri nici un moment să-ţi tragi răsuflarea.

Quentin zîmbi, mulţumit, iar Claire constată, cu un mic şoc, că se destindea de îndată ce observa că i-a făcut plăcere. „Ca atîţia alţi prieteni de-ai lui", îşi spuse. „Cînd am început s-o fac şi eu?"

– Nu ne oprim, nici nu încetinim, răspunse Quentin. Încă mai avem mult de recuperat din urmă. Niciodată nu vom fi la fel de enormi ca *Avon* sau *Helene Curtis* – nu asta vreau – dar putem ajunge în vîrf dacă nu facem nici o greşeală.

– Ce fel de greşeli?

– Acelea de a imita alte companii, de a sta agăţaţi la coada unui şir de capricii, aşteptînd cu scoaterea unui nou produs pînă ne-o iau alţii înainte. Foarte multe depind de sincronizare. Ce părere ai de ambalajele noastre?

Claire reveni cu privirea la fotografiile produselor Eiger.

– Îmi plac unele dintre ele.

– Care nu-ţi plac?

Simţi că se încorda din nou, temătoare să critice modele pe care Quentin probabil le aprobase. „Dar asta e meseria mea", reflectă Claire, „ştiu mai multe decît el despre design. Ar trebui să cred în mine însămi suficient pentru a spune ce gîndesc."

Totuşi, ezita. Fiindcă şi acum chiar, după cinci luni de prînzuri şi cocktail-uri, cumpărături şi matinee în New York, încă nu era la fel de nepăsătoare ca femeile care o călăuzeau. Aveau un mod de a rămîne indiferente faţă de mediul înconjurător, pe care Claire nu părea capabilă să-l stăpînească. Fie că erau maimuţele jucăuşe pictate pe pereţi la *Le Cirque* sau enormele expoziţii florale de la *Le Bernardin*, limuzinele înşirate în faţa teatrelor de pe Broadway miercurea după-amiază ori vagabonzii îngrămădiţi în pîlcuri diforme prin uşile de pe Fifth Avenue, se oprea întotdeauna din conversaţie şi din mers pentru a absorbi totul, a cugeta şi a se întreba dacă ea era într-adevăr acolo, trăind la acel nivel. Într-o bună zi, îşi spuse,

poate avea să fie la fel de sofisticată ca Roz şi Selma, ca Lucy, Vera şi Lorraine, la fel de familiară şi dezinvoltă faţă de tot ce exista pe lume.

– Spune-mi care nu-ţi plac, repetă Quentin; era un ordin. Şi de ce.

Claire trase adînc aer în piept şi atinse etichetele din fotografia unui grup de borcane ovale.

– Grupul de-aici; toate liniile şi unghiurile astea ascuţite. Crema de curăţire ar trebui să fie moale şi mătăsoasă, cum probabil şi este, dar în etichete totul e dur, agresiv. Le-aş putea folosi la ceva destinat bărbaţilor, dar nu pentru faţă sau păr. Pentru deodorant de picioare, eventual. Sau insecticid.

Quentin chicoti:

– Şi altceva?

Încurajată, Claire se apropie de o altă fotografie.

– Dacă foloseşti pentru rujuri o cutie neagră, ar fi de aşteptat să aibă un efect mai senzual. Mie asta-mi seamănă cu-o armă. I-aş rotunji vîrful, sau poate... A, aşa ar fi mai bine: adînceşte-o, ca pe o cuvă puţin adîncă, şi colorează concavitatea în auriu. Iar eu aş face cu auriu şi modelul ăsta negru-pe-negru, dar aş recurge la ceva cu linii mai lungi, spirale, poate, astfel ca vîrfurile degetelor să simtă o curbă lină, neîntreruptă, nu o mulţime de petale mici de flori, sau ce-or fi astea.

Se înrerupse brusc, temîndu-se să nu fi spus prea mult.

Chipul lui Quentin era nepătruns.

– Şi altceva?

– Nimic.

– Îţi plac toate în afară de astea două? Nu-mi vine să cred.

Claire ezită din nou.

– Am unele idei pentru majoritatea. Dar nu ştiu nimic despre compania ta, sau dacă-ţi orientezi design-urile spre femei mai tinere sau mai vîrstnice, spre funcţionari de sex masculin sau feminin, sau ce fel de imagine vrei să proiectezi, şi ar trebui să ştiu...

– Ai şti toate aceste lucruri, dacă ai face proiectele din start. Ţi-am cerut, ca expertă, să comentezi design-urile noatre curente şi vreau să-ţi aud observaţiile despre toate. Cutia neagră pentru ruj a fost un eşec total în magazine; am retras-o după şase luni. Şi fotografia ar fi trebuit să fie scoasă; nu ştiu de *ce* mai e aici. Crema de curăţire nu se vinde atît de bine pe cît sperasem, şi s-ar putea ca tu să-mi fi spus de ce.

Îşi împinse de la birou scaunul de piele neagră cu spătar înalt şi se ridică lîngă Claire, să privească fotografiile.

– Ai ochi bun. Am nevoie de-aşa ceva, dar pentru mult mai mult decît ca să ne critice liniile curente. Am încheiat un contract cu *Bingham Design* – îi cunoşti?

– Da. Sînt foarte buni.

– N-am văzut nici un semn. Le-am făcut contract pentru linia PK-20, acum patru luni, şi n-a primit nimic, o etichetă, un pachet, un material de marketing, nimic care să-mi placă. Le-am spus că-i înlocuiesc. Vreau să preiei tu problema.

Claire îl privi surprinsă:

– În ce calitate?

– Conducător de design pentru PK-20, consultant, şef designer temporar, cum vrei să-ţi spui. Îţi voi oferi un birou aici, poţi să-ţi angajezi grupul propriu dacă de-asta ai nevoie, tot ce e necesar ca să-mi dai cît mai repede un rezultat. Trebuie să amînăm data de lansare din lipsă de proiecte viabile. Vreau să mi le faci tu, Claire.

Îl privea cu ochi mari.

– Nu-mi vine să cred, murmură.

– Ce nu-ţi vine să crezi? păru Quentin nemulţumit. Nu mă aştept la sfială din partea ta, Claire, nici la cine ştie ce modestie teatrală. Ştii c-o poţi face; de ce ai spune altceva decît da?

– Nu de-asta-i vorba, ci de timp, clătină Claire din cap, neîncrezătoare. Toată viaţa mea de muncă am visat să-mi spună cineva exact aceste cuvinte. În toţi anii cît am fost asistenta altor designeri, nu-mi doream decît să-mi

spună cineva: „Vreau să conduci tu problema." Ştii cum sună asta pentru un om care niciodată n-a avut şansa să conducă nimic? *Conducătoare de design.* Ştii cum sună *asta?* Iar acum, cînd nici nu mai am nevoie de-o slujbă, tu mi-o oferi.

– Atunci, o vei face. Trebuie să începem imediat; în după– amiaza asta îţi aleg un birou.

„Lua-te-ar dracu'", spuse Claire în gînd, spre propria ei surprindere. Dar, pe lîngă toate celelalte simţăminte, era furioasă. Quentin habar n-avea ce simţea, nici nu-i păsa. Pentru el nu era importantă decît agenda firmei. Parcă i-ar fi închis o uşă-n nas, sau ar fi redus-o la rolul de rotiţă măruntă, anonimă, în maşinăria Laboratoarelor Eiger.

Apoi, însă, reflectă că nu conta *ce* spunea sau nu spunea Quentin; n-avea nevoie de el, nici nu depindea de el. Mult mai importantă era înţelegerea faptului că avea într-adevăr nevoie de slujba aceea. Nu era nimic legat de bani; era în legătură cu ceea ce simţea faţă de sine însăşi. Cu ceea ce era şi ce făcuse din viaţa ei. Şi, de-o bună bucată de vreme, Claire nu mai ştia ce era ea.

Acum înţelegea ce voise Gina să spună chiar înainte de-a fi primit postul de la *Eiger Labs.* Căci, în ultimele cîteva luni, Claire se gîndise la sine însăşi ca la o femeie care cîştigase lozul cel mare, o femeie care participa la multe dineuri, care făcea multe cumpărături, era mamă – deşi fiica ei nu-i mai îngăduia multă maternitate în ultimul timp. Nu mai ştia cum să se numească.

Nimeni nu ştie ce senzaţie e, pînă nu este concediat; ca şi cum ai pluti prin spaţiu, desprins de restul lumii ocupate să se ducă la serviciu şi să facă tot felul; ...ai senzaţia că nu eşti real, nu eşti viu, fiindcă nu faci nimic.

„Nu e nevoie să fii concediat", cugetă ea. „Poţi pur şi simplu să te rătăceşti."

Voia să facă un lucru de care să fie mîndră. Voia să poată spune: „Sînt Claire Goddard, designer, şi iată ce am proiectat. E opera mea şi a nimănui altcuiva."

Dacă pot. Niciodată n-am proiectat nimic de capul

meu. Niciodată n-am avut succes.

– Şi faci o listă de oameni pe care vrei să-i angajezi, continuă Quentin. S-ar putea chiar să devină un grup permanent; dacă merge bine, voi dori să te uiţi şi la celelalte linii ale noastre. Din moment ce le-ai criticat, înseamnă că le poţi face design-uri noi.

O privi un moment.

– Înţelegi, nu mă aştept să munceşti aici ca angajată. Singură hotărăşti cît de mult vrei să lucrezi. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care trebuie să aduni cea mai bună echipă pe care o poţi găsi, ca să poţi avea încredere în ei cînd nu vei fi aici. Te doresc în primul rînd pe post de consultant; eşti ocupată cu Roz, Vera şi ceilalţi şi nu vreau să intervină nimic în relaţiile tale. Odată ce rezolvăm cu PK-20, mai precis.

„Trebuie să încerc", medită Claire. „Am atît de mulţi bani şi încă nu ştiu ce să fac cu viaţa mea. Şi asta nu mi-o poate da nici o sumă de bani; trebuie s-o fac eu singură."

– Da, mi-ar plăcea, răspunse. Pe toate.

Quentin păru surprins; presupusese că totul era stabilit.

– Mîine cînd vii, pentru orice ai nevoie cheam-o pe Carol Block de la Personal; tot ea le va da telefon şi oamenilor pe care-i doreşti în echipă. Îi poţi lua de la orice altă companie; vom avea grijă să merite efortul. Ceea ce-mi aminteşte că n-am vorbit despre remuneraţia ta de consultant.

– Nu, începu Claire, temîndu-se să n-o creadă ca valorînd indiferent ce sumă spunea. Apoi, însă, se gîndi: „Vrea să lucreze cu mine, vrea să muncim împreună şi consideră că valorez mult. De ce n-aş fi de acord cu el?" Două sute de dolari ora, spuse ea. Şi voi satisface orice termen final fixezi.

– S-a făcut, răspunse Quentin fără ezitare. O trase spre el şi o sărută, iar Claire se rezemă de făptura lui masivă, simţind un triumf de soi nou: parcă i-ar fi împărtăşit puterea. Era unul dintre cei ce acordau daruri şi

adevereau visele, iar ea era cea pe care o admira; era cea căreia îi ceruse să lucreze cu el.

– Devine o adevărată afacere în familie, observă Quentin, cu un zîmbet.

Claire îl privi serioasă:

– N-am vorbit despre munca de model a Emmei.

– Ţi-am spus că o găsesc foarte bună; ce altceva ar mai fi de spus? Munca ei nu e treaba noastră.

– N-o fi a ta, dar a mea este. Răspund de ea.

Quentin ridică din umeri:

– Poate fi singură răspunzătoare de ea. E o tînără matură. De ce n-ai deschis discuţia pînă acum?

– Am preferat să aştept. Mă gîndeam că s-ar putea să nu dureze.

– Cum să nu dureze. Ţi-am spus ce-a zis Hale: e un fotomodel înnăscut şi-i superb de fotogenică. Spune că e descoperirea deceniului.

Claire simţi un val de mîndrie pentru Emma şi-şi spuse că, dacă şi fata auzea asemenea laude, atunci îi putea înţelege fascinaţia. Dar ştia că nu era atît de simplu. Emma era tulburată, precum şi emoţionată, iar Claire începuse să-şi spună că avea s-o poată convinge să înceapă totuşi colegiul, în semestrul de iarnă.

– Mă bucur că Hale o place, dar nu cred că va rămîne mult timp aici. Are multe alte treburi de făcut, printre care şi colegiul.

Quentin era amuzat:

– N-aş crede. E îndrăgostită de Brix şi de fotomodelism şi, cum se spune, de a-şi face singură un rost. N-o poţi opri, şi de ce-ai încerca? Cam e timpul să se desprindă de tine.

Claire făcu un pas înapoi, de lîngă trupul lui solid, puternic.

– Ba să fii sigur că aş putea-o opri dacă aş găsi de cuviinţă. Sînt mama ei şi încă n-are optsprezece ani.

– Dar n-ai s-o faci. Ne-ai acordat deja permisiunea s-o angajăm. Claire, las-o-n pace. Se simte bine şi cîştigă banul ei. Ştii ce poate realiza dacă are popularitate

la public? Îi vom încheia un contract de o sută de mii sau chiar mai mult şi, dacă e deşteaptă şi dispusă să muncească pe brînci cît timp e încă tînără, va urca mult mai sus de-atît.

– N-are nevoie de bani; am eu mai mult decît destui. De altele are nevoie...

– Are nevoie să fie lăsată în pace.

– ...şi nu-s sigură că se simte atît de bine. Mie nu mi se pare fericită.

– Ei, ce ştiu mamele, glumi Quentin; se uită la ceas. Trebuie să plecăm curînd, ca să ajungem la timp, la spectacol. Vrei să aştepţi aici pînă termin, sau preferi să vizitezi clădirea?

– Aş vrea s-o vizitez, răspunse Claire, ascunzîndu-şi nemulţumirea. Quentin nu ştia nimic despre mame, îşi spuse, şi nici despre taţi; atîta lucru era clar. Pentru prima oară, simţi o oarecare simpatie pentru Brix.

– Claire, o chemă Quentin, în timp ce ea deschidea uşa biroului; se întoarse. Emma are o frumuseţe neobişnuită, perfectă pentru reclamele noastre; de mult căutăm pe cineva ca ea. Tocmai iniţiasem o întreagă campanie, fiindcă nu eram mulţumit de fata pe care o folosea Hale; e o economie enormă pentru noi că a găsit-o pe Emma atît de repede. O vom folosi în apariţii tipărite şi personale; Hale îşi modifică deja planul de marketing, în funcţie de ea. Nu te amesteca.

„Nu-mi spune tu mie ce să fac cu fiica mea", replică furioasă Claire în sinea ei. Cuvintele, însă, nu le putea rosti. Îi era uşor să-şi imagineze chipul lui întunecîndu-se şi devenind rece; şi-l închipuia uşor nemulţumit de ea. Şi poate că greşea totuşi: poate era o şansă minunată pentru Emma. Ce drept avea ea să-ncerce s-o împiedice?

– Sînt mama ei, spuse, într-un tîrziu. Nu-i pot întoarce pur şi simplu spatele. Dar niciodată n-am silit-o pe Emma la nimic, şi n-am să încep acum.

– Şi nici nu o vei îndemna să facă altceva, presă Quentin. Sau s-o faci să se simtă prost pentru că s-a hotărît să lucreze la noi.

Claire se oprise în prag.

– Vreau să fie fericită. Am s-o ajut, dacă pot, în tot ce vrea să facă.

O privi un lung răstimp.

– Sper. Plecăm într-o jumătate de oră. Te-aştept la recepţie.

Claire dădu din cap şi închise uşa în urma ei. Era furioasă, pe sine şi pe Quentin, confuză şi nesigură de ce-ar fi trebuit să facă în continuare, dacă voia sau nu să lucreze pentru el. Nu, să lucreze *cu* el, îşi spuse, dar ştia că Quentin n-ar fi spus niciodată astfel; ea era cea care o gîndea.

Şi ştiu, înfruntînd ceea ce ar fi trebuit să-i fie evident de la bun început, că se gîndea la ea ca muncind pentru el, inferioară lui, parte din compania pe care o conducea cu mînă de fier şi supusă voinţei lui.

Porni pe coridorul viu-luminat care despărţea în două acea parte a clădirii, privind la micile laboratoare înşirate pe-o parte şi prin uşile deschise ale unui singur laborator prelung din latura opusă.

Bărbaţi şi femei stăteau pe taburete înalte, la bancuri de lucru albe, cu plăci laminate, scriind, privind prin microscoape, cîntărind prafuri pe mici balanţe farmaceutice, amestecînd ingrediente în tase şi mojare şi pe mici lamele de sticlă, asemeni paletei unui pictor, cu apă de la chiuveta mică a fiecărei mese. În dreptul unei uşi deschise, Claire se opri. Gina lucra la un banc de lîngă fereastră.

Nu-şi făcu probleme, cum s-ar fi întîmplat în mod normal, că ar întrerupe-o; avea nevoie să discute cu cineva, iar Gina era acolo. Trecu pe lîngă celelalte bancuri şi se opri lîngă al ei, în aşteptare. Peste un moment, Gina ridică privirea, încruntîndu-se.

– Ei, exclamă ea şi, coborînd de pe scaun, o îmbrăţişă pe Claire. Extraordinar; ai venit să-mi vezi bîrlogul.

Făcu un pas înapoi, studiindu-i faţa:

– Ce-a făcut, ţi-a zis că vrea să escaladezi Muntele McKinley duminică înainte de prînz?

– Mi-a spus să nu mă amestec în viața Emmei.

– Ei, nu. Nesimțitul. Iar tu i-ai spus să nu se mai amestece naibii în treburile tale.

– I-am spus că sînt gata să fac tot ce pot pentru a o vedea pe Emma fericită.

Gina mormăi uşor.

– Nu tocmai o declarație de independență, comentă ea, observînd că prietena ei se înroşea la față. Iartă-mă; ştiu că-ți face greutăți. Şi ție, şi tuturor. Şi, ştii, şi-au sărit complet din țîțîni de cînd e Emma pe-aici; îi aud vorbind despre ea tot timpul. Alaltăieri, s-a adunat toată echipa de la publicitate; au de gînd să facă o droaie de reclame cu Emma în laboratoare şi birouri şi afară în curte. Drăguță idee, de fapt; cred c-a fost a lui Quentin.

– Zice că e de o frumusețe neobişnuită, spuse Claire, cu voce scăzută, ştiind că în ea i se simțea o notă de înfrîngere. Concep o întreagă campanie în jurul ei.

– Cu alte cuvinte, au pus mîna pe ea.

– Exact.

Claire simți un fior de uşurare. Gina o înțelegea întotdeauna.

– Ştii ce spun? continuă aceasta. Că are un gen unic de frumusețe; tinerească, dar nu tînără. Bill Stroud a zis că arată mai cu experiență decît majoritatea fetelor de şaptesprezece ani, oarecum înțeleaptă-într-ale-vieții, a spus; fără să-şi mai facă iluzii, ceea ce sper că nu-i adevărat. Marty Lundeen zice că i se citeşte multă tristețe în ochi, ceea ce iarăşi sper că nu-i adevărat.

– Este tristă. Sau, cel puțin, nu e fericită. Şi nu ştiu ce să fac în sensul ăsta.

– Poate nimic. Cel puțin, nu acum. Nu poți nivela toate prăpăstiile, ca să fie permanent fericită.

– Ştiu. Dar ar trebui să-i pot uşura viața; nu pentru asta există vîrsta şi experiența? La ce bun, dacă fiecare generație trebuie să repete toate chinurile generațiilor dinainte? E ca şi cum ai inventa din nou roata. De ce *să nu putem* nivela toate prăpăstiile, sau cel puțin pe cele despre care ştim...?

Lăsă fraza neterminată, apoi reluă:

– Mă rog, poate că situaţia dintre noi se va ameliora; acum lucrăm amîndouă pentru Quentin, aşa că avem ceva nou în comun.

– Lucrezi pentru Quentin? *Lucrezi?* Nu-mi vine să cred. De ce? Ce faci?

– Sînt designer. Nu ţi-am spus că s-ar putea ca într-o bună zi să vreau să mă întorc la lucru?

– În faţa lui Dumnezeu, chiar te întorci la lucru?

– Ei, nu tocmai. Quentin vrea să-i proiectez ambalajele pentru linia nouă pe care o scoate, iar după aceea...

– Vrea să i le faci tu? Tu eşti şefa? Ia poftim, exact ce ţi-ai dorit dintotdeauna!

„Mulţumescu-ţi Doamne pentru Gina", se rugă Claire; „ei nu trebuie să-i explic nimic."

– De-asta n-am putut să-l refuz. Iar după noua linie, vrea să re-concep ambalajele tuturor celorlalte. Dar pentru asta voi angaja un grup, iar eu voi fi consultantă, nu cu normă întreagă. Cît de multe ştii despre linia asta nouă? PK-20, ce nume ciudat.

– Nici o boabă. Ai crede că-i o scorneală a Pentagonului; miroase a secret şi confidenţial. Şi mult mi-ar mai plăcea să-i arunc o privire.

Luă un creion şi începu să deseneze cercuri concentrice pe un bloc-notes.

– Se pare că fac mare tapaj cu lansarea. Vreau să zic, au început campania asta nouă de publicitate în jurul Emmei, iar acum tu concepi ambalajul, pentru o linie care ar trebui să fie lansată în martie viitor. S-ar putea să reuşească – cred că, după cum îi forţează Quentin pe toţi, o vor face; niciodată n-am văzut oamenii repezindu-se să acţioneze aşa cum o fac pentru el – dar va costa o avere în materie de ore suplimentare, noi angajări... Cineva, deci, şi cred că de Quentin e vorba, consideră că linia e atît de importantă încît merită orice pentru a o face să dea lovitura.

– Tu n-ai face tot ce poţi ca să te asiguri că ceva o să dea lovitura?

– Dacă poţi fi sigur, ceea ce nu se poate. Cred că de fapt asta încearcă: să fie absolut siguri. Motiv, probabil, pentru care încă mai fac teste. Durează àl dracului de mult. Şi mulţi bani; testările înghit bani, ştii.

Aruncă la o parte creionul.

– Dar eu nu-s decît o biată tehniciană de laborator; nimeni nu-mi cere sfatul. Faci un tur al uzinei? Ai nevoie de ghid?

– Mi-ar face plăcere, răspunse Claire, iar Gina o conduse prin laboratoare, cantină şi bucătăria ei, lunga aripă a birourilor, cu cel al lui Quentin în capătul îndepărtat şi, la extremitatea opusă a clădirii, aripa de fabricaţie, legată printr-o pasarelă de clădirea separată a ambalărilor şi expediţiilor. Edificiul central clocotea de activitate calmă, bărbaţi şi femei vorbind încet sau stînd aplecaţi peste mesele lor de lucru, fără să-i ia în seamă pe cei din jur. Totul era curat şi strălucitor, cu ferestre mari, mîngîiate de ramurile copacilor cu frunze ruginii şi aurii, oranjuri şi bronzuri de grădină, ultimele crizanteme şi ruje ale toamnei şi, dincolo de ele, gazonul în pantă blîndă. Claire se gîndi din nou la un campus studenţesc. Ce loc de muncă minunat, îşi spuse, după care îşi aminti că avea să lucreze acolo. Urma să aibă un birou şi o echipă de designeri. Simţi un val de căldură şi gratitudine faţă de Quentin. Indiferent de problemele pe care le avea cu aroganţa lui, îi datora, deja, foarte mult.

– Îl vezi mult pe Quentin? o întrebă ea pe Gina în timp ce reveneau prin laborator, după încheierea raidului.

– Nu prea mult. Dar destul ca să nu uit că el conduce. Intră din cînd în cînd, se uită la ce facem, ca şi cum ar înţelege cu adevărat, şi, cine ştie, poate chiar înţelege. E destul de deştept ca să-şi ţină gura şi doar să se uite atent la toate, astfel că nimeni nu ştie dacă se preface sau nu. Şi, e cea mai isteaţă soluţie; toţi muncesc mai mult şi nimeni nu ia multe pauze, fiindcă poate băga capul în orice moment, şi-apoi mai e şi sentimentul ăla păcătos de-a dori să-l impresionezi, să-l faci

să te ia în seamă. Mie mi se pare cam înfricoşător, înţelegi; asta-i transformă pe oameni în dictatori.

– Dar asta şi este, spuse Claire, cam surprinsă că-i trebuise atîta timp ca s-o înţeleagă clar. E imperiul lui, şi-l conduce cum vrea el şi nu există nimeni care să se împotrivească, orice– ar hotărî să facă.

– Adevărat? Nu are un comitet de directori?

– Ba are, dar constă numai din doi investitori care au cumpărat împreună cu el laboratoarele şi cred că-l lasă să conducă fără să se amestece. Probabil că, dacă ar începe să piardă bani, ar interveni şi ei, dar pînă acum aşa ceva nu s-a întîmplat. A schimbat numele din *Norwalk Labs* în *Eiger Labs*, a angajat consultanţi ca să modernizeze sediul, propriul lui comitet executiv şi personal de birou şi o întregă echipă nouă de chimişti, fără să consulte comitetul pentru nimic din toate astea. E într-adevăr imperiul lui.

– Cîtă vreme rămîne o companie privată, preciză Gina.

– Ei, sigur, dacă se hotărăşte s-o facă publică, lucrurile s-ar schimba. Şi a vorbit despre asta. Dar... rîse ea uşurel, e atît de incredibil de încrezător...

– Arogant, o corectă Gina.

– Mă rog, şi eu l-am numit aşa. Niciodată nu vorbeşte despre eşecuri. Nu se uită nici la stînga, nici la dreapta; nu aşteaptă ca alţi oameni să-l ajungă din urmă; nici măcar nu-şi face griji că lumea s-ar putea să nu aprecieze ceea ce face el, poate chiar să aibă de suferit. Pur şi simplu presupune că totul va merge aşa cum a plănuit el. Şi pînă acum aşa s-a şi întîmplat, în fiecare an. E businessman-ul american perfect. Cîtă vreme are succes, nimeni nu pune întrebări. Ţi-am spus: e imperiul lui.

– Şi toţi îi facem pe plac, completă Gina.

Claire privi prin laborator. „Emma şi cu mine îi facem pe plac,“ cugetă. „Gina se duce în fiecare zi acasă, unde o aşteaptă o viaţă complet diferită, dar Emma e cu Brix, măcar atît de des cît e el de acord, iar eu sînt cu Quentin de cel puţin trei-patru ori pe săptămînă.

Fac parte din viaţa lui. Şi încerc să-l mulţumesc."

Străbătură coridorul spre sala de recepţie.

– Nu ştiu, spuse încet Claire. Nu-i ca şi cum vreunul dintre noi s-ar fi angajat cu ceva. Mîine, totul ar putea să se schimbe.

– Sigur, încuviinţă Gina.

Quentin intră pe uşa sălii de recepţie, atît de înalt încît părea să-i atingă pragul de sus, cu umerii săi laţi umplînd-o pe toată lăţimea. Dădu din cap în semn de salut către Gina.

– Gata? o întrebă el pe Claire.

– Da, îşi agăţă ea pe umăr lanţul de aur al micii poşete albastre, de seară, sărutînd-o pe Gina pe obraz. Mulţumesc pentru plimbare. Vorbim mîine.

– Primesc rapoarte bune despre prietena ta, spuse Quentin, în timp ce mergeau spre maşină. Pune multe întrebări, învaţă repede şi vine cu idei interesante. Va lucra mult timp aici, dacă vrea.

– Mă bucur, răspunse Claire şi din nou simţi un val de recunoştinţă pentru Quentin şi uşurare că era mulţumit de Gina şi de ea, care i-o trimisese.

În seara aceea s-au dus la un musical, spectacol de binefacere pentru un spital pe care îl finanţa Quentin, apoi la el acasă, unde Claire făcu oficiile de gazdă la cină.

De-acum se mişca uşor prin casa lui; se familiarizase cu încăperile şi obiceiurile pe care şi le stabilise Quentin pentru sine, şi se înţelegea bine cu majordomul, servitoarea şi grădinarii.

La început, cînd el îi spusese să plănuiască dineul acela, Claire fusese nervoasă şi ezitantă în a da instrucţiuni personalului, dar apoi văzuse că li se părea foarte firesc ca ea să le dea ordine; era clar că Quentin îi bătătorise drumul.

Şi astfel, pentru prima oară în viaţa ei, angajă furnizori şi stabili menu-ul, alese porţelanurile, argintăria şi şervetele pentru masă. Aduse vin, angajă barmani şi alese o formaţie muzicală; comandă lumînări şi aranja-

mente florale pentru mese şi, din proprie iniţiativă, umplu vasele şi bolurile din toată casa cu crengi avînd frunzele ruginii şi fructe de la ţară; şi angajă doi oameni care să parcheze maşinile oaspeţilor lui Quentin.

„Oaspeţilor noştri", se corectă ea, dar totuşi, indiferent cît de multe pregătiri făcea, nu simţea că ar fi fost petrecerea ei, sau că s-ar fi aflat la ea acasă.

Toţi invitaţii o cunoşteau: o invitaseră la masă, la dineuri şi la cumpărături; împreună cu Quentin, le vizitase casele de weekend; merseseră în grupuri de patru, şase sau opt persoane, la meciuri de polo, curse de cai şi plimbări nocturne cu barca. Iar ei o salutau, la intrarea în *living room*-ul lui Quentin, ca şi cum acolo ar fi fost locul ei normal. Lîngă Quentin. Sau la el acasă. Dar, cu cît presupuneau ei mai firească ideea, cu atît o izgonea ea mai îndîrjită.

O ţinu în frîu toată seara, fără să ţină seama cît de intim se integrase în căminul lui Quentin, orchestrînd impecabil un dineu pentru patruzeci de musafiri. Iar cînd plecară, felicitînd-o pentru petrecerea reuşită, în timp ce stătea lîngă el urîndu-le noapte bună, îi simţi braţul atingîndu-se de-al ei şi ştiu că era bucuros, că mai trecuse încă unul dintre examenele lui.

– În noaptea asta rămîi cu mine, spuse Quentin cînd rămaseră singuri; o cuprinsese în braţe, mîngîind-o cu o mînă la baza gîtului. Nu-mi place cînd pleci. Şi mergi singură cu maşina pînă acasă.

– Care-i problema? întrebă Claire. Nu-ţi place că plec fiindcă vrei să fiu lîngă tine cînd te trezeşti dimineaţa, sau îţi faci griji pentru siguranţa mea?

– Ambele.

O sărută, scoţîndu-i de pe umeri jacheta scurtă argintie. Într-o clipă, Claire se deschise, jinduitoare, întinzîndu-se spre el.

Întotdeauna îi stîrnea un tumult de dorinţă doar cuprinzînd-o cu braţele şi ţinînd-o strîns la piept ca şi cum ar fi fost lipită de el.

O ştia, îi simţea dorinţa, iar Claire îl văzu zîmbind pe

cînd o conducea spre dormitor.

– Dar nu pot să rămîn, spuse ea, forțîndu-și cuvintele prin ceața dorinței. Vreau să fiu acasă cînd se trezește Emma.

Quentin clătină din cap:

– În noaptea asta, nu.

Începu să-i descheie rochia.

– În noaptea asta, locul tău e aici. Nimeni altul nu are vreun drept asupra ta.

– Quentin.

Îl dorea atît de tare încît aproape-l putea simți înăuntrul ei, cu statura sa mătăhăloasă deasupra, apăsînd-o în pat cu o greutate nepăsătoare și posesivă, o greutate căreia-i ducea dorul cînd se culca singură. Dar în același timp, se retrăgea din brațele lui și-i văzu în ochi o scînteie rece de furie, căci știa că se pregătea să-l refuze.

– Dimineață trebuie să fiu acasă; nu vreau ca Emma să se trezească și să nu mă găsească acolo.

– Joci vreun joc? Crezi că nu știe că te culci cu mine, la fel cum se culcă și ea cu Brix?

Claire se crispă înlăuntrul ei.

– Cred că bănuiește; eu nu i-am spus. Dar orice-ar crede, avem un cămin și ar fi cazul să mă comport ca o femeie care locuiește acolo, nu umblînd creanga ca și cum n-aș avea nici o răspundere.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se rezemă el de tocul ușii. Ai o răspundere față de tine însăți, precum și față de mine. Emma e o femeie în toată firea, iar tu și cu mine avem propria noastră relație care n-are nimic de-a face cu altcineva.

Surîse, însă avea chipul dur, iar zîmbetul nu însemna nimic.

– Așa trebuie să fie, Claire; am avut răbdare cu tine, dar nu obișnuiesc să-mi reorganizez viața de fiecare dată cînd îi vine cuiva cîte o idee nouă despre cum ar trebui să se facă nu știu ce.

Eu nu sînt „cuiva"; sînt femeia cu care trăiești.

– De ce e atît de important? îl întrebă ea. Ce contează dacă dimineață sîntem împreună sau nu?

– Aşa vreau eu.

Claire aşteptă, dar altceva nu mai urmă. Îl privi, simțindu-se prinsă în capcană. Quentin îi mîngîie părul, apoi o strînse la piept. Răsuflarea lui îi intra caldă în ureche.

– Va trebui să te hotărăşti. Pot să te duc acum la maşină, dacă aşa preferi.

Trupul lui părea s-o înconjoare; Claire simți că dispărea într-însul. O sărută pe obraz, pe ochii închişi, apoi pe gură, mişcîndu-şi limba peste a ei, făcînd-o să-i aparțină. Îşi strecură mîna în rochia ei deschisă şi-i acoperi sînul, cuprinzîndu-l, încătuşîndu-l. Îi scăpă un geamăt gros, limba ei o întîlni pe-a lui şi ştiură amîndoi că avea să rămînă.

Emma stătea rezemată pe bancul de lucru, într-unul dintre micile laboratoare Eiger, cu capul proptit în mînă, şi privea spre obiectiv.

– Să zîmbesc? întrebă.

Tod Tallent îi dădea tîrcoale ca un vînător pîndindu-şi prada.

– Nu ştiu, murmură. Lipseşte ceva. Bill, dă-ți şi tu cu părerea. Tu eşti directorul de creație, nu eu.

Bill Stroud o contempla pe Emma. Lîngă el, Marty Lundeen făcea acelaşi lucru, amîndoi ținînd capetele oblic, devorînd-o pe Emma din priviri.

Bluza ei de culoare albastră-electrică şi părul auriu-roşcat păreau să scînteieze în laboratorul imaculat; altă culoare nu se mai zărea nicăieri. Emma, obişnuită deacum să fie privită, se uită absentă prin încăpere.

Pe tejghea stătea un borcan deschis cu cremă de față şi lunecă spre el.

Crema era atît de netedă, cu un vîrtej perfect în centru, încît nu se putu stăpîni: introduse degetul înăuntru, începînd s-o amestece. Parc-ar fi amestecat frişcă bătută rece, şi zîmbi.

– Bun, bun, bun, țipă Tod Tallent; camera sa clănțăni

rapid, în timp ce mergea înainte şi-napoi, ghemuindu-se, ridicîndu-se, apoi sărind pe un scaun ca s-o fotografieze dintr-un plong mai accentuat. Dinamită, mai spuse el. Mişto, mişto, mişto; îmi place.

– Emma, zîmbetul puţin mai mic, îi recomandă Bill. Ceva misterios, înţelegi? Tod?

– Just. Bun.

Tod o înconjura pe Emma, absorbit, murmurînd de unul singur.

– Poate să priveşti peste umăr, zise el. Ca şi cum tocmai ar fi intrat cineva şi eşti surprinsă... asta este, bun, drăguţ, Doamne, ce dulceaţăde fată. O.K., ah, acum apleacă-te înainte, mai peste masă, cam ca şi cum te-ai culca pe ea, bun, acum înapoi, şezi mai dreaptă, aşa, deschide robinetul... O, bun, bun, fă tot aşa, mîna căuş sub apă, excelent...

– Ce zici de flacoanele alea? întrebă Marty Lundeen. Arată aşa de ştiinţifice. N-ar putea să facă unele chestii cu ele?

– Poftim, şterge-te pe mînă, îi dădu Bill Emmei o cîrpă. Ca de pildă, Marty?

– Păi, ştii, să toarne ceva sau să se uite la ceva albastru – nu, roşu, mai bine să fie roşu...

– Cam insipid, spuse Tod Tallent.

– Să vină cineva aici, ceru Bill. Cineva în halat alb.

– Adică unul dintre chimişti? întrebă Marty. A, îmi place.

Se duse spre laboratorul mare din latura opusă a culoarului.

– Avem nevoie de cineva care să apară în fotografii, spuse ea, nimănui în particular.

– Gina, du-te tu, spuse o chimistă.

– Gina?

Privirea lui Marty se îndreptă spre ea. După un moment, parcă aprobînd faptul că Gina nu era frumoasă şi n-ar fi putut să concureze cu Emma, dădu din cap.

– Bună idee. Femeile fac cosmetice; femeile folosesc cosmetice. Hai cu mine.

– Nu, răspunse Bill ferm, cînd reveniră în micul laborator. Putem zăpăci oamenii care văd reclamele. N-ar şti cine e femeia asta.

– E o femeie de *ştiinţă*, insistă Marty. Poartă halat alb. Aşa ai vrut.

– Oamenii nu se gîndesc la „ştiinţă“ cînd văd o femeie. Omul de ştiinţă bărbat. Adu-mi un bărbat.

– Multe femei se ocupă ştiinţă în zilele noastre, se încăpăţînă Marty.

– Probabil, dar treaba noastră nu e să ridicăm nivelul de conştiinţă al cititorilor de reviste. Adu-mi un bărbat. În halat alb.

– Îmi pare rău, îi spuse Marty, Ginei.

– Aşa ceva se întîmplă tot timpul, spuse veselă Gina. Pot să mă uit şi eu, dacă tot sînt aici?

– Sigur, răspunse Marty. Da' mai întîi, ne poţi aduce un bărbat?

Gina ieşi şi se întoarse cu un chimist, iar Marty, Tod şi Bill începură să se agite, pregătind o serie de fotografii. Chimistul stătea într-o atitudine simplă, schimbînd doar flacoanele, sticlele, borcanele şi ustensilele pe care le ţinea în mînă, cîtă vreme Emma se mişca după cum i se spunea, stînd în picioare lîngă el, aşezîndu-se alături pe un taburet sau pe tejghea, primind cîte un obiect sau privind atentă un flacon sau altul în timp ce chimistul îi dădea explicaţii, pînă cînd în sfîrşit Bill spuse că era de-ajuns. Chimistul plecă, dar Emma mai stătu nemişcată un moment pe unul dintre taburete, cu capul în piept.

– Ţi-e bine, dulceaţă? întrebă Tod.

– Da, răspunse Emma şi se îndreptă. Primele cîteva minute de după fiecare sesiune fotografică erau întotdeauna deprimante; se simţea părăsită cînd nimeni nu-i mai spunea ce să facă, şi întristată, ca şi cum nimeni n-ar mai fi avut nevoie de ea. Îl voia pe Brix. Marty spusese că era posibil să treacă pe-acolo, dacă avea un minut liber. Dacă ar fi intrat acum, poate ar fi invitat-o la cină, iar ea avea să se întoarcă tîrziu acasă, fără a trebui

să facă pe vesela în fața mamei sale şi a lui Hannah. Dar nici urmă de Brix.

Ceilalți plecaseră, cu excepția Ginei, care stătea tăcută într-un colț.

– Mai rămîi puțin? întrebă ea.

– A. Cred că da, răspunse Emma. Privi prin laborator, apoi în hol.

– Nu-i aici, spuse Gina ca din întîmplare. Cel puțin, l-am văzut ieşind cu cîteva minute înainte de-a intra eu. Să-ți țin de urît?

Emma roşi.

– Nu e nevoie să mă dădăceşti; probabil ai multă treabă de făcut.

– Tone, replică voioasă Gina. Dar prefer să stau de vorbă cu tine.

Se aşeză pe un taburet alăturat.

– Cum crezi c-au ieşit fotografiile?

– A, bine; Tod se emoționează şi toți par încîntați. Nu e greu, doar că durează îngrozitor de mult. Pesemne că Tod are de-acum un milion de fotografii cu mine, dar continuă să facă şi uneori am impresia că nu se va mai opri niciodată.

– Cred că-ți place, totuşi.

– A, mor de plăcere. E mai minunat decît crezusem vreodată. Ştii, e-atît de interesant, toți oamenii aceia, nu numai Bill, Tod şi Marty, ci *sute* de oameni, aici şi la *Yaeger Advertising* şi toate revistele... Şi-apoi cititorii, *milioanele* de cititori, iar eu mă aflu în miezul problemei, ocup locul cel mai important, un fel de simbol. Îmi place nespus. Îmi place să fiu importantă.

Pe ultimul cuvînt, vocea îi şovăi.

– Deci, eşti fericită, spuse Gina după un moment.

– O, da. Sigur că sînt.

– Dar?

– Nimic.

– Este ceva. Haide, Emma, ce e?

– Ți-am spus: nimic. Totul e perfect. Serios.

– Decît Brix. Hai, Emma, te cunosc de mult, te iubesc

şi sînt sută la sută discretă în materie de secrete. N-am să-i spun mamei tale, nici altcuiva, dacă nu vrei. De ce nu te descarci puțin în fața mea? Ca de pildă, că uneori comportamentul lui Brix lasă mult de dorit?

Emmei îi scăpă un mic hohot de rîs.

– Ăsta-i un mod atît de... *blînd* de-a o spune. E mai mult, ca şi cum...

Ezită, îndelung.

– E rău, spuse ea în sfîrşit. Se poartă meschin. Dar apoi, dintr-o dată, dă telefon sau intră în mijlocul unei sesiuni foto şi se poartă ca şi cum ar fi...

I se frînse vocea.

– ...Îndrăgostit de tine, încheie cu blîndețe Gina.

– Mă rog... e îngrozitor de ocupat. Ştii, tatăl lui îi dă de lucru tot timpul, efectiv nu are viață personală...

– Baliverne, o întrerupse Gina; urmă o clipă de linişte. De ce nu vorbeşti cu mama ta despre asta?

– Cum aş putea? Ea umblă tot timpul cu tatăl lui; n-ar înțelege. Oricum nu-i pasă. Hannah e singura care ține la mine; ea, cel puțin, stă acasă nopțile.

– I-auzi, de cîte ori a lipsit mama ta toată noaptea?

– De două ori; murmură Gina.

– Iar a doua oară a ajuns acasă în timp ce tu şi Hannah luați micul dejun. Exact? Aşa că abia dacă ai observat că lipsea.

– Nu-mi place să fie cu el! țipă Emma. Şi nici măcar nu pot să-mi închipui... Nu mă pot gîndi la ea, înțelegi, *cu* el. Şi urăsc momentele cînd cobor la micul dejun şi ea nu-i acolo; e ca şi cum ar fi murit, sau ceva, ca şi cum nu m-ar mai iubi. Nici măcar nu mi-a dat telefon să-mi spună că va lipsi de-acasă.

Involuntar, Gina zîmbi:

– De obicei, persoana mai tînără trebuie să dea telefon acasă, şi n-o face.

– Nu glumesc! Ar trebui să-mi spună, ca să ştiu şi eu din timp. Dar ea nu se gîndeşte decît la el. Acum a-nceput pînă şi să *lucreze* pentru el!

Gina ridică sprîncenele:

– Şi tu nu?

– Asta-i altceva! Ea are toţi banii de care are nevoie, dar eu trebuie să-mi fac o carieră; nu pot depinde de ea la nesfîrşit. Pur şi simplu e cu el tot timpul! Iar apoi lipseşte şi toată noaptea, ca şi cum puţin i-ar păsa ce gîndesc eu.

– Bine, dar îi spui ce gîndeşti?

– Nici nu vrea să ştie!

– Îi spui? Mergi vreodată la ea să-i spui: „Am nişte probleme, mami, şi aş vrea să vorbim despre ele"?

– Nu-i zic „mami".

– Aşa e. Niciodată nu-i-ai spus. Cînd erai mică, de patru, cinci ani, cîteva luni ai numit-o Claire. Te ducea cu ea la serviciu fiindcă guvernanta era bolnavă, ai auzit pe cineva spunîndu-i aşa şi ai prins-o din zbor. Mai ţii minte? Tuturor li s-a părut foarte drăgălaş, dar Claire nu era sigură că-i plăcea. Apoi ai revenit la „mămica" şi toată lumea a fost mulţumită. Voi două v-aţi simţit într-adevăr grozav împreună; era minunat să fiu cu voi. Mă făceaţi să mă simt bine fiindcă vă iubeaţi, şi se vedea. Deci, îi spui ce gîndeşti? Vreodată?

– Nu, răspunse Emma. Nu vreau.

– De ce?

– Fiindcă... de-aia.

– Fiindcă de ce? Fiindcă te simţi prost făcînd ceea ce faci?

– Nu! strigă Emma. Nu mi-e ruşine de nimic!

Coborî de pe taburet şi privi vag în jur, vrînd să iasă dar temîndu-se să nu-l piardă pe Brix.

– Cred că e timpul să plec.

– Iubito, cred c-ar trebui să discuţi cu mama ta. Ai puţină încredere în deşteptăciunea şi capacitatea ei de a te înţelege. Te iubeşte atît de mult, ştii, nu vrea decît să te-ajute să fii fericită.

Emma stătea tăcută în îmbrăţişare. Gina oftă:

– O.K., dar gîndeşte-te.

Se retrase, cercetîndu-i faţa:

– Ascultă, aici ai să înnebuneşti; de ce nu te duci să-l

aştepţi în biroul lui?

– Cred c-aş putea. Niciodată n-am făcut-o.

– De ce nu? S-ar bucura să te vadă, nu-i aşa?

– Sigur că da! Numai că... înţelegi, nu-i plac deloc surprizele.

– Du-te, o îndemnă Gina. Ai să te simţi mai bine. Şi, ascultă, hai să mai încercăm odată. Diseară cînd ajungi acasă, ce-ar fi ca tu şi mama ta să vă aşezaţi şi să staţi de vorbă? Despre orice. Despre mărunţişuri, despre lucruri importante... Despre fotomodelism, mîncare, haine, politică, sex, despre *vreme,* pentru numele lui Dumnezeu, dacă altceva nu vă trece prin minte. Problema cu voi două e că nu comunicaţi; trăiţi în aceeaşi casă dar nu vă găsiţi. Nu ajunge că vorbeşti cu Hannah; trebuie să stai de vorbă şi cu mama ta.

– Hannah nu încearcă să mă convingă să renunţ la totul şi să mă duc la colegiu.

– Să renunţi la *totul?*

– În fine, ştii ce vreau să spun.

– Hannah nu ţi-e mamă, Emma; nu are aceleaşi responsabilităţi pe care le are mama ta. Şi sînt sigură că nici Claire n-a mai vorbit de mult despre colegiu. Nu-i aşa? L-a mai pomenit o singură dată, de cînd ai început munca de model?

– Nu, răspunse Emma, aproape neauzit.

– Atunci, care-i problema? Eşti model, îţi place, ea face design grafic, ceea ce-i place foarte mult, toată viaţa şi-a dorit propriile ei proiecte iar acum le poate face, aşa că aveţi destule despre ce să vorbiţi. Şi-atunci, de ce să nu faci o încercare?

– Pot să-ncerc. Ea e aia care nu prea vorbeşte, în ultima vreme.

– Ei, asta am vrut să spun. Nici tu. Atunci, faci o încercare, bine? Promiţi?

– Voi încerca. Ştiu că vrei să mă ajuţi, Gina, doar că nu ştii cît de greu e. Şi nimeni nu înţelege cu adevărat ce simt.

O sărută scurt pe obraz şi se îndepărtă, în lungul

coridorului, spre biroul lui Brix, aflat la cîteva uşi distanţă de al tatălui său. Încăperea era cufundată în întuneric; Brix trăsese draperiile în calea soarelui coborît, de noiembrie, iar luminile erau stinse.

Emma aprinse un lampadar şi porni fără ţintă prin încăpere, privind fără interes fotografiile produselor Eiger afişate pe pereţi.

Luă o revistă şi o răsfoi, apoi o aruncă la loc; era atît de nervoasă încît îi tremurau mîinile. *Ar fi mai bine să plec; n-ar putea suferi să mă găsească aici. Şi cînd îi dau telefon se înfurie. Îi place ca lucrurile să meargă numai aşa cum le plănuieşte el.* Rătăci prin cameră, privind cele două fotografii de pe birou.

O femeie, poate mama lui, şi încă una, mai tînără. Cine era? „Nu eu," îşi spuse Emma. „Are o mulţime de fotografii de-ale mele şi le-ar putea cere lui Hale sau Tod încă o sută, dac-ar vrea. Dar cred că nu vrea."

Îşi tîrî fără ţintă mîna pe suprafaţa lustruită a biroului. N-avea nici un motiv să stea acolo. O ştia. Ar fi fost îngrozitor să rămînă, dacă el nu voia s-o vadă şi se uita la ea cu privirea aceea rece pe care-o avea uneori, ca şi cum i-ar fi stat în drum. Îşi muşcă buza. *Brix, te rog, doreşte-mă. Te iubesc, te iubesc, te rog, iubeşte-mă.*

Biroul era aproape gol, cu excepţia unei mape din care ieşeau marginile cîtorva hîrtii.

Emma văzu pe cea de deasupra inscripţia *„PK-20, test de sensibilitate umană"*. „PK-20-ul meu", medită ea. Se simţea bine gîndindu-se la noul produs. Nu era doar o fată oarecare, aşteptîndu-l pe Brix.

Era Fata Eiger pentru PK-20, iar Brix spunea că PK-20 avea să facă din *Eiger Labs* una dintre cele mai mari companii de cosmetice din ţară, poate chiar din lume. *Mă aflu în miezul problemei, ocup locul cel mai important, un fel de simbol.*

Şi Brix lucra la aceeaşi problemă. Lucrau împreună. Poate scrisese ceva despre ea, îşi spuse Emma. Poate în acele hîrtii scria cît de bună era pe post de Fata Eiger. Sau... poate nu atît de bună pe cît credea ea.

Deschise mapa şi se aplecă să citească prima pagină.

Data: 30 martie

Destinatar: Quentin Eiger

Expeditor: Kurt Green

Subiect: PK-20, teste de sensibilitate umană.

Cu privire la întîlnirea noastră anterioară de astăzi, doresc să rezum o parte din cele mai recente rezultate ale testării produselor PK-20 pe subiecţi umani: 4% din subiecţii testelor au prezentat o diversitate de reacţii alergice minore ale pielii. Cîţiva subiecţi au manifestat conjunctivită, care poate să fi fost provocată de către bacteria pseudommous aeruginosa sau printr-o reacţie alergică faţă de unul dintre componenţii produsului, ambele cazuri putînd determina vătămări ale corneei. Aşteptăm peste cîteva zile raportul laboratorului cu privire la cauze. Desigur, după cum aţi subliniat, nu putem fi siguri în acest moment că reacţiile observate nu au fost cauzate de altceva, în afara produselor PK-20. Testul t2, care începe mîine, ne va ajuta să izolăm cauza oricăror reacţii adverse.

Nedumerită, Emma citi din nou. N-avea nici un sens. Ştia despre Crema Reparatorie Oculară, căci făcuseră fotografii o zi întreagă, insistînd asupra ochilor ei. Urma să publice reclamele şi să expedieze crema spre magazine în luna martie, împreună cu alte vreo cincizeci de produse din linia PK-20. Atunci, care putea fi problema? Cineva făcuse o greşeală. Ridică foaia de hîrtie şi o privi pe cea de dedesubt.

Data: 21 iulie

Destinatar: Quentin Eiger

Expeditor: Kurt Green

Subiect: PK-20, teste de sensibilitate umană (testul 2)

Rezultatelor celor mai recente teste asupra produselor PK-20 confirmă o incidenţă de 4-5% a subiecţilor

testați supuși reacțiilor alergice ale pielii. Subiecții au prezentat unele din următoarele simptome: arsuri minore, mîncărimi, iritații, foliculită, erupții acneiforme și dermatite alergice de contact. Suplimentar, 1% dintre subiecții care au folosit Crema Reparatorie Oculară au manifestat conjunctivită alergică, iar un subiect a prezentat o reacție gravă, rezultînd în orbirea la un ochi. (Notă: s-ar putea să reiasă că subiectul a folosit necorespunzător produsul, în pofida atentelor noastre instrucțiuni.) Testele suplimentare au confirmat că sursa reacției alergice se află în ingredientele brevetate ale compusului PK-20. Voi fi gata să vă prezint un raport complet la începutul săptămînii viitoare.

Emma se cutremură. Privi în spatele ei. Cabinetul era cufundat în penumbră, cu excepția locului de lîngă lampadar, unde stătea ea, și domnea o tăcere atît de adîncă încît părea izolat fonic. „E o greșeală", repetă fata în sinea ei. „Am să-l întreb pe Brix. Nu poate fi nimic în neregulă cu PK-20; a spus că e un produs minunat."

Nu-l întreba pe Brix. Parcă ar fi vorbit o voce dinlăuntrul ei. Rămase nemișcată, cu capul în piept. Îl iubea pe Brix, dar cum ar fi putut vorbi cu el despre problema aceea? Să recunoască faptul că citise ceva de pe biroul lui, ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, și să-l audă spunînd... „ce?" Ce-ar fi spus Brix?

Cu mișcări încete, tăcute, în încremenirea camerei, Emma închise dosarul. „Gina," își aminti ea. „Gina lucrează în laborator; pe ea am s-o întreb." Stinse lampa și ieși tiptil, deși nu știa de ce proceda astfel, închizînd încetișor ușa în urma ei.

– Cred că nu mai pot să-l aștept, îi spuse ea secretarei lui Brix, fără să se oprească, în timp ce trecea prin dreptul biroului acesteia. Oricum, nu era ceva important. Voiam doar să-l salut.

Și porni înapoi, spre laboratorul unde fusese fotografiată, apoi către următorul, la locul de muncă al Ginei.

Dar era trecut de ora cinci și Gina plecase.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă unul dintre chimiști.

Emma clătină din cap:

– Am să-i las un mesaj.

Mîzgăli cîteva cuvinte, cerîndu-i Ginei s-o sune la telefon, şi i-l puse pe masa de lucru, apoi se duse la maşină. Conducînd ca melcul prin traficul aglomerat de la sfîrşitul după-amiezei, încercă să se gîndească la cele citite, dar în loc de asta se gîndi la Brix şi la ultima lor întîlnire, cu zece zile în urmă. Fusese minunat, dar şi cumplit.

În prima parte, cea minunată, se duseseră la un film pe care nici măcar nu şi-l mai putea aminti, iar el o ţinuse de mînă tot timpul, descriindu-i cerculeţe cu degetul în palmă pînă crezuse că se va topi în fotoliu, atît de mult îl dorea. După aceea, au mers la el acasă, unde el a dezbrăcat-o, foarte lent, aţîţîndu-i pe amîndoi, iar Emma se udase atît de tare încît îi era jenă, dar Brix rînji cînd o atinse, o culcă pe pat şi-şi plimbă gura, sărutîndu-i tot trupul, lingînd-o cu mici sărutări. Iar apoi, fără o vorbă, o penetră, pistonînd înăuntrul ei. şi la fel de brusc rămase nemişcat, zăcînd greu peste sînii Emmei, cu gura pe gîtul ei.

– Trăznet păpuşica, fantastică, murmură el.

Emma zăcea nemişcată, dorindu-l din nou înăuntru, dar încet şi dulce, astfel încît să poată juisa şi ea, ca el. Brix însă se sculă şi-şi aduse la pat rezerva de praf şi tubul ce scînteia în lumină – şi, rezemaţi de tăblia patului, cu picioarele, şoldurile şi umerii atingîndu-li-se, au început să inhaleze prelung, inspirînd adînc pudra.

Indiferent de cîte ori o făcea, Emma se minuna de perfecţiunea pe care părea s-o imprime în toate. Brix ştia cum să facă totul atît de limpede şi frumos, numai pentru ei; altcineva nu mai conta. O cuprinse cu un braţ, deschise televizorul şi rămaseră nemişcaţi, privind spre ecran. Nu avea sonor, dar culorile dansau atît de orbitor în odaia întunecată încît pe Emma o hipontizau. Se umflau, se comprimau şi pîlpîiau, apărînd şi dispărînd, păreau să cînte într-un cor ascuţit care-i reverbera în ţeastă. Întinse gura spre Brix şi-l sărută profund, iar corul

se înteţi în jurul lor pînă crezu că n-avea să mai poată suporta atît de multe senzaţii în acelaşi timp.

– Te iubesc, te iubesc; spuse, mişcîndu-şi buzele lipite de ale lui. Te rog, iubeşte-mă, te rog, te rog.

– Oricînd vrei, spuse el şi, trăgînd-o deasupra, pătrunse în ea din nou, înainte ca Emma să-i fi putut spune că nu la asta se referea.

– Brix, şopti ea, însă mîinile lui îi erau pe sîni şi, cînd se aplecă spre el, Brix îi luă în gură un sfîrc, jucîndu-se cu limba, iar Emma uită de orice altceva. De astă dată o lăsă să se mişte în ritmul ei propriu pînă-i auzi ţipătul, după care, cu mîinile pe şoldurile ei, o mişcă pînă ajunse să scoată gîfîielile despre care Emma ştia că exprimau satisfacţia lui cu ea. Culcată cît era de lungă peste trupul lui musculos, începu să-l sărute încetişor, afectuos.

– Îţi mulţumesc, spuse, iar Brix nu avu nimic împotrivă.

Încă mai erau sub efectul drogului cînd a dus-o acasă, noaptea tîrziu, iar modul maşinii de a luneca în zigzag pe drumul pustiu o înspăimînta şi spuse ceva, nu mai ţinea minte ce, în legătură cu doza prea mare de coca atunci cînd urma să se urce la volan. Brix se înfurie, iar la cîteva străzi de casa ei coti brusc, oprind, şi se aplecă prin faţa ei să-i deschidă portiera. Rămase nemişcat, cu privirea drept înainte, aşteptînd-o să coboare.

– Brix, nu înseamnă că n-am încredere în tine, spuse ea vlăguită, înfricoşată la vederea chipului său împietrit; se aplecă să-l sărute pe obraz, încercînd să-i ajungă gura, dar el refuză să se întoarcă spre ea. Brix, te iubesc, ştii bine. Poţi face orice vrei...

Începu să plîngă, în tăcere, ştiind că Brix nu putea suferi să-i audă suspinele. Într-un tîrziu, coborî din maşină şi rămase alături, în picioare. Fără s-o privească, Brix întinse din nou mîna, trînti portiera şi demară, lăsînd-o pe strada întunecată, doar cu cîteva ferestre luminate strălucind printre copacii golaşi, ca pentru a o face să simtă că era aproape acasă.

Trecuseră de-atunci zece zile, iar Brix nu-i mai tele-

fonase. Emma contase pe întîlnirea de azi, la slujbă. Se întreba dacă nu cumva plecase intenţionat din clădire, în timp ce ea era fotografiată, ca s-o evite. Poate n-avea să-l mai vadă niciodată.

Dădu colţul străzii ei şi-şi dădu seama că tremura. Abia putea ţine volanul. Parcurse aleea, pînă în garaj, lîngă maşina Clairei, şi rămase nemişcată, impunîndu-şi să se calmeze. „Sînt într-un hal fără de hal", îşi spuse. „Nu pot intra aşa în casă."

Se întrebă ce se întîmpla cu ea. Niciodată nu se mai simţise astfel, atît de neajutorată, ca şi cum totul ar fi fost prea mare şi prea greu de înfruntat, ca şi cum ar fi putut apărea orice, s-o doboare. „Trebuie să încetez," insistă Emma în sinea ei. „Nu pot s-apar aşa în faţa mamei."

Problema cu voi două e că nu comunicaţi; trăiţi în aceeaşi casă dar nu vă găsiţi.

„Nu pot. Nu pot vorbi cu ea, fiindcă mi-e frică s-o privesc. Va vedea că e ceva în neregulă cu mine; ştie că mă culc cu Brix. Va afla şi despre droguri." O, Doamne, mai bine nu mă năşteam.

„Aş putea să mă sinucid. Închid uşa garajului, pornesc maşina, adorm şi gata. Dar mama şi Hannah ar auzi uşa închizîndu-se; s-ar întreba unde sînt; ar veni să mă caute."

– Of, încetează, spuse ea cu voce tare.

Glasul îi suna straniu în garajul gol, ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva. „Încetează, încetează, încetează," continuă în sinea ei; „te porţi ca un copil nesuferit. Termină cu plînsul; n-ai nevoie de mama ta; Brix ţi-a spus că n-ai nevoie. Eşti femeie în toată firea; nu ai nevoie decît de tine însăţi."

În spatele Emmei, pe alee se înscrise o maşină. Miji ochii să vadă cine era la volan. Coborî un bărbat înalt, care se opri alături, privind spre casă. Nu părea periculos, aprecie Emma; părea drăguţ. Nu era nici pe departe atît de chipeş ca Brix, dar era mai vîrstnic şi părea oarecum mai clar definit, se ţinea mai drept decît Brix. Brix, trebuia Emma să recunoască, um-

bla destul de adus. Acest om era costeliv, cu părul brunet începînd să încărunțească, buclat la ceafă şi fluturînd slab în briza apropiatei seri. Nu purta decît un sacou sport, deşi se făcuse frig, şi avea în mînă o servietă. O văzu pe Emma şi intră în garaj, venind spre fereastra deschisă a maşinii.

– Emma Goddard? Sînt Alex Jarrell.

Îi întinse mîna, iar Emma i-o strînse, pe fereastră.

– Îmi cer scuze; pare un moment nepotrivit, continuă el, văzîndu-i şiroaiele de lacrimi de pe obraji. Pot reveni mîine.

– Nu, e-n regulă, răspunse Emma, gîndindu-se că era frumos din partea lui să vorbească astfel. De unde-mi ştiți numele?

– Am citit despre dumneata şi mama dumitale, şi am cunoscut-o odată la o petrecere, în Norwalk. Este acasă?

– Maşina ei e aici, deci cred că da.

Deschise portiera, iar Alex făcu un pas înapoi.

– Probabil e înăuntru. Ce doriți de la ea?

– Un articol pentru o revistă. Sînt ziarist, iar *Vanity Fair* doreşte să publice un reportaj despre dumneavoastră două.

Emma clătină din cap:

– Despre mine, nu. Mama a cîştigat la loterie, nu eu. Pariez că oamenii aceia v-au spus să scrieți despre ea, iar despre mine n-au scos o vorbă.

Alex zîmbi:

– Ai dreptate; n-au spus. Dar eu scriu ce vreau. Şi, din cîte-am auzit, dumneavoastră două sînteți atît de apropiate încît nu te-aş putea exclude pe dumneata.

Emma roşii.

– Pe aici, îl pofti ea, deschizînd uşa spre un antreu care ducea în bucătărie. Hannah şi Claire stăteau la masă, în bovindou; Claire schița ceva pe un bloc mare de desen, iar Hannah curăța mere, stînd de vorbă. Emma se opri în uşă, cu Alex la un pas în urma ei. Îl auzi trăgîndu-şi respirația la vederea mamei ei, dar nu-i dădu

nici o atenție; avea din nou ochii plini de lacrimi, căci încăperea arăta atît de frumos. Era luminoasă şi caldă, ferită de frigul lunii noiembrie. Intră, uitînd de Alex, şi abia văzînd-o pe Hannah.

– Bună, salută ea şi se aşeză lîngă mama ei; Claire, însă, cu sprîncenele înălțate, privea în spatele fetei. A... Dumnealui e Alex... ăă...

– Jarrell, se prezentă Alex, intrînd, cu mîna întinsă. Ne-am cunoscut la un banchet de binefacere, în Norwalk.

– Mi-aduc aminte.

Îi dădu mîna şi o prezentă pe Hannah.

– Dar nu înțeleg... continuă ea, cu o scurtă privire spre Emma.

– Am întîlnit-o pe Emma afară şi i-a spus că doresc să vă iau un interviu, explică Alex. Mi s-a cerut un articol despre dumneavoastră pentru *Vanity Fair*. Îmi cer scuze că am dat buzna, dar eram cu maşina, în drum spre New York, şi am profitat de ocazie ca să vă găsesc adresa. Dacă putem stabili o întîlnire, plec imediat.

– Lucrați pentru *Vanity Fair*? întrebă Claire.

– Nu, sînt liber profesionist. Am scris la mai multe reviste, în diverse perioade.

– Şi doriți să scrieți un articol despre mine datorită loteriei? Asta s-a întîmplat în luna mai.

– Iar articolul meu nu se va publica decît în aprilie sau mai, anul viitor. Nu loteria propriu-zisă mă interesează, ci felul cum v-a schimbat averea modul de viață; cum vă simțiți în noua situație; cum ne afectează banii pe toți; cum echilibrați viața de dinainte cu viața care vi s-a deschis acum, cu toate aceste uşi care vi se deschid pentru prima oară.

– Cei de la revistă vorbesc despre uşi care se deschid?

– Nu, eu vorbesc. De ce?

– La fel m-am gîndit şi eu. Dar nu cred...

Lăsă fraza în aer, privind din nou spre Emma, şi spre Hannah.

– Uitaţi, putem intra în domeniul personal numai atîta cît doriţi, o asigură Alex. Dumneavoastră stabiliţi liniile directoare. Nu-mi bag nasul şi nu violez problemele confidenţiale. Vă dau cuvîntul meu.

– Iar Emma cu ce se-alege de-aici? întrebă Claire.

– Cu publicitate. Cam atît. Eu sînt plătit; fotograful, la fel; iar revista se va vinde în mai multe exemplare – cel puţin, aşa speră ei. Mulţi oameni cu bani doresc să li se facă publicitate. Dacă vă număraţi printre ei, aveţi o ocazie excelentă s-o obţineţi. Dacă nu...

Claire continua să-l privească, plină de curiozitate.

– Credeţi că n-o doresc.

– Nu am dreptul să cred nimic, zîmbi Alex, cu un surîs larg care-i îmblînzi linia ascuţită a bărbiei şi şanţurile obrajilor. Dar presupun că nu sînteţi ahtiată după ea.

Emma îi văzu privindu-se şi simţi o scînteie de interes. Se plăceau. Mama ei nici nu se mai uitase la vreun alt bărbat, de cînd îl cunoscuse pe Quentin. Dar dacă-l plăcea pe Alex, şi ajungea să-l cunoască mai bine, poate avea să renunţe la Quentin.

În fond, trebuia să descopere după un timp că nu era deloc un om cumsecade; Brix o ştia, şi avea s-o afle şi Claire în cele din urmă – iar atunci, toate aveau să se rezolve. Emma începu să se înveselească. Lucrurile se rezolvă întotdeauna, dacă aştepţi.

Se uită la Hannah şi o văzu privind îngîndurată spre Claire, aproape ca şi cum ar fi ticluit ceva. „Hannah e de aceeaşi părere," reflectă fata, cu o emoţie crescîndă; „şi ea vrea ca mama să scape de Quentin. Şi ar putea face ceva în sensul ăsta; pe ea, mama o ascultă."

– Ce-ar fi să rămîneţi la cină? întrebă Emma pe neaşteptate. Aţi putea începe interviul imediat.

Claire şi Alex se arătară surprinşi, iar Claire începu să se încrunte. Alex, însă, clătină din cap.

– Vă mulţumesc; mi-ar surîde ideea, dar sînt în drum spre New York. Altă dată, cu plăcere.

Scoase din buzunarul sacoului o mică agendă.

– Ați dori să stabilim o zi? o întrebă el pe Claire. Cred că va ieși un articol bun și mi-ar plăcea foarte mult să-l realizez. Și vă dau cuvîntul meu că nu veți fi jenată sau rușinată de nimic din el.

– Cum puteți promite așa ceva? întrebă Claire. Credeam că ziariștii își urmează subiectele ori încotro îi conduc.

– Nu cred că acest articol va duce în mlaștini tenebroase sau alei dosnice, îi zîmbi el. Dacă mă înșel, îl puteți contramanda oricînd.

– Generos din partea dumneavoastră. Cred că mi-ar plăcea să văd ce scrieți.

Zîmbetul îi deveni mai luminos.

– Perfect. Putem începe mîine?

– Aha. Păi, de ce nu? Lucrez, dar dacă vreți să veniți la trei... nu, la patru ar fi mai bine. Așa, îmi rămîne aproape toată ziua.

– Lucrați?

– Putrem vorbi mîine despre asta.

– Atunci, la patru, băgă Alex agenda la loc.

– N-ați notat, observă Emma.

– Nu există nici un risc să uit, răspunse el, întinzîndu-i lui Claire o carte de vizită. Sunați-mă dacă intervine ceva. Altfel, voi fi aici. Emma, îți mulțumesc că m-ai primit în casă. Domnișoară Hannah, sper să vorbesc și cu dumneavoastră.

– O, mi-ar face mare plăcere, replică Hannah, veselă.

Emma o privi pe Claire conducîndu-l pe Alex la ușă și închizînd-o apoi în urma lui.

– E drăguț, spuse.

– Cred că e cinstit, comentă Hannah, iar Emma știu că, din partea ei, era cea mai mare laudă pentru oricine.

– Nu-i frumos că se tot întîmplă lucruri noi? o întrebă Emma pe mama sa.

– E doar un interviu, observă Claire. Nu le-ai uitat pe toate celelalte, din mai, nu-i așa? Acesta s-ar putea să fie puțin altfel, dar se reduce la aceleași întrebări.

– S-ar putea totuşi să fie cu totul altfel, se încăpăţînă Emma. De unde poţi să ştii?

– Ai putea vorbi despre munca ta, îi spuse Hannah lui Claire. Şi despre a Emmei. Poate nu vrei publicitate, dar pariez că prietenul tău Quentin, da. Şi-ncă multă.

Telefonul sună şi Emma se năpusti să răspundă. Cînd reveni, dansa prin încăpere.

– Brix a fost; un prieten de-al lui dă o petrecere în New York mîine seară. Dans şi ceva muzică. Stăm toată noaptea.

O privi pe Claire, provocînd-o să spună ceva.

– Aş prefera să vii acasă, spuse Claire după un moment, dar probabil e mai sigur aşa decît să conduci tîrziu maşina.

Ezită.

– Emma, eşti fericită cu el?

Mergi vreodată la ea să-i spui: „Am nişte probleme, mami, şi aş vrea să vorbim despre ele"?

„Nu pot s-o fac", răspunse în sinea ei Emma, deznădăjduită. „Nu pot, nu pot."

– Bineînţeles, rosti ea, cu cuvintele năvălindu-i şuvoi. E minunat. Îl iubesc. Şi-mi place şi ceea ce fac acum şi niciodată n-am mai fost aşa de fericită.

Îşi auzi ezitarea din voce şi unda de sfidare, dar nu avea ce face.

– Ne aşezăm la masă?

– Ei, e plăcut să te aud cerînd de mîncare, în sfîrşit, replică Hannah, vocea ei voioasă umplînd golurile lăsate de cea subţiată a Emmei. Şi vreau să aud totul despre sesiunea foto de azi, cum a fost la laborator, în ce poziţii te-a pus să stai fotograful – cum îl cheamă? Talent? Ce nume uluitor – ce-ai purtat pe tine, cam totul. Poate Alex o să le scrie în articolul lui şi vei ajunge un model celebru mai devreme decît te aşteptai. Iar dacă vorbeşti despre munca ta, Claire, s-ar putea să primeşti comenzi, dacă le doreşti; n-ai nevoie de Quentin pentru nimic din ce te hotărăşti să faci. Şi ce plăcut e să-l cunoaştem pe Alex; pare atît de diferit, în comparaţie cu alţii.

Duse castronul cu mere cojite şi tăiate felii la chiuvetă, unde aştepta un foietaj de plăcintă.

– Dumnezeule, nu-i minunat, cît de multe motive avem să aşteptăm cu nerăbdare ziua de mîine!

CAPITOLUL 10

Alex puse un mic magnetofon pe braţul fotoliului.

– Sper că nu te deranjează, îi spuse el lui Claire. Îmi place să vorbesc cu oamenii fără să fac însemnări.

Se rezemă de spătar şi privi în jur.

– Minunată cameră.

– Da, nu-i aşa? confirmă Claire. Tocmai am renovat-o ca să pot lucra acasă. E cel mai perfect studiou pe care l-am avut în viaţa mea. Doreşti o cafea? Sau un ceai?

– Cafea, mulţumesc. Cum se face că n-ai avut niciodată un studiou?

– Nimeni nu mi-a oferit vreunul şi pe-al meu propriu nu mi-l puteam permite.

Deschise o uşă albă, dînd la iveală un dulap alb cu o chiuvetă mică, un frigider sub tejghea şi două ochiuri de aragaz.

– Cînd eram la *Danbury Graphics*, lucram în aceeaşi încăpere cu încă douăzeci şi patru de persoane – douăzeci şi cinci de planşete de proiectare aliniate una lîngă alta –, iar acasă aveam masa de sufragerie, sau un bloc pe care-l ţineam în poală.

Turnă cafea în două ceşti, dintr-un termos argintiu.

– Iar acum, am un birou la *Eiger Labs* şi e perfect, dar nu e studiou şi nu-mi aparţine.

Alex o privi cum aranja ciorchini de struguri roşii pe o tavă de răchită. Purta jeanşi albi şi un pulover negru. Frumuseţea ei nu mai era atît de gingaşă pe cît şi-o amintea din ajun, cînd o văzuse în bucătărie. Aici, în propriul său spaţiu de lucru, părea mai tăioasă, iar Alex observă amănunte care-i scăpaseră: liniile proeminente

ale pomeților, curbura curată a bărbiei, gura generoasă și sprîncenele drepte, inteligența ageră din ochi. O femeie fermecătoare, își spuse el, simțind la vederea ei aceeași plăcere ca atunci cînd admira un tablou de preț.

De fapt, toată camera îl încînta. Totul reflecta un superb simț al culorilor și proporțiilor. Era spațioasă, pătrată, mobilată cu o canapea și două fotolii albe, grupate strîns împrejurul unei măsuțe de granit, pe un covor popular azer cu modele stridente. Două planșete de desen stăteau în apropierea ferestrelor goale, cu cîte un dulăpior alb rulant de instrumente grafice lîngă fiecare; de-a lungul unui perete întreg se aflau rafturi pline de cărți, reviste și mici sculpturi, coșuri africane, vase de ceramică și sfeșnice de argint amplasate aparent la întîmplare printre cărți, dar arătînd oarecum ca și cum s-ar fi aflat exact la locurile potrivite.

Picturi abstracte și afișe înrămate se vedeau prinse pe pereți, luminate puternic, ca toate celelalte din încăpere de altfel, de mai multe lămpi decît văzuse Alex vreodată într-o singură cameră. Se găseau lămpi pe fiecare masă, lampadare, aplice, proiectoare montate pe șine în tavan și lămpi flexibile întinse peste planșetele de proiectare ale lui Claire, și toate erau aprinse, umplînd de lumină colțurile studioului și alungînd întunericul timpuriu de noiembre din afara ferestrelor.

Claire îl văzu privind în jur, numărînd.

– Nu-mi plac camerele întunecoase, spuse ea, apoi rîse ușurel. Se vede destul de bine.

– Ceea ce nu se vede, spuse Alex, e felul cum ai făcut toate astea.

Dintr-un gest, indică întreaga încăpere.

– N-am nici cea mai vagă idee cum se poate crea ceva atît de cuprinzător.

– Mulțumesc. Îmi place cuvîntul. Unde-ai încercat?

– Asta-i problema. Locuiesc în ceea ce se cheamă un apartament-studio, la New York. De fapt, constă dintr-un *living-room*, un dormitor destul de mare pentru un pat dublu și un scaun, și o cambuză pentru o singură per-

soană fără aspirații de bucătar şef. Am încercat să-mi mențin mobilierul la minimum pentru a obține o senzație de spațiu; n-a fost greu, de vreme ce erau resturi de la felurite familii, pe care le-am cules din garajele cu vînzare din New Jersey. Unde-ai avut camerele întunecoase care nu-ți plac?

– În apartamentul nostru, înainte de-a fi cumpărat casa asta.

– Cel cu camera pentru un bloc de desen în poală?

– Da, dar nu era numai mic; nu avea lumină. Se afla la parterul unui duplex, una dintre casele acelea vechi de pe Strada Principală din Danbury care fuseseră scobite sub forma a patru apartamente, apoi unul dintre acestea împărțit în două, iar jumătatea din spate era a noastră. Dădea spre o alee şi, cu latura, spre stradă, dar avea ferestre mici, la nord. Nu vedeam niciodată soarele. Ai locuit în New Jersey?

– Da.

Cum Claire nu spuse nimic, Alex continuă:

– Locuiam acolo cu soția şi fiul meu. Soția a murit, şi m-am mutat la New York.

– Şi fiul?

– L-am adus şi pe el la New York, dar nu ca să locuim împreună; stă la sora mea şi soțul ei, cîteva străzi mai încolo de apartamentul meu. Am vîndut casa cu tot ce-avea înăuntru; nu mai suportam să le văd în ochi.

Se foi în fotoliu şi răsturnă magnetofonul pe jos.

– Ei, poftim, îi rînji el lui Claire, aplecîndu-se să-l ridice. Dacă există un Dumnezeu al presei, ăsta-i el – sau ea – amintindu-mi că am venit aici ca să lucrez. Vorbeşte-mi despre apartamentul întunecat şi călătoria de-acolo pînă în casa asta atît de frumoasă.

Claire zîmbi.

– Este o călătorie; ce mod potrivit de-a spune. Dar îşi tot schimbă direcțiile. Sau destinația se schimbă. Se pare că nu ştiu încotro se îndreaptă. Încotro mă îndrept eu.

Înălță sprîncenele, surprinsă.

– Nu ştiu de ce-am spus asta. Nu-i un lucru pe care l-aş dori publicat.

– Atunci, nu-l vom folosi, replică Alex, cu uşurinţă. Contribuie la asta şi munca la *Eiger Labs?*

– Probabil. Îmi pare rău că mă exprim atît de vag, dar se întîmplă atîtea şi e greu să găsesc centrul.

Tăcu. Alex aştepta, rezemat de spătar, relaxat, fără s-o grăbească.

– Cred că m-am gîndit întotdeauna că banii m-ar ajuta să-mi găsesc un punct central: că, numai să fi avut destui, mi-aş fi putut organiza viaţa în jurul factorului pe care-l consideram mai important; că banii vor cumpăra, înainte de toate, timpul de care am nevoie ca să privesc în jur şi să rînduiesc lucrurile într-o oarecare ordine a importanţei, pentru ca apoi să pornesc după ele. Să organizez, să planific, după care să trăiesc. Să trăiesc cu adevărat, urmîndu-mi propriile sentimente şi dorinţe. Şi, în unele sensuri, asta am şi făcut. Dar sînt altele care încurcă totul. Nu-i deloc simplu.

– Vrei să spui, controlul nu e simplu.

Păru din nou surprinsă.

– Da, exact. Crezusem că primul lucru pe care aveam să-l cumpăr cu bani era controlul, imediat după timp. Şi am într-adevăr mai mult control acum decît am avut oricînd, cel puţin asupra unei părţi din viaţa mea.

Se ridică şi aduse la masă termosul argintiu, umplînd din nou ceştile.

– Am cumpărat casa asta la o jumătate de oră după ce am venit s-o văd prima oară şi am plecat din apartament imediat ce am putut să cumpărăm mobila şi să ne mutăm. Şi nici acum nu pot crede întotdeauna că-i a mea; mă trezesc dimineaţa şi mă gîndesc cît e de uimitor că sînt aici, că am făcut acest... salt, de la ceea ce eram la ceea ce sînt acum.

– Iar ceea ce eşti acum diferă de ceea ce erai?

Îl privi îngîndurată.

– Nu ştiu. Sper că nu, dar acum văd lucrurile altfel, şi Emma de asemenea; o pot observa în modul cum

vorbim despre ceea ce urmează să facem şi ce vrem... Nu ştiu. Trebuie să mă gîndesc la asta.

– Ei, vom reveni, spuse Alex, deşi era lucrul care-l interesa cel mai mult pentru reportaj şi motivul pentru care acceptase ceea ce altminteri părea o însărcinare banală. Ce schimbări au intervenit din perioada cînd ai cumpărat casa şi pînă în momentul de faţă?

– Camera asta, pe de o parte. Restul casei era perfect, dar nu avea nici un studiou, şi m-am hotărît să-mi creez spaţiul la care visasem. Şi acest lucru era incredibil: că o puteam face într– adevăr exact aşa cum voiam şi, de îndată ce am luat decizia, am sunat un antreprenor şi l-am pus să mi-o amenajeze. Nu m-am întrebat dacă mi-o puteam permite, nici nu mi-am atenuat unele idei fiindcă ar fi fost prea costisitoare; pur şi simplu am făcut-o. Dar asta n-are nimic de-a face cu controlul asupra a ceea ce se întîmplă pentru a-ţi putea clădi o viaţă în jurul lucrurilor care sînt cele mai importante pentru tine; n-are legătură decît cu cheltuirea banilor. La care am ajuns foarte pricepută.

– A trebuit să înveţi cum?

– Da, dar e uimitor de uşor de învăţat.

– Doar făcînd-o?

– Mai ales. Există, însă, o artă de a cheltui banii bine, de a obţine tot ce e mai bun în orice domeniu, şi pe-asta nu-s sigură că am dibuit-o singură. Am beneficiat de ajutorul unor experţi, cîteva femei pe care le-am cunoscut, şi care mi-au arătat moduri de a cheltui banii la care nu mă gîndisem niciodată.

– Sper că e amuzant.

Claire zîmbi.

– Foarte amuzant. O mare parte din timp, e ca un joc: de fiecare dată cheltuieşti banii pe care-i cîştigi. Şi cîştigi întotdeauna; ăsta-i un sentiment puternic. Înainte, mă sileam să uit tot ce citeam despre călătorii, concerte sau teatru, şi priveam în partea cealaltă cînd treceam prin dreptul vitrinelor. În special în preajma Crăciunului, cînd totul este exagerat şi toată lumea înnebuneşte pe

ideea că dacă nu cumperi, cumperi şi iarăşi cumperi, nu eşti bun de nimic, sau nu eşti un părinte bun sau normal sau cum vrei. Oricum, eu le refuzam pe toate pentru că nimic nu-mi era la îndemînă, în privința vieții mele acele lucruri pur şi simplu nu existau. Dar, deodată, iată-le, aşteptîndu-mă toate.

– Cît se poate de reale şi drept la vîrful degetelor, completă Alex.

– Exact. Asta a fost aproape primul lucru la care m-am gîndit: destul de aproape ca să le ating. Era atît de ciudat; nu mă mai săturam.

– Cam ca şi cum ai fi fost hipnotizată.

Claire îl privi lung:

– Este ceva hipnotic. Ca un drog, cred.

– Crezi? Nu ştii?

– Nu. N-am consumat niciodată.

– N-ai fost curioasă?

– A, puțin, şi m-am gîndit într-adevăr, dar nu ştiam cum aş reacționa şi eram îngrijorată pentru Emma: numai pe ea o am, nu voiam să risc să nu-i fiu tot timpul alături. Şi m-am gîndit că dacă nu le folosesc niciodată, am dreptul să-i cer şi ei să n-o facă, şi nici n-a făcut-o. Toate prietenele mele, însă, da, iar cînd vorbesc despre asta, eu am impresia că vorbesc despre bani. Îți pierzi perspectiva; pierzi precizia de a defini lucrurile care nu au limite clare, cum ar fi valoarea. Totul se schimbă în jur, devine mai mare şi mai strălucitor şi chiar mai dezirabil decît fusese înainte. E ca şi cum tot ceea ce vezi ar avea brațe, mîini, degete, şi te cheamă, te îndeamnă, şi n-ai nici un motiv vizibil de-a te opune. Nu ştiu dacă are vreun sens; are? Ai spus *la vîrful degetelor,* ca şi cum ai şti. Ți s-a întîmplat ceva de genul ăsta?

– Nimic ca ție. A fost o vreme cînd cîştigam mulți bani cu scrisul şi-i cheltuiam vesel şi uşor, dar asta a trecut. Şi, desigur...

– Din scrisul pentru reviste?

– Nu, de la reviste nu se cîştigă cine ştie ce. Prea

mulți oameni sînt dispuși să lucreze pe-o plată de mizerie doar ca să li se publice articolele, așa că se plătește scandalos de slab. Eram în vîrf, dar tot nu se putea numi un cîștig impresionant. Pe vremea aceea, eu scriam romane.

– Aha, făcu brusc Claire. A. N. Jarrell. Tu ești? Ăla ești tu? Ar fi trebuit să mă gîndesc. Ți-am citit cărțile; sînt minunate. Nimeni nu scrie despre familii atît de bine ca tine, și despre felul cum folosim trecutul, cum învățăm... ăla ești?

– Da, dar ceea ce spuneam...

– Mă întrebam de ce nu ți-am mai văzut nici o carte nouă de... o, de ani de zile.

– De cinci. Dar ce spuneam e că niciodată n-am cunoscut experiențele tale financiare, și nici majoritatea oamenilor – iar despre asta discutăm – fiindcă aproape nimeni nu se-apropie măcar de un cîștig ca al tău.

– Nu i-am primit pe toți dintr-o dată, spuse Claire pe ton defensiv.

– N-ar fi fost cumplit nici dacă-i primeai. Nu te critic. Așa faci întotdeauna? Ți se zbîrlește părul pe spinare cînd vorbește cineva despre cîți bani ai?

– Firește că nu. Mă rog, nu știu. Sper că nu. Nu mi-e rușine cu ei.

– Nu? Sincer?

– Nu mi-e rușine cu ei, repetă Claire cu aprindere.

Imediat, însă, își aminti cum se gîndise că nu-și cîștigase pe merit cei șaizeci de milioane de dolari; nici măcar nu-i moștenise; pur și simplu cumpărase un bilet.

– Nu știu, reluă ea, mai încet. Ție ți-ar fi rușine dacă i-ai cîștiga?

– Nici o clipă.

– De ce nu?

– Fiindcă ar trebui să fim recunoscători întotdeauna cînd avem noroc; în lume nu domnește abundența și majoritatea dintre noi merităm puțină, din cînd în cînd. Tu ai mult mai mult decît alții, dar de ce n-ai avea? Ești o persoană de calitate, de ce să nu te bucuri de o mană

cerească? În plus, nu i-ai smuls de sub nasul nimănui; n-ai luat economiile de-o viață ale unor bătrîni, nici n-ai prădat fondurile de pensii ale muncitorilor, sau să fi distrus companiile mici într-o achiziție generală prin constrîngere; ai jucat după nişte reguli şi ai cîştigat. Ce e aici de care să-ți fie ruşine?

Claire rîdea:

– Absolut nimic. Îți mulțumesc. Voi ține minte. De ce n-ai mai scris nici o carte de cinci ani încoace?

– Nu ştiu. M-am oprit pur şi simplu. N-am mai simțit dorința, n-am mai avut motivația, şi e necesar al dracului de mult din amîndouă, să ştii, ca să scoți o carte pe tarabă.

– Dar trebuie să se fi întîmplat *ceva*, stărui Claire.

Alex se aplecă înainte şi umplu din termos ceştile.

– Vorbeai despre a nu deține controlul. Ni se poate întîmpla tuturor.

Soția lui a murit. Şi-a pierdut familia şi casa. Acum cinci ani? Probabil.

– Dar vorbeai şi despre a controla ceea ce se întîmplă pentru a-ți putea construi o viață în jur, continuă Alex, înainte de-a fi apucat să-l întrebe despre trecutul lui. Ce anume nu poți controla?

– O, multe. Prea multe, cred. Cel puțin, uneori aşa mi se pare.

Întinse mîna spre struguri şi rupse un mic mănunchi de boabe, ținîndu-le în mînă. Sferele tari erau reci şi netede în palma ei, în culmea pîrguielii, culme a perfecțiunii. Acum, nu mai cumpăra niciodată ceva mai puțin valoros de-atît. Dar nu era stăpînă pe ceea ce se întîmpla cu Emma şi începea să se întrebe cît de stăpînă era asupra lui Quentin. Şi nimic din toate astea nu-l privea pe Alex Jarrell. Dar tăcerea se prelungea şi Claire căută o cale de a schimba subiectul.

– Speram ca Emma să fie aici în după-amiaza asta, spuse el, făcînd-o să-i arunce o privire pătrunzătoare.

– Ați vorbit mult ieri, îl întrebă, înainte de-a te fi primit în casă?

– Aproape deloc.

Claire aşteptă să spună că Emma plînsese. Fusese atît de evident; urmele de lacrimi pe faţă, ochii roşii, umflaţi, tremurul vocii. Dar Alex nu spuse nimic, lăsînd-o să păstreze pentru sine ceea ce voia.

– Eşti un om foarte cumsecade, spuse ea calmă. Emma e plecată; cred că s-a dus la cumpărături. Ar trebui să se-ntoarcă pe la şase.

– Ei, îi voi da telefon, dacă pot; aş dori să vorbesc cu ea.

„Sigur că asta vrea", îşi spuse Claire. „Fiindcă nu e doar o conversaţie de plăcere; este un interviu. Totul are un scop." În chip ciudat, uitase că Alex recolta informaţii; crezuse că o simpatiza şi o înţelegea. Dar ceea ce spunea el n-avea nici o legătură cu sentimentele. Trebuia să scrie un material, iar modul său de a obţine informaţii era acela de a fi dezinvolt şi colocvial, fără să mitralieze cu întrebări ca reporterii care publicaseră articole despre ea în luna mai. Alex Jarrell, romancier, gazetar, ar fi fost întocmai la fel de cald şi plin de consideraţie, întocmai la fel de agreabil, cu oricine; era meseria lui.

Se ridică:

– Cred că am acoperit cam tot ce-ţi trebuie.

– Nu tocmai, răspunse el.

În acel moment, magnetofonul i se opri automat.

– O faţă a benzii; e doar un început.

Se ridică împreună cu ea:

– Am făcut ceva care te-a pus într-o situaţie neplăcută?

– Nu, ai fost foarte amabil. Uitasem că e un interviu.

– Şi eu. De fapt, mi-e teamă că acasă, cînd voi pune banda, îmi voi auzi mult prea mult propriul glas vorbind despre mine.

Claire zîmbi. Era într-adevăr un om drăguţ.

– Ce alte întrebări mai ai?

– Cîteva fundamentale, despre casă şi ce-ai mai făcut diferit de modul cum trăiai înainte de-a fi cîştigat

loteria. Nu mă refer la cumpărarea unei maşini sau a unei haine de blană, deşi e vorba şi de asta; mă gîndesc la schimbarea unor sisteme de viaţă. Ca expertele acelea despre care ai menţionat, femeile care te-au ajutat să înveţi arta cumpărăturilor – presupun că n-ai fi avut cum să le cunoşti înainte de-a fi cîştigat banii. Îmi amintesc că ai vorbit despre a-ţi organiza viaţa. Iar apoi, aş dori să vorbim despre revenirea ta la lucru; cum te simţi acum, cînd nu mai ai nevoie de salariu; şi dacă munca ţi s-a schimbat datorită banilor, dacă a devenit mai liberă, poate, sau mai îndrăzneaţă – sau poate nimic din toate astea. Mi se pare o întrebare interesantă. Şi aş dori să ştiu ce anume ţi-e greu să controlezi, dar dacă rămîi decisă să nu vorbeşti despre asta, n-o vom face. Cred, în esenţă, că ceea ce doresc de fapt e să revenim la întrebarea pe care am pus-o mai devreme. Dacă eşti aceeaşi persoană. Aş vrea să ştiu pe cine vezi acum, cînd te uiţi în oglindă.

Claire îl privi lung.

– Pe cineva care se simte mai comod privindu-se în oglindă. Şi în oricare alt loc.

Aruncă o privire spre magnetofon:

– Nu funcţionează.

– N-am să uit ceea ce ai spus. Dar aş vrea să vorbim despre toate celelalte întrebări, cu banda mergînd. Mîine ţi-ar conveni?

– Da.

– Dimineaţă? Mi-ar plăcea să văd casa la lumina zilei. La zece, dacă e potrivită ora.

– Da, repetă Claire.

Au coborît împreună la parter, iar Claire deschise uşa din faţă. Alex îşi luă scurta de piele; era roasă şi decolorată, cu petice din piele de căprioară la coate.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, spuse el. Mi-a făcut mare plăcere.

– Şi mie.

Mîinile li se atinseră scurt, apoi Claire îl privi îndepărtîndu-se cu paşi mari, spre maşină.

– Ei, indiferent despre ce-aţi vorbit, se simte categoric mulţumit, spuse Hannah, venind în spatele lui Claire. Ieri nu era atît de vioi.

– Vioi? închise Claire uşa. N-am observat.

– Şi, ce părere ai de el?

– Cred că e cel mai interesant om pe care l-am întîlnit vreodată.

– Dumnezeule mare. Cel mai interesant? E fascinant ce spui.

– Nu, Hannah, e un om interesant şi atîta tot. Interesant nu înseamnă o romanţă.

– Înseamnă, mult mai adeseori decît crezi. Ţi-a făcut, evident, o impresie deosebită. Interviul a fost reuşit?

– A fost ceva aparte. Am părut să bătem mult cîmpii; nu ne-am concentrat foarte mult pe nimic anume. Cred că mîine va fi mai concret.

– Mîine? Mai urmează?

– Cred că niciodată nu i s-ar termina întrebările. Sper doar că are un termen de predare.

Hannah chicoti şi o conduse în bucătărie.

– Forrest a adus păstrăvi proaspeţi pe care i-a pescuit în Montana. Emma va fi acasă?

– A spus că vine la şase.

– Atunci vom avea păstrăvi şi cartofi prea prăjiţi.

Spălînd cartofii mici şi roşii, Hannah fredonă cîteva măsuri, îşi drese glasul, apoi mai fredonă puţin.

– Claire, spuse ea într-un tîrziu, vreau să-ţi cer o favoare. Mi-ai putea împrumuta nişte bani?

– Să-ţi împrumut? întrebă Claire. Îţi dau toţi banii de care ai nevoie, Hannah, ştii bine.

– Crezi că nu ţi i-aş putea restitui. Dar pot şi o voi face. Cu dobîndă. Prefer să fie un împrumut.

Claire se încruntă uşor.

– De cît ai nevoie?

După ce trase adînc aer în piept, Hannah răspunse:

– De douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Ochii lui Claire se dilatară.

– Hannah, ce...

Se opri. N-avea dreptul s-o întrebe pe Hannah pentru ce îi trebuiau banii. Niciodată nu pomenise de vreo datorie, dar poate se ruşinase şi acum nu mai putea amîna. Cum, însă, se aştepta să poată achita un împrumut? Cel mai probabil, voia să ajute pe altcineva. Pe vreunul dintre prietenii pe care şi-i făcuse cu prilejul ieşirilor în oraş, la băcănie, la piaţă, la măcelar, la pescărie, la farmacie. Întotdeauna se întorcea cu poveşti; părea a fi cutia de rezonanţă a tuturor celor pe care-i întîlnea.

– Desigur, spuse Claire în cele din urmă. Am să-ţi completez diseară un cec.

– O, eşti minunată.

Hannah traversă bucătăria pentru a o îmbrăţişa pe Claire şi abia cînd se mişcă îşi dădu Claire seama cît de ţeapănă stătuse lîngă tejghea, aşteptînd, cu respiraţia tăiată. Reveni la curăţitul cartofilor şi tocmai îi tăia felii, cînd uşa dinspre garaj se deschise.

– Bună, salută Emma, intrînd val-vîrtej; aruncă pe un scaun din bucătărie o sacoşă cu cumpărături de la *Simone's*. Am găsit un mantou. Nu-i cel mai bun, dar e O.K. şi se făcuse tîrziu, aşa că l-am cumpărat.

– De ce nu mergem la New York să găsim ceea ce vrei de fapt? întrebă Claire. Ne simţeam bine la cumpărături împreună.

Emma plecă ochii.

– Ştiu. Doar că nu prea mai am timp.

– Ai răcit? întrebă Hannah. Arăţi cam febrilă.

– Mi-e bine, de ce mă tot întrebi cum mă simt? replică furioasă Emma. Oricum, a fost aici? Tipul de la revistă. Alex.

– Da, răspunse Claire. A spus că vrea...

– Credeam c-ai să-l inviţi la cină.

– Nu, de ce? Emma, e un ziarist care scrie un articol şi-mi ia un interviu. Atîta tot. A spus că vrea să stea de vorbă şi cu tine; i-a părut rău că nu erai aici.

– A, bine, nu contează. N-am nimic să-i spun. Dar l-ai plăcut, nu-i aşa?

– Da, foarte mult. E un om agreabil. Şi interesant. Va

reveni mîine la zece; atunci ai să vorbeşti cu el?

– Mai vine? La micul dejun?

– Emma, ce-i cu nevoia asta de-a hrăni oamenii? întrebă Hannah.

– E o cale de-a ajunge să-i cunoşti. Mama spune întotdeauna că atunci cînd stai la masă e cel mai bun mod de-a vorbi într-adevăr cu oamenii.

– Dar el e gazetar profesionist, interveni Claire, şi se descurcă de minune şi fără mîncare. Stai mîine de vorbă cu el?

– Cred că da, dacă aşa vrei. Acum trebuie să plec; iau cina în oraş.

– N-ai menţionat că ai o întîlnire în seara asta, spuse Claire.

– N-am. Adică, ba am, cu un prieten. Mergem doar să luăm masa în Westport, apoi mă-ntorc acasă. Devreme.

– Avem păstrăvi proaspeţi, spuse Hannah. Prinşi azi-dimineaţă.

– Mă rog, poţi să-i congelezi; am să-i mănînc altă dată.

– Atunci nu vor mai fi proaspeţi.

Emma ridică din umeri:

– Ne vedem mai tîrziu.

Se răsuci pe călcîie şi reveni în garaj. „N-am vorbit cu ele într-adevăr", îşi spuse ea. „Ar fi trebuit să mă aşez şi să stăm puţin de vorbă; nici măcar prietenoasă n-am fost." Intră în maşină şi ieşi din garaj în marşarier. „Tot timpul am stat lîngă uşă. Gata să fug." Conduse pe strada îngustă, luminînd cu farurile micile vîrtejuri de frunze veştede stîrnite de trecerea maşinii. Nu s-ar fi putut spune că se gîndea la casa ei ca la o închisoare; numai că, în ultima vreme, totul părea opresiv, şi dorea încontinuu să se afle în mişcare, să scape, indiferent de ce făcea. Cu excepţia lui Brix. Nici nu-şi putea închipui că ar dori vreodată să scape de Brix.

Parcă în faţa unui mic restaurant cu perdele albe şi feţe de masă cadrilate în alb şi roşu, unde o găsi pe

Gina aşteptînd-o la o masă din colţ.

– Eşti frumoasă ca de obicei şi mă bucur că te văd! o întîmpină Gina, ridicîndu-se s-o sărute; îi puse Emmei mîna pe obraz. Puţin cam fierbincioară, totuşi; eşti răcită?

– Nu! Of, iartă-mă. Doar că sunai exact ca Hannah. De-o vreme– ncoace, mereu mă întreabă cîte cineva cum mă simt..

– Ei, şi cum te simţi?

– Perfect. Nu ştiu de ce mă tot întreabă oamenii. Mă simt minunat.

Gina o privi lung.

– Iubito, ce-ai gustat în ultima vreme?

– Cum? se cutremură fata, îngrozită. Să gust? Ce înseamnă asta?

– Ştii ce înseamnă. Haşiş? Coca? Proabil coca. Ce doze iei?

Emma se holbă la ea, topită de frică. Dacă Gina putea să observe, însemna că putea toată lumea. Şi mama ei. Mama, care fusese atît de mîndră de ea că nu luase droguri în tot timpul liceului. Îi plăcea nespus ca mama ei să fie mîndră de ea.

– Ce-i cu mine? întrebă ea, în şoaptă. Nu arăt normal?

– Eşti încordată ca un arc, aşa arăţi, şi nu te concentrezi – uită-te la tine acum, priveşti peste tot, nu la mine, şi pariez că te gîndezi la alte zece lucruri în afară de ceea ce spun. În ultima vreme eşti tot timpul pe muchie de cuţit, iubito, şi ştiu cum este fiindcă am trecut şi eu prin asta. Deci, cîtă iei?

Emma lăsă capul în piept.

– Nu prea multă. Doar cînd... doar din cînd în cînd.

– Cînd eşti cu Brix. Aşa e? Şi mai cînd? Haide, Emma, nu te vezi cu el atît de des.

– Doar... din cînd în cînd. Mi-a dat puţină, pentru cînd sînt nervoasă. Şi mă ajută cînd mi-e foarte foame. Ştii, uneori, cînd sînt îngrijorată din cauza lui Brix sau din alte cauze, mi se face foame rău; şi cînd lucrez ceasuri în şir

şi dintr-o dată totul se termină, pur şi simplu mă simt lihnită, abia aştept să mănînc, dar nu pot, înţelegi, altfel m-aş îngrăşa şi Brix mi-a spus că atunci n-ar mai avea nevoie de mine; m-ar da afară şi ar căuta alt model. Aşa că, dacă iau coca, doar puţină, ştii, nu e nevoie de prea multă, nu mai mi-e foame şi mă simt bine.

Ridică privirea:

– Mama ştie?

– Nu ştiu. Probabil că nu. Şi n-am vorbit cu ea despre asta, dacă vrei să mă-ntrebi.

Fata expiră prelung:

– Să nu-i spui. Te rog.

– Aş vrea să-i spui tu, Emma. Aş vrea să stai de vorbă cu ea despre tot ce te frămîntă.

Emma clătină din cap.

– Nu ştiam că ai făcut-o şi tu, spuse ea după un moment.

– Coca şi multe altele. Am făcut experimente cu un sortiment de substanţe controlate, cînd eram de vîrsta ta şi după douăzeci de ani. Era la modă; toată lumea o făcea şi nu voiam să rămîn pe dinafară. Şi, trebuie să spun, în mare parte mă făcea să mă simt extraordinar, cel puţin pentru o vreme. Dar nu destulă vreme. E o fundătură, Emma; de-asta m-am lăsat. Drogurile nu fac viaţa mai uşoară, nici mai bună, sau mai plăcută, pe termen lung; tot ce rezolvi e că vrei mereu mai mult. Dac-aş fi în locul tău, m-aş lăsa.

– Bine, dar tu ai făcut-o ani de zile şi acum eşti bine.

Gina oftă. Ridică privirea, la apariţia unui chelner.

– Două pahare de Chianti, două *pasta putanesca*, două salate de casă cu ulei şi oţet alături. O.K.? o întrebă ea pe Emma.

– O.K. Nu mi-e foarte foame.

– Fără glumă. Pariez că niciodată nu mai ţi-e foarte foame.

Fata ridică din umeri.

– Şi nici lecţii de călărie n-ai luat, deşi mama ta o dorea.

– Ţi-a spus ea asta?

– Nu, Roz mi-a spus. Prietena mamei tale; stăpîna cailor. Umblu mult pe-acolo de-o vreme-ncoace, călăresc şi dau o mînă de ajutor. E un loc nemaipomenit, Emma, un colţişor de paradis, iar Roz e o persoană cu totul deosebită. Ai simpatiza-o, dacă ţi-ai da ocazia.

– N-am timp, replică Emma. Mai tîrziu, poate, dacă o să am timp.

Tăcură un moment.

– Ei, şi cum rămîne cu celălalt sfat bun al meu? Poţi să-i spui iubitului tău că te-ai hotărît să nu mai iei coca?

– Îi place să consume cu mine. S-o luăm împreună. Îi place să facem multe lucruri împreună.

– Normal.

Gina luă paharul de vin pe care-l pusese chelnerul în faţa ei şi sorbi.

– Nu-i rău. Vrei să vorbim despre el?

– Nu tocmai. Cînd o fac, încep să mă zăpăcesc. Cel mai bine e cînd sînt cu el şi nu vorbim deloc.

– Of, Emma, oftă Gina; mai stătură tăcute cîteva clipe, pînă sosi mîncarea. O.K., de ce sîntem aici? Voiai să-mi vorbeşti despre ceva. Dacă nu despre Brix, atunci despre ce?

– Este oarecum despre Brix. Gina, ştiu că nu-l consideri un om minunat, dar sînt îngrijorată pentru el şi nu ştiu ce să fac şi nici cu cine să mă mai sfătuiesc.

Se aplecă peste masă, coborînd vocea.

– A văzut două rapoarte pe biroul lui, despre oameni pe care s-a testat linia PK-20, şi scria acolo despre... despre reacţii adverse... ceva cu patru la sută din oameni...

Gina lăsă furculiţa jos.

– Ce reacţii?

– Ceva în latină ce n-am înţeles, şi conjunctivită; am reţinut-o, fiindcă am avut şi eu odată. Şi... şi mai era ceva despre... despre orbire...

Mîna Ginei o apucă pe-a Emmei.

– Eşti sigură?

– Am citit. Scrie acolo. Ceva cum că poate persoana nu l-a folosit corespunzător... Le-am citit destul de repede, dar n-am putut trece cu vederea peste ceva ca orbirea. Numai la asta mă gîndesc, de cînd am citit.

Tăcu o clipă.

– Gina, ai putea să afli despre ce e vorba? Sînt sigură că au luat măsuri – Brix nu s-ar implica în aşa ceva – mă rog, vreau să zic, ar ţine mult ca totul să fie în regulă, ştiu că aşa ar face – dar e posibil să fie implicat fără să ştie – mă rog, nu tocmai, ocupă un post foarte important în companie. Of, nu ştiu, doar că ceva pare groaznic de în neregulă şi dacă ai putea să afli...

Gina dădu din cap:

– Te-ai gîndit să-l întrebi?

– Da, dar... n-am putut. Pur şi simplu nu văd cum aş putea.

– Nici eu. O.K., să văd ce pot scoate la iveală. Nu-mi sună bine, Emma; plănuiesc să dea drumul liniei în martie.

– Ştiu. Toţi au cam înnebunit, să ştii! Tod şi Bill tocmai s-au gîndit la o idee complet nouă, aşa c-o vom lua de la început săptămîna viitoare, o întreagă serie de reclame noi. Parcă nu s-ar mai sfîrşi niciodată şi încă nici măcar n-au folosit-o pe prima. Se poartă de parc-ar fi cea mai importantă afacere din lume.

– S-ar putea să fie, pentru companie cel puţin. Din ce-aud eu, au investit totul în ea. Fie va fi plesneala secolului, fie sfîrşitul firmei *Eiger Labs*.

– Sfîrşitul? Sfîrşitul firmei? Nu se poate; produc şi multe alte lucruri.

– Da, dar s-ar putea să mizeze totul pe linia cea nouă. Eu nu lucrez sus, cu Quentin şi cu cine-o mai fi discutînd el, dar aud zvonuri prin laborator şi toţi spun cam acelaşi lucru: că s-au extins peste măsură şi totul depinde de PK-20. În fine, voi afla ce pot mîine şi te anunţ. Hai, acum, *putanesca* rece e la fel de bună ca şi caldă, aşa că să mîncăm. Haide, Emma, vreau să bagi puţină mîncare în burtă.

Emma oftă:

– Da, să trăiţi.

– Auzi? aşteptă Gina pînă cînd fata ridică ochii. Te iubesc. Să ţii minte. Şi mama ta la fel. Dar dacă preferi să apelezi la mine uneori, te înţeleg şi-ţi stau oricînd la dispoziţie, ori de cîte ori vrei să vorbim. Îţi stau la dispoziţie chiar şi dacă nu vrei să vorbim. Gîndeşte-te la ce ţi-am spus. Ţi-am spus-o din toată inima.

Emma dădu din cap.

– Ştiu, spuse ea, dar lacrimile îi forfoteau în nas, aşa că se opri din vorbă şi încercă să mănînce. Ridică un moment ochii şi o văzu pe Gina privind în gol, cufundată în gînduri. O iubea pe Gina. Iubea modul Ginei de-a o trata întotdeauna ca pe un om în toată firea, chiar şi pe vremea cînd fusese mică, purtînd împreună lungi discuţii şi ascultînd serioasă tot ce-avea Emma de spus. Şi-i plăcea felul cum vorbea Gina despre femei: că puteau face mult mai multe decît credeau bărbaţii, că de obicei erau mai deştepte decît ei şi aveau mult mai mult curaj, şi îi înţelegeau mai bine pe oameni. Emmei nu-i prea venea să creadă că ar fi fost mai deşteaptă decît Brix, el avea cu mult mai multă experienţă decît ea, dar trebuia să admită că nu avea cu adevărat consideraţie sau înţelegere faţă de ceilalţi. Nu ştia cît de curajos era, dar la o adică nici despre sine nu ştia asta. Gina spunea întotdeauna că femeile îndurau probe ale focului şi izbîndeau mai bine decît bărbaţii.

Emma se întreba cum ar fi ieşit ea din proba focului. „Mi-aş dori să suport şi eu una," îşi spuse: „mi-aş dori să se întîmple ceva cu adevărat cumplit, pentru ca să pot învinge, puternică şi purificată, şi toată lumea să spună ce minunată sînt. Iar Brix m-ar considera şi el minunată şi ar vrea să mă apere de alte încercări ale focului, fiindcă n-ar dori să mă piardă."

„Unde o fi el în momentul ăsta? Nu mi-a mai dat telefon de cinci zile. Probabil este cu cineva şi..." Dar acest gînd o durea prea mult şi Emma se sili să şi-l alunge. „Poate se gîndeşte la mine; plănuieşte să facem

ceva deosebit împreună. Îi place să-mi facă surprize. Sînt sigură că asta face. Plănuieşte o surpriză pentru mine."

– Ei, hai să vorbim despre noua ta ocupaţie, spuse Gina. Iar eu am să-ţi povestesc depre călăria mea la ferma aceea minunată, şi despre Roz. Cred c-ar trebui să vorbim despre tot ce e important în vieţile noastre.

Brix stătea în faţa tatălui său şi-şi sorbea scotch-ul. Îi era foame, dar nu putea merge la cină pînă cînd Quentin nu decidea că întîlnirea luase sfîrşit. Îşi încordă stomacul pentru a-şi opri ghiorăielile şi se concentră asupra discuţiei, încercînd să-şi menţină glasul inexpresiv, pentru a nu suna ca un scîncet. Tatăl lui nu putea suferi să-l audă scîncind.

–,Kurt e prietenul meu; de-asta mi le-a dat mie. De ce să nu văd rapoartele alea? Pentru Dumnezeu, tată, sînt vicepreşedinte al companiei; ar trebui să fiu prima persoană cu care stai de vorbă cînd avem probleme.

– Cine le-a mai văzut?

– Nimeni. Kurt nu-i un bou. M-a prevenit acum cîteva luni că se iveau unele chestii care arătau prost...

– Nu mi-ai spus.

– Mi-a zis că-ţi trimisese un memoriu în problema asta, aşa că m– am gîndit să aştept pînă soseau rapoartele ultimelor teste. Credeam că vei vrea să vorbim atunci despre ele; credeam că ne vom întîlni imediat ce-ai să le primeşti.

Doamne, vorbesc de parc-aş şedea lîngă telefon, aşteptînd să sune. Ai zice că-s Emma.

Îşi drese glasul:

– Oricum, mai e şi altceva; Kurt mi-a spus azi-dimineaţă că au primit rapoartele preliminare despre cele mai recente teste şi nu arată bine deloc. Practic, unele dintre ele sînt destul de proaste. A spus că-ţi trimite un memoriu. E vorba de configuraţia aia, în fine, Kurt o numea configuraţie dar eu cred că-i doar o anomalie, mă rog, nu tocmai anomalie, fiindcă se tot repetă, însă cei

cu reacţii negative au fost sub patru la sută, nu cu mult, dar totuşi...

– N-au primit decît rezultate preliminare? Rapoartele sînt aşteptate săptămîna asta. Ce se-ntîmplă acolo?

– Nu ştiu. Kurt n-a spus nimic, decît...

– Ai telefonul lui de-acasă?

– Al lui Kurt? Mda, dar, tată, mă ocup eu de asta. Dacă aflu cînd au să...

– Ce număr are?

Brix exhală într-o mică explozie. I se părea că ghiorăiturile din stomac sunau ca nişte tunete. Voia încă un scotch, dar tatălui său nu-i plăcea cînd bea mai mult decît un singur pahar. În fine, la dracu' cu asta, îşi spuse, şi se duse la bar să-şi umple din nou paharul. Se rezemă dezinvolt de tejghea şi, ca şi cum n-ar fi fost într-adevăr important, îi dădu lui Quentin numărul de-acasă al lui Kurt.

Simulă că era absorbit în studiul fotografiilor de pe perete, deşi pe aceleaşi le-avea şi în biroul său, găsindu-le plictisitoare, şi nu întoarse capul cînd îl auzi pe Quentin închizînd telefonul.

– Stai jos, vreau să-ţi vorbesc, spuse Quentin.

Brix se aşeză.

– Cît de multe ştii despre Kurt?

– Nu prea multe. Mergem împreună la jogging şi cîteodată bem cîte ceva. Şi, uneori, tenis. Locuieşte la cîteva case de mine.

– Singur?

– Exact, e divorţat. Fără copii.

– Cîţi ani are?

– Treişpatru.

– De cînd lucrează aici?

– De patru sau cinci ani, cam aşa ceva. Cînd am început eu lucru, adică acu' vreo doi ani, era deja acolo de-o bună bucată de vreme.

– Înainte unde-a lucrat?

– Nu ştiu; nu vorbim niciodată despre chestii de-astea.

Quentin se rezemă de spătar.

– Lucrează aici de-aproape şase ani, părinţii lui locuiesc în Arizona, într-unul din satele alea de pensionari. A venit aici de la Helene Curtis, din Chicago, şi a ajuns şef al laboratorului nostru de testare la începutul anului.

Brix îl privi cu ochi mari:

– Dacă ştii toate astea, de ce m-ai mai întrebat?

– Le ştiu fiindcă e datoria mea să-i cunosc pe şefii de departamente din compania asta. Crezi că faci excepţie? Îmi tot aminteşti că eşti vicepreşedinte, dar nu-ţi cunoşti propriii oameni de la vîrf. Iar cu ăsta alergi şi bei, şi totuşi nu ştii despre el datele de bază.

Aşteptă, dar Brix tăcea, privind încruntat în pahar.

– Ceea ce nu ştiu, sînt obiceiurile lui personale. Îi plac lucrurile costisitoare?

– Ce? A, mă rog, cred că da. Adică, mda, cheltuieşte mult. Pe pantofi, mai ales; e chiar un maniac al pantofilor, italieneşti în special. Şi ghete de cowboy Justin; are toate culorile în care apar. Şi scurte sport de caşmir.

– Din salariu?

– Nu ştiu cît cîştigă. Cred că tu ştii.

– Optzeci şi cinci.

– Ei, îi cheltuieşte pe toţi singur, cred. N-are copii, sau alte obligaţii.

– Dar probabil niciodată nu-i ajung.

– Cui îi ajung?

– Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să mă urmăreşti. Dacă deţine informaţii confidenţiale, s-ar putea să vrea să le vîndă pe un preţ mai mare.

– Să le vîndă? Kurt? clătină din cap Brix. Nu cred că-i atît de deştept ca să se gîndească pînă acolo.

– Simplul fapt că tu nu eşti nu înseamnă că nu-i şi el.

Brix sări din fotoliu, îndreptîndu-se spre bar.

– Trei la rînd? întrebă tatăl său.

– Exact, mi-e sete.

Îşi umplu paharul şi reveni în fotoliu.

– Eu m-aş fi gîndit la asta, numai că-l cunosc pe Kurt. Nu gîndeşte aşa.

– Şi cum gîndeşte?

– Cum ar veni, vrea să cîştige cît mai mulţi bani, dar numai prin muncă, vreau să spun, înţelegi, nimic ilegal. Chiar ţine la munca lui; e mîndru de ea. Nu doreşte decît să cîştige mai mult aici sau la vreun alt laborator.

– Vorbeşte despre plecarea în altă parte?

– Nu, dar, ştii, toţi vorbesc despre unde s-ar putea duce cîndva. Spune că îi place mult Europa; sînt nişte companii mari de cosmetice în Elveţia şi Franţa.

– Nu e loial Laboratoarelor Eiger?

– Ei, mda, sigur că e. Consideră că facem produse bune. De-asta îl alarmează testele.

– Ce-a spus?

– Ţi-am mai zis: că se prezintă destul de prost. Crede că va trebui să schimbăm formula, cel puţin la Reparatorul Ocular, sau să-l scoatem din linie.

– De ce-a spus asta?

– Fiindcă a... Tată, patru la sută nu-i mult, dar e greu de neluat în seamă.

– Şi femeile?

– Ce-i cu ele?

– Kurt şi femeile.

– Aha. Spune că are o mulţime; nimic serios. Nu le cunosc, aşa că nu ştiu sigur.

– Bine. Vreau să mă conving de loialitatea lui, şi că-şi va ţine gura în legătură cu testele astea. Nu-mi fac griji cu compania de testare din Chicago; i-am ales pentru proiect fiindcă n-au avut niciodată scurgeri de informaţii. Despre Kurt, însă, trebuie să fiu sigur. Fă bine şi vorbeşte cu el... Nu, vorbesc eu; spune-i că aşteptăm din partea lui să coopereze în timp ce evaluăm testele. Şi voi face ceva cu prima lui de Crăciun, iar la bilanţul anual din ianuarie am să-i măresc salariul. Mă ocup eu de el, dar vreau să nu-l scapi din ochi. Jogging, băut, tenis, orice-ar fi, vreau să te ţii scai de Kurt şi să aflu de la tine cît mai multe despre el: ce face în timpul liber, dacă dă semne că i-ar fi foame, dacă e prea aproape de limită cu salariul, dacă ocheşte alte companii. E clar?

– Sigur.

– Alt lucru pe care am să i-l spun, mîine dimineață la prima oră, e că am descoperit că rezultatele testelor au fost modificate ca să scăpăm de cei patru la sută. Îi voi spune că nu ştim cine-a făcut-o, nu încă, cel puțin, dar bineînțeles că persoana nu-şi va putea găsi de lucru în nici un alt laborator din lume, niciodată.

– Modificate? Dar n-au fost. Erau...

Se lăsă o tăcere lungă.

– Vrei să le fac eu.

– Acum cîteva minute ai spus că rezolvi. Vreau să rezolvi. Presupun că nu trebuie să-ți explic de ce e necesar.

Brix îşi privi tatăl ca hipnotizat. „Dumnezeule," medită el, „îi ticăie toate ideile astea, de parcă s-ar fi gîndit la ele luni de zile. Eu de ce nu pot? Sintetizează lucrurile, acoperă toate bazele... Futu-i mama mă-sii, e atît de înaintat față de mine încît niciodată n-am să-l pot ajunge din urmă."

– Trebuie să-ți explic? întrebă Quentin.

– Nu! Adică, înțeleg, tată, ştiu că totul depinde de...

– M-aş putea ocupa singur, dar vreau s-o faci tu. Este un lucru pe care mă pot încrede în tine că-l rezolvi, sau nu?

– Sigur, tată, ştii bine că poți; o rezolv eu, nici o problemă. Chiar acum am s-o fac. Cu asta am terminat? Vreau să zic, dacă nu mai ai nevoie de mine pentru nimic altceva...

– Du-te. Vreau să văd toate rapoartele după ce au trecut prin mîna ta. Şi n-am chef s-aştept prea mult.

Quentin deschise un dosar şi începu să citească. Brix se ridică în picioare, nesigur, apoi ieşi din birou, închizînd uşa după el.

Cînd ajunse pe culoar, îşi dădu seama că încă mai ținea paharul în mînă. „Mă rog, o să am nevoie," îşi spuse.

„El se poate descurca naibii şi fără. Probabil nici n-o să observe că a dispărut. La fel ca mine.

M-aş putea ocupa singur. Este un lucru pe care mă pot încrede în tine că-l rezolvi, sau nu? 'Tu-l în cur pă mă-sa, el le poate rezolva pe toate. De ce dracu' nu m-am gîndit eu să aranjez rapoartele cînd am văzut memoriile alea? Ar fi trebuit să fie prima idee care-mi venea în cap.

Atunci ar fi fost mîndru de mine. Dar aşa, nu e. Niciodată n-o să aibă încredere sau nevoie de mine; sînt prea futu-i mama mă-sii de încet.

Doar dacă nu mă pot gîndi la ceva cu-adevărat important, ce să pot face eu, şi el nu... orice naiba o fi. Va trebui să mă gîndesc la ceva. Să vin cu-o idee, trebuie doar să judec bine. Dar mai întîi, s-o rezolv pe asta. Şi s-o rezolv ca lumea."

Încet, ascultîndu-şi bocănitul reverberat al tocurilor pe duşumelele lucioase şi clinchetul cuburilor de gheaţă în pahar, străbătu clădirea pe toată lungimea pînă la laboratorul de testare, descuie uşa cu şperaclul său şi o închise după el, fără zgomot.

CAPITOLUL 11

– Doar încă o bucăţică de prăjitură cu cafea, îl îndemnă Hannah, cu cuţitul pregătit. Sînt sigură, Claire va reveni dintr-un moment în altul.

– E o prăjitură excelentă, spuse Alex. Mi-a plăcut mult. Dar nu mai servesc. N-am fost obişnuit cu răsfăţul şi nu pot să încep acum.

– De ce nu?

– Fiindcă n-am acasă pe nimeni care să mă răsfeţe. De ce m-aş complace în lux, dacă n-ar face decît să-mi trezească apetitul pentru ceva ce ştiu că nu pot avea?

– Nu-mi vine să cred. N-ai nici o prietenă? Credeam că scriitorii nu pot crea fără muză.

– Cel de faţă a învăţat cum.

Hannah mai turnă cafea şi se aşeză.

– Claire a spus că înainte scriai cărţi.
– Da.
– De ce te-ai oprit?
– Nu ţi-a spus?
– Nu, de ce să-mi spună? E povestea dumitale, nu?
– Da, răspunse Alex, mirat. Dar asta de obicei nu-i opreşte pe oameni.
– Claire nu e „oameni". E foarte deosebită. Deci, de ce nu mai scrii cărţi? Sau preferi să nu vorbeşti despre asta?
– Nu prea mult. Ceea ce i-am spus lui Claire era că mi-am pierdut dorinţa şi motivaţia. Începusem o carte nouă; eram cam pe la o treime, cînd în viaţa mea s-au întîmplat multe, toate cam în acelaşi timp. Soţia mea a murit, pe neaşteptate...
– O, îmi pare rău. Cîţi ani avea?
– Treizeci şi şase.
– Îngrozitor. Îngrozitor, clătină ea din cap. Atît de tînără, o întîmplare atît de cumplită. Şi aveaţi copii?
– Un fiu. David. Acum are opt ani şi locuieşte la sora mea şi familia ei şi, nu, Hannah – văd deja întrebarea apropiindu-se – nu-l pot ţine la mine. Călătoresc pentru articole, iar el are nevoie de un cămin stabil şi de o familie, nu de un tată itinerant. Şi, nu – văd şi întrebarea următoare venind – nu sînt atît de apropiat de el pe cît ar trebui. Mi-aş dori să fiu, dar nu ştiu cum.
– Dumnezeule, murmură Hannah, întotdeauna vorbeşti în numele ambilor interlocutori? Bănuiesc că un scriitor e deprins să scrie dialogurile tuturor.
Alex chicoti:
– S-ar putea să ai dreptate. Nu cred c-o fac adesea.
– Deci, atunci ai încetat să scrii cărţi? Nu fac legătura.
– Îmi cer scuze. Nu e uşor de explicat.
Hannah îi turnă lui Alex cafeaua rămasă în termos.
– Mai fac încă un ibric, spuse ea, ducîndu-se la chiuvetă.
Alex se rezemă de spătar, privind-o alene, observînd

că zăbovea ca să-i lase timp să se hotărască dacă mai dorea sau nu. Era foarte relaxat, aşteptînd întoarcerea lui Claire, simţindu-se bine cu privire la reportajul despre ea, pe care începuse deja să şi-l organizeze în minte. Dar nu era momentul să vorbească despre sine, oricît de seducătoare era Hannah, fixîndu-l cu ochii plini de interes şi prietenie.

Dincolo de fereastra largă, nori grei, plumburii, pluteau jos deasupra vîrfurilor copacilor şi a crengilor golaşe şi negre întinse în sus ca nişte mîini scheletice în rugăciune. Trunchiurile se îndesau în jurul casei ca nişte santinele întunecate stînd în formaţie pe un covor de frunze decolorate, foşnitoare. Candelabrul de aramă strălucea statornic deasupra mesei, izgonind penumbra de noiembrie. Lui Alex i se părea că nu exista nici un alt loc în lume unde să prefere să se fi aflat în acel moment.

– Aş prefera să vorbim despre prezent, nu despre trecut, spuse el, în timp ce Hannah se aşeza din nou. Dacă mă-ntrebi ce fac acum, sau ia ce mă gîndesc să fac, am putea discuta despre asta.

– Ce te gîndeşti să faci?

– A, destule. Aş putea încerca meseria de ospătar. I-am urmărit, pe cei pricepuţi, şi au o adevărată artă; ar putea fi ceva provocator.

– Te-ai face ospătar ca să poţi scrie despre un asemenea om?

– Nu, scrisul nu are nici o legătură cu asta. M-aş face ospătar fiindcă asta aş hotărî să fac. Sau aş putea fi docher. M-am plimbat pe cheuri anul trecut, privindu-i; munca lor nu are nimic artistic, însă conţine un ritm şi un sistem de care te poţi pătrunde.

– Te-ai lăsa complet de scris?

– Asta ar fi ideea. M-am gîndit să mă apuc şi de construcţii. Ori de cîte ori văd cîte o echipă lucrînd la o clădire administrativă, mă gîndesc ce sentiment minunat de împlinire trebuie să aibă, văzînd cum se înalţă monumentele acelea imense şi ştiind că au contribuit şi ei la ridicarea lor.

– Te-ai lăsa de scris chiar dacă e lucrul pe care-l faci cel mai bine? Şi care te face să fii cel mai fericit?

– N-ai de unde şti asta, spuse el calm. Şi nici măcar eu nu sînt sigur.

– Mă rog, replică Hannah după o clipă. Într-un fel, te pot înţelege. Odată, m-am gîndit să lucrez ca femeie de serviciu într-o clădire administrativă. Ştii, seara tîrziu, cînd toţi au plecat şi luminile ard pe coridoare şi prin birourile pustii. Mi se părea că aş fi fost ca o fantomă, plutind prin acele spaţii straniu-tăcute, desprinsă de toţi oamenii şi de lumea dezlănţuită, neimplicată emoţional alături de nimeni. Mă gîndeam că aşa, avînd timp să mă gîndesc, fără să am de-a face cu alţii, aş putea înceta să mă mai simt ca o stafie, avînd din nou senzaţia că eram întreagă.

Alex plia un şerveţel de hîrtie, părînd concentrat asupra lui, dar auzise toate cuvintele bătrînei.

– Fantomă, repetă el. Ce te împiedica să te simţi întreagă?

Hannah îşi încleştă mîinile pe masă.

– Am avut o fiică. Se numea Ariel şi era o fetiţă fermecătoare, plină de curiozitate şi viaţă. Locuiam împreună cu mama mea, într-un orăşel din Pennsylvania. Mama era secretară, eu predam la şcoală şi, împreună, cîştigam destul ca să ne putem cumpăra o căsuţă, atît de mică încît nu ţi-ar veni să crezi, dar avînd destul loc pentru noi trei. Mama şi cu mine împărţeam un dormitor, Ariel îl ocupa pe celălalt, cu ferestrele spre răsărit; se trezea în fiecare dimineaţă cu faţa scăldată în razele soarelui. Nu există nimic mai minunat decît să ajuţi un copil să descopere minunile lumii şi ale propriului său trup şi suflet; îmi plăcea nespus. Făceam totul împreună: ne plimbam prin pădure, ne scăldam în piscină şi petreceam ceasuri întregi în bibliotecă, găsind cărţi pentru amîndouă şi din cînd în cînd, adevărat eveniment, luam autobuzul de Philadelphia să vizităm muzee şi să ne plimbăm prin oraş. Pe vremea aceea, eram supărată şi invidioasă pe bogaţii care le puteau cumpăra

orice fiicelor lor. Noi nu puteam nici măcar să ne înlocuim canapeaua cu salteaua adîncită sau să ne cumpărăm o masă de sufragerie. Fireşte, nici măcar sufragerie nu aveam. Însă, chiar şi fără bani, eram foarte fericite. Şi apoi, Ariel a murit.

Trupul lui Alex zvîcni, ca şi cum ar fi fost lovit.

– A murit? Cîţi ani avea?

– Opt. Într-o zi, se hotărîse să se facă balerină şi-mi arăta o piruetă, în curtea din spate, iar a doua zi era moartă. Fireşte, nu mi-a venit să cred; refuzam să cred. Refuzam să rostesc cuvintele *Ariel e moartă*. Ieşeam s-o caut prin toate locurile pe unde umblasem împreună. Făceam din nou plimbările acelea prin pădure, mă aşezam lîngă piscină şi rătăceam prin bibliotecă, aşteptîndu-mă s-o văd aşezată la vreuna dintre mese, aşa cum stătuse întotdeauna răsfoind cărţi. M-am dus pînă şi la Philadelphia, ceea ce, desigur, n-avea nici un sens, căci cum ar fi putut ajunge acolo fără mine? Dar m-am dus oricum, la muzeele noastre favorite şi de-a lungul străzilor cu toate clădirile de pe vremea revoluţiei care ne plăceau atît de mult, iar cînd mă-ntorceam acasă fără ea o luam de la început, cu plimbările prin pădure, statul lîngă piscină şi căutările prin camerele căsuţei noastre. Era atît de mică încît o puteam străbate într-un minut şi jumătate, dar dura mai multă vreme, făceam paşi mărunţi şi înceţi, ca şi cum cu cît ar fi ţinut mai mult, cu atît ar fi fost mai posibil ca Ariel să se găsească după colţ sau dincolo de uşa aceea, în cealaltă cameră, aşteptîndu-mă.

Alex se revăzu pe sine în casa din New Jersey, umblînd prin odăi, încet, pas cu pas, căutîndu-şi soţia, ascultînd să-i audă rîsul şi vocea blîndă fredonînd în timp ce pregătea cina. Trecu lîngă Hannah şi o cuprinse cu un braţ.

– De ce anume a murit?

Parcă n-ar fi spus nimic.

– Ce perioadă îngrozitoare, urmă Hannah, clătinînd din cap. Într-un fel, continuam să predau şi să trăiesc o viaţă perfect normală în aparenţă, dar ştiam că eram

absolut nebună, iar mama nu ştia ce să facă cu mine. După un timp, fireşte, m-am smuls din starea asta. Dar a durat mult. Problema este că reuşim să trecem peste momentele grele; sîntem clădiţi în acest sens. Majoritatea oamenilor învaţă din nou să rîdă, să iubească şi să reacţioneze în faţa frumuseţii, să înfrunte urîţenia şi să dea mîna cu prietenii, chiar dacă au pierdut un soi de bucurie pe care niciodată n-o vor mai primi înapoi. Rămîne în inimile lor un cotlon întunecat, unde niciodată nu va mai pătrunde lumina. Va rămîne întunecat pentru totdeauna.

Tăcu, privindu-şi mîinile încleştate.

– De aceea e atît de important să fim apropiaţi de cei pe care-i iubim, să nu ne dăm bătuţi cînd ne zăpăceşte greutatea de a înţelege şi a fi înţeleşi de altcineva. Şi de aceea ar trebui să te deschizi în faţa oamenilor; nu doar să le pui întrebări, ca jurnalist, ci să le împărtăşeşti simţămintele, fiindcă asta ne face să fim apropiaţi, iubitori şi umani. Dacă n-o faci, s-ar putea să te trezeşti într-o zi descoperind că ţi-ai pierdut toate şansele de iubire şi apropiere, ceea ce e un alt fel de moarte.

Ridică privirea spre Alex:

– Tragedia nu e o scuză, să ştii. Oricît de mult durează, pînă la urmă tot ne revenim.

– Da, răspunse Alex liniştit. Cred şi eu asta.

Claire intră din garaj, aducînd o cutie plată, pentru grafică.

– Vă întrerup?

– Deloc, replică Hannah, desprinzîndu-se din cercul braţului lui Alex. Ne cunoşteam mai bine. Dumnezeule, adăugă ea, privind-o pe Claire, ce luminoasă eşti la faţă!

– A fost o întîlnire reuşită. Îmi cer scuze că am întîrziat, i se adresă Claire lui Alex. Credeam că voi putea doar să le las pe-astea acolo, dar cei de la vînzări au vrut să vorbim despre ele. A mai rămas cafea?

– Uite acolo un ibric proaspăt. Şi prăjitură cu cafea. Ne-am ospătat amîndoi; Alex a venit mai devreme.

– Traficul a fost greoi, răspunse Alex; nu-şi putea

lua ochii de la fața radioasă a lui Claire; era fericită și emoționată, iar frumusețea părea s-o lumineze pe dinăuntru. Și eram nerăbdător.

– Atunci ar fi bine să începem.

Claire luă tava pe care Hannah pusese două căni, cafetiera și un platou cu prăjituri.

– Ai vizitat casa? Unde-ai vrea să stăm de vorbă?

– Mi-a arătat-o Hannah; aș dori să mergem din nou în studioul tău.

S-au așezat în aceleași fotolii în care stătuseră în după-amiaza trecută. Din nou toate luminile erau aprinse, iar strălucirea lor făcea ca norii cenușii, de după ferestre, să pară și mai tenebroși și amenințători. Alex, încă sub efectul povestirii lui Hannah, trase adînc aer în piept.

– Mă bucur să fiu din nou aici; este o încăpere liniștitoare. Mai ales cînd lumea arată atît de întunecoasă. Hannah a avut dreptate; arăți foarte fericită. Le-au plăcut desenele tale?

– Toate. Este nemaiauzit așa ceva, în domeniul ăsta. Și toate sînt complet diferite de tot ce circulă azi pe piață, dar nimeni nu s-a arătat șocat sau să fi ridicat o sprînceană măcar. Sigur, aprobaseră deja prima grupare; cred că s-ar putea chiar să fi intrat în producție, dar aceasta era o serie cu totul nouă și tot ce-au făcut a fost să pună cîteva întrebări de natură tehnică despre materialele pe care le specificasem pentru fiecare piesă, și au mai vrut să vadă diagramele color și mostre de litere. Atîta tot. Mi-au spus să mă-ntorc acasă și să termin toată linia. Nu mi-a venit să cred. Nici acum nu-mi vine să cred.

– Sînt confidențiale? Sau le pot vedea și eu?

– Sînt confidențiale cînd e vorba de cineva care are legătură cu industria cosmeticelor. Asta nu te include și pe tine.

Deschise servieta plată pe care o adusese în casă și scoase din ea un vraf de schițe trasate pe coli cartonate, protejate fiecare cu hîrtie de mătase. Le depuse pe plan-

şeta de proiectare, iar Alex i se alătură. Se aplecară împreună asupra desenelor, în timp ce Claire regla lumina.

– Design-ul urmăreşte două scopuri. Unul, acela de a transmite un mesaj, succint, rapid, fără ambiguităţi, şi de reţinut. Şi cel de a realiza un impact, de a sări în evidenţă, astfel încît să fie primul lucru pe care-l observă clientul – sau, dacă nu, trebuie să fie singurul design care lasă o impresie de durată. Acum totul e atît de aglomerat – rafturile de magazin, vitrinele, reclamele din ziare şi reviste, panourile publicitare, pînă şi paginile galbene din cărţile de telefon – încît e greu să faci ceva să iasă în evidenţă, mai ales ceva lucrat într-un mod tradiţional. Aşa că m-am decis să fiu netradiţională.

Vocea i se schimbase, remarcă Alex, reţinînd să menţioneze acest lucru în reportaj; era calmă şi profesionistă, nu ezitantă sau sfioasă, ca în ajun, cînd vorbise despre bani. Acesta era domeniul ei şi se simţea stăpînă; se simţea stăpînă pe sine însăşi.

Alex se concentră asupra proiectelor. Unele erau lucrate în creion, altele în tuş de diferite culori, cîteva în acuarele. Fiecare planşă conţinea două desene în mărime naturală ale unui produs, văzut din faţă şi spate, uneori cu o a treia vedere, laterală. Claire spuse foarte puţin, în timp ce Alex întorcea încet colile: alt semn de profesionalism, îşi spuse el; îşi lăsa creaţiile să vorbească singure. Şi era uimit de forţa acestora. Toate ambalajele erau desenate în nuanţe de chihlimbar, dar prezentau o diversitate extraordinară: existau borcane sculptate ca nişte torsuri feminine stilizate, sticle curbate în formă de iatagan cu mînerul bătut în nestemate, tuburi imprimate cu benzi sinuoase aurii şi argintii, flacoane de forme unduitoare ce păreau să se extindă pînă în afara foii, iar altele în chip de lacrimă. Unul dintre cele care-l intrigau cel mai mult, constată Alex, era un borcan cu eticheta Reparator Ocular, lunguieţ şi plat, avînd capacul rabatabil decorat cu o piatră preţioasă.

– Sînt diferite şi extrem de frumoase, spuse el, în-

torcînd ultima coală. Spre deosebire de majoritatea ambalajelor de cosmetice, nu-i aşa?

– Da, cele mai multe arată de parcă ar fi ieşit direct din laborator, ceea ce doresc întotdeauna majoritatea companiilor. Dar, indiferent cît de multă cercetare ştiinţifică a contribuit la apariţia lor, încă mai rămîne multă fantezie şi un soi de ritual în folosirea cosmeticelor – în cea mai mare parte, oamenii încearcă să se convingă singuri că ceea ce-au cumpărat va avea toate efectele magice dorite – iar asta începe în momentul cînd iau o sticlă, un flacon sau tub, dimineaţa la prima oară, şi-i simt forma şi textura înainte de-a-l deschide. Aici începe fantezia. Cred că de-aici vor să înceapă frumuseţea.

– Crezi că e o fantezie, cînd oamenii încearcă să se convingă că ceva anume va da rezultate.

– În mare parte, răspunse Claire, privindu-şi proiectele. Te pregăteşti să mă întrebi cum de ajut ca oamenii să fie ademeniţi spre a-şi cheltui banii pe produse în care eu nu cred?

– N-aş fi formulat-o atît de dur.

– Atunci, cum ai fi formulat-o?

– Te-aş fi întrebat cît de importante crezi că sînt pentru oameni aceste fantezii, şi dacă din acest motiv ai investit în munca ta atîta entuziasm şi talent.

– Asta-i o întrebare mai interesantă decît a mea, comentă Claire.

Luă un creion – „Cunosc instinctul ăsta", medită Alex; „amîndoi gîndim mai bine cînd ţinem un creion în mînă" – şi începu să-şi răsfoiască schiţele.

– Cred că fanteziile sînt esenţiale pentru starea noastră de bine, începu ea rar. De-asta cumpăram şi eu bilete de loterie; era un joc pe care-l jucam cu mine însămi, ca o mică scînteie într-o viaţă foarte liniştită. Şi cred că proiectele cele mai reuşite se bazează întotdeauna oarecum pe fantezie. Dar motivul pentru care am pus tot ce aveam mai bun în ele este acela că, atunci cînd concep ambalajul, nu mă gîndesc la produs. Pur şi simplu îmi place să desenez. Am descoperit că, după ce

m-am lăsat de slujbă, îi duceam dorul. Apăruse o goliciune, despre care la început n-am ştiut ce era, dar de cum am reînceput să desenez, am ştiut că fusese spaţiul rămas atunci cînd nu cream frumuseţe.

Alex dădu din cap, aproape ca pentru sine. *Apăruse o goliciune.* Şi pe aceasta o cunoştea. O simţea în fiecare zi cînd nu scria, nu putea scrie cărţile pe care le iubea. O goliciune. O nevoie pe care nimic altceva n-o putea satisface.

– Ei, acum ai creat frumuseţe, spuse el într-un tîrziu. Mă bucur că ai putut reveni la lucru.

Auzindu-i durerea din glas, Claire îl privi repede.

– Poate vei reveni şi tu, spuse ea liniştită; apoi, ca să tragă de timp, se întoarse şi reveni la fotoliu. Azi s-a mai întîmplat ceva. Am primit un telefon cînd eram la *Eiger Labs,* de la preşedintele unui lanţ de restaurante; după cîte se pare, Quentin i-a arătat cîteva exemplare ale unor schiţe de-ale mele preliminare, iar acum vrea să-i concep broşuri publicitare şi menu-uri noi pentru restaurante. Şi s-a referit şi la veselă şi sticlărie nouă. N-am mai lucrat niciodată în domeniul ăsta.

– Şi ai spus da?

– Am spus că vom discuta după ce termin lucrările de-acum. Mi-ar plăcea s-o fac, dar dacă voi lucra pentru alte companii, va trebui să mă gîndesc la ajutoare, în materie de desen şi secretariat, ceea ce înseamnă să-mi formez propria mea companie. Nu sînt sigură că îmi convine să mă angajez acum la aşa ceva.

– Încă te mai distrezi mult.

Claire zîmbi:

– Aşa se pare. Îmi place să pot face tot ce vreau.

– Şi-ţi mai place şi design-ul.

– Ei, cu puţin noroc, voi reuşi să aleg.

Alex se aşeză din nou lîngă ea, îşi scoase micul magnetofon şi apăsă butonul de punere în funcţiune.

– Cum te simţi faţă de muncă, acum cînd nu-ţi mai e necesară ca să supravieţuieşti?

– Mai sigură de mine, răspunse promptă Claire. Cred

că problema cea mai mare cu munca pentru altcineva este aceea că în cadrul serviciului nu e prevăzut timp în care să te gîndeşti la ceea ce faci şi cum ai putea-o face mai bine. Cînd oamenii o fac, sînt acuzaţi că visează cu ochii deschişi. Tu ai noroc; nu te sîcîie problema asta, lucrînd ca liber-profesionist; probabil că-ţi petreci mult timp gîndind.

– Petrec mai mult timp gîndind, privind în gol, visînd cu ochii deschişi, decît scriind. Dar compensaţia este că, dacă gîndurile merg bine, la fel se întîmplă şi cu scrisul. Nu mi-ai spus de ce te-ai hotărît să-ţi reiei lucrul.

– Ca să ştiu unde mi-e locul, răspunse Claire, dintr-o dată gravă. Uneori, cînd zburd prin New York cu o prietenă, dacă mă opresc să mă-ntreb de ce mă aflu acolo şi cum mă simt, nu-mi vine-n minte nici un răspuns. Nu se poate spune că nu m-aş simţi bine la cumpărături cu prietenele. Numai că, atunci cînd altceva nu făceam, începeam să mă simt desprinsă, aveam nevoie de o ancoră. Cînd Emma era în creştere, ea reprezenta ancora mea, mai mult chiar decît slujba. Acum, însă, vieţile noastre s-au schimbat... Dar unde este Emma? Mi-a zis că-n dimineaţa asta va fi aici, ca să stea de vorbă cu tine.

– Hannah spunea că doarme încă.

Claire privi prin cameră, ca şi cum ar fi putut vedea în odaia fetei, din celălalt capăt al casei.

– Doarme atît de mult în ultima vreme, murmură ea.

Alex nu spuse nimic, aşteptînd. Peste un moment, Claire se întoarse spre el:

– Ei bine, de-asta lucrez. Fiindcă atunci cînd stau la planşeta mea sau la computer, sau doar fac o plimbare seara şi mă gîndesc la o problemă de design, am un subiect asupra căruia să mă concentrez şi un loc unde ştiu ce să fac şi cum s-o fac. Ştiu exact de ce exist pe lume şi cum mă simt.

– Şi cum te simţi?

– Minunat. Fac ceva la ce mă pricep, ce-mi place să fac şi e numai al meu, nu al altcuiva. Fac ceva ce-mi

aparține, iar cînd îmi iese o lucrare care știu că e reușită, nu există nici un sentiment mai splendid pe lume. Probabil că la fel te simți și tu cu scrisul. De-asta nu pot înțelege cum ai renunțat să scrii romane. Ele îți oferă atît de mult spațiu de clădit și creat, de extins... Mie articolele de revistă mi se par niște cămăruțe, cîtă vreme un roman e lumea întreagă.

– Exact, murmură Alex.

Stătea relaxat în studioul luminos, de vorbă cu o femeie comunicativă, a cărei minte funcționa foarte asemănător cu a lui, și se simțea minunat, ca acasă. *Și de aceea ar trebui să te deschizi în fața oamenilor; nu doar să le pui întrebări, ca un jurnalist, ci să le împărtășești simțămintele, fiindcă asta ne face să fim apropiați, iubitori și umani.* În cele din urmă spuse, vorbind rar:

– Nu eu am luat hotărîrea să mă las de scris romane, Claire. Într-o zi, pur și simplu n-am mai avut în mine nici un roman așteptînd să fie scris. Mă golisem.

Claire se întrebă cum ar fi fost dacă și ei i se întîmpla același lucru. Se cutremură.

– E într-un fel ca și cum ai muri, nu-i așa?

O privi rapid:

– Da. Nu-s mulți cei care o înțeleg.

– Dar chiar au dispărut și-atît?

– Proabil că nu. Deși se mai întîmplă și asta; scriitorii nu știu niciodată cînd vor seca pe neașteptate, fiind definitiv terminați.

Se opri, dar încă se mai afla sub vraja lui Hannah – și a lui Claire – și-și găsea cuvintele mai ușor decît oricînd.

– Mi s-au întîmplat multe dintr-o dată, acum cîțiva ani. Ți-am spus că soția mea a murit; s-a întîmplat pe neașteptate, complet pe neașteptate. Era sănătoasă și ocupată și, într-o după-amiază, a spus că e obosită și se culcă să tragă un pui de somn... și nu s-a mai trezit niciodată.

Claire trase aer în piept.

– Ce-a fost?

– Atac de inimă. Pe neanunțate, fără antecedente cardiace în familie, fără nici un semn. S-a stins pur şi simplu. Iar dacă a existat vreun fapt care mi-a nimicit scrierea cărților, ăsta a fost. Mi-am trimis fiul la sora mea şi soțul ei, am vîndut casa, m-am îndepărtat de tot ceea ce-mi dăruse sentimentul de-a avea un jalon în viață... toate acestea au fost foarte grele. Dar cel mai rău din toate a fost simțămîntul neaşteptat că nu mai aveam nimic pe care să pot conta cu adevărat. Nu-mi mai puteam imagina că aş scrie romane – plăsmuind povestiri care evoluau într-o lume ordonată – cînd eu nu mai credeam în existența unei lumi ordonate. N-am reuşit niciodată să trec peste asta.

– Vrei să spui că nu poți prevedea ceea ce are să se întîmple.

– Mai mult de-atît. A existat o perioadă cînd eram foarte sigur de cum va arăta viața mea, cum se va desfăşura – şi, ani de zile, totul s-a întîmplat exact aşa cum prevăzusem eu. Prozele mele erau publicate în reviste literare încă de pe vremea cînd învățam la liceu; am cîştigat o bursă la colegiu, apoi un loc la o şcoală post-universitară; primul meu roman, scris la vîrsta de douăzeci şi opt de ani, a primit premiul PEN. M-am căsătorit cu femeia pe care o iubeam; am avut un fiu, prieteni buni, ne-am cumpărat o casă şi un cîine şi am adoptat două pisici fără stăpîn care au devenit nişte tovarăşi de viață minunați. Iar soția mea îşi clădea propria reputație ca designer. Nu era vorba numai de faptul că totul se întîmpla aşa cum plănuisem eu, ci şi că se întîmpla conform programului, ca şi cum cineva, undeva, ar fi dirijat piesa aşa cum comandasem eu, şi menținea acțiunea în mişcare.

Neliniştit, se ridică în picioare şi porni prin studiou, oprindu- se la planşeta lui Claire pentru a-i privi absent desenele.

– Şi apoi, cineva a tras deodată cortina. Viața aceea perfect ordonată s-a năruit, precum şi credința mea în propria-mi putere. Grecii îl numesc *hubris,* ştii: mîndrie. A

sfida zeii; a crede că-ţi poţi orîndui viaţa, ţie şi celor dragi. De acest lucru eram vinovat: crezusem că pot fi stăpîn pe soarta noastră.

Reveni să se aşeze în fotoliu, aplecat înainte, cu coatele pe genunchi.

– Simţeam că aş fi fost îmbrîncit încoace şi-ncolo de forţe nevăzute, răuvoitoare şi invincibile şi că nu puteam face nimic decît să mă las în voia lor. Atunci l-am trimis pe David la sora mea şi am vîndut casa.

– Şi n-ai mai avut cărţi pe care să le scrii, completă Claire.

Alex dădu din cap:

– Scrierea unei cărţi e un salt de credinţă şi o declaraţie de dragoste. Crezi că poţi aşterne pe hîrtie ideile care-ţi sînt atît de clare şi vii în minte; te dăruieşti propriului act de creaţie cu un soi de iubire care nu se poate reproduce nici în cea mai pasională legătură amoroasă; crezi că cineva îţi va publica opera şi alţii o vor citi, că o vor cumpăra bibliotecile şi astfel o vor descoperi generaţiile viitoare. Crezi că poţi crea poveşti care să reverbereze în sufletele cititorilor contemporani cu tine, precum şi într-ale generaţiilor viitoare; că poţi găsi teme universale, prezentîndu-le în moduri care le dăruiesc oamenilor speranţă sau o mai mare înţelegere ori plăcerea rară a unei evaziuni din umbrele lumii înconjurătoare. Sau toate la un loc. Cu alte cuvinte, crezi în viitor şi în capacitatea ta de a-ţi făuri un loc în sînul acestuia, în proprii tăi termeni. Eu am încetat să mai cred în aşa ceva.

Magnetofonul se opri, cu un ţăcănit. Alex îl privi lung.

– La naiba. Iar am făcut-o.

Clătină din cap.

– Aşa nu merge, să ştii; am şi eu un termen de predare pentru materialul ăsta, iar aici sînt mai multe despre mine decît despre tine.

– Despre ce ai vrea să vorbim? întrebă cu blîndeţe Claire; o durea inima pentru el, pentru tristeţea şi senzaţia lui de goliciune, şi pentru toate iubirile pierdute:

soția, fiul, cărțile. Crezi c-o putem rezolva într-o oră? După aceea, chiar trebuie să mă apuc de lucru.

Alex introduse o rolă nouă de bandă în aparat, vîrînd-o în buzunar pe cea care se consumase.

– O oră va ajunge perfect. Hai să începem cu casa asta și diferitele sisteme din viața ta. Și aș dori să te-aud vorbind puțin mai mult despre munca ta. Iar apoi, dacă se trezește Emma, aș dori foarte mult să stau de vorbă și cu ea.

Claire turnă cafea pentru amîndoi și se rezemă de spătar. Încăperea era liniștită, izolată fonic, și privi spre fereastră pentru a vedea fulgi mari de zăpadă cernîndu-se printre crengile ce se frecau de geam, acestea devenind deja albe. Studioul părea și mai luminos, ca un cuib confortabil, iar Claire asculta, ca și cum ar fi fost o observatoare stînd în prag, murmurul glasurilor lor vorbind, sunetul rîsetelor, clinchetul slab al ceștilor de cafea. Se simțea la largul ei în locul acela cald, fără nimic de dovedit, fără nici o probă de trecut. Alex era un interlocutor comod, cu întrebări subtile dar lipsite de viclenie și înțelegînd-o rapid cînd dibuia după cuvintele potrivite. Își dădu seama că se simțea minunat și, cînd își aminti de muncă, lăsă fluxul conversației să-i alunge gîndul.

Telefonul sfărîmă vraja. Tresăriră amîndoi auzindu-i sunetul. Alex opri magnetofonul în timp ce Claire răspundea.

– Da, spuse ea, iar Alex îi auzi brusca tensiune din voce. Credeam că este pentru ora opt, continuă Claire, după un moment. Păi, da, pot fi gata la șapte.

Trasa cercuri cu un creion roșu.

– Mergem la Rox și Hale? Nu, nu știam, dar e bine așa; îmi place acolo. Și ai dreptate: facem cel puțin o oră cu mașina.

Înlănțuia cercurile cu cerculețe mai mici, formînd un șirag care dădea ocol paginii. Ascultînd, pe buze i se ivi un mic surîs.

– N-au trecut decît patru zile.

– Da, sigur că da. Aşa am să fac. Pînă la şapte.
Închise.
– Scuză-mă. Unde rămăseserăm?
Alex avu o ciudată senzaţie de pierdere. Nota senzuală din vocea lui Claire nu apăruse în timpul nici uneia dintre conversaţiile lor, şi nici acel mic zîmbet întors spre înlăuntru: nu erau destinate decît persoanei de la telefon. O făceau să-i pară altfel, mai puţin singulară, într-un fel, mai neinteresantă. Avea sentimentul melancolic că-i fusese răpit ceva.
– Vorbeam despre casa asta, spuse Claire. Dar, ştii, chiar cred că le-am acoperit pe toate.
Se uită la ceas.
– Merg să văd dacă s-a trezit Emma.
Ieşi din odaie, iar Alex nu încercă s-o oprească. Avea dreptate: vorbiseră despre toate.

– Ai fost ocupată, spuse Quentin.
Farurile maşinii lui luminară gardul scund pe care-l căutase şi coti pe un drum îngust de pămînt, fără însemne, care ducea spre ferma lui Hale şi Roz Yaeger. Cîteva dîre lăsate de pneuri se întindeau în faţa lor prin zăpada proaspăt căzută.
– Da. răspunse Claire, căci într-adevăr refuzase să-l întîlnească de două ori în ultimele patru zile; se gîndise la el, îi fusese dor, dar fusese atît de ocupată încît zilele zburaseră pe-alături şi-i ajunsese gîndul că avea să-l vadă vineri. Ai avut o săptămînă bună? îl întrebă.
– Nimic deosebit. Un singur lucru amuzant: primim corespondenţă pentru Emma.
– Corespondenţă? Nu înţeleg. De la cine?
– De la femeile care o văd în reclame.
– Ce reclame?
– Primul set. Ştiai că am început să le difuzăm?
– Nu. Nu, habar n-am avut. Emma ştie?
– Presupun că i-au spus Bill sau Hale. Tachinează lumea, spun că în martie va sosi de la *Eiger Labs* ceva deosebit, o revoluţie în oprirea ceasornicului... şi tot aşa

şi iar aşa. Ştii cum merg chestiile-astea. Am mai făcut-o şi-nainte, dar numai cu cîteva rînduri de text şi un borcan cu o denumire sau formulă scrisă de mînă pe etichetă, şi muit spaţiu gol. De data asta ne-am hotărît s-o folosim pe Emma, cu prototipul unuia dintre design-urile tale. Bănuiam că ştii.

– Unde-au apărut? întrebă rece Claire. Era furioasă. Nu se îndoia că Emma i-ar fi spus dacă ştia despre reclame, aşa că, din cîte se părea, nici una din ele nu era considerată suficient de importantă pentru a fi ţinute la curent cu un program care-o folosea pe Emma ca simbol şi pe Claire ca designer.

– Calmează-te, replică Quentin, căutînd intrarea aleii prelungi. O iei ca pe cine ştie ce insultă personală. Cuiva i-a scăpat din vedere, atîta tot. Dac-ai şti mai mult despre cum funcţionează companiile, n-ai fi surprinsă.

– Unde au apărut? repetă ea.

– În numerele pe luna decembrie din *Vogue* şi *Elle* şi în alte cîteva. Încă n-au ieşit pe tarabe, dar abonaţii le-au primit. Iar noi primim scrisori pentru Emma.

Flugii de zăpadă dansau în lumina farurilor, în timp ce apăreau stîlpii albi ai porţii şi inscripţia albă cu auriu *Clearvalley Farm*, iar Quentin coti pe alee, urmărind singura pereche de urme care se aflau deja acolo.

– Hale îţi poate spune mai multe decît mine. Doar să nu faci caz că n-ai ştiut despre reclame.

Claire dădu să-i replice că ştia bine cum să se poarte cînd era musafiră în casa cuiva, dar îşi înghiţi cuvintele; cînd se înfuria atît de tare, era mai bine să tacă. Urmele de roţi din faţa lor coteau şi dispăreau după hambar, dar Quentin parcă în locul unde aleea se lărgea pentru maşinile invitaţilor, lîngă peronul din faţă. Casa se înălţa în faţa lor, albă cu obloane negre, cu luminile de pe verandă aprinse şi toate ferestrele luminate. Veranda era decorată cu dovleci şi porumb indian, precum şi un ştergător de ghete din fier forjat, iar cînd Hale deschise uşa, primul lucru pe care-l văzu Claire fu focul primitor ce ardea în şemineul din antreu. Apoi o văzu pe Gina.

– Aproape o membră a familiei, spuse Hale, în timp ce Claire şi Gina se îmbrăţişau. E aici tot timpul, pare-se; la fel de înnebunită să curețe după cai pe cît e şi Roz. Claire, dă-mi voie să-ţi iau mantoul. Ştiu că Quentin nu are; nu-şi ia niciodată. Singurul om din cîți cunosc căruia nu-i e niciodată frig. În living sînt cîteva persoane care aşteaptă să vă întîlnească, Quentin, şi băutură din belşug, ca de obicei.

Roz o cuprinse pe Claire cu braţul:

– Ce bine-mi pare că te văd; petrecerile organizate în ultimul moment sînt întotdeauna cele mai reuşite, nu crezi? Ţi-am mulţumit vreodată că mi-ai trimis-o pe Gina? E minunată, la fermă. E minunată, punct. Rezolv o mulţime din lucrurile pe care le plănuiam de ani de zile şi n-apucasem niciodată să le fac. Va trebui să vii pe timp de zi, să vezi ce facem. Şi să iei lecţiile alea de călărie pe care nu le mai începi odată.

Vorbea puţin cam prea repede, iar Claire se întrebă de ce era nervoasă.

– Veniţi, fetelor? întrebă Hale, închizînd uşa debaralei pentru paltoane şi întorcîndu-se spre *living-room*.

– Într-un moment, spuse Roz. Vreau să vorbesc cu Claire.

– Alte secrete, oftă el ironic. Tot timpul se-ntîmplă o mulţime de lucruri, iar eu nu ştiu nici jumătate din ele. Vin de la New York pentru o zi, două, şi aproape că nu mă mai simt ca la mine acasă.

Roz şi Gina îl priveau.

– Mă rog, ştiu, ştiu, niciodată n-am fost aici acasă, replică Hale cu un scurt hohot de rîs. Roz a cumpărat-o cu banii ei, o conduce cu banii ei. Nu mi se dă voie să uit asta. Claire, vrei să-ţi aduc ceva de băut?

Claire clătină din cap:

– Mă servesc eu mai tîrziu. Şi vreau să vorbim despre poşta pentru Emma care soseşte la *Eiger Labs*.

– Pentru Emma? întrebă Gina. Cum se poate?

– Am cîteva în servietă, dacă vrei să le vezi, răspunse Hale. Sînt cam cețoase, femeile-astea, dar cel

puțin știm că Emma face impresie. Și asta și vrem, să știi; de-asta avem nevoie. Iar Emma, află, e extraordinară; cred că zilele-astea îi vom oferi un contract, unul al dracului de bun. Un contract bun. Pentru un model bun și o fată bună. Să rostești cuvîntul cînd ești gata și-ți aduc scrisorile-alea.

Claire îl privi cum intra în living.

– De ce sînt toți atît de nervoși pe-aici? întrebă ea.

– Hai cu mine, o chemă Gina, conducînd-o prin hol spre un mic cabinet cu covor în chip de blană de leopard și o canapea curbă, de catifea verde. În șemineul de marmură ardea focul, iar draperiile grele, cu franjuri, erau închise. Gina mai puse un buștean pe foc, îl răscoli puțin, apoi spuse:

– Să luăm loc. Ești sigură că nu vrei să bei ceva?

– Am nevoie? întrebă Claire. Ce se întîmplă?

– Ei, voiam să știi despre Hale și mine, răspunse Roz. Dacă vrei să știi de ce e nervos, află că amanta lui cea mai recentă a dat azi dimineață telefon de la New York, pretinzînd să afle de ce refuz să divorțez de Hale ca s-o poată lua pe ea de nevastă. I-am spus că nu e nici o problemă; dacă vrea să se mărite cu Hale, poate începe să-și facă planuri.

– Deci, divorțezi, spuse Claire. Sînt foarte înceată la minte, sau ce? N-am văzut nici un semn.

– Nu ești înceată, Claire; vezi mai multe decît majoritatea oamenilor. Nimeni n-a văzut vreun semn. Mă gîndeam eu că probabil se va întîmpla într-o zi, dar n-aș fi putut să jur, iar Hale nu se trăda prin nimic. Mă rog, oricum n-ar fi făcut-o. Tuturor amantelor le spune că nu vreau să divorțez de el; e paravanul lui de siguranță.

– Dar s-a întîmplat ceva? întrebă Claire. Te-ai hotărît s-o faci acum?

– Cît pot de repede. Am să i-o spun astă seară, cînd...

– Nu știe?

– Probabil vede tot ce e de văzut dar, în caz că întrebi dac-am vorbit cu el, nu. Voi vorbi, însă, seara

asta, după ce voi toți vă veți fi dus acasă, în pătucurile voastre liniştite.

– Şi pe urmă ce-ai să faci?

– Am să stau exact aici, în locul meu favorit din lume. E al meu, înțelegi, lucru care lui Hale nu i-a convenit niciodată. La început, nu-i convenea că petreceam aici atîta timp; voia să stau cu el, în oraş. Apoi însă a început cu puicuțele astea tinerele – s-a-ntîmplat cam acu' zece ani, cînd au plecat ambii noştri copii – şi de atunci nu i-a mai păsat unde era. Dar nici banii pe care-i investeam în fermă nu-l încîntau; întotdeauna o considera a noastră, deşi am ținut-o numai pe numele meu. Poate se aştepta să-i las averea mea prin testament. Asta, însă, ar însemna că se aştepta să trăiesc mai puțin decît el. Sau că nu s-a gîndit cu adevărat serios.

– Sună foarte neplăcut, comentă Claire.

– Ei, mă rog, exagerez şi eu. De fapt ne înțelegem binişor. De mult nu ne-am mai certat; nici măcar nu îmi mai amintesc de cînd. Nu ne-am certat nici chiar azi-dimineață, cînd a dat telefon tîmpita aia. Poate asta-i una din probleme. Nici unul dintre noi nu mai ține destul la celălalt ca să se certe. Oricum, eu rămîn aici, locuiesc aici, îmi place, iar Gina mă ajută s-o gospodăresc şi mă simt bine cum de mult, foarte mult timp, nu m-am mai simțit.

O privi pe Claire aproape sfidătoare.

– Mă bucur, spuse Claire, gîndindu-se cît de ciudat era că Roz părea atît de defensivă în privința divorțului ca şi cum ar fi trăit cu o sută de ani în urmă, nu într-o vreme cînd toate cunoştințele lor erau fie divorțate, fie apropiate de altă persoană divorțată. Voi face tot ce pot ca să te-ajut.

– O, în momentul de față nu-mi trebuie decît dragoste şi încurajare. Iar între tine şi Gina, mă voi simți bine. Voiam doar să ştii. N-a vrut să afli de la altcineva. Şi sper ca Emma să nu-şi facă o părere mai proastă despre mine. Vreau să spun, n-a fost aici decît o dată, dar mi-ar plăcea să vină mai des şi să-nvețe cu-adevărat

să călărească, iar dacă va crede că situaţia s-a schimbat cu ceva...

– Să aibă o părere proastă despre tine? Fireşte că nu. Doamne Dumnezeule, Roz, şi eu sînt divorţată; Emma nu se lasă uşor surprinsă de modul cum trăiesc oamenii în zilele noastre. O să te placă la fel de mult ca întotdeauna. Dacă mai are timp să se gîndească şi la altcineva în afară de Brix, adică.

– Încă se mai vede atît de mult cu el? întrebă Roz.

– Nu se-ntîlnesc niciodată mai des decît o dată pe săptămînă sau la zece zile, iar de cîteva ori au trecut chiar şi două săptămîni. Dar cînd nu e cu el, o chinuie tăcerea lui, sau ce-a spus ori n-a spus la ultima întîlnire, sau orice alt motiv de îngrijorare are în privinţa lui. Uneori, am impresia că se teme. Nu c-o va părăsi, deşi sînt convinsă că şi de-asta-i e frică, ci de ceva mult mai serios. Nu ştiu despre ce-ar putea fi vorba, dar o simt.

– Nu vorbeşte deloc cu tine? întrebă Gina.

– A încercat de cîteva ori, dar pare atît de sigură că l-aş critica încît preferă să nu rişte. Şi cred că are dreptate: aş face-o. I-ai spus să discute cu mine?

– I-am spus că i-ar fi mult mai bine dacă voi două aţi comunica.

– Ei bine, nu comunicăm. Şi n-o văd întîmplîndu-se prea curînd.

În uşă apăru Quentin:

– Sînt aici oameni care vor să te întîlnească, îi spuse el lui Claire.

– Scuză-mă, veni ea spre el, după care se întoarse spre Roz şi Gina. Vă mulţumesc că mi-aţi spus.

Şi îl urmă pe Quentin pe culoar.

– Că ţi-au spus ce? o întrebă el.

– Despre un proiect pe care vor să-l facă împreună.

Quentin elimină subiectul, fără interes.

– Hale i-a invitat pe oamenii ăştia pentru mine, spuse el, reţinînd-o un moment la intrarea în *living-room*. Se numesc Collop şi au o mică firmă de alimente în New Hampshire.

– „Gem Collop", îşi aminti Claire. Am cumpărat şi eu. E foarte bun. Fac şi pîine, cred, prăjituri şi fursecuri, deşi din-astea n-am luat. Au un catalog cu design foarte frumos.

– Ar trebui să insişti pe ideea asta. Se gîndesc să vîndă şi s-ar putea să mă hotărăsc să cumpăr eu. Vreau să afli tot ce poţi despre companie şi despre ei. Design-ul e un subiect de început potrivit.

Stai o clipă; privi Claire în living, unde vreo douăzeci de persoane stăteau în mici grupuri, sau şedeau lîngă foc. *Sînt la o petrecere. Nu-s la muncă, nici eu şi nici Quentin. Nu e momentul sau locul ca să-mi dea misiuni. Şi-n plus, sînt designer, nu spion.*

– Hale îmi va arăta scrisorile acelea, murmură ea, intrînd repede în *living-room.* Le pot vedea acum? îl întrebă pe Hale, care stătea în picioare lîngă o măsuţă de cafea aproape acoperită de un cal în galop, turnat din bronz.

– Mai mult ca sigur. A fost plăcută şueta cu fetele?

– Da. Hale, dacă e un moment nepotrivit ca să-ţi părăseşti musafirii...

– Nu, e O.K.; haide, s-o rezolvăm chiar acum.

O conduse într-o bibliotecă din capătul casei, luminată de un alt şemineu.

– Lui Roz îi plac focurile, explică el. Parc-am trăi la anii o mie şapte sute, cînd nimeni nu inventase încă becurile şi caloriferele; te-ai aştepta să vezi pelerinii defilînd prin apropiere. Probabil ca să ardă pe cineva pe rug, adăugă el posomorît; deschise o servietă. Am adus cam o duzină; mai avem şi altele, la birou. Poţi să le iei pe toate, dacă vrei. Pe Emma s-ar putea s-o însufleţească foarte tare.

O privi pe Claire cum deschidea un plic şi parcurgea scrisoarea.

– Ascultă, Claire, design-urile tale pentru PK-20: sînt extraordinare. Ştiu că ţi-am mai spus, dar privesc în perspectivă şi cred că ar trebui să te gîndeşti şi la preluarea altor clienţi. Nu trebuie să-ţi faci griji că i-aş spune

lui Quentin; el consideră întotdeauna că ne-a cumpărat, cînd lucrăm pentru el, aşa că nu-i nevoie să afle. Dar dacă te hotărăşti, am vreo doi clienţi, companii importante, Claire, nu nimicarniţe, cărora le-ar plăcea lucrările tale. Nu e necesar să-mi răspunzi acum, dar gîndeşte-te. Ştii, erai atît de avansată faţă de celelalte două firme pe care le contactase Quentin, încît nici măcar n-a existat concurenţă. S-a-ntîmplat ceva?

Claire se încruntase.

– Celelalte două firme?

– Nu ţi-a spus? Ei, ăsta-i Quentin. Niciodată n-are încredere în nimeni să facă ce vrea el; întotdeauna pune doi, trei oameni la aceeaşi treabă, cel puţin pînă e absolut sigur de ei. În mine şi Tod Tallent are încredere, de-acum... În fine, ştii, n-aş putea să jur. E posibil să primească propuneri de la tot felul de oameni ori de cîte ori începe cîte o nouă campanie, de unde să ştiu eu, nu-s decît ajutorul angajat pe bani.

– Eşti prietenul lui, spuse Claire.

Hale ridică din umeri. Claire introduse scrisoarea la loc în plic şi-şi strecură micul teanc în poşeta neagră.

– Ar fi timpul să ne întoarcem...

– Roz o să mă părăsească? întrebă Hale pe neaşteptate.

– Hale, singura persoană care poate răspunde la întrebarea asta e Roz.

– Exact. Mi-e frică s-o întreb. Crede că nu ţin la ea fiindcă... calc pe-alături din cînd în cînd, înţelegi, oarecum încerc apele să văd dacă mai funcţionează toate cum ar trebui, şi sînt... of, rahat, înţelegi, sînt dezirabil – ce cuvînt idiot – dar nu înseamnă nimic, să ştii, e ca un joc, nu-nseamnă naibii absolut nimic; sînt nebun după Roz, asta nu s-a schimbat niciodată.

– Claire, interveni Quentin din uşă.

– Iartă-mă, se apropie Claire de el; o cuprinse cu braţul, iar ea simţi valul prelung de dorinţă pe care i-l putea stîrni la cea mai uşoară atingere. Îţi mulţumesc pentru scrisori, îi spuse lui Hale, în timp ce Quentin o lua

cu el şi ieşeau din cameră. N-am vrut să stau atît de mult, continuă Claire, întrebîndu-se de ce-şi cerea scuze.

– E important pentru mine să te am alături, replică el. Nu doar prin vecinătate, ci lîngă mine. Ţi-am mai spus.

– Ştiu.

– Ţi-a cerut să lucrezi pentru el?

Claire ezită.

– A spus că are cîţiva clienţi pe care i-ar interesa munca mea.

Quentin se opri lîngă focul din hol, înainte de-a ajunge la intrarea în living.

– Lucrezi pentru mine, Claire. Am destul ca să te ţin ocupată mult timp, mai ales din moment ce lucrez cu normă parţială. Nu vreau să lucrezi tot timpul; ţi-am spus-o, cînd am pornit proiectul ăsta.

– Ceea ce nu mi-ai spus e că ai vorbit şi cu alte două firme despre linia PK-20, în timp ce eu ştiam că voi fi designer principal.

– Normal că am vorbit. Aş fi fost nebun să n-o fac. Chiar crezi că i-aş fi dat tot proiectul cuiva care nu mai fusese niciodată însărcinat cu unul la fel?

– Mi-ai spus că-ţi plăceau ideile mele.

– Îmi plăceau. Doamne sfinte, Claire, nu mai fii copilă. Reduci mereu totul la un nivel personal. Asta n-avea nici o legătură cu părerea mea despre tine; avea legătură cu obţinerea celor mai bune modele în minimum de timp. Persoanele de genul tău lucrează cel mai bine cînd ştiu că sînt la conducere; atunci eşti mai creativă şi munceşti mai intens. Pentru mine, de toată afacerea asta depind mai multe...

– ...decît de faptul că rămînem împreună sau nu.

– Asta ce naiba înseamnă?

– Ai fi putut să-mi spui. Dacă te interesa ce simt, mi-ai fi explicat şi aş fi înţeles. Ştiu destule despre afaceri; mi-am petrecut o bună parte din viaţa tratînd cu oameni de afaceri. Dar chiar dacă n-aş fi făcut-o, îmi datorai actul de politeţe de-a-mi spune ce faci. Iar eu

aş fi considerat că vrei să-mi împărtăşeşti gîndurile şi îngrijorările tale...

– Nu-mi împărtăşesc gîndurile cu oamenii care lucrează pentru mine.

Claire se desprinse de el, cu ochii plini de furie.

– Lucrez pentru *Goddard Designs*. Deocamdată, eşti un...

– *Goddard Designs?* chicoti Quentin. Chiar ai nevoie de asta, Claire? Ca să concurezi cu mine? N-ai nevoie să reprezinţi o firmă; munca ta e excelentă, eşti o femeie extraordinar de fermecătoare şi nimic din toate astea n-ar avea de cîştigat de pe urma unei constituiri de corporaţie.

– Deocamdată, eşti un client, reluă Claire; ştia că era nepăsătoare, dar din moment ce crease o companie din nimic, în ultimele douăzeci de secunde, lucru care dintr-o dată o emoţiona, trebuia să se apere. Iar dacă eu decid că am timp să-mi iau şi alţi clienţi, sau dacă hotărăsc să-mi angajez personal, atunci asta am să fac. Nici măcar n-am încheiat vreun contract, Quentin.

Amuzamentul lui se risipise.

– Era necesar?

– Nu, fireşte că nu, replică ea, crispîndu-se lăuntric cînd îi văzu chipul întunecîndu-se. Şi nici acum nu este. Dar trebuie să mă gîndesc la...

– La ce? întrebă el autoritar, cînd Claire se opri.

– La ceva asupra căruia să mă concentrez, încheie ea în sfîrşit.

– Mă ai pe mine. Le ai pe prietenele tale, casa şi fiica ta. Trăieşti destul de comod ca să-ţi meargă bine şi ai acum un mod de-a-ţi petrece timpul în locul unei salahorii zilnice. De ce nu poţi învăţa să trăieşti ca o femeie cu bani?

Claire rămase cu privirea spre foc.

– Nu-i o salahorie. Cineva mi-a spus, nu mai departe de azi dimineaţă, că scrisul e un salt de credinţă şi o declaraţie de dragoste. Nu-mi dădusem seama pînă n-a spus-o, dar acelaşi lucru e valabil şi pentru design.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Îmi pare rău că aud asta. Tu nu simţi nimic asemănător în munca ta? Că realizezi ceva nou, cu un soi de devotament care seamănă cu pasiunea?

– N-aş folosi cuvintele astea.

– Nu, răspunse încet Claire. Îmi dau şi eu seama.

– Simţi lipsa pasiunii în viaţa ta? o întrebă el.

Claire oftă. Nu exista decît un singur răspuns acceptabil.

– Fireşte că nu, Quentin.

O cuprinse din nou cu braţul:

– Dacă insişti să-ţi constitui propria companie, o putem rezolva astfel încît să fie o formulă satisfăcătoare pentru amîndoi, poate ca un subsidiar al *Eiger Labs*. Ne ocupăm de asta mîine. Acum vreau să te prezint unor oameni, şi să plecăm imediat după cină; vreau să ajung acasă, cu tine.

Claire se rezemă de el un moment. Şi ea dorea acelaşi lucru. Dar n-avea să dureze. Ştia că nu, fiindcă dorinţa ei sexuală era atît de profund întrepătrunsă cu confortul necugetat pe care încă îl mai găsea în autoritatea lui, încît ştia că imediat ce s-ar fi revoltat împotriva acesteia, dorinţa avea să dispară.

Deocamdată, însă, n-o putea ignora, nici măcar diminua.

„Emma şi cu mine, amîndouă", îşi spuse; şi se întrebă dacă Emma îşi dădea seama ce i se întîmplase cu Brix: că era capturată de un bărbat care părea atît de puternic încît nu mai putea scăpa din mrejele propriei ei dorinţe, devenind astfel supusă.

„Trebuie să discut cu ea despre asta." Ştia, însă, că n-avea s-o poată face înainte de-a se fi desprins de Quentin.

„Asta e lucrul pe care trebuie să descopăr cum să-l fac," reflectă Claire, în timp ce se alăturau grupului din living. „Dar mai întîi, mîine dimineaţă, voi întemeia *Goddard Designs, Incorporated*, şi nu va fi subsidiarul nimănui.

CAPITOLUL 12

Emma îl văzu pe Brix privind-o din uşă şi-i sări inima în piept. Se aplecă din tot trupul spre el.

– Hei, exclamă Tod Tallent.

– Iartă-mă, murmură fata, reluîndu-şi poziţia, rezemată înapoi pe mîini, cu picioarele sale lungi întinse, capul aruncat pe spate şi ochii închişi, ca şi cum s-ar fi scăldat în razele soarelui. Purta un şort alb şi un sutien bikini, aşezată într-un cerc de lumină orbitoare.

– Drăguţ, mormăi Tod, dîndu-i ocol. O.K., Emma, asta e. Ultima fotografie a campaniei, doar dacă nu-i vine cuiva o idee măreaţă şi iar o luăm de la-nceput. Ai fost formidabilă; sper să mai lucrăm împreună şi altă dată.

Emma se ridică în picioare şi-l îmbrăţişă, luîndu-l pe nepregătite:

– Eşti atît de drăgălaş, Tod. Îţi mulţumesc că ai fost drăguţ şi m-ai făcut să arăt bine.

– Iubitel, *tu* m-ai făcut pe *mine* să arăt bine. A fost o mare lovitură. În ianuarie o porneşti la drum, nu? Apariţii personale şi tot tacîmul?

– Nu ştiu. Aşa cred. Nimeni n-a spus nimic clar.

– Bine, cum o fi. O să te descurci de minune. Cred că acum vrei să pleci.

Emma roşi, căci ştia că o văzuse privind spre Brix, dornică să se ducă la el.

– Eu doar...

– Nici o problemă, e O.K. Ascultă, Emma, înainte să pleci...

– Da? întrebă ea, văzînd că se oprise.

– Ai nevoie de un agent. Vei fi o vedetă prea mare ca să te descurci singură, chiar dacă vă ocupaţi tu şi cu mama ta de povestea asta.

– Prea mare?

– Hale tot primeşte telefoane. Ralph Lauren, Donna

Karan. Şi încă unul sau doi. Astea nu-s mici firme ale lui mămica şi tăticu'; sînt jucători importanţi şi-i interesezi. Au aflat că primeşti corespondenţă; ştiu totul despre tine. În plus, ce vei face cînd o să-ţi ofere Eiger un contract?

– O s-o facă?

– Aşa se-aude.

– De unde...

– Ascult şi eu. Nu ţi-ar veni să crezi cîte aud. Oamenii cred că tipul cu aparatul e surd, că toate facultăţile mele se mărginesc în vizor; foarte ciudată chestie. Oricum, mă gîndeam doar... ştii, o sugestie...

– Hale nu mi-a spus despre Ralph Lauren, nici despre Donna Karan, nici despre nimeni.

– Ei, poate mă înşel. Întreabă-l pe Brix; ştie el. La revedere, iubiţel; să ai grijă de tine.

Emma rămase nemişcată, încruntîndu-se, după plecarea lui Tod. Brix traversă încăperea şi se opri lîngă ea, trecîndu-şi mîinile peste braţele ei goale, calde, peste spate, împrejurul taliei. Îşi strecură degetele sub sutienul bikini şi o apucă de un sîn.

– Emma, eşti o fată fantastică. Mai că nu mi-am pierdut minţile, uitîndu-mă la tine.

O cuprinse şi cu celălalt braţ, trăgînd-o brutal spre el, şi o sărută, ţinînd-o atît de strîns încît fata abia mai putu respira. Îi era jenă de-a fi aproape goală în timp ce el era îmbrăcat atît de complet şi oficial. Apoi, cineva apăsă un comutator şi klieg-urile se stinseră, lăsînd încăperea în întuneric şi neaşteptată răcoare. Emma deschise ochii, zăpăcită de prea numeroasele senzaţii.

– Trebuie să mă îmbrac, spuse ea.

– Nu, vino-aici.

Glasul lui Brix era îngroşat.

– Nu poţi pleca acum. M-ai scos din minţi, să ştii, cum te-ai repezit la Tod...

O împinse pe canapeaua şi-i scoase pantalonii scurţi şi chiloţii, neluîndu-i în seamă mîinile ce se zbăteau nesigure pe pieptul lui şi ochii uimiţi.

– Habar n-ai cum arăţi, ce efect are asupra oame-

nilor, mai murmură el. Îşi descheie fermoarul pantalonilor, se trînti peste ea şi o pătrunse imediat.

Cureaua şi fermoarul desfăcut o tăiau pe Emma în piele, strivindu-i excitaţia. Nu mai făcuse dragoste cu ea îmbrăcat, iar fata nu ştia ce să facă cu mîinile; i se părea nepotrivit să-i îmbrăţişeze sacoul de la costum, propria-i nuditate o stînjenea şi mai mult, făcînd-o să se simtă mai desfrînată decît orice altceva. Cînd Brix gemu, mult mai repede decît de obicei, şi rămase nemişcat, fu recunoscătoare, ştiind că acum avea să se desprindă de ea. Niciodată nu mai dorise ca Brix să se îndepărteze.

N-o privi cînd se ridică.

– Mă-ntorc la lucru, spuse el. Ne vedem mai tîrziu.

Încet, Emma se ridică în capul oaselor, trăgîndu-şi chiloţii şi şortul. „Îi e ruşine fiindcă nu s-a putut stăpîni", îşi spuse. Se simţea întristată pentru el, ca şi cum ar fi fost un copil care făcuse o criză de nervi. Era pentru prima oară cînd Emma se gîndea la Brix ca la un om mai tînăr şi mai slab decît ea.

Dar el nu poate fi mai slab; e cel mai puternic om pe care l-am cunoscut. Are grijă de mine şi am nevoie de el. Se duse în cabina de toaletă să se schimbe cu ţinuta de seară. „Ceea ce s-a întîmplat în după-amiaza asta nu s-a mai întîmplat niciodată şi niciodată nu se va mai repeta. Deci, nu vom vorbi despre asta. Vom uita că s-a întîmplat. Nu înseamnă absolut nimic."

Merse cu maşina pînă la *Eiger Labs* dar, cînd intră în clădire, se opri în hol, nehotărîtă, dintr-o dată nevenindu-i să-l întîlnească pe Brix imediat. În schimb, porni în căutarea Ginei.

– Taman la timp pentru ceai, o primi aceasta, îmbrăţişînd-o, după care se îndepărtă de ea cu un pas. Arăţi cam abătută.

– O, cred că sînt. Azi am terminat fotografiile pentru PK-20 şi sînt destul de tristă.

În timp ce-o spunea, îşi dădu seama că era adevărat. Brix nu-i lăsase timp să se gîndească, dar acum faptul o izbi: nu mai avea nimic de lucrat. Chiar dacă se hotărau

s-o trimită la magazine pentru a promova linia, aceasta avea să se întîmple abia în ianuarie.

– Cred că am senzația că nimeni nu mai are nevoie de mine.

– Știu cum e. Dar nu-i adevărat, ascultă-mă pe mine; încă mai ai o slujbă. Și meriți puțină odihnă; te-au istovit îngrozitor.

– A fost minunat. Și am avut o ocupație.

Gina îi oferi o cană cu ceai.

– Am verificat rapoartele testelor acelora, Emma. Nu e nici o problemă; nimeni n-a avut reacții negative. În latinește sau altminteri, nu exista nici un cuvînt despre orbire. Ești sigură că ai citit cu atenție memoriile?

– Cum să nu. Mă rog, așa cred. Eram cam grăbită, dar știu că am văzut ceva în legătură cu o persoană care a orbit la un ochi, fiindcă mi s-a părut îngrozitor, n-am visat nici un cuvînt latinesc, și nici conjunctivita n-am inventat-o eu.

– Ei, asta e. Kurt Green, el e șeful laboratorului de testare, mi-a arătat raportele cumulative asupra tuturor testelor pe care le-au efectuat pînă acum, și erau perfecte, nici un steguleț roșu, nimic. Sigur că nu m-am uitat la testele individuale – sînt mii și mii – și n-am putut sta prea mult la cele pe care mi le-a arătat, fiindcă nu-i spusesem decît că eram curioasă cum evolua PK-20-ul, dar dacă exista vreo problemă, ar fi apărut pe cumulative. De fapt, acolo apar mai ales problemele, fiindcă numerele sînt mai mari.

– Le-a schimbat cineva, declară Emma.

– Șșt, mușcă-ți limba. Ăsta-i delict penal și n-ar fi bine să se ocupe de-așa ceva nimeni de pe-aici. Ar putea fi valabil pentru toată linia, nu numai la crema pentru ochi, iar în faza actuală i-ar putea veni de hac întregii companii. Nimeni nu și-ar asuma un asemenea risc.

– Mă rog, eu știu ce-am văzut, insistă încăpățînată Emma. N-am visat. Acum ce-ai să faci?

– Nu prea pot face mare lucru. În primul rînd, n-am avut niciodată de-a face cu PK-20 și nu pot începe

să pun întrebări sau să cer să mai văd date acum, presupunînd că ar exista. Esențialul însă, Emma, este că nu mă aştept să mai lucrez mult aici.

– Adică *pleci*? De ce? Fiindcă ai impresia că la laborator sînt necazuri? S-ar putea închide?

– Nu, nici vorbă de-aşa ceva, Emma; plec fiindcă mi-am găsit ceva mai bun. Şi, ascultă, încă nu le-am spus, aşa că vreau să păstrezi tăcerea.

– Bine, aşa am să fac, dar unde pleci?

– Undeva unde pot lucra ceva ce-mi place mai mult decît munca de laborator.

– Caii! exclamă fata.

– Te-ai prins. Cel puțin, de-o parte. E acolo o fermă de şase sute de acri care are nevoie să fie administrată; voi ajuta şi la asta. Şi plănuim să organizăm unele ferme din apropiere, pe care şi le-au luat nişte newyorkezi ca hobby, pentru a avea unde să-şi petreacă week-end-urile.

– Ce frumos.

Atenția Emmei rătăcea aiurea; îi era greu să se concentreze prea mult timp asupra altui lucru în afara lui Brix. Îi spusese recent cît de important era el în ultima vreme pentru firmă, cîtă încredere şi nevoie de el avea tatăl său, şi că n-ar fi fost în stare să lanseze linia PK-20 fără el. Dar dacă-l implica pe Brix în ceva pentru a putea arunca vina asupra lui în caz că se întîmpla vreun necaz?

„Trebuie să aflu", îşi spuse Emma. „Brix nu s-ar gîndi niciodată de capul lui la asta."

– Gina, trebuie să plec, zise ea pe neaşteptate. Am întîlnire cu Brix; mergem la cină.

– Distracție plăcută. Şi nu-ți face griji în legătură cu rapoartele alea; probabil că există o explicație simplă pe undeva. O să mai cercetez şi eu puțin înainte de plecare, O.K.?

– O.K.

– Şi ne vedem de Sărbătoarea recunoştinței.

– Aha. Nu mă gîndisem la Sărbătoarea recunoştinței.

Mama a invitat multă lume?

– Ei, poți s-o-ntrebi pe ea, dacă tot locuiți împreună, dar de vreme ce ești aici, am să-ți spun că nu. Doar noi trei, ca întotdeauna, și Hannah.

Emma dădu din cap, gîndindu-se din nou la Brix, în timp ce se îndepărta. „Trebuie să-l ajut pe Brix; trebuie să-l apăr. Și dacă are necazuri și nu știe? Atunci ar fi atît de recunoscător, și m-ar iubi mai mult decît oricînd."

– E la domnul Eiger, dar poți aștepta în cabinetul lui, se– ntoarce imediat, îi spuse secretara, și încă o dată Emma se pomeni stînd lîngă biroul lui Brix, singură. Pe birou se aflau hîrtii, unele ieșind din dosare, dar își îndepărtă privirea de ele; avea deja prea multe la care să se gîndească. „Dac-aș bea ceva, aș putea să mă relaxez," cugetă ea, și ocoli biroul pînă la dulăpiorul de lîngă fotoliu, de unde scoase o sticlă de scotch. „N-o să se supere; îi place cînd beau." Își turnă un păhărel, închise ochii și-l dădu pe gît. Prin toată făptura i se răspîndiră degete calde, îndemnînd-o să-și mai toarne încă puțin. „Va fi bine dacă vorbesc cu el; orice i-aș spune, va înțelege, fiindcă mă iubește." Își dorea să fi avut puțină cocaină, căci aceea o făcea să se simtă cel mai bine, dar nu știa unde anume în birou și-o ținea.

– Pune-mi și mie unul, spuse Brix, intrînd și închizînd în urma sa ușa. Christoase, azi e încărcat ca pentru urși; nu știu ce dracu' se-ntîmplă cu el. Toate-s proaste pînă-l convinge cineva că-i O.K.

– Cineva, adică tu? întrebă Emma.

– Da, mă rog, pe mine mă ascultă. De cele mai multe ori. Căcat.

Goli paharul pe care i-l dăduse Emma și i-l întinse să-i mai toarne. „A uitat cele întîmplate după-amiază," își spuse ea; „dacă a fost într-adevăr jenat, acum nu mai e."

– Știu că-i încordat ca totul să meargă după program cu lansarea PK-20-ului, dar i-a încălecat pe toți și-i scoate din minți. Și pe mine mă scoate din minți.

Nu e momentul; nu-i bine dispus; nu adu vorba. Dar

trebuie; ce altceva pot face?

– Brix. Vreau să te întreb ceva.

Tînărul îi luă sticla şi se aşeză în fotoliu, rezemat de spătar, cu picioarele pe birou, împingînd la o parte un teanc de dosare.

– Ce drăgălaş arăţi; asta-i o rochie nouă?

– Da. Brix, erau nişte...

– Vino-aici, stai prea departe, o chemă el, îndreptîndu-se în fotoliu. Nu-mi place cînd nu pot să te simt.

Emma oftă. Se aşeză pe coapsele lui robuste, cu spinarea dreaptă, dar Brix o trase la piept şi începu să-şi plimbe degetele peste piciorul ei, pe sub fustă.

– Mai bine-aşa. Ştii, s-ar putea să te ţin chiar aici; ai face locul ăsta să fie mult mai interesant. Ce zici? Să şezi aici toată ziua şi să mă faci mereu să mă simt bine, în timp ce eu îmi rezolv toate fututele astea de treburi? Ei, ce mama dracu', continuă el, cînd Emma rămase tăcută. Era o idee simpăticuţă, da' pe duduia n-o interesează. Deci, unde vrei să mergem la cină? Mă gîndisem la *Silvermine;* n-ai mai fost acolo.

– Unde vrei tu. Brix, odată cînd te-aşteptam aici, erau nişte referate pe birou şi... le-am citit.

– Iisuse, Emma, de cîte ori ţi-am spus să nu-ţi bagi în afaceri năsucul tău drăgălaş? Aşa, şi ce părere ţi-au făcut? Ai înţeles formulele? Sau erau planuri de marketing? Atunci, probabil că ai citit despre tine, fetiţa noastră Eiger dinamită. Fetiţa *mea* Eiger dinamită.

Mîna i se mişca între picioarele ei.

Deja înfierbîntată de băutură, Emma simţea cum se încălzea şi devenea moale. Se chinui să înfrunte senzaţia.

– Nu, Brix, ascultă, e important. Erau despre nişte probleme în legătură cu PK-20, crema pentru ochi, un ingredient din ea cauza conjunctivită şi altceva, nişte cuvinte latineşti şi... şi cineva care orbise la un ochi...

– Nu mi-ai spus.

– Nu, am crezut... nu eram sigură...

– Alea erau confidenţiale; ce dracu' te privea pe tine

să citeşti rapoarte confidenţiale?

Îşi scoase mîna de sub fusta ei şi se rezemă de spetează. Emma, cocoţată pe genunchii lui, fără sprijin, se simţi dintr-o dată ridicolă.

– Iartă-mă, spuse ea. N-am vrut să le citesc, adică, le-am văzut doar întîmplător şi cînd am observat că erau despre PK-20...

– Le-ai văzut „doar întîmplător“? Palavre. M-ai spionat.

– Ba nu! Brix, de ce-aş fi făcut-o?

– Cu cine-ai mai vorbit despre asta?

– Ce?

– Vorbit, Emma, vorbit. Fetele nu-s în stare să ţină nimic pentru ele; le place să fie ca nişte mici mesageri, să dea fuga şi să le spună tuturor ce văd, să-şi dea importanţă.

Se ridică în picioare, aplecîndu-se înainte, cu mîinile proptite pe birou şi chipul repezit spre ea:

– Cu cine ai vorbit despre referatele alea?

– Cu nimeni, scuipă Emma cuvîntul înainte de-a fi avut timp să gîndească. Se holbă la expresia furioasă a lui Brix, avînd impresia că urma s-o lovească; pentru prima oară, recunoscu în sinea ei că se temea de el.

– Minţi.

– Nu mint, Brix; zău aşa, e adevărat.

Căzuse în capcana propriei sale minciuni; îi privea cu ochi mari şi plini de teamă chipul negru de furie şi ştiu că n-avea să-şi mai poată retracta niciodată cuvintele. Nu-i putea spune că minţise, şi nici despre Gina nu-i putea spune.

– N-am dat fuga, n-am crezut că eram un mesager, eu doar...

Deodată, prin aburii alcoolului şi ai fricii, pe Emma o izbi gîndul că vorbeau despre ce nu trebuia. Întrebarea nu era dacă spusese ea cuiva, ci ale cui erau acele referate...

– Nu erau corecte, aşa-i? întrebă ea brusc; Brix stătea încruntat, adîncit în gînduri, iar fata vorbi mai tare:

Brix, nu-i ceva cu adevărat periculos, nu-i aşa? PK-20-ul? Nu-mi dădeam seama cum ar putea fi, dar...

– Vorbeşte mai încet! Sigur că nu-i periculos, pentru numele lui Dumnezeu, ţi-ai ieşit din minţi?

Ocoli biroul, oprindu-se lîngă ea:

– Proastă mică, să te strecori aici... eu ţi-am obţinut slujba asta; numai datorită mie eşti aici şi aş putea să mă descotorosesc de tine la fel de repede.

– Brix, nu poţi face asta! N-am făcut nimic, te aşteptam doar şi am...

– Ce căutai aici? Puteai să m-aştepţi în antecameră, ca toată lumea; cine naiba te crezi, ca să valsezi aici oricînd ai poftă?

– Dar eu nu-s doar „toată lumea", Brix. Noi sîntem împreună!

Privea spre el aproape drept în sus şi, din unghiul acela, părea uriaş şi ameninţător, ca şi cum s-ar fi putut apleca, zdrobind-o.

– Brix, n-am putea să uităm cele întîmplate? N-aş fi spus nimic, dar mi-era...

– Nu, nu putem uita; ce futu-i mama mă-sii crezi că-s eu? Găsesc pe cineva că se furişează prin companie, citind referate confidenţiale, şi vrei să uit? Nici nu-s sigur că mai vreau să lucrezi aici; nu cred că e bine pentru companie ca tu să umbli brambura, spionîndu-ne, şi-s sigur ca dracu' că n-am nevoie de o prietenă vicleană şi neloială...

– Brix, te rog, te rog nu, încercă Emma să-şi tragă respiraţia, dar aerul i se opri în gît, făcînd-o să tuşească şi să plîngă în acelaşi timp. Nu mă alunga, lasă-mă să rămîn, voi face tot ce vrei, Brix, te rog...

– De unde ştiu eu c-ai să faci tot ce vreau? Iisuse, nici un minut nu pot avea încredere-n tine. Credeam că mă iubeşti, dar după aia tu vii să mă spionezi...

– Ba nu! Ba da! Te iubesc, Brix, ştii bine că aşa e, te iubesc şi aş face orice pentru tine...

– Sigur, ca de pildă să mă faci de căcat în faţa lu' taică-miu.

– N-am făcut-o! Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Plîngînd înnebunită, Emma se lăsă să lunece de pe scaun şi se ghemui lîngă picioarele lui.

– Brix, nu mă alunga, te rog spune că pot să rămîn, te rog, te rog, te rog...

– Pentru Dumnezeu, Emma, ţine-ţi gura, te-auzi pînă la New York.

Îi privi făptura prăbuşită, cu faţa ascunsă şi părul auriu-roşcat răsfirat pe covor. Abjecta ei capitulare îi trezi un moment de însufleţire sălbatică, aceasta însă risipindu-se la fel de repede pe cît se ivise; avea de înfruntat propriile lui spaime.

– Ridică-te naibii de jos, îi ceru Brix aspru; o înşfăcă de braţ şi o săltă pînă cînd Emma ajunse din nou în fotoliu. Căca-m-aş, mai murmură el, în timp ce se aşeza pe marginea biroului, cu un picior legănîndu-i-se într-un arc larg.

Emma respira prelung, întretăiat, înghiţind aerul. Îşi şterse obrajii cu palmele, privindu-l pe Brix. Ţinea capul în piept, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra piciorului ce se balansa; mîinile-i erau încleştate pe marginea biroului. Şi deodată, prin tot tumultul dintr-însa, Emma îşi spuse: „Îi e teamă. Îmi face asta fiindcă-i este teamă." *Să mă faci de căcat în faţa lu' taică-miu.* Se temea de Quentin, se temea să nu afle Quentin că Emma citise referatele. Mai ales dacă rapoartele erau adevărate. Acum însă nu putea înfrunta o asemenea posibilitate. Trebuia să se gîndească la Brix. Brix avea nevoie de ea.

– Eram doar îngrijorată pentru tine, spuse fata, cu vocea coborîtă, tremurătoare. De nimeni altcineva nu-mi pasă; numai tu contezi.

Brix ridică ochii, încruntat:

– De ce erai îngrijorată pentru mine?

– Fiindcă...

O, slavă Domnului, vorbim, nu ne mai certăm; vorbim din nou...

– ...fiindcă eşti un om atît de important.

Trase aer în piept, încercînd să zîmbească, dar îşi

simţi faţa ţeapănă şi-şi spuse că probabil arăta îngrozitor, lucru pe care Brix nu-l putea suferi.

– Eşti în mijlocul tuturor problemelor fiindcă tu şi tatăl tău conduceţi compania asta... şi m-am întrebat dacă nu cumva era ceva în neregulă şi cineva, vrînd să dea vina pe altul, te găsise pe tine.

– Cineva, adică cine?

– Of, nu ştiu. Oricine-ar fi... Tatăl tău, poate...

– Tatăl meu şi cu mine conducem firma, replică dur Brix. Chiar tu ai spus. Are încredere în mine cu toate problemele. Dacă ceva nu merge bine, rezolvăm împreună. Are nevoie de mine.

– Ştiu, ştiu. Ştiu cît de apropiaţi sînteţi şi cîtă nevoie are de tine. Dar cîteodată, cînd se întîmplă ceva...

Vocea îi şovăi, însă continuă, căci Brix trebuia să înţeleagă că voia să-l ajute.

– Cîteodată se ivesc necazuri şi vina trebuie să cadă pe cineva...

– Aici n-o să se întîmple una ca asta; nu e nici un necaz; n-o să fie nimeni învinuit.

Temîndu-se să aducă din nou vorba despre referate, Emma îl privi neajutorată, încercînd să înţeleagă. Şi Gina spusese acelaşi lucru, dar dacă rapoartele nu erau adevărate, ce motiv de teamă avea Brix?

Îşi privea încruntat, pe gînduri, piciorul ce se legăna.

– O.K., acum ascultă şi fii atentă, spuse el în cele din urmă. Am primit vreo două rapoarte asupra unor teste care nu se efectuaseră ca lumea. Astea-s cele pe care le-ai văzut. Ai înţeles? Nu erau făcute bine, erau greşite. Aşa că facem o serie de teste noi şi totul e-n regulă.

– Aha.

Cuvîntul ieşise ca un oftat prelung. Îl privi cercetătoare.

– Totul e-n regulă.

Era parte întrebare, parte confirmare.

– Poţi să le spui asta tuturor prietenilor tăi.

Emma îl privi din nou alarmată:

– Nu vorbesc despre companie cu prietenii mei. Nu le spun nimic.

– Aşa zici tu.

Începu iarăşi să tremure.

– Te rog, Brix, n-o lua de la început. Poţi avea încredere-n mine, nu mă interesează decît ce ţi se întîmplă ţie. Vreau să-ţi fie bine. Şi să fim împreună.

Aşteptă, dar Brix tăcea.

– Brix, ai să... ai să-i spui ceva tatălui tău? Sau lui Hale? Despre rolul meu de Fată Eiger?

– Nu ştiu. Depinde.

Emma se făcu mică în fotoliu, ca şi cum trupul ei ar fi înţeles că tocmai i se legase o lesă.

– Voi face tot ce vrei. Ştii bine că aşa e.

– Poţi să-ţi ţii gura. Poţi să nu te mai apropii de biroul meu. Să nu te-amesteci în treburile mele. Fă doar ce ţi se spune şi mai vedem noi. Haide, se ridică el, îndreptîndu-şi pantalonii, şi întinse mîna după sacou. Hai să mergem la masă.

– Nu cred... Dacă nu te superi, Brix, nu prea mi-e foame. Aş prefera să mă duc acasă.

– Ascultă, aveam o înţelegere, ai uitat? Nu-mi veni mie cu figuri de primadonă. Putem sări filmul, dacă vrei; îmi convine să ajungem cît mai devreme la mine acasă.

Ridică o şuviţă din părul roşu-auriu al Emmei, lăsînd-o apoi să cadă la loc.

– Poate rămîi pînă mîine.

Emma îl privi buimăcită. Mama ei o aştepta acasă. După acele două nopţi pe care Claire le petrecuse în oraş, nu se mai întîmplase niciodată şi părea că încheiaseră o convenţie tacită ca, atîtea zile cîte aveau de trăit, să înnopteze acasă. Dar dacă Brix voia ca ea să stea la el peste noapte, trebuia s-o facă. Putea telefona mai tîrziu, să anunţe că avea o pană de cauciuc sau ceva. *Iarăşi să mint; devin o mincinoasă.* Simţi un junghi de disperare. Nu voia să-şi mintă mama; voia s-o iubească şi să fie iubită de ea, cu acel gen de iubire pură pe

care o au mamele, ca o capă mare de catifea învăluind-o, înconjurînd-o, făcînd-o să se simtă încălzită şi în siguranţă şi cuprinsă de-o fericire atît de dulce. Ochii Emmei se umplură din nou de lacrimi. Întotdeauna îşi iubise mama în acest fel. Acum, deşi îşi amintea, totul i se părea atît de departe încît nici nu-şi putea închipui că va mai reveni vreodată. Şi mama ei era undeva departe. Se pierduseră una pe cealaltă. Iar Emma pierduse calea înapoi.

– O.K., du-te şi te spală pe faţă, apoi plecăm, spuse Brix. Am să-ţi povestesc despre scurta mea călătorie în Florida, de săptămîna trecută; ştiai că am făcut scufundări autonome?

Claire reglă lumina şi privi coala mare de hîrtie din faţa ei. Lucra la ultima serie de ambalaje PK-20, schiţînd forme care să se conjuge cu celelalte pe care le concepuse. Singurele sunete din încăpere erau scîrţîitul cretei pe carton, ciocănitul crengilor în fereastră, sub vîntul puternic ce se iscase mai devreme în cursul zilei, şi muzica înceată de fundal. O ceaşcă de ceai aburea la îndemînă; sub degetele lui Claire apăreau şi dispăreau forme, culorile se contopeau, strălucind blînd în lumină. Îi plăcea sentimentul de dominaţie pe care-l avea lucrînd în propriul ei spaţiu, creînd ceva de la zero; în special acest moment de început îi era drag, cînd ideile, imaginile, amintirile şi sentimentele îi pluteau libere prin minte pînă ce, din ele, apărea deodată ordinea, ca un mod de a arăta şi a spune ceva, o formă ce se dezvăluia de parcă tocmai s-ar fi născut.

Totul ar fi trebuit să fie perfect, îşi spuse Claire, dar nu era.

Emma o evita, dormind mult dimineaţa, plecînd de acasă cînd Claire era în studioul ei de la etaj sau în oraş cu prietenele, revenind tîrziu. Nu mai purtau nici o conversaţie; cînd se vedeau, schimbau cîteva cuvinte lipsite de înţeles pentru amîndouă. Ea şi Emma se pierduseră una de alta, iar Clairei îi era dor de fiica ei. Parcă s-ar fi

mutat, dar era mai rău de-atît. La început, Claire crezuse că lucrul care o ținea pe Emma departe de ea era o rebeliune adolescentină firească, în cazul ei puțin întîrziată; nu trecuse niciodată prin tumulturile pe care le avuseseră toate colegele ei de şcoală cu părinții. Acum, însă, Claire începuse să-şi spună că în viața Emmei exista ceva foarte grav, un lucru despre care nu putea vorbi fiindcă-i era teamă, sau ruşine, sau amîndouă.

Cînd Claire adusese acasă scrisorile pe care i le dăduse Hale, le citiseră împreună, uimite şi mişcate că oamenii îşi consumau timpul scriindu-i unei necunoscute ca să-i spună că o considerau frumoasă – o fată frumoasă, tipic americană – şi că dacă venea vreodată în oraşul lor le-ar fi făcut plăcere s-o întîlnească. Claire şi Emma au rîs împreună, au schimbat zîmbete şi, cîteva minute, s-au regăsit din nou. Apoi totul s-a sfîrşit, iar Emma s-a dus în camera ei. În seara aceea nu avea întîlnire cu Brix, nici cu prietenele, de vreme ce toate plecaseră la colegiu, aşa că s-a retras în cameră imediat după cină.

Gîndindu-se la ea, Claire se oprise din desenat. Cînd auzi paşi pe scară, se smulse din gînduri şi reveni cu privirea spre coală. Într-un colț, o semilună intersecta un cerc şi o linie lungă, ondulată. Claire luă un creion, întări conturul la intersecție şi-l privi lung..Era suplu şi grațios, şi aproape că-i putea simți în mînă curbura lină, răcoroasă. O sticlă, îşi spuse, cu dop orientat lateral, în vîrful semilunii. Zîmbea, cînd auzi o bătaie în uşă şi se întoarse.

– Da, Hannah, începu ea, după care văzu că era Alex.

– Îmi cer scuze că te deranjez. Mi-a spus Hannah să urc.

– Nu face nimic.

Acum, cînd ştia ce reprezenta desenul, era nerăbdătoare să-l continue.

– Credeam c-ai aflat de la mine tot ce-ți trebuia.

– Aşa este. Dar, în timp ce scriam, au apărut cîteva

goluri. Se întîmplă întotdeauna. Dacă nu e o zi potrivită, revin altă dată.

Claire oftă:

– Intră; ştiu că ai un termen. Ce-ţi pot spune?

Alex clătină din cap.

– Ai acolo o idee bună; mai bine lucrează la ea. Trec eu în altă zi.

– De unde ştii? înălţă Claire sprîncenele.

– Cunosc semnele. Cînd nimereşti peste ceva interesant, te ţii de idee pînă nu-ţi scapă. Am să revin.

– Ce-ar fi să aştepţi? Ai dreptate; mi-ar plăcea să lucrez puţin la asta, dar odată ce am concepţia o pot pune deoparte. Ai să-mi acorzi o jumătate de oră?

– Cît timp vrei. Îţi mulţumesc.

Luă o revistă de artă dintr-un raft şi se aşeză în fotoliu, întorcînd calm paginile. Cînd ridică privirea de pe planşă, Claire îi văzu profilul puternic, fermitatea gurii, nemişcarea comodă a trupului său înalt umplînd fotoliul adînc. Părea să se simtă ca acasă, iar Claire îşi descoperi un sentiment nou faţă de studioul ei: avea aceeaşi senzaţie de dominaţie; continua să fie spaţiul ei, unde crea pe baza ideilor sale proprii, a propriei ei personalităţi, dar acum îl împărţea cu încă cineva. Nu i-l invadase, îşi spuse Claire, ci îl ocupase într-un mod nici ameninţător, nici concurenţial. Zîmbi în sinea ei, simţind că era plăcut, şi continuă să lucreze în linişte aproape o oră.

– Ei, spuse ea în sfîrşit. Ce pot să-ţi spun?

Alex puse deoparte revista şi scoase un carneţel.

– Emma mi-a vorbit despre prima voastră ieşire la cumpărături; a spus că proprietăreasa magazinului încerca s-o facă să se simtă tînără şi proastă, tu ai oprit-o, iar ea a simţit că erai minunată. Mi-ai putea povesti despre asta?

– A spus că m-a găsit minunată? Ce mult timp pare să fi trecut de-atunci.

Aşezîndu-se pe canapea, Claire îi relată vizita la *Simone's*.

– Dar, te rog, nu folosi numele magazinului; nu e nici un motiv. Toate sînt la fel; vînzătorilor, chiar şi patronilor ca Simone, nu le plac clienţii care par să n-aibă bani, fiindcă se tem să nu piardă mult timp pentru nimic. Înţeleg asta, dar tot atroce este să categoriseşti oamenii după banii pe care-i vei scoate de la ei sau nu.

– Unele dintre prietenele tale nu sînt la fel? întrebă Alex.

– Oarecum. Majoritatea nu se gîndesc să cîştige bani de pe urma persoanelor cu care se întîlnesc în societate, dar unele califică într-adevăr oamenii după bani sau notorietate. La banchetele de binefacere, vorbesc despre mese „A" şi mese „B", adică locurile unde se aşează cei bogaţi, şic sau celebri, pentru ca să stea cu ei şi să nu se încurce cu persoane care nu le impresionează.

– Asta te nemulţumeşte?

– Mă nemulţumeşte suficient ca să încep să doresc să nu mă mai apropii de ele şi de mesele lor „A". Dar mă şi întristează. Oricum nu-mi plac categoriile şi, cînd sînt bazate pe bani, dezvăluie o asemenea sărăcie spirituală încît devin foarte deprimate.

– Şi ce altceva te mai deprimă, întrebă Alex, aproape nepăsător.

Claire îl privi surprinsă:

– De ce crezi că m-ar deprima ceva?

– Cred că ceva te face să fii melancolică. N-are nici o legătură cu articolul aşa că, bineînţeles, nu e nevoie să îmi vorbeşti despre asta.

Se uită la el, îndelung. După cîteva luni de relaţii cu Quentin, nu mai era obişnuită ca un bărbat să fie sensibil la sentimentele ei.

– Mai bine nu. Alte întrebări ai?

– Vreo două, aruncă Alex o privire spre carnet. Ai spus că vei face ceva muncă voluntară de îndată ce ţi se va organiza viaţa. Te ocupi de aşa ceva?

– Încă nu.

Îi vorbi despre orele suplimentare de desen şi arte plastice pe care avea să le predea în şcolile din apro-

piere după întîi ianuarie, şi despre elevii care se înscriseseră deja să participe.

– N-am predat niciodată; abia aştept.

– Eu am predat cîţiva ani, la New York, răspunse Alex. Mi-a plăcut mult, dar am fost şi foarte frustrat. Ai aşa un sentiment a cît de mult poţi realiza şi apoi, cu tot atîta tărie, descoperi că nu poţi.

– De ce?

– Fiindcă lupţi cu nişte forţe aflate mai presus de tine. Copiii care dau cele mai bune rezultate sînt cei ai căror părinţi le citesc şi le vorbesc ca şi cum ar fi fiinţe omeneşti inteligente, împărtăşindu-le gîndurile şi sentimentele lor, şi propriile experienţe: concerte, teatre, vizite la grădina zoologică, toate. Acei copii sînt mîndri de ei înşişi, simt că pot muta munţii şi absorb ca un burete tot ce le oferi. Dar copiii care sînt parcaţi în faţa televizoarelor sau în ţarcurile unor guvernante indiferente, ori lăsaţi să bată străzile, vor privi acei munţi şi vor ridica din umeri, spunînd că nu pot fi mutaţi fiindcă-s prea al naibii de mari şi gata. Unii dintre aceşti copii, beneficiind de multă atenţie din partea unor profesori buni, trec dincolo de asta, dar majoritatea nu cred niciodată cu adevărat că pot schimba ceva în lume, aşa că au senzaţia că nimic din ceea ce-i învăţăm nu le va fi de vreun folos.

– Emma a crescut cu guvernante, spuse Claire. Eu lucram.

– Iar seara, cînd ajungeai acasă, pariez că-i citeai şi stăteai de vorbă cu ea, o scoteai la plimbare şi toate celelalte. Numai de-atîta e nevoie, să ştii: cîteva ore pe zi. Şi ştiu că nu toată lumea o poate face. Dacă am avea în ţara asta un sistem bun de îngrijire cu ziua, ar fi de mare ajutor...

Rîse scurt.

– Iartă-mă, n-am vrut să ţin un discurs; au trecut cincisprezece ani de cînd nu mai predau şi încă mă mai înfierbîntă subiectul.

– Îmi place, spuse Claire, cu gîndul la Quentin, a cărui pasiune părea a fi rezervată achiziţiilor şi puterii.

Îmi place cînd oamenii devin pătimaşi şi faţă de altceva înafară de ei înşişi şi de bani. Ai ieşit din învăţămînt fiindcă te simţeai frustrat?

– Parţial. Dar mai mult pentru că doream să scriu şi mi-am acordat un an ca să vînd o carte unui editor. Dacă nu reuşeam, aş fi revenit la pedagogie.

– Şi a fost cartea care a cîştigat premiul?

– Da. Şi niciodată n-am mai privit în urmă.

– Acum nu vrei să revii în învăţămînt?

– Nu, acum mă gîndesc să devin chelner sau docher. I-am povestit lui Hannah despre asta. Hannah e o ascultătoare la fel de bună ca tine.

– Hannah a predat în şcoală timp de douăzeci de ani, spuse Claire îngîndurată. Nu ne-a spus niciodată cum se simţea, decît că-i plăcea să ajute tinerii cînd veneau la ea să-i ceară sfatul. Mă-ntreb dacă şi ea a fost frustrată.

– Probabil că nu pentru multă vreme. După cum bănuiesc, ar întoarce cu susu-n jos o şcoală şi chiar un oraş, ca să corecteze ceea ce ar frustra-o. E o cucoană absolut impresionantă.

– Este, confirmă Claire, dar cred că are unele probleme. Sau poate amîndouă avem, fiindcă eu i le plătesc.

Îi spuse lui Alex despre Forrest Exeter, care dorea să întemeieze Centrul de Poezie Exeter cu bani de la Hannah.

– Şi cred că are şi alte femei ca ea, vîrstnice, poate singure, toate dornice să-l ajute. L-a cunoscut într-o croazieră pe care am făcut-o în Alaska şi-s sigură că i-a spus despre cîştigul meu la loterie, altceva probabil nemaitrebuindu-i ca să se împrietenească pe loc cu ea. În mod normal, Hannah e persoana cu mintea cea mai limpede, dar mă îngrijorează, fiindcă ţine la el cu adevărat. Spune încontinuu că nu-s decît prieteni, nu mă îndoiesc că aşa este, însă omul pare capabil să aţîţe o mică romanţă, aşa că e captivată de el. Pesemne că-i un actor foarte talentat.

– Nu l-ai cunoscut? întrebă Alex. După atîta timp?

– Se întîlneşte cu el în oraş sau o aşteaptă afară, în maşină. Fie el nu vrea să ne cunoască, fie Hannah.

– Cît i-ai dat?

– Cincizeci de mii. Cîte douăzeci şi cinci, la interval de vreo zece zile. Ea spune că-i un împrumut, desigur. Eu însă i-am spus că nu-i mai pot împrumuta fără să-l întîlnesc şi să văd documentaţia a ceea ce plănuieşte să facă cu banii: schiţe, autorizaţii de construcţie, orice.

Alex o privi lung.

– Eşti foarte generoasă.

– Sînt, cu Hannah. O iubesc şi am avut încredere în ea de cînd ne-am cunoscut. Dar îmi fac griji. Un prieten de-al meu e de părere că se lasă amăgită şi, desigur, s-ar putea să aibă dreptate.

– Ai vrea să arunc eu o privire? Am la *The New York Times* prieteni care ar trebui să ştie dacă există într-adevăr un Centru de Poezie Exeter în plan; ar putea chiar să-i verifice finanţarea. Pot să se intereseze şi de el.

– Îţi mulţumesc; da, aş vrea. Doar dacă... nu vreau s-o spionez pe Hannah...

– Ai plătit cincizeci de mii de dolari pentru dreptul de-a şti ce se întîmplă; nu l-aş numi spionaj.

– Mulţumesc, repetă Claire. Şi-ţi mulţumesc şi pentru că m-ai ascultat. Eşti un interlocutor plăcut.

– Îmi pare rău, spuse Alex într-un tîrziu, cînd Claire se uită la ceas, scoţînd o exclamaţie de deznădejde, n-am vrut să iasă aşa. Mereu ţi-o spun, nu? Atmosfera de-aici e foarte seducătoare. Plec în clipa asta.

– Cred că ar fi mai bine, surîse Claire, altfel nu-mi mai termin treaba.

– Te-ar deranja dacă înainte de plecare aş scrie cîte ceva din ce-am vorbit? N-am magnetofonul la mine şi prefer să notez unele lucruri cît timp sînt încă proaspete.

– Nu mă deranjează, răspunse ea, mergînd deja spre planşeta de desen. Ce-ar fi să foloseşti computerul meu? Am Wordperfect, dacă ţi-e un program familiar.

Alex privi spre biroul spaţios, cu computerul, impri-

manta, blocurile de schițe şi desene arajnate ordonat, căni de cafea conținînd creioane şi foarfeci, teancuri de fotografii şi reviste de grafică. Era un spațiu de patru ori cît cel pe care-l avea el la New York.

– Pe-acelaşi îl folosesc şi eu, răspunse. Mulțumesc.

Claire se aşeză pe taburetul ei înalt şi-şi privi schița. Forma era încă bună; continua să-i placă. Scoase un oftat de uşurare. Adeseori, din motive pe care nu reuşise niciodată să le ghicească, revenea la un desen după cîteva ore sau zile de cînd îl trasase şi îl găsea slab, neinteresant, cu toate că, anterior, îl considerase inspirat. Astăzi, însă, nu i se întîmplă la fel şi, în două ore, definitivă liniile, alungi puțin sticla şi o desenă din două unghiuri diferite şi de sus, plus o reprezentare cu dopul scos şi pus alături. Întinse mîna după un nou bloc de coli, iar în acel moment deveni conştientă de țăcănitul slab al tastelor computerului.

E tot aici, îşi spuse, surprinsă, şi se răsuci. Alex stătea la computer, încruntat de concentrare, privind din cînd în cînd la însemnările răspîndite pe birou lîngă el. Avea un creion vîrît după ureche. Era la fel de absorbit în muncă pe cît fusese şi ea într-a sa şi, după un moment, Claire se întoarse la planşeta de proiectare. Se simțea foarte bine. Îi plăcea sentimentul de camaraderie în studioul luminos, energia ce emana din amîndoi pe cînd creau fiecare în modul său aparte, prietenia din conversație şi tăcuta împărțire a aceluiaşi spațiu, chiar mai agreabilă acum, cînd amîndoi munceau, decît atunci cînd ea lucrase singură iar Alex o aşteptase să termine. Continuînd să zîmbească, scoase o coală nouă şi se aplecă asupra ei, efectuînd reprezentările finale ale sticlei în tuş şi acuarele.

Cînd sfîrşi, avea patru planşe, şi le întinse să se usuce culoarea. Țăcănitul claviaturii încetase, iar Claire se întoarse. Alex deschidea imprimanta şi-i întîlni privirea, cu un surîs nostalgic.

– M-am purtat ca acasă. Îmi cer încă o dată scuze; de obicei nu abuzez de timpul gazdelor.

– N-ai abuzat. Mi-a plăcut să lucrezi aici.

– Ei, a fost un respiro minunat pentru mine; n-am mai avut un spaţiu ca ăsta de cînd aveam casă cu birou separat.

– Ce-ar fi să-l mai foloseşti şi altă dată? propuse Claire, spre propria-i surprindere; chiar dorea să-şi împartă cu regularitate spaţiul cu altcineva? Ştiu că e departe de casă, dar eşti binevenit să lucrezi aici ori de cîte ori vrei, indiferent că eu sînt acasă sau nu.

„Cred c-o doresc într-adevăr", îşi spuse, gîndindu-se din nou că Alex nu părea un intrus.

Sprîncenele lui Alex săriseră în sus.

– E o ofertă foarte generoasă.

– Alex, rămîi la cină? întrebă Hannah din uşă.

– Nu, răspunse el ferm, ridicîndu-se. Mă duc acasă.

– Nu ţi-ai imprimat lucrarea, zîmbi Claire.

Alex surîse trist şi se aşeză din nou, după care se întoarse iarăşi spre ea:

– Mai bine o copiez pe dischetă, dacă ai una-n plus, şi încarc în computerul meu ce-am scris. Îţi aduc discheta înapoi într-o zi, două. Te-ar deranja?

– Nu, bineînţeles că aşa e cel mai bine.

Claire deschise sertarul de jos al biroului şi scoase o dischetă liberă, recent formatată.

– Nu-i nici o grabă să mi-o aduci. Am destule.

Alex dădu din cap, apăsînd cele două butoane pentru imprimarea pe dischetă a textului de pe display. Scoase discheta şi închise computerul.

– Acum chiar plec. Aproape am terminat articolul, apropo; am scris în ultimele trei ore mai mult decît scriu într-o săptămînă. Îţi trimit un exemplar mîine sau poimîine.

– Şi masa? întrebă Hannah, privind-o pe Claire.

– Nu, eu tocmai plec, răspunse ea. Credeam că ţi-am spus.

– Mi-ai spus. Mă gîndeam că poate te-ai răzgîndit.

Nu-i rea ideea, îşi zise Claire, întrebîndu-se ce anume văzuse Hannah încît înţelegea că ar fi preferat să

rămînă acasă în loc de-a ieşi cu Quentin. Clătină din cap:

– În seara asta sînt aşteptată. Altă dată, sper că vei rămîne, îi spuse ea lui Alex.

– Mi-ar face plăcere.

Îşi introduse în servietă discheta şi carnetul.

– Aştept jos, spuse Hannah.

După plecarea ei, încăperea rămase tăcută. Claire începu să-şi strîngă cretele şi creioanele pentru a le pune la loc.

– Îmi place Hannah, spuse Alex. Indiferent de ce altceva se ocupă, pare să-ţi vegheze cu devotament casa.

– Eşti uimitor, observă Claire. Nu-i de mirare că eşti un scriitor minunat; vezi lucrurile atît de clar. Da, veghează asupra noastră. Odată, am numit-o naşa mea zînă.

– Sună bine; tuturor ne-ar fi de folos una ca ea. Întreab-o dacă are o prietenă.

Puse husa peste computer şi se apropie de Claire.

– Am să-ţi trimit articolul, probabil mîine. Şi s-ar putea să accept invitaţia aceea la cină.

– Sper să fie aşa, îl asigură Claire, cu o privire spre biroul ordonat. N-ai lăsat nici un semn că ai trecut pe-aici.

– Nădăjduiesc să fi lăsat ceva în urmă, replică Alex calm. Cel puţin prietenia.

– Într-adevăr. Te conduc.

Merse înaintea lui pînă în hol, unde mai aruncă o privire în urmă înainte de a coborî scara. Studioul părea mai luminos ca oricînd, după ce fusese împărţit de amîndoi.

Gina şi Roz achitară noile cizme de călărie, iar Roz privi la ceas.

– Avem timp să-ţi cumpărăm şi nişte pantaloni de călărie. Nu-i poţi împrumuta la nesfîrşit pe ai mei.

– De ce nu? întrebă absentă Gina; ţinea în mîini o

jachetă de doc, tivită cu lînă. E perfectă pentru perioada asta a anului. Trebuie s-o încerc.

Îşi scoase scurta de piele.

– Pantalonii tăi îmi vin perfect; de ce să nu-i împrumut în continuare?

– Fiindcă ai nevoie de hainele tale şi-o ştii foarte bine. Dacă vrei să călăreşti competitiv...

– Vreau să particip la olimpiadă.

– În pantaloni de împrumut?

Gina rînji:

– Probabil că nu. Dar aş prefera să nu cheltuiesc chiar acum banii; sînt puţin cam strîmtorată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gina, ţi-i plătesc eu; îmi dai tu banii mai tîrziu.

– Mă las de slujbă, ai uitat?

– Şi vei lucra cincizeci, şaizeci de ore pe săptămînă la fermă. Eşti foarte pricepută, Gina. Haide; cît timp sîntem în New York, putem foarte bine să le facem pe toate odată.

– Ai dreptate. Şi vreau să ştii că mă simt straşnic. Probabil cam în genul lui Claire şi Emma, cînd au ieşit la primul lor festin de cumpărături. Nimic nu se compară cu a vedea ceva şi a spune: „O iau“. O iau, îi spuse ea vînzătoarei, ridicînd scurta de doc. Şi mi-aţi putea aduce cîteva perechi diferite de pantaloni de călărie ca să-i încerc?

O privi îndepărtîndu-se, după care se rezemă de tejghea.

– Roz, am o întrebare ipotetică.

– Vrei şi un răspuns ipotetic?

– Nu, vreau să-ţi aflu părerea. Să zicem că ai auzi că se întîmplă ceva care ar face ca altceva să devină ilegal, iar acel altceva se va întîmpla peste cîteva luni, deşi cei însărcinaţi cu problema ştiu că n-ar trebui să se întîmple. Mă urmăreşti?

– Pînă acum. Nu vrei s-o simplifici şi să-mi spui pur şi simplu despre ce vorbeşti?

Gina oftă.

– Ba cred că da. Dacă ai auzi că e ceva în neregulă cu două dintre produsele PK-20, ca de pildă, că ar provoca reacţii grave la unele dintre femeile care le-au testat?

Roz făcu ochii mari:

– Ai auzit tu asta?

– Am auzit-o de la cineva care a văzut cîteva rapoarte despre rezultatele testelor cu reparatorul ocular. Scria despre reacţii semi-grave, cum ar fi conjunctivita, şi, asta-i bomba, cineva a orbit la un ochi.

Roz clătină din cap:

– Nu se poate. Aş fi aflat. Încă mai eram cu Hale cînd s-au făcut testele.

– Eu nu ştiu. Fie e adevărat, ceea ce înseamnă că cineva a măsluit rezultatele testelor, fie nu, deci persoana care mi-a spus a visat. Şi nu cred că e aşa.

Vînzătoarea reveni, şi o urmară pînă la o cabină de probă cu două fotolii şi o bară pentru agăţat hainele. Roz se aşeză într– unul din fotolii.

– Dacă e adevărat, ar trebui să amîne data lansării pînă descoperă ce a provocat problema, şi s-o dreagă.

– Nu cred că se poate drege. Pare să fie o reacţie chimică alergică a unui procentaj de persoane la ingredientul principal din PK-20. Ştii, la fel cum unii sînt alergici la untul de arahide; majoritatea îl suportă normal, însă o mică proporţie chiar mor din cauza lui.

Roz o privi lung.

– Crezi că e adevărat.

– Înclin într-acolo. Pe de altă parte, am văzut rapoartele cumulative şi nu conţineau nici un singur cuvînt despre reacţii alergice.

– Deci, nu e adevărat.

– Ei, aici e problema. Este sau nu este.

Gina ieşi din perechea de pantaloni.

– Pe care să-i încerc primii?

– Pe cei negri. Foarte eleganţi. Cum ai putea să afli?

– N-am nici cea mai vagă idee. Mă gîndeam că s-ar

putea să găseşti tu o soluţie.

– Vorbeşte cineva despre schimbarea datei de lansare? Sau de a nu mai lansa deloc linia?

– Nici un suflet de om. Se reped înainte cu toată viteza. N-ai auzit nimic?

– Nu mai fac parte din cercul lor intim. Cu toţii au ajuns la concluzia că Hale a făcut o afacere proastă.

Gina îi întîlni ochii în oglindă:

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Mă aşteptam şi celor mai mulţi n-am să le duc dorul. Îmi va lipsi Quentin; e un ticălos atît de rece şi calculat, încît întotdeauna mă face să mă simt mai mulţumită de viaţa mea, numai fiindcă am în ea loc şi pentru iubire.

– Şi el n-are?

– Din cîte-am văzut eu, nu. Deşi, poate, cu Claire o fi altfel; se frămîntă mult cînd sînt împreună. E îndrăgostită de el?

– Ea zice că nu, dar pare s-o fascineze, probabil fiindcă e atît de diferit de toţi ceilalţi oameni pe care i-a cunoscut. Cred c-am să-i iau pe-ăştia.

– Bine. Acum încearcă-i şi pe cei maro. Are mult şarm, cînd vrea să şi-l folosească. Cere-i să vorbească despre călătoriile lui şi e un om fermecător; a umblat peste tot, are ochi ager şi nu uită nimic din ce-a văzut. Dar trăieşte în lumea lui proprie şi oamenii care vor să-i fie aproape trebuie să respecte regulile, altfel sînt excluşi.

– Ar fi în stare să dea drumul liniei PK-20 chiar dacă există vreun pericol?

Roz tăcu.

– Sigur, spuse ea într-un tîrziu. El îşi face singur regulile.

O privi pe Gina încercînd cealaltă pereche de pantaloni.

– Cred c-aş putea discuta cu Hale, dar va ghici că de la tine a pornit.

– Asta nu se poate, replică grăbită Gina.

– De ce? N-au să se ia după tine, ca Mafia sau nu ştiu cine.

– Nu ştiu ce-au să facă; ai spus doar că Quentin îşi stabileşte singur regulile.

– Gina, nu ţi-ar face nimic. De ce-ar face-o?

– Nu de mine e vorba... ezită Gina. Nici măcar nu m-am gîndit la asta, dar nu-mi place ce-mi trece prin cap. Ascultă, persoana care mi-a spus despre rapoarte este Emma – le-a văzut pe biroul lui Brix, într-o zi cînd îl aştepta – şi dacă îşi dau seama că de mine e vorba, vor ajunge imediat la ea. Ştii cît de apropiată sînt cu mama ei, şi cu ea, şi cum altfel aş fi putut să aflu? N-am avut niciodată de lucru cu linia PK-20. Deci, dacă Brix află că Emma a văzut referatele, şi mi-a vorbit despre ele, mie sau oricui, n-ar fi în pericol?

— Nu, fireşte că nu. Sînt oameni de afaceri, nu umblă să le dea-n cap altora. Ceea ce-a văzut Emma s-ar putea să nu fie adevărat. Poate a făcut cineva o greşeală şi a găsit probleme acolo unde nu existau. Dacă rapoartele sînt bune, asta nu rezolvă totul?

– Aşa ar trebui.

Gina îmbrăcă fusta şi-şi vîrî bluza înăuntru.

– Şi poate că da. S-ar putea să ai dreptate: de multe ori, oamenii care fac teste ajung la interpretări diferite ale datelor.

– Şi atunci ce se întîmplă?

– Dau drumul altor teste, sau îi pun pe mai mulţi să citească datele şi să vadă cu ce interpretări vin. Testările sînt înşelătoare, să ştii, fiindcă subiecţii nu trăiesc în baloane de sticlă sterilizate: în tot timpul cît folosesc noul produs, mănîncă, beau, se spală, se machiază şi călătoresc Dumnezeu ştie pe unde, prin ce fel de zone poluate... Pur şi simplu nu poţi controla ceea ce fac şi nu ştii niciodată cît de mult le afectează asta reacţiile faţă de produsul tău.

– Atunci, de ce eşti atît de îngrijorată?

– De-aia, răspunse Gina, punîndu-şi jacheta costumului şi luîndu-şi impermeabilul. Fiindcă toţi cei care

se uită la televizor sau citesc un ziar au auzit despre muşamalizările marilor corporaţii – Ford, Dow, G.M. – şi pentru fiecare despre care aud sau citesc, mă întreb cîte altele mai există, ascunse, fără a fi descoperite niciodată.

– Spui că se fac mai multe teste. Au început noi teste cu PK-20?

– Emma zice că Brix i-a spus că da.

– Atunci se pare că problema se rezolvă. Nu cred că e cazul să faci nimic. Există în laborator oameni cărora să le poţi da telefon după ce pleci, ca să afli rezultatele noilor teste?

– Pot urmări destul de bine cum merg lucrurile. Aşa am să fac. Şi s-ar putea să-mi mai bag puţin nasul, înainte de-a-mi lua zborul. Trebuie să fiu atentă, totuşi. Dacă n-ar fi Emma...

Clătină din cap:

– Nu-mi pot asuma riscul ăsta.

– Dar, ascultă aici, continuă Gina. Dacă mai aud şi altceva, voi găsi eu o cale de-a le face figura ăstora. Am responsabilitatea s-o fac; nu pot întoarce pur şi simplu spatele. Atîta numai că, ce mă fac cu Emma?

– Poate să se ascundă la fermă, spuse Roz, în timp ce mergeau spre tejghea. Dar nu se va ajunge pînă acolo; nu pot crede c-ar fi aşa. Ţin la tine, Gina, şi-mi place mult imaginaţia ta, dar de data asta te-ai lăsat dusă de val. Toată povestea e una dintre acelea despre care citeşti şi le vezi la televizor; nu li se întîmplă niciodată cunoscuţilor tăi.

CAPITOLUL 13

– Atîtea motive de recunoştinţă, spuse Hannah, tăind din curcan; stătea în capul mesei, cu faţa roşie după ce se agitase încă din zorii zilei prin bucătăria caldă; cu o tăietură precisă, despărţi un copan şi îl depuse pe un

platou de argint. Claire a cîştigat la loterie, acum are compania ei proprie, Emma a început o carieră strălucită, avem casa asta splendidă şi le-am adăugat familiei pe Gina şi Roz.

– Şi a venit la noi Hannah, adăugă Claire.

– Mă rog, da, absolut, radie faţa ridată a bătrînei. Niciodată n-am mai avut o asemenea sărbătoare, cu atîtea lucruri bune dintr-o dată.

– Susţin şi eu, interveni Gina. Vreau să propun un toast pentru...

– O, aşteaptă să termin de tăiat, o întrerupse Hannah. Încă doar cîteva minute. Şi am uitat pîinea de porumb; e în cuptor. Vrea cineva să...

– O scot eu, se oferi Claire, şi trecu în bucătărie.

Gina o urmă, lăsînd uşa să se închidă singură în urma ei.

– Voiam să te prind singură cîteva minute; a trecut atîta timp de cînd n-am mai putut sta puţin împreună.

– De cînd te-au cucerit caii, replică zîmbitoare Claire.

– Ei, despre asta voiam să-ţi vorbesc; vreau să-ţi spun ţie înainte să spunem şi altcuiva. Se întîmplă mult mai multe decît doar caii.

Claire dădu din cap.

– Ce vrea să-nsemne asta? Ai dat din cap că da.

– Gina, de ce nu-mi spui de-a dreptul ceea ce ai de spus? Cred că ştiu, dar s-ar putea să mă înşel.

– De obicei tu nu te înşeli în privinţa oamenilor. Ei bine, Claire, chestia e că nu-i vorba numai de cai şi nici despre ferma aia minunată. Cu Roz e problema.

– Întocmai.

– Deci, nu-i cine ştie ce surpriză, îşi privi Gina mîinile, după care le desfăcu. N-am ştiut. În faţa lui Dumnezeu, Claire, în toţi anii ăştia, n-am ştiut. Ţi-aş fi spus dacă ştiam; dintre toţi oamenii, cu tine aş fi vrut să fiu sinceră. Dar tot ce ştiam era că nu voiam să mă mărit – nici măcar nu-mi puteam imagina că aş fi măritată – şi întotdeauna eram mai fericită singură decît în vreo relaţie. Toate mă făceau să simt că m-aş fi aflat la locul ne-

potrivit. Tu ştiai; ţi-a spus-o destul de des. Credeam că doar fiindcă mă întîlneam cu bărbaţi nepotriviţi, dar niciodată nu-l nimeream pe ăla potrivitul, unul lîngă care să mă pot relaxa şi simţi comod. Credeam că era un lucru pe care aveam să-l depăşesc, sau să mă trezesc într-o bună zi descoperind că eram la fel ca toate celelalte persoane pe care le cunoşteam, dar nu se schimba nimic şi pînă la urmă m-am gîndit: ei bine, ce mama dracului, nu mi-e scris să mă mărit; o mulţime de oameni sînt fericiţi trăind singuri toată viaţa. Iar eu te aveam pe tine şi Emma ca pe o familie, şi mi-era de-ajuns, pînă am cunoscut-o pe Roz.

– Claire? strigă Hannah. S-a-ntîmplat ceva cu pîinea?

– Sergentul nostru de front, rînji Gina. Ascultă. Ţi-ai dat seama, aşa-i? Vreau să zic, nu-i un şoc pentru tine?

– Fireşte că nu, răspunse Claire. Mă întrebam cînd urma să aduci vorba despre asta.

– Aveam de gînd, în seara aceea la Roz, cînd ţi-a spus că divorţează de Hale, dar pur şi simplu nu eram încă gata. Acum, însă...

Uşa se dădu de perete şi Hannah intră cu pas întins.

– Dacă e vreo problemă cu... o, iertaţi-mă, n-am vrut să vă întrerup.

– Vorbeam doar, spuse Gina. Totul e-n regulă. Aduc eu pîinea.

Scoase din cuptorul cald coşul acoperit şi le urmă pe Claire şi Hannah în sufragerie.

– S-o împart?

– Da, iar acum vom ţine un toast, spuse Hannah, după ce Gina se aşeză; ridică paharul, aşteptînd pînă-şi ridicară şi celelalte paharele cu vin. Aş dori să spun, din partea mea, mai întîi că sînt foarte fericită să mă aflu aici, iar în al doilea rînd, e o experienţă nouă şi cît se poate de plăcută să avem o Sărbătoare a recunoştinţei feministă. La început am crezut că vom fi jalnic de plicticoase fără bărbaţi, dar n-am putut să să mă gîndesc la nici unii pe care să-i invităm. Quentin şi Brix lipsesc din

oraş; Hale şi Roz trăiesc despărţiţi; iar Forrest este cu familia lui, în Long Island. Alex, fireşte, e la familia surorii sale şi, în orice caz, cine ştie dacă ar fi acceptat? Dar n-am de ce să-mi fac griji. Sîntem un grup vesel şi potrivit, avem multe despre care să vorbim şi pentru care să fim recunoscătoare. Aşa că beau pentru mica şi fericita noastră familie.

– Mi-a plăcut, spuse Claire. Nu există alt loc în lume unde să prefer să mă fi aflat astă seară, şi nici alţi oameni cu care să vreau să fiu.

Emma luă o sorbitură de vin. Aşa cum stătea acolo, i se întîmpla ceva; se simţea mai bine decît de săptămîni de zile. Părea că i se ridicase o povară de pe umeri şi se simţea comod, încălzită şi în siguranţă. În timpul zilei ninsese, începînd din nou exact înainte ca femeile să se aşeze la masă; Emma vedea fulgi mari şi leneşi prin dreptul ferestrei şi şi-i imagina îngrămădindu-se afară ca o palisadă, tot mai înaltă şi mai înaltă, apărîndu-le de primejdii. Privind masa festivă pe care o întinsese Hannah, cu o faţă de masă fină de in, lumînări albe, înalte, în sfeşnice franţuzeşti de ceramică, şi mici buchețele de crizanteme lîngă fiecare tacîm, Emma simţi o neaşteptată şi pătrunzătoare afecţiune pentru mama şi căminul ei. Îi era dor de Brix, la fel ca întotdeauna cînd nu-l avea alături, dar astăzi, pentru întîia oară, trebuia să admită că era o uşurare să se afle departe de el. Ca într-o vacanţă, îşi spuse, cu amărăciune.

Îi era atîta ruşine de felul în care se trîntise la picioarele lui, încît nici nu suporta să se gîndească; continua să izgonească amintirea ori de cîte ori o năpădea din nou. Dar cel mai rău era că ştia c-avea s-o facă din nou, asta sau orice altceva, dacă o mai ameninţa vreodată că o va alunga, lucru care îi trezea o senzaţie de neputinţă şi furie împotriva sa însăşi. Uneori, chiar se ura pe sine. Iar astă seară se îngrozea la gîndul zilei de mîine, în acelaşi timp în care abia o aştepta.

Deocamdată, însă, în acel moment, pe cînd stătea în mijlocul mirosurilor îmbietoare de curcan, pîine de

porumb şi plăcintă cu dovleac, cu tonurile roşii şi galbene ale crizantemelor strălucind spre ea ca nişte mici sori şi lumînările aruncînd o văpaie pîlpîitoare pe feţele iubitoare din jur, Emma se simţea ca şi cum ar fi fost suspendată pentru un scurt răstimp într-un loc liniştit, unde viaţa-i era uşoară, relaxată şi tinerească. Hannah avea dreptate: era plăcut uneori să fie doar între femei.

– Am şi eu un toast, spuse ea, cu impulsivitate. Pentru mama mea, fiindcă o iubesc, şi pentru Hannah fiindcă o iubesc şi pe ea. Şi un toast special. Pentru Gina şi Roz.

– Dumnezeule, murmură Hannah.

– Îţi mulţumesc, iubito, îi răspunse Claire fiicei sale. Ştii că te voi iubi întodeauna mai mult decît pe oricine. Îţi sînt recunoscătoare pentru asta.

– Ei, mulţumesc şi eu, spuse şi Gina. Există vreun motiv special pentru toastul acesta special?

– Of, ce proastă eşti, exclamă Emma – după care roşi pe neaşteptate. Adică... greşesc? Presupuneam, doar... arătaţi amîndouă atît de fericite, ştiţi...

– Noua generaţie, murmură Roz Nu, nu te înşeli, Emma. Ne-ai luat doar prin surprindere.

– Mă rog, aţi cam lăsat urme, spuse Emma. Nu-i aşa? Vreau să zic, Gina nu locuieşte la fermă? Sau, aproape? Iar tu divorţezi de Hale şi ai fost căsătorită cu el de-o viaţă, iar apoi, deodată...

– Nu chiar de-o viaţă, deşi uneori aşa am senzaţia, răspunse Roz. N-a fost o căsnicie reuşită; o lăsam doar să meargă, aşteptînd ca unul din noi să-i pună capăt. Hannah, e o cină minunată. Îţi mulţumesc că m-ai inclus şi pe mine.

– Cum ai reuşit? întrebă Hannah, evitînd cu grijă să privească spre Emma. Lumea e plină de relaţii nereuşite care trebuie să se sfîrşească. Cum ai luat hotărîrea?

– Ei bine, cînd e îndeajuns de gravă, situaţia se hotărăşte ea în locul tău, privi Roz prin arcada sufrageriei, în livingul unde pîlcurile de lumînări aprinse pe consolă şi pe toate mesele aruncau umbre jucăuşe pe pereţi şi

plafon, oglindindu-se în ferestrele înalte.

– Cred c-aş fi putut rămîne cu el ani de zile, poate o veşnicie. Ne înţelegeam acceptabil: aveam întotdeauna multe subiecte de conversaţie, eram de acord în privinţa creşterii copiilor, iar cînd ei au plecat de-acasă, ne-au rămas destule lucruri pe care ne plăcea să le facem împreună. I-am dat o mulţime de idei pentru campaniile lui publicitare, şi îmi e recunoscător. Sexul nu reprezintă o problemă, întrucît nu mai facem de ani de zile; îi place să aibă femei foarte tinere şi foarte blonde, fără şolduri, cum eu, categoric, nu sînt. Şi, ştiţi, cînd eşti ocupat să faci lucruri care-ţi plac – călăream în competiţii şi conduceam ferma, care mi-e cel mai drag loc din lume – zilele cam alunecă pe nesimţite, dar să nu credeţi că voiam să schimb situaţia asta, căci ar fi fost cumplită. Nu era chiar atît de cumplită. Însă, mai mult ca sigur, nici minunată nu era. Minunat este cu Gina.

– Totul e mai amuzant cînd sîntem împreună, interveni şi Gina. Totul *înseamnă* mai mult cînd sîntem împreună.

Privi spre Hannah, Emma şi Claire.

– Amîndouă simţeam că nu mai aveam pe nimeni căruia să-i aparţinem. S-a terminat cu asta. Nu mai sîntem singure.

– Ce frumos, spuse nostalgică Emma.

– Există zeci de moduri de a iubi, preciză Hannah, dar singurul care nu se poate scuza e cel ce reprezintă un fals paravan pentru cruzime sau manipulare.

Se lăsă tăcerea. Emma privi în farfurie.

– Vă invidiez, spuse calmă Claire; ridicîndu-se, le sărută pe Roz şi Gina. Niciodată n-am auzit o descriere mai potrivită a acelui gen de relaţie la care visează toată lumea. Şi vă doresc multă fericire.

– Îţi mulţumim, răspunse Gina. Îţi mulţumim, îţi mulţumim. Eram sigură că ai să spui asta, dar totuşi, ştii, era un...

– Mic semn de întrebare, completă Roz. Îţi mulţumesc, Claire. Îţi mulţumesc, Emma. Mă pot gîndi la mul-

te persoane care, probabil, n-ar fi la fel de generoase.

– Nu contează, adăugă Gina. Voi sînteți cele la care țin cu adevărat. Vreau să spun, toată lumea va ști, desigur, nu-i secret...

– Dar nu vom defila ca la paradă sau așa ceva, sublinie Roz. E viața noastră privată și o păstrăm privată.

– Voiam, însă, să înțelegeți ce simțim, continuă Gina, și s-o împărtășim împreună, înainte ca oamenii să înceapă cu comentarii drăgălașe.

– Ca Hale, preciză Roz. Hale va fi îngrozit. O va vedea ca o pată pe judecata lui și, Dumnezeu știe, pe sexualitatea lui, iar în douăzeci și patru de ore le va spune tuturor că a știut el că aveam ceva foarte deosebit și m-ar fi părăsit demult, dar a trebuit să rămînă pînă creșteau copiii, fiindcă nu voia să-i lase sub influența mea contra firii.

– De unde știi? întrebă Claire.

– L-am mai auzit discutînd subiectul, răspunse ea sec, despre cîțiva cunoscuți de-ai noștri de la New York. Dar nu ne vom vedea cu el, așa că nu contează. Am fost exclusă din cercul fermecat al lui Quentin, așa că ne vom organiza viața socială prin alte locuri, și am expediat toate lucrurile de la fermă ale lui Hale la apartamentul lui din New York. E sfîrșitul unui capitol. Poate, al unei cărți.

– Dar și începutul uneia noi, interveni Emma. Sînt foarte fericită pentru voi. Nici Brix n-ar avea comentarii plăcute de făcut.

Toate o privirā surprinse. Niciodată n-o auziseră emițînd vreo părere critică despre Brix.

– Chiar așa? întrebă moale Hannah.

– Nu e un om foarte tolerant, răspunse Emma. Fu uimită să-și audă propria voce. Cum îi putea face asta lui Brix? Dar se simțea bine; ca și cum ar fi fost într-un montagne russe, prinzînd viteză. Era emoționant și eliberator. Știa, în adîncul ei, că încă îi mai aparținea, dar deocamdată era atît de plăcut să se desprindă încît se repezi înainte:

– Nu poate suporta ca oamenii să fie altfel decît el; crede că-s ciudați, bolnavi sau mai știu eu cum, și nu vrea să aibă nimic de-a face cu ei. Și nu-i place cînd oamenii nu sînt de acord cu el; îi înăbușă, ca și cum faptul că nu au aceeași părere ar însemna că sînt de-o prostie vădită.

– Deci tu ești întotdeauna de aceeași părere cu el? întrebă Hannah.

– De obicei, are dreptate. Și... e mai ușor...

Pe față i se așternu o expresie derutată. Îi venea să plîngă. Nu-și mai amintea acel sentiment de emoție și libertate; se simțea ca o trădătoare.

– Spune-ne cum e să fii fotomodel, propuse repede Gina. Muncești toată ziua?

– Aproape, răspunse Emma, revenindu-i animația în glas; le povesti despre Lea, care-i făcea machiajul, despre Bill Stroud și Marty Lundeen, și despre Tod și modul lui de-a se învîrti cu aparatul prin încăpere. Vorbește tot timpul, tot timpul cît face fotografii. Cred că nu i se oprește gura nici un moment. Poate o fi conectată cu camera de luat vederi.

Claire zîmbi:

– Vorbește despre ce?

– Mai mult, doar cuvinte fără șir. „Drăguț, drăguț, bun, grozav, bun, mișto, ține-așa, Emma, uită-te-ncoace, uită-te-ncolo, drăguț, drăguț, spatele drept, întinde, bun, bun, excelent..."

Rîdeau toate de imitația Emmei, iar fata simți că se cufunda încet în leagănul încuviințării lor, și le iubea pe toate. Începură să povestească întîmplări despre modul oamenilor de a vorbi, la muncă și la distracție, în timp ce Hannah se învîrtea în jurul mesei, servind cîte o a doua porție. Claire se rezemă de spătar, privind-o pe Emma și întrebîndu-se ce se întîmpla cu ea. Părea să devină cînd mai limpede, cînd mai ștearsă, aproape ca și cum celelalte ar fi întrezărit-o printre nori în mișcare rapidă. Dar chiar și cînd era alături de ele, vorbind și rîzînd, exista o calitate febrilă în voioșia ei, și chiar și în frumu-

sețe, care o făcea să pară fragilă, gata să se prăbușească: de parcă fericirea – și arăta într-adevăr fericită, își spuse Claire – ar fi fost temporară și o știa și înghesuia totul în acel spațiu restrîns al unei singure seri.

„Voi încerca din nou s-o duc de-aici", își spuse ea. „Poate e dispusă să facă o călătorie în Europa. Sau oriunde. Poate nu se va mai opune cu atîta înverșunare."

– L-ai cunoscut, Claire? întrebă Roz.

– Scuză-mă. Nu eram atentă.

– Pe Forrest, prietenul lui Hannah; spune despre el că vorbește ca un poet. L-ai cunoscut?

– Nu. Poet? Mi-ar plăcea să aud. Dar Hannah nu ne dă nici o șansă.

Hannah roși.

– Știu că n-am făcut-o. Aveam de gînd. Zău că nu-mi place să fiu secretoasă, să știți.

– Credeai că n-o să ne placă? întrebă Gina.

– O, Doamne, vorbiți de parc-aș avea un curtezan. Totul e destul de stînjenitor; asta-i problema.

– Ei, vorbește-ne despre el, insistă Gina. Chiar dacă nu-ți este curtezan, petreci mult timp cu el, așa-i?

– Nu chiar atît de mult. Of, ni se termină pîinea. Mai aduc...

– A, ba n-aduci nimic, o opri categorică Gina. Haide, Hannah, dă pe gură. E un pungaș? Jefuiește bogații și împarte la săraci? Vînează bătrîne și le – hopa; scuzați vă rog. Nu-i o replică nemaipomenită. Spune-ne ceva despre el. Cîți ani are?

– Zice că patruzeci și opt; părerea mea personală e că-i mai aproape de patruzeci.

Hannah stătea cu spinarea foarte dreaptă, ținîndu-și capul cu mîndrie, parcă pentru a-și aduna demnitatea în jurul ei ca pe un bastion împotriva a ceea ce i-ar fi putut răspunde, și chiar, își spuse Claire, împotriva propriilor ei îndoieli.

– Cel mai important este că e profesor și un poet strălucit; elevii îl iubesc...

– Unde predă? întrebă Roz.

– La Universitatea din New York. Predă literatura şi poezia americană şi engleză, dar spune că ele sînt copiii vitregi ai şcolilor noastre de azi şi ar trebui să le acordăm mult mai multă atenţie. Într-o epocă de adorare a tehnologiei, susţine el, avem nevoie de un loc unde să ocrotim poezia şi să-i învăţăm pe oameni cît de cumplit de dezechilibraţi am devenit. În loc de-a fi uluiţi de faxuri, spune el, ar trebui să ne uluiască Wordsworth, Eliot şi Derek Walcott. Trebuie să spun că pentru mine asta are mult sens; niciodată n-am simţit nevoia unui fax, dar am mare nevoie de frumuseţea poeziei în viaţa mea.

– Deci, doreşte un loc de ocrotire a poeziei, repetă Gina. Ce fel de loc?

– Ei, asta-i partea interesantă. Va construi Centrul de Poezie Exeter, care va fi un loc de retragere pentru poeţi, ca să scrie, şi pentru seminarii, comunicări şi conferinţe.

– Cu ce-o să-l construiască? întrebă destul de brutală Roz.

– A, are banii. Sau, aproape. Cineva i-a promis tot ce-i trebuie şi a găsit o clădire veche de lîngă universitatea lui şi, de îndată ce va obţine banii, va începe renovările.

– Cine-i acel cineva? continuă Roz.

– O persoană foarte bogată care iubeşte poezia şi crede în viziunea lui Forrest.

Gina înclină capul:

– Şi persoana asta e o femeie?

– Da.

– O femeie trecută de cincizeci?

– Da.

– De şaizeci? Şaptezeci? Optzeci?

– Optzeci şi doi, răspunse Hannah; ezită. Ca să fiu cinstită, pare într-adevăr foarte la largul lui cu persoanele mai în vîrstă.

– A, are şi bărbaţi în comitet? întrebă Gina.

– Nu. Nu, adevărul e că preferă într-adevăr femeile. Dar e un om foarte direct şi doamna Manasherbes

ştie exact ce face. Are mulţi bani, n-are copii şi iubeşte poezia.

– Şi pe Forrest, replică Gina răutăcioasă.

– Îl admiră şi ţine la el, ca şi mine. Şi de îndată ce va reveni din Anglia, îşi vor termina actele şi-i va da banii, pentru centru şi pentru înzestrare, ca să-l ţină în funcţiune.

O privi pe Claire:

– Forrest avea într-adevăr nevoie de cash pentru a-şi asigura clădirea, pentru care mai licita şi altcineva. Întrucît doamna Manasherbes era în Anglia, i-am împrumutat banii, pe care mi-i va restitui în clipa cînd primeşte suma de la ea.

– Şi dacă femeia se răzgîndeşte? întrebă Emma.

Gura lui Hannah se strînse. Coborî privirea spre mîinile încleştate, iar Claire ştiu că aceasta era teama care o bîntuia: că banii s-ar putea să nu fie daţi şi că Hannah avea să fi aruncat pe fereastră cincizeci de mii de dolari dintr-ai Clairei.

– Cred că nu se va răzgîndi, spuse bătrîna.

– Ai cunoscut-o? întrebă Roz. Cum e?

– Păi, nu.

Hannah începea să fie stingherită.

– Am vrut s-o cunosc, dar a plecat în Anglia înainte de-a apuca să ne întîlnim.

– Îşi ţine femeile departe una de alta, îi murmură Roz Ginei.

– Nu-i adevărat! strigă Hannah, cu ochii înväpăiaţi. Roz, tu şi cu mine ne cunoaştem doar de puţină vreme, deloc suficient ca să te afli în poziţia de a emite judecăţi asupra capacităţii mele să evaluez o situaţie şi să iau o decizie de bun simţ.

– Ai dreptate, se grăbi Roz să răspundă. Îmi cer scuze.

– Cît i-ai împrumutat? întrebă Gina.

– Nu contează, interveni Claire, punînd mîna peste a bătrînei. Eu am încredere în judecata lui Hannah şi dacă ea crede în Forrest, ar trebui să credem şi noi. Şi vom

presupune că totul se va încheia cu bine. Vrea cineva plăcintă cu dovleac, sau o mîncăm puțin mai tîrziu?

– A, mai tîrziu, răspunse Gina. Hai să jucăm ping-pong sau biliard, să sărim coarda și să ardem o parte din elegantul ospăț al lui Hannah, din care eu am mîncat prea mult.

– Mai întîi să ne ocupăm de asta, începu Roz să strîngă farfuriile. Gina adună paharele de vin și, după un moment, ca și cum s-ar fi materializat din nou, Emma sări să ajute și ea.

Claire întîlni privirea lui Hannah.

– Îți mulțumesc, murmură bătrîna. Ar fi trebuit să-ți spun de la bun început, dar mi-aminteam de toți acei oameni care se învîrteau în jurul apartamentului tău, te fugăreau pe alee și-ți băteau la ușă, toți dorind bani pentru ceea ce ziceau ei că ar fi cauze nobile, cîștigătoare, mai mult ca sigure... și n-am vrut să par asemeni lor.

– N-ai fi putut să se asemeni cu ei; tu faci parte din familie. Preferam să-mi fi spus mai din timp, dar mă bucur că ai făcut-o acum. Și sper să iasă bine, de dragul tău.

– Și de-al tău. Și de-al lui Forrest. Viața nu-i nici o distracție, să știi, dacă nu riști nimic...

Se rezemă de spetează.

– Ia uită-te la Emma, ce zici? De-o bună bucată de vreme n-a mai ajutat la gospodărie.

– Crezi că va dura? întrebă Claire.

Hannah o contemplă pe Emma în timp ce circula între sufragerie și bucătărie, umblînd puțin cam prea repede, cărînd prea multe vase odată. În același moment, scăpă un pahar care i se sparse la picioare.

– O, nu! țipă fata, lăsîndu-se în genunchi. O, nu, nu, nu, de ce-a trebuit să se întîmple asta?

Ridică ochii, înlăcrimată.

– Totul mergea perfect, era atît de minunat, n-am vrut să...

– Emma, iubito, nu face nimic, o întrerupse Claire; îngenunche lîngă ea, cuprinzînd-o cu brațele. Nu-i nimic,

era doar un pahar, nu-ţi face probleme pentru el. Sigur că totul e-n regulă; e cea mai minunată Sărbătoare a recunoştinţei din viaţa noastră. Haide, acuma, du-te s-ajuţi în bucătărie şi curăţ eu...

– Ţi-am luat-o înainte, apăru Hannah alături, cu o perie şi un făraş.

Emma trecu în bucătărie, tîrîndu-şi picioarele. Claire se dădu la o parte din calea lui Hannah şi privi absentă la mişcările iuţi ale periei şi grămăjoara de cioburi sclipitoare. Le auzi pe Gina şi Roz rîzînd, după care li se alătură şi rîsul mai potolit al Emmei. Hannah ieşi pe uşa batantă, glasul ei adăugîndu-se celorlalte, iar în momentul următor rîseră toate patru. Hohotele Emmei răsunau mai vesele, limpezi şi fermecătoare.

Claire se opri lîngă fereastră, privind fulgii ce pluteau prin dreptul geamului. În acel moment, i se părea că lumea era atît de minunată, plină de rude şi prietene, de muncă şi minuni pe care acum şi le putea permite. Poate că înainte greşise; poate Emma îşi revenea într-adevăr din pasiunea ei; părea dornică să facă iarăşi parte din familie, să-şi găsească un loc în mijlocul lor. Imitaţiile şi rîsetele ei, modul cum sărise să ajute la strînsul mesei, o readuceau pe Emma cea din urmă cu un an. „O, nici măcar atît de mult," reflectă Claire. „Am cîştigat loteria în mai. Cîteva luni dintr-o viaţă de om, şi toate au suferit asemenea schimbări, oscilînd ca un pendul şi fără să se fi liniştit încă."

Asculta vocile din bucătărie şi deodată se gîndi la Alex. O sunase ca să-i spună că opera unele schimbări în articol şi avea să i-l trimită peste cîteva zile. Stătuseră de vorbă cîteva minute, iar cînd închiseseră, o încercase o ciudată senzaţie de despărţire. Dorise să vorbească mai mult, dar Alex lucra contra cronometru la un alt reportaj şi fusese aproape telegrafic. Făcea parte din noua ei lume de prieteni, muncă şi miracole, iar Claire dorea să-l cunoască mai bine. „Mă rog, am făcut tot ce puteam," îşi spuse ea cu oarecare răutate; „l-am invitat să-mi folosească studioul şi am vorbit despre o invitaţie

la cină. Nu ştiu cum m-aş putea exprima mai evident de-atît."

În seara următoare avea întîlnire cu Quentin. Izgoni gîndul; avea să se ocupe mîine de asta. Deocamdată, nu dorea să se gîndească decît la ceea ce avea în jur, oamenii pe care-i iubea, studioul de la etaj, unde descoperise bucuriile propriei sale creativităţi, toate bunurile pe care şi le cumpărase, aducînd magnificenţa lumii în căminul ei, şi la făgăduielile a tot ceea ce mai dorea să facă şi să cumpere cu noua sa avere. Pentru prima oară, simţea că făcea să se întîmple diverse lucruri, în loc de-a le lăsa să i se întîmple din afară. Alex vorbise despre copiii care credeau că pot muta munţii. „Ei bine, şi eu pot," cugetă Claire. „Mi-au trebuit mulţi ani ca să ajung aici, dar ştiu că pot muta munţii şi orice altceva îmi stă în cale."

– E o poveste cu bătaie lungă, spuse Alex, împingîndu-şi scaunul de lîngă biroul din studioul lui Claire şi întinzînd picioarele; lîngă ele se afla o cutie de podoabe pentru Crăciun şi o împinse uşurel mai încolo. Prietenul meu Stan Gabriel de la *The Times* spune că Forrest Exeter a dat cincizeci de mii de dolari ca bani gheaţă pentru clădire. N-a păstrat nici un sfanţ pentru sine; i-a pus jos pe toţi. Dar doamna Manasherbes, din păcate, e cam sucită.

– Ai auzit de ea? întrebă Claire.

– Multă lume a auzit. E un nume care nu se uită, îţi dai seama; nu-i aşa că-i impresionant? Ţi se limbă plimba-n gură; aproape poţi să-l mesteci. Mor după cuvintele ca astea. Ei bine, tatăl ei a fost Hosea Manasherbes, care a făcut avere din ţiţei în Oklahoma şi a murit într-o încăierare la patruşcinci de ani. Era divorţat şi i-a lăsat totul lui Edith. Fiica lui.

– De ce o cheamă doamna Manasherbes, dacă ăsta era numele tatălui ei?

– Fiindcă nu s-a măritat niciodată. A adoptat formula „doamna" pe vremea cînd conducea compania petro-

liferă; se gîndea că oamenii o vor respecta mai mult. Avea, probabil, dreptate. Oricum, şi-a cultivat o imagine personală excentrică, dar a administrat compania mai bine decît tatăl ei şi a dublat averea. Apoi a vîndut totul, s-a mutat la New York şi a îmbrăţişat cîteva cauze despre care nu mai auzise nimeni, Forrest, prietenul lui Hannah, fiind una dintre ele. Problema este că e echivocă în materie de donaţii; este cunoscută ca retrăgîndu-se în ultima clipă dacă spune cineva ceva ce nu-i convine, sau dacă altcineva o distrage cu o nouă acţiune care pretinde atenţie imediată – şi bani, bineînţeles. Mai vrei ceai?

– Da, mulţumesc.

Claire îl privi ducînd cănile la chicineta din nişa peretelui. „Cît de repede s-a integrat în studiou", observă ea. Lucrase acolo de cinci ori în ultimele două săptămîni, iar acum constata că-i simţea lipsa cînd nu se afla acolo, îi era dor de prezenţa lui tăcută din timpul cît lucrau amîndoi, de lungile conversaţii cînd terminau ziua de muncă.

– Ei bine, nu pot face nimic în legătură cu doamna Manasherbes, spuse ea, în timp ce Alex îi punea cana pe masa de-alături. Trebuie să am încredere în Hannah. Dar sînt îngrijorată pentru ea. Nu de bani e vorba; s-au dus, şi n-am să mor de foame dacă nu-i mai primesc înapoi. Hannah, însă, ţine să se achite, ţine la Forrest şi ar fi distrusă dacă ar descoperi că s-a înşelat în privinţa doamnei Manasherbes, sau dacă – o, ar fi cu putinţă? Dacă el şi femeia asta lucrează în cîrdăşie?

– Pierd cei cincizeci de mii dacă nu cumpără clădirea. Măcar atîta lucru pare autentic. A sprijinit multe cauze, să ştii; doar că nu-i o persoană pentru care să bagi mîna-n foc.

– Dar Hannah a făcut-o.

– Şi tu la fel. Fără voie.

– Prietenul tău de la *The Times* n-a aflat dacă există vreun program pentru deschiderea Centrului de Poezie Exeter?

– Nu, e o chestie vagă. Exeter l-a căutat pe Stan la

The Times acum vreo lună şi i-a trimis un comunicat pentru presă – voia ca Stan să scrie un articol, să-l ajute la găsirea altor sponsori, nu ştiu de ce, poate era nesigur pe doamna Manasherbes – dar Stan a spus că încă nu era gata pentru un articol, deşi l-ar fi interesat dacă subiectul evolua. Comunicatul nu conţinea date despre renovare, tăierea panglicii sau orice altceva. Stai aici de sărbători?

– Da, răspunse Claire.

– Iei diseară cina cu mine?

– Diseară sînt ocupată. Aş fi preferat să nu fiu.

– Atunci, mîine seară.

– Mi-ar face plăcere.

– Şi ce faci de Crăciun?

– Probabil reproduc cina din seara de Sărbătoarea recunoştinţei. Am fost foarte fericite toate împreună; o sărbătorire reuşită. Tu ce-ai să faci?

– La fel. Cred că vin şi cumnaţii surorii mele, care vor spori gloata. Cînd eram puşti, continuă el gînditor, aveam cel puţin cincizeci de invitaţi la Crăciun. Părinţii mei adunau toate haimanalele de pe-o rază de mile întregi, pe toţi cei ce n-aveau familie, iar sora mea şi cu mine făceam etichete cu numele şi jucam rolul de uşieri, aşezîndu-i pe toţi la locurile lor şi asigurîndu-ne că aveau de băut cidru. Nimic mai problematic decît cidrul; nu ni-l puteam permite, iar părinţii mei nu credeau în el. Apoi ofeream darurile de Crăciun pregătite de mama: furescuri învelite în foiţă de mătase, feliuţe de cozonac cu stafide în staniol, borcănele cu gem de fragi şi panglici vărgate sub capac. Mama mea avea o pasiune pentru gemul de fragi. Îi ascultam pe toţi acei oameni care nu se cunoşteau, sau nu se vedeau decît din an în an, făcînd cunoştinţă pentru prima oară sau reînnoind-o, povestindu-şi vieţile, încercînd să impresioneze pe toată lumea, cu toate că majoritatea erau şomeri sau nu munceau ceea ce-ar fi dorit cu adevărat, ori recent divorţaţi, sau altceva ce-i făcea eligibili pentru tabelul de rătăcitori al părinţilor mei. Eu hoinăream de la un mic grup la altul,

în timp ce se strîngeau prin diverse camere ca să cînte colinde, să joace şah sau dame ori să ajute la bucătărie. Era ca la teatru. Surorii mele şi mie ne plăcea enorm; eram atît de emoţionaţi încît nu ne mai calmam pînă pe la jumătatea lui ianuarie. Voi ce făceaţi de Crăciun?

– Ne duceam acasă la nişte vecini. Fiul lor murise în război şi voiau ca de Crăciun să aibă casa plină, cu noi, fiica lor măritată şi familia ei şi alţi cîţiva pe care cred că tu i-ai numi rătăcitori. Nu era la fel de interesant pe cît părea în cazul tău. Cînd am mai crescut, am început să vreau să mă duc pe la prietene, de fapt chiar mă rugam de părinţii mei să mă lase să merg, dar spuneau întotdeauna că nici nu se discută; aveam obligaţia să ne ajutăm vecinii să-şi umple casa de Crăciun.

– Ţi-ar plăcea şi acum, nu-i aşa? Ai un puternic simţ al datoriei.

– Da, desigur. Lumea ar fi îngrozitoare dacă oamenii nu l-ar avea.

– Multor oameni le lipseşte. Le îngreunează viaţa celor care-l au. Ţi-ai terminat lucrările pentru Eiger?

– Aproape. Sper că voi primi o nouă comandă sau poate nu numai una, pînă termin; nu vreau să trebuiască să mă uit la planşetele de desen goale. Îmi amintesc întotdeauna de un cimitir. Şi munca ta? Încă nu mi-ai arătat articolul.

– L-am terminat.

Alex scoase un dosar din servietă şi traversă încăperea să i-l dea.

– Pot să-l păstrez? întrebă Claire. Mi-ar plăcea să-l citesc mai tîrziu.

– E al tău. Schimbă tot ce e strigător de greşit şi anunţă-mă, în cîteva zile dacă e posibil. Acum trebuie să plec; stabilisem să cinez mîine seară cu fiul meu şi vreau s-o devansez pentru azi.

– Ai să reuşeşti?

– E o seară din timpul şcolii; nu poate avea alte planuri. Ai vreo preferinţă pentru cina de mîine?

– Tu hotărăşti.

– Există vreun fel de mîncare etnică pe care n-o suporți?
– Nici *u*nul. Îmi plac toate.
– Admirabilă femeie.
Își puse scurta de piele și-și luă servieta.
– Apropo, un prieten de-al meu are premiera piesei de teatru marțea viitoare; ai vrea să mergem? Am citit-o; cred că e foarte bună, și au o distribuție de calitate.
– Bine, răspunse Claire. N-am mai fost niciodată la o premieră.
– După aia urmează o petrecere, doar dacă nu e prea tîrzie ora pentru tine.
– N-am termen de stingere, zîmbi Claire.
– Perfect. Nici eu.
Îi luă mîna, ținîndu-i-o un moment; ceea ce fusese cîndva o strîngere de mînă devenise un stăruitor contact de prietenie.
– La revedere, Claire, și-ți mulțumesc încă o dată că m-ai lăsat să împart cu tine locul ăsta minunat.
– Mi-a făcut plăcere. Mi se pare pustiu cînd tu nu ești aici.
Alex se opri în prag.
– Îți mulțumesc că-mi spui asta.
După plecarea lui, Claire stătu mult timp așezată pe taburet, privind spre ușă, spre planșeta încărcată și mobilierul studioului, fără a-l vedea cu adevărat. Se mulțumea să șadă doar. Nu simțea dorința să plece nicăieri.
– N-ai să întîrzii? întrebă Hannah, apărînd în ușă. Sau nu mai pleci?
– Mă duc, răspunse Claire. Mi se pare numai că nu mă pot pune în mișcare.
Hannah veni și să așeză într-unul din fotolii:
– Emma a plecat acum o oră. A spus să-ți transmit că va întîrzia.
– Întotdeauna întîrzie.
– Dar cel puțin vine acasă. În acea singură noapte...
– Mi-a promis că nu mai face. Nu cred că i-a plăcut. Ce crezi că s-a întîmplat de Thanksgiving, Hannah, de-a

făcut-o să se schimbe atît de mult? Aş repeta-o, dacă aş şti cum.

– Presupun că era o mică vacanţă departe de toate lucrurile care o tulbură. Şi cred că a fost un prim pas. Acum, că a avut acea vacanţă, îşi va mai dori una şi va căuta căi de-a o face să apară.

– Că tot veni vorba de vacanţe, spuse Claire. Mîine seară iau cina cu Alex.

– Ce idee minunată. Mult ţi-a luat ca să ajungi pînă aici.

– Serios? Nu-l cunosc decît de cîteva săptămîni.

– Şi erai preocupată de Quentin. Mai eşti şi-acum?

– Uneori.

Claire se ridică, pornind fără ţintă prin studiou, plimbîndu-şi mîna peste micile sculpturi pe care le grupase pe mese şi pervazele ferestrelor. Ştia că amîna momentul să se îmbrace pentru a pleca la întîlnirea cu Quentin.

– Ştii, draga mea, continuă Hannah, de-acum ar trebui să ai cîteva idei foarte clare despre el. Cel puţin, ar fi cazul să ştii exact ce vrea de la tine şi ce vrei tu de la el.

– Ce vrea de la mine, medită Claire. O tovarăşă decorativă de viaţă. O gazdă pentru petreceri. O ascultătoare inteligentă şi accesibilă, cu care poate discuta despre afaceri, politică şi artă. O femeie căreia îi place sexul. O angajată loială şi devotată. O persoană care nu arde de nerăbdare să se căsătorească.

– Iar tu întruneşti toate aceste calităţi.

– Se pare că aşa consideră.

– Şi ce vrei tu de la el?

– Acum? Nu mai sînt sigură. Ceea ce-am vrut, la început, era lumea lui: altfel de prieteni, alt mod de viaţă, ale concepţii despre oameni şi lucruri. Nu ştiam cum să duc aceeaşi viaţă cu a lui Quentin. El m-a învăţat. M-a dus acolo.

– Şi acum?

– Acum am văzut şi e foarte plăcut, dar există mai puţin decît vede ochiul.

Hannah chicoti:

– Ştiu toate astea. Odată, m-am despărţit de un bărbat fiindcă singurul lui ţel în viaţă era să aibă cea mai mare companie din oraş pentru a-şi putea muta greutatea de colo-colo fără să-l încurce nimeni. Era bogat şi arătos, ştia toate restaurantele cele mai bune şi care *night-club*-uri aveau mici camere private la etaj, dar nu se găsea nici un strop de poezie în inima lui şi nici un pic de muzică în suflet, şi i-am şi spus-o.

Dădu din cap, întîlnind privirea glumeaţă a Clairei.

– Cred că tu eşti gata pentru poezie şi muzică.

– Hannah, o întrebă Claire, cîte dintre poveştile tale sînt adeărate?

– O, Doamne, clătină bătrîna din cap. De ce te-ai îndoi de mine? E mai uşor aşa, decît să te gîndeşti s-o rupi cu Quentin?

– Fireşte că nu, începu nemulţumită Claire, dar imediat căzu pe gînduri. Avea într-adevăr îndoieli privind povestirile lui Hannah, însă de ce şi le deşteptase acum? Poate că Hannah avea dreptate; poate se îndoia fiindcă bătrîna îi prezentase cel mai întemeiat motiv de a se despărţi de Quentin şi-i era frică să-l privească în faţă. Era cu Quentin de şase luni. Încă o mai putea excita cu o atingere sau un cuvînt, dar ştia că, parţial, totul se datora afrodisiacului puterii: se desfăta în atenţia de care beneficia lîngă el, ceea ce de asemenea constituia un soi de excitaţie. Quentin Eiger reprezenta influenţa şi bogăţia; făcea ca dezinvoltura, luxul şi achiziţiile să pară în ordinea firească a lucrurilor.

– E un mod de viaţă foarte confortabil, murmură ea.

– Dar ai trăi inconfortabil fără el?

– Adică, dacă mi-ar lipsi? Nu ştiu. Nu mult, cred. Dar asta nu înseamnă că vreau să pierd genul lui anume de emoţie.

Se aşeză pe braţul fotoliului, lîngă Hannah.

– E îmbătător să stai de-aceeaşi parte a gardului cu el, nu de cealaltă, şi să urmăreşti toată distracţia.

Hannah oftă:

– Să-ţi spun părerea mea despre Quentin Eiger. Sînt

sigură că e un factor esențial pentru funcționarea lină a economiei noastre şi ar trebui să-i fiu recunoscătoare, lui şi celor ca el, toate acele milioane de oameni de afaceri cu ochiul la bani şi care-şi plimbă greutatea de colo-colo, fiindcă sînt răspunzători de transportul atît de eficient al hranei în băcănii şi de construirea maşinilor şi a avioanelor ca să putem zburătăci cît mai uşor prin toată țara, şi de hainele care sosesc din toată lumea şi toate celelalte. Acord spiței lui creditul tuturor acestor lucruri. Dar am impresia că în el se găseşte foarte puțină veselie.

Claire rămase nemişcată, privind fără a vedea pătratele negre ale ferestrelor şi troienele vizibile pe pervaze. *În el se găseşte foarte puțină veselie*. Şi n-a existat niciodată, adăugă ea în tăcere. Reveni cu gîndul la lunile petrecute împreună. Era hotărît şi agresiv, puternic, încrezător şi abil în tot ceea ce întreprindea, dar tot ce făcea Quentin, pînă şi amorul, era lipsit de exuberanță; niciodată nu-şi dădea drumul cu adevărat. Toată reala sa energie şi concentrare, şi orice pasiuni o fi avut, se investeau în energia de a reuşi într-o anume sferă, după care să treacă la o alta, mai largă şi mai influentă, apoi la următoarea. Prietenii lui o ştiau; i-o spuseseră lui Claire, nu o dată. Toată lumea ştia, precum şi Claire, că pe Quentin îl interesa mai mult esența şi orizontul, decît oamenii pe care-i aduna cu nepăsare în jur.

Ştia care night-club-*uri aveau mici camere private la etaj*. Da, cunoştea micile locuri secrete din lume şi modul de a le folosi. Era interesant şi fascinant, şi puternic sexual. Şi nu avea nici un strop de veselie în el.

– Îți mulțumesc, Hannah, spuse Claire, ridicîndu-se în picioare. Ai tu un mod de a le plasa pe toate în perspectivă.

Se apleacă spre ea şi o sărută pe amîndoi obrajii.

– La asta, eşti minunată. Trebuie să mă îmbrac; era vorba să luăm masa împreună.

– Era vorba?

– Nu cred că vom ajunge acolo. Cred că mă voi

întoarce acasă foarte devreme. De fapt, dacă faci de mîncare pentru tine, păstrează-mi şi mie puţină.

Sîmbătă după-amiază, la începutul lunii decembrie, sediul *Eiger Labs* stătea tăcut şi întunecat sub norii grei care pluteau jos peste pămînt. Ici şi colo, cîte o lumină ardea prin birouri şi se puteau auzi unele semne de viaţă: tastaturi de computer, clinchetul cîte unei ceşti de cafea, curgerea apei dintr-un robinet la bancurile de laborator. Gina intră pe uşa laterală care stătea deschisă în timpul zilei, cînd restul clădirii era încuiată, şi înaintă printr-un coridor semiobscur, spre laboratorul de testare. Acolo nu era nimeni. Mesele de probă şi birourile dintr-o latură a încăperii spaţioase erau nemişcate şi întunecoase; păreau abandonate, ca şi cum ar fi fugit toată lumea. Sau ar fi murit, îşi spuse Gina, căci toată tăcerea aceea avea ceva sinistru.

Se scutură. Destul cu asta; era acolo ca să caute... ceva; orice putea găsi. Rapoartele testelor, îşi spuse ea tăcută. Mereu ţinute în aceeaşi mapă, dar poate o mai fi vreun set pe undeva... „Dacă aş modifica rezultatele testelor, aş păstra originalele? Fireşte că nu; le-aş distruge. Dar oamenii n-o fac; din cine ştie ce motiv pe care eu nu-l înţeleg, le păstrează. Toţi acei funcţionari de la zeci de companii ca Dow, Ford, G.M., Monsanto, păstrează totul, pînă şi cele mai compromiţătoare documente şi înregistrări. Aşa că merită să mai arunc o privire."

Auzi paşi şi încremeni pînă se îndepărtară. „Trebuie să mă grăbesc", îşi spuse Gina şi, în lumina palidă de pe culoar, se duse la dulapul din care scosese Kurt rapoartele pe care i le arătase. Lumină cu lanterna în sertarul de sus. Rapoartele erau tot acolo. Frunzări prin restul dosarelor din sertar, fiecare referitor la cîte un produs diferit din linia PK-20, dar nici unul despre Crema Reparatorie Oculară. Deschise sertarul următor, apoi pe cele două de sub el, şi parcurse rapoartele altor produse Eiger, documentaţie, consultaţii, analize. Nu exista

însă nimic altceva cu privire la PK-20.

„S-au debarasat de originale. Sau Emma a citit greşit referatele şi nu e nici o problemă – şi nici n-a fost vreodată."

Se aşeză pe vine, cu lanterna alături. Dacă existau rapoarte originale care fuseseră modificate, se puteau afla în oricare alt fichet din sală, sau în oricare birou. I-ar fi trebuit ore, zile întregi, ca să caute peste tot. „Ei, dacă nu pot să le găsesc, nu pot. Nu ştiu ce altceva să fac. Dacă Emma n-ar fi fost atît de sigură de ceea ce citise în referatele alea..."

Referatele. Gina înălţă capul, privind pe toată lungimea laboratorului, spre biroul din colţ. Biroul lui Kurt. Kurt scria referatele. „Iar Kurt pleacă, după cum spune el, într-o slujbă mai bună, deşi nu vrea să spună unde. S-ar osteni să-şi şteargă totul din computer? Fac prinsoare că nu. Pariez că se gîndeşte la viitor, nu la trecut. Pariez că toate sînt încă acolo."

Emoţia se inflamă într-însa, acel gen de emoţie pe care-o simţea în laborator cînd vedea că ceva urma să reuşească, genul pe care-l simţise cînd călărise pentru prima oară pe un cal, la ferma lui Roz. „Există momente cînd ştim că ceea ce facem e just," reflectă ea; cuvintele aproape îi cîntau în minte. „Iar ăsta e un asemenea moment."

Îndreptînd lanterna spre duşumea, porni pe marginea încăperii, pe lîngă uşile deschise, spre cabinetul lui Kurt. Stinse lanterna. Ultima geană de lumină a după-amiezei mohorîte abia dacă mai pătrundea în cameră, prin ferestrele din colţ, dar Gina putea distinge tastele computerului şi altceva nu-i mai trebuia.

Trase jaluzelele la ferestre şi deschise computerul, accesînd lista de fişiere. Erau peste o sută despre PK-20. „PK-20-testpre", citi ea şi atinse o tastă pentru a aduce documentul pe display. Era un plan preliminar, din urmă cu doi ani, stabilind coordonatele directoare pentru testarea tuturor produselor din noua linie. În cîteva minute, găsi planul final, scris peste trei luni. Gina oftă. Nouă-

zeci şi opt de fişiere de cercetat.

Dar observă curînd pe care le putea sări. Codul pentru rezultatele testelor consta în data testării şi numărul său curent în planul final al lui Kurt. Deci, întrucît referatele văzute de Emma erau probabil scrise în octombrie, cînd le văzuse ea, sau în septembrie cel mai tîrziu, Gina căută numerele 9 şi 10 şi un ordinal superior, iar acestea fură cele pe care le aduse pe ecran şi începu să le deruleze.

Subiect: PK-20, teste de sensibilitate umană (testul 2)

Rezultatele celor mai recente teste asupra produselor PK-20 confirmă o incidenţă de 4-5% a subiecţilor testaţi supuşi reacţiilor alergice ale pielii. Subiecţii au prezentat unele dintre următoarele simptome: arsuri minore, mîncărimi, iritaţii, foliculită, erupţii acneiforme şi dermatite alergice de contact. Suplimentar, 1% dintre subiecţii care au folosit Crema Reparatorie Oculară au manifestat conjunctivită alergică, iar un subiect a prezentat o reacţie gravă, rezultînd în orbirea la un ochi. (Notă: s-ar putea să reiasă că subiectul a folosit necorespunzător produsul...

Gina citi din nou. Exact cum spusese Emma. Şi o ştiau încă din iulie trecut. „Dar unde e latineasca pe care a spus Emma c-o văzuse? Aha, zicea că erau două.“ Deschise imprimanta şi printă referatul, apoi reveni la computer, unde se adînci şi mai mult în fişierele testelor lui Kurt, parcurgînd documente, pînă ajunse la luna martie.

PK-20, teste de sensibilitate umană

(raport preliminar)

...4% din subiecţii testelor au prezentat o diversitate de reacţii alergice minore ale pielii. Cîţiva subiecţi au manifestat conjunctivită, care pare să fi fost provocată de bacteria pseudommous aeruginosa sau printr-o reacţie alergică faţă de unul dintre componenţii produsului, ambele cazuri putînd determina vătămări ale corneei. Aş-

teptăm peste cîteva zile raportul laboratorului cu privire la cauze...

Încă citind referatul, Gina îl imprimă. Cotrobăi prin sertarele biroului pînă găsi o cutie de dischete floppy nefolosite, inseră una în computer şi copie ambele referate. *În caz că-i vine cuiva să şteargă unele chestii.* Vîrî exemplarele imprimate şi discheta în poşetă şi închise computerul. Odaia se cufundă în întuneric. Deşi nu era decît cinci şi jumătate, se înserase. „Întîrzii; la ce oră vine personalul de întreţinere?" Pentru prima oară, era nervoasă şi se gîndi ca mai bine să nu folosească lanterna; în schimb, dibui după husă şi o puse peste computer, îşi trecu mîinile peste sertarele biroului ca să se asigure că erau bine închise şi ieşi din cabinet. Şi abia atunci, stînd în întuneric, îşi dădu seama că referatele dovedeau falsitatea documentelor pe care le văzuse. Exista şansa ca originalele încă să se mai afle undeva în dosarele laboratorului de testare. Şi chiar o şansă mărişoară ca şi codurile de computer pentru referate să fie aceleaşi cu ale rapoartelor cumulative.

– Cîteva minute, încă, murmură ea pentru sine. N-am cum să plec acum.

Ferind lanterna, porni de-a lungul şirului de dulapuri. Trei dintre acestea erau organizate pe luni, cîte o lună pentru fiecare sertar; Gina căută prin dosarele lunii martie şi, în fundul sertarului, după referatele de testare asupra altor produse Eiger, găsi un dosar codat la fel ca referatele din computer, conţinînd referatele despre Reparatorul Ocular PK-20. Nu erau cele pe care i le arătase Kurt, scoţîndu-le dintr-un dulap aflat în celălalt capăt al încăperii. Acestea prezentau raportarea orbirii la un ochi a unui subiect de testare. Enumerau conjunctivite şi arsuri minore, mîncărimi, iritaţii, foliculite, erupţii aceniforme şi dermatite alergice de contact. Erau rapoartele pe care le rezumase Kurt în referatele sale către Brix.

Pe Gina o cuprinse un sentiment de triumf. *Le-au păstrat. Nebunii dracului le-au păstrat. Le-au înfundat*

Intr-un dosar şi au uitat de ele. Atunci, de ce să mă ostenesc să fac copii? Le iau cu mine chiar pe astea.

Băgă rapoartele în geantă, alături de referate şi dischetă, stinse lanterna şi reveni prin laborator. Apropiindu-se de uşă, putu distinge mesele de lucru în lumina palidă de pe coridor şi grăbi pasul. Odată ieşită din laborator, auzi în depărtare un glas urînd noapte bună cuiva, şi o uşă trîntindu-se. Coti la dreapta şi aproape fugi pînă la laboratoarele de producţie şi propriul ei banc de lucru. Pe jos se afla o cutie, umplută parţial cu lucrurile pe care avea să le ia cu ea luni, cînd chimiştii şi tehnicienii din laborator dădeau o petrecere de rămas-bun. Îşi aruncă în cutie cărţile, un ghiveci de flori gol, o cutie de creioane şi pixuri, şi o ridică. Acum, dacă o vedea cineva, avea un motiv de-a se afla acolo.

Nu întîlni, însă, pe nimeni. Ieşi pe uşa laterală şi merse pînă în parking. Felinarele luminau cele cîteva maşini aflate acolo, iar Gina se întoarse spre a ei.

– Gina! Gina, bună!

Se răsuci pe călcîie, întrebîndu-se dacă avea o expresie vinovată, pentru a o vedea pe Emma, aşezată în maşina ei, aplecîndu-se pe fereastră.

– Ce faci aici? o întrebă ea.

– Îl aştept pe Brix. Mergem la o petrecere, la cineva. Dar tu?

„A fost aici tot timpul", îşi spuse Gina. „Amîndoi au fost. Eu, practic, pătrundeam prin efracţie, iar el era aici."

– E ziua de mutare, îi spuse ea Emmei, gesticulînd cu cutia; imediat, însă, se gîndi cît de absurd era s-o mintă pe Emma. Sau, mă rog, nu tocmai. Am venit pentru altceva.

Ezită.

– Ascultă, ai un minut liber? Vreau să zic, cînd apare Brix?

– Nu mai devreme de zece minute. Am venit eu mai devreme. Stai şi ţine-mi de urît.

Avea motorul maşinii şi încălzirea în funcţiune, iar cînd Gina se aşeză lîngă ea pe fotoliul din faţă, închise

fereastra în calea ceții umede care plutea înăuntru.

– Ai aflat ceva despre referate? întrebă Emma; Gina ezitînd, fata repetă: ai aflat?

– Am găsit jackpot-ul, răspunse Gina. Referatele pe care le-ai văzut tu. Încă mai erau în computerul lui Kurt. Am printat copii, le-am copiat şi pe dischetă şi sînt exact cum mi-ai spus tu că erau.

– Aha.

Emma expiră, într-un lung oftat. O privi pe Gina:

– E îngrozitor, nu-i aşa? Vreau să spun, ştiam că nu le-am inventat sau să fi avut închipuiri, dar acum...

– Acum chiar e adevărat. Am găsit şi rapoartele originale ale testelor, Emma; am totul. Iar acum, trebuie să luăm măsuri.

Fata făcu ochii mari:

– Ca de pildă?

– Trebuie să anunțăm F.D.A.-ul. Ăştia nu pot face nimic cu vreun produs pînă nu e transportat peste granițele statului, dar am cîteva cunoştințe acolo şi l-ar putea contacta pe Quentin, neoficial, prevenindu-l că au dovezi care i-ar putea determina să-i confişte marfa de cum o expediază. Ar contramanda expediția, dacă se întîmplă aşa ceva. Iar apoi, mai există şi Procurorul de Stat. Îl interesează enorm ce produse se găsesc pe rafturile magazinelor din Connecticut, şi deci cred că l-ar căuta şi el pe Quentin, să-i spună că are probe care n-ar permite vînzarea produsului în stat.

– O, nu, se văită Emma. Nu poți face asta. Gina, o să dea vina pe Brix; toate se vor sparge în capul lui; nu *poți* s-o faci.

– De unde eşti atît de sigură că Brix nu e complice la ce se întîmplă? Ştiu că-l iubeşti, Emma, dar încearcă să gîndeşti mai departe de asta, un moment doar. Aici are loc o muşamalizare. Cineva a modificat rapoartele testelor. Dacă Brix e într-adevăr apropiat de taică-său, de ce n-ar fi şi el implicat?

– N-ar fi! Îl cunosc; niciodată n-ar face una ca asta!

– Mă rog, nu văd de unde-ai putea-o şti cu certitu-

dine. Dar indiferent cum stau lucrurile, Emma, e băiat mare; o să-şi poarte singur de grijă. Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş alarma pentru el. Pentru ce ar trebui tu să te alarmezi...

– Ba mă alarmez pentru el, insistă Emma, cu voce scăzută.

– Mă rog, n-am ce-ţi face. Ceea ce-ar trebui să te alarmeze e că poate afla că ai văzut referatele alea. Atîta timp cît nu ştie, n-ai nici un amestec şi aşa e cel mai bine pentru tine. Nu trebuie să afle că ai avut ceva de-a face cu povestea asta. Fiindcă sînt nevoită să acţionez, Emma; am aici o răspundere, nu-i pot întoarce spatele.

Gina privise spre uşa clădirii, temîndu-se că Brix o putea găsi acolo. Acum deschise portiera.

– Ştii, îmi imaginez încontinuu acea întreagă linie PK-20, în fabuloasele ambalaje noi ale lui Claire, umplînd depozitele Eiger: toate acele borcane, tuburi şi sticle de plastic, în cutiuţele lor stivuite ordonat, tot mai multe şi mai multe, grămezi enorme, ca piramidele, şi toată lumea din laboratoare, de la Quentin în jos, aşteptînd cu nerăbdare luna martie, ca să le încarce în camioane şi trenuri şi să le expedieze în toată ţara. Ca o armată de invazie. Şi se pare că o parte din substanţele alea sînt otrăvuri, potenţiale, cel puţin, pentru mulţi oameni.

Îşi luă cutia de pe bancheta din spate.

– Dacă n-aş ţine seama de asta, aş fi la fel de vinovată ca persoana care a ordonat modificarea rapoartelor, ca acela care-a făcut-o şi oricine ştie despre ea.

– Gina, ascultă, interveni Emma. Nu se va întîmpla nimic pînă-n martie; chiar tu ai spus. Atunci, aşteaptă cîteva zile, nu poţi? Brix mi-a spus că s-au făcut teste noi, tocmai se primeau rezultatele şi erau bune, deci poate toate vechiturile alea...

– Emma, nu s-a efectuat nici un test nou; aş fi auzit prin laborator, dacă se făceau. Nu s-a mai suflat o vorbă despre alte teste la PK-20. Şi tocmai am citit referatele.

– Ai citit toate rapoartele de testare? Ai citit referatele

şi rapoartele vechi, dar cele noi? Pe alea le-ai citit?

– Nu exista nici un raport nou.

– Brix a spus că da. Nu poţi fi sigură, nu-i aşa?

– Nouăşnouă virgulă nouă la sută.

– Eşti nedreaptă, Gina; Brix mi-a *spus!* Şi chiar dacă nu există nici un test nou, poate au schimbat data de lansare şi n– ai aflat tu. Eşti gata de plecare; poate oamenii nu ţi-au spus totul. N-ar fi posibil? Ce contează dacă mai aştepţi doar atîta cît să fii sigură? Numai cîteva zile. Poţi s-o faci.

– Cred că aş putea, dar sînt gata să pariez că nimic nu se va schimba.

– Fă-o oricum, te rog, te rog, Gina. Doar cîteva zile. O săptămînă.

– Şi de ce-aş face-o? întrebă Gina. Ce-are să se întîmple într-o săptămînă?

– Nu ştiu. Ceva, totuşi... poate...

Gina o privi îndeaproape:

– Emma, nu te-amesteca în povestea asta. Ascultă-mă pe mine; vorbesc foarte serios. Nu te-amesteca. Nici nu vreau să te gîndeşti că i-ai spune ceva lui Brix; n-ar fi deloc o mişcare deşteaptă.

– Nu. Sigur că nu. Mă gîndeam doar că ar trebui să aştepţi şi să le dai o şansă.

Gina ezită, apoi ridică din umeri:

– Le acord o săptămînă, dar nu m-aş aştepta la prea multe, Emma. Şi încă ceva. Cred c-ar trebui să-i spunem mamei tale. Se întîmplă multe în...

– Nu! scutură Emma feroce din cap. I-ar spune lui Quentin! Nu poţi să-i spui, Gina, nu poţi, nu se poate! Te rog, Gina... Of, nu mai suport. N-am putea doar să nu facem nimic o vreme? Adică, doar să uităm totul, cîteva săptămîni, sau...

– Ai spus o săptămînă.

– Bine, O.K., o săptămînă. Dar să nu spui la nimeni. Promite-mi, Gina, te rog, promite-mi.

– Mama ta ar trebui să ştie, insistă încăpăţînată Gina.

– Ce să ştie? Mie n-o să mi se întîmple nimic, nu

vreau să afle despre asta şi te rog să nu-i spui.

După încă un moment, Gina ridică iarăşi din umeri:

– Voi aştepta o săptămînă.

– Îţi mulţumesc. Gina îi puse mîinile pe braţe:

– Acum, ascultă. Spune-mi c-ai auzit tot ce ţi-am spus. S-ar putea să mă crezi o netoată, dar nu sînt şi te rog: nu te juca de-a eroina, Emma. Nu te amesteca în povestea asta. Oamenii ăştia au mizat foarte mult şi nu trebuie să ştie nimeni că ai văzut referatele alea sau ai auzit ceva. De fapt, ar fi mai bine să uiţi că ştii cît de cît ceva. Dacă mă asculţi, o să-ţi fie bine. Mă asculţi?

Emma dădu din cap.

– E o treabă foarte serioasă, să ştii. O.K.?

– Da. Da. Gina, zău. Înţeleg.

– Sper.

Gina ieşi din maşină, deschise portiera din spate şi-şi luă cutia.

– Vorbim peste o zi, două. Transmite-i salutări mamei tale.

Emma o privi îndepărtîndu-se spre maşina ei şi plecînd. „Dar el ştie deja," îi spuse ea Ginei, în tăcere. „I-am spus că am citit referatele; ştie totul. Iar cînd vei vorbi cu prietenii tăi de la F.D.A. sau cu Procurorul Statului, şi-l vor căuta pe tatăl lui, sau pe el, pe mine o să dea vina. Şi va avea dreptate, fiindcă totul a fost greşeala mea.

Aşa că, trebuie să vorbesc cu el. Îmi pare rău că am fost nevoită s-o mint pe Gina, dar nu ştiu ce altceva aş fi putut face. Fiindcă trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să-l previn despre ceea ce-o să se întîmple."

– M-am gîndit să bem mai întîi ceva, aici, spuse Claire, cînd sosi Quentin.

O cuprinse cu braţul de mijloc şi o sărută.

– Toată lumea de la laboratoare e gata să-ţi dăruiască panglici şi medalii. Eşti o femeie talentată, Claire, şi ultimele proiecte au fost cele mai bune pe care le-ai lucrat. Au şi intrat în producţie. Cîte mai ai de făcut?

– Patru.

Tulburată de sărutarea lui, nevrînd să admită că trupul i se agățase de el în timp ce-o îmbrățișa, se desprinse și-l conduse în bibliotecă.

– Ai stabilit un record.

Quentin se așeză pe canapea și luă numărul pe luna decembrie din *Vogue*. Se deschise de la sine la reclama pentru PK-20, cu frumusețea Emmei aproape umplînd pagina, visătoare, văzută ca prin ceață, deasupra fotografiei bogat colorate a unuia dintre ambalajele chihlimbarii ale Clairei și a două rînduri de litere groase:

ÎN MARTIE VIITOR. REVOLUȚIA ALUNGĂRII ÎMBĂTRÎNIRII. REZERVAȚI-VĂ DOZA, CU AJUTORUL SPECIALISTULUI DUMNEAVOASTRĂ ÎN COSMETICE, CHIAR ASTĂZI.

– Reacția a fost fenomenală. Sîntem foarte încîntați de Emma. De amîndouă: Goddard-ele noastre.

Claire tresări, dar Quentin, continuînd să privească revista, nu observă. Îi aduse un scotch și-și puse paharul de vin pe masa dintre ei.

– Quentin, nu vin cu tine la masă astă seară.

Quentin închise revista și ridică ochii, încruntîndu-se:

– Nu te simți bine? Arăți normal. Sigur că mergem la cină. Dacă într-adevăr nu ți-e bine, vom alege un local liniștit. Vino-aici; de ce stai acolo?

Mîinile Clairei tremurau. „Este o nebunie", își spuse. „Oamenii pun mereu capăt relațiilor dintre ei; n-am nici un motiv de teamă."

– Nu vreau să ne mai vedem, începu ea, cu cuvintele rostogolindu-i-se pe gură. Îi văzu ochii tot mai încruntați și expresia, calculată, care apărea întotdeauna cînd se confrunta cu ceva neașteptat, și încleștă mîinile pentru a-și ascunde tremurul. Se strădui să vorbească rar.

– Ne-am simțit amîndoi bine și-ți sînt recunoscătoare pentru o mulțime de lucruri, dar nu vreau să mai continuăm.

– De ce?

– Fiindcă am făcut destule împreună. Oamenii încep să se schimbe unul față de altul, după un anume moment; nu mai au unul despre celălalt aceeași părere de

la început, sau nu se mai comportă la fel. Uneori, se schimbă în bine. Cu noi, lucrurile au mers spre mai rău.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ştiu că nu ştii.

Trase aer în piept, simţindu-se nesigură pe sine, ca atît de adesea lîngă copleşitoarea lui masivitate. Quentin domina încăperea confortabilă, făcînd mobilierul să pară mai mic, cărţile să se topească într-un fundal ceţos. Pînă şi lumina lămpii părea mai difuză. Îi trecu prin minte că se putea opri, schimbînd direcţia; nu spusese nimic irevocabil. Se putea agăţa de Quentin şi de viaţa pe care i-o oferise el, întocmai cum se agăţase de el trupul ei cînd o sărutase. Ar fi fost cel mai uşor lucru. *Dar n-ar fi cea mai uşoară alegere, dacă sînt de părere că mă bruschează. Sau dacă aş deveni un alt soi de persoană, numai ca să-l fac pe el fericit.*

– Voi încerca să-ţi explic.

Vocea-i era joasă dar, în strania tăcere încremenită din odaie, i se părea prea sonoră şi o coborî şi mai mult, vorbindu-le oglinzilor negre ale ochilor lui şi liniilor sculptate dur ale feţei.

– Nu vreau să trăiesc conform celor pe care le aştepţi de la mine, Quentin. Nu sînt aceleaşi cu ambiţiile mele. Mi-ai stabilit o nişă în care te aştepţi să mă potrivesc, şi n-o pot face.

– Adică nu vrei.

Claire ridică sprîncenele, mirată.

– Bineînţeles. Despre asta şi vorbesc. Întotdeauna mi-ai fixat reguli şi le-am urmat, şi cred că asta face din mine o complice, aşa că, într-un fel, ai avut dreptul să crezi că poţi face orice reguli vrei. Îmi pare rău că ţi-am dat impresia asta. Dar chiar dacă am făcut-o, nu-mi place modul tău de a schimba regulile şi vreau să încetăm relaţia amoroasă înainte de a înceta să fim prieteni.

– Ai cunoscut un alt bărbat.

– Of, Quentin, deştept mai eşti.

Brusc, în timp ce rostea aceste cuvinte, nesiguranţa i

se risipi. Ineptia spuselor lui o făcea să se simtă mai puternică; aproape că-i părea rău pentru el. Îşi îndreptă spinarea în fotoliu. Ştia, fără discuţie, că făcea lucrul cel mai potrivit.

– Am cunoscut pe altcineva, că tot veni vorba, dar nu el e cauza. Tu eşti cel cu care m-am culcat, cu care am vrut să mă culc şi care m-a făcut să mă schimb. De fapt, încă mai vreau să mă culc cu tine, dar n-o voi mai face, fiindcă toate celelalte sînt greşite în ce ne priveşte.

– Dacă vrei asta, nu mai contează nimic altceva. Şi nu e nimic greşit cu noi. Cineva te-a convins să te desparţi de mine.

– Nimeni, replică ea rece. Chiar mă desconsideri atît de mult încît m-ai crede în stare să alung un om cu care am dorit să trăiesc tot timpul, numai fiindcă mi-ar fi sugerat-o altcineva?

– Cred că eşti vulnerabilă la sugestii. Din partea mea, dintr-a oamenilor cu care ţi-am făcut cunoştinţă, din partea oricui. Tot ceea ce eşti azi, ai învăţat de la mine şi de la femeile...

– Şi ale cui idei le-am folosit în proiectele mele? îl întrerupse cu voce îngheţată Claire. Era furioasă.

– Proiectele par să-ţi aparţină; de acord. Am pus să se facă o prospecţie de copyright-uri şi se pare că ai deschis un drum nou. Îţi admir talentul şi o ştii foarte bine; nu m-am zgîrcit cu laudele la adresa ta. De-asta ţi s-a îngăduit să te ocupi de toată linia.

– Ai cerut o prospecţie... puteam să-ţi fi spus eu...

– De ce te-aş fi întrebat? Fireşte că mi-ai fi răspuns că sînt lucrări originale; ce altceva să-mi fi spus? Aveam nevoie de o părere din afară şi pentru asta îmi plătesc avocaţii. Eşti o proiectantă bună; de cîte ori ai nevoie să mă auzi spunîndu-ţi-o? Dar, în toate celelalte privinţe, calci pe urmele altora; tot timpul asculţi ideile celor din jur. Le eşti prea accesibilă celorlalţi, Claire. Ar trebui să te ţii mai la distanţă. Credeam că te-am făcut să înţelegi valoarea acestui fapt. Dar tu încă nu te simţi întru totul comod cu mine, sau cu lucrurile pe care ţi le spun, fi-

indcă nu trăieşti comod cu banii şi cu ceea ce pot rezolva ei.

– Prostii. Mă simt minunat. Îmi place să am bani. Este un semn de slăbiciune în ochii tăi, Quentin, faptul că ascult ideile altora? Îmi place să aflu cum gîndesc ceilalţi, cum trăiesc şi se înţeleg între ei. Eşti atît de sigur că nu mai ai nimic de învăţat, că-ţi poţi astupa urechile în faţa ideilor celor din jur? M-am simţit bine întîlnindu-ţi prietenii şi ascultîndu-i şi mi-a plăcut să cheltuiesc bani împreună cu ei.

Îi privi chipul impasibil, întrebîndu-se dacă asculta într-adevăr ceea ce-i spunea.

– Nu toţi prietenii tăi îmi plac; nu-mi plac toţi oamenii care întîmplător au bani; categoric, nu-mi place ceea ce fac mulţi dintre ei cu banii, cumpărînd rangul şi starea socială şi mormane de proprietăţi şi ajutîndu-i pe alţii cu sumele de care se pot lipsi după ce-şi satisfac toate capriciile, dar asta nu înseamnă că m-am simţit incomod. M-am distrat. Şi aici e problema. Tu nu te distrezi, Quentin; nu ai nici un strop de veselie în viaţa ta. Tot ce faci e atît de... *greu,* ca şi cum ai lucra mereu în treptele descrierii unei munci. Amant, gazdă, preşedinte de corporaţie, maestru manipulator...

– Asta ce mama dracu-nseamnă?

– Cum? întrebă Claire, întreruptă în mijlocul ideii.

– Maestru manipulator. Ce naiba vrea să însemne asta?

– Nimic concret. Ar fi cazul? Dar ăsta-i modul tău de-a opera: manipulezi oamenii; manipulezi evenimentele. Stabileşti reguli şi mişti oamenii şi evenimentele în cadrul lor. Uneori, mă simt ca o piesă dintr-un joc Monopoly. Totul e atît de calculat şi măsurat, Quentin, nu mai laşi loc pentru spontaneitate sau pentru încercarea de a vedea lumea şi prin ochii mei. Asta se numeşte sensibilitate, iar cînd ne-am cunoscut am crezut că eşti un om sensibil, dar nu eşti, cîtuşi de puţin. Nu ai decît liniile tale directoare, propriile tale ambiţii şi reguli. Mie nu-mi rămîne nici un control asupra regulilor pe care

le fixezi pentru tine, sau pentru alții, dar am totuşi sub control propria mea viață şi pot să mă retrag cînd consider că ceea ce se întîmplă nu-mi prinde bine. Şi chiar asta fac.

Se ridică. Băuturile rămăseseră neatinse, şi-şi dădu seama că nu aveau, într-adevăr, nimic de împărțit: nici măcar un ultim pahar împreună. Îi privi chipul frumos şi întunecat, cu fruntea brăzdată între sprîncene. „Va trece foarte repede peste asta. *Probabil că eu am să-l țin minte multă vreme după ce el mă va fi uitat.*"

– Îmi pare rău, reluă ea. Îmi pare rău dacă eşti supărat. Eu n-am fost, în mare parte, dar nici tristă nu sînt şi poate că asta-i o parte din motivul pentru care îmi iau rămas bun. Am vorbit despre situația dintre noi fără să ridicăm glasurile sau să fi vădit măcar un minim semn de pasiune. Nici un strop de muzică sau poezie, nici măcar la sfîrşit.

– Poezie, pufni Quentin.

– Pentru mine înseamnă ceva, replică liniştită Claire. Dar am vorbit serios cînd am spus că-ți sînt recunoscătoare, şi că vom rămîne prieteni. Sper că aşa va fi. Pur şi simplu nu mai vreau să fim amanți.

– Ai dovedit-o abundent de clar.

Se duse la uşă.

– Cum rămîne cu ultimele patru modele?

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Quentin, le vei primi, desigur. Nu înțeleg cum te-ai putea măcar îndoi de asta. Ți le aduc în următoarele cîteva zile.

Quentin dădu din cap:

– Ştii, Claire, a existat o vreme cînd te-aş fi contrazis. Dar toate copilăriile astea despre reguli şi veselie, spontaneitate şi... care era ailaltă? A, da, sensibilitate. Plîngi fiindcă vrei basme. Dar nu aşa se înțeleg bărbații şi femeile. Sigur că am avut speranțe în privința ta; şi tu ai avut, față de mine. Cu toții căutăm pe cineva care să fie ceea ce dorim, iar cînd găsim persoane care par potrivite pentru noi, le înhățăm înainte de-a dispărea. Crezusem că am găsit în tine o asemenea persoană.

M-am înşelat. O vei regreta, să ştii. Eu nu le acord oamenilor o a doua şansă.

Claire auzi uşa din faţă deschizîndu-se, apoi închizîndu-se. Rămase lîngă fotoliu, ascultînd tăcerea. În bibliotecă domnea o senzaţie de părăsire, ca şi cum ar fi bîntuit pe-acolo o furtună, lăsînd-o pustie. Preţ de-un scurt moment, simţi trupul lui Quentin lipit de-al ei, greu, solid, ca o fortificaţie contra imprevizibilului şi a nesiguranţei. Era la fel ca banii pe care-i cîştigase ea: protecţie şi siguranţă. „Dar încă mai am banii," îşi spuse Claire, „de altă siguranţă n-am nevoie."

În goliciunea găunoasă a bibliotecii, simţi un val lent de regret. Dar, chiar în timp ce se înteţea, începu să se destrame. Privi prin încăpere, pentru a o vedea redevenind încet familiară. Îşi regăsea mărimea firească; cărţile străluceau viu, cu culorile şi titlurile lor atrăgătoare; mobila îşi relua proporţiile normale. Luminile crescură din nou. Claire stătea în mijlocul camerei, cu pardoseala solidă şi covorul oriental sub picioare, şi simţea din nou că erau ale ei.

„Îmi va fi dor de el," îşi spuse. „A umplut un gol atît de mare din viaţa mea. Dar cît de mult mă bucur că a plecat."

CAPITOLUL 14

– Unde-i mama? întrebă Emma, apărînd la micul dejun. A stat în oraş toată...

– Nu, o întrerupse cu fermitate Hannah. A luat cina cu Alex, dacă vrei să ştii, iar cînd a venit acasă...

– A luat cina cu *Alex?*

– Da, şi s-a simţit foarte bine, dar a durat puţin fiindcă era nerăbdătoare să se întoarcă la lucru. Iar cînd a ajuns acasă, s-a dus direct în studiou, a lucrat cîteva ore, apoi am stat amîndouă de vorbă, la un ceai. *Tu* ai întîrziat foarte mult.

– Ştiu. Lui Brix îi place să stăm pînă noaptea tîrziu. Mama unde e?

– A plecat la laborator cu planşele pentru Eiger. A terminat întregul proiect, lucrînd ieri toată ziua, pînă la cină şi, după ce a revenit acasă, pînă pe la unu noaptea. În viaţa mea n-am mai văzut pe cineva lucrînd atît de îndîrjit ca să termine şi să predea ceva.

Îi puse în faţă un castron cu păsat de ovăz, presărat cu zahăr şi scorţişoară, şi-i turnă pe deasupra lapte:

– Mănîncă-l; fără discuţii. Şi cu patronul a terminat.

Emma ridică privirea, cu ochii mari:

– Cu Quentin? Nu se va mai vedea cu el?

– Aşa a spus. S-a întîmplat alaltăieri seară. Emma, ar trebui să stai la pat.

– De ce?

Hannah se aşeză de partea cealaltă a mesei.

– Ai ochii roşii şi umflaţi, de nesomn sau cine ştie de ce; îţi tremură mîinile şi eşti palidă ca o stafie. Te-ai extenuat, ai luat gripă, o răceală sau altceva, şi locul tău e în pat, cu mine aducîndu-ţi ceai şi supă. Ce-ar fi să urci acum în cameră?

Emma scutură din cap:

– Sînt doar puţin obosită. Azi am multe de făcut.

– Şi anume? Nu se mai fac fotografii, spuneai; ce alte treburi ai?

– Cumpărături pentru Crăciun. N-am luat nimic.

– Poţi să le faci şi mîine. Mai ai încă unsprezece zile.

Fata rămase pe loc, încăpăţînată, privindu-şi terciul neatins.

– Mama chiar a rupt-o cu el?

– Da. Poţi s-o-ntrebi şi tu, cînd se întoarce.

– Definitiv?

– Fireşte că definitiv. Ce pacoste, să trebuiască să treci de două ori prin aşa ceva.

Se uită la Hannah cum îşi privea păsatul.

– Ştii, înţeleg că terciul acela s-ar putea să nu fie cel mai savuros remediu cînd te simţi posomorîtă. Promit ceva mai vioi la prînz. Să-ţi fac o pizza?

Emma clătină din cap, zîmbind însă.

– Pur şi simplu nu prea mi-e foame, Hannah. N-am ce face.

– A fost o vreme cînd nici eu nu mîncam, spuse gînditoare bătrîna. Era după ce murise fata mea, cînd orice lucru îmi cerea un efort prea mare.

Emma ridică privirea:

– Nu ne-ai spus niciodată cum a murit.

– Mda, mi-e greu să vorbesc despre asta. Dar poate e un moment potrivit să-ţi povestesc de ea. O chema Ariel – ţi-am spus?

– Nu. E un nume drăguţ.

– Era un copil drăguţ. Chiar foarte drăgălaşă, cu păr roşcovan, aproape ca al tău, ochi căprui cu gene lungi şi cel mai dulce zîmbet din lume. Locuiam cu mama mea într-un orăşel din Pennsylvania; ţi-am vorbit despre asta. Mama şi cu mine reuşiserăm să cumpărăm o căsuţă cu exact atîta spaţiu cît ne trebuia pentru toate trei. Noi stăteam într-un dormitor, iar Ariei în celălalt; dădea spre răsărit, şi ceea ce o trezea zilnic era soarele de dimineaţă pe faţa ei. Întotdeauna se deştepta voioasă; mă săruta, înainte de toate, şi spunea cît de mult mă iubea. Cel mai mult din lume, spunea ea. Mă iubea cel mai mult din lume. Oamenii se sfîşie pentru bani şi bunuri, pentru putere şi faimă, dar astea nu-s decît nişte înlocuitoare jalnice pentru ceea ce aveam noi.

Emma luase cîteva înghiţituri de păsat; rămase cu lingura în aer.

– Ce i s-a întîmplat?

– Într-o lună decembrie, cînd avea opt ani, mama mea şi cu mine am dus-o la New York să vadă o montare cu „Spărgătorul de nuci“. Lui Ariei îi plăcea mult baletul. Am mers pînă acolo cu autobuzul, am stat într-un mic hotel, mîncînd la restaurante ieftine pe care ni le puteam permite, şi am văzut spectacolul. Ariel a fost atît de emoţionată, încît nu mai putea spune decît: „Sînt aşa de fericită, sînt aşa de fericită, sînt aşa de fericită...“.

Tăcu un moment.

– O mai aud şi-acum, vocea ei era atît de limpede, şi-i simt mînuţa într-a mea în drum spre hotel, după balet. A spus că avea să se facă balerină şi să danseze în „Spărgătorul de nuci" şi „Frumoasa din pădurea adormită" şi a mai spus că putea face deja unii paşi de balet. A spus: „Stai aici, să-ţi arăt." Mi-a dat drumul de mînă, s-a dus puţin mai încolo pe trotuar şi a făcut o piruetă, încercînd să se înalţe pe vîrfuri. Noi rîdeam. Atît de fericită, atît de fericită. Şi atunci... totul s-a sfîrşit. Ca şi cum ar fi venit un vîrtej de vînt, smulgînd-o de lîngă mine. Un şofer care gonea cu viteză – s-a spus pe urmă că mergea cu o sută de kilometri la oră pe Strada 42, poţi să-ţi închipui? – a pierdut controlul volanului, a sărit peste bordură şi... a lovit-o pe Ariei.

– O, nu, îşi acoperi Emma faţa cu mîinile. O, nu. O, nu.

După un moment, ocoli masa şi se aşeză lîngă Hannah, cuprinzînd-o cu braţele.

– Hannah, e atît de îngrozitor...

– Luna asta se împlinesc patruzeci şi doi de ani de atunci, continuă bătrîna. Şi încă mă mai doare. Am luat-o în braţe, am sărutat-o şi am strigat-o, dar Ariei nu mă mai auzea. Şi avea ochii deschişi, însă nu mă vedea. Am cuibărit-o în poală ca să-i ţin cald, aşa cum făceam cînd era mică de tot, se umpluse toată de sînge, şi eu la fel, şi ştiam că avea oasele zdrobite, i le-am simţit cînd am strîns-o la piept. Medicii ne-au spus mai tîrziu că murise pe loc. Asta cred că m-a bucurat, fiindcă ar fi durut-o atît de rău, înţelegi.

Emma plîngea.

– Biata fetiţă. Biata Hannah. O, Hannah, ce întîmplare cumplită.

– Dar, pe lîngă suferinţă, mă mai chinuia şi mînia: o furie totală, absolută. Şoferul abia dacă se rănise; o tăietură la cap, care-i ieşise prin parbriz, dar nimic iremediabil. Era beat, fireşte; şi nu avea carnet de conducere. Ceea ce mă scotea din minţi însă era întrebarea: de ce fuseserăm *acolo, în acel moment?* Dacă am fi

plecat de la teatru cu un minut mai devreme în loc să stăm pînă la ultima coborîre a cortinei; dacă am fi mers puțin mai încet sau puțin mai repede; dacă ne-a fi oprit o clipă să privim la o vitrină... *un moment* într-un sens sau în celălalt, şi Ariel ar fi rămas în viață. Îmi ieşeam din minți; spuneam încontinuu: „Rogu-te, lasă-mă să mai fac o dată plimbarea aceea şi să schimb doar un lucruşor. Te rog, te rog." Acelea au fost zilele cînd nu mîncam; umblam tot timpul prin casă, simțindu-mă golită şi furioasă şi atît de tristă încît credeam că o să mor. Dar, după un timp, am început din nou să mănînc, am revenit în învățămînt, şi am funcționat binişor. Aşa se întîmplă, să ştii: ne revenim de pe urma tragediilor. Cu excepția faptului că de-atunci a rămas în inima mea un ungher neluminat, unde nu a mai putut pătrunde niciodată vreo rază de soare. Şi întunecat va rămîne pentru totdeauna.

După o vreme, lacrimile Emmei încetară. Îşi dădu seama că, în timp ce o îmbrățişa pe Hannah, brațele acesteia îi cuprinseseră talia; se consolau una pe alta. „Cum a oare putut suporta?" se întrebă Emma. „Eu nici măcar n-am cunoscut niciodată pe nimeni care să moară. Dar să-ți pierzi fetița..." Şi-o imagină pe mama ei, plîngînd nemîngîiată dacă ea ar fi murit, nemaiieşind niciodată din casă, nemîncînd, îmbrăcîndu-se în negru. Fără să se mai vadă cu nimeni, îşi spuse fata, sau mă rog, poate doar cu Hannah, dar şi Hannah ar fi fost în doliu. Ar fi plîns amîndouă toată ziua, ar fi intrat în dormitorul pustiu al Emmei şi ar fi umblat prin el, uitîndu-se la toate şi amintindu-şi cît de bine se amuzaseră împreună...

În ochi i se iviră lacrimi proaspete, cu gîndul la casa lor fără ea înăuntru. Toate odăile cu lucruşoare de-ale ei risipite pretutindeni – ce carte va fi citit, pantofii pe care şi-i arunca din picioare întotdeauna cînd se întorcea acasă şi apoi îi uita cînd urca la etaj, o revistă care tocmai sosise la cutia poştală, o bluză pe care şi-o adusese jos ca să-i înlocuiască un nasture lipsă –

„săraca mama, ar privi toate acele lucruri şi n-ar putea să îndure," cugetă Emma. Se bucura că-i spusese c-o iubea, de Sărbătoarea Recunoştinţei. Cîndva, i-o spusese tot timpul, dar în ultima vreme avea sentimente confuze faţă de ea, iubind-o şi în acelaşi timp neiubind-o, supărată pe ea fiindcă nu-l plăcea pe Brix, geloasă că părea să ştie mereu ce făcea, dorind să discute cu ea şi să fie mîngîiată, dar temîndu-se să încerce, fiindcă totodată erau atîtea lucruri pe care nu i le putea spune. „Dar ea ştie că o iubesc", medită Emma, „şi dac-aş muri, şi-ar pierde minţile; n-ar putea să suporte.. S-ar putea să moară şi ea. În toată lumea nu există nimic mai rău."

Nici măcar grijile pentru Brix, cînd pare să nu mă iubească. Gîndul era clar precum cristalul, iar fata săltă capul ca şi cum ar fi auzit cuvintele rostite în realitate. *Nici măcar sentimentul de goliciune, cînd stau aici aşteptînd să-i telefoneze. Nici măcar senzaţia că nu sînt nimeni deoarece nu mai facem sesiuni foto şi nimeni nu are nevoie de mine pentru nimic în momentul de faţă.*

„Nimic", reflecta ea, „nimic nu poate fi atît de rău ca pierderea propriului copil."

Şezînd lîngă Hannah, se gîndea: „Trebuie să mă gîndesc la lucrurile astea; trebuie să mă gîndesc la toate. Atunci am să mă simt mai bine; nu voi mai fi atît de zăpăcită. Trebuie să mă gîndesc la Hannah şi la fetiţa ei, la mama, şi la Brix, şi la munca mea. Am atîtea la care să mă gîndesc; toată viaţa mea are nevoie de reorganizare."

Îşi rezemă capul de umărul lui Hannah.

– Cred c-am să mă culc totuşi puţin, spuse ea. Într-adevăr, nu mă simt prea bine. Şi, Hannah, vrei să-mi aduci puţină supă?

Brix închise ultimul registru şi-l puse pe vraful aflat jos, lîngă scaun. Continua să şadă aplecat înainte, nepregătit pentru relaxare înainte ca tatăl său să le fi aprobat pe toate.

– Deci, am primit noi comenzi, masive, probabil datorită reclamelor la PK-20 – trezesc interesul cumpărătorilor pentru tot ceea ce fabricăm. Iar cele mai fierbinți sînt trusele de machiaj și îngrijire personală; parc-ar ieși singure din magazine, atît de repede se vînd. Nici măcar nu știam că i-ai cerut lui Claire să le refacă design-ul, dar i-a ieșit o treabă senzațională, știi, arată chiar ca niște cadouri de Crăciun.

Așteptă ca tatăl lui să spună ceva.

– Ei, oricum, continuă Brix în tăcerea din birou, cum spuneam, au venit comenzi grele dar le-am făcut față, nici o problemă cu transporturile, iar inventarul a coborît la limita pe care o vrem în perioada asta a anului. Și materiile prime; ți-am dat deja cifrele, unde ne situăm, și ne mai vine un transport în 15 ianuarie.

De astă dată, se opri definitiv. Își prezentase raportul și nu mai avea nimic de spus.

– Și lansarea PK-20-ului din martie? întrebă Quentin.

– E conform programului, răspunse Brix, luat prin surprindere. Adică, ți-am dat cifrele de inventar; sîntem în timp cu ele și acum, cînd toate ambalajele au intrat în producție – ba chiar, pe unele dintre ele le-am și primit, cele pe care Claire le-a proiectat primele – vom ține ritmul; sîntem exact în program. Vom expedia în 10 martie, nici o problemă. Asta voiai să știi?

– Luăm interviuri pentru un nou șef al testărilor, spuse Quentin. Aș vrea să asiști la discuții.

Lui Brix i se umflă pieptul.

– Sigur. Bucuros.

Quentin puse creionul jos; făcuse doar cîteva însemnări după raportul de expediție și recepție al fiului său.

– Sînt foarte mulțumit. Ai făcut o treabă bună.

În sfîrșit, Brix se putu rezema, lăsîndu-și șira spinării să se arcuiască pe spătarul fotoliului, cu ușurare.

– Kurt a spus că mulți dintre chimiști și tehnicieni voiau să vadă rapoartele de testare ale PK-20-ului.

Privirea lui Quentin deveni tăioasă:

– E ceva normal?
– Hm.
Coloana vertebrală începu să i se încordeze din nou.
– Nu l-am întrebat. Cred că da; n-a spus că l-ar fi surprins.
– Nu-l întreba, murmură Quentin, clătinînd uşor din cap. A comentat vreunul dintre ei ceva despre rapoarte?
– Kurt zicea că toţi au spus că-s extraordinare; le-au plăcut enorm numerele. Ştiam eu.
– Asta ce înseamnă?
– Am ştiut că numerele erau bune fiindcă pe majoritatea le-am luat din acea întreagă linie de cosmetice pe care-ai lansat-o în primul an cînd aveai compania. *Narcissus*, mai ştii? Am schimbat cîteva procentaje, dar în majoritate n-am făcut decît să le ridic, fiindcă dacă a ţinut o dată, presupuneam că nici acum nu ne va crea probleme.
Quentin era gînditor.
– Deşteaptă idee.
– Şi eu mi-am zis, rînji Brix.
– Şi ai distrus rapoartele originale?
– Nu, am păstrat unul, doar ca să fie. E în dosarul meu privat, nimeni nu ştie măcar că există.
– Descotoroseşte-te de el.
Brix ezită, apoi ridică din umeri:
– O.K.
– Şi ce altceva ai mai prins că se spune despre linie?
– O consideră formidabilă, excelentă pentru companie şi bună şi pentru ei. La anu', se vor aştepta la prime mai mari, stai numai să vezi. N-a auzit pe nimeni să aibă probleme; Kurt spunea că toţi pe care i-a întîlnit sînt cît se poate de încîntaţi.
– Cînd ai purtat conversaţiile astea cu Kurt?
– Mai deunăzi. Încă mai...
– Cînd?
– Alaltăieri. Încă mai locuieşte la cîteva uşi de mine, asta nu s-a schimbat numai fiindcă el nu mai lucrează aici şi încă mai ieşim împreună la cîte o băută.

Tăcu un moment.

– E ceva rău în asta?

– Nu. De fapt, e perfect. Atîta numai că stai cu ochii pe el. Dar vreau să aflu dacă spune vreodată ceva despre linia PK-20.

– Christoase, tată, ştii bine c-am să-ţi spun.

– Şi Emma? Te mai vezi cu ea?

– Sigur. E o păpuşă dulce.

– Nu-i ceva serios, nu?

– Nu; cu Emma? E un copil. Oricum, n-am de gînd să mă leg de mîini cu nimeni.

Brix se opri, întrebîndu-se ce se întîmpla. Tatăl lui nu întreba niciodată despre fetele cu care avea legături.

– Are vreo importanţă? întrebă el.

– Fetele tale te privesc. Nu-s sigur că o mai vreau mult pe-asta prin preajmă.

Pe ea sau pe maică-sa? se întrebă Brix, avînd dintr-o dată o idee. Poate că tatăl său se plictisise demult de Claire, dar nu dorise să se despartă de ea pînă nu se terminau proiectele. Poate, acum cînd erau gata, o făcuse. Brix nu-l putea întreba, căci Quentin se înfuria ori de cîte ori îi punea întrebări despre femeile cu care avea relaţii; dar se simţea gata să parieze că asta era. Apoi se întrebă dacă, sfîrşindu-se aventura cu Claire, aceasta avea să-i facă fetei greutăţi în a se mai întîlni cu el. „În fine, cu asta mă descurc eu," îşi spuse.

– Şi cum e cu oamenii de la expediţie şi recepţie? întrebă Quentin. Ai nevoie de mai mulţi, sau vrei să scapi de vreunii?

– Mă rog, ne-ar prinde bine încă o persoană la inventar...

Brix se instală şi mai comod în fotoliu, discutînd cu tatăl său încă o oră despre *Eiger Labs* şi munca lor, şi despre anul care urma. În timp ce vorbea, glasul îi deveni mai profund, pentru a-l egala pe al lui Quentin; îşi rezemă o gleznă pe genunchi, la fel ca tatăl său, şi începu să se joace cu un pix, tot ca el. Stăteau faţă în faţă, doi directori îmbrăcaţi în costume gri-închis, sfă-

tuindu-se la sfîrşit de an despre propria lor firmă, iar cînd plecă, Brix îşi spuse că niciodată în viaţa lui nu se mai simţise atît de bine. Tatăl său îl tratase ca pe un egal.

„Futu-i mama mă-sii de bine", cugetă el. „Totul e sub control, toate merg înainte. Toată lumea e fericită. Ăsta-i anul meu, anul în care am reuşit cu adevărat. Tot ce am de făcut e să pun pe picioare-n mă-sa linia asta PK-20. Dacă îmi iese, pot face orice. Indiferent de preţ, pot s-o fac."

În marţea dinaintea Crăciunului, Claire şi Emma s-au dus să tîrguiască la New York. Au început cu micul dejun la „Adrienne", în *Peninsula Hotel*, parcurgîndu-şi listele. Era unul dintre localurile favorite ale Emmei, unde se simţea elegantă: în tonuri roz şi gri-pal senine, cu mobilier Art Nouveau şi labriuri, un covor pufos, înflorat, şi oglinzi pretutindeni. Mesele erau amplasate la distanţă una de alta, astfel că nu se putea auzi nimic din conversaţie... deşi, cine-ar fi fost atît de grosolan, se întreba Emma, să tragă cu urechea într-un asemenea loc? Oftă. Era o senzaţie plăcută, să stea aproape de mama ei, bucurîndu-se împreună de farmecul dimineţii. În drum spre oraş, vorbiseră despre nimicuri şi rîseseră mult, iar Emmei îi plăcuse nespus. Avea impresia că de mult nu mai rîseseră împreună.

– Lista mea e groaznic de scurtă, spuse ea. Tu, Hannah şi Gina, şi Rox, cred, şi Brix.

– Dar prietenele tale din şcoală? întrebă Claire. Întotdeauna vă dăruiaţi mărunţişuri şi organizaţi o petrecere.

Colţurile gurii Emmei se arcuiră în jos, parcă încordîndu-se împotriva unei amintiri dureroase. Apoi ridică din umeri:

– S-au schimbat, cînd au plecat la colegiu. Cred că şi eu m-am schimbat. De Sărbătoarea recunoştinţei, nu ne-am simţit bine împreună; nu găseam nimic despre ce să vorbim şi se lăsau tăceri lungi, totul fiind cu-adevărat groaznic. Au fost emoţionate de-a mă fi văzut în reclamele Eiger cînd au apărut prima oară, m-au întrebat

despre munca de model, dar de fapt nu voiau să vorbească decît de cursurile lor din şcoală, despre profesori şi băieţi. *Băieţi*. M-au făcut să mă simt realmente exclusă şi cam... bătrînă.

Claire îşi puse mîna peste a fiicei sale.

– Îţi vei face noi prietene; e nevoie doar de puţin timp.

Emma ridică iarăşi din umeri:

– Nici o problemă. Chiar că-s prea ocupată pentru prietenii. Lista ta e mai lungă decît a mea.

– Am cunoscut mulţi oameni în ultima vreme.

Chelnerul veni să le ia comanda.

– Grapefruit, ceru Emma, surprinsă cît de îmbietor sunau toate cele din menu; dintr-o dată, se simţi lihnită. Şi ouă benedict cu jambon canadian, alături cu cozonac cu stafide. A, şi castronaşul de iaurt; e atît de bun.

Claire zîmbi.

– A fost o vreme cînd aş fi putut mînca aşa fără să mă gîndesc la toate motivele de-a n-o face. Brioşă, îi spuse ea ospătarului, şi melon, pentru început. Emma, iei şi cafea?

Fata confirmă; citea lista de Crăciun a mamei sale.

– Două cafele. Negre.

Reveni spre Emma:

– Mă gîndeam să iau ceva pentru femeile care m-au călăuzit prin lume în ultimele cîteva luni.

– Dar încă ai să le mai revezi? Vreau să zic, nu-s prietenele lui Quentin?

– Cred că două sau trei, cel puţin, sînt şi prietenele mele. S-ar putea să mă înşel; voi afla destul de curînd.

După o clipă, Emma întrebă, dintr-o dată indiferentă:

– Cum se face că nu te mai întîlneşti cu el?

– A, m-am schimbat, sau poate am început să-l văd mai clar. Orice-a fost, nu-mi plăcea genul de persoană care trebuia să fiu pentru a rămîne cu el.

– Cu adică?

– Nu-mi convenea ce voia de la mine, cum se aştepta să fiu, începu Claire să explice, privind absentă

la cafeaua aburindă pe care i-o puse chelnerul în faţă. Cred că, pînă recent, nu m-am gîndit cu-adevărat la genul de persoană cum aş dori să fiu; eram mereu prea ocupată cu munca, cu tine, îmi făceam griji despre compresorul frigiderului sau bateria maşinii sau ce se mai nimerea să-mi încurce bugetul pe luna în curs. Iar apoi, cu Quentin, m-am distrat bine şi cred că m-a impresionat atît de mult încît nu mi-a trecut prin minte că-mi ajustam viaţa după a lui. Mă ajustam pe *mine* după *el*. Presupun că mi se părea ceva normal, aşa cum li se întîmplă multor femei, poate majorităţii; există în urma noastră toată acea tradiţie care spune că că trebuie să le facem plăcere bărbaţilor şi să ne lăsăm conduse de ei, aşa că tot ceea ce dorim noi trebuie înghesuit într-un colţ. Situaţia se schimbă atît de repede, încît generaţia voastră nici măcar nu s-ar mai gîndi la aşa ceva. Cel puţin, aşa sper.

Ospătarul aduse o tavă cu gemuri şi jeleuri şi un vas cu miere, iar Claire aşteptă să plece.

– Apoi, după un timp, am început să mă gîndesc cum aş vrea să-mi conturez viaţa. Asta-i unul din cele mai importante lucruri, în privinţa banilor, să ştii: îţi oferă libertatea de a lua asemenea decizii.

– Nu întotdeauna, spuse încet Emma.

– Ai cîtă libertate vrei, şi ţi-o vei folosi cînd ai să fii gata, continuă Claire. Ştia la ce se referea Emma, dar nu era pregătită să discuţe despre strania ei servitute în faţa lui Brix. Asta avea să urmeze mai tîrziu. Abia începuseră să de obişnuiască din nou cu confidenţele.

– Şi ce-ai hotărît? întrebă Emma după un moment.

– O, diverse, în etape; mai ales, că-mi lipseau multe lucruri. Cred că acel timp, primăvara şi vara trecută, a fost ca o altă copilărie, sau poate adolescenţă; un fel de stadiu iresponsabil prin care am trecut.

Emma îşi privea serioasă mama. Se simţea încălzită şi fericită că mama ei i se confesa şi vorbea despre idei pe care nu le pot înţelege decît femeile în toată firea. Asta le făcea să fie mai apropiate, mai asemănătoare.

Erau două femei, fiecare cu relațiile sale amoroase. Cu cîtva timp în urmă, Emmei i se păruse ceva nefiresc şi o deranjase; parcă mama ei ar fi încercat să fie o puştoaică. Acum, însă, îi plăcea. Amîndouă erau femei mature, cu cariere. „Şi amîndouă sîntem frumoase," reflectă Emma, întrezărind privirea admirativă a doi bărbați de la masa vecină. „Mama nu e la fel de frumoasă ca mine, dar are ceva aparte; poate fiindcă e adultă şi oarecum... desăvîrşită. E elegantă, mîndră, cîtă vreme eu nu sînt. Nu încă, oricum. Dar tot ne asemănăm: două femei cu bărbații lor. Şi care fac dragoste cu aceştia." Alungă însă gîndul, departe; nu era un subiect despre care s-o poată întreba pe mama ei, sau măcar să-l abordeze cît de cît.

– Se vede în activitatea sexuală, spuse în treacăt Claire, făcînd-o pe Emma să tresară surprinsă.

– Ce anume? întreă ea, simțind că se înfierbînta la față. Nu voia să ştie nimic despre mama ei în pat cu Quentin şi nu putea vorbi despre relațiile ei intime cu Brix. Şi-ar fi dorit să poată, însă totul se încurca printre prea multe alte probleme.

– Cît de independentă e o femeie, răspunse Claire. Cred că sexul poate fi extraordinar, dacă o persoană este fericită să se supună alteia care insistă să domine, dar eu nu asta doream. La început nu m-am gîndit, fiindcă nu mai făcusem dragoste de atîta vreme, încît eram aproape ca o fecioară, şi confundam dominația cu puterea. Dar, după un timp, n-a mai fost atît de plăcut. N-am încetat niciodată să mă simt atrasă de Quentin, nici chiar în ziua cînd i-am spus că nu vreau să ne mai întîlnim, dar atracția nu e decît un început. Cred că sexul e întotdeauna oglinda unei relații şi într-o bună zi mi-am dat seama – m-a ajutat şi Hannah, de fapt – că întreaga noastră relație era exact la fel cum ne comportam în pat: Quentin mă dorea docilă şi maleabilă, şi se asigura de asta cu un soi de aroganță aproape mecanică. Nu exista nici un pic de bucurie sau relaxare. Nici o stare uşoară de spirit. Eu voiam veselie şi destindere, şi-mi doream

un partener, nu un şef. Aşadar, am tras concluzia că mă înşelasem: nu era deloc ceea ce-mi dorisem – doream cu totul altceva.

– Ce altceva? întrebă Emma. Îi era recunoscătoare că n-o silea să vorbească despre nimic anume; nici măcar n-o întrebase dacă ea şi Brix se culcau împreună. „Nu face decît să etaleze faptele," medită Emma, „iar dacă eu vreau să discut despre ele, bine, şi de nu, iarăşi bine. E într-adevăr minunată. Aş vrea să pot fi şi eu sinceră, la fel ca ea. Dar sînt prea zăpăcită. Poate, într-o zi..."

– Munca, pe de o parte. O activitate care să mă facă să simt că realizez ceva. Aş fi putut-o găsi oferindu-mă voluntar pentru vreo organizaţie şi încă mă mai gîndesc s-o fac, dar îmi doream disciplina de-a efectua un proiect integral şi cred că voiam să-mi dovedesc mie însămi că-l puteam face.

Chelnerul le aduse grapefruit-ul şi melonul, iar Claire îl privi cum aranja totul cu desăvîrşire.

– Şi mai voiam să am propriile mele ţeluri şi să-mi stabilesc singură programul de a le atinge, luînd hotărîrile din proprie iniţiativă.

Emma se încruntă uşor.

– Nu aşa făceai întotdeauna? Eram doar noi două, şi tu hotărai totul.

– Da, dar nu prea aveam mult de ales; nu dispuneam decît de un salariu în care trebuiau să se înscrie toate. Era ca un zid şi-mi stătea mereu în drum. Aşa că, atunci cînd am cîştigat la loterie, dintr-o dată zidul a dispărut. Parcă mi s-ar fi luat o cîrpă de pe ochi şi de jur împrejurul meu au apărut mii de opţiuni. Poate milioane. Şi tu ai simţit-o; mai ţii minte cînd am fost prima oară la *Simone's?*

– A fost atît de amuzant, răspunse fata, cu nostalgie.

– Ei bine, asta era problema dintre Quentin şi mine. Parţial, consta în sincronizare: eu iubeam toate acele variante şi abia începeam să mă concentrez asupra a ceea ce doream să fac cu viaţa mea, cum să mi-o

trăiesc, iar el o rezolvase deja. Era obişnuit cu banii şi posibilităţile de a alege, şi era deprins să ia hotărîri, pentru sine însuşi şi toţi cei din jur. Aşa că, după o vreme, am simţit că trebuia să mă îndepărtez, să mă decid singură ce voiam să fiu în loc de-a fi femeia pe care o dorea el, deşi aşa ar fi fost cel mai uşor.

– Dar dacă nu te poţi decide?

– Poţi; ai nevoie doar de timp. Trebuie să fii capabilă de a-ţi imagina o mulţime de „dar dacă"-uri şi să le urmăreşti pentru a vedea dacă conduc spre o imagine a viitorului care te interesează şi te face să te simţi în largul tău. Trebuie să crezi în tine însăţi, Emma; nu poţi alege dacă nu crezi; vei da greş înainte de-a începe măcar.

– Tu, însă, n-ai făcut-o singură. Spuneai că te-a ajutat Hannah.

– Hannah ajută întotdeauna. A zis despre Quentin ceva asemenea fasciculului unui reflector; totul mi-a devenit limpede. Se pricepe foarte bine la aşa ceva.

– Ea ajută pe toată lumea, completă Emma. O credeam zgomotoasă şi băgăreaţă, dar e destul de bună ca interlocutoare. Ştii despre fiica ei?

– Nu, ce-a fost cu ea?

– A lovit-o o maşină şi a omorît-o la vîrsta de opt ani. A fost oribil.

– Oribil, repetă Claire. Nu mi-a spus niciodată.

– Zicea că-i e greu să vorbească despre asta. *Cred.* Oricum, mi-a povestit toată întîmplarea şi m-a făcut să mă gîndesc cum li se petrec oamenilor lucruri cu adevărat groaznice. Iar mie nu. De fapt, nu.

– Nu, noi am fost foarte norocoase, spuse Claire, aproape absentă, gîndindu-se la Hannah. Dar asta nu înseamnă că nu avem şi tristeţi în viaţa noastră. Simplul fapt că alţii sînt nefericiţi nu face nefericirea noastră mai uşor de suportat.

Emma îi aruncă o privire scurtă, de recunoştinţă. Luă lingura şi începu să mănînce din grapefruit.

– Are nevoie de miere, spuse. Nu ştiu de ce li se

pare oamenilor bun cînd e amar; trebuie să fie îndulcit.
Claire îi dădu micul vas cu miere.
– Brix îţi îndulceşte viaţa?
– Sigur că da; lăsă un fir auriu de miere să i se prelingă pe grapefruit; apoi, însă, ridicînd privirea, văzu ochii calzi ai lui Claire îndreptaţi spre ai ei, atît de plini de dragoste, încît nu se putu mulţumi cu acele cuvinte în sine. Nu tot timpul, normal, continuă ea. Dar asta e valabil pentru toată lumea, nu? Ne dezamăgim mereu unii pe alţii în diverse privinţe mărunte.
– Tu îl dezamăgeşti mereu pe Brix în privinţe mărunte? o întrebă Claire cu blîndeţe.
Emma privi în pămînt.
– Nu ştiu, aproape că şopti. Cred că da, fiindcă nu vrea să ne vedem prea des. Dar, apoi, cînd sîntem împreună, poate fi cu-adevărat dulce şi spune lucruri atît de minunate, iar cînd...
Se întrerupse. Mai că începuse să vorbească despre nopţile de imponderabilitate cînd consumau coca în camera lui, cînd totul părea atît de uşor şi frumos, cînd era convinsă că Brix o iubea şi aveau să rămînă toată viaţa împreună, cînd era cu-adevărat fericită... dar cît de neghioabă putea fi, să-şi dea drumul şi aproape să-i spună mamei sale despre asta?
– Cînd ce? întrebă Claire.
– Cînd sîntem fericiţi împreună, e cel mai minunat lucru din lume. Dar nu contează ce se întîmplă cînd lucrurile nu merg perfect, fiindcă îl iubesc tot timpul şi nu pot trăi fără el.
– Nu poţi?
Emma începu să se joace cu linguriţa, spunîndu-şi că vorbea prea mult. Dar imediat cuvintele prinseră să se rostogolească, fiindcă stătuseră prea mult timp închise în sufletul ei şi nu i le putuse spune nimănui, iar pe mama ei o iubea atît de mult încît o durea lăuntric dorinţa de a fi aproape de ea.
– Am senzaţia că mor ori de cîte ori mă gîndesc că nu l-aş mai revedea. Încep să mă simt goală pe di-

năuntru, şi nu mai pot respira. Ştiu că tu nu simţi la fel pentru Quentin – şi-mi pare bine că nu – aşa că nu poţi înţelege ce simt eu, dar...

– Am simţit astfel pentru tatăl tău, replică liniştită Claire.

Emma o privi cu ochi mari.

– Eu nu mă gîndesc niciodată la el.

– Ei bine, eu da, uneori. Şi-mi aduc aminte cît de mult am suferit cînd a plecat. Stăteam în apartamentul ăla gol şi mă durea tot trupul. Îmi simţeam pielea întinsă pe oase şi plină de buburuze, mă durea capul şi aveam impresia că voi exploda fiindcă nu mai puteam ţine în mine toată tortura aceea.

Ochii fetei se dilataseră; niciodată nu se gîndise la mama ei trecînd prin aşa ceva.

– Şi ce-ai făcut?

– Te-am simţit pe tine dînd din picioruşe şi am ştiut că aveam în mine mai mult decît durerea; aveam un copilaş, aşteptînd să se nască. Mă bucuram atît de mult de-asta; mă bucuram că nu mai eram singură. Încă mai suferearn şi următoarele cîteva luni au fost cumplite, învăţînd cum să trăiesc de una singură, dar de fiecare dată cînd te simţeam mişcînd mă simţeam mai bine, căci găseam în asta o motivaţie pentru tot ceea ce făceam. Nu ştiu de ce e aşa, dar mi se pare că partea cea mai grea a chinului pentru un bărbat constă în sentimentul că nimic nu mai e cu-adevărat important: nu mai ai motiv să faci nimic.

– Tu *ştii* asta, şopti Emma.

– Cu toţii am trecut prin aşa ceva. Ştiu că e greu de crezut, dar toţi am simţit exact acelaşi gen de suferinţă şi pierdere a voinţei. Alex mi-a vorbit despre moartea soţiei lui; a spus că se simţea îmbrîncit de forţe invizibile, răuvoitoare şi de neînvins, şi nu putea face nimic decît să se lase în voia lor. Şi aminteşte-ţi ce-a spus Hannah despre moartea fetiţei ei. Nu este o durere unică, Emma; este universală. Desigur, tu nu jeleşti pierderea cuiva; ţi-o imaginezi doar. Uneori, însă, imaginaţia e aproape la fel de crudă ca realitatea.

Chenlerul le aduse micul dejun, iar Emma luă cuțitul și furculița.

– Nu-mi vine să cred ce foame mi-e.

– Multă vreme n-ai prea mîncat.

În timp ce-și tăia șunca, fata se opri.

– Nu mi-ai spus nimic.

– Am lăsat-o pe Hannah s-o spună și în numele eu. M-am gîndit că ți-ar putea face o impresie mai puternică venind de la ea.

– Așa a fost, după un timp. Mi-a spus că încetase să mai mănînce cînd a murit fiica ei.

– Emma, toată această nefericire... Ai trecut prin timpuri atît de grele, iar ceea ce-ți doream eu erau zile ușoare și bucurie.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Privi din nou pe fereastră, clipind să și le alunge.

– Unele lucruri sînt pur și simplu... grele, încercă ea să vorbească fără a i se îneca vocea, avînd grijă să nu spună nimic despre sex, droguri, băutură sau referatele de pe biroul lui Brix. „Sînt prea multe." spuse în sinea ei; „cum pot exista atîtea pe care nu i le pot spune mamei mele"? Dar totul e-n regulă, continuă ea. Serios. Am slujba asta extraordinară...

– Este o slujbă extraordinară? Vrei într-adevăr să faci asta în viață?

– Da; da; e cea mai bună. Chiar dacă mă hotărăsc să merg la colegiu...

Se întrerupse un moment, surprinsă de propriile-i cuvinte; de ce le rostise, cînd nici măcar nu știa că se gîndise la colegiu?

– ...mă rog, indiferent ce hotărîri iau, despre orice, vreau să rămîn pentru totdeauna model, atîta vreme cît are cineva nevoie de mine.

Claire dădu din cap. Părea să se concentreze asupra mierii pe care și-o întindea pe brioșă.

– Deci, nu ți-a pierit pofta datorită problemelor cu fotomodelismul.

– Ei, n-am voie să mă îngraș, știi, m-ar da afară dacă

aş pune pe mine. Totuşi, detest momentele cînd nu le sînt necesară; aş vrea să am mai multe de făcut.

– Atunci, cu Brix e problema? întrebă Claire şi, ridicînd ochii, susţinu privirea fiicei sale.

Emma se simţi neajutorată. Reveneau încontinuu la Brix, iar despre el nu putea vorbi.

– Doar de... toate e vorba, răspunse ea într-un tîrziu. De-o mulţime de mărunţişuri. Dar nu e nici un motiv de îngrijorare; o duc într-adevăr bine, iar în ianuarie cînd voi reîncepe lucrul... Ştii, au să mă trimită prin magazine, aşa au hotărît, doar ca să le vorbesc oamenilor despre linia PK-20 şi, cred, să le spun că o folosesc, înţelegi, un fel de comis-voiajor dar şi model, după care Hale a spus că voi putea lucra şi pentru alte companii – nu companii de cosmetice, asta n-au să-mi dea voie, ci pentru îmbrăcăminte, maşini, orice – şi pentru Eiger în continuare, aşa că voi fi îngrozitor de ocupată şi am să cîştig şi o mulţime de bani. Şi totul va fi perfect.

– Iar locul lui Brix în programul ăsta unde-i?

Emma se încordă pe dinăuntru. De ce nu putea să-l lase în pace?

– El poate fi oriunde vrea. Ţi-am mai spus, îl iubesc şi vreau să fiu cu el, iar asta n-are să se schimbe.

Îşi împinse farfuria la o parte.

– Voiam să te-ntreb despre cadoul lui de Crăciun. Vreau să-i iau o jachetă – înţelegi, piele de căprioară şi de miel – e realmente senzaţională, dar ştiu ce părere ai tu despre el şi e îngrozitor de scumpă...

– Emma, nu e nevoie să mă întrebi. Ai propria ta carte de credit; cumperi ce vrei cu ea. Printre toate lucrurile despre care avem de vorbit nu se numără şi banii. Dacă-mi cunoşti într-adevăr părerea, atunci îţi dai seama că nu mă interesează cît de mult cheltuieşti pentru el, mă interesează simplul fapt că vă mai vedeţi.

Se opri. Ar fi putut dezgropa povestea studentului de colegiu care căzuse pe fereastră, dar de ce s-o fi făcut? Emma l-ar fi apărat pe Brix şi s-ar fi răzvrătit împotriva mamei sale... tocmai cînd se redescopereau una pe

alta. Iar de-acum fata trebuia să ştie că Brix avea un temperament inflamabil; din ce alt motiv îi era atît de supusă, dacă nu ca să-l facă fericit?

Ospătarul le umplu din nou ceştile cu cafea şi, după plecarea lui. Claire spuse cu mîhnire:

– Ceea ce mă îngrijorează e genul de persoană cu care ai legături. Despre asta vorbeam cînd ţi-am spus ce simţeam în perioada mea cu Quentin. Eşti o femeie tînără şi puternică, Emma, dar te transformi într-o fetiţă cînd vorbeşti despre Brix, şi cînd vorbeşti cu el la telefon. Devii un soi ciudat de nevastă-amantă, umilă, puţin sfioasă, străduindu-se atît de tare să-l încînte... Nu mai eşti tu însăţi, cel puţin nu pentru mine...

– Eşti nedreaptă! îşi împinse nervoasă Emma părul înapoi cu ambele mîini, în acelaşi timp astupîndu-şi urechile cu palmele. *El mă numeşte întotdeauna fetiţă, fetiţă de la ţară, mă numeşte fetiţa lui mică, fetiţa lui, a lui...*

După un moment, îşi îndreptă spinarea:

– Tatăl său e un tiran; ştiu totul despre el. Cred că ai fost într-adevăr foarte inspirată să vă despărţiţi. Dar Brix nu-i ca tatăl lui; ţine la mine – el a fost cel ce mi-a dat postul de Fată Eiger! – şi-i mîndru de mine şi ne iubim. Dacă nu-ţi convine, pot... pot să mă mut. M-am gîndit de mult la asta, dar Hannah a spus că nu e cazul. O voi face, însă, dacă aşa vrei.

– Fireşte că nu vreau. Ce vreau eu, mai presus de orice, e să fii fericită...

– Ţi-am spus că sînt!

– ...şi nu cred că vei fi dacă nu-ţi acorzi puţin timp pentru a te regăsi pe tine însăţi; cine eşti atunci cînd rămîi numai tu, şi ce vrei să faci cu viaţa ta numai pentru tine, nu pentru Brix şi nici cu el – dar datorită lui. Vreau să-ţi aparţii ţie însăţi, Emma.

– Te rog, nu mai, ajunge! o opri Emma, cu vocea plină de disperare; îşi împinse scaunul de la masă. Nu pot schimba felul cum stau lucrurile, iar tu nu faci decît să le agravezi cînd vorbeşti aşa. Vreau ca Brix să mă iubească aşa cum îl iubesc eu; ce-i atît de groaznic

în asta? Nu voi fi fericită fără Brix şi nici nu-mi pot imagina că situaţia s-ar schimba vreodată, iar dacă ai dori într-adevăr să fiu fericită, nu l-ai mai tot terfeli; ai fi alături de mine. Mi-aş dori să fii... mi-aş dori să fim la fel ca altă dată... credeam că sîntem din nou, azi dimineaţă, dar cred că m-am înşelat, fiindcă tu pur şi simplu nu vrei să mă laşi în pace. Eu nu ţi-am spus niciodată ce să faci cu Quentin! se apinse ea deodată. Te-am lăsat să-ţi trăieşti singură viaţa; de ce nu mă poţi lăsa să mi-o trăiesc şi eu pe a mea?

Întinse mîna spre podea, după geantă.

– Plec să-mi fac singură cumpărăturile; altă cale nu este de-a înceta să ne certăm.

– Nu, se grăbi Claire s-o reţină. Te rog, Emma, nu te duce. N-o să mai vorbim despre asta; doresc mult să petrecem ziua împreună. Cred că este important pentru amîndouă, tu nu?

Emma privea în jos, cu buzele strînse.

– Abia am aşteptat şi credeam că şi tu, poate.

Claire aşteptă iarăşi, lăsînd tăcerea să se prelungească pînă cînd Emma dădu din cap, mărunt, fără tragere de inimă.

– Uite, avem o mulţime despre care să vorbim, o lume plină de noutăţi; vom petrece o zi minunată.

Tăcu iar, continuînd apoi, cu vocea silit nepăsătoare:

– S-ar putea chiar să-mi descopăr talentul de a alege cea mai bună scurtă de piele.

Încet, Emma se destinse. Povara dinlăuntrul ei începu să se ridice; nu era nevoie să se înfurie pe mama ei, la urma urmei. Peste încă un minut, părea a fi o cu totul altă persoană, debordînd de recunoştinţă şi iubire.

– Îţi mulţumesc, spuse ea. Cred că mi-ar prinde bine o mînă de ajutor. Niciodată n-am cumpărat aşa ceva.

– Nici eu, replică mama ei, terminîndu-şi cafeaua. Dar învăţăm repede. Nici şaizeci de milioane de dolari n-am mai avut vreodată, şi uite ce bine ne descurcăm cu ei.

– Exact, spuse prompt Emma. Viaţa n-a fost niciodată mai frumoasă.

Peste cîteva minute, îmbrăcate în noile lor mantouri de caşmir, lungi şi groase în gerul de decembrie, ieşiră din restaurant. Atrăgeau privirile trecătorilor, îşi zîmbeau şi mergeau una lîngă alta pe străzile aglomerate, festive, ale New York-ului.

Emma îi telefonă lui Brix acasă, aşezată pe marginea patului, cu pachetele pentru Crăciun îngrămădite într-un colţ al camerei.

– Am aşteptat să mă suni, dar n-am mai avut răbdare. Am să-ţi vorbesc despre ceva important; pot trece pe la tine diseară?

– Nu în seara asta, puiule. Plec de-acasă. Ce zici de mîine? Aveam de gînd să te caut dimineaţă; avem o petrecere...

– Nu, Brix, vreau neapărat să stau de vorbă cu tine. N-am putea merge într-un loc liniştit?

– Trec să te iau la opt. Putem vorbi în maşină, în drum spre petrecere. Ne vedem atunci.

Nemulţumită, Emma închise. „Doar că mai întîi va trebui să ne oprim să bem ceva," îşi zise ea. „Poate nici nu vom mai ajunge la petrecere. M-am cam săturat de bairamurile prietenilor lui Brix." Acesta, însă, era un alt gînd trădător şi îl izgoni, iar în seara următoare, cînd Brix ajunse la uşa ei, o găsi îmbrăcată într-o rochie sărbătorească, cu fustă de şifon croită drept şi corsajul bătut în paiete, cu mici bretele sclipitoare pe umerii goi.

– Mamă, exclamă Brix, dinamită. Şi la fel şi fata dinăuntru.

Privi dincolo de ea, în casa tăcută, semiobscură.

– Unde-i restul lumii?

– S-au dus să cineze cu o prietenă de-a lui Hannah.

– Bine, atunci, te salt... se aplecă el ca pentru a o ridica pe Emma în braţe şi se prefăcu a se poticni, gata să cadă. Doamne, ce domnişoară zdravănă. Dar îţi iubesc fiecare părticică a trupului. Eşti fetiţa mea delicioasă şi am să te pap. Haidem, haidem, să mergem sus; putem întîrzia la petrecere.

O luă de mînă, lipindu-şi-o de trup:

– Ia uite ce mi-ai făcut; eşti o mică vrăjitoare, o vrăjitoare delicioasă, care aruncă farmece... Hai, puişor...

– Brix, chiar trebuie să vorbesc cu tine, insistă Emma.

Se aprinsese toată, auzind că o iubea, iar Brix era într-o dispoziţie atît de splendidă, fericit, jucăuş, drăgăstos. *Pot să mai aştept; n-am de ce să stric lucrurile cînd el e atît de minunat.* Dar îi era teamă pentru el şi se simţea răspunzătoare. Ştia ce avea să se întîmple, iar el nu.

– Putem să ne culcăm mai tîrziu, o doresc la fel de mult ca tine, dar trebuie neapărat să-ţi spun ceva, aşa că n-am putea vorbi acum? O putem face aici, îţi aduc ceva de băut şi stăm în bibliotecă.

Brix se încrunta.

– Ce naiba-i aşa de important? Mă rog, dă-i bătaie, zi-mi; n-ai nevoie să faci focul ca să-mi spui despre ce e vorba.

– Vino, îl chemă Emma, luîndu-l de mînă şi trăgîndu-l după ea. Nu vreau să stăm aici în picioare, măcar putem să ne aşezăm.

O lăsă să-l conducă pînă în bibliotecă şi, cînd Emma se aşeză într-un fotoliu, Brix rămase cocoţat pe marginea unei mese plină cu teancuri înalte de cărţi.

– Deci?

Emma îl privi şi deschise gura. Dar nu ieşi nici o vorbă. Deodată, îi era groază. Gina spusese să nu se mai amestece, iar Gina era una dintre cele mai deştepte persoane pe care le cunoştea Emma. Gina spusese că lucrul care ar fi trebuit s-o îngrijoreze era dacă Brix afla că ştia...

– Asta e; timpul a trecut, spuse el, lunecînd jos de pe masă şi întorcîndu-se spre uşă; era întunecat la faţă. Nu-mi plac micile tale jocuri. Numai fiindcă nu vrei să mergem la petrecere. Christoase, ce şmecherie idioată şi fără minte.

– E în legătură cu referatele acelea pe care le-am citit, izbucni Emma.

Brix se opri.

– Ce referate?

– Of, Brix, doar ştii, cele despre PK-20, cu testările, cu femeile care au avut probleme la ochi.

Acum stătea cu faţa spre ea, ţinînd picioarele uşor depărtate.

– Ţi-am spus că s-a rezolvat cu ele.

– Ştiu, ai spus că aţi făcut nişte teste noi şi rezultatele erau favorabile...

– Şi?

– Ei, se spune, în laborator, că nu s-au făcut nici un fel de teste noi.

– *Se* spune? De cine futu-i mama mă-sii *se* spune? Şi cine ţi-a înşirat gogoşile astea? Au destulă minte ca să nu stea de vorbă cu străinii...

– Eu nu-s străină. Sînt Fata Eiger; fac parte din companie la fel ca tine. Mă rog, aproape la fel. Oricum, oamenii îmi vorbesc, iar cînd am întrebat despre noile...

– *Ai întrebat?* Ai umblat prin laboratoare întrebînd despre teste?

Emma se făcu mică în fotoliu.

– Eram îngrijorată pentru tine.

– Lua-o-ar dracu' de treabă, am mai discutat despre asta şi mi-ai spus că nu-ţi mai bagi naibii nasul în problemele mele. Aşa ai spus, este? *Este?*

– Da, dar cînd am auzit...

– Căzuseşi dracului în genunchi, este?

– Da, Brix, dar...

– Atunci ce futu-ţi mama mă-tii ai căutat să umbli aiurea şi să vorbeşti cu oamenii, să pui întrebări, să faci necazuri? E cea mai afurisită porcărie din lume!

– Ba nu e! se îndreptă Emma de spate, dintr-o dată furioasă.

Hannah îi spusese care erau cele mai rele fapte din lume; Hannah îi vorbise despre întîmplări cu-adevărat îngrozitoare şi despre felul cum reuşeau oamenii să treacă peste ele, iar Brix ce voia, încerca s-o facă să se simtă îngrozitor pentru ceva nici pe departe la fel de important? Nici măcar nu ştia ce voia să-i spună!

– N-am făcut necazuri; eram îngrijorată pentru tine.

– Fir-ai a dracului, n-am nevoie să...

– Lasă-mă să vorbesc! ţipă fata.

Se holbă la ea; niciodată nu-i mai vorbise astfel. Cu ochii mari şi spatele drept, Emma îi înfruntă privirea. Se simţea curajoasă şi puternică; avea să-l ajute indiferent dacă el voia sau nu, fiindcă îl iubea.

– Se spune că nu s-a făcut nici un test nou, numai cele iniţiale, iar rezultatele acelora sînt bune, aşa că linia va fi lansată conform programului, în martie. Dar ceva e în foarte mare neregulă, Brix, fiindcă rezultatele nu pot fi bune dacă referatele alea erau corecte. Iar oamenii o ştiu; poate tot laboratorul de testare o ştie.

Privirea lui Brix o străpungea ca o ţeapă, iar Emma şovăi.

– Aşa că, dacă spun unora dintre... dintre chimişti, iar chimiştii se duc... anunţă la F.D.A... şi poate pe Procurorul de Stat? Sigur că F.D.A.-ul nu poate face nimic pînă nu expediaţi marfa peste hotarele statului, dar ar putea aştepta s-o faceţi şi atunci...

– De unde-ai scos toate căcaturile astea? întrebă imperios Brix.

Nu se clintise din mijlocul camerei, stînd cu picioarele depărtate şi mîinile în buzunare. Emma îi distingea degetele prin ţesătura pantalonilor; avea pumnii strînşi.

– Cineva ţi-a băgat pe gît un text; cine futu-i mama mă-sii e? *Cu cine-ai vorbit?*

– Nu contează. Ce contează e că...

– *Ţi-am pus o-ntrebare!*

– Nu pot să-ţi spun. Cîţiva oameni...

– Prietena aia a ta, cum-îi-zice. Aia e? Aia pe care am angajat-o fiindcă-i prietenă cu maică-ta?

– Ea nu lucrează la PK-20, ştii bine, eschivă Emma întrebarea. Brix, îţi spun doar să fii atent, atîta tot. Tu ar trebui să ştii ce se întîmplă, ce vorbesc oamenii, fiindcă poţi avea de suferit. Tu eşti cel la care ţin eu. Poate ar trebui într-adevăr să faceţi nişte teste noi; nu poţi doar susţine că referatele alea n-au existat. Poate-ar fi mai

bine să nu lansaţi linia în martie – nu ştiu... Cred doar că trebuie să ai grijă.

– Cu cine-ai vorbit? repetă el, după un moment.

– Nu pot să-ţi spun.

– Cu cine-ai vorbit, Emma?

– Nu pot să-ţi spun. De ce are atîta importanţă? Testele sînt mai importante, nu? Nu-s ele cel mai important lucru din toate?

– N-ai de gînd să-mi spui cine-a fost?

Fata clătină din cap.

– I-ai spus, cui era, că ai citit referatele?

– Nu; ţi-am mai spus, Brix...

Înghiţi în sec. N-ar fi iertat-o niciodată dacă afla că vorbise cu Gina; avea s-o urască toată viaţa.

– N-am spus nimănui.

– *Nimeni* nu ştie că ai văzut referatele?

– Nimeni.

Brix rămase cu privirea în podea. Încăperea era cufundată în tăcere. Emma aştepta, nemişcată. „Am făcut-o", îşi spuse; „l-am avertizat şi acum se va ocupa de toate. N-are nevoie de nimeni care să-i spună ce să facă, acum cînd ştie că pot apărea necazuri, o să se descurce el."

– O.K., spuse Brix, smulgîndu-se din gînduri; se scutură mărunt, ca un cîine care se trezeşte din somn. Asta e. Acum ascultă, fiindcă altă dată n-o să mai discutăm despre problema asta. Vom amîna data lansării şi efectuăm încă o serie de teste. O.K.? Asta te satisface?

– Nu-ţi cer să mă satisfacă pe...

Se întrerupse.

– Cred că e o idee minunată, Brix. Sînt foarte mîndră de tine.

– *Mîndră* de mine?

– Fiindcă eşti puternic şi ştii ce e de făcut. Găsesc că eşti minunat.

– Bine, făcu el, cu gîndul în altă parte. Fă bine şi nu vorbi nimănui despre asta, Emma.

– Despre noile teste? De ce nu?

– Ar putea afecta compania. Ştii, cînd vorbeşti despre schimbarea unei date de lansare, poţi distruge peste noapte reputaţia unei firme – toată lumea va spune că am avut controale de calitate proaste; ne-am repezit să lansăm; înţelegi – şi ar dura o veşnicie ca s-o dregem. Dacă am mai putea cît de cît. Eşti sigură că nu ştie nimeni că ai văzut referatele alea?

Fata încuviinţă.

– Atunci păstrează totul pentru tine. Doar nu vrei să tragem oblonul – atunci n-am mai avea nevoie de nici o Fată Eiger, nu? Lasă-mă pe mine să rezolv. Ai înţeles? *Nu te băga*. Dacă din capul locului ai fi făcut aşa... În fine. Dumnezeule. Oricum, de data asta ai priceput, este?

– Da.

– O.K., asta-i tot, sau mai ai şi alte noutăţi să-mi spui?

Emma clătină din cap.

– Atunci, ce mai stăm? Petrecerea aia n-o să aştepte toată noaptea. Ia-ţi haina, fetiţo, mergem să ne distrăm.

Zîmbea larg, cu chipul vesel şi trupul destins, dar voioşia lui avea ceva fals, iar Emma îl privi iscoditoare, încercînd să-şi dea seama cum se simţea în realitate. Şi văzu că ţinea încă mîinile în buzunare, tot încleştate, iar în ochi nu i se citea absolut nici o expresie; erau maţi, ca şi cum n-ar fi văzut-o, ca şi cum ar fi calculat ceva ce n-o includea şi pe ea, nici acum nici niciodată. O străbătu un fior şi-şi cuprinse în mîini braţele goale, ca şi cum vremea s-ar fi schimbat dintr-o dată.

– Du-te, du-te, ia-ţi haina, o zori din nou Brix, jovial. Mergem s-o facem lată.

Emma se ridică. „Aş vrea să rămîn acasă", îşi spuse. „Aş vrea să pot sta aici singură." Dar n-o putea face. Brix n-ar fi înţeles niciodată şi i-ar fi purtat pică pentru asta. „L-am nemulţumit o dată astă seară", cugetă ea, mergînd spre debaraua de haine. „A doua oară, n-ar fi o idee prea bună." Se răsuci, iar Brix îi luă mantoul, ţinîndu-i-l în timp ce ea îşi strecura braţele în mîneci. Apoi o îmbrăţişă de la spate, imobilizînd-o.

– Mă iubeşti? o întrebă, la ureche.
– Ştii bine că da, şopti Emma.
– Bine, atunci n-avem nici un motiv de îngrijorare, nu? Hai să mergem, dulceaţă mică, pînă nu beau ăia toată pileala.

CAPITOLUL 15

Teatrul era o veche sală de cinema din Greenwich Village transformată, cu scaune basculante şubrede şi arcuri care se înfigeau în fesele imprudenţilor. Premiera însă umpluse sala. Cronicarul de la *The New York Times* stătea în rîndul trei, făcînd însemnări cu o expresie mulţumită, iar Claire îşi spunea că fusese una dintre cele mai bune piese pe care le văzuse în viaţa ei.

– Crezi că ar fi fost la fel de minunată şi dacă teatrul era pluşat? îl întrebă ea pe Alex la pauză. Stăteau într-un mic cerc intim, în colţul foyerului aglomerat, cu pardoseala sa de dale crăpate şi pereţii scorojiţi, plini de afişe şi fotografii din alte spectacole pe care le montase compania teatrală.

– Aşa sper, răspunse el, zîmbind. Recunosc că decorul o face să semene şi mai mult cu o luptă ascendentă, aşa că tinzi să fii uimit de ceea ce reuşesc, dar ar fi buni oriunde. De fapt, sînt: majoritatea pieselor lor au ajuns pe Broadway. Şi sînt cunoscuţi şi pentru cursurile de actorie; cel puţin o duzină de mari staruri cinematografice şi T.V. pe care le vezi astăzi au trecut pe-aici.

Se apropie un grup de persoane, iar Alex le făcu cunoştinţă cu Claire.

– Ce părere ai despre mica noastră familie? îl întrebă unul dintre ei.

Alex rînji:

– La fel de bună ca a ta; e o seară reuşită, pentru noi toţi.

După ce se îndepărtară, îi spuse lui Claire:

– Cu toții am investit bani în compania asta; ei au băgat mult mai mulți decît mine, dar toți ne simțim ca într-o familie.

– Scoate bani? întrebă Claire.

– Niciodată. Sîntem mulțumiți dacă amortizează costurile. De obicei merg în pierdere la sfîrşitul anului, dar întotdeauna am reuşit să ne descurcăm cu sistemul anual de subvenții. Majoritatea acestor teatre mici nu scot bani, să ştii; nu pot ridica tariful biletelor atîta cît să-şi achite cheltuielile. Broadway-ul e acela care cîştigă mult; dacă nu, se opreşte piesa. Dar aici e ceva cu totul deosebit; nu simți? Nimic din lustrul centrului, însă există o anume vrajă proprie. Le-aş da mai mulți bani, dac-aş avea de unde.

Claire se gîndi la Quentin, care investea în restaurante şi companii de computere şi insista să obțină profituri.

– Da, spuse ea. E minunat.

Rămaseră tăcuți, privind mulțimea. Alex îşi aruncă paharul de polistiren într-un coş de gunoi.

– Mai vrei o cafea?

– Nu. Mulțumesc.

Tăcură iarăşi. În jur, sporovăiala oamenilor ricoşa din duşumeaua caroiată şi plafonul înalt, de ipsos, amplificată şi reverberată pînă la a semăna cu scrîşnetul unui tren dînd curba, izolîndu-i pe Alex şi Claire în colțul lor. De Alex se apropie o pereche, ridicînd glasurile pentru a întreba despre investirea de bani în compania teatrală.

– E sfîrşitul anului, ştii, cu toții ne facem donațiile.

Erau cunoscători ai trupelor de teatru din alte zone ale țării şi vorbiră toți trei despre venituri şi cheltuieli, despre orele de actorie, turnee, publicitate şi trecerea la cinematografie.

Claire privea chipul animat al lui Alex, plăcîndu-i entuziasmul lui, plăcîndu-l pe el însuşi. Alex îi întîlni ochii şi, o clipă doar, expresia i se schimbă: devenise personală, caldă... şi iubitoare, îşi spuse ea deodată, în timp ce el se întorcea înapoi să răspundă unei întrebări puse de cei

doi. Claire îşi împreună mîinile în faţă, ca pentru a se ţine de ceva preţios. Iubitor. Nu se gîndise la asta, cu Alex, înaintea acelui moment.

Dar începuseră să ajungă dincolo de prietenie, îşi spuse, încă de cînd cinaseră împreună, cu cîteva seri înainte. La început, fuseseră puţin cam rigizi, cu conversaţia înceată şi conştientă de sine, pînă cînd Claire îi spusese că-i plăcea articolul pe care-l scrisese despre ea pentru revistă.

– A fost mult mai interesant decît crezusem că va fi.

– Vrei să spui că nu te consideri interesantă? o întrebase el.

Stăteau în separeul unui mic restaurant din Greenwich, cu podele de lemn, feţe de masă în carouri roşii, pereţi văruiţi, cu sute de coşuri de toate formele şi mărimile şi un şemineu mare de piatră în care tresălta şi trosnea focul. Pe masă, între ei, se afla o carafă de Chianti şi un coş cu pîine rumenită.

– A, în propriii noştri ochi sîntem întotdeauna interesanţi, replică ea, şi într-ai celor apropiaţi de noi, dar niciodată n-am presupus că le-aş părea interesantă străinilor. Ceea ce mi-a plăcut în articolul tău a fost că am întîlnit o persoană care judecă lucrurile: ce înseamnă să ai bani, ce gîndim despre lume atunci cînd avem bani, şi ce părere au alţii despre cei cu bani. Cum trebuie să hotărîm cu toţii ce vrem să facem pentru noi înşine, ce efect au banii asupra oamenilor dintr-o societate unde multă lume nu are destui ca să trăiască de pe-o săptămînă pe alta. Tu ai adus toate aceste chestiuni la viaţă; le-ai făcut să fie reale şi, într-un fel, universale. Ai trecut dincolo de mine şi ai făcut din întregul subiect ceva cu care oamenii să se poată pune în legătură şi să găsească paralele în propriile lor vieţi. Cred că e un lucru foarte dificil.

– Îţi mulţumesc, răspunse el, grav. Înseamnă mult pentru mine.

– Dar nu e prima oară cînd ai fost lăudat pentru cum scrii; întotdeauna ţi-au spus oamenii ce talentat eşti.

– Nu există niciodată destulă laudă pentru un scriitor, spuse el, rînjind. Sîntem lihniți după ea; o căutăm cu neruşinare. Compensează toată singurătatea şi îndoielile de sine şi orele de privit pe fereastră ca şi cum ceva de-afară ne va lămuri cum să scriem propoziția care urmează, sau paragraful, sau chiar cuvîntul următor.

– Mă rog, ți-am spus că te consider minunat. Cărțile tale au foarte multă forță; toate mi-au inspirat idei şi sentimente care mi se par ale mele, pentru a le gîndi şi folosi în viață. Iar articolul a avut acelaşi efect.

– Mulțumesc, repetă Alex. N-aş fi putut spera o mai mare laudă.

– Primeşti scrisori de la cititori?

Dădu din cap:

– Şi ei înseamnă mult pentru mine; faptul că oamenii îşi pierd vremea scriindu-mi, spunîndu-mi că-mi sînt recunoscători, sau ce persoană îngrozitoare sînt.

– De ce? întrebă Claire.

– Păi, unii se înfurie din cauza cuvintelor de patru litere pe care le folosesc; nu vor să le citească nici chiar cînd se potrivesc cu personajele care vorbesc aşa. Iar pe unii îi supără cum descriu suferința – cînd vorbesc despre cruzimile pe care reuşesc să şi le facă oamenii unii altora – spun că citesc de dragul plăcerii şi nu vor să vadă latura întunecată a vieții. Unii dintre ei consideră că ar trebui să-mi folosesc talentul spre a-i inspira pe alții, fiindcă lumea are nevoie de aşa ceva. Şi au dreptate – lumea are categoric nevoie de inspirație – dar cînd le răspund, le spun că ar trebui să înceapă cu ei înşişi, urmînd ca apoi să se răspîndească.

– Le răspunzi tuturor?

– Da. Dacă oamenii îşi dau osteneala să-mi scrie, mi-o dau şi eu pentru a le răspunde. Tu nu regăseşti nimic din plăcerea asta, nu-i aşa? Creezi un design şi apare la milioane de cutii de şampon, coperte de carte sau conserve de supă, şi nu ştii niciodată ce părere au oamenii despre opera ta. Chiar dacă vor să-ți spună, nu pot, fiindcă nu-ți cunosc numele.

– Designer-ul e întotdeauna omul din umbră, replică ea, cu un zîmbet trist. Uneori sîntem elogiaţi, de obicei în scrieri despre grafică, dar altminteri design-urile par să apară pur şi simplu din văzduh; cred că majoritatea oamenilor abia dacă le observă, deşi sînt influenţaţi tot timpul de decorurile din jur.

– Mi-amintesc unul de cînd era mic. Probabil deoarece conţinea şi un jucător de baseball.

Ridică surprins capul, cînd apăru ospătarul să le ia comanda.

– N-am citit menu-ul, mai lasă-ne cîteva minute.

Revenind spre Claire, o văzu zîmbind.

– Am uitat unde rămăsesem. Dar voiai să te întorci acasă devreme şi să-ţi termini proiectele, aşa că ar fi mai bine să mîncăm.

Îşi aleseră comenzile şi le cerură, dar ulterior nici unul dintre ei nu şi-a mai amintit ce mîncaseră. Ceea ce ţineau minte era conversaţia, pe tot parcursul cinei, fără întrerupere, ca şi cum n-ar fi putut înghesui tot ceea ce aveau de spus în timpul restrîns de care dispuneau.

– Îmi pare rău, spuse Claire la plecarea din restaurant. Aş vrea să fi putut sta mai mult, însă chiar trebuie să termin întregul proiect în seara asta.

– N-ai de ce să-ţi ceri scuze; aproape toată viaţa am lucrat cu termene de predare.

Iar cînd opri maşina în faţa casei lui Claire, se răsuci spre ea:

– E o plăcere rară şi deosebită să am pe cineva cu care să vorbesc şi conversaţia să fie inepuizabilă.

– Da, răspunse Claire; pradă unui impuls, se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz. Îţi mulţumesc pentru seara minunată.

Se gîndea la seara aceea, în timp ce Alex vorbea cu cei doi, în holul teatrului. Cînd plecară, îşi ceru scuze:

– N-am vrut să te neglijez; dar ar putea să devină finanţatori importanţi şi trebuia să-i fac să se simtă doriţi. Cum, Dumnezeu mi-e martor, şi sînt.

– Ştii atît de multe despre asta, comentă Claire. Şi-mi

aduc aminte că unul dintre romanele tale era despre un actor. Ai lucrat în teatru?

– Nu, doar m-am învîrtit prin preajmă şi am cules informaţii. Poate că sînt un actor nerealizat, deşi n-aş crede; din cîte-mi amintesc, tot ce mi-am dorit să fac a fost să scriu cărţi.

– Dar acum nici măcar pe-asta n-o mai faci.

– Deocamdată.

Claire îl privi surprinsă, iar Alex surîse. Era un zîmbet de băieţel, îşi spuse ea, încercînd să pară dezinvolt dar nereuşind prea bine să-şi stăpînească emoţia.

– Fapt este că în ultima săptămînă mi-au venit cîteva idei pe care mi-ar plăcea să le explorez. Aşa au început întotdeauna romanele mele: cu una sau două idei care mă interesează şi îmi trezesc curiozitatea de a vedea unde duc.

– E minunat, spuse Claire. Nu-i aşa? Nu eşti mulţumit?

– Cred că da. Ştii, nu plănuiam cu adevărat să mă reapuc de scris romane.

Claire clătină din cap:

– Nu văd cum ar putea fi o decizie definitivă. Parcă ai spune că nu plănuiseşi să mai admiri vreodată un asfinţit de soare sau să asculţi muzică. Sau să mănînci.

O privi cu interes.

– Tu consideri că scrierea unui roman e ca ascultarea muzicii sau mîncatul.

– Cred că e o parte profundă din fiinţa ta, la fel cum desenul e o parte dintr-a mea.

– Da, mi-a plăcut ideea asta, într-una din convorbirile noastre, cînd, ai spus, descoperiseşi că nu puteai renunţa la el.

Claire încuviinţă:

– Fiindcă, într-un fel, ar fi ca şi cum aş spune că m-am hotărît să nu mai respir. Există unele lucruri pe care trebuie să le facem pentru a simţi că sîntem în viaţă. Nu cred că te-ai putea simţi viu dacă ar trece ani şi ani fără să scrii cărţi.

– Poate că nu. Poate că tocmai asta descopăr acum.

– Şi anume, că lumea nu pare tocmai în ordine, precizǎ Claire, sau nu te simţi confortabil în ea, fiindcă ai pierdut ceva ce face parte din tine atît de mult.

– Nu mulţi oameni înţeleg asta.

– Şi sper că e o senzaţie plăcută, continuă ea. Pentru mine aşa a fost, ceva minunat, de îndată ce am reînceput.

– Este plăcut. Dar mă simt şi cam nesigur. Seamănă puţin cu o revenire în oraşul unde ai copilărit. Ştii că nu va fi la fel; probabil va conţine amintiri dureroase; şi, aproape sigur, îţi va fi mai greu să te integrezi în el decît ţi-a fost prima oară.

– Crezi că scrisul va fi mai greu de astă dată?

– Întotdeauna este mai greu, cu cît îmbătrîneşte scriitorul. Ai nevoie de mai mult timp ca să te gîndeşti la cuvîntul precis pe care-i vrei, cea mai potrivită metaforă, cea mai lirică descriere; e mai dificil să ai idei proaspete şi limpezi. Şi dacă ţii să nu te repeţi sau să furi inconştient de la autori care-ţi plac, trebuie să ai o memorie enciclopedică, în care să păstrezi tot ce-ai scris vreodată, tu şi scriitorii tăi favoriţi.

– Dar nu la asta te refereai, spuse Claire. Nu-i aşa? Crezusem că vorbeai despre întoarcerea la un mod de viaţă, cînd atît de mult din viaţa aceea a dispărut. Ca şi cum te-ai găsi în altă ţară, dar ar trebui să acţionezi în continuare la fel ca înainte. Sau chiar mai bine.

– O altă ţară... repetă el. Exact ăsta e efectul marilor pierderi: intervine o mutaţie, ca un cutremur de pămînt, şi te pomeneşti clătinîndu-te deoarece dintr-o dată totul e descentrat, la fel şi totuşi pustiitor de diferit. Umbrele sînt mai prelungi; oamenii-s mai depărtaţi de tine, dar glasurile lor sună mai puternic şi arată cu toţii fericiţi, de parcă n-ar fi pierdut nimic; iar clădirile par înclinate spre înăuntru, pe deasupra capului, ca o bonetă pe care ţi-o trage cineva peste sprîncene pentru ca să nu poţi vedea soarele. Oriunde mergi, domneşte un sentiment de înstrăinare.

– Întocmai, murmură Claire, amintindu-şi senzaţia de clătinare din zilele cînd înţelesese în sfîrşit că, într-adevăr, Ted n-avea să se mai întoarcă. Şi vei scrie altfel, ce crezi? întrebă ea.

– Nu ştiu. M-ar interesa să aflu. Mi-ai spus, într-unul din interviuri, că acum desenezi altfel.

– Da, dar n-avea nici o legătură cu pierderea suferită de mine; asta s-a întîmplat acum optsprezece ani. Era ceea ce ţi-a spus: loteria a schimbat totul, mi-a dat încredere.

– Cîştigul la loterie?

– Faptul de-a avea şaizeci de milioane de dolari.

– Mi-ai spus-o, şi am trecut-o în reportaj, dar n-am înţeles-o cu adevărat. Ce legătură au cele şaizeci de milioane de dolari cu modul tău de a desena?

Îl privi întrebătoare; ei i se părea atît de clar.

– Lumea e mai comodă; mă simt mai confortabil în ea. Mă pot concentra asupra a ceea ce vreau, în locul a ceea ce am de făcut.

– Dar ochiul nu ţi s-a schimbat; felul cum priveşti lumea şi vezi forme, culori şi armonie nu s-a schimbat; dorinţa de a excela nu s-a schimbat.

– Nu, dar acum sînt dispusă să experimentez.

– Deci eşti mai îndrăzneaţă?

– Da.

– Şi crezi că nu poţi fi îndrăzneaţă decît dacă ai bani?

Claire se simţea stînjenită.

– Răspunsul ar trebui să fie „nu". Dar există ceva atît de puternic-afirmativ în privinţa banilor, ca şi cum posesiunea lor îţi dă permisiunea aproape pentru orice. Dacă pierzi ceva, poţi cumpăra din nou; dacă nu reuşeşti un lucru, îţi poţi permite să încerci încontinuu, pînă izbîndeşti; dacă faci o greşeală, poţi să-ţi cumperi o a doua şansă. Banii înseamnă stăpînire. Şi niciodată nu m-am simţit stăpînă pe viaţa mea, pînă nu i-am avut.

– Sau s-a schimbat altceva în viaţa ta.

Îl privi gînditoare:

– Poate. Poate că pur şi simplu nu eram gata să fiu îndrăzneaţă, pînă acum. Poate că banii n-au nici o legătură.

– Aş prefera aşa, zîmbi Alex. Cu toţii trebuie să ne maturizăm la un moment dat.

– Ei, sper s-o faci, îi răspunse Claire, tot cu un surîs. Şi, indiferent dacă scrii altfel sau nu, sînt foarte bucuroasă că reîncepi. Niciodată n-am înghiţit cu-adevărat ideea cu transformarea ta în docher.

– Dar vorbeam serios; nu mă prefăceam. Era o alternativă la care mă gîndeam într-adevăr, un mod de a ieşi din lîncezeală, spre a face ceva viu şi folositor.

– Şi ce era lîncezeala?

– Faptul de-a fi în acea ţară străină. Jeluind, părîndu-mi rău pentru mine însumi, înfăşurîndu-mă în propria-mi tristeţe de parcă aş fi încercat să fiu şi eu mort. Ca şi cum mi-aş fi trădat soţia şi dragostea noastră dacă încercam să trăiesc din nou. Trebuia să mă smulgă ceva de-acolo fiindcă, mai mult ca sigur, nu pentru mine o făceam.

– Şi ce anume te-a smuls? întrebă ea.

– Parţial, timpul; a trecut destul timp. Dar mai ales, cred, tu ai fost.

Luminile din foyer scăzură şi se intensificară din nou, iar în mulţime se produse imediat o reacţie de înviorare. Claire şi Alex fură împinşi înapoi în colţ, cu chipurile foarte aproape unul de altul.

– Începe actul al doilea, spuse el.

Dezinvolt, o luă pe Claire de mînă, pentru a urma spectatorii în sală, iar cînd se aşezară pe locuri, continuă să i-o ţină, privind programul din cealaltă mînă.

– Fii atentă la tînăra din prima scenă; cred că va fi o mare actriţă.

Din acel moment, se concentrară asupra piesei, ochii întîlnindu- li-se în răstimpuri, cînd cîte ceva îi frapa pe amîndoi ca fiind memorabil. După o vreme, Claire deveni conştientă cît de des se întîmpla acest lucru: ridica privirea şi găsea ochii lui Alex îndreptaţi spre ai ei, cu apre-

ciere sau amuzament față de ceva de pe scenă, și se întîmpla de fiecare dată cînd înălța privirea, ca și cum gîndurile lor ar fi fost identice.

Cu următorul prilej cînd simți nevoia să se întoarcă spre el, își menținu intenționat ochii spre scenă. Zări cu coada ochiului mișcarea capului său și-i simți privirea ațintită asupra ei.

După cîteva secunde, deveni prea greu să se uite drept înainte; se întoarse și, cînd ochii li se întîlniră, izbucniră într-un rîs tăcut. Era pentru prima oară în viața ei, reflectă Claire, cînd împărtășise cu cineva o glumă personală fără ca vreunul dintre ei să fie nevoit să vorbească.

Cînd se lăsă cortina finală și sala se umplu de aplauze, Alex se întoarse din nou spre ea.

– Trebuie să fiu prezent la recepție; se leagă cu rolul de sponsor. Dar aș dori să plec devreme; vreau să fiu cu tine. Vii pînă la mine după ce stăm vreo jumătate de oră cu ceilalți?

– Da, spuse Claire.

– O femeie a deciziilor rapide, murmură el și, după repetate chemări la rampă și ieșirea lentă a publicului, părăsiră teatrul, mergînd pe jos pînă la *Gargoyle Caf,* localul fiind luminat de lampioane suspendate la mică înălțime, ca niște reflectoare de scenă, și învolburat de energie.

– Știu cu toții că a fost reușit, chiar cu toate tracurile proprii oricărei premiere, spuse Alex, printre saluturi și prezentări. De fapt, știu că a ieșit extraordinar; se simte plutind în aer. Domnește o emoție de-un soi unic, atunci cînd oamenii știu că s-a împlinit tot ce speraseră; e ca o binecuvîntare deosebită, îmbrățișîndu-i pe toți cei care au fie și cea mai vagă legătură cu spectacolul. Nu există pe lume un sentiment comparabil cu ăsta.

El și Claire stăteau lîngă bar, de vorbă cu regizorul și producătorul spectacolului, echipa de culise, personalul administrativ, clienții obișnuiți și sponsorii care, asemeni lui Alex, țineau teatrul în viață. Emoția și volumul sonor

al conversației creșteau, iar cînd intră un nou grup numeros, fură înconjurați iarăși. Trecu aproape o jumătate de oră pînă cînd Alex se întoarse spre Claire, cu un zîmbet nostalgic:

– Voiam doar să mă opresc pentru cîteva minute, apoi să plec. Ești gata să mergem?

– Da, dar m-am simțit bine. E o petrecere atît de diferită de toate cele la care am mai fost, am învățat multe și m-am amuzat.

– Speram.

O luă de mînă și o conduse prin mulțime, luîndu-și în trecere rămas bun de la toată lumea. Cu toții se opreau din conversații ca să discute cu Claire.

– Să vii în culise într-o seară; pe urmă, vom merge cu toții la masă.

– Dacă vrei să asiști la repetiții sau la vreun curs de actorie, ești ca și invitată.

– Vom avea un dineu al donatorilor în ianuarie, la *Rainbow Room;* sînt sigur că Alex te-a poftit, dar vreau să-ți spun ce bucuroși am fi toți să te vedem acolo.

Claire își aminti despre invitațiile primite de la prietenii lui Quentin cînd îi cunoscuse prima oară. Două lumi diferite, își spuse, atît de îndepărtate una de alta. Alex îi ținu mantoul iar ea și-l îmbrăcă, după care merseră pînă la mașina lui, parcată lîngă teatru.

– Nu te-am chemat la petrecerea donatorilor, spuse el în timp ce înaintau pe Christopher Street, ca să nu crezi că vreau să-ți cer bani.

– De ce nu? întrebă Claire. Știi că am, și mai știi și în cît de multe organizații sînt implicată. Figurează în articolul tău.

– Nici unele dintre ele nu-s trupe teatrale; te-ai restrîns la educație, muzică și tot ce are legătură cu copiii.

– Nu știu prea multe despre teatru. Aș dori să mai aflu; cred că voi veni la repetiții și orele de actorie, ca să învăț cum se lucrează. Dar nu de-asta nu m-ai invitat la dineu.

Alex opri la un semafor și privi luminile de Crăciun

întinse deasupra magazinelor şi restaurantelor şi la brazii ce clipeau în ferestrele apartamentelor de la etajele superioare. Odată, acela fusese pentru el cel mai greu moment al anului, cînd totul devenea un simbol al familiei şi căminului, cînd colindele, bastoanele de zahăr şi falşii Moşi Crăciuni păreau să-şi rîdă de singurătatea lui, cînd îi era dor de soție cu o suferință profundă, surdă, ce părea să nu cunoască sfîrşit. Şi chiar cînd, în cele din urmă, slăbea şi apoi dispărea, ceea ce rămînea era goliciunea, iar Alex se întreba dacă avea să mai trăiască vreodată simțirea şi dragostea. Acum, credea că aflase răspunsul. În seara aceea, nu simțea decît fericire. În seara aceea, trebuia să recunoască, era absurd de fericit.

– Ai dreptate, zise, pornind maşina cînd se schimbă culoarea semaforului. Nu ți-am cerut bani fiindcă, oricît de personală ar fi fost cererea – iar cele care aduc mai mulți bani sînt întotdeauna personale – e o tranzacție de afaceri şi nu vreau să fac afaceri cu tine.

Claire tăcea, privind pe fereastră. Circulația era degajată şi mergeau repede pe Ninth Avenue, pe lîngă apartamente împodobite, pe lîngă magazine ale căror firme de neon sclipeau, străfulgerau şi se ciondăneau cu slabele lumini de Crăciun de-alături, pe lîngă prăvălii de discuri cu muzica urlînd prin uşile deschise şi cluburi de noapte cu uşi masive, secretoase, pe lîngă blocuri în fața cărora stăteau de gardă portari în uniformă, cu mănuşi albe. Pe trotuare nu circulau decît puțini trecători, păşind grăbiți prin dreptul mogîldețelor diforme ale oamenilor adormiți în ganguri, pe lîngă cei ce-şi plimbau cîinii şi grupurile de tineri care se legănau braț la braț pe asfalt.

Claire simțea viața oraşului: o constantă vibrație duduitoare ce făcea străzile să trepideze. Aerul era tensionat şi alert, în perpetuă mişcare, că şi cum o hulă continuă ar fi învîrtit totul în vîrtejuri deasupra solului. Sosită din pădurile şi cîmpiile statului Connecticut, Claire se simțea ca o străină, dar ceva o atrăgea spre intensi-

tatea mîrîindă, zumzăitoare, a oraşului şi, pentru prima dată, se pomeni spunîndu-şi că i-ar fi plăcut să locuiască acolo.

Alex îi aruncase o privire în timp ce conducea, dar nu spusese nimic şi tăceau amîndoi, cufundaţi în gînduri. Lui Claire îi plăcea că nu simţea necesitatea de a menţine între ei zgomotul continuu al conversaţiei, indiferent dacă aveau sau nu ceva de spus. Dar asta nu se întîmplase niciodată, îşi spuse ea; întotdeauna aveau ceva de spus. Reveni cu gîndul la ultimele cîteva săptămîni, la ceasurile lungi petrecute în studiou, cînd puneau lucrul deoparte, se aşezau la ceai, vorbind, vorbind, vorbind, despre toate cîte se află pe lume şi despre ei înşişi. Niciodată nu vorbise atît de mult sau de comod cu cineva, decît cu Gina şi Hannah; niciodată nu avusese un prieten bun care să fi fost bărbat.

Nu vreau să fac afaceri cu tine.

Alex coti de pe West End Avenue, pe o stradă liniştită, iar pe Claire o frapă brusca deosebire de atmosferă. Aici nu existau blocuri înalte sau pungi cu gunoi pe trotuar, sau iureşul taxiurilor; copaci înalţi mărgineau strada pe ambele părţi, camuflînd şirurile de case elegante, din gresie, ce stăteau faţă în faţă cu o graţie severă. Zgomotele oraşului păreau să se fi stins; era ca şi cum maşina ar fi pătruns într-un cotlon din alt veac şi, pe cînd privea în jur cu încîntare, Claire aproape se aştepta să vadă trăsuri învechite, trase de cai bocănind pe lîngă băieţi cu şepci moi care ofereau gazete de un gologan.

Se deplasară de-a lungul şirului de case, pînă în capătul străzii unde, în colţul cu Riverside Drive, se înălţa un bloc de apartamente din piatră cenuşie. În lumina galbenă a felinarelor de stradă, Alex trase la bordură, manevrînd să înscrie maşina într-un mic spaţiu de parcare.

– S-ar putea să nu însemne mult pentru tine, dar eşti martora unui miracol minor: un loc de parcare pe Strada 105.

Îi luă mîna lui Claire în timp ce cobora din maşină şi o conduse la uşă, descuind.

– Portar n-avem; toţi am votat împotrivă. Prea costisitor. Avem totuşi un om de serviciu care pare expert în somnul iepuresc; îşi găseşte din cînd în cînd cîte o trebuşoară, două, ca dusul gunoiului, pentru care e dispus să-şi cheltuiască puţină energie.

Holul era enorm, luminat slab şi nemobilat, cu o duşumea în pătrate albe şi negre şi, la fiecare capăt, cîte un ascensor cu tocul uşii zgîriat şi ciocănit.

– Ideea e să nu arate ca o clădire de pe Fifth Avenue, pentru a desuraja pe oricine ar crede că avem ceva de jefuit. De fapt, eu nu am, dar unii dintre vecini, da; apartamentele sînt foarte bune. Ai să vezi.

Luară ascensorul automat pînă la etajul unsprezece şi merseră spre capătul coridorului, unde aştepta altă uşă zgîriată. Alex o deschise cu cheia sa, iar Claire intră, înaintînd în odaia mare, pe cînd el îi agăţa haina în cuier. Era o combinaţie de *living-room*, sufragerie şi birou, cu o chicinetă într-o parte şi un mic dormitor în cealaltă. Mobilierul era spartan – o canapea şi un fotoliu cu scăunel pentru picioare, o măsuţă de cafea, o masă de sufragerie mică şi pătrată, cu patru scaune; două birouri, unul pentru computer şi imprimantă, şi cîteva dulapuri pentru fişiere – dar Alex încălzise decorul cu un covor de kilim roşu închis, lampadare cu abajururi roşii-intense, un afiş rar, de Toulouse-Lautrec, cu personaje în mărime naturală, rafturi cu cărţi din podea pînă în tavan, pline de dădeau pe dinafară, pe doi pereţi, şi alte rafturi prin laturile şi pe deasupra ferestrelor mari de pe cel de-al patrulea perete.

– Dau spre Hudson, spuse Alex. Va trebui să vii ziua, să vezi. Avem aici nişte apusuri de soare excepţionale. Am brînză Stilton, pere proaspete şi un Bordeaux bun; te-ar încînta?

– Foarte mult.

Claire stătea la fereastră, privind în jos spre luminile strălucitoare de pe Riverside Drive şi cheiul rîului.

– Pari să te afli atît de departe de oraş, aici...

– O iluzie, dar una fericită. Am ajuns să-mi placă oraşul, acum cînd am propriul meu bîrlog retras.

Puse mîncarea şi vinul pe măsuţa joasă şi se aşeză pe sofa, privind-o apoi pe Claire cum se întorcea şi ezita între fotoliu şi celălalt capăt al canapelei, alegînd-o pe aceasta din urmă.

Alex se aplecă să umple paharele cu vin şi-i oferi unul.

– N-am mai invitat pe nimeni, în cei patru ani de cînd locuiesc aici, spuse el în treacăt; Claire îl privi surprinsă. Nu c-aş duce o viaţă de călugăr; departe de mine gîndul. Dar n-am reuşit să aduc pe nimeni aici. Cumva, din ziua cînd l-am cumpărat, mi s-a părut o parte din mine pe care n-o puteam expune publicului, nucleul intim ce nu se pretează niciodată conversaţiei.

Urmă un moment de tăcere.

– Mă bucur că am venit aici, spuse Claire.

Alex dădu încet din cap, contemplîndu-şi paharul de vin.

– E o minune pentru mine, cum spui tu întotdeauna, ceea ce sper să spui.

Se aplecă din nou şi umplu o farfurioară cu brînză şi fructe, după care i-o întinse lui Claire.

– Nu cred că am luat o hotărîre anume să nu mă încurc cu nimeni; pur şi simplu s-a întîmplat. Nu-mi puteam imagina că aş trăi cu nici una dintre femeile pe care le cunoşteam, sau măcar să stau mult timp alături de ele. Nu-mi pot închipui viaţa alături de nimeni, nici măcar alături de fiul meu. În primul an, jinduiam după singurătate ca şi cum nu m-aş fi putut ţine adunat decît în tăcere. Pe urmă, am dorit tovărăşia oamenilor, aveam nevoie de ei, dar nu în spaţiul meu propriu şi nu permanent. Pînă am început să lucrez în studioul tău. După ce am venit a treia sau a patra oară, nu-mi mai venea să plec. Sau, dacă trebuia să plec, voiam să te iau cu mine şi să te-aduc aici. Fiindcă nu-mi mai puteam imagina viaţa aici, fără tine.

Claire rămase absolut nemişcată, lăsîndu-i cuvintele să se aşeze într-însa. Avea un sentiment prelung, dulce, de nerăbdare, ca un copil care aşteaptă Crăciunul. Nu se asemăna prin nimic cu fiorul simţit atunci cînd Quentin şi prietenii lui o luaseră în vieţile lor; acesta era mai lent şi mai profund. I se părea că bucăţile vieţii ei cădeau la locul lor şi regăsea ordinea şi armonia. Simţea că se apropia de un loc căruia îi aparţinuse dintotdeauna.

Alex o aştepta să spună ceva; nu voia să continue, dacă ea îl oprea. Ştia, însă, că n-avea s-o facă; gîndurile le erau la fel de apropiate cum fuseseră în sala de spectacol, cînd ochii li se întîlneau şi împărtăşeau momentele acelea deosebite.

– Un lucru la care mă gîndeam, spuse ea, e cît de încet se întîmplau lucrurile, înainte ca lumea să fi luat viteză, mai ales în felul oamenilor de a face cunoştinţă. Domnea un ritm pe care-l înţelegeau, un mod de a trece treptat şi graţios de la o etapă a prieteniei la următoarea, în loc să te repezi, de la primul pahar sau cină, direct în pat.

Claire îl privi un lung răstimp, plăcîndu-i înfăţişarea lui: oasele precis definite ale feţei, care-l făceau să arate atît de hotărît şi intens pe cît îl ştia, părul şaten, încăruntit, buclat la ceafă, gura cu colţurile trase în jos şi ochii adînciţi în cap, care nu hoinăreau niciodată aiurea cînd vorbea, ci rămîneau aţintiţi spre faţa ei, ca şi cum lucrul cel mai important pentru Alex ar fi fost să se menţină în contact strîns cu Claire.

– Îmi place modul cum s-a dezvoltat prietenia noastră, şi cum evoluează încă, spuse ea, privindu-l cum se schimba la chip, colţurile gurii înălţîndu-i-se şi ochii părîndu-i mai luminoşi.

Alex se apropie de ea pe canapea şi se cuprinseră în braţe la fel de firesc de parcă ar fi făcut-o de nenumărate ori pînă atunci. Iar cînd se sărutară, şi acest lucru i se păru familiar lui Claire, gura ei şi a lui deschizîndu-se împreună, binevenite, ca şi cum trupurile ar

fi fost locuințe, fiecare oferindu-i celuilalt un loc de care să aparțină.

Se îmbrățișară și mai strîns, simțindu-și unul celuilalt căldura inimii. Înlăuntrul lui Claire, ceva păru să se elibereze; se simțea relaxată și în largul ei, fără a avea nimic de dovedit. *Nu e o competiție.* Cuvintele i se iviră în minte de la sine; era pentru ultima oară cînd avea să se gîndească la Quentin, aflîndu-se în brațele lui Alex.

Se ridicară, și simți trupul slab al lui Alex apăsîndu-se într-al ei, oasele umerilor și mușchii prelungi și tari ai brațelor sub mîinile ei. Pentru întîia dată de cînd se cunoscuseră, tăceau, cu trupurile încordate și înlănțuite laolaltă. *Nu o competiție. O călătorie pe care o fac doi oameni, împreună.*

Se retraseră, privindu-se.

– Minunată, murmură Alex. De toată minunea. Te iubesc, Claire. Iubesc ceea ce ești și ce sîntem împreună, și felul cum lumea pare umplută de posibilități de cînd ne-am cunoscut, în loc de...

– Alex, pînă și scriitorii ar trebui să știe cînd sînt inutile cuvintele.

Își arcui mîna pe ceafa lui și-i pogorî din nou gura peste a sa. Împreună, porniră spre dormitor, ținîndu-se înlănțuiți cu brațele. Și atunci, auziră o cheie în ușa de la intrare.

Capul lui Alex sări în sus.

– David, murmură el. De ce naiba...

Merse spre ușă cu pași mari, dar aceasta se deschise înainte ca el să fi ajuns acolo, și un băiat înalt și svelt intră în cameră cu dezinvoltă familiaritate. Era o versiune mai slabă și mai tînără a lui Alex, cu același păr încîrligat și ochii adînciți, dar nu avea chipul atît de tăios, nici gura la fel de subțire.

Era mai chipeș decît tatăl lui și curînd, observă Claire, avea să arate irezistibil.

– Salut, tată, spuse el; apoi o văzu pe Claire. Oh...

Se plesni dramatic cu palma peste frunte.

– Sînt cel mai incredibil nesimțit din lume. Nici nu

m-am gîndit măcar... În fine, ştii, niciodată n-aduci pe nimeni aici...

– Nu face nimic, îl întrerupse Claire, venind spre el cu mîna întinsă; tremura şi habar n-avea cît de răvăşit îi era părul, dar, într-un fel, năvala lui David era ca o farsă şi colţurile gurii i se arcuiră de hazul situaţiei. Eu sînt Claire Goddard.

– David Jarrell, se prezentă tînărul, luîndu-i mîna şi scuturînd-o viguros, şi-mi pare serios şi cu adevărat şi *cu ardoare* rău. De obicei nu-s un nătărău total, da-nţelegi, în genere cînd vin aici...

– David, interveni Alex. Avea glasul răguşit şi şi-l drese, în timp ce David se întorcea spre el şi se îmbrăţişau. Aveau aproape aceeaşi înălţime.

– Salut, repetă David. E O.K., tată, m-am dus; mai trec eu mîine sau, ştii, al-dat'.

Alex îl studia atent.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic. De ce să se fi-ntîmplat ceva?

– Fiindcă e aproape miezul nopţii şi eşti în timpul şcolii...

– Nnţ; în vacanţa de Crăciun.

– Diane şi Jake ştiu că eşti aici?

– Mm, nu tocmai.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Păi, n-am pontat la plecare, exact.

– Adică ai ieşit pur şi simplu? Fără să le spui că pleci?

– Erau plecaţi şi ei.

– Şi n-ai avut bunul simţ să le laşi un bilet.

– Auzi, tată, n-ai putea să nu-ţi ieşi aşa din papuci? Gata, plec; îmi pare rău c-am dat buzna.

– Nu, stai aşa. Iartă-mă că mi-am pierdut firea. Pune-ţi ceva de băut şi stăm de vorbă. Dar mai întîi trebuie să-i suni pe Diane şi Jake.

– Ne-am cam certat. La cină.

– Pe ce chestie?

– Locul ăla unde se duc unii mîine seară, e în New

Jersey, iar Diane a spus că nu pot merge şi eu, şi Jake la fel.

– Ce loc din New Jersey?

– Nu ştiu. Nu ştiu nimic de el. Undeva cu muzică, ştii, vedete rock. Se zice că-i un fel de hambar. Multă lume merge acolo.

– Vrei să te duci undeva, dar nu ştii unde e, sau ce e, sau cine merge acolo, şi ai paisprezece ani. Şi te mai miri că Diane şi Jake au spus nu?

Se lăsă tăcerea. David ridică din umeri, se duse în bucătărie, luă o cutie de răcoritoare din frigider şi azvîrli capacul metalic în coşul de gunoi. Apoi se îndreptă spre telefonul de pe biroul lui Alex.

– Iartă-mă, îi spuse Alex lui Claire. Asta-i o expresie jalnic de inadecvată pentru ceea ce simt.

– Altceva nu poţi să faci, răspunse ea; vorbeau încet, glasul scăzut al lui David auzindu-se în fundal. E un băiat fermecător.

– Da, este; îl găsesc minunat. De fapt, sînt nebun după el şi în cea mai mare parte a timpului ne înţelegem binişor, dar uneori mă enervez, mă simt neputincios fiindcă nu ştiu întotdeauna care e cel mai potrivit lucru de făcut, decît să susţin tot ce fac Diane şi Jack, ei fiind deocamdată adevăraţii părinţi, şi nu uit niciodată – nici eu, şi nici el – că l-am predat lor.

– Crezi că-ţi poartă ranchiună pentru asta?

– M-ar mira să n-o facă.

– Poate că da, spuse îngîndurată Claire. Dar l-ai predat unor oameni iubitori, cînd te aflai într-o criză, şi te-ai mutat într-o locuinţă din apropiere, n-ai încetat niciodată să-i iubeşti şi să faci parte din viaţa lui, iar el ştie toate astea. Şi fac prinsoare că nu-ţi poartă ranchiună pentru nimic. Mie mi se pare un băiat nebun după tatăl lui la fel de mult pe cît e şi tatăl după el.

Alex îl privi pe David cum vorbea la telefon, rezemat de birou, scobindu-se absent cu un deget în ureche.

– Îţi mulţumesc, spuse. Am să ţin minte asta. Eşti foarte generoasă.

Ezită.

– Îmi pare rău că a trebuit să-mi vezi latura asta; nu se prea potriveşte cu imaginea romantică a unui...

– Alex.

Claire îl observă rapid pe David care-i privea cu coada ochiului, apoi îşi spuse: „of, ce mama naibii; are paişpe ani; poate s-o-nghită." Se apropie de Alex şi-l mîngîie cu o mînă pe obraz.

– Nu vreau o imagine romantică; te vreau pe tine.

Alex îi luă mîna în amîndouă ale lui, i-o întoarse şi o sărută în palmă.

– Te superi dacă aştepţi pînă discut cu el? Te voi duce acasă de îndată ce pot.

– Poate nu vrei să mă amesteci în povestea asta. Aş putea să-ţi iau maşina şi să ţi-o aduc dimineaţă.

Stătu pe gînduri doar un moment.

– Cum vrei tu, dar aş vrea să mai stai.

– Atunci rămîn. Doar dacă nu are David vreo obiecţie.

David se întoarse de la telefon, cu receptorul în mînă:

– Diane vrea să vorbească cu tine, tată.

Alex merse la birou, iar David se trînti în fotoliu, cu un geamăt prelung.

– Toţi uită cum e.

Claire reveni pe canapea, în acelaşi loc unde stătuse, şi îşi luă paharul de vin, încă plin. „Eram prea preocupaţi să mîncăm şi să bem", îşi spuse ea răutăcioasă.

– Poate îşi aduc totuşi aminte, şi de-asta sînt îngrijoraţi.

Băiatul clătină din cap, ursuz.

– Sînt prea bătrîni.

Ridică privirea.

– Îl cunoşti de mult pe tata?

– De cîteva săptămîni.

– Deci, e ceva special? Vreau să zic, eşti aici, ceea ce trebuie să-ţi spun că e o mare surpriză, deci e o chestie despre care ar trebui să ştiu?

– Tatăl tău îţi vorbeşte despre prieteniile lui?

– Sigur, da' nu mi-a spus niciodată nimic despre tine.

– Ţi-a spus că scria un articol de revistă despre cineva care a cîştigat la loterie?

– Mda, cineva din Connecticut. A cîştigat mega-parai. Are o casă mare în pădure, la Wilton; mi-a arătat fotografii. Aha. *Tu erai?*

Claire dădu din cap.

– Ai cîştigat la loterie? Ce mişto. Niciodată n-am cunoscut pe nimeni care să cîştige ceva. Deci, tata ţi-a luat un interviu; aşa v-aţi cunoscut?

Claire era amuzată şi mişcată că nimic nu-l putea distrage de la a vorbi despre tatăl lui.

– Da, răspunse ea.

– Nu se-ncurcă niciodată cu oamenii pe care-i intervievează; îmi vorbeşte despre reportajele lui, şi-mi spune cam totul.

Claire rămase tăcută, zîmbindu-i, iar băiatul se foi, lăsîndu-se mai jos în fotoliu.

– Ei, vreau să zic, *poate,* nu-i nici o regulă sau ceva care să spună că n-are voie; doar că n-a făcut-o niciodată. Da' cred că te place mai mult decît pe ceilalţi pe care i-a intervievat.

– Şi eu sper, replică ea.

– Îl placi mult?

– Da.

– Şi te place şi el mult?

– Aşa mi-a spus.

David îşi contemplă cutia cu suc.

– Deci, dacă vă căsătoriţi, o să locuiţi aici sau la tine acasă în Connecticut?

– N-am ajuns atît de departe, răspunse Claire cu blîndeţe.

– Pariez că-n casa ta-s o droaie de dormitoare.

– Sînt, într-adevăr.

– Da-s toate pline, cred.

– Cîteva dintre ele, da. Fiica mea stă într-unul, iar verişoara, sau poate mi-o fi mătuşă, nici eu nu-s sigură, în celălalt.

Se gîndi să-l invite în vizită, dar preferă să n-o facă.

Acesta era un lucru pe care trebuia să-l discute cu Alex. Încercă să schimbe vorba.

– Şi ce mai faceţi, tu şi prietenii tăi, în afară de-a merge la concerte rock în New Jersey?

– Nu mă duc la concerte rock în New Jersey, murmură David. Fin'că-s tratat ca un pici în locul unui om care învaţă la liceu. N-au prins pontul cum să fie părinţi; niciodată n-au avut copiii lor. Mama şi tata ştiau; aveam o casă, cred că tata ţi-a spus, probabil, şi nu eram decît noi trei, iar pe mine mă lăsau să fac ce voiam.

Încă odată vorbea despre tatăl său. Claire era impresionată de unilateralitatea lui atît de hotărîtă.

– Aşa? Uimitor. Aveai nouă ani – aşa este? – cînd a murit mama ta, şi te lăsau să faci tot ce voiai?

Se lăsase şi mai adînc în fotoliu, ţinînd cutia la piept.

– Părinţii mei nu-mi spuneau niciodată nu, la nimic. Dacă ar fi făcut-o, mi-aş aminti.

– Ce să-ţi aminteşti? întrebă Alex, punîndu-i fiului său o mînă pe umăr, după care ocoli pînă la celălalt capăt al canapelei şi se aşeză.

– Că tu şi mama nu-mi spuneaţi niciodată că nu pot să fac diverse chestii.

Alex eschivă subiectul.

– Tot mai vorbeşti despre şopronul din New Jersey?

– Ea m-a întrebat.

Îşi văzu tatăl încruntîndu-se, cu buzele strînse sever.

– Claire, adăugă el grăbit. Claire a întrebat ce facem, ştii, unde ne ducem, chestii de-astea.

– Ei bine, în noaptea asta, locul unde te duci e chiar aici.

Ochii lui David se luminară:

– Stau pînă mîine?

– Nu i-ai spus adineaori aşa lui Diane la telefon?

David îşi ascunse capul:

– Păi, oareşicum. Vreau să zic, am spus că speram să pot. Adică, am zis... păi, ăă, hmm, cre' că da. Am zis că stău aici.

Ochii Clairei îi întîlniră pe ai lui Alex, cum făcuseră la

teatru, împărtăşindu-şi, de astă dată, încîntarea faţă de sinceritatea lui David.

– Da' mă gîndeam că poate ai, ştii, ai vrea să fii singur sau cumva, cum ar veni, nu voiam să-ţi stau în drum.

Alex privi din nou spre Claire. „S-a zis", gîndiră împreună şi schimbară un surîs.

– Nu-mi stai în drum, spuse Alex. Asta-i şi casa ta, să ştii; de-asta ai cheie.

– Atunci n-ai putea tu să mă laşi să merg mîine seară cu băieţii?

– În New Jersey?

– Corect.

– David, cunoşti fără umbră de îndoială răspunsul la asta; eşti prea isteţ ca să încerci asemenea jocuri.

Aşteptă.

– Uită-te la mine.

David ridică privirea, pe sub sprîncene.

– Ştii că n-aş trece peste ce spun Diane şi Jake; ştii că nu m-aş pune contra hotărîrii lor; ştii că n-am nici un motiv să te las să mergi şi am toate motivele să spun exact acelaşi lucru ca ei. Nu se poate.

David îşi privi picioarele, încrucişate pe măsuţă, la acelaşi nivel cu capul. Deodată, sări în sus, trecu în bucătărie şi-şi mai luă o cutie din frigider.

– David, spuse Claire deodată, în timp ce băiatul se prăbuşea la loc în fotoliu, cum vor ajunge băieţii aceia în New Jersey?

– Cu maşina, o fulgeră el din ochi.

– Atunci, probabil sînt şi din anii mici, şi din cei mari. Sînt băieţi cu care eşti în relaţii strînse?

– În genere, nu.

– Asta ce înseamnă?

Aşteptă.

– Ce ai tu şi vor ei?

– Bacşiş, murmură David; îşi privea picioarele. Au de scris un program de computer, e un proiect de grup şi au probleme, şi vor să li-l scriu eu.

– Asta înseamnă să trişaţi, spuse Alex.
– E O.K. dacă cer ajutor, spuse stingherit David. L-au întrebat pe prof şi a zis că pot să ceară ajutor.
– Ce fel de ajutor?
– Păi, ştii, să li se arate moduri de-a-l scrie.
– Dar tu vorbeşti despre scrierea întregului program. Ceea ce nu e etic şi-ţi mai poate crea şi necazuri al dracului de mari.
– Mda, ştiu. Era doar că, atunci cînd m-au rugat... era... ştii...
– Te-au făcut să te simţi băiat mare şi membru al grupului lor, completă Claire. Şi ţi s-a părut interesant.
– Mhm.
– Mi s-a întîmplat şi mie odată, continuă ea cu nepăsare. Parcă mi s-ar fi deschis uşile spre o lume complet nouă. O vreme, a fost foarte amuzant, dar apoi s-a cam sleit şi am tras concluzia că nu mă-nnebuneam după viaţa aia. Simţeam că locul meu nu era cu adevărat acolo.
– Mda? făcu David.
Claire îl privi pe Alex, întrebîndu-se dacă nu intervenea prea mult, şi i se tăie respiraţia la vederea căldurii din ochii lui, şi a unei iubiri cum niciodată nu mai zărise în ochii unui bărbat. Reveni, contemplînd chipul lui David, plin de un nou interes.
– Cred c-ar trebui să laşi în pace hambarul din New Jersey şi să nu mai scrii programe de computer decît pentru tine. Cred că eşti destul de priceput, iar ei nu...
– Ei sînt groaznic de tîmpiţi, pufni băiatul; parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă; se îndreptă de spate. Da', ştii, sînt mişto şi au zis că locul ăla-i cel mai grozav...
– Atunci te poţi duce singur, cînd vei fi într-un an mai mare, încheie Alex.
– Dacă oi avea maşină atunci. Diane şi Jake au zis...
– Ei, asta-i o discuţie la care voi participa şi eu, spuse Alex; David făcu ochii mari, dar tatăl său se ridică, oprind orice alte comentarii. Acum, ascultă, s-a făcut tîrziu. O duc pe Claire acasă. Dacă te găsesc treaz cînd

mă-ntorc, putem să mai stăm de vorbă.

– Bine, da' n-aş putea...

– Nu, i-o reteză Alex.

– Cred că ar fi o idee foarte bună, spuse ea extrem de calmă.

– O.K., îi spuse el fiului său. Vii şi tu cu maşina.

– Corect. Mersi.

Îşi desfăşură trupul prelung din poziţia contorsionată şi se sculă în picioare, în faţa lui Claire. Se apleca şi o sărută pe un obraz, apoi şi pe celălalt.

– Eşti formidabilă. Mă bucur că ai cîştigat la loterie.

Privi de la ea la Alex şi înapoi.

– Aştept afară, mai spuse şi, într-o clipă, dispăru.

În tăcere, Alex se aşeză şi o luă pe Claire de mînă.

– Ai fost minunată. Ai făcut ca totul să pară foarte simplu.

– Întotdeauna e mai simplu cînd e vorba de copilul altcuiva, replică întristată Claire. Dar am avut dreptate în privinţa lui, Alex: e un băiat adorabil.

Alex se ridică, trăgînd-o cu el, îi cuprinse faţa în mîini şi o sărută. Braţele lui Claire îl înlănţuiră, simţind căldura alor lui, care o încercuiau şi o strîngeau la piept. Trupurile păreau să li se scurgă laolaltă; Claire se minună că, în tot ceea ce făceau, păreau unul. Niciodată nu se mai simţise astfel. Sărutarea li se înteţi pînă o apucă ameţeala şi din gîtlej îi porni un geamăt încet, după care, simultan, se retraseră amîndoi.

– N-o să mai ieşim niciodată de-aici dacă nu ne urnim acum. spuse Alex. Mîine seară... pot să te văd mîine seară?

– Da, răspunse ea. O, da, desigur, trebuie să aşteptăm pînă se face seară?

El rîse.

– Putem începe la crăpatul zorilor, deşi pînă atunci nu mai sînt decît cîteva ore. Spune-mi ce-ai prefera.

– Te sun dimineaţă. Vreau să văd ce se întîmplă acasă.

Alex o ajută să-şi îmbrace haina şi o sărută pe ceafă.

– Nu contează la ce oră începem. Avem mulţi ani înaintea noastră.

CAPITOLUL 16

Hannah îl invitase la prînz pe Forrest Exeter, iar acesta sosi mai devreme, îmbrăcat impecabil într-un costum închis la culoare, cravată cu dungi şi un homburg care-i stătea îndesat pe cap. Îşi scoase pălăria cînd îi fu prezentat Ginei, pe care o invitase Claire. Apoi se aplecă asupra mîinii lui Claire, ridicînd-o reverenţios la gură.

– E o mare onoare să vă cunosc, doamnă Goddard; sînteţi una dintre prietenele noastre deosebite.

Claire îl privi glumeaţă:

– Adică, v-am dat bani.

– A, nu, înlătură el ideea. Nu, nu, nu; niciodată nu echivalez prietenia cu banii; nu vorbesc despre ei în aceeaşi frază. Prietenia e o încredere sacră: în cadrul ei înflorim şi prosperăm; fără ea, ne ofilim şi murim. Poeţii ştiu aceasta; ei scriu despre prietenie. Bancherii, o spiţă stearpă, sînt aceia care scriu despre bani.

– Într-adevăr, murmură neutră Claire şi îl conduse în bibliotecă, unde Hannah aşternuse masa de prînz în faţa focului.

Dar dacă tot ce v-aş fi oferit nu era decît prietenia, n-ar fi existat nici un centru de poezie.

– Da, dar prietenia este întîiul şi cel mai frumos dar, scumpă doamnă, iar din ea decurg toate celelalte daruri. Cele două cecuri de la dumneavoastră, dorite cu disperare şi primite cu nemărginită gratitudine, au izvorît din simpatia dumneavoastră faţă de cauza mea, încrederea dumneavoastră în mine şi credinţa dumneavoastră în capacitatea mea de gestiune. Cu alte cuvinte, aţi fost o prietenă adevărată.

Claire nu-i spuse că avea dreptate în privinţa prieteniei, dar se înşela cu privire la persoană: dăduse banii

fiindcă o iubea pe Hannah; nu aveau nici o legătură cu el. Şi era sigură că niciodată n-avea să-i mai primească înapoi.

În bibliotecă, ea şi Gina se aşezară la masa rotundă acoperită cu o faţă de masă verde cu roşu care ajungea pînă la podea. Hannah servi supa, iar Forrest rămase în picioare înaintea focului, cu un braţ rezemat pe consolă, privindu-le. Gura-i era parţial ascunsă în barbă; ochii săi albaştri strălucitori îi susţineau pe ai lui Claire cu neabătută sinceritate. Claire, care avea convingerea că era un şarlatan, constată că-l simpatiza.

– Lumea e o tainiţă plină de asemenea comori încît abia dacă putem începe să le percepem în scurtele noastre vieţi, spuse el, Claire fiind sigură că aşa vorbea cînd îşi dăscălea clasele de colegiu în New York; avea un glas cu rezonanţă de bas, cîştigînd în fervoare pe cînd vorbea. Lumea îşi împrospătează făgăduielile în zorii fiecărei zile; priviţi în jur! Sîntem împrejmuiţi de miracole şi posibilităţi; stăm pe vîrfurile picioarelor pe buza unei prăpăstii, cu braţele întinse, cu un picior în gol, pregătiţi de zbor. Dumnezeule, ce binecuvîntare să fim vii, să ne întindem şi să îmbrăţişăm infinitele minuni ale acestei lumi magnifice! Ce binecuvîntare, să ne deşteptăm zi de zi într-o lume atît de măreaţă!

Claire aruncă o privire spre Hannah şi Gina; stăteau cu ochii aţintiţi asupra lui Forrest, zîmbind. Presupuse că şi ea surîdea; se simţea înviorată, ca şi cum glasul lui ar fi fost un rîu, purtînd-o la vale, dincolo de casă. Dar nu era numai glasul; braţele întinse, trupul aproape repezindu-se înainte cu entuziasmul său robust şi, de asemenea, un soi de inocenţă, cum ar avea-o un copil foarte fraged, plimbîndu-se printr-o lume încîntătoare unde totul îţi face cu ochiul şi nimic nu pare prea sigur. Era la fel de contagios ca o invitaţie la dans.

– Este responsabilitatea noastră, ca fiinţe umane inteligente şi sensibile, urmă Forrest, coborînd glasul, pentru a-l ridica apoi din nou, elocvent, pe noi culmi, să sporim comorile, să le facem să se înmulţească fructuos

şi să cadă precum ploaia blîndă din ceruri spre a ostoi solitara sete de spiritualitate din întreaga lume, astfel ca violenţa, degradarea şi nefericirea să dispară pentru vecie de pe faţa pămîntului.

– Sînt de acord, replică dezinvoltă Claire, oprindu-l în plin elan. Nu-mi pot închipui pe cineva argumentînd împotrivă,

Forrest o privi un lung răstimp, parcă încercînd să-şi găsească locul într-un scenariu. Apoi desfăcu larg braţele, cu un zîmbet luminos ce părea să radieze numai fericire, şi se aşeză pe cel de-al patrulea scaun de la masă. Gina îl privea cu admiraţie.

– Sînteţi foarte convingător. Nu mă surprinde că oamenii vă oferă donaţii. Pentru cîte proiecte aţi bătut toba?

Chipul lui Forrest se încreţi într-o expresie nemulţumită de formula neacademică a Ginei, dar o izgoni într-o clipă, întorcîndu-se surîzător spre ea:

– Din păcate, pentru nici unul. Aş fi primit cu bucurie alte ocazii, dar timpurile erau mereu dezarticulate. Acesta e un vis pe care-l nutresc de multă, multă vreme. Trăim din visuri, fireşte, fără ele ne-am veşteji ca nişte buruieni uscate; ele ne hrănesc şi ne ţin vii şi umani; în armonie cu universul – el însuşi, o reţea de visuri. Treji şi adormiţi, visăm; ne contopim cu veacurile pentru a deveni ceea ce a fost, şi ce va fi; ne străduim să devenim viitorul nevăzut. Acum, cu miraculoasa generozitate a doamnei Manasherbes, toate stelele destinului meu s-au întors pe orbită şi s-au dispus în rînd cu infinitul, iar eu sînt pregătit să-mi îndrept energiile şi afecţiunile spre munca de-o viaţă care să-mi justifice pe deplin existenţa! Voi părăsi această biată lume bătută de soartă, lăsînd-o mai frumoasă decît am găsit-o la sosire.

– Cum? întrebă de-a dreptul Gina. Mai întîi trebuie să-şi joace rolul generoasa doamnă.

Claire, căreia îi plăcea reprezentaţia lui Forrest, îl privi cu interes, aşteptînd răspunsul.

Forrest dădu din cap de cîteva ori. Îşi întinse şervetul

peste genunchi, luă o lingură de supă cu cartofi şi praz şi-şi cufundă delicat vîrful limbii în ea pentru a-i verifica temperatura. Claire aruncă o privire spre Hannah, care stătea neobişnuit de tăcută, privindu-l pe Forrest cu un zîmbet liniştit pe buze.

– Lui Forrest îi place să fie dramatic. Asta face din el un mare pedagog. Ar trebui să-l vedeţi în clasă: numai înfocare şi tandreţe. Trezeşte la viaţă poezia şi literatura, ceea ce aduce în vieţile studenţilor romantism şi pasiune. Ei cred că ştiu totul despre romantism şi pasiune, dar de fapt nu cunosc aproape nimic, fiindcă sînt prea tineri şi prea repeziţi cu lumea. Forrest le dăruieşte primul gust adevărat a ceea ce este cu adevărat viaţa, şi îl adoră pentru asta; se fac liste de stat la coadă ca să intre la cursurile lui.

– L-ai ascultat? întrebă Gina.

– O, ba bine că nu. De multe ori. Ai putea şi tu; se desfată cu vizitatorii. Am asistat la orele lui în repetate rînduri, din mai, cînd ne-am cunoscut. Nu mă încurc niciodată cu cineva pe care să nu-l fi verificat cu mare atenţie, să ştii.

Claire îşi aminti povestirile lui Hannah despre industriaşul italian din croazieră, despre agentul imobiliar din oraşul ei natal, în Pennsylvania, şi o privi îngîndurată peste masă.

– De-a lungul anilor, am cunoscut mulţi oameni care aveau planuri pentru cîte un mare proiect, continuă Hannah, şi fireşte că toţi voiau bani. Întocmai la fel ca oamenii care îşi făcuseră tabără în faţa apartamentului vostru, Claire, cînd cîştigaseşi tu loteria. I-am ajutat pe unii cu cei cîţiva dolari de care mă puteam lipsi din salariul meu de profesoară, pe alţii i-am refuzat. După un timp, am descoperit că puteam ghici care planuri aveau să reuşească şi care să dea greş. Se citea ceva în ochii oamenilor care-mi cereau ajutor. Nu mă înşelam niciodată. Tu, fireşte, nu te-ai uitat niciodată în ochii lui Forrest; ai dat bani fiindcă ţineai la mine, şi mi i-ai dat de îndată, fără să mă întrebi măcar pentru ce-i trebuiau.

Eşti o femeie extraordinară, Claire, pe care banii n-au întinat-o.

Claire continua s-o privească, îngîndurată. Nu credea nici un moment că lui Hannah, o profesoară de clasa a treia la şcoala generală, i se ceruseră vreodată bani, sau că putuse prevedea succesul sau eşecul vreunei investiţii de capital.

Bătrîna îşi împreună mîinile deasupra mesei, privindu-i radioasă.

– Forrest a jucat un mic joc cu tine, Claire. Nu poate rezista acestor înflorituri dramatice. Fapt e că are ceva pentru tine. Forrest? Te rog să nu mai amîni nici un minut.

Forrest dădu din cap. Vîrî mîna în buzunar şi scoase un plic mic, pe care i-l dădu Clairei cu multă solemnitate, ca şi cum ar fi înfăptuit o ceremonie străveche.

– Cu cea mai fierbinte recunoştinţă şi admiraţie din partea mea. Sînteţi într-adevăr o doamnă extraordinară, o umanistă şi o adevărată prietenă.

Claire deschise plicul şi scoase un cec de cincizeci de mii patru sute de dolari.

– Am calculat o dobîndă de zece la sută pentru aproximativ o lună, spuse Forrest, dar îmi mărturisesc marea nepricepere şi o puternică aversiune faţă de matematică. Dacă această sumă nu este satisfăcătoare, spuneţi-mi cît îţi dori şi voi scrie un alt...

– E absolut satisfăcătoare, îl întrerupse Claire. Privea cecul. „Dacă ar fi o monedă, aş muşca-o," îşi spuse, „ca să văd dacă e veritabilă. Dar cu un cec nu pot face altceva decît să-l depun şi să aştept dacă se infirmă."

– Nu se va infirma, spuse Forrest, cu un surîs băieţesc. Este autentic. E real. Se va întîmpla cu adevărat.

– Sînt foarte fericită pentru dumneata, spuse Claire, şi-ţi datorez scuze.

– O, nu, nici un moment, ridică el mîna ca pentru a opri circulaţia. Aceia dintre noi care sînt vizionari s-au obişnuit să fie puşi la îndoială. N-aţi avut nici un motiv să mă credeţi, în afară de credinţa lui Hannah în mine, şi

sînt sigur că m-ați crezut un șarlatan care o hipnotizat-o s-o înșele de-o grămadă de bani. Dar acum am trecut de asta, nu-i așa? Și putem fi prieteni. Dați-mi voie să vă vorbesc despre centru. Vom avea zece încăperi, fiecare pentru cîte doi oameni, poeți care au nevoie de un loc unde să trăiască și să scrie timp de cîteva săptămîni; desigur, le vom oferi și masa. Vom primi poeți celebri care să-și citească operele, să țină conferințe și să medieze seminarii; vom organiza concerte și proiecții speciale de film...

Continuă să vorbească în tot timpul mesei. Se exprima cu tot mai puține teatralisme, oferind chiar și cîteva cifre concrete.

– Vom pierde permanent bani; așa e viața. Vom primi subvenții de la fundații, pentru a ne continua activitatea în stil spartan, dar la mai mult nu ne putem aștepta. În societățile moderne, poezia se înscrie la coada listelor cu ceea ce consideră oamenii că e important în viețile lor atît de ocupate. Oricum, nu îl întemeiem ca să cîștigăm bani; centrul există pentru a ne îmbogăți sufletele, ale noastre și ale națiunilor.

– De acord, răspunse Claire, cu gîndul la Alex, la trupa lui teatrală și la toate celelalte companii din țară, ale cărei broșuri și scrisori rugătoare, atent redactate, îi umpleau zilnic cutia poștală.

Atît de multe organizații, în afara sistemului de profituri, dar esențiale pentru frumusețea, noua înțelegere și lărgirea orizonturilor pe care le dăruiau celor cărora le atingeau viețile. Fără bani însă nu puteau exista. Totul se reducea la bani, își spuse Claire. Aceștia rezolvau toate problemele. Iar ea avea din belșug, sosindu-i în fiecare lună, atît de previzibil încît nici nu se mai mira. Și nu mai era surprinsă nici de felul atît de complet în care orînduise multiplele moduri de a-i cheltui.

– Voi fi bucuroasă să fac o donație centrului, spuse ea, cînd veți ști care sînt necesitățile.

– O, cîtă generozitate. Dar, de fapt, știm deja cît de mult...

– Îţi vom comunica de îndată ce avem cîteva cifre, îl întrerupse categorică Hannah; pusese un platou cu fursecuri în mijlocul mesei şi turna cafeaua. Încă nu am început activitatea; tot ce facem e să pregătim clădirea pentru marea inaugurare din septembrie viitor.

– Greu de crezut, interveni Gina. Chiar s-a ţinut de cuvînt, Madame cutărică.

– Doamna Manasherbes, iar unii dintre noi nu ne-am îndoit nici o clipă, preciză Hannah. Poate ai observat că Forrest are un stil propriu.

Claire se încruntă.

– „Îţi *vom* comunica de îndată ce avem cîteva cifre," repetă ea în minte cuvintele lui Hannah. „*Pregătim* clădirea pentru marea inaugurare din septembrie." Asta ce înseamnă?

– Ei bine, draga mea Claire, se aplecă Hannah spre ea, luînd-o de mînă. Voiam să-ţi spun mai încolo, dar acesta e într-adevăr momentul cel mai potrivit. Am format practic o asociaţie. Forrest se va ocupa de poeţi şi scriitori, de programele cu publicul, de autorii care au nevoie de burse ca să locuiască şi să scrie în incinta centrului pentru scurte intervale de timp. Dar îi lipseşte un simţ practic esenţial. Altcineva trebuie să administreze instituţia, cineva care va fi un fel de combinaţie de îngrijitoare internă, director executiv şi agent de circulaţie. Forrest m-a rugat să fiu eu aceea. Şi am acceptat.

Năucită, Claire nu făcu decît s-o privească.

– E timpul, continuă Hannah cu blîndeţe. Doar n-ai crezut, la sosirea mea, că voi rămîne definitiv.

– Dar asta a fost demult şi nu eram sigure că va merge. Însă a mers bine. Nu ţi se pare? Credeam că eşti fericită aici.

– Am fost mai fericită decît îţi poţi imagina, răspunse simplu Hannah. Aici e căminul meu şi-l iubesc. Dar acum e nevoie de mine în altă parte, nu numai pentru Forrest şi toţi poeţii aceia care probabil habar n-au să gătească sau să întreţină un centru de poezie, dar şi pentru femeia aceea greu de prins, doamna Manasherbes. Poate

că ea şi Forrest vor avea nevoie de un mediator. Poate va avea nevoie de o prietenă, la întoarcere. Găsesc totul atît de înviorător, înţelegi: noi oameni pe care-i pot ajuta, noi teritorii, o nouă aventură. Şi trebuie să-ţi spun, draga mea, că întîmplător mă aflam la parter cînd tu şi Alex vorbeaţi chiar lîngă uşa din faţă, seară, şi mi-a trecut prin minte că poate ţi se schimbă din nou viaţa, într-un mod care, fără-ndoială, nu mă va include şi pe mine.

– Nu este adevărat; ai întotdeauna un loc alături de mine. Ai fost atît de minunată, încît nici nu-mi pot închipui... Erai jos? În bibliotecă?

– Da, să-mi iau o carte; nu puteam dormi.

– Lumina nu era aprinsă.

– Tocmai coborîsem cînd v-am auzit şi n-a vrut să vă iau prin surprindere, aşa că am păstrat tăcerea.

Claire o privi sceptică.

– Ei, sigur că mă interesa; nu pot nega asta. Mă interesează tot ceea ce ţi se întîmplă, bine sau rău.

– Da, răspunse Claire, cam amuzată. Ştia că nu le putea dori pe amîndouă: ca Hannah să fie interesată cînd aveau nevoie de ea şi să se retragă discret cînd hotărau că doreau discreţie. „Zînele-naşe," reflectă ea răutăcioase, „sînt interesate tot timpul."

– Şi nu mă duc decît la New York, continuă Hannah. Destul de aproape pentru vizite şi lungi conversaţii şi, dacă veţi avea vreodată nevoie de mine, am să vin la voi cît ai clipi.

– Da, repetă Claire.

Dar nu era acelaşi lucru şi avea o senzaţie de însingurare, ca şi cum şi-ar fi pierdut din nou mama. Ce lucru uimitor; odată ce ajunsese s-o iubească pe Hannah şi să-i îndrăgească prezenţa în viaţa ei, nici un moment nu-i trecuse prin minte că bătrîna ar putea avea o viaţă separată, şi într-o zi s-ar putea să plece.

– Şi încă nu plec, urmă aceasta. Doamne fereşte, cum aş putea? Nu voi avea un loc unde să-mi pun capul pînă nu se termină renovarea, la un moment dat prin august. Aşa că rămîn cu voi pînă la începutul lui

septembrie. Dacă nu te deranjează.

– Vă numiţi într-adevăr Forrest Exeter? întrebă Gina. Sună ca numele vreunui personaj dintr-un roman al secolului nouăsprezece.

– Fireşte că nu mă deranjează, îi răspunse Claire lui Hannah. Cum poţi spune aşa ceva?

– Mult mai vechi, spuse Forrest. Studiaţi literatura? Dacă da, aţi auzit de Cartea Exeter, o culegere de poezie engleză veche adunată cam pe la 1070. „Forrest", cum fireşte ştiţi dacă aveţi cunoştinţe de literatură, este propria mea modificare adusă romanţei *The Forest Lovers,* publicată într-adevăr în secolul trecut...

– Gina, pot sta de vorbă cu tine? apăru Emma în uşă.

– Sigur.

Parcă brusc eliberată din susţinerea unui examen, Gina sări de pe scaun.

– Emma, stai şi tu cu noi, o chemă Claire.

– Nu acum, poate mai tîrziu, acum am de vorbit cu Gina.

– E unu şi-un sfert, spuse Gina, urmînd-o în hol. Abia acum te-ai sculat?

– De cîtva timp.

Intrară în bibliotecă şi Emma se trînti pe canapea.

– Pur şi simplu nu reuşesc să mă trezesc. Şi trebuie, trebuie, fiindcă facem nişte fotografii în plus, Hale abia aşteaptă şi trebuie să arăt bine, întotdeauna trebuie să arăt bine...

Gina se aşeză lîngă ea.

– Uită-te la mine.

Încet, Emma înălţă capul, clipind din ochi prin lumina albă– cenuşie care se infiltra prin norii coborîţi şi cîţiva fulgi rari de zăpadă. Întîlni privirea Ginei, dar nu părea s-o vadă; avea o expresie tulbure, îndepărtată, fără a se concentra pe nimic, fără ca nimic s-o intereseze.

– Consumi prea multă chestie de-aia, spuse brutal Gina. Şi am impresia că-ţi amesteci otrăvurile. Emma? Mă auzi?

– Sigur.
Încet, privirea fetei se limpezi.
– Sînt O.K., Gina; doar că azi noapte am stat pînă îngrozitor de tîrziu, atîta tot; cred că era vreo patru ceasul cînd am ajuns acasă.
– Droguri şi rachiu, aşa-i?
– Nu consum mult, Gina; nici nu beau mult. Nu-mi place gustul.
– Şi altceva. Ce este? Ce altceva mai consumi în ultima vreme?
– Nu ştiu...
– Haide, iubito, spune-mi ce consumi şi gata. Droguri, alcool şi... ce?
– Doar ceva care să m-ajute să dorm. Cîteodată nu pot dormi. Şi trebuie, fiindcă arăt groaznic a doua...
– Ce anume?
– Doar un somnifer obişnuit, Gina; n-are nimic.
– *Ce anume?*
– Se numeşte halcion.
– Am auzit de el. Ceva; nu mai ţin minte.
Se încruntă.
– Cine ţi l-a prescris?
– Un doctor pe care-l cunoaşte Brix. E O.K., Gina, chiar mi-ajută.
– Cît de mult consumi?
– Nu ştiu. Nu mult. Doar cîte una. Uneori, două.
– Pe lîngă droguri şi alcool.
– Nu. Vreau să zic, nu întotdeauna. Nu iau mult, Gina; doar un piculeţ.
– Nu iei mult ce?
– Coca, mai ales; asta-i place lui Brix. Şi n-are nici un efect asupra trupului meu; mă face să mă simt bine, fericită, atîta tot. Iar lui Brix îi place şi să bea, da' zău că nu pot suferi gustul. Mai mult îmi place coca; face ca totul să pară în regulă. Nu c-aş fi *dependentă*, nu trebuie neapărat s-o iau, e doar o unealtă ca să facă viaţa mai frumoasă. Cum spune Brix, ca să scrii, foloseşti creionul. Noi folosim cocaina ca să fie mai distractiv.

– Cît de original, replică sec Gina.

– E foarte deştept. Gina, ascultă-mă, trebuie să-ţi spun.

Se chinui să se ridice de spate.

- Am vorbit cu Brix şi a spus că nu vor lansa linia, ştii, PK-20, în martie.

– Au contramandat lansarea?

– A spus că o amînă pînă fac o serie de teste noi.

– Aşa a spus? Emma, chiar a spus el asta?

– Da, mi-a promis. A zis că n-am voie să spun nimănui, aşa că ţine-o pentru tine, dar trebuia să te anunţ.

– De ce n-ai voie să spui nimănui?

– A, din multe motive, mai ales fiindcă îl preocupă reputaţia firmei; a zis că toată lumea ar spune că au avut controlul de calitate prost şi nu şi-ar mai reface multă vreme reputaţia. Poate niciodată.

– Poate oamenii ar spune că e o companie foarte bună, extrem de atentă, dispusă să cheltuiască mai mulţi bani ca să garanteze siguranţa produselor.

Emma păru din nou derutată.

– Poate. Dar Brix n-a spus aşa. Era foarte îngrijorat ca oamenii să nu afle ce se petrece. Chiar şi cu referatele. Mă tot întreba, întreba şi *întreba* dacă am vorbit cuiva despre ele.

Gina o privi cu o expresie tăioasă:

– Şi tu ce i-ai răspuns?

– Păi, am zis că nu; ce altceva i-aş fi putut spune? M-ar fi urît dacă afla că ţi-am spus ţie şi, după ce i-am spus-o o dată, a trebuit s-o tot repet.

– De ce-a trebuit s-o tot repeţi?

– Ţi-am spus: mă întreba încontinuu. Referatele, testele pe care nu le-au făcut, testele pe care a spus că le vor face – toate. Mă zăpăceşte atît de tare, nici măcar nu vreau să mă mai gîndesc la asta. N-am să mai gîndesc. Mă duc să mă culc; mi-e aşa de somn...

– Un moment, îi puse Gina o mînă pe braţ. Ascultă, e important. Crede că eşti singura persoană care ştie despre referate?

– Da, este O.K., nu-şi face griji; ştie că poate avea încredere în mine.

Se rezemă de Gina, fără vlagă.

– Mă duc să dorm; voiam doar să ştii. Totul e-n regulă. Spune-i mamei că ne vedem mai tîrziu, O.K.?

Gina o cuprinse cu braţele şi o strînse la piept. Părea nespus de scumpă şi de vulnerabilă.

– Iubito, fii atentă. Vreau să stai aproape de casă. Ne-am înţeles? Promite-mi că aşa vei face.

– De ce? murmură somnoroasă fata.

– Păi, îşi rezemă Gina obrazul de capul ei, strîngînd-o şi mai tare şi căutînd să pară indiferentă, Crăciunul e un moment potrivit pentru ca tu şi mama ta să fiţi aproape.

I se păru că o simţise dînd din cap.

– Da? Stai pe-aici?

– Sigur.

Emma se ridică în picioare, cu efort.

– Mă simt atît de greoaie, de parcă totul mi-ar cădea prin fundul spart.

– Haide, te-ajut eu.

Rămase cu braţul petrecut pe după talia Emmei, în timp ce urcau scara arcuită şi străbăteau coridorul spre odaia fetei. Gina o ajută să se culce şi o acoperi cu pătura, rămînînd lîngă ea, în timp ce Emma adormi pe dată.

– Draga de ea, murmură femeia. Va trebui să găsim o cale de-a te salva.

Se aplecă şi o sărută, după care închise uşa, înainte de a coborî în linişte la parter.

Claire era singură la masă, privind spre foc, cu mîinile împreunate împrejurul unei ceşti de cafea.

– Au plecat? întrebă Gina.

Claire dădu din cap. Ridică privirea.

– Ce se întîmplă, Gina?

Se aşeză şi-şi turnă o cafea.

– Emma consumă multe droguri, Claire; şi bea, dar probabil că nu...

– Nu-i adevărat! o privi Claire furioasă. Emma n-a

folosit niciodată droguri; ea şi prietenii ei niciodată n-au făcut-o, în tot timpul liceului. Am întrebat-o chiar, de cîteva ori, şi mi-a spus că nu.

– Ei bine, a minţit.

– Ea nu minte! Şi nu m-a minţit niciodată! Ce-i cu tine, Gina? Întotdeauna ai spus ce fată minunată e Emma...

– Este. Asta n-are nici o legătură cu cît de minunată e. Are necazuri, Claire, din cauza individului ăluia cu care umblă, iar dacă te-ai fi uitat la ea cu-adevărat atentă, ai fi observat.

– Ce să observ?

Lui Claire i se risipise mînia; se scufundă în scaun, ca şi cum şi-ar fi pierdut toată energia.

– Nu ştiu la ce să mă uit.

– La pupilele ochilor şi la felul cum priveşte aproape tot timpul pe lîngă lucruri; la cît de mult doarme; la modul capricios în care i se schimbă stările de spirit.

– Am văzut toate astea; mă uit la ea, să ştii! Dar credeam că e din cauza lui Brix, că era îngrijorată din pricina lui şi nefericită...

– Este adevărat. Dar cel mai mult de din cauza cocainei şi a alcoolului.

– Aşa *crezi* tu, insistă Claire, înfruntînd-o. Nu ştii cu adevărat. Nu-i stă în fire; nu s-ar schimba atît de mult; aş fi *observat*. Încă sîntem destul de apropiate ca să fi observat... Şi ştiu că niciodată, niciodată, n-au interesat-o măcar...

– Claire, mi-a spus. N-are nici un rost s-o negi.

Se lăsă tăcerea.

– Cît consumă? întrebă Claire în cele din urmă, silindu-se să pronunţe cuvintele.

– Multişor, cred. Cu el, şi singură.

– N-o face singură!

– Ba cred că da. Poate nu şi băutura, dar pariez că ăla o ţine aprovizionată cu tot ceea ce iau împreună; probabil coca.

– Dar e sănătoasă, nu? N-a îmbolnăvit-o, sau s-o fi

făcut... Nici măcar nu ştiu ce-i poate face.

– E O.K., dar i-am spus să înceteze. I-am spus să stea pe-acasă, să rămînă prin apropiere, iar dacă aş fi în locul tău, m-aş asigura că aşa face. O să-i fie mai bine, şi-ţi va da ocazia de-a sta puţin de vorbă. Şi mai este un motiv ca să...

– Nu stă deloc de vorbă cu mine, interveni Claire, cu cuvintele pline de amărăciune. Cînd am fost să facem cumpărăturile de Crăciun, aveam atîtea despre care să vorbim şi apoi a dat s-o ia la fugă. Nu mai are încredere în mine.

– Aici nu-i vorba de încredere. Nu poate suporta gîndul că te-ar dezamăgi. Nu e mîndră de ceea ce face – cred că-n ultima vreme nu mai e mîndră de nimic, decît de modelismul ei – dar cel puţin ştie că *tu* eşti mîndră de ea şi pe-asta nu poate suporta s-o piardă.

– Întotdeauna sînt mîndră de ea, spuse Claire cu voce scăzută. Întotdeauna am iubit-o. Ştie asta. Trebuie s-o ştie.

– Sigur c-o ştie. Dar e şi speriată şi nu mai judecă limpede.

– Draga de ea, sărăcuţa, murmură Claire, repetînd cuvintele Ginei; urmă un moment de tăcere. Trebuie s-o duc de-aici, spuse ea într-un tîrziu. Am mai încercat şi-nainte, dar nu voia să plece, iar eu n-am insistat destul. Trebuie să găsesc o cale, acum; să scape de Brix şi chiar şi de fotomodelism; ar trebui să aibă un prilej de-a se gîndi la ce vrea să facă, în loc de-a se arunca în...

– Mai e şi un alt motiv pentru care consider că ar trebui să stea prin apropierea casei, reluă Gina, cînd Claire lăsă fraza în aer. Nu ştiu dacă e ceva pentru care să te alarmezi sau nu, dar întrucît e implicată şi Emma, ar trebui să ştii.

Îi vorbi despre referatele pe care le văzuse fata, despre copiile şi rapoartele testelor pe care le găsise în dosarele departamentului de testare.

– Sînt destul de sigură că cineva a măsluit rezultatele, astfel ca totul să pară în ordine, şi vor expedia în

martie cu surle şi tobe, sărind înaintea tuturor concurenţilor. Sincronizarea e totul; să ştii; indiferent ce ingredient folosesc, îl vor avea şi alţii, probabil mai devreme, nu mai tîrziu. Aşa că, la vînzări pot conta enorm cîteva luni diferenţă.

– Şi-n tot timpul ăsta, nu mi-ai spus o vorbă.

– Erai în relaţii destul de strînse cu Quentin; ştii, şeful, preşedintele companiei. Emma nu voia să ştii, şi nu mi se părea urgent, aşa că am mai aşteptat.

– Dar o privea pe ea. Aveam dreptul să ştiu.

– Zău? Dreptul? Haide, Claire, ne cunoaştem de mult şi nu te-am văzut dîndu-te mare cu Emma, proclamîndu-ţi toate drepturile. Dacă s-ar fi dus la colegiu? N-ai fi avut nici cea mai vagă idee în ce se amesteca, decît dacă cumva hotăra ea să-ţi spună şi pariez că ai fi găsit o soluţie perfectă; nu te-ai fi aşteptat să-ţi spună toate amănuntele din fiecare zi. Probabil ţi-ai fi ieşit din minţi dacă o făcea, fiindcă tu erai prea departe ca să faci ceva. Oricum, ai crescut-o în spiritul de-a hotărî de capul ei, nu-i aşa?

– Ce-a făcut cu referatele?

– S-a dus la Brix şi i-a spus că-i îngrijorată pentru el; i-a venit ei ideea sucită că au aranjat să iasă el ţap ispăşitor dacă iese ceva prost. Ăla i-a spus că amînă lansarea şi efectuează nişte teste noi; că în primele a intervenit nu ştiu ce eroare. Chestie pe care eu n-o cred. Dar problema e că a întrebat-o încontinuu dacă i-a spus cuiva despre referate. Fata zice că o întreba şi iar o întreba.

– Ţi-a spus ţie, îi aminti Claire.

– Da, dar el nu ştie, i-a spus că nu vorbise nu nimeni. Se temea să n-o urască dacă afla că a vorbit. Aşa că i-a spus că nu ştie nimeni despre referate, numai ea. Şi zice că a pus-o să i-o repete iar şi iar, ca şi cum altă grijă nu mai avea. Ca şi cum – aşa mi s-a părut mie, cel puţin, cînd mi-a povestit ea – ca şi cum ar fi şi el părtaş la ce se întîmplă şi s-ar teme pentru propriu-i fund.

Privirile li se întîlniră.

– Şi m-am gîndit la băiatul ăla din colegiu.

– Nu, şopti Claire. Nu, nu, nu i-ar face nici un rău... Clătină din cap.

– Tatăl lui... toate lumea ştie despre ele... şi-n plus... sînt oameni respectabili, Quentin şi Brix, nu-s... nu...

Sări de pe scaun.

– Unde e?

– În pat. Doarme. Era epuizată. Ascultă, nu ştiu dacă sînt respectabili sau nu; tu îl cunoşti pe Quentin mai bine decît mine. Dar oricum or fi, au pus mult la bătaie şi n-aş vrea să prezic ce-ar face oricare dintre ei dacă s-ar simţi ameninţaţi. Cred că ai dreptate s-o duci de-aici, dintr-o mulţime de motive. Dar dacă refuză să plece în Europa sau într-un alt loc, ce-ar fi s-o trimiţi o vreme la noi? Ştii că modelismul e singurul care-o face să se simtă cu adevărat mulţumită de sine însăşi, în momentul de faţă; poate n-ar fi bine să i-l răpim. Ar putea locui la noi fără ca nimeni s-o ştie, iar eu ò pot duce cu maşina la şedinţele foto şi s-o aduc înapoi acasă. Prima mea experienţă ca doamnă de companie. Se simte în largul ei cu noi, Claire; nici măcar nu are de ce să-şi facă probleme că ne-ar dezamăgi, aşa cum i se întîmplă cu tine. Ar fi o evadare potrivită.

– Îţi mulţumesc; ce ofertă minunată. Probabil e cel mai bun lucru pe care-l poate face. Dar va trebui să-i spun că mi-ai vorbit despre toate astea.

– Perfect. Acum e atît de doborîtă încît probabil îmi va fi recunoscătoare. Tot timpul a vrut să stea de vorbă cu tine, să ştii, dar era chestiunea aia cu grija că ai crede că s-a îndepărtat de tine şi, pe deasupra, nu credea c-ai înţelege-o.

– Dar nu mi-a dat nici o ocazie.

Tăcură cîteva clipe.

– Mai ţii minte cînd discutam despre a nu vorbi cu mamele noastre? E îngrozitor, nu-i aşa? Întotdeauna eram sigură că nici mama mea nu m-ar fi înţeles pe mine.

– Ei, mamele de multe ori nu înţeleg. De multe ori

oamenii pur şi simplu nu se înţeleg unii pe alţii. Crezi că maică-mea ne-ar fi înţeles, pe mine şi pe Roz? Din fericire, locuieşte departe şi nu va şti niciodată, dacă mă descurc; ar crede că sînt blestemată, în sensul biblic. Şi poate că nici tu n-ai fi înţeles-o pe Emma. Ai fi simpatizat cu ea dacă-ţi spunea cît de bine se simte cînd consumă droguri?

– Nu, dar sper că aş fi încercat să înţeleg.

– Însă indiferent dacă o înţelegeai sau nu, i-ai fi spus să nu le mai folosească.

– Bineînţeles. Tocmai mi-ai spus că asta i-ai zis *tu.*

– E altceva, dacă o aude de la mine. Iar simplul fapt c-am spus-o n-o va face să nu se mai întîmple. O vede ca pe o critică la adresa lui Brix, înţelegi, şi nu-i dispusă s-o accepte. Nici măcar nu vrea s-audă vreo sugestie că ar putea totuşi să-şi facă o carieră ca model dacă ar întrerupe cîţiva ani pentru a urma colegiul, fiindcă e de părere că şi *asta e* o critică la adresa lui.

Claire stătea lîngă foc, privind flăcările.

– N-ar fi trebuit să-mi acord atîta atenţie mie însămi. Eram atît de emoţionată că aveam toţi acei bani – iar apoi, era Quentin, şi acum Alex... nu i-am dat destulă atenţie.

– Ascultă, zise Gina blînd, mănînci rahat cu polonicul, dacă îmi scuzi limbajul nu tocmai elegant. Din observaţiile mele, mamele se învinuiesc singure întotdeauna cînd n-ar trebui. Ai aici o fiică matură, şi e o fată foarte drăguţă, datorită felului cum ai crescut-o, iar dacă are probleme este din cauză că toată lumea are probleme într-un moment sau altul, pînă şi oamenii cocoloşiţi tot timpul. Ai şi tu dreptul la viaţă, Claire; i-ai dăruit Emmei tot cea ce-i poate oferi o mamă fiicei sale, şi a sosit timpul cînd se cuvine să ieşi din cocon şi să dai din copite. Şi să intri în propriile tale necazuri.

Claire rîse uşurel.

– Îţi mulţumesc. Cam cred şi eu la fel. Dar deocamdată Emma are nevoie de cineva care s-o cocoloşească, şi asta-nseamnă să stau acasă diseară, pentru a putea

vorbi. Scuză-mă un minut.

Se duse la birou şi-i telefonă lui Alex. „Între fiul tău şi fiica mea", îşi zise, „avem o legătură amoroasă castă." Telefonul sună de cîteva ori, apoi intră în funcţiune robotul. Claire se frămîntă cîteva clipe, după care închise fără a vorbi. Era un mesaj pe care voia să i-l dea personal.

– Aveai o întîlnire? întrebă Gina. Cu Alex?

– Da.

– E ceva frumos între voi?

– Da.

– O, iată zîmbetul unei femei fericite. Mă bucur; mă bucur atît de mult. Ştii, niciodată nu m-a entuziasmat relaţia ta cu Quentin.

– Nici pe mine. Dar a fost foarte amuzant, o vreme. Pînă am descoperit că nu-mi prindea deloc bine.

– Sper să vină ziua cînd Emma va putea spune acelaşi lucru despre Brix, se ridică Gina, începînd să strîngă vasele. Hai să facem curat; pe urmă trebuie să plec. Îţi vine să crezi că mă duc la o petrecere de Crăciun la *Eiger Labs?*

– De ce? Nu mai lucrezi acolo.

– Am fost invitată; toată lumea m-a rugat să vin cu ocazia asta. E şi un soi de petrecere de rămas-bun pentru mine, deduc. Lucrează acolo oameni drăguţi, să ştii; sper că ceea ce se întîmplă cu PK-20-ul să nu-i lase pe vreunii fără slujbă.

– Nu-mi vine să cred că Quentin ar primejdui viitorul companiei; a mizat atîta pe ea.

– Ei, tocmai asta-i problema; ce a mizat *el*. Cred că are vederi mai largi; C.E.O. al unei companii internaţionale, aşa se zvoneşte. Şi e încă tînăr; de-acolo, cine ştie unde va ajunge?

Nu există nimic, numai putere; face ca toate celelalte să fie reale. Poţi romanţa despre dragoste, poţi fantaza despre bani, dar nucleul e puterea şi cei care o au au cheia pentru orice altceva.

– Nu-i cunosc planurile, murmură Claire. Nu-mi place modul cum şi le defineşte.

– Într-un fel, nu mă surprinde.

Eliberară masa şi făcură curat la bucătărie, vorbind liniştite împreună, după care Gina plecă.

– Sună-mă, spuse ea. Vreau să aflu despre Emma. Iar invitaţia rămîne deschisă, să ştii; poate veni oricînd.

Plecînd, privi în urmă, pentru a o vedea pe Claire stînd în uşă, siluetă măruntă încadrată de casa lucitoare pe care şi-o cumpărase cu atîta plăcere în urmă cu doar cîteva luni. „Aici n-ar trebui să se producă decît întîmplări fericite," îşi spuse Gina, pornind maşina şi, în timp ce cotea pe şoseaua de Norwalk, încercă să se gîndească la ce altceva ar mai fi putut face pentru Claire şi Emma.

Ani de zile, fuseseră singura ei familie şi chiar şi acum, cînd îşi găsise locul alături de Roz, încă se mai simţea cam ca o fiică locuind în altă parte dar încă avîndu-şi familia aproape. Uneori, se întreba cum ar fi fost viaţa ei fără Claire şi Emma, iar acest gînd îi îngheţa inima. Ar fi fost atît de singură.

„Oare ce-aş fi făcut cu atîta iubire cîtă am adunat în mine?" se întrebă, parcînd lîngă sediul *Eiger Labs*, în lumina scăzută a după-amiezei. Ani întregi de iubire pentru Claire şi Emma şi, acum, atît de multă pentru Roz. Intrînd în clădire prin familiara uşă laterală, se simţea binecuvîntată; nimeni n-ar fi putut pretinde o viaţă mai împlinită.

Fu înconjurată de personalul companiei *Eiger Labs* de îndată ce intră în laboratorul principal. Îl decoraseră cu un pom de Crăciun luminat şi ghirlande de răchiţele şi ilice arcuite pe deasupra bancurilor de lucru, iar Gina constată că se simţea bine, cu plăcute sentimente nostalgice. Merse încet de la un grup la altul, ridicînd vocea cînd cineva dădu mai tare colindele de Crăciun care răsunau din magnetofonul pus pe una dintre mese.

– Punci, spuse un chimist pe nume Len Frosberg, văzînd-o că punea jos un pahar gol; îi oferi o cupă de hîrtie. Şi e de soi.

Gina gustă.

– Într-adevăr; l-ai putea chiar numi trăsnet. Cîtă generozitate, din partea gazdei noastre. E aici?

– Nu, dar este juniorul. Acolo, în vestonul ăla sport trăsnit şi cu cravată roşie, arătînd vai-ce-încîntat de sine însuşi. Ştii, au avut un an nemaipomenit. Am auzit cu toţii ieri raportul de încheiere a anului şi toate-s foarte în roz pentru *Eiger Labs*.

– În afară de PK-20, spuse Gina, sustrăgînd o felie de ou miniaturală de pe o tavă pe care o purta un chelner grăbit. Cît de tare îi va afecta amînarea datei de lansare?

– Ce amînare? se încruntă Len.

Gina păru surprinsă:

– Nu ştiai? În raportul de la sfîrşit de an nu se spunea nimic?

– Nu ştiu şi nu s-a spus nimic. De ce s-o amîne?

A fost o minciună, îşi spuse Gina. Nici un test nou, nici o amînare a datei de lansare.

– Am auzit mai deunăzi că vor face o serie nouă de teste. Ceva în legătură cu o nemulţumire faţă de cele de pînă acum.

– Nemulţumire? Christoase, au fost perfecte. Cu cine ai stat de vorbă, Gina? Sau punciul o fi de vină?

– Nu, aşa am auzit. Ştii cum vorbesc oamenii.

– Mă rog, sună ca şi cum ar fi visat cineva. Sau a avut un coşmar, mai bine zis. Toţi sîntem cuplaţi pentru luna martie – au început chiar şi şedinţe de instructaj pentru comişii voiajori din toată ţara – şi lucrăm la o a doua linie care să iasă la anul; produse diferite, inclusiv o linie completă pentru bărbaţi.

– Eşti sigur?

– Of, haide, Gina; doar ai lucrat aici; ştii de ce ne ocupăm. Totul, în întreaga companie, se concentrează pe luna martie; e ca o Ziua-Z şi Judecata de Apoi la un loc. Dacă nu era vorba să se-ntîmple aşa, aici ar fi izbucnit ca un foc în junglă. Dar, ce naiba, hai să-l întrebăm pe junior. Dacă ştie cineva, el e ăla.

– Nu, se grăbi Gina să-l oprească; privea spre Brix,

care rîdea zgomotos de cuvintele cuiva... *vai-ce-încîntat de sine însuşi.* Poate am înţeles eu greşit. Mai spune-mi odată care e programul.

– Acelaşi ca pe vremea cînd lucrai tu aici. De ce să se fi schimbat?

– Din nici un motiv, cred. Se pare că m-am cam lăsat dusă de nas.

Şi Emma la fel.

– N-ar strica s-o crezi. Să nu mai crezi nimic din ce-auzi, dacă n-auzi de la mine.

Len rîse şi se îndepărtă, în timp ce alţii îi luau repede locul, întrebînd-o pe Gina despre ferma unde avea să locuiască şi dacă intenţiona să se mai întoarcă vreodată. Încerca să pară atentă, dar se uita la Brix şi, peste cîteva minute, îl văzu pe Len în grupul din jurul lui.

„O, Doamne, acum ce mă fac?" se întrebă. „Aş putea să-i spun Emmei, dar la ce bun? Din partea asta, ar fi mai bine să nu mă amestec. Dar nu am nici un motiv să ţin secrete referatele alea; i-am promis Emmei doar că-i mai acord puţin timp. Iar acum, de ce-aş mai face-o? Puţin îmi pasă mie de Brix; de Emma îmi pasă.

Dar dacă mă duc la F.D.A., Brix va şti că de la Emma a provenit informaţia. Nu-i pot spune că am făcut o razie noaptea prin laborator... Mă rog, cred c-aş putea, dar şi-ar da seama că m-am dus acolo datorită celor aflate de la Emma. Şi nu vreau să fie prin preajma ei cînd va afla că F.D.A.-ul e în posesia referatelor. De fapt, nu vreau să-l ştiu nicăieri pe lîngă Emma dacă Len îi spune că am întrebat despre amînarea datei de lansare şi programarea unor noi teste.

Privi din nou prin laborator, dar nu-l mai văzu pe Brix. Se răsuci în loc, căutînd atentă prin toate pîlcurile de oameni, însă nu era nicăieri. Ciudat, îşi spuse ea; petrecerea mai avea încă destul pînă să se termine.

– Scuză-mă, îi spuse cuiva care depăna o anecdotă despre laboranţi. Am de dat un telefon.

Găsi un cabinet gol şi se cocoţă pe colţul biroului.

– Bună, o salută ea pe Claire cînd îi răspunse. Mă

gîndeam la ce-am vorbit şi mi se pare o idee foarte bună, e un moment mai potrivit ca oricînd, de fapt, s-o iau pe Emma cu mine diseară. Şi pe tine, dacă vrei să vii.

– Gina, nu-i acasă.

– Trebuie să fie, dormea cînd am plecat şi n-au trecut de-atunci decît vreo două ore.

– Nu ştiu cît timp a dormit, spuse Claire, cu vocea încordată. Am urcat să văd ce mai face şi dispăruse. Mi-a lăsat un bilet că trebuia să se ducă la New York pentru nişte fotografii de ultim moment, rămîne acolo peste noapte şi se întoarce acasă mîine.

Facem nişte fotografii în plus, Hale abia aşteaptă şi trebuie să arăt bine, întotdeauna trebuie să arăt bine...

„Nu i-am dat atenţie", îşi spuse Gina.

– Şi merge cu Brix, continuă Claire.

Gina înjură. Îşi simţi mîinile reci, în timp ce şi-l imagina pe Len stînd lîngă Brix. Dar sesiunea foto fusese stabilită mai devreme, înainte de petrecere. N-avea nici o legătură cu Len. Era doar ceea ce părea a fi: o şedinţă foto programată cu două zile înainte de Crăciun, lucru neobişnuit, dar nu neverosimil. Şi totuşi...

– Ascultă, spuse ea, încercînd să pară calmă. Cred c-ar fi mai bine s-o aducem acasă. Cred c-ar fi cel mai bun lucru de făcut.

– Care-i problema? întrebă agitată Claire. Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Mă rog, tocmai am aflat că Brix a minţit-o pe Emma în legătură cu amînarea datei de lansare şi ar putea bănui că oamenii vorbesc despre asta, lucru pentru care s-ar putea s-o învinuiască pe fată. Dacă-şi închipuie că ar reprezenta o ameninţare la adresa lui, ar fi în stare să... fie dur cu ea. Şi de ce e nevoie ca Emma să treacă prin aşa ceva? Unde locuieşte la New York, Claire? Am putea ajunge acolo destul de repede.

– Nu ştiu.

Vocea lui Claire era aproape neauzită.

– A stat acolo doar de cîteva ori şi de fiecare dată la

cîte un alt hotel.

– La care?

– La Piaza şi la Fairchild.

– De ce nu dai telefon să vezi dacă s-a înregistrat la recepţie? Ea, sau Brix.

– Şi dacă nu sînt?

– Nu ştiu. Cred că vin la Wilton. Ajung în douăzeci de minute. Claire, probabil că totul e-n regulă. M-oi fi comportînd eu ca o mătuşă isterică.

– Da... murmură Claire, cu vocea întretăiată.

– Aşteaptă-mă, mai spuse Claire. Am pornit.

Îşi înhăţă haina şi ieşi din clădire în fugă, spre maşină.

CAPITOLUL 17

Claire stătea la biroul din bibliotecă, căutînd un număr de telefon, cînd sosi Alex.

– Am ajuns mai devreme; n-am avut răbdare să aştept. Dacă nu-i un moment potrivit, pot să...

Se opri.

– Claire, ce este? Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic. Nu ştiu.

Era atît de bucuroasă să-l vadă încît din minte i se risipiră oricare alte gînduri. Se aruncă orbeşte în braţele lui, cum face un copil speriat, cum făcuse şi Emma de-a lungul anilor, venind acasă de la şcoală pentru a afla mîngîiere faţă de cruzimea vreunui alt elev sau de suferinţa unei poveşti de dragoste ratate. Ochii lui Claire erau închişi; simţea lîna moale a sacoului lui Alex sub palme şi mătasea cravatei lipită de obraz; îşi auzea tremurul respiraţiei în casa tăcută.

Nu mai simţea nimic din excitaţia serii trecute; ceea ce simţea acum era consolarea apropierii şi puterii lui Alex.

În sfîrşit, acesta se mişcă, mîngîind-o pe păr şi ţinîn-

du-i protector capul lipit de inimă.

– Orice-ar fi, o să ne descurcăm noi, spuse el. Împreună. De-acum încolo, iubirea mea. Împreună.

Îşi rezemă capul peste al ei.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Emma, răspunse ea, cu vocea încordată. Gina bănuieşte că e în pericol.

Începu să tremure.

– Stai; vino-aici.

Alex o strînse mai puternic de umăr cu braţul şi o conduse în bibliotecă. Se aşezară pe canapea, dar el se ridică pentru a mai pune cîţiva buşteni pe foc, folosind vătraiul pentru a răscoli prin jăratic pînă sări în sus o flacără strălucitoare, apoi şi altele, făcînd camera să pîlpîie de lumini şi umbre.

Cînd se aşeză lîngă ea, o luă în braţe din nou şi începu s-o legene.

– Unde e?

– La New York. Nu ştiu unde. A lăsat un bilet spunînd că merge la o sesiune foto şi se va întoarce mîine.

– A plecat singură?

– Cu Brix. Sau urma să se întîlnească acolo cu el; nu ştiu sigur. Nu mai sînt sigură de nimic.

Îi povesti lui Alex tot ce-i spusese Gina.

– Poate că e bine; nu ştiu de ce sînt atît de speriată. Şi Gina a spus la fel, că probabil e bine, şi chiar n-am nici un motiv să cred că n-ar fi, dar cînd le pun pe toate la un loc, îmi pot imagina...

Respiră prelung, încercînd să-şi oprească tremurul.

– Părinţii sînt condamnaţi să aibă o imaginaţie hiperactivă; deformaţie profesională. Ce putem face?

– Ah! sări Claire în picioare. Tocmai îl sunam pe Hale, cînd ai venit tu.

– Hale?

– Hale Yaeger. Agenţia lui face reclamele pentru Eiger; el stabileşte sesiunile foto.

Reveni la birou, răsfoind agenda cu coperţi de piele.

– Încă nu e ora şase; ar trebui să fie acolo... Hale,

spuse ea după un minut, Claire Goddard la telefon.
– Claire, ce surpriză plăcută.
Glasul nu-i era deloc agreabil şi nici surprins. „Dar de ce-ar fi?" se întrebă ea. „Indiferent ce părere a avut despre mine în ultimele cîteva luni, s-a datorat lui Quentin, iar acum, cînd povestea s-a sfîrşit, n-are nici un motiv să fie prietenos cu mine; ba chiar, are toate motivele să-mi fie ostil, de vreme ce sînt prietena lui Roz şi a Ginei."
– Ce pot face pentru tine? o întrebă el.
– O caut pe Emma. Ştiu că de obicei te ocupi de cazarea ei la hotel în New York şi dacă-mi poţi spune unde e...
– Asta va fi mîine.
– Ce?
– Şedinţa foto are loc mîine după-amiază şi i-am spus că ar fi bine să plănuiască o şedere peste noapte, fiindcă probabil vom întîrzia.
– Dar ea s-a dus în după-amiaza asta.
– Nu ştiu nimic despre aşa ceva. Eu nu fac decît să organizez sesiunile foto, Claire; n-o fac pe mămica.
Claire strînse mai puternic receptorul.
– Hale, sînt îngrijorată pentru ea; te rog, ajută-mă.
– De ce? Ce grijă ai? Nu-i cu Brix? De obicei vine şi el la fotografiile din New York.
– Te rog, Hale, trebuie s-o găsesc. Dacă mi-ai spune doar la ce hoteluri o cazezi de obicei...
Urmă o mică pauză.
– La *Piaza* sau la *Fairchild,* în afară de cazul că stau într-un apartament împrumutat de el de la un prieten. I-am rezervat o cameră la *Fairchild* pentru mîine seară; asta-i tot ce ştiu.
– Ştii cum îl cheamă pe prietenul ăla?
– Cel cu apartamentul? Nu. Şi nici telefonul nu i-l ştiu. Eu nu mă amestec în chestiile-astea, să ştii; regulatul tineretului e trea...
– Mulţumesc.
Închise şi telefonă la *Fairchild.*
– Am stat şi noi acolo, murmură. Emmei îi place

mult... Cu Emma Goddard, vă rog, ceru, cînd răspunse centralista.

– Îmi pare rău, spuse aceasta după un moment, nu avem pe nimeni cu numele Goddard.

– Atunci, cu Brix Eiger, adăugă repede Claire, înainte ca femeia să închidă. Dacă sunați la camera lui...

– Regret, doamnă, nici sub acest nume nu avem înregistrat pe nimeni.

Claire sună la *Plaza* şi i se spuse din nou că Emma nu era cazată acolo, şi nici Brix. Fără să se oprească, îl căută pe Quentin, la birou.

– Tocmai a plecat, doamnă Goddard, zise secretara. A spus că merge acasă, dar cred că va ieşi în oraş.

Pe ultimul cuvînt, ridică uşor vocea; după părerea ei, Claire va fi ştiut mai mult despre planurile lui Quentin decît ea.

– Mulțumesc, repetă Claire şi formă numărul telefonului din maşina lui Quentin. Era ocupat însă şi rămase la fel cîteva minute. În sfîrşit, trînti receptorul şi-l privi pe Alex.

– Brix foloseşte uneori apartamentul unui prieten. S-ar putea să ştie Quentin unde e, dar nu reuşesc să-l prind.

– Unde-i? întrebă Alex.

– În drum spre casă.

– Atunci, mergem acolo.

Ieşi repede în antreu şi deschise debaraua, scoțînd o haină lungă de hermină:

– Asta-ți convine?

Claire o privi. Reprezenta tot ceea ce li se întîmplase ei şi Emmei în ultimele şapte luni şi se desfătase încontinuu purtînd-o, dar acum abia o observă.

– Merge, răspunse, iar Alex i-o puse pe umeri şi-i luă poşeta de pe raft, după care ieşiră în aerul rece. Cîțiva fulgi răzleți dansau în jur, dar norii se spărgeau şi printre ei cătau oarece stele şi un corn de lună, iar Claire aruncă o privire în sus, exact cînd sosea Gina.

– Am uitat, murmură Claire. Cum am putut oare uita?

Gina, el e Alex Jarrell. Gina Sawyer. Ţi-am vorbit de ea...

– Prietena care crede că Emma e în pericol, spuse Alex, în timp ce-şi dădeau mîna. Ai văzut ceva? Sau ai auzit?

– Cred că l-am văzut pe Brix prinzînd de ştire că cineva vorbeşte despre noile teste la PK-20, fiindcă rezultatele primelor nu erau bune. Dacă am dreptate, Brix va fi ştiind că singura persoană la curent era Emma. Şi a înţeles că i-a mai spus şi altcuiva, deşi ea îl încredinţase că nu.

– Asta merită să ne preocupe, spuse Alex; o cuprinse pe Claire cu braţul, în timp ce deschise portiera maşinii. Mergem la Darien, Gina; uneori, Brix foloseşte apartamentul din oraş al unui prieten, şi ne-am gîndit că poate Quentin are adresa.

– Bună idee; e de-o mie de ori mai bine aşa decît să stăm locului făcîndu-ne griji. Vin şi eu, O.K.?

Văzu că atenţia lui Claire nu era îndreptată asupra ei.

– Alex?

– Desigur, răspunse el. Probabil Quentin ştie şi ce hoteluri îi plac lui Brix, adăugă, mergînd în marşarier pe alee.

– Poate, confirmă Claire. Nu par să se confeseze prea mult unul altuia.

Alex îi luă mîna şi i-o ţinu în timp ce conducea. Tăceau; nici unul dintre ei nu voia să vorbească.

– E devreme, spuse Alex pe cînd se apropiau de Darien. Acum iau cina în New York. Putem ajunge acolo înainte de-a termina. O vom găsi, Claire. O vom aduce acasă.

Îi ţinea strîns mîna într-a lui. „Dar nu l-a cunoscut niciodată pe Brix," îşi spuse Claire. „Niciodată nu l-a cunoscut pe Quentin. Nu ştie cum sînt ei: unilaterali, hotărîţi. Şi nu ştie că Emma se teme să se despartă de el. Poate că de-acum îi e frică de Brix, dar s-ar putea să-i fie chiar mai frică să nu-l piardă."

Nu-i spuse însă aceste lucruri lui Alex. El o îmbărbăta; îi era alături şi avea să rămînă acolo indiferent ce

găseau. *De-acum încolo, iubirea mea. Împreună.*

Iubirea mea. Iubirea mea. Abia dacă era în stare să-şi închipuie. Ceva atît de minunat ar fi trebuit să fie savurat, cu nesfîrşitele-i posibilităţi imaginate şi preţuite. Cînd colo, nu simţi decît un scurt moment de încîntare, propria ei iubire inflamîndu-se, dar apoi, întocmai la fel de iute, fu copleşită de gîndul la Emma şi la ceva atît de cumplit... dar de-asta nu era sigură. Gina se putea înşela; putea să aibă închipuiri, să exagereze. „Poate îi vom găsi pe Emma şi Brix luînd masa liniştiţi. Poate. Poate."

Scotea o plasă de la fereastră, s-a aplecat prea mult şi a căzut.

Pe Claire o sfîşie un fior prelung. Închise ochii şi o văzu pe Emma căzînd. „Nu!" ţipă ea fără glas. „Nu, nu, nu..." Făcu un efort să alunge imaginea. Apoi, peste un moment, o văzu pe Emma, absolvind liceul într-o zi însorită de mai, îmbrăcată cu o rochie galbenă pe care i-o croise mama ei, tachinîndu-se cu prietenele după ceremonie, mărind ochii îngrijorată cînd dispăruse Toby. *Totul se schimbă.*

„Te rog", spunea Claire în sinea ei, incapabilă să exprime mai mult de-atît în cuvinte. „Te rog, te rog, te rog."

Brix şi Emma stăteau la o măsuţă de lîngă peretele cu oglinzi al restaurantului. Era devreme, salonul nu se aglomerase încă şi, stînd pe bancheta de catifea, Emma nu se uita decît la Brix, prefăcîndu-se că ar fi fost singuri. În jur domnea rumoarea altor conversaţii şi clinchetele porţelanurilor şi argintăriei, dar masa lor li se părea a fi un minunat loc aparte de care chelnerii se apropiau tăcuţi şi vorbeau cu glasuri scăzute, unde ea şi Brix se priveau peste o faţă de masă albă, apretată, cu veselă şi cristaluri franţuzeşti gingaşe, un mic policandru cu trei lumînări albe şi un trandafir desăvîrşit, într-o mică vază de sticlă cu încrustaţii.

În fundal cîntau încetişor colinde fraţuzeşti, iar Emma

prindea din cînd în cînd cîte o frază din cîte-un cîntec pe care-l învățase la școală, atunci avînd strania senzație de a fi două persoane în același timp: Emma cea din corui liceului, emoționată de-a cînta într-o franceză impecabilă, și Emma din restaurantul newyorkez, emoționată de Brix.

– Pentru cea mai frumoasă femeie din New York, spuse el, luînd-o de mînă, în timp ce ridica paharul. Și pentru noi.

Emma, roșie-n obraji și tremurînd de-o fericire pe care abia dacă și-o putea stăpîni, îi atinse paharul cu al ei.

– Te iubesc.

Ospătarul le aduse desertul, iar Brix dădu drumul mîinii.

– Poate vom merge la ski, spuse el, luînd delicat o linguriță de *crme brle*. Ți-ar plăcea? Ai învăța cît ai zice pește; mergem la Aspen, iei cîteva lecții și apoi vei zbura pe pîrtii fără să te mai oprească nimeni.

Ochii fetei străluceau.

– Mi-ar plăcea nespus. Aveam o prietenă care mi-a spus cum e, și uneori stăteam noaptea în pat, închipuindu-mi că skiez, și aproape că-mi venea s-o cred, după care Toby sărea pe mine și cu asta se sfîrșea totul.

– Toby?

– Cățelul meu. Nu ți-am spus niciodată despre Toby? L-am găsit într-o zi pe alee; era murdar și atît de slab încît îi puteam simți toate oasele, și avea urechile rupte, dar mai avea și cei mai frumoși ochi din lume, așa că l-a luat acasă. Mamei nu i-a venit să creadă, apartamentul nostru era atît de micuț, însă el nu ocupa decît o palmă de loc și dormea în patul meu...

– Norocos cîine. Și isteț.

Emma roșii.

– Oricum, se ținea după mine peste tot și ne jucam...

– Îmi place cum te joci.

Roșeața Emmei se înteți și mai mult. Nu putea suferi ca Brix să facă asemenea comentarii.

– Ce era? întrebă Brix după un moment.

– Ce rasă, adică? Nu ştiu, un fel de terrier, poate; nu mă pricep deloc la cîini. Nu mă interesa decît că mă iubea şi mă urma pretutindeni, şi înțelegea aproape tot ce-i spuneam, iar uneori purtam conversații.

Brix arcui o sprînceană:

– Conversai cu un cîine?

– Ştiu că sună aiurea, chicoti Emma, dar întotdeauna părea să mă asculte atît de serios, iar cînd voiam să mă gîndesc la ceva important, îi spuneam şi lui.

Chicoti iarăşi.

– Ştiam că nu va trăda secretul, aşa că-i puteam spune orice, vreau să zic, cîți oameni cunoşti de care să fii absolut sigur că nu-i spun altcuiva secretele tale? Şi era plăcut să-i vorbesc, fiindcă lucrurile sună altfel cînd le auzi rostite cu voce tare; nu atît de *înfricoşătoare*. Uneori, cel puțin.

Coborî vocea.

– Mi-a fost tare dor de Toby în ultimele cîteva luni.

Brix îşi termină desertul.

– Ce i s-a întîmplat?

– A fugit. În ziua cînd am absolvit eu liceul. În aceaşi zi a cîştigat şi mama la loterie; toate s-au întîmplat în ziua aia.

– Şi, de ce nu ți-ai cumpărat altul?

– Păi, nu ştiu. Cumpăram atîtea lucruri cu toți acei bani, şi am făcut excursia aia în Alaska, după care m-am apucat să pozez... nu ştiu; pur şi simplu nu mi-am cumpărat.

Tăcu o clipă.

– Ştii, l-am regăsit.

– Pe cine?

– Pe Toby. Într-o zi, am mers cu maşina la Danbury, în vechiul nostru cartier, doar ca să mai arunc o privire, şi l-am văzut.

– Şi? întrebă Brix, cînd fata se opri. De ce nu l-ai luat acasă?

– Fiindcă era fericit. Se afla în curtea din dos a unei

case mari, cu o mulțime de copii mici, care-i aruncau o minge, iar el dădea din coadă atît de repede încît abia i se mai vedea și lătra, așa, mărunt, știi, cam ca niște chiuituri cînd rîde cineva. Și mi-am spus că lucrul cel mai rău din lume pe care-l poți face e să iei pe cineva care e fericit și... să-l distrugi.

– Mă rog, poți oricînd să-ți cumperi altul.

Brix îi făcu semn ospătarului, care le umplu din nou paharele.

– Bea, iubito, e un Yquem cu totul special, în cinstea unei doamne cu totul speciale, care a avut minte să vină la New York fără a trece prin tot ritualul de a-i cere permisiunea mamei. Ceea ce-mi amintește, ce-i cu ea și tata? N-am mai văzut-o la birou în ultimul timp.

– Nu mai sînt împreună.

Emma luă o înghițitură de vin, încercînd să-și dea seame ce anume avea acesta atît de special. Era a treia sticlă de vin pe care o începuseră și nu mai putea deosebi soiurile, deși primul fusese alb, următorul roșu, iar acesta, într-o sticlă de-o jumătate, era auriu intens. I se părea că avea un gust puțin asemănător cu al varului. Nu mai voia vin, dar Brix se supăra cînd refuza ceea ce alegea el, așa că sorbi puțin, apoi puse paharul pe masă și-și atinse cu furculița tarta cu pere, pe care tot el o alesese, deși ea nu dorise desert.

– Nu mai sînt de-o bună bucată de vreme.

– Exact; ăsta-i bătrînul, comentă Brix. O-ține cîteva luni, fierbinte și din greu, după care își găsește pe altcineva. Femeile încearcă mereu să-i pună căpăstrul, dar n-ajung nicăieri.

Emma distinse o notă de admirație și îl privi, încruntîndu-se ușor:

– Și tu ești așa?

– I-auzi, ce fel de întrebare-i asta? Eu sînt Brix, ai uitat? Credincios, loial, viteaz, săritor, reverențios, prietenos și de nădejde, ăsta-s eu. Nu te-am salvat eu din sălbăticia aia înspăimîntătoare din Alaska? Cu lupii și leii pe urmele noastre? Și nu te-am dus ca pe-o prințesă în

hotelul ăla care părea la capătul lumii?

Emma rîse uşurel:

– Nu erau nici un fel de lupi sau lei.

– Aşa crezi tu. Eu i-am văzut, acolo în urmă, cu sutele, cu miile poate, ascunzîndu-se după copaci, aşteptînd să vină şi să te înhaţe – umblă după prinţese, în vremurile-astea. Da' i-am ţinut la respect. Ori de cîte ori făceau prima mişcare, le aruncam privirea mea de fiară sălbatică care le lovea cu groază inimile. Credeai c-aş lăsa pe altcineva înafara mea să se apropie de tine? Nimeni nu hotărăşte soarta Emmei mele, numai eu.

„Ce ciudăţenii spune," cugeta vag Emma, dar gîndul îi scăpă; se simţea atît de minunat, atît de încălzită şi îndrăgostită şi dorindu-l pe Brix, încît nici nu mai exista loc pentru altceva.

– Ce-ai fi făcut dacă erau într-adevăr animale sălbatice? întrebă ea curioasă.

– Le omoram, fireşte, rînji Brix. Nu puteam fi sigur că ţine doar să mă uit la ele.

– Nu, n-am vrut să zic că dacă ne atacau; adică, doar dac-ar fi fost acolo, şi le-am fi putut vedea.

– Probabil le-aş fi omorît oricum. Nu-i bine să-i laşi nimănui ocazia de-a te ataca primul.

– Nimănui?

– Şi la nimic. Animale. Ce-or fi, trebuie să ataci tu cel dintîi, înainte de-a te înghesui într-un colţ de unde nu mai poţi scăpa. Oricum, nu s-a întîmplat nimic, nimic cu animalele, cel puţin. Altele s-au întîmplat destule; a fost cea mai măreaţă noapte din croazieră. Mă bucur că nu te-ai uitat niciodată la ceas. Aproape o făcuseşi; chiar *a* trebuit să-ţi distrag atenţia de cîteva ori.

– Să mi-o distragi? Cînd? La restaurant? Adică ai ştiut... ai *ştiut* că vom întîrzia la vapor?

– Dacă-mi folosea la ceva. Haide, doar nu crezi c-aş face aşa ceva accidental, nu? Eu nu pierd vapoare, micuţa mea Emma. Eu nu pierd nimic.

– Plănuiseşi întreaga seară? Totul?

– Auzi, ia nu-mi vorbi tu mie aşa; nu prea sînt un

criminal, să ştii. Amîndoi am dorit-o, aşa că am făcut să se întîmple.

– Eu n-am dorit-o.

– Ba da, dar n-ai ştiut pînă nu ţi-am dat-o eu. Nu-i mare scofală; majoritatea femeilor nici nu ştiu ce vor cu adevărat. Au nevoie de bărbatul potrivit, ca să le-arate.

Rahat. Vocea lui Hannah, limpede şi tăioasă, străpunse gîndurile Emmei, pe care vinul le înceţoşase. *Bărbaţii le spun femeilor ce vor ei. Mai ţii minte cînd am vorbit despre asta?* Emma se agăţă de imaginea chipului ridat al bătrînei, şiret şi iubitor. Nu putea folosi limbajul lui Hannah; niciodată nu fusese capabilă să rostească acele cuvinte, dar avea altele, aproape la fel de potrivite.

– E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit în viaţa mea, spuse.

Ochii lui Brix se îngustară:

– Ţi-am spus să iei seama, Emma; cu mine nu vorbeşti aşa.

– Dar aşa este, se încăpăţînă ea, ţinîndu-se de imaginea lui Hannah, amintindu-şi suferinţa acesteia, şi puterea ei; clătină din cap, încercînd să-şi limpezească minţile. E ridiol. E o prostie. Bărbaţii nu le arată femeilor ce vor ele; bărbaţii le spun ce vor *bărbaţii* ca femeile să vrea, iar dacă ele nu le-o dau, atunci se poartă ca şi cum ar fi fost înşelaţi şi lipsiţi de ceea ce li se cuvine.

Chipul lui se întunecase.

– Cine ţi-a spus asta?

– Hannah. Dar sînt de aceeaşi părere. Nu trebuie să hotărăşti tu ce vreau, Brix; oamenii care se iubesc încearcă să afle ce vor şi apoi încearcă să-şi dăruiască acele lucruri.

Clătină din nou din cap.

– Nu sună bine. Vreau să spun, dacă ne iubim, eu aş afla ce vrei şi aş încerca să-ţi împlinesc dorinţa, iar tu ai face acelaşi lucru pentru mine. Asta înseamnă dragostea. Nu te-ai preface că avem o grămadă de timp cînd ştii că sînt îngrijorată că întîrziem la vapor. Şi nici n-ai scorni poveşti despre mama mea, fiindcă n-o cu-

noşti cu adevărat. Ea a fost cea care s-a despărţit de tatăl tău; nu el a părăsit-o. Ea i-a pus capăt.

– Aşa spun femeile întotdeuna. Şi ce altceva ţi-a mai spus prietena ta Hannah ce crezi că ar trebui să aud?

– Ea i-a pus capăt; ştiu că-i aşa. A cunoscut un alt bărbat.

– Fără glumă. Ce lovitură. Zău că asta i-ar da un motiv de meditaţie. Deci... îi luă el mîna, începînd să se joace cu degetele ei, la fel îi vei face şi tu credinciosului, loialului, reverenţiosului Brix? Mai întîi îi spui că e ridicol şi prost, după care îţi găseşti pe altcineva?

– Nu, fireşte că nu. Niciodată n-aş putea să fac una ca asta.

– Dar tocmai mi-ai spus că-s prost şi ridicol. Sau era ridicol şi prost?

– Iartă-mă.

Nu voise s-o spună, dar cuvintele îi scăpaseră fără voia ei. Hannah nu şi-ar fi cerut iertare, îşi zise Emma, fiindcă ceea ce spusese el era într-adevăr ridicol şi prostesc. Dorea însă ca expresia aceea întunecată de pe chipul lui să dispară; dorea să fie iarăşi glumeţ şi iubitor, aşa cum fusese în tot timpul cinei.

– Ei, tu eşti iubiţica mea, îi dădu Brix drumul la mînă şi-i mai turnă vin în pahar. Problema e că nu vorbeşti serios.

– Despre ce? întrebă Emma, nedumerită.

– Nu spui serios că nu m-ai părăsi pentru altul. Nu spui serios că îmi vei fi credincioasă toată viaţa. Nu spui serios că n-ai face nimic care să mă rănească.

Frazele cădeau ca nişte lovituri de ciocan, iar Emma se făcu mică sub ele.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Niciodată nu ţi-am făcut nici un rău, Brix, ştii bine. Te iubesc.

– Serios? Serios şi sincer? Ei, poate-ar trebui să vorbim puţintel despre asta.

Chelnerul sosi să ia farfuriile de la desert.

– Madame a terminat? o întrebă el pe Emma.

– Ce? ridică ea privirea. Da, am terminat.

– Două cafele, ceru Brix. şi două coniacuri.

– Brix, zău că nu vreau nici...

– Dar vreau eu. În fond, sărbătorim, nu? Sărbătorim Crăciunul. A, şi iubirea şi loialitatea Emmei. Nu trebuie să uităm de asta.

Emma se simţea ameţită. Pe tot parcursul mesei, Brix pendulase între o stare de spirit şi alta, iar acum se schimbase atît de complet – glasul lui, chipul, pînă şi poziţia în care şedea – încît parcă ar fi stat în faţa unui străin.

– Brix, te rog, nu face asta. Nu ştiu ce vrei.

– Vreau să ştiu de ce ţi-ai pus în cap să mă distrugi.

Se holbă la el neajutorată. Brix îi întoarse privirea, fără nici o expresie. Ospătarul reveni cu cafelele şi coniacurile, iar Brix ridică paharul, continuînd s-o privească. Părea perfect relaxat, dar ochii lui arătau ca şi cum s-ar fi uitat prin Emma, ca şi cum ea nici nu s-ar fi găsit acolo.

– Acum cîtva timp, începu el după un moment, ţi-am cerut să faci ceva pentru mine. Nu ceva greu, dar un lucru care pentru mine era important. Ţi-am cerut să păstrezi ceva pentru tine însăţi. Îmi spionaseşi prin birou şi ai citit două foi de hîrtie pe care n-aveai voie să le citeşti, iar eu ţi-am spus că pot avea de suferit dacă vorbeşti despre ele, iar tu mi-ai spus că nu vei vorbi. Am dreptate?

Aşteptă.

– *Am dreptate?*

– Da, dar...

– Da, dar ai vorbit. Exact? Dulcea, loiala, iubitoarea Emma s-a apucat şi-a făcut ceea ce promisese să nu facă. Exact? De fapt, exact asta ai spus adineaori, cînd ai povestit cum stăteai de vorbă cu cîinele tău. Corect? Îţi plăcea să-i vorbeşti fiindcă nu existau mulţi oameni în care să poţi avea încredere, despre care puteai fi absolut sigură că nu-ţi vor trăda secretele unei găşti întregi. Aşa ai spus, just? Aşa ai spus. La cîţi?

– Ce?

– La cîți le-ai spus?

Emma încercă să-și păstreze judecata limpede. Cum începuseră să vorbească despre referate? Nu vorbiseră despre companie, toată seara. Și ce legătură avea Toby cu asta?

– La cîți? repetă Brix, aplecîndu-se înainte. *Ți-am pus o întrebare.*

N-o putea amesteca pe Gina. nu acum; era prea furios. Nu putea nici măcar să susțină că era vorba de altcineva; îl mințise de prea multe ori.

– N-am spus, șopti; își drese vocea. N-am spus nimănui.

– Minți.

– Eram îngrijorată pentru tine; nu-mi vorbești despre munca ta, aproape deloc, dar eram îngrijorată pentru tine și...

– Nu-i destul. La dracu', cu cîți oameni ai vorbit? Umblă zvonurile prin tot laboratorul.

– Ba nu umblă nimic! Ai fi spus ceva, mai dinainte.

– Ei, zău că te pricepi la discuții deștepte, micuțo. Chiar azi am auzit, la petrecerea de Crăciun, cineva m-a întrebat despre amînarea lansării.

– Dar mi-ai spus că asta veți face. De ce să nu știe oamenii? Toată lumea ar trebui să știe.

– Ți-am spus că povestea asta poate să ne lezeze reputația dacă transpiră. Mai ții minte? N-am anunțat la televizor. Dar Emma, da. Lui Emma nu i-a păsat, nu-i așa? Micuței Emma nu-i pasă de firmă, sau de Brix...

– Ba mi-a păsat! Ba-mi pasă!

Emma știa că Brix vorbea fără sens, știa că ea avea dreptate, iar el răstălmăcea lucrurile; dar era nedumerită și începea să se alarmeze. Brix nu-i mai vorbise niciodată astfel. Tot ceea ce se întîmpla părea amenințător, ca și cum s-ar fi trîntit niște uși, ca și cum totul s-ar fi sfîrșit. Coborî privirea spre ceașca de cafea aburindă din fața ei, întrebîndu-se dacă avea s-o facă să se simtă mai bine sau mai rău. O luă și bău pe negîndite, opărindu-și limba. În ochi i se iviră lacrimi.

– Brix, eram atît de fericiți, tu erai atît de drăguț şi iubitor, de ce-mi faci asta?

– Fiindcă nu eşti prietena mea, răspunse el. Prietena mea e o fată pe care pot conta. Prietena mea e o fată care nu face niciodată ceva ce o rog să nu facă. Eu îmi apăr prietena de fiare sălbatice, iar ea mă apără de orice mi-ar putea pricinui vreun rău. Credeam că tu erai aia, dar m-am înşelat, nu-i aşa? Nu eşti nu, aşa-i?

– Ba da, şopti Emma. Ba da, sînt. Sînt. Sînt.

Zîmbetul lui Hannah şi vocea ei limpede dispăruseră; Emma era înfrigurată şi singură, iar Brix o îndepărta de el şi i se părea că avea să moară.

– Sînt prietena ta, Brix. Aş face orice pentru tine, niciodată nu ți-aş pricinui vreun rău, niciodată n-aş face ceva ce tu n-ai vrea să fac.

– Dar ai făcut.

– Ba nu, ți-am spus...

– Însă eu ştiu că ai mințit, mă minți şi acum şi minți tot timpul, şi nu urăsc nimic mai mult decît mincinoşii.

Capul Emmei se ridică:

– Nu mă urăşti, Brix. O spui numai ca să mă pedepseşti. Dar nu e aşa, nu cu adevărat; n-ai putea.

Se lupta să-şi limpezească gîndurile încețoşeate.

– Ai fost atît de minunat în tot timpul mesei, şi tot timpul ai ştiut asta, n-ai spus nimic, ai spus că sînt o fată specială, ai spus că sînt iubita ta, ai fost *iubitor*...

– Ei bine, m-am răzgîndit, replică el plat, privind-o ca şi cum nu s-ar fi cunoscut niciodată.

Emma scoase un țipăt şi se strecură de-a lungul banchetei, pentru a se ridica de la masă. Un chelner se apropie repede şi trase masa ca să se poată ridica.

– În jos pe scară, Madame, spuse acesta, îngrijorat de privirea ei deznădăjduită. Emma abia dacă-l văzu; se grăbi printre mese, printre chipurile curioase care se întorceau spre ea, spre o uşă din colțul salonului, şi dispăru pe-acolo.

Brix o privi îndepărtîndu-se. „Ce păcat," îşi spuse. „E fata cea mai extraordinară la înfățişare pe care am

avut-o vreodată. Şi cea mai dulce."

Ştia de cîtva timp că trebuia să se descotorosească de Emma. Alt mod nu avea de a fi sigur că îi închidea gura. Aşteptase deja mai mult decît ar fi trebuit, dar continua să amîne, fiindcă îl intrigau ochii aceia mari care se uitau la el de parc-ar fi fost Dumnezeu şi niciodată nu cunoscuse o fată care să-l aprindă aşa ca ea.

Dar ştiuse că trebuia s-o facă încă dinaintea petrecerii de Crăciun din acea după-amiază. Ştia al dracului de bine că-i vorbise cuiva despre referatele alea; că astfel ajunsese Len să-l întrebe despre zvonul cu amînarea lansării liniei PK-20.

Indiferent ce trăncănise Emma, nu fusese prea concret; în caz contrar, Len nu i-ar fi zis zvon. Brix reuşise să-l oprească pe loc, spunîndu-i că nu era decît cineva care întrecuse măsura cu punciul de Crăciun. Îi puteai face pe oameni să creadă orice, dacă slujba lor depindea de asta la fel cum depindea a lui Len de succesul liniei PK-20.

Aşa că deocamdată era în ordine, dar Emma era o armă cu capsa pusă şi Brix nu mai putea risca s-o lase să ajungă la Len sau la oricine altcineva, scăpînd fie şi accidental vreo vorbă, fiindcă un zvon n-are nevoie să fie repetat de mai mult de cîteva ori înainte de-a începe să sune ca un fapt real.

Fireşte, nimeni n-ar fi fost dispus să-l creadă, datorită primejduirii slujbelor, la fel ca în cazul lui Len. Şi întrucît compania era activată pentru lansarea din martie, probabil că nimeni nu le-ar fi acordat prea mare atenţie.

Tatăl lui, însă, da.

Avea să piardă încrederea tatălui său; niciodată n-avea să mai fie apropiat de el, aşa cum fusese în ultima vreme, cînd chiar începuse să creadă că Quentin avea încredere în el, depindea de el mai mult ca de oricare altul.

Toate acestea aveau să se ducă pe veci dacă tatăl lui afla că lăsase dosarul pe birou, să fie citit de Emma şi de oricine, făcînd să explodeze ceea ce fusese un secret

desăvîrşit, atît de desăvîrşit încît pînă şi Brix începuse să-l uite.

Însă mai era şi altceva. Treceau printr-o perioadă de criză pentru Quentin; Emma putea da totul în vileag – doar dacă Brix n-o oprea. Acum, cu-adevărat, chiar dacă tatăl său n-o ştia, depindea de Brix pentru viitorul firmei.

Brix avea să-şi salveze tatăl, să salveze compania, să fie păzitorul a ceea ce era important pentru Quentin: toate planurile sale de influenţă pe o scară mai mare. „Fără mine, totul s-ar destrăma. Fără mine, n-ar fi nimic. Numai eu exist între el şi catastrofă.".

Scoase din buzunar un pliculeţ şi îl deschise. Aplecîndu-se ca pentru a potrivi mai bine lumînările pe masă, ascunzînd cu trupul său paharul de coniac, răsturnă plicul deasupra. Privi pulberea palidă, fină ca praful, depunîndu-se pe suprafaţa lichidului chihlimbariu; cuprinse în palmă cupa paharului şi roti coniacul, ajutînd pulberea să se dizolve.

„Un adevărat chimist", îşi spuse el vesel; „se vede cu ochiul liber că tăticul e patron de laborator; s-o fi transmis prin gene."

Rămînînd aplecat, dintr-o singură mişcare lină, îşi împinse nepăsător paharul cu coniac în locul celui al Emmei, pe care-l trase spre el.

Cu piciorul paharului între degete, îl cuprinse în căuşul mîinii şi se rezemă de spătar, ridicîndu-l sub nas, desfătîndu-se cu aroma sa îmbătătoare.

„Greul a trecut", îşi zise. Pregătirile de bază fuseseră rezolvate din timp. Luase halcion-ul de la un prieten, aceeaşi varietate pe care o consuma Emma, şi îl pisase în laborator. Intenţionat venise mai repede s-o ia la cină, ştiind că avea s-o găsească îmbrăcîndu-se încă, îi scosese din poşetă sticluţa de halcion prescrisă şi-i deşertase conţinutul în buzunar, după care împinsese flaconul între lampă şi radiou, aproape ascunzîndu-l.

Erau slabe şanse ca Emma să-l zărească acolo, dar oamenii care căutau asemenea lucruri aveau să-l depisteze în cîteva secunde.

Nu mai era de făcut decît un singur pas; apoi, urma să aibă tot spatele acoperit. Iar pentru asta, avea nevoie de Emma.

Fata reveni, palidă dar mai sigură pe picioare. Încă odată, chelnerul îi trase masa să se aşeze la locul ei.

– Iartă-mă; n-am vrut să fac o scenă.

– Bea-ţi coniacul, apoi mergem, replică el.

– Nu-l vreau.

– Ai făcut destul tărăboi pe seara asta; bea-l. Am plănuit cina asta pentru amîndoi şi o vei consuma pînă la capăt.

– Brix, ştii că nu-mi place gustul...

– Emma.

Fata îl privi:

– De ce atît de important pentru tine să beau? Aş fi aceeaşi şi dacă n-aş bea. Tot bine ne-am simţi împreună şi am face dragoste şi... ne-am iubi.

– Habar n-ai tu ce e iubirea. Iubirea înseamnă să faci pe cineva fericit.

– Eu te fac fericit. Aşa mi-ai spus.

– M-ai făcut, dădu Brix din cap. M-ai făcut într-adevăr. Ai fost o fată drăguţă şi ne-am distrat bine, iar eu ţi-am găsit o slujbă. Poate-ai uitat de-asta. Fără mine, n-ai fi nimic; am fi avut o altă Fată Eiger. Cred c-ai uitat. Ai ajuns aşa de plină de tine încît ai uitat ce înseamnă dragostea, şi ce înseamnă încrederea; nu te interesa decît să fii în centrul atenţiei, să-i faci pe oameni să te creadă importantă. Cred că asta te-ajută să fii un bun model, dar mai mult ca sigur că face din tine o prietenă antipatică.

– Nu vreau să mă simt importantă! Brix, ţi-am spus...

– Nu ridica tonul. Iar apoi, cînd eu plănuiesc o masă specială – am pierdut o grămadă de timp gîndindu-mă la cina asta, la ce vom mînca şi ce vom bea, şi pentru tine am făcut-o, n-aş fi făcut-o pentru nimeni altcineva – tu şezi aci şi zici: „nu vreau“. Christoase, nu ştii nici măcar o iotă din iubire.

Emma îl privi un lung răstimp.

– Tu eşti cel care nu ştie o iotă din iubire, replică ea şi, luînd paharul, îl dădu pe gît.

Se sufocă, încercînd să-şi recapete respiraţia. Avea senzaţia că-i luaseră foc faţa şi gîtlejul. Ochii i se umplură de lacrimi, curgîndu-i pe obraji.

– Ce prostie ai făcut, comentă Brix.

– Nu, şopti fata. Nu vorbi.

Inspiră, cu un sunet şuierător.

– Ai distrus totul.

– Atunci, pleacă, spuse el fără intonaţie. Dacă nu-ţi place cum procedez eu, nu e nevoie să te-agăţi de mine. Oricum nu suport plînsetele.

Continuînd să şuiere, Emma îl privi cu ochi mari:

– Vrei să plec?

– Cum ai auzit. Christoase, mult îţi mai trebuie pînă pricepi. Hotelul e vizavi, nici chiar tu n-ai putea să te rătăceşti. Pleacă.

Există zeci de moduri de a iubi, dar singurul care nu se poate scuza este cel ce reprezintă un fals paravan pentru cruzime sau manipulare.

Continua încă să-l privească. Restaurantul dispăruse. Emma avea senzaţia că era singură pe o cîmpie întinsă şi stearpă, complet tăcută, cu un orizont pustiu întinzîndu-se la nesfîrşit în toate direcţiile.

– Ai ticluit totul, rosti ea, toată cina asta, ca să ne distrugi.

– Ai făcut-o tu mai-nainte, replică el nepăsător şi-şi luă paharul, privind pe lîngă ea.

Emma ezită, apoi se împinse pe banchetă, înainte ca ospătarul să ajungă la ea, şi o luă la fugă prin restaurant, încă mai şuierînd, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Alergă afară.

– Madame! strigă *maître d'*-ul. Mantoul dumneavoastră!

– Nu contează, nu contează, nu contează.

Traversă strada în goană. Şoferii o claxonară înjurînd, în timp ce ocolea printre maşini, pînă pe trotuarul opus. Tremura de frig în rochia subţire şi simţea lacrimile

ca nişte ţurţuri pe obraji.

Se împiedică pe tocurile înalte şi căzu într-un genunchi, iar o mînă o apucă de braţ, ajutînd-o să se ridice. Înălţă ochii spre chipul sever al unui portar de-al hotelului.

– N-aţi ştiut cînd să vă opriţi, nu-i aşa, domnişoară? Prea multă băutură, iar acum căutaţi moartea cu lumînarea.

– Da, răspunse Emma; se simţea ameţită şi, dintr-o dată, teribil de somnoroasă. Vă rog, dac-aş putea doar să ajung în camera mea...

– Locuţi la acest hotel? întrebă portarul, neîncrezător.

Fata dădu din cap:

– Zece... nu ştiu cît. Nu mai ţin minte...

Ţinînd-o de braţ, omul o tîrî pe jumătate în hol, pînă la recepţie.

– Întrebaţi-l pe el, îi spuse.

Emma încercă să se concentreze asupra recepţionerului.

– Emma Goddard. Nu mai ştiu camera...

Recepţionerul tastă nerăbdător pe keyboard-ul computerului.

– Zece-douăşunu, răspunse el rece, privind-o cu ochi duri. Aveţi cheia?

Dădu din cap, apoi îşi aminti că lăsase poşeta pe canapea.

– Nu. Iertaţi-mă, am... mi-am lăsat poşeta la... la restaurant.

Recepţionerul chemă un liftier şi-i dădu o cheie:

– Du-o sus.

– Ascultă, interveni portarul. Nu cred că-i beată, să ştii. Cred că e bolnavă.

– Du-o sus, repetă recepţionerul.

Liftierul o cuprinse cu un braţ şi o conduse spre ascensor.

– O să vă simţiţi mai bine în pat, spuse el; n-o făcea pentru prima oară şi ştia să vorbească pe un ton încurajator. Pun să vă trimită un ceai.

Emma clătină din cap. Îi era atît de somn încît abia mai putea vorbi.

– Am să dorm, doar. Mi-e... bine... Mulțu...

Cuvintele i se pierdură într-un oftat prelung și, în timp ce ușile liftului se deschideau, tînărul aruncă o scurtă privire în urmă, spre restaurantul de peste drum, întrebîndu-se de ce nu venise nimeni cu ea ca fie sigur că se ținea pe picioare, măcar pînă ajungea în cameră.

În restaurant, Brix își termină coniacul și porni cu pași mari spre ușă.

– O să-i treacă pînă mîine, spuse el, nimănui anume, dar șeful de sală îl auzi.

– Mantoul ei, monsieur, spuse acesta.

– Aha.

Uitase de mantou.

– Sigur, mai spuse el, după un moment. Mersi.

Lăsă o hîrtie de zece dolari pe tejgheaua garderobei și-i dădu un pol *maître d'*-ului:

– Îmi cer scuze că a făcut o asemenea scenă. Devin iraționale, înțelegi; cînd vor să se mărite, la altceva nici nu se mai pot gîndi. Chiar dacă persoana cealaltă nu vrea.

Șeful dădu din cap, glacial. Nu-l interesau problemele clienților, decît pe-ale acelora care veneau de cîteva ori pe săptămînă, luni în șir. Pe aceia îi asculta cu un interes plin de demnitate. Față de acest tînăr și domnișoara care-l însoțea, oricît era de frumoasă, nu simțea decît dispreț, fiindcă beau prea mult și se purtau cum nu se cuvine.

Îl văzu pe unul dintre chelneri apropiindu-se repede, cu ceva în mînă.

– Poșeta domnișoarei, spuse ospătarul. A lăsat-o pe banchetă.

– O iau eu.

Oftînd exasperat, o puse pe un raft, în garderobă. Mai tîrziu, cînd avea timp, urma să caute prin ea un nume sau o adresă, ca s-o înapoieze. Sau avea să vină fata să și-o ia. Lui îi era totuna.

„Boule," spuse Brix în sinea sa, ieşind din restaurant. Aşteptă un moment liber al traficului şi traversă strada, intrînd în hotel.

Se duse la recepţie:

– Prietena mea s-a întors la hotel? Emma Goddard.

– E în camera ei, răspunse recepţionerul. Părea... să nu se simtă bine.

– Era tulburată, replică Brix. Ştii, cînd vor să se mărite, la altceva nici nu se mai pot gîndi. Chiar dacă persoana cealaltă nu vrea.

Recepţionerul dădu scurt din cap. Optica sa asupra lumii era strică şi fără compromisuri.

Niciodată nu şi-ar fi abandonat prietena aşa cum făcuse individul ăsta, lăsînd-o s-o ia la fugă beată şi să cadă de pe picioare. Fireşte că el n-ar fi ieşit niciodată în lume cu o fată care-şi bea minţile, dar dacă una bea puţin mai mult la un moment dat, plîngea şi era nefericită, orice bărbat civilizat ar fi rămas lîngă ea, cel puţin pînă o aducea înapoi în cameră.

„Mare păcat că trebuie să primim asemenea oameni la noi în hotel," îşi mai spuse recepţionerul.

– Cheia, ceru Brix. Cincisprezece-zero-nouă.

– Noapte bună, domnule, îi ură recepţionerul, dîndu-i cheia.

Îl privi mergînd spre ascensor. Cel puţin, tipul lua camere separate; majoritatea n-o mai făceau. Puteai să-l respecţi pentru asta, dar nimic mai mult.

În lift, Brix vorbi despre frigul de afară, faţă de unul dintre străinii ce stăteau alături.

– Nu mă mir că nu simţiţi frigul, răspunse necunoscutul. Cu paltonul pe dumneavoastră şi încă unul pe braţ.

Pentru prima oară, Brix îşi dădu seama că ducea mantoul Emmei. Chicoti:

– Şi l-a lăsat în restaurant o prietenă de-a mea. I-l dau eu mîine. În seara asta nu mai are nevoie de el; e prea ocupată să doarmă după o cină foarte copioasă, în timpul căreia a şi băut foarte mult.

Străinul zîmbi stingherit. Brix avea ceva forţat şi ostil,

care-l deranja. Tăcu, la fel ca şi celelate două persoane din ascensor.

– Noapte bună, salută bine dispus Brix la etajul cincisprezece şi coti spre camera lui.

Avea să se uite la televizor cîteva ceasuri; era prea agitat ca să doarmă. Apoi, pe la şapte dimineaţa, o va suna pe Emma, ea nu va răspunde, el va anunţa recepţia, sau paza hotelului, sau pe cineva.

Cu cît putea implica mai mulţi oameni, cu atît mai bine. Uimitor, cît de uşor se putea face ceea ce era de făcut: simplu, de-a dreptul, şi deştept.

Ăsta era el, Brix Eiger. Deştept. Indispensabila mînă dreaptă a tatălui său.

CAPITOLUL 18

Casa lui Quentin era viu luminată: pe aleea pietruită din faţă ardeau felinare, lămpile erau aprinse pe verandă, de ambele părţi ale uşii albe, toate ochiurile de geam străluceau, ardeau din plin pînă şi luminile din curtea dosnică, scăldînd în raze vii copacii ce dominau casa.

– Petrec, murmură Alex, oprind maşina la bordură. Sau se teme să nu se apropie cineva pe furiş.

Claire parcă ar fi văzut casa pentru prima oară. Nu revenea într-un loc încărcat de amintiri, se gîndea la Emma şi, astfel, tot ce-i trecu prin minte privind clădirea fu înfăţişarea ei lustruită şi mulţumită de sine, domiciliul perfect pentru locatarul său, care putea călca prin familii răvăşite, relaţii între oameni distruse, poate chiar şi delicte penale, rămînînd neatins. Arăta ca un conac de altă dată, găzduind neamuri regale inferioare, un cămin mai ferit de capriciile sorţii decît al ei. *Dar noi nu sîntem ferite deloc. Nu putem cumpăra ceea ce-i trebuie acum Emmei; nu putem cumpăra nici măcar timpul necesar pentru a ajunge la ea.*

– Intraţi voi, spuse Gina, de pe bancheta din spate.

Eu nu v-aş fi de nici un ajutor.

– Sper să nu stăm mult, răspunse Alex, pornind împreună cu Claire spre uşa de la intrare, printre tufişurile înşirate ca nişte santinele bondoace păzind casa. Sună la uşă, dar cel dintîi pe care îl văzu Claire, cînd li se deschise, fu valetul.

– Doamnă Goddard! exclamă acesta, demonstrînd, prin mirarea sa, că fusese complet ştearsă de pe listele de musafiri ai lui Quentin. Domnul Eiger nu mi-a spus...

Îl văzu pe Alex, şi chipul i se umplu de nedumerire.

– Îmi pare atît de rău; nu vă aşteptam, nici pe dumneavoastră nici pe... altcineva.

– Nu rămînem, dorim doar să discutăm cîteva minute cu domnul Emma, răspunse Claire; intră în casă pe lîngă el, urmată îndeaproape de Alex. E în cabinet?

– Nu, Madame, în dormitor. Dacă aşteptaţi, am să-l anunţ...

– E-n regulă; cunosc drumul.

Fără nici o intenţie ironică, Claire înaintă prin hol ca la ea acasă, pe lîngă vazele cu flori de ghimir şi crini, prin dreptul uşii deschise a sufrageriei, unde întrezări un bufet opulent, apoi pe scara largă, spre camera lui Quentin. Uşa era întredeschisă şi, în timp ce ciocănea, se trase într-o parte, împreună cu Alex.

– Da, răspunse Quentin, deschizînd. Chipul îi încremeni. Claire nu-l văzuse niciodată luat atît de total prin surprindere.

– Îmi cer scuze că te deranjez, zise ea, vorbind repede pentru a preîntîmpina orice posibilă replică şi a-şi masca totodată propria uimire. Nu se aşteptase să o izbească atît de puternic impactul prezenţei lui, nici chiar acum, după săptămîni întregi de la despărţire. Nu-ţi răpim mult timp; trebuie să stăm de vorbă doar un minut. Încercăm să-i găsim pe Emma şi Brix. Emma a spus că avea programată o sesiune de fotografii în New York, dar nu ştim unde s-au cazat peste noapte şi...

– N-am nici cea mai vagă idee unde sînt.

Quentin era îmbrăcat cu pantalonii de smoking, că-

maşa şi un halat de mătase pe care i-l cumpărase Claire de ziua lui. O văzu aruncîndu-i o privire şi gura i se arcui scurt, amuzată. Apoi se uită direct la Alex.

– Alex Jarrell, întinse acesta mîna, dîndu-şi seama cît de ridicol era să se prezinte atît de oficial, dar Quentin i-o strînse.

– Romancierul?

Sprîncenele lui Alex se înălţară. Cumva, nu-i trecuse niciodată prin minte că omul pe care-l respinsese Claire îi cunoştea cărţile.

– Da, răspunse el.

– Iar cînd dai buzna în dormitorul unui străin, zici că faci cercetări pentru o carte nouă?

– Nu e un lucru pe care să-l scriu într-o carte, răspunse calm Alex. Mă aflu aici fiindcă m-a rugat Claire.

Quentin întoarse capul spre Claire.

– Ţi-era frică să vii singură?

– Aici nu mi-e frică de nimic, replică ea, cu vocea tăioasă. Sînt îngrijorată din pricina Emmei şi am venit să-ţi cerem ajutorul...

– Ce emoţionant. N-am nimic să-ţi spun.

Claire făcu cîţiva paşi nervoşi prin hol, spre cabinet, înţelegînd vag că dorea cu disperare să se îndepărteze de dormitorul lui.

– Nu vrem decît să te întrebăm.

– Nu ştiu nimic despre fiica ta.

Cu chipul întunecat de furie pentru că era nevoit s-o urmeze, trecu pe lîngă ea, în cabinet. Nu eu răspund de ea. Sun-o pe secretara lui Brix; ea-i ştie întotdeauna itinerariile.

– Am sunat-o. A spus că e pentru prima oară de cînd ţine minte să fi plecat fără să lase...

– Ei, o fi uitat. Am să vorbesc cu el despre asta; ştie el ce face.

Se oprise lîngă un glob pămîntesc mare, fixat într-un suport de mahon; îl împinse, privindu-l cum se rotea. Claire îl văzuse făcînd-o de sute de ori şi, un scurt moment, avu senzaţia că erau din nou împreună. O făcea

să se simtă de parcă s-ar fi rătăcit.

– Dacă s-au dus pentru o sesiune foto, poţi să-l cauţi mîine pe Hale.

– I-am telefonat, interveni Alex; stătea lîngă Claire şi, cînd vorbi, glasul lui o smulse din tentaculele amintirii şi ale prezenţei lui Quentin. Ne-a spus că Brix locuieşte uneori în apartamentul unui prieten şi ne gîndeam că poate ai numărul de telefon.

Quentin nu-l luă în seamă.

– Ţi-a spus: sun-o pe secretara lui Brix. Nu ţin urma prietenilor sau călătoriilor fiului meu. Ce naiba se-ntîmplă cu tine? Se duc tot timpul la New York şi sînt amîndoi adulţi. Propun să-i laşi în pace.

– Nu se poate! exclamă Claire. Quentin, te rog, trebuie să aflăm...

– Atunci află, pe ce căi vrei. Eu n-am cum să te-ajut.

– Ba ai putea, dacă o laşi pe Claire să termine fraza, spuse Alex. Vrei să spui că n-ai idee cine e prietenul lui Brix? Nu cred că nu l-ai putea suna la apartamentul acela dacă ai avea nevoie de el.

– Tu cine futu-ţi mama mă-tii te crezi? explodă Quentin. Cară-te dracului din casa mea. Acum! Ieşi afară! Dacă Claire vrea să vorbească cu mine, poate s-o facă şi singură. Tu nu eşti amestecat în povestea asta.

– Ba este, e şi el implicat, interveni Claire. Amîndoi sîntem îngrijoraţi pentru Emma. Quentin, ajută-ne, te rog!

Quentin se reculesese; glasul îi era controlat.

– Ai dat cu piciorul dreptului de a-mi cere ajutor.

– Dumnezeule, de ce te agăţi de setea asta de răzbunare? exclamă ea. Ar trebui să fii şi tu îngrijorat din cauza lui Brix.

Chipul lui Quentin deveni atent.

– Ce-nseamnă asta?

– Îi poate face un rău Emmei! Iar dacă-i face, va fi...

– Vreun rău? Ce naiba vrei să spui?

– Poate, dacă se înfurie. O, Doamne, pierdem atîta timp... Ascultă, credem că ar putea fi supărat pe ea. Nu ştim sigur, dar s-ar putea să fie furios, alarmat, iar dacă

este, Emma ar putea fi în pericol.

– Nu-i în nici un pericol; n-a fost niciodată, şi-o ştii foarte bine. Ai lăsat-o să umble creanga prin toată ţara cu el, fără o vorbă, în timp ce tu erai în patul meu. Dacă-ţi închipui că am de gînd să ascult istericalele...

Alex făcu un pas înainte, dînd să spună ceva, dar Claire îi puse mîna pe braţ. Dacă Quentin era atît de grosolan încît să aducă vorba despre pat, trebuia s-o înghită; cu asta, Alex n-avea cum s-o ajute.

– A mai făcut-o şi înainte, îi spuse ea lui Quentin. Ştii că aşa e. Studentul acela din colegiu; cel care a paralizat...

– Nu s-a întîmplat niciodată aşa ceva, o privi el, fierbînd. Ţi-am spus povestea. S-a terminat şi îngropat demult. Brix nu era implicat.

– Lorraine a spus că da. A spus că...

– Lorraine e o curvă tîmpită care n-are ce să facă cu viaţa ei inutilă decît să îndruge gogoşi. Ţi-am spus să n-o asculţi.

– Dacă s-a înşelat, atunci nu avem nici un motiv de îngrijorare, spuse Alex. O vom găsi pe Emma nevătămată. Dar acum ştii de ce sîntem alarmaţi şi încă mai aşteptăm. Spune-ne cum s-o găsim.

– De ce s-ar teme Brix? o întrebă Quentin pe Claire. Sau să fie furios?

– Poate că nu e, răspunse ea evaziv, nevrînd să-i spună lui Quentin ce făcuse Emma. Poate nu e absolut nimic în neregulă. Vreau doar să mă asigur că Emma e bine. Te rog, Quentin, te rog dă-ne numărul apartamentului.

– Brix are cusururile lui, spuse Quentin, privind-o fără expresie. Unul dintre ele e slăbiciunea pentru fete dependente şi fără experienţă. Dar n-ar face nimic prin care ar risca să-i piardă bunăvoinţa. Îl cunosc. Nu i-ar face nici un rău. Spune-mi de ce crezi că ar putea fi speriat.

– Nu pot. Nu ştiu destul. Quentin, pentru numele lui Dumnezeu, te rog...

– De ce mama dracului e speriat? mugi Quentin. N-ai să scoţi nimic de la mine – nimic! – dacă nu-mi spui...

– Crede că Emma a aflat ceva despre primele teste cu PK-20-ul, răspunse Alex.

Chipul lui Quentin se albi. De astă dată, privi direct la Alex:

– Tu de unde naiba ştii despre PK-20?

– Nu ştiu nimic. Ştiu că Emma a auzit vorbindu-se multe în timpul şedinţelor foto la *Eiger Labs* şi credem că Brix e îngrijorat din cauza a ceea ce-a putut auzi.

– Nu era nimic de auzit.

Se întoarse spre Claire:

– *Nu era nimic de auzit!* Pe-asta de unde-ai scos-o?

– N-am scos-o de nicăieri. Nu ştim ce-o fi putut auzi Emma...

– Asta-i o capcană ca să mă distrugeţi. Tu şi femeia aia, laboranta; mi-ai întins o cursă, aşa-i? I-am dat un post şi a stat cîteva luni, apoi a demisionat. Era spioana ta. Nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

– Nu, nu era nici o spioană. Nu vreau să te distrug, Quentin; n-am trimis-o pe Gina să spioneze; Dumnezeule, cum te poţi gîndi la aşa ceva?

Era uluită. Întotdeauna o dominase; acum, părea să se fi făcut mai mic, cu glasul mai puţin puternic, cu chipul nu tot atît de ferm. „E foarte alarmat," îşi spuse Claire, gînd care o făcu să se teamă şi mai mult, fiindcă însemna că descoperirea Emmei era adevărată, gravă şi ameninţătoare.

– Nu putem să mai lungim vorba; trebuie să-i găsim...

Dar chipul lui Quentin devenise de piatră, şi încercă să-l facă s-o asculte.

– În tot timpul cît a lucrat pentru tine, Gina n-a vorbit niciodată despre munca ei. Dar Emma... Emma e posibil să fi auzit... sau văzut cumva... să fi fost implicată...

Dibuia, căutînd să găsească o cale de a spune atîta cît să-l satisfacă fără a trăda cele văzute de Emma şi cît de mult ştiau.

– S-a auzit cîte ceva, interveni calm Alex, parcă de-

pănînd o poveste şi depănînd-o într-un fel care, chiar dacă escamota adevărul, să-l țină pe Quentin destul de calm pentru a-i ajuta. S-a vorbit despre unele probleme cu testele de început ale produselor PK-20. Cineva pe nume Kurt a vorbit despre asta, mai demult, a spus că-l anunțase şi pe Brix, iar Emma a auzit într-o zi cînd era în biroul lui Brix. Probabil ai rezolvat problemele; nu ştim nimic despre asta, dar dacă ai programat o dată de expediție, înseamnă că eşti mulțumit de rezultate. Noi ne temem că Brix poate fi îngrijorat pentru responsabilitatea lui față de produs şi că zvonul despre probleme i-ar putea compromite succesul, sau modul cum s-a descurcat, chiar dacă problemele au fost corectate, probabil, demult. Dar întrucît Emma pare să fi auzit despre ele, s-ar putea să creadă despre ea că reprezintă o amenințare la adresa lui. Sîntem preocupați de soarta Emmei şi trebuie s-o găsim, iar dacă ai avea un strop de bun simț, ne-ai ajuta, în loc să tărăgănezi discuția asta chinuitoare. Pe Claire o chinuieşte şi ne întîrzie sosirea la New York, pentru a afla într-un fel sau altul dacă am avut ori nu dreptate.

Quentin era încruntat. Liniştea se prelungea.

– Dacă e prietenul la care mă gîndesc eu, spuse el într-un tîrziu, a vîndut apartamentul acum cîteva luni. Probabil că stau la un hotel. Nu ştiu la care, dar lui Brix îi place la *Regency*, la *Helmsley Palace* şi la *Intercontinental*. Cînd ajungeți acolo, poți să-i spui fie-tii că de-acum încolo vom folosi alt model. Pe cineva care să nu ne creeze dificultăți.

– Trebuie să dau un telefon, spuse Claire şi, mergînd la birou, formă numărul. Quentin ieşi fără o singură privire în urmă. Alex rămase cu Claire, cuprinzînd-o cu un braț, în timp ce ea suna la hoteluri în ordinea indicată de Quentin. Nu exista nici o Emma Goddard sau Brix Eiger la *Regency* ori la *Helmsley Palace*. Dar erau amîndoi înregistrați, în camere separate, la *Intercontinental*.

Cînd centralista îi sună, în nici una dintre camere nu răspunse nimeni.

– Să mergem, o chemă Alex şi o luară amîndoi la fugă pe scări, pe lîngă valetul şi chelnerii care pregăteau petrecerea, pînă afară, la maşina lui Alex. Nu-l văzuseră pe Quentin în drumul spre ieşire. „Gata, gata," îşi spunea Claire. „Gata cu Quentin şi, Doamne rogu-te, după seara asta, gata şi cu Brix."

– Unde-s? întrebă Gina.

– La *Intercontinental*, răspunse Claire, întorcîndu-se spre Alex, care ieşea în marşarier de pe alee. Unde e?

– Patruşopt cu Lexington, îi zîmbi el. Nu va dura mult. Probabil iau masa şi ajungem înaintea lor la hotel. Îi vom aştepta în lobby, toţi trei, aşezaţi pe scaune, cu spatele drept şi chipul sever, precum cele trei Parce, privindu-i drept în ochi cînd vor intra.

Claire îşi închipui scena. Surîse.

– Sînt înregistraţi sub numele lui Brix? întrebă Gina.

– Stau în camere separate, răspunse Claire.

– Cum? se aplecă Gina spre ea. De ce?

– Nu ştiu. Poate aşa or călători întotdeauna; n-am întrebat niciodată.

– Nu călătoresc aşa, mi-a spus Emma.

Gina tăcu un moment.

– Sună ca şi cum fi vrut să aibă o cale de-a dovedi că a fost undeva...

Se întrerupse brusc.

– Poate greşesc. În toate privinţele.

– Sper că greşeşti, replică Alex, accelerînd, în timp ce ieşeau din Darien.

Liftierul şi-o rezemă pe Emma pe un braţ în timp ce deschidea uşa camerei.

– Înăuntru, zise el voios, şi o aşeză într-unul din fotoliile de lîngă fereastră, proptindu-i capul pe colţul spătarului. Vrei să te-ajut să te dezbraci?

– Nu... bine... murmură Emma. Pat...

– Ca şi sigur. Ia, stai aşa.

Îngenunche şi-i scoase pantofii negri cu tocuri-cui,

mîinile sale zăbovind pe picioarele suple, reci ca gheața în ciorapii de mătase. Degetele i se încovoiară împrejurul gleznelor, urcînd de-a lungul gambelor lungi şi elegante. Emma bîigui ceva, iar omul îşi retrase mîna. O cuprinse cu un braț, ridicînd-o din fotoliu, şi o depuse pe pat. Apoi îi privi rochia imaculată, mototolită în jur, şi o ridică din nou, pentru a trage plapuma. Culcînd-o pe spate, o înveli pînă sub bărbie. Avea ochii închişi.

– O să te simți bine, spuse el nesigur. Doar c-ai băut prea mult din... ce-o fi fost.

Se retrase de lîngă pat.

– Somn uşor.

Întinse mîna să stingă lampa de pe noptieră şi văzu sticluța goală, aproape ascunsă în spatele ei. Vru s-o ia, apoi îşi îndepărtă mîna. „Nu mă priveşte", îşi spuse. Stinse lumina şi ieşi, închizînd uşa după el.

Emma auzi uşa trîntindu-se. *Cine-i acolo? A intrat cineva?* Simțea greutatea plăpumii, dar încă îi era frig. Toată făptura îi era chinuită de dorința de-a fi îmbrățişată. *Mămico, mi-e rău.* Crîmpeie de chipuri şi trupuri, cuvinte izolate, i se rostogoleau prin minte; văzu zîmbetul lui Hannah dar nu şi restul imaginii ei, şi o auzi spunînd „păsat" şi „pizza". „Ce ciudat," îşi spuse, „de ce vorbeşte Hannah despre păsat şi pizza?" Văzu picioarele Ginei mergînd prin grajdul lui Roz spre boxele cailor; văzu unul dintre ochii Simonei privind-o în timp ce încerca o rochie nouă; văzu chelia lui Hale Yaeger lucind sub reflectoare în timpul unei şedințe foto şi rînjetul lui Tod Tallent cînd zicea „Drăguț, drăguț". Toți erau acolo în acelaşi timp, apropiindu-se şi depărtîndu-se, mărindu-se şi micşorîndu-se, dînd tîrcoale prin fața ei şi de jur împrejur. Glasurile şi culorile învîrtejite o amețeau – păreau atît de puternice – şi-i venea să verse, dar nu se putea mişca. Văzu ochii mamei sale, speriați de ceva. *Mi-e aşa de rău, mămico.*

– Coniac, ceru Brix; se auzise atît de clar, încît crezu că era lîngă ea şi se chirci în sinea ei căci se temea să n-o lovească. *Te iubesc, Brix. Nu, nu e adevărat. Te-am*

iubit odată, dar tu ai distrus totul. O, Brix, de ce-ai distrus totul?

– Călărie, spuse Roz, iar Emma se văzu pe calul ei favorit, zburînd peste ferma lui Roz, dar imediat calul se ciocni de casa ei, de frumoasa lor casă nouă din Wilton, dînd peste Hannah, doborînd-o – *Hannah, nu muri* – şi trecu peste Toby – o, *Toby, iartă-mă, iartă-mă, tocmai cînd te întorseseşi la mine* – şi năvăli în dormitorul Emmei, iar ea căzu, şi tot căzu, şi căzu în zăpadă şi gheaţă. Îi era atît de frig, dîrdîia, îşi auzea propriul dîrdîit şi i se părea că totul înlăuntrul ei avea să se spargă sub forţa tremurului; văzu o bucată enormă dintr-un gheţar rupîndu-se şi căzînd în apa rece cu un plescăit tunător, stropi reci ca gheaţa profilaţi pe cerul albastru ca şi cum întreaga lume s-ar fi prefăcut în gheaţă şi simţi mîna mamei ei pe frunte şi-şi auzi mama spunînd „Emma" ca şi cum ar fi chemat-o.

Sînt aici, mămico. Aicea sînt. Sînt aici, sînt aici. Era o fetiţă, atît de mică încît mama sa trebuia s-o ridice în braţe pe canapea; se ghemui în poala ei, ronţăind o prăjitură cu ovăz şi ascultîndu-şi mama cum îi citea dintr-o carte, cu vocea ca o muzică, frumoasă şi caldă, făcînd ca povestea să pară reală. Mama ei o sărută pe obraz, pe frunte şi în creştetul capului, o strînse cu putere, dar apoi, deodată, nu mai putu vedea cartea, nici pe mama; totul era cufundat în întuneric. Toată camera era întunecată, şi se întrebă cum putea citi mama sa fără lumină, cum putea să vadă, era atît de întuneric, dar mama nu citea fiindcă vocea i se oprise, şi atunci Emma nu mai simţi braţele mamei, nu mai simţea nimic, era singură-singurică şi-i era atît de frig, îi era frig în adîncul ei şi prin toată fiinţa, în gît şi-n stomac şi pînă şi-n ochi. Şi-i era greu să respire, se chinuia să respire fiindcă-i era atît de frig şi era slăbită şi cu fiecare respiraţie părea să împingă un munte care-i apăsa pieptul, iar apoi o cuprinse o senzaţie de spaimă, căci ştia că murea – *nu se poate să mor, nu-s decît o fetiţă* – dar cînd încercă să respire, muntele continuă s-o apese ca

şi cum ar fi fost deja îngropată adînc în pămînt şi o durea tot trupul, peste tot; îi era frig şi o durea şi avea să moară.

În cameră răsună un zgomot puternic, tot mai tare şi mai tare, un scrîşnet lent cu pauze prelungi, iar Hannah spuse:

– Tu eşti, Emma, tu eşti, respiră, respiră mereu, Emma, împinge mereu, nu te opri, nu te opri.

Înapoia ochilor i se învolburau culori roşii, galbene şi albastre, atît de strălucitoare încît o dureau, apoi dispărură şi se lăsă din nou întunecimea, şi se simţi cufundîndu-se tot mai adînc în frig, şi-şi spuse: „N-am ce face, nu pot face nimic, iertaţi-mă, iartă-mă, mămico, iartă-mă, Hannah, nu mai pot continua, nu pot, nu pot." Şi atunci văzu ochii mamei şi-i auzi vocea, iar mama ei spuse:

– Dragoste.

– Camera zece-douăşunu, spuse recepţionerul, privindu-i curios pe Claire şi Alex, o pereche reuşită, respectabilă, rafinată, şi pe prietena lor, care stătea puţin mai într-o parte, arătoasă, nu frumoasă, dar o adevărată doamnă; şi veniseră după o fetişcană care se îmbătase criţă; le dădu cheia. A dus-o liftierul sus.

– De ce? întrebă Alex.

– Nu era într-o formă prea bună. Băuse mult.

– Ea nu bea, spuse Claire şi toţi trei o luară la goană prin hol, spre lifturi, împingîndu-se în faţa celorlalţi care aşteptau. Nu bea mai deloc; niciodată nu i-a plăcut.

– Ba bea multişor, preciză Gina. Şi lua halcion.

– Ce? se întoarse Alex spre ea. De cînd ştii asta?

– De azi după-amiază, răspunse Gina pe ton defensiv. Îl lua ca să doarmă. Nu dormea prea bine.

– Şi mie mi-a spus, zise Claire. Dar n-a menţionat niciodată...

Uşa ascensorului se deschise la etajul zece. Claire alergă înaintea lor pe culoar pînă la o-mie-douăzeci-şi-unu şi puse instinctiv mîna pe clanţă.

– Lasă-mă pe mine, interveni Alex. Bătu o dată, tare,

apoi descuie uşa. Odaia era întunecată şi tăcută, auzindu-se doar un scrîşnet cumplit, încet. Gina găsi un comutator şi aprinse lampa de deasupra patului, aruncînd un con de lumină galbenă drept în jos, peste Emma.

Zăcea în mijlocul patului, acoperită pînă la bărbie, cu toată culoarea scursă din obraji. Horcăielile răsunau din gura ei deschisă: respiraţii prelungi, chinuite, cu tăceri de moarte între ele. Scoţînd un ţipăt, Claire se aruncă peste pat, cuprinzîndu-şi fiica în braţe, cu tot cu plapumă şi pernă.

– Emma, am venit. Emma, Emma, sîntem aici, te iubim, te rog deschide ochii, te rog, Emma. O, Doamne, Emma, te rog, te rog, te iubim...

Gina se aşeză de cealaltă parte a fetei. Îi găsi pe sub plapumă o mînă şi o frecă între palme.

– E atît de rece. Dumnezeule, ce rece e!

Alex era la telefon.

– Avem nevoie de o ambulanţă. Este o fată grav bolnavă, la o mie douăşunu. Acum!

În timp ce închidea, văzu un flacon vîrît între veioză şi aparatul de radio. Îl luă. Avea scris pe etichetă numele Emmei şi cuvîntul halcion, şi era gol.

– Emma, o implora Claire, trebuie să mă auzi. Deschide ochii, sau doar dă din cap... Te rog, Emma, te rog trezeşte-te.

– Poate dacă am pălmui-o... propuse Gina.

– Nu pot, zise Claire, cu obrazul lipit de al fetei.

Alex se aplecă peste pat:

– Nu cred c-ar ajuta-o.

Ambulanţa ajunse în cîteva minute şi interveniră sanitarii, ignorîndu-i pe Claire, Alex şi Gina.

– Mai bine o luaţi şi pe-asta, le dădu Alex sticluţa goală. Dacă ştiţi ce-a ingerat...

– Exact, răspunse infirmierul. Mersi. Puştii ăştia afurisiţi... mai murmură el, pentru sine.

– Eu merg cu Emma, spuse Claire şi porni pe lîngă targă, ţinînd mîna inertă a fiicei sale. De cealaltă parte, un sanitar ţinea ridicată o sticlă, din care cobora un tub

cu ac intravenos pînă într-o venă de pe dosul celeilalte mîini; nasul şi gura îi erau ascunse sub o mască de oxigen.

– La ce spital? întrebă Claire.

– La *Roosevelt*, răspunse omul, controlînd scurgerea lichidului din sticlă prin furtun.

– Ne vedem acolo, îi zise Alex lui Claire. O sărută pe frunte şi-i strînse umerii cu braţul pe cînd luau un lift de serviciu şi străbăteau un culoar pînă în spatele hotelului; întări un moment strînsoarea. Se găseşte multă dragoste pe-aici şi, dacă ajută la ceva...

Claire dădu din cap:

– Ştiu. Ştiu că e. Îţi mulţumesc.

Atinse mîna lui Alex, apoi porni pe lîngă Emma, încercînd să-i oprească legănările capului, în timp ce ieşeau pe o uşă dosnică spre ambulanţă.

La ora şapte fix dimineaţă, Brix telefonă la camera Emmei. Lăsă telefonul să sune de vreo duzină de ori, apoi, cu glasul îngrijorat şi neliniştit, sună la recepţie şi vorbi cu administratorul adjunct.

– Aici Brix Eiger, camera cinşpe-zero-nouă. Sînt îngrijorat din cauza prietenei mele, Emma Goddard, de la zece-douăşunu; nu răspunde la telefon şi mă tem să nu fie bolnavă. Cred că ar trebui să se ducă cineva acolo să vadă ce e.

– Nu este în hotel, domnule Eiger. A...

– Ce? Cum să nu fie, idioţilor; doar n-a putut să...

Se întrerupse.

– Nu era în situaţia de a pleca nicăieri aseară; de asta sînt îngrijorat pentru ea.

– A fost dusă cu salvarea la spital; îi era foarte rău. Au sosit părinţii ei; noroc că au ajuns aici la timp.

Brix rămase încremenit pe scaunul biroului. Salvare. Spital. Părinţii ei. Ăia cine naiba mai erau? N-avea decît mamă; cum să poată avea părinţi? Şi de ce veniseră s-o caute? De unde ştiuseră unde să vină?

– Domnule Eiger?

Salvare. *Spital*. Brix se însufleţi:

– E bine? Vreau să zic, trăieşte?

– Nu ştim, domnule Eiger. A fost dusă la spitalul *Roosevelt*.

Deodată, pe Brix îl cuprinseră valuri de spaimă; simţea că se îneca. Se întîmpla ceva şi nu ştia ce, nici din cauza cui, sau în ce scop, şi cum avea să se sfîrşească. Toate păreau să-i scape de sub control. Aseară, pusese totul la punct; fusese stăpîn pe situaţie. Acum nu mai ştia nimic, nu ştia nici măcar cum să afle ceva pentru a-şi da seama ce să facă în continuare.

Spital. În spitale medicii pompau stomacele oamenilor. Aveau să afle că luase o supradoză de halcion. Dar asta nu însemna nimic; aşa plănuise din capul locului; din acest motiv lăsase flaconul gol la capul patului. Aveau să creadă că încercase să se sinucidă. El scăpa basma curată.

Administratorul adjunct îl întreba ceva. Brix închise telefonul. Avea să scape basma curată, cu excepţia faptului că Emma rămînea în viaţă. Iar ea ştia că nu luase nici un halcion în seara aceea. Dacă-şi mai amintea. Dacă o credea cineva.

Mama ei avea s-o creadă.

Şi tatăl lui putea s-o creadă. Dacă da, avea să ştie că Brix o pizdise. Iarăşi.

Îi venea rău de la stomac şi se încovoie, cu capul în mîini. Totul fusese atît de limpede în seara trecută, atît de clar şi simplu. Era aşa de slabă de minte; ştia întotdeauna cum s-o facă să reacţioneze aşa cum dorea el. Ea o numea iubire, dar Brix ştia că era slăbiciune.

„Trebuie să-l sun," îşi spuse. „Sau, poate, nu. Pînă nu află." Dacă Emma moare, nu va trebui să spună nimic; se va fi ocupat el de ea înainte de-a fi vorbit cu cineva; toate problemele aveau să fie rezolvate.

Se întrebă la ce oră o găsiseră. Bănuia că halcionul acţiona foarte rapid în organism, dar nu era sigur. Şi nu avea pe nimeni pe care să-l întrebe.

La spital nu putea verifica: nu putea să intre acolo şi

să se trezească față-n față cu mama Emmei și Dumnezeu știe cine mai era cu ea; nu putea întreba un medic despre halcion, fiindcă s-ar fi ținut minte.

Nu putea face nimic dracului, decît să se ducă acasă și să aștepte.

„Ba nu," își spuse. „Prietena mea avea azi o ședință foto, și e bolnavă. Trebuie să-l sun pe Hale și să-i spun că nu va veni.

Dar el va întreba cum se simte și va trebui să-i răspund că nu știu.

Va întreba unde e și dacă-i spun că e la spital, o să întrebe dacă sînt și eu acolo lîngă ea, și va trebui să-i răspund că nu.

Poate va dori s-o viziteze la spital."

Iar dacă nu murea, trebuia să-și sune tatăl și să-i spună... ceva. Să-i spună că încercase, să-i spună că pusese totul la cale dar intervenise ceva, să-i spună că o pizdise. Iarăși.

La toți dracii! Tremurînd de nervi, bîjbîi la cifrul servietei și, cînd se deschise, scoase o cutiuță cu înfățișare inofensivă în care-și ținea rezerva de cocaină.

– Trebuie să mă gîndesc pe îndelete, murmură el în camera tăcută și aspiră praful adînc, feroce.

Se rășchiră în scaun, privind în gol spre fereastră. Minutele treceau. *Dacă nu murea, trebuia să-și sune tatăl și să-i spună... ceva.*

Christoase! izbucni și se ridică, privind înnebunit prin încăpere ca un animal în căutarea unei ascunzători.

Coca nu-l ajutase; nu se schimbase nimic. „N-a fost de-ajuns," își spuse; „ar trebui să știu de-acum cît trebuie..."

Mai presără puțină și se aplecă peste masă s-o prizeze, simțind gîdilatul inițial în fundul gîtlejului. Acum, putea *să se gîndească; să le lămurească.*

Să-i spună că o pizdise. Iarăși.

Cu un urlet prelung, Brix se cocoșă.

Nimic nu-i folosea. Îi vîjîia capul, dar tot nu știa ce să facă. *Du-te acasă.* Nu putea. Tot ce putea face era să

stea în aşteptare, iar la aşteptări nu se pricepea deloc. În alte momente, ca atunci la colegiu, îşi chemase tatăl, dar acum n-o putea face, nu înainte de-a şti ce se întîmpla. N-avea pe nimeni căruia să-i poată telefona, nimic de făcut. Cocoşat în continuare, porni prin odaie. Nimic, nimeni, nimeni.

Nu mai suporta. Trebuia să se mişte, trebuia să gîndească. Îşi înhăţă haina şi ieşi. „O plimbare", îşi spuse. „Poate o cafea. Aha... să n-o uit pe-asta."

Înhăţă cutiuţa cu cocaină şi şi-o strecură în buzunarul interior al vestonului sport. „Încă puţină, şi puţin timp, şi mă voi gîndi la ceva. Totul o să se rezolve; destul de curînd, voi şti ce să fac şi totul va fi în ordine."

– Cafea, spuse Gina, întinzînd ceştile aburinde în faţa lui Claire şi a lui Alex. Şi gogoşi. Probabil departe de-a fi cele mai bune din lume, dar cred că e timpul să mîncăm.

– Ai sunat-o pe Hannah? întrebă Claire.

– E pe drum.

Se aşeză lîngă ei, suflîndu-şi în cafea şi privind orbeşte spre teancul de reviste giorsuite pe care nu le citea nimeni. Era şapte şi-un sfert dimineaţă şi, dincolo de uşa sălii de aşteptare, spitalul forfotea de schimbarea turelor şi sosirea doctorilor la vizită. Toată lumea umbla cu hotărîre pe coridoarele albe, toţi aveau sarcini, programe şi ţeluri de îndeplinit. Toţi, mai puţin cei din sala de aşteptare, grupuri prea retrase în propriile lor temeri pentru a mai sta de vorbă. Într-o parte, pe o canapea albastră de piele, Alex, Claire şi Gina şedeau aşa cum stătuseră toată noaptea, cu excepţia incursiunilor la reanimare, pentru a afla veşti despre Emma, orice fel de veşti. Dar nu primiseră nici una.

– Ne străduim, spuneau de fiecare dată surorile; o rosteau cu voce blîndă, dar absentă; se gîndeau la pacienţii lor, iar Claire, Alex sau Gina, oriunde se duceau, reveneau în sala de aşteptare, cu covorul ei albastru liniştitor şi pereţii albaştri, şi un televizor pe care nu-l

deschidea nimeni, şi reviste pe care nimeni nu le citea, şi un filodendron în colţ, coborîndu-şi frunzele în formă de inimă peste o măsuţă rotundă.

– De ce-a făcut-o? întrebă Gina, cum făcuse de zece ori în timpul acelei lungi nopţi. De ce-a vrut să se omoare?

– N-a făcut-o ea, repetă Claire; nu şovăise în convingerea ei, toată noaptea. Nu cred că Emma s-ar fi sinucis vreodată. Iubea prea mult viaţa. A fost un accident; a luat ceva şi a avut o reacţie proastă. O să-ţi spună ea, cînd se va... cînd se va trezi.

– Cine i-a prescris halcionul? o întrebă Alex pe Gina.

– Un doctor, cunoscut de-al lui Brix.

– Nu-i ştii numele? La naiba, trebuia să fi citit eticheta înainte de a-i da sticla aia infirmierului.

– A pomenit numele, dar nu cred că-l... se încruntă Gina. Ceva ciudat, ceva ca un cuvînt arăbesc... Saracen! exclamă ea triumfătoare. Cred că-i în Greenwich.

– Mă-ntorc imediat, spuse Alex şi se duse la un telefon public de pe culoar. Era atît de încordat încît păşea ţeapăn, şi-l durea ceafa. Simţea chinul lui Claire şi i se părea cel mai cumplit gen de tortură, fiindcă nu puteau face nimic. Nu se asemăna cu suferinţa de la moartea soţiei lui; atunci ştiuse că trebuia s-o accepte, să se împace cu situaţia şi, într-un fel, s-o depăşească. Dar acum nu aveau ce accepta; nu puteau decît să se roage şi să aştepte, şi să se ajute unul pe altul de-a lungul ceasurilor lungi.

Dar, în timp ce ridica receptorul telefonului, privindu-le absent pe surori în oficiul lor, ocupate cu munca de spital, Alex ştiu că, preluînd suferinţa ei, făcuse cel puţin pasul final de a se smulge din carcera propriei lui mînii şi singurătăţi, care-l făcuse atîta timp să se simtă retezat de toţi ceilalţi. Devenise absorbit de vieţile altora, temerile altora, alte feluri de durere. Învăţase să iubească şi, astfel, să trăiască din nou.

Acum putea să scrie. Nu se mai temea de emoţiile pe care le putea isca în procesul creaţiei, aşa că putea să

creeze liber. Şi întrucît nu-i mai era teamă să simtă dragostea, suferinţa şi frica, putea fi din nou îndrăgostit, şi soţ al lui Claire, şi un tată adevărat pentru David. Şi pentru Emma, îşi spuse, rugîndu-se apoi în sinea sa: „Doamne, te rog, Doamne, te rog, fă ca Emma să trăiască. Fie ca această nouă familie să aibă şansa de a iubi şi de a prospera."

Între timp, trebuia să facă ceva cu tensiunea dinlăuntrul lui, şi făcu ceea ce făcea întotdeauna cînd îl propulsa durerea: începu să cerceteze. Căută urma doctorului Saracen, telefonîndu-i acasă, la cabinet şi în sfîrşit la spitalul *Greenwich*, unde centralista îi făcu legătura şi, peste cîteva monente, medicul răspunse.

Alex încercă să exprime totul în cîteva fraze.

– Mă numesc Alex Jarrell; sînt prieten cu mama unei paciente de-a dumneavoastră, Emma Goddard. Cu ea sînt acum; este în spitalul *Roosevelt* din New York; a luat o supradoză de halcion...

– Supradoză! exclamă doctorul. Nu-mi vine să cred... cum se simte?

– Încă nu ştim. Nu e conştientă. Încercă să aflăm de unde a obţinut medicamentul şi ştim că vă consulta.

– Da, cam acum vreo două luni, cred. Dar eu nu i-aş fi prescris mai mult decît o jumătate de duzină de comprimate; din cîte-mi amintesc, era foarte agitată şi am vrut să văd cum reacţionează la compus.

– Am găsit flaconul gol. Avea trecut pe etichetă zece pilule.

Se lăsă tăcerea.

– Poate a spus că face o călătorie şi nu va putea veni după o nouă reţetă. Am cîţiva pacienţi care procedează aşa. Sînt sigur că pe etichetă nu era menţionată reînnoirea.

– Ba da, spuse Alex. Zece pilule, plus alcool, i-ar periclita viaţa?

– Probabil nu a luat zece. V-am spus, a venit la mine acum cîteva luni. E posibil să fi luat cel puţin cîteva dintre comprimate de-atunci şi pînă acum.

– Mă rog, cinci ar reprezenta un pericol? Sau şapte?
– Improbabil. Nu ştiu cît de mult alcool a consumat. Mi-a spus că bea foarte puţin.
– E posibil să fi obţinut o nouă reţetă din altă parte?
– S-ar fi putut duce la zece medici, din zece localităţi; n-am de unde şti. De la mine n-a primit-o.
– Mulţu...
– Mă anunţaţi şi pe mine cum se mai simte? Am simpatizat-o foarte mult. Era o fată fermecătoare.
Este. Este o fată fermecătoare.
– O să vă anunţ, îi promise Alex şi reveni în sala de aşteptare. Ştii cumva dacă s-a dus şi pe la alţi medici? o întrebă el pe Gina.
Femeia clătină din cap.
– Claire? Trebuie să fi avut voi un medic.
– Paula Brauer, răspunse Claire. E în Danbury.
Încă o dată Alex se duse la telefon şi o sună pe doctoriţa Brauer.
– Dumnezeule, biata mea Emma, spuse ea, cînd află de ce o sunase. De ce Dumnezeu... Ce spun despre şansele de supravieţuire?
– Nu spun nimic. Nu ştim cît va dura...
– Dar nu-i stă Emmei în fire să facă una ca asta. Nu e genul care să capituleze; de fapt, e o tînără foarte îndărătnică. O cunosc aproape de cînd s-a născut şi nu cred că a luat o supradoză, sau aşa ceva. Sînteţi siguri că nu de altceva e vorba?
– Medicii par să fie siguri, răspunse Alex. Şi am găsit o sticluţă de pilule goală. I-aţi precris halcion?
– Categoric, nu. Nu-mi place medicamentul şi nu i l-aş fi recomandat în nici un caz unei fete sub douăzeci de ani. Dacă Emma era agitată – n-am ştiut că era – există medicamente mai moderate pe care să le poată lua. Aţi găsit un flacon? Cine era medicul?
– Robert Saracen, din Greenwich.
– Nu-l cunosc.
Urmă un moment de linişte.
– N-am ştiut că Emma consulta alţi medici. Nu văd

de ce-ar fi făcut-o. E o tînără sănătoasă şi robustă; nu e ipohondră şi nu şi-ar pierde timpul prin cabinete medicale. E posibil să fi avut nişte probleme teribile despre care eu n-am auzit niciodată, dar chiar şi-aşa, nu-mi pot închipui că ar fi încercat să se sinucidă; pur şi simplu nu se leagă cu nimic din ceea ce ştiu despre ea. Biata Claire; pesemne că suferă îngrozitor. Spuneţi-i să mă sune, oricînd, dacă vrea să vorbim; are numărul meu de-acasă. Şi mai spuneţi-i că sînt gata să pariez că a fost un accident, înainte de-a vorbi despre Emma ca sinucigaşă.

„Sau ca altceva", îşi spuse Alex. „Dacă nu a fost sinucidere, şi nici accident – nu avem nici o probă că ar fi fost un accident – atunci mai rămîne tentativa de asasinat."

Începuse să se gîndească la asta în timp ce veneau către oraş, dinspre Darien. Porniseră în căutarea ei fiindcă se temeau că ar putea fi în pericol, iar pericolul de care se temeau nu provenea de la ea, ci de la altcineva. I se abătuse gîndul, văzînd cum o găsiseră: singură, cu rochia boţită ca şi cum s-ar fi tîrît în pat trăgîndu-şi plapuma peste ea, şi sticluţa goală de pastile pe noptieră, lîngă cap. *Dar, desigur, toate astea puteau fi aranjate. E primul lucru care ar trebui să-i treacă prin minte unui romancier.*

Şi se întrebase ce era cu pantofii ei, puşi unul lîngă altul la picioarele patului. Dacă era prea bolnavă ca s-o mai intereseze rochia, de ce să-şi fi aranjat pantofii?

Şi unde-i era poşeta?

Alex reconstitui în minte camera. Continuînd să stea în picioare lîngă telefonul public de pe coridorul spitalului, revăzu scaunul cu pantofii negri, cu tocuri înalte, dedesubt. Scrinul cu ceva deasupra, o bluză, îşi spuse el, împăturită. Masa, cu o cutie goală de suc de grapefruit, de genul celor pe care le putea găsi în barul gratuit din cameră. O noptieră cu o lampă şi un număr din revista *Mirabella*. Cealaltă noptieră, cu telefon, veioză, radio şi flaconul de medicamente gol. Patul, cu o plapumă trasă

atent pînă sub bărbia Emmei. Aruncase o privire rapidă în baie, ca să vadă dacă nu erau şi alte flacoane. Nu găsise decît machiajul Emmei, aranjat în rînduri ordonate pe policioara de marmură.

Telefonă la hotel.

– Aici Alex Jarrell; eram aseară cu mama Emmei Goddard, cînd a fost dusă la spital. A găsit cineva o poşetă în camera domnişoarei Emma?

– Din cîte ştiu eu, nu, domnule Jarrell. Dacă aşteptaţi, voi telefona la cameriste...

Reveni peste un moment:

– Nu s-a găsit nici o poşetă. Valiza domnişoarei Goddard a fost strînsă şi o păstrăm la recepţie.

Alex rămase lîngă aparat. Luă un creion din buzunar şi îl ţinu ca şi cum s-ar fi pregătit să scrie. *Am uitat de liftier; el a condus-o în cameră. Probabil a şi descălţat-o. Dar de ce? Unde era Brix?*

Se duse la uşa sălii de aşteptare.

– Ies puţin. Mă-ntorc peste vreo oră.

Claire ridică privirea.

– Unde te duci?

– Să aflu unde au mîncat. Apropo, mi-ar fi de folos o fotografie a Emmei.

– Am eu una, spuse Gina şi-şi scoase portofelul. A, stai un moment. Pariez că există alta, mai mare, oricum... Frunzări printre revistele de pe masă, scoase numărul din *Vogue* pe luna decembrie şi îl răsfoi pînă ajunse la o reclamă Eiger pe toată pagina. Ce zici de asta?

– Perfectă. Mulţumesc, Gina. Aveţi vreuna dintre voi nevoie de ceva? Pot să cumpăr cît timp lipsesc.

– Nu, răspunse Claire. Doar să te întorci cît mai repede.

– Mă întorc întotdeauna.

Văzu urma de surîs care i se aşternu pe buze, după care plecă. Îşi lăsă maşina unde se afla şi luă un taxi pînă la hotel. Recepţionerul de noapte plecase acasă, dar cel de serviciu îi găsi numărul de telefon şi îl formă pentru Alex.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse acesta, dar încerc să aflu ce s-a întîmplat cu domnişoara Goddard aseară. Cînd a venit, singură, luase un taxi?

– N-aş crede, răspunse recepţionerul. Liftierul mi-a spus că se împiedicase şi căzuse pe trotuar în faţa hotelului şi credea că traversase strada în fugă. Nu era sigur, dar aşa credea el.

Alex ieşi în faţa hotelului, privind peste drum. În cvartalul de vizavi se afla o trattoria italiană, la dreapta, un restaurant japonez la stînga şi unul franţuzesc drept în faţă, plus altele două, în cvartalul următor. În hotelul propriu-zis se mai aflau trei restaurante, dar le elimină, întrucît portarul o găsise pe Emma afară.

Începu cu restaurantul japonez. Găsi o uşă dosnică deschisă şi intră, întrerupînd pregătirile febrile pentru prînz, spre a le arăta şefului de sală şi garderobierei fotografia Emmei. Cînd aceştia clătinară din cap că nu o cunosc, se duse la trattoria italiană, după care reveni spre hotel şi intră în restaurantul francez aflat exact peste drum.

Patronul se găsea în biroul său.

– *Maître d'*-ul vine la amiază, îi spuse el lui Alex. Mi-a povestit cîte ceva despre cele întîmplate.

Privi fotografia fetei.

– Destul de corespunzătoare cu descrierea, cred.

Deschise un sertar al biroului şi scoase o poşetă mică, bătută în paiete.

– Ospătarul a spus că o uitase pe banchetă. Nu avea înăuntru nici un act de identitate, altfel v-am fi căutat noi.

– Nu era singură, spuse Alex.

– Nu, *maître d'*-ul a zis că o însoţea un tînăr.

– Despre care n-a avut o părere foarte bună, completă Alex, recunoscînd nota de dezaprobare din glasul patronului.

– Nu e treaba noastră să avem păreri bune sau proaste despre clienţi. Tînărul i-a permis domnişoarei să plece singură şi mi s-a spus că a făcut o remarcă total necorespunzătoare, în sensul că era foarte supărată fi-

indcă dumneai dorea să se mărite cu el, iar el nu dorea s-o ia de soție.

– A spus-o astfel ca să-l audă şi alții? întrebă Alex.

– Da. *Maître d'*-ul şi fata de la garderobă.

– Domnişoara este la spital, continuă Alex, şi văzu ochii proprietarului devenind alarmați. Nu datorită mîncării de-aici, sînt convins; fie a luat, fie i s-a dat o doză periculos de mare dintr-un medicament. Încerc să aflu ce s-a întîmplat în timpul cinei.

– N-am idee. Mi s-a spus că domnişoara a fugit într-o stare de agitație, iar cînd i s-a amintit de mantou a spus că nu conta.

– A plecat singură?

– Aşa mi-au spus cîțiva dintre oamenii mei.

– S-a întîmplat la sfîrşitul mesei?

– Cred că da. Este important? Îi pot telefona ospătarului care i-a servit la masă, dacă doriți.

– E foarte important. V-aş fi recunoscător.

Chelnerul părea trezit din somn.

– Era foarte frumoasă, duduița. dar şi foarte nefericită. A trebuit să se ridice de la masă de două ori; odată, eram acolo să trag masa pentru dînsa, iar dumneaei s-a dus la toaleta de la subsol, dar a doua oară a plecat înainte ca eu s-o pot ajuta şi de data asta a ieşit din restaurant.

– Terminaseră masa? întrebă Alex.

– Dumnealui da, monsieur; duduița abia dacă mîncase ceva.

– Şi ce-au băut?

– A, asta țin minte. Un Graves, un Château d'Yquem şi la sfîrşit coniac.

– Sticle de un litru sau de jumătate?

– Două de un litru şi una de jumătate, monsieur.

– Cam mult pentru două persoane.

– Într-adevăr, monsieur. Duduița părea să bea cu măsură. Cu excepția coniacului.

– Ce vreți să spuneți?

– L-a băut dintr-o dată. Ca un... cum se spune... ca

un rămăşag. I-a cauzat oarecari dificultăţi.

– Se pare că aţi stat cu ochii pe ei, comentă Alex.

– Pe duduiţă, monsieur. Era atît de fericită, vedeţi dumneavoastră, şi apoi, dintr-o dată, atît de nefericită.

– S-au certat?

– Cred că da.

Tăcu o clipă.

– Cred că tînărul domn a dorit să se certe şi aşa au făcut.

– Despre ce?

– Din păcate, monsieur, am fost dintr-o dată foarte ocupat şi n-am ajuns destul de aproape ca să aud. De aceea a plecat duduiţa de la masă fără ajutorul meu.

– Vă mulţumesc, spuse Alex şi se întoarse din nou spre patron. Pot să-i telefonez şefului de sală?

Proprietarul îl privi lung.

– Acţionaţi ca într-o anchetă poliţienească.

– Pun întrebări, replică Alex, fiindcă nu ştiu ce s-a întîmplat, iar domnişoara este grav bolnavă. Cred că pot spune, cu deplină certitudine, că dumneavoastră şi retaurantul dumneavoastră nu sînteţi implicaţi.

După un moment, patronul dădu din cap şi formă un alt număr. Îi întinse din nou receptorul lui Alex.

– Mi s-a spus că domnişoara care a fugit aseară din restaurant a spus despre mantoul dumneaei că nu conta.

– Aşa este, monsieur.

– Altceva a mai spus?

– Nu, monsieur. S-a repezit pe uşă afară înainte ca eu s-o pot ajuta, şi a plecat.

– După care a plecat şi însoţitorul ei. Cînd s-a întîmplat asta?

– Cam peste zece minute, monsieur.

– Şi a făcut o remarcă despre căsătorie?

– O remarcă total necuvenită, monsieur.

– După care a ieşit.

– Şi-a luat haina şi i-am dat-o şi pe a domnişoarei, şi a plecat.

– Era bine dispus?

– N-am idee.

– Mă rog, supărat era? Dacă se certaseră, cum afirmă chelnerul, ar fi trebuit să fie nemulţumit.

– Nu părea supărat, monsieur. Dacă ar trebui să vă dau un anume termen, aş spune că părea satisfăcut.

– Satisfăcut, repetă Alex. Satisfăcut, zise el din nou, după ce ieşi din biroul patronului şi traversă încă o dată strada. Intră iarăşi în holul hotelului şi se duse la telefonul public. Notase numărul recepţionerului, mai devreme, cînd îl sunase cel de zi.

– Regret că vă deranjez din nou, începu el.

– Auzi, dom'le, eu dormeam, replică furios recepţionerul. Lucrez de noapte; ziua dorm.

– Îmi cer scuze; n-aş fi telefonat, dacă nu era important. Doar cîteva întrebări am. Vă rog.

– Ei, ce mama mă-sii, acum tot m-ai trezit. Zi-i acolo.

– Domnul Eiger a spus ceva aseară cînd a venit la hotel? A întrebat de domnişoara Goddard?

– Mda, a zis că era supărată fiindcă voia să-l ia de bărbat şi el nu voia. Cam aşa ceva.

– V-a spus el asta? Un lucru atît de personal?

– Mai fac aşa oamenii, răspunse recepţionerul.

– Dar ar fi trebuit să rămînă cu domnişoara Goddard, spuse Alex, tatonînd.

– Ba bine că nu! izbucni recepţionerul. Nu laşi o fată singură în mijlocu' New York-ului!

– Exact. Mulţumesc pentru ajutor.

Închise telefonul şi se duse la recepţie.

– Voi lua eu valiza domnişoarei Goddard, dacă se poate.

– Da, domnule. Va trebui să semnaţi pentru ea...

Cînd plecă, ducînd valiza Emmei, Alex opri un taxi. Şi repetă cuvîntul „satisfăcut" în tot timpul drumului spre spital.

Hannah sosise şi ea; o ţinea pe Claire de mînă şi clătina din cap, înainte şi-napoi, înainte şi-napoi; nu se mai putea opri.

– Alt spital. Alt copil. Ar fi trebuit să fac mai mult, ştiu ce primejdii există, ştiu ce înseamnă o pierdere. Am fost delăsătoare; am crezut că totul era normal... atîţia bani... un cămin... o familie... dar m-am înşelat, nimic nu e niciodată complet normal. Am lăsat-o pe Emma de izbelişte; ar fi trebuit să-i spun mai mult, să fac *ceva* ca s-o ajut...

– Cu toţii am încercat, n-am lăsat-o neluată în seamă, zise Gina. Nu-i o idee deşteaptă să şedem aici învinuindu-ne singuri; e destul de îngrozitor şi fără asta.

Ridică privirea, cînd Alex li se alătură:

– Ei bine?

– S-au certat la cină şi Emma a plecat singură, se aşeză el lîngă Claire, luînd-o de mînă. Trebuie să ţinem seamă de posibilitatea ca Brix s-o fi determinat cumva să ia mai mult halcion decît ar fi luat de una singură. Paula Bauer este de aceeaşi părere cu tine; spune că ideea de sinucidere contrazice tot ceea ce ştie ea despre Emma.

Hannah îl privi cu ochi mari:

– Vrei să spui că a încercat s-o ucidă.

Clairei îi scăpă un geamăt prelung.

– Am lăsat-o să meargă cu el, n-am încercat destul de mult s-o opresc.

– Ai făcut cît de mult ai putut, zise Alex. Fiecare părinte spune acelaşi lucru... „Ar fi trebuit să fac mai mult", „Ar fi trebuit să fiu mai înţelept", „Ar fi trebuit să fiu mai strict", dar copiii tot o iau razna şi fac ce-i taie capul, orice s-ar întîmpla acasă. Ştii doar, Claire; nu puteai s-o ţii la nesfîrşit sub lacăt şi cheie. Şi nici n-ar fi trebuit. Cum să-şi fi găsit singură drumul în viaţă, dacă procedai aşa? Nu eşti diferită de nici un alt părinte; după un timp, tot ce mai poţi face e să stai pe-aproape dacă progeniturile au nevoie de tine, şi să speri că iese cum e mai bine.

– Dar alţi copii nu ajung în comă, replică ea. Asta n-a fost doar o rebeliune adolescentină, asta era o relaţie periculoasă şi ar fi trebuit să iau măsuri.

– Nu ştiai că era periculoasă.

– Ştiam ce făcuse el în colegiu.

– Ai auzit o istorie pe care Quentin a infirmat-o, şi n-aveai nimic care să te ajute să alegi între cele două versiuni. Oricum, au trecut doi ani şi acum e un om responsabil; vicepreşedinte al companiei tatălui său. Majoritatea mamelor ar fi jubilat.

Claire se cutremură. Dintr-o dată, se ridică şi merse la oficiul surorilor de la blocul reanimator, revenind peste un moment.

– Nimic. E la fel. Cu cît durează mai mult, cu-atîta e mai mare pericolul...

– Era atît de fericită, acum cîteva luni doar. Aveam toţi acei bani şi era aşa de emoţionată; îi plăcea maşina roşie – nu i-a venit să creadă cînd i-am spus că e a ei – şi apoi ne-am dus la *Simone*'s... Dumnezeule, parc-ar fi trecut o viaţă de-atunci. Am cumpărat cadouri pentru prieteni şi una pentru cealaltă; am cumpărat casa; am cumpărat, cumpărat şi iar am cumpărat, ca nişte copii într-un magazin de jucării. Credeam că lumea ne e larg deschisă şi puteam căpăta tot ce doream – sau toată blestemăţia, la o adică – şi de-atunci încolo viaţa avea să ne fie perfectă.

Rămaseră tăcuţi. Pe culoar, era chemat urgent un doctor prin staţia de amplificare, o soră dădea instrucţiuni unei voluntare spitaliceşti, se împingeau cărucioare prin dreptul uşii, treceau asistenţi, în suita unui medic care-şi făcea vizita, în oficiul surorilor suna telefonul.

– Ce s-a întîmplat cu mine? întrebă Claire, vorbind aproape de una singură. Cînd am uitat toate acele lucruri atît de evidente pe care le spun oamenii despre bani? E atît de învechit. *Cu bani nu poţi cumpăra fericirea*. Toată lumea o spune; mă-ntreb cîţi oameni o cred cu adevărat. Eu n-am crezut-o. Îmi închipuiam că da, dar n-o credeam.

– Cum ai fi putut, interveni Gina, cînd abia dacă te descurcai de la o leafă la alta?

– E greu să gîndeşti limpede despre bani, spuse şi Hannah. N-a fost vina ta.

Privi spre Alex, cerîndu-i în tăcere ajutorul.

– Celor mai mulţi oameni le e greu să se gîndească raţional la bani, spuse el; ştia că, deşi parţial atenţia lui Claire era îndreptată spre coridor şi încăperea din capăt. unde zăcea Emma, îl asculta. Bani şi putere. Cred că e aşa din cauză că par două noţiuni simple, dar de fapt sînt foarte complicate. Şi alunecoase: cu cît te gîndeşti mai mult la ele, cu atît ţi se schimbă mai mult concepţiile, pînă cînd, după o vreme, vezi lumea în termenii banilor şi ai puterii, sau ale amîndorura, în loc de într-ai oamenilor. Cîţi oameni cunoşti care să considere că au destui bani? Am întîlnit oameni care valorau milioane şi continuau să-şi sporească averea chiar dacă asta însemna să distrugă alţi oameni, sau companii, sau pămînturi virgine. Erau orbiţi.

– Eu am fost orbită, spuse Claire cu voce înceată.

– Da, nimeni nu poate primi atîţia bani căzuţi din cer fără să fie orbit de ei. Nu există nimic mai rece şi mai brutal decît banii, dar ei pot cînta, la fel ca sirenele, ademenind oamenii.

– Ca Midas, spuse Gina. De îndată ce a avut puterea de a transforma toate obiectele în aur, nu s-a mai putut opri; transforma tot ce-i ieşea în cale. Pînă la urmă, şi-a transformat în aur propria fiică şi a ucis-o. O, Doamne, o Doamne, îşi acoperi ea faţa cu mîinile. Iartă-mă, Claire, nu mai judec limpede.

– Doamnă Goddard, vreţi să veniţi cu mine?

În uşa sălii de aşteptare apăruse o soră.

Săriră cu toţii în picioare.

– Ce este? întrebă Claire. Instinctiv, îşi duse mîinile la urechi, ca un copil, ca să nu audă veştile proaste.

– Nu a murit, spuse plat Alex, ca şi cum ar fi putut determina faptele doar rostindu-le.

– Nu, replică sora. Pare să iasă din comă, şi s-ar putea să-i răspundă mamei sale. Dacă veniţi cu mine, doamnă Goddard...

Claire porni cu pas clătinat, iar Alex întinse mîna s-o sprijine:

– Vrei să vin şi eu?

– Doar doamna Goddard, spuse sora.

– Acum o să-şi revină, o asigură Gina.

– Nu putem şti, răspunse cu blîndeţe sora, dar este un început.

– Du-te, du-te, o îndemnă Hannah pe Claire. Noi stăm aici. Vom aştepta cît va fi nevoie. Du-te la fiica ta şi ajut-o să trăiască.

CAPITOLUL 19

Patul Emmei se afla în colţul unei încăperi mari, luminată de tuburi fluorescente şi plină cu echipamente: cutii metalice, furtunuri de plastic, monitoare T.V. cu ecranele străbătute de valuri sau linii în zigzag.

În patul îngust, cu balustrade joase, zăbrelite, ca un leagăn de copil, Emma era parţial acoperită de o perdea agăţată pe o bară în formă de U prinsă sub plafon.

Ţinea ochii închişi; mîinile-i erau împreunate pe piept; un tub intravenos făcea legătura între dosul unei mîini şi două pungi de plastic atîrnate de un stativ cromat, şi respira oxigen printr-un mic dispozitiv de plastic introdus în nas.

Avea pielea palidă ca pergamentul; singura pată de culoare o constituia părul auriu-roşcat, răspîndit pe pernă. Toate celelalte erau albe sau nichelate, aseptice, reci, de o eficienţă nudă, cu miros de dezinfectante.

Claire se aşeză pe un scaun de plastic, lîngă pat, cu spatele spre restul camerei.

Prinse mîna liberă a fetei într-a ei, mîngîind-o blînd, constant, aşa cum făcuse întotdeauna cînd Emma era bolnavă.

– Ai să te faci bine, spuse ea încetişor. Ai să te faci bine. Ai să te simţi din nou bine, şi fericită, şi ne vom distra atît de frumos...

Cuvintele i se opriră în gît şi inspiră tremurător.

De ce s-o fi făcut? De ce-ar fi vrut să-şi ia viaţa?

„N-a făcut-o, n-a făcut-o."

Cuvintele răsunau prin mintea lui Claire, pe sub toate cele pe care i le rostea cu voce tare Emmei.

„N-ar fi încercat să se omoare. Altceva se întîmplase. O să ne spună ea ce-a fost. Curînd. Cînd se trezeşte."

Cînd se trezeşte.

– Emma, ascultă-mă, spuse ea, insistent. Ascultă. Te vei trezi. Te vei face bine şi vom face împreună lucruri minunate; am atîtea idei despre ceea ce putem face...

Brusc se întrerupse, ţinîndu-şi respiraţia. I se părea că mîna fetei se mişcase într-a ei.

– Emma?

Aşteptă, abia respirînd, ca şi cum s-ar fi încordat să prindă un sunet neauzit.

– Emma, mai fă odată.

Şi din nou mîna Emmei fremătă în palma mamei sale.

Claire închise ochii. În lumina rece din cameră, nu erau decît ele două, împreună, aproape, iar Emma îi spunea mamei ei că trăia.

Îşi apropie gura de urechea ei.

– Sînt aici, Emma, cît se poate de aproape. Poţi să te uiţi la mine? Poţi să-mi spui că m-auzi? N-am să plec; stau chiar aici. N-am să te părăsesc. Te voi ajuta să te trezeşti, te voi ajuta să te vindeci. Emma, poţi să te uiţi la mine? Poţi deschide ochii? Poţi să-mi spui că mă auzi?

Rămase aşezată astfel, fără să se mişte, aplecată înainte, ţinînd mîna Emmei, atingîndu-i urechea cu buzele. Şi apoi îşi aminti cum obişnuia să-i cînte cînd era bolnavă. N-o mai făcuse de mult dar acum, foarte încet, începu să cînte, rime vechi de creşă şi melodii populare care-i plăceau Emmei: cîntece de iubire şi întoarcere acasă, de petrecere şi regăsire, despre părinţi şi copii, şi din nou, mereu, de dragoste.

O durea spatele, picioarele-i erau amorţite şi pline de furnicături, dar nu se mişca. Trecuseră peste două ore

de cînd sora o adusese la căpătîiul Emmei, dar ea încă o mai ținea de mînă, îi vorbea, cînta și iar vorbea.

Emma avea impresia că era un rîu, un rîu șopotitor, însuflețind-o. Plutea pe unde și, cînd băgă mîna în apă, o simți caldă și blîndă; nu existau stînci sau curenți, numai blîndețe și sunetul scăzut, statornic, atît de mîngîietor, pe cînd o îmbrățișa și o purta înainte, departe de primejdie.

Iubea rîul, i se părea că niciodată nu iubise ceva atît de mult pe cît iubea rîul acela, și se cufunda într-însul, dăruindu-i-se, lăsîndu-l s-o ducă oriunde voia.

N-am să te părăsesc. Te voi ajuta să te trezești, te voi ajuta să te vindeci.

Părea că vocea răsuna dinlăuntrul ei, dar știa că era vocea mamei. Și deodată, Emma își spuse: „n-am murit; urma să mor dar n-am murit; n-am murit fiindcă m-a găsit mama."

– Am să te-ajut să te faci bine.

De astă dată, vocea se auzi din afara ei, o șoaptă, o răsuflare ușoară în ureche. Vocea mamei sale. Mama ei o găsise și era lîngă ea, vorbindu-i. Mama ei avea s-o îngrijească.

– Emma, te poți uita la mine? Poți să deschizi ochii?

Vreau, dar sînt atît de grei...

– Emma, poți să-mi spui că mă auzi?

Luptîndu-se, silindu-și mușchii să se miște în contra unei uriașe oboseli, Emma deschise ochii, pentru a privi în ochii mamei ei.

– O, Emma, slavă Domnului, slavă Domnului...

Claire se aplecă, strecurîndu-și brațele sub umerii Emmei pentru a o îmbrățișa și a o săruta pe obraji și frunte.

– Ai să te faci bine. Îți promit, ai să te faci bine.

O, cît de frumoasă era mama ei, își spuse Emma; nu exista pe lume nimic mai frumos decît mama ei. Vru să-i spună ce frumoasă era, și cît de mult o iubea, dar nu ieșea nici un cuvînt. Încercă să vorbească, dar gîtlejul și gura nu-i puteau forma cuvintele. Le gîndea; se găseau

în mintea ei şi alcătuia din ele propoziţii, însă îi era prea greu să le împingă afară; acea cumplită osteneală care-i apăsa ochii, îi împiedica şi gura şi gîtul să se mişte. Încerca şi iar încerca, dar nu se întîmpla nimic; nu putea vorbi.

Îi era frică. Poate n-avea să mai vorbească niciodată, sau poate nici măcar nu era trează; poate visa că mama ei era acolo şi ea murea totuşi. Îşi aminti că se gîndise la moarte. Nu-şi mai putea aduce aminte foarte mult, dar asta şi-o amintea sigur. Privi dincolo de mama ei, spre perdeaua albă, apoi reveni cu privirea la loc, întrebîndu-se unde era.

– Eşti la spital, spuse Claire. În New York. Te-am adus aici cînd te-am găsit. Ai fost grav bolnavă. Cînd ai să te simţi mai bine, te vom duce acasă.

– Cine? se întrebă Emma. Îşi privi mama.

– Nu poţi vorbi? Încearcă, Emma.

Claire îi privi buzele deschizîndu-se. Nu ieşi nici un sunet, avea ochii plini de spaimă.

– Nu-i nimic, spuse ea repede. E din cauză că eşti slăbită. În scurt timp ai să te simţi bine; ai să te simţi bine. Deocamdată, voi vorbi eu; dă din cap dacă înţelegi. Emma? Înţelegi?

Emma dădu din cap. Îi era greu să se mişte, dar bărbia i se ridică şi coborî destul pentru ca mama ei să vadă.

– Bine, a fost foarte bine, o strînse Claire de mînă. Vei deveni tot mai puternică, minut cu minut; ai să vezi. Ei, ce să-ţi spun? Gina, Alex şi cu mine te-a găsit. E şi Hannah aici; a venit mai adineaori. Toţi oamenii pe care-i iubeşti cel mai mult...

– O, e minunat, spuse sora, apărînd lîngă pat. Bună, Emma am aşteptat să te trezeşti. Mă scuzaţi, doamnă Goddard.

Claire se dădu mai-napoi, iar sora îi luă Emmei tensiunea şi temperatura. Verifică fluidul intravenos, potrivind uşor valva uneia dintre pungi, controlă fluxul de oxigen, privi monitorul care arăta ritmul cardiac şi respiratoriu.

– Bine-ai venit înapoi, spuse, cu vocea tandră şi recunoscătoare. Am şi eu o fiică, i se adresă ea lui Claire. Tocmai a împlinit cincisprezece ani.

Tăcu, iar Claire ştiu la ce se gîndea. „Fiindcă toţi avem aceleaşi coşmaruri", reflectă ea; „toţi părinţii din lume. Nu am să-i spun acestei femei nici un lucru pe care să nu-l cunoască deja; de fapt, a văzut ea cazuri şi mai grave decît al Emmei şi decît orice-mi pot imagina."

– Merg s-o chem pe doamna doctor, spuse într-un tîrziu sora. E în spital; vine aici în cîteva minute.

– Emma e bine, nu-i aşa? întrebă Claire. Acum, cînd s-a trezit...

Sora ezită.

– Nu ştiu. Uneori. rămîn afecţiuni pe care nu le observăm timp de... nu pot spune cu-adevărat, doamnă Goddard; doamna doctor vă poate informa mai bine.

Se apleca peste pat:

– Ţine-te bine, Emma; te prezinţi minunat.

Emma se chinuia să înţeleagă ce se întîmpla. O durea gîtul; o durea tot trupul, mai ales stomacul, de parcă ar fi fost bătută pe dinăuntru, ca după o căzătură cumplită sau o luptă, dar nu-şi amintea să fi căzut şi nu se luptase niciodată, niciodată, cu nimeni. O durea însă, şi o făcea să se simtă îngreunată, dar în acelaşi timp şi goală pe dinăuntru, cu capul învîrtindu-i-se, aşa cum se simţea uneori cînd nu mîncase şi se afla cu Brix în dormitorul lui, prizînd droguri cu televizorul deschis, doar imaginea, fără sunet. Simţea că nu era legată de nimic, nici măcar de sine însăşi. *Nu mai* e *nici* o *Emma; s-a dus. S-a dus la cină cu Brix şi a dispărut.*

Era îngrozită. *Sînt aici! Eu sînt! Sînt Emma! Aicea sînt!* Dar cuvintele rămîneau captive înlăuntrul ei. Le auzea pe mama sa şi pe soră, vorbind, însă propria ei voce dispăruse. Nu avea voce; n-avea nimic. Era o cochilie goală, sfărîmicioasă şi grea de oboseală, atît de grea încît nu se putea mişca, nu putea nici măcar să-şi ridice capul.

La cină cu Brix. De-asta-şi aducea aminte: ea şi Brix

merseseră la restaurant, iar el spusese nişte lucruri îngrozitoare. Nu mai ţinea minte ce anume, dar ştia că fuseseră groaznice. Nu-şi mai amintea decît chipul rece al lui Brix şi pe ospătarul îngrijorat care trăgea masa.

– Brix. Buzele ai articulară cuvîntul.

– Nu-i aici, răspunse scurt Claire. Nu ştiu unde e. Te-am găsit în camera ta, la hotel, Emma, singură; nu era nimeni cu tine. Ţi-era foarte rău. S-a întîmplat ceva care te-a făcut să-ţi vină rău.

Emma închise ochii. „Am să mor, am să mor."

– Emma! Deschide ochii! Te rog, Emma ai să te faci bine, ai să te vindeci; ascultă, sînt aici, te voi ajuta, dar trebuie să deschizi din nou ochii...

– Scuzaţi-mă, doamnă Goddard.

Doctoriţa stătea alături.

– V-aş fi recunoscătoare dacă aţi sta în sala de aşteptare cîteva minute; nu va dura mult, iar apoi puteţi reveni.

– Dar vreau să ştiu dacă e sănătoasă...

– Vorbesc cu dumneavoastră după ce o examinez. Îmi pare rău, doamnă Goddard, dar pînă atunci nu vă pot spune nimic.

Claire zăbovea, privind ochii închişi ai fetei, chipul revenind la nemişcare. Doctoriţa, însă, păşi în faţa ei, aplecîndu-se peste Emma şi, după încă un moment, Claire ieşi în sala de aşteptare.

– Ei? întrebă imediat Hannah.

– S-a trezit. Nu pare capabilă să vorbească; cred că încearcă, dar nu se întîmplă nimic. Apoi însă a adormit din nou.

Deodată, Claire simţi că se prăbuşea. Alex sări în picioare şi o susţinu, în timp ce genunchii i se înmuiau şi începea să cadă.

– Uite, stai jos, spuse el, aşezînd-o alături de sine pe canapea. Ai stat acolo aproape trei ore şi n-ai dormit, nici n-ai mîncat.

– Am adus chifle, spuse Hannah. Pentru orice eventualitate.

Îşi deschise enorma sacoşă şi scoase o pungă de hîrtie plină.

– Mai putem aduce cafea.

– Nu mi-e foame, răspunse Claire. Nu-s obosită.

– Ce-a spus doctorița? întrebă Gina.

– Nimic, încă; e cu Emma acum. Mă va anunța după ce o examinează. Sora a spus că nu se ştie – dacă se trezeşte – nu se ştie dacă va fi perfect sănătoasă.

– Sigur că va fi sănătoasă, replică Hannah. Am văzut mulți oameni în comă la viața mea şi cînd încep să reacționeze, ştii bine că au ieşit din păpuşoi.

Claire era prea obosită ca s-o întrebe pe Hannah cînd văzuse ea oameni în comă. Se rezemă de Alex, privind amorțită spre mase din fața lor. Hannah făcea loc între reviste şi întindea chiflele.

– Merg să aduc cafea, mai spuse.

– Doctorița a spus cît o să dureze? întrebă Gina.

Claire clătină din cap:

– Cîteva minute, cred.

– Atunci am timp să dau un telefon. Vin imediat.

Porni pe coridor, spre telefonul public, şi se rezemă de perete, cu buzele lipite de receptor:

– Hank, Gina sînt. Mă-ntrebam dacă ai primit referatele şi rapoartele de teste pe care ți le-am faxat.

– Am dat telefon, răspunse Hank. I-am spus prietenei tale, Roz, că le am.

– Aha. Bine, n-am trecut pe-acasă şi n-am vorbit cu ea; sînt la spital cu o prietenă. Deci? Ce va face cu ele serviciul tău?

– Vom verifica, Gina, dar nu în săptămîna dinaintea Crăciunului. Pînă şi procurorul statului Connecticut ia vacanță, să ştii. Vom aştepta pînă săptămîna viitoare, sau poate după Anul Nou. În următoarele două săptămîni n-o să se întîmple nimic.

– Vrei să spui că vei trimite oamenii să percheziționeze Laboratoarele Eiger?

– Vreau să spun că unul dintre noi se va duce acolo şi va vorbi cu preşedintele companiei. Cîtă vreme pro-

dusul şade cuminte în magaziile lor, n-au comis nici un delict. Vor avea necazuri dacă expediază un produs care ar putea cauza probleme de sănătate...

– Sau orbirea.

– Într-un singur test, conform materialului pe care mi l-ai trimis, şi nu s-a dovedit că o provocase articolul cosmetic, deşi pare o destul de mare probabilitate. Ceea ce mă preocupă pe mine e păstrarea unor produse posibil nesigure departe de rafturile magazinelor din Connecticut, aşa că am impresia că avem şanse să-i convingem să suspende expedierea pînă verificăm totul. Nu asta voiai?

– Mi se pare corect. Mă-ntrebam doar...

– Acum ce mai e?

– Mă gîndeam că ar fi bine pentru consiliul lui Quentin Eiger, pentru partenerii lui, să ştie ce se întîmplă în compania lor.

– Şi de unde ştii că n-au aflat?

– Presupun că nu. Dacă le-ai putea da un telefon, Hank...

– Asta nu-i treaba Procurorului de Stat şi-o ştii foarte bine. Sîntem prieteni de mult timp, Gina, ţin la tine şi te găsesc extraordinară, şi cred fără-ndoială că ai făcut o faptă bună trimiţîndu-mi materialele, dar nu mă bag în jocurile de care te ţii tu acum.

– Atunci cred că va trebui să-i sun chiar eu, replică Gina şi, imediat ce închise, formă primul dintre cele două numere pe care le notase în agenda de buzunar, trase adînc aer în piept, pentru a putea să-şi spună povestea rapid şi nimicitor, după care reveni în sala de aşteptare, să afle ce se întîmpla cu Emma.

Imediat ce ajunse înapoi la birou, Brix telefonă la spitalul din New York. Vorbi cu centralista, apoi cu cineva din secţia de urgenţă şi, în sfîrşit, cu o soră de la reanimare.

– Aş dori să ştiu cum se simte Emma Goddard; a fost adusă...

– Sînteți rudă? întrebă sora.
– Sînt un prieten, prieten bun...
– Regret, nu putem da relații decît rudelor.
– Dar a murit? strigă Brix.
– Nu, domnule, răspunse sora, îmblînzită la auzul spaimei din glasul lui. N-a murit.
Brix închise. N-a murit. Christoase, acum ce să facă? Se lăsă moale în fotoliu, privindu-și picioarele. Probabil că agravase situația și mai mult. Dacă se îngrijorase că va vorbi pe vremea cînd era nebună după el, mai mult ca sigur avea să vorbească acum, cînd considera că distrusese totul. Iar dacă trăia, și le spunea medicilor că nu luase halcion, toată gașca lor nenorocită avea să se gîndească la alte căi de-a-l fi înghițit și primul care le trecea prin minte el era.
Doar dacă nu murea înainte de-a apuca s-o întrebe, și în privința asta n-avea ce face. Christoase, ce porcărie împuțită!
Telefonul sună.
– Vreau să vii în biroul meu, spuse Quentin.
E prea devreme. Nu era așteptată la sediul lui Hale pînă după-amiază, iar Hale nu l-ar suna dacă nu apare. Nu imediat, cel puțin. E prea devreme. Nu știe nimic.
– Să aduc ceva? Vreun raport sau...
– Doar vino odată dracului aici.
Căcat. Ce s-a-ntîmplat? Trase două prize repezi de coca, apoi înhăță un teanc de hîrtii, pentru ca secretara să creadă că avea treburi importante, și străbătu coridorul spre cabinetul din colț al tatălui său.
– Da, șefule, m-am prezentat la datorie, spuse, încercînd să glumească, dar la vederea expresiei de pe chipul lui Quentin rînjetul i se șterse.
– Ce naiba se-ntîmplă cu tine și Emma?
– Cu mine și Emma? repetă Brix. Nimic. Adică, am umblat cu ea, știi asta...
– Ce știe despre linia PK-20?
Brix își simți stomacul contractîndu-se.
– Nimic. Vreau să spun, știe ce este; a făcut destule

poze cu chestiile-alea în mînă sau ce-o fi...

– Ştie ceva despre teste, şi tu ai ştiut-o, şi nu mi-ai spus. Cum a aflat?

– Pe-asta de unde-ai mai scos-o? întrebă autoritar Brix, crezînd că asta era singura scăpare. Încă mai erau şanse ca Emma să moară; putea nega orice zvonuri, îşi putea croi drum cu forţa prin orice, cîtă vreme fata nu era prin preajmă. Păi, se pare că vreun idiot a scornit poveşti smintite...

– Maică-sa ştie. Iubitul maică-sii ştie. Din cîte văd, toată lumea ştie, în mama mă-sii. Ce mama dracului se-ntîmplă cu tine? Nu poţi să futi o gagică fără să-i spui toate blestemăţiile pe care le ai în cap?

– Nu i-am spus nimic, replică Brix, dar cuvintele răsunară fără vlagă. Contracţia din stomac revenise. *Maică-sa ştie. iubitul maică-sii ştie*. Le spusese altora şi lui i-o ascunsese. Curvă mică; tot timpul jurase că n-a spus nimănui, tot timpul se uitase la el cu ochii ăia incredibili, iar el o crezuse, şi îl minţise. Îl minţise! Ce futu-i mama mă-sii de dragoste mai era şi asta?

– Nu i-am spus nimic, repetă.

– Atunci de unde ştie? Fir-ar a dracului! tună Quentin, cînd Brix tăcu. De unde ştie? Tu eşti singurul cu care se culca; de unde...

– Păi, nu pot fi sigur.

Era ca un colac de salvare, de care Brix se agăţă.

– Adică, nu ştiu cu cine se cordeşte. Putea să fi fost cu oricine. Poate cu Kurt. Poate cu Hale, după ce l-a părăsit Roz. Cam umblă brambura, să ştii; de mult timp eram destul de sigur că nu-s eu singurul.

Quentin îl privi cu dispreţ:

– Nici nu s-a uitat la alt bărbat de cînd te-a cunoscut pe tine, necum să se mai fi şi culcat cu unul; face sluj ca un căţel, ţinîndu-se după tine peste tot, cerşindu-ţi tot ce-i poţi da, iar dacă ai fi bărbat în loc de-un bou smiorcăit, n-ai încerca să te ascunzi după căcaturi de soiul ăsta.

Se ridică în picioare, aplecîndu-se peste birou, reze-

mat în palme, dominîndu-l pe Brix. Glasul îi era rece cum fiul său nu i-l auzise niciodată.

– Vreau să ştiu ce ştie şi de unde ştie. Am s-o-ntreb, dacă e cazul...

– Nu! Adică, nu-i aici.

Ochii lui Quentin se îngustară.

– Şi unde e?

– În New York, la o sesiune foto. M-am dus cu ea aseară dar am vrut să mă-ntorc la timp la lucru aşa că m-am întors azi-dimineaţă. Nu ştiu ce-a mai făcut aseară după cină; aveam camere separate, ei nu-i convenise da' m-am gîndit, înţelegi, un hotel mare, ar fi mai bine pentru repu...

Se opri. Vorbea prea mult.

– Nu s-a dus la sesiunea foto.

– Ce? Nu cred! Niciodată n-a lipsit. O fi bolnavă. Hale a întrebat la hotel?

– I-am spus maică-sii că n-o să mai avem nevoie de ea.

Brix se holbă la tatăl său.

– Maică-sii? Ai vorbit cu maică-sa? Cum se poate? Vreau să spun, credeam că nu vă mai vedeţi.

– Maică-sa era îngrijorată pentru ea. Şi iubitul lui maică-sa era îngrijorat pentru ea. Se temeau că vei crede că reprezenta o ameninţare datorită celor pe care le aflase despre linia PK-20 şi-şi amintiseră ce-ai făcut în colegiu cînd ai crezut că cineva făcuse ceva ce ţie nu-ţi plăcea.

Brix rămase încremenit în scaun. Era îngheţat de frică. De unde ştiau cele întîmplate în colegiu? Emma nu ştia; ar fi spus ceva. De unde ştia mama ei? Oricum, tatăl său se ocupase de încurcătura aia, demult; de ce să mai vorbească altcineva despre ea acum?

Se făcu mic, înfrigurat şi singur. Tatăl lui îi umplea tot cîmpul vizual; nu mai exista nimeni altul în lume, doar făptura aceea enormă, poruncitoare, aplecîndu-se asupra lui, dar fără dragoste.

– Au intrat val-vîrtej în casa mea aseară, căutînd-o, cerînd denumirile hotelurilor unde staţi voi de obicei. Se

temeau să nu fie în pericol. Era în pericol?

Quentin aşteptă.

– *Era?*

Brix scutură din cap. Odată ce începuse, nu se mai putu opri. Capul i se bîţîia dintr-o parte în alta, în timp ce încerca să găsească ceva de spus.

– Presupun că au găsit-o; maică-sa n-a mai telefonat. Au găsit-o?

– Nu ştiu, răspunse Brix, cu glasul ca un horcăit slab.

– Ştii al dracului de bine c-au găsit-o; altfel, te-ar fi căutat. Probabil e acasă, doar dacă n-oi avea tu vreun motiv să crezi că e în altă parte.

Tăcu o clipă.

– Atunci, am s-o sun acasă sau îmi spui ce naiba se întîmplă. Totul.

Brix îşi privi neputincios tatăl. Nu se putea gîndea la altceva de spus decît adevărul, iar adevărul îl înspăimînta.

– De la început, se răsti Quentin. Totul, de la început.

Brix cedă.

– A intrat în biroul meu, într-o zi cînd eu nu eram acolo.

Privind vîrful pantofului lucitor al lui Quentin, continuă cu glas monoton:

– I-a spus să nu intre, dar o făcea, uneori, şi a văzut nişte referate de-ale lui Kurt pe birou. De-un milion de ori i-am spus să nu citească nimic de pe biroul meu, dar le-a citit, a deschis mapa, efectiv, şi le-a citit şi odată, nu mai ţin minte cînd, m-a întrebat despre ele şi i-am spus că nu însemnau nimic, că efectuam teste noi şi totul era în regulă, dar să nu vorbească despre asta fiindcă ne putea afecta reputaţia, înţelegi, dacă se afla. Cam aşa ceva; oricum, m-a crezut, a spus că nu va vorbi. Şi n-a vorbit, ştiu că nu, am speriat-o, ştia că o voi părăsi dacă vorbeşte, dar după aia a aflat că nu făceam alte teste şi... Of, căca-m-aş, nu ştiu, cred c-a spus cuiva.

Ridică ochii.

– Dar eu n-am ştiut. Adică, n-am ştiut că vorbise cu

altcineva pînă acum, cînd mi-ai spus tu.

– Deci, nu era în pericol. Asta vrei să zici?

– De unde ştia maică-sa ce s-a-ntîmplat în colegiu? izbucni Brix.

– I-a spus Lorraine.

– Of, fut-o-n cur pă mă-sa de Lorraine, murmură el; ridică privirea. Dar, atunci, i-ai spus tu maică-sii că n-aveam nici o vină, nu? Vreau să zic, aşa le-ai spus tuturor. Ăsta era textul.

– Era în pericol?

Brix tăcu.

Quentin împinse telefonul spre el:

– Sun-o acasă.

Întinse un braţ. Şi-l simţea greu şi nesigur. Luă receptorul şi tastă încet numărul Emmei de-acasă. Ascultă apelurile de la celălalt capăt al firului; lăsă să sune mult timp.

– Nu răspunde.

Închise.

– Probabil sînt încă la New York. Poate s-au hotărît să mai rămînă o noapte.

– Unde e?

Brix aruncă o privire rapidă prin încăpere, de parcă ar fi putut găsi vreo ieşire, apoi reveni cu ochii spre pantoful tatălui său.

– Cred că s-ar putea să fie la spital. I s-a făcut rău în restaurant, vreau să zic că se simţea nasol, s-a dus la toaletă şi pe urmă s-a hotărît să se întoarcă la hotel. N-am mai văzut-o, n-am vrut s-o trezesc, dar i-am dat telefon azi-dimineaţă, devreme, şi mi-au spus că fusese dusă la spital. Au zis că o luaseră părinţii ei; cred că ăsta-i tipul cu care era maică-sa.

– Ce-avea?

– Nu ştiu; ţi-am spus, nu se simţea bine...

Quentin ridică receptorul.

– Ce spital?

– A luat o supradoză! Chestiile-alea pe care le lua ea, ştii, ca să doarmă, halcion, a luat prea mult şi a băut

mult la masă şi pe urmă a vrut un coniac şi n-am ştiut că luase atîta porcărie de-aia aşa c-am spus că poate bea unul. Cred c-ar fi trebuit să zic că nu, da' nu mi-a spus exact...

– Pentru numele lui Dumnezeu.

Trupul lui Quentin era rigid.

– Ai văzut-o cînd l-a înghiţit?

– Nu, mi-a spus...

– Ţi-a spus că luase o supradoză?

– Nu, nu chiar aşa, adică, a zis că luase cîteva, ca să poată dormi, înţelegi...

– Şi ai lăsat-o să bea la masă?

– N-am ştiut! Vreau să zic, ştiam, da' nu cît de multe. N-a spus cît de multe.

– Altceva ce-a mai spus?

– Atîta! Altceva nu ştiu! Luase cîteva, a zis. Da' au găsit flaconul gol în camera ei...

– *De unde ştii?*

Brix făcu ochii mari. Încet, trupul i se prăbuşi în sine. Se cocîrjă în scaun.

– Ticălos imbecil, izbucni Quentin de după birou, iar Brix se chirci cînd tatăl său se apropie. Dar îşi urmă drumul, trecînd pe lîngă fiul său aproape fără nici o privire, pentru a porni să se plimbe prin cabinet, cu capul în piept.

O mînie profundă se încolăcea într-însul ca un şarpe, cu veninul în sîngele şi-n oasele lui. Îşi simţea pieptul şi capul comprimate; se întreba dacă aşa se anunţă un atac de cord.

Respira adînc, încercînd să învingă apăsarea, să-şi limpezească minţile pentru a putea gîndi. „Sînt prins", îşi spuse. „Înconjurat de idioţi, şi s-ar putea să fiu captiv."

Dar de ce să fie? Putea stăpîni evenimentele. Nu trebuia decît să judece. Mai întîi, compania. Se gîndea la companie de cînd plecase Claire, în seara trecută, şi probabil că situaţia nu era atît de gravă pe cît crezuse el atunci.

În afaceri, zvonurile erau efemere; imperativul crucial

era acela de-a le contracara înainte de-a avea prilejul să prindă rădăcini.

Dacă o mînă de oameni neînsemnați vorbeau despre unele probleme cu PK-20-ul, *Eiger Labs* avea să dea cîteva interviuri unor reporteri aleşi pe sprînceană, urmînd ca articolele să apară la începutul noului an, bazate pe referatele de testare pe care le modificase Brix.

Nimeni nu văzuse rapoartele originale; nimeni n-avea să le vadă vreodată. Cu asta, avea să se rezolve problema zvonurilor, şi rămînea timp pentru a găsi un model nou şi a lansa o a doua campanie publicitară, orientată pe televiziune mai intens decît plănuiseră, realizînd deschiderea programată în martie sau, cel mai tîrziu, la începutul lui aprilie. Era un program strîns, dar se putea face. Nătărăul de fiu-său n-avea să facă parte din el. Se întoarse şi reveni la birou, aşezîndu-se în fotoliu, pentru a privi peste suprafața lustruită a acestuia spre silueta prăbuşită a tînărului.

– Cît de bolnavă e?

– Nu ştiu, murmură Brix. Tot ce-a spus sora era că trăieşte.

– În ce i-ai pus?

Glasul tatălui său era relaxat, aproape prietenos. Brix ridică privirea. Tatăl lui ştia şi nu se înfuriase. Simți o povară începînd să se ridice; întocmai la fel cum o simțise ridicîndu-se şi mai demult, în colegiu, cînd tatăl său preluase problema.

Atunci, Quentin se dinamizase ca o morişcă, dînd telefoane, vorbind cu diverşi oameni, spunîndu-i lui Brix ce să zică şi cînd să se dea la fund. Fusese întocmai ca Dumnezeu, făurind lumea.

– În coniac, răspunse. Niciodată nu i-a plăcut gustul.

Aerul din cabinet era absolut nemişcat. Părea să se depună în jurul lui Brix ca un giulgiu, iar tînărul se foi incomod, ca pentru a încerca să se elibereze.

Prea tîrziu, însă; de cum rosti aceste cuvinte, recunoscînd totul, tatăl său începu să-l considere ca şi mort.

– A găsit-o maică-sa, spuse el.

– Nu ştiu cum s-a întîmplat. Adică, ne duceam de multe ori la New York şi nu venea nimeni după noi... Nu ştiu ce-a făcut ca lucrurile să se schimbe de data asta.

– Nu prea ştii tu multe, nu-i aşa? întrebă Quentin. Nu ştii cum să păstrezi discreţia în afacerile firmei, nu ştii să-ţi faci amica să tacă, n-ai atîta minte ca să-i spui tatălui tău că ar putea submina ceva întreaga companie, nu ştii nici măcar că asasinatul e un consum de energie prostesc, la care nu se gîndesc decît slăbănogii; e o armă a neputincioşilor şi poate acţiona ca un bumerang. Ei, poate că de-acuma ştii atîta lucru, măcar.

– Am încercat să te-ajut! strigă Brix. Eram îngrijorat pentru companie!

Quentin tăcu.

– Am vrut să fii mîndru de mine!

– Christoase.

Un scurt moment, Quentin simţi un val de neajutorare. N-avea pe nimeni cu care să stea de vorbă, pe nimeni căruia să-i împărtăşească problemele lui. Îi lipsea Claire; ea avea un mod liniştit de a asculta şi o putere de înţelegere clară pe care ajunsese să se bazeze, chiar dacă-i spusese foarte puţin despre ceea ce era cel mai important în viaţa lui.

Poate că, într-o zi, ar fi ajuns să-i încredinţeze unele secrete, poate chiar s-o fi iubit, dacă rămîneau împreună. Dar ea nu voise să aştepte. Nerăbdătoare şi superficială, îşi spuse Quentin. Ca toate celelalte.

Cît despre fiul lui, nu se gîndise niciodată la Brix decît ca la o făptură slabă care îşi moştenise mama, nici coleg şi nici tovarăş al tatălui său. Crezuse, însă, că Brix îşi putea găsi o nişă în companie, fiind folositor. După absolvirea colegiului, cînd intrase umil pe orbita tatălui său, Quentin avusese încredere că-i va fi cel puţin util. Ei bine, nu mai era cazul.

– Va trebui să pleci, spuse el, în glas cu o oboseală încordată care-l sperie pe Brix mai mult decît l-ar fi alarmat furia. Ai călcat în străchini o dată prea mult; nu mai

pot face nimic pentru tine.

– Stai o clipă! țipă Brix; sări de pe scaun şi se aplecă peste birou, în aceeaşi poziție pe care o luase tatăl său mai înainte. Stai puțin, nu spune asta! Sîntem parteneri, sînt vicepreşedintele tău, sînt cel căruia-i ceri să facă lucruri pe care nimeni altul nu le poate face, ca rapoartele testelor ălora...

– Despre rapoartele alea nu mai pomeneşti nimănui, îl repezi Quentin. E clar? Nu există şi dacă scoți o vorbă despre ele, voi avea grijă să nu-ți mai găseşti niciodată o altă slujbă, nicăieri.

– Altă slujbă? N-am nevoie de altă slujbă! Lucrez aici! Sînt vicepreşedinte!

– Nu mai eşti. N-ai nici un titlu; nici de lucru n-ai. Dacă pleci de-aici în linişte, am să-ți scriu o scrisoare de recomandare care care să găseşti un post pe undeva, presupunînd că nu vei fi arestat pentru crimă.

– Iisuse Christoase, tată!

Brix se aplecă şi mai mult peste birou; aproape că se culcase peste el.

– Nu mă poți arunca aşa la gunoi, nu-i cinstit! Vreau să zic, sînt fiul tău, nu-ți dai fiul pe uşă afară...

– Dau afară orice ticălos idiot care-i o belea pe capul meu. Am mai urnit odată cerul şi pămîntul ca să nu intri la puşcărie, iar acum te-aştepți s-o fac din nou. De ce-aş face-o?

– Fiindcă mă iubeşti, replică Brix, forțîndu-şi cuvintele printr-un suspin.

– Nu te iubesc. N-am nici un motiv.

Quentin se duse la uşă, oprindu-se alături.

– Să-ți eliberezi biroul pînă după-amiază; am de lucru o grămadă ca să rezolv mizeria pe care-ai făcut-o şi pentru asta trebuie să angajez pe cineva.

Nu te iubesc. Cuvintele păreau nişte cuțite, înjunghiindu-l în pîntece, în piept. Se ridică. Ticălosul, îşi spuse. Futu-i mama mă-sii de ticălos. Dar nu-şi putea permite să se gîndească astfel la tatăl său. *Nu vorbeşte serios. E înfuriat pe mine, atîta tot. O să-i treacă; mă iubeşte şi nu*

se poate descurca fără mine. Va îmbătrîni şi nu va mai avea pe nimeni. Probabil asta şi merită, ticălosul.

Dar, încă o dată, îşi izgoni gîndurile. Nu se putea supăra pe tatăl lui, trebuia să-l facă să-l iubească din nou, iar pe-asta n-o putea rezolva cu furia.

Îşi îndreptă trupul şi se întoarse spre Quentin, să-l privească în faţă, cu ochii apropiaţi, la acelaşi nivel – dar nu se întîmplă nimic. Îşi simţea picioarele ca de piatră şi totul înlăuntrul lui se zbătea să rămînă pe loc, la biroul lui Quentin, departe de uşă.

– N-am unde să mă duc.

– Ai o locuinţă, şi-ţi vei găsi altă slujbă. Îţi dau salariul pe trei luni. Timp destul ca să găseşti ceva. Propun să rămîi prin zonă o vreme. Indiferent că fata moare sau nu, mutarea în alt stat ar părea ca o fugă.

– Tată, spuse Brix. Vorbesc serios cînd spun că nu am nici un loc în afară de *Eiger Labs*. Nu există nici un alt loc. E ca... vreau să zic, e ca acasă.

– Nu mai e casa ta.

– Ba este! Doar n-a încetat brusc, să mai fie; sînt fiul tău! îşi privi Brix tatăl peste lăţimea încăperii şi deodată se simţi ca un copil, mic şi neajutorat; izbucni în plîns. Trebuie să ai grijă de mine. Tu ai întotdeauna grijă de mine. Am făcut tot ce-am putut pentru tine, am vrut să te-ajut şi să te fac să fii mîndru de mine, şi toate numai pentru tine le-am făcut, nu pentru mine, iar acum trebuie să ai grijă de mine – trebuie – fiindcă nu ştiu unde să mă duc şi... am intrat la apă, tată, ştii bine, şi am nevoie să fiu aici, unde mă poţi apăra tu. Asta fac taţii; *asta fac.* Tată? Trebuie să ai grijă de mine!

– Eu nu le acord oamenilor a doua şansă, răspunse Quentin şi deschise uşa.

Încet, Brix se urni din loc, mişcîndu-se ca un bătrîn. adus de spate, cu lacrimile încă şiroindu-i pe obraji.

– Nu e drept, spuse el şi se strecură pe lîngă tatăl lui, fără să-l privească.

Quentin închise uşa după el. *Eu nu le acord oamenilor a doua şansă.* Aceleaşi cuvinte i le rostise şi lui

Claire. Şi cîtora alţii încă, de-a lungul anilor? „Cu nimeni n-a mers," cugetă el. „Nimeni nu rămîne cu mine. Nimeni nu-mi dă ceea ce-mi trebuie."

Încă o dată îl cuprinse acel val de neajutorare, iar de data asta în el se simţea şi un fior de spaimă. Îl şocă. „Christoase, o las pe căţeaua aia să-mi vină de hac." Era ridicol. Aveau să existe şi alte femei; se găseau întotdeauna.

Deocamdată, avea alte probleme pe cap. O firmă de condus, un produs de salvat, un viitor de garantat. Se aşeză la birou şi începu să facă un plan de acţiune. În timp ce scria, puterile îi reveniră. La asta se pricepea cel mai bine: la a-şi crea propria viaţă, fără a se preocupa de alţi oameni, mai slabi. Acesta era regatul lui: Quentin Eiger, făurindu-şi viitorul.

– Presupunem că a ingerat, cel mai probabil, circa trei miligrame de halcion, pe lîngă o cantitate considerabilă de alcool, le spuse celorlalţi din sala de aşteptare doctoriţa Claudia Marks.

Dacă reţeta era pentru o tabletă de 0,25 miligrame, ceea ce reprezintă maximum de prescris – aţi văzut-o? Ar trebui să fi fost de culoare albastru-deschis.

– Nu, răspunse Claire. Le privi pe Gina şi Hannah. Clătinară şi ele din capete.

– Dar era un flacon gol în camera ei, interveni Alex. L-am dat infirmierilor, azi-noapte.

Doctoriţa dădu din cap:

– L-am văzut. Era pentru zece 0,25-uri. Uneori, însă, pacienţii folosesc aceleaşi ambalaje pentru alte pastile. Nu ştiţi dacă primise mai mult de-o singură reţetă? Mai avea pastile în poşetă, de exemplu?

– Cînd i-am luat-o eu de la restaurant, nu, spuse Alex. O lăsase acolo cînd a fugit, după cină, şi nu-mi imaginez că cineva din restaurant ar fi luat ceva dinăuntru.

– Dar doza? o întrebă Claire pe doctoriţă.

– Trei miligrame de halcion înseamnă de douăspre-

zece ori doza prescrisă, şi pot avea efect fatal, mai ales în combinaţie cu alcoolul.

Privi spre Claire:

– Am avut cazuri de tendinţe sinucigaşe exagerate, la pacienţii consumatori de halcion; aţi văzut asemenea semne la Emma?

– Nu. Ştiu că n-a încercat să se sinucidă. Îmi cunosc fiica. A fost un accident.

– Sau i l-a administrat cineva, interveni Alex. Ar putea face cineva asta, fără ca ea să simtă gustul sau să fie prevenită de schimbarea gustului unui aliment sau băuturi?

Doctoriţa îl privi cu gravitate:

– Vreţi să spuneţi că cineva a încercat s-o omoare?

– E o variantă la care trebuie să ne gîndim. Ar fi fost practic posibil? Într-un pahar de apă, de exemplu?

– Halcionul e puţin solubil în apă, aşa că răspunsul este nu. Dar e foarte solubil în alcool.

Alex o privi pe Claire:

– Băuseră trei sticle de vin la cină, apoi coniac. Am vorbit azi la telefon cu chelnerul. A văzut-o pe Emma bîndu-şi coniacul dintr-o suflare; a spus că era ca pentru un rămăşag. Sau ca şi cum nu i-ar fi plăcut gustul.

– Nici nu-i place, răspunse Claire. Tremura, şi încrucişă braţele, cuprinzîndu-şi trupul.

– A mai spus şi că fugise la baie cam în momentul cînd adusese el coniacele, ca şi cum i-ar fi fost rău. Era îngrijorat din pricina ei, a spus el.

– Deci, a plecat de la masă, iar coniacul a rămas acolo, şi Brix la fel, conchise Gina.

În sala de aşteptare se lăsă tăcerea.

– Dar n-ar dura mult timp pînă să se dizolve douăsprezece tablete?

– Nu şi dacă au fost pisate, răspunse Claudia Marks; se întoarse spre Alex. Ştiţi cu cine luase masa?

– Da.

– Şi bănuiţi că a încercat s-o omoare.

– E un lucru la care trebuie să ne gîndim, repetă el.

– Ştiţi unde să-l găsiţi?

– Da.

– Atunci, trebuie să daţi curs acţiunii.

– Nu încape nici o îndoială, spuse Alex. I-am telefonat unui prieten care cunoaşte pe cineva din Departamentul Poliţiei Norwalk. Presupun că vor vorbi cu el azi.

– Rapidă treabă, constată Gina, gîndindu-se la telefonul dat de ea. Amîndoi consideraseră că aveau ceva de făcut, ca şi cum urmărirea lui Brix şi a tatălui său ar fi ajutat-o pe Emma să rămînă în viaţă.

– Nu-i putem spune Emmei, zise Claire.

– O să ştie, răspunse Gina. Fie a luat ea supradoza, fie i-a dat-o altcineva; altfel, cum ar fi putut s-o înghită?

– N-a luat nici o supradoză, insistă Hannah.

– Nici eu nu cred, fu Gina de acord. Deci, va şti că a înghiţit cumva al dracului de mult halcion la cină.

– Eu nu m-aş preocupa să-i spunem acum, interveni doctoriţa. Cînd se va trezi, nu e bine să deschideţi subiectul, aşa că va trebui să vă gîndiţi la altceva de spus. Dacă întreabă, eu aş schimba vorba. Nu cred că se va concentra pe nimic anume, o bună bucată de vreme.

– Dar e sănătoasă, spuse Hannah, afirmativ. Acum doar doarme; nu mai e în comă.

– Doarme, dar încă nu ştim dacă sistemul nervos central nu i-a fost vătămat. Vom afla mîine.

– Vă mulţumesc, îi întinse Claire doctoriţei mîna, în timp ce făcea primul pas spre salonul Emmei.

– Doamnă Goddard, spuse Claudia Marks, va dormi mai multe ore în şir; de ce nu vă odihniţi şi dumneavoastră puţin?

– Mă simt bine, răspunse Claire, pornind pe coridor. Lui Alex i se păru că arăta mică şi fără apărare, sub tuburile strălucitoare de neon, o siluetă sveltă în costum albastru-închis. Mergea cu paşi grei, printre surorile şi medicii agitaţi, care îşi vedeau hotărîţi de treburile lor, în timp ce familia Emmei nu putea decît să aştepte.

– Există vreun motiv pentru care să nu pot sta şi eu

cu Emma şi mama ei? întrebă Alex.

Doctoriţa îl privi gînditoare, ştiind că nu era membru al familiei, dar plăcîndu-i stabilitatea lui calmă şi modul profund încurajator în care se uitau unul la altul el şi Claire, siguranţa afecţiunii dintre ei fiind mult mai pronunţată decît la numeroase cupluri căsătorite.

– Nu daţi sfoară-n ţară, răspunse ea, dar duceţi-vă.

– Mulţumesc, zîmbi Alex; se întoarse spre Gina şi Hannah. Vreţi să mergeţi acasă şi să aşteptaţi veşti de la noi?

– Nici vorbă, replică Gina, Ne ducem la un hotel. E bine aşa, Hannah?

Bătrîna dădu din cap:

– Dar cred că eu mai stau un timp aici. E mai bine să fiu pe-aproape. Nu mă simt chiar atît de neajutorată.

– Cît timp credeţi că rămîne internată? o întrebă Alex pe Claudia Marks.

– Încă nu mă gîndesc s-o trimit acasă, răspunse ea. N-aş îndrăzni nici să presupun măcar. Duceţi-vă; mai trec eu diseară, înainte de a pleca.

Alex găsi un scaun de plastic şi îl amplasă lîngă cel al lui Claire. O luă de mînă, rămînînd amîndoi alături, cu ochii la Emma. Claudia Marks reveni, stînd şi ea cu pacienta cîteva minute, după care plecă.

– Sunaţi-mă oricînd; surorile au telefonul meu deacasă. Altfel, revin mîine dimineaţă la şase şi jumătate.

– Îmi place, comentă Alex, după plecarea ei; Claire dădu din cap:

– Dar n-a vrut să spună nimic cert despre Emma.

– Datoria ei e să nu spună nimic cert pînă nu se certifică cu certitudine.

Pe buzele Clairei jucă un mic surîs:

– Îmi pare atît de bine că eşti aici.

Alex se apropie, cuprinzînd-o cu braţul, iar Claire îşi rezemă capul de umărul lui. Astfel, amîndoi, doborîţi de oboseală dar încă prezenţi, au fost ceea ce văzu Emma cînd, în afara camerei de spital fără fereastră, zorii începuseră să lumineze cerul, iar ea deschise ochii.

– El cine-i? întrebă, cu voce slabă, dar limpede.

Claire tresări.

Oh, poate să vorbească; o, mulțumescu-ți Doamne, poate vorbi. Dar de ce nu...? Se aplecă înainte:

– E Alex, iubito, știi, care a...

Se opri, la vederea nedumeririi din ochii fetei.

– Se numește Alex Jarrell, explică ea calmă, mascîndu-și teama. E un bun prieten.

Emma îl privi fără curiozitate; apoi își privi mama:

– Mă gîndeam cum îmi cîntai cînd eram bolnavă, spuse ea, ca și cum ar fi continuat o conversație. Toate cîntecele acelea. *A Long Road to Tipperary* era favoritul meu. Mă făcea fericită.

Claire fredonase cîntecul acela toată după-amiaza trecută, cînd Emma era în comă. Acum, i-l cîntă din nou, aplecîndu-se spre ea.

Alex o ținea de o mînă; cu cealaltă, Claire o apucă pe a Emmei și o strînse, parcă pentru a-i transmite prin ea dragostea și toată energia ei, îndeajuns ca s-o facă pe Emma să rămînă trează, destul ca s-o vindece. Vocea-i era slabă dar neîndoielnică și plutea dulce prin încăpere.

Emma oftă.

– Mai știi cînd făceai plăcinte, iar eu ședeam pe tejghea și mă uitam la tine? Puneai foietajul de deasupra, făceai de jur împrejur încrețituri mici, apoi apucai cu o mînă pe dedesubt și tăiai pe margini cu cuțitul, iar coca desprinsă era ca o panglică lungă, care tot cădea, cădea pe masă, iar eu o strîngeam cocoloș, pentru ca tu s-o întinzi din nou și să faci tarte mici cu jeleu – mai ții minte? – fiindcă nu rămînea destulă pentru încă o plăcintă. Pătrățele cu gem de fragi sau marmeladă de portocale în mijloc, iar tu le împătureai în triunghi și apăsai marginile cu furculița ca să se lipească, dar întotdeauna scăpa oricum puțin gem, care se ardea în cuptor și scotea un miros groaznic, iar pe urmă trebuia să-l curățăm. Dar tu mă lăsai întotdeauna să iau o tartă, de cum se răceau, uneori chiar și două, și erau așa de bune...

Avea ochii larg deschişi, dar nu se uita la Claire; privea în sus, spre un lucru văzut numai de ea.

– Odată am făcut un om de zăpadă, era mai mare decît mine, iar afară era înnorat, dar a ieşit soarele, doar puţintel, străpungînd norii, iar tu erai luminată de soare şi eu nu eram, nici omul de zăpadă, numai tu, aşa de strălucitoare, ca aurul, şi erai atît de frumoasă şi rîdeai. Şi arătai fericită.

– Mi-aduc aminte, răspunse Claire încetişor; era înfricoşată, Emma părînd că se afla mai departe ca oricînd, dar rămase cu vocea calmă, vorbind nepăsătoare. Aveai cinci ani. Aproape şase. Îi făcuseşi gura din boabe de struguri, drept ochi avea două prune şi cîlţi roşu în loc de păr, iar în mînă i-am pus o greblă şi o pălărie de paie pe cap.

– Domnul Sperie-Ciori, chicoti mărunt Emma. S-a topit groaznic de repede.

– Am mai făcut unul, în iarna următoare, zise Claire. Şi mai mare.

– Aha, făcu Emma, fără curiozitate; tăcu puţin. Mi-a plăcut cînd ai pus maşina de cusut pe masa din living – mai ţii minte? – şi erau peste tot bucăţi de material şi tipare, mîneci, un piept şi un spate, şi părţi din fustă. Şi-ntr-o zi, ţin minte, ai făcut supă, fierbea pe aragaz, afară era ger, o zi de iarnă foarte friguroasă, toate ferestrele se aburiseră şi era atît de plăcut, parc-am fi fost într-o peşteră caldă, numai noi două. Era o zi atît de fericită.

– Iar tu ai venit şi m-ai îmbrăţişat, spuse Claire; avea ochii plini de lacrimi. Şi ai spus: „te iubesc, mămico".

– Iartă-mă, replică Emma, continuînd să privească spre ceea ce vedea ea dincolo de plafon. Iartă-mă că n-am fost bună cu tine, mămico. Iartă-mă, iartă-mă.

Vocea i se stingea.

– Emma, o chemă Claire insistent. Nu pleca. Spune-mi, cînd n-ai fost bună cu mine?

– Toate lucrurile alea pe care ţi le-am zis... cînd nu voiai ca eu să...

Oftă.

– Nu voiam ca tu să ce? Emma, întoarce-te, întoarce-te; vorbeşti despre ultimele cîteva luni, nu-i aşa? E-n ordine, Emma; e mai bine să vorbim despre prezent decît despre trecut. Fiindcă, atunci, vom putea vorbi şi despre viitor. Emma, mă auzi?

– Nu voiai să mă-ntîlnesc... nu voiai să umblu cu... nu voiai să fiu... să fiu o... fata... Nu-mi amintesc... Fata cea Mare. Alta. Groaznic. Moartă. Fata Moartă. Reviste, ştii, şedinţe foto. Ştii.

– Nu fata moartă, Emma; n-a fost nimic de soiul ăsta; era cu totul altceva. Te vei gîndi mai tîrziu. Şi ai fost întotdeauna bună cu mine, Emma. Întotdeauna ne-am iubit. Mi-aduc aminte.

Fata întoarse capul şi-şi privi mama. Ochii li se susţinură un lung răstimp. Apoi Emma începu să plîngă.

– Mi-a spus vorbe urîte.

Claire aruncă o privire scurtă spre Alex, care le observa absolut captivat.

– Oare s-o forţez să-şi amintească? îl întrebă.

– Cred că se poate, murmură el, iar Claire reveni spre Emma. Cine a spus acele lucruri?

Capul fetei se rostogoli într-o parte şi-n alta:

– A spus că nu eram prietena lui. A spus că mă ura. *Nu mă iubea.*

– Cine-a spus asta? repetă Claire.

– S-a sfîrşit, răspunse desluşit Emma. I-am zis chelnerului. S-a sfîrşit.

„Nu, nu, nu", spuse Claire în sinea ei. „N-o cred."

– Emma, cum adică? Ce însemna „sfîrşit"?

– Masa. Şi... tot restul.

– Care rest? *Care rest?*

Cum Emma tăcu, Claire îi puse o mînă pe frunte şi-i întoarse capul pînă cînd privirile li se întîlniră din nou.

– Emma, ai încercat să te sinucizi datorită celor pe care ţi le-a spus?

Emma făcu o mutră uluită:

– Cum?

– Ai vrut să mori? Ai încercat să te sinucizi?
– De ce?
Se încruntă.
– Nu mai țin minte...
– Ce nu mai ții minte?
– Am fugit. Toți se uitau.
– Ai fugit de la masă?
– Prin restaurant. Toți se uitau. Ai distrus totul.
– Așa i-ai spus?
– Ai distrus totul. Am fugit.
– Și pe urmă? Ce s-a întîmplat la hotel, Emma?
– Nu mai știu.
– Ai trecut prin hol. Ai vorbit cu cineva?
– Nu mai știu. A, da, cineva mi-a spus la ce cameră.
– Ți-a spus numărul camerei? De ce nu-ți amintești?
– Prea somn. Așa de somn. Îngreunată și somnoroasă și am căzut.
– Atunci cum ai ajuns în cameră?
– Nu mai țin minte. A, cineva. Uniformă roșie. Mi-a scos pantofii. M-a pus în pat. Plapuma era caldă.
– Și pe urmă? Te-ai sculat după plecarea lui?
– Unde să mă scol?
– Din pat. Te-ai dus la baie. Ai luat niște pilule ca să dormi.
– Dormeam *deja*, replică Emma cu o nuanță de iritare, era prima undă de viață pe care-o distingeau în vocea ei. Nu mă puteam mișca; prea îngreunată, somnoroasă, mă simțeam așa de ciudat.
Rămase nemișcată, cu lacrimile prelingîndu-i-se încet pe față.
– Mor.
– Nu, iubito, nu mori. Nu mori.
Claire tăcu o clipă.
– N-ai vrut să mori, nu-i așa? Seara trecută?
O privi cu ochii mari:
– De ce? întrebă ea clar. Voiam doar să iubesc.

– Cel mai bun răspuns, spuse doctorița; intrase tăcută şi stătea lîngă Claire. Mă scuzați, se apropie ea de pat. Bună, Emma, mă numesc Claudia Marks şi cît timp stai aici sînt medicul tău, şi trebuie să-ți iau temperatura şi alte cîteva date. Nu va durea mult, apoi mama se va întoarce. Vă rog, adăugă ea, spre Claire şi Alex.

Claire îşi sărută fiica pe frunte.

– Venim imediat, spuse ea şi se întoarse împreună cu Alex în sala de aşteptare. Hannah şi Gina erau acolo, jucînd jocuri de cuvinte pe bloc-notesuri.

– Am mai adus de mîncare, anunță Hannah, arătînd spre cafelele, pîinea de banane şi coşul cu fructe de pe masă. Alex le vorbi pe scurt despre Emma, în timp ce Claire se aşeza pe marginea canapelei, cu mîinile împreunate în poală. Trecură douăzeci de minute, pînă cînd Claudia Marks reveni la ei. Avea fața radioasă:

– O să fie bine.

CAPITOLUL 20

Poliția l-a interpelat pe Brix în seara de Crăciun. Fusese la o petrecere, într-o casă aflată în cvartalul învecinat. O seară deloc reuşită: mai tot timpul şezuse într-un colț, bînd scotch cu apă şi uitîndu-se la fete, încercînd să-şi stimuleze interesul îndeajuns pentru a o lua pe vreuna cu el acasă.

Nu era deloc în apele lui: toți comentau acest lucru şi încercau să-l înveselească. Dar nu putea; nu putea nici măcar să se concentreze asupra fetelor – în ultima vreme, îi era tot mai greu să se concentreze şi, oricum, bea încontinuu şi consumase cocaină toată ziua – iar după un timp încetă să se mai uite şi plecă, uitînd să-şi ia rămas bun de la gazdă.

Afară, îşi puse haina şi merse cu pas cam nesigur pe aleea şerpuitoare ce urma şirul ondulat de case pînă la uşa lui, identică tuturor celorlalte din complex.

Cu coada ochiului, văzu o maşină de poliţie parcată la bordură. „Cineva face prea mult zgomot," reflectă el vag. „Deranjează vecinii; ruşine să le fie."
Urcă cele cîteva trepte şi privi uşa, asigurîndu-se că era a lui.
– Treişopt, murmură. Asta era adresa, deci trebuia să fie uşa lui de-acasă. Vîrî mîna în buzunar după chei.
– Domnul Brix Eiger?
Se răsuci pe călcîie. În faţa lui stătea un poliţist, puţin cam prea aproape. Alt poliţist aştepta în maşină.
– Nu m-aţi nimerit, spuse Brix; nu eu făceam gălăgie; n-am scos un sunet. Am fost în altă parte. Era mare linişte.
– Vrem să vă punem cîteva întrebări în legătură cu Emma Goddard, spuse poliţistul, iar Brix simţi pămîntul fugindu-i de sub picioare.
Îşi opri căderea, prefăcînd-o într-un clătinat. Încerca să gîndească, să-şi pună în mişcare mintea grea ca de plumb.
– Hop-aşa, făcu, îndreptîndu-se. Am tras cam multişor la măsea de Crăciun, pare-se. Emma? N-am văzut-o. Ştiu că s-a internat în spital da' nu m-am dus; ne-am certat, ştiţi, ceartă-ntre îndrăgostiţi, cum i-o zice, şi mi-am zis că mai bine să stau deoparte. I-am trimis flori, totuşi; sper că le-a primit. Nu mi-a dat telefon, aşa că cred că-i supărată rău pe mine.
Făcu o pauză.
– Deci, asta-i tot, încheie el neputincios. Nu vă pot spune nimic despre ea.
– Am dori să ne însoţiţi, domnule Eiger.
– Ce? Unde? Aha. Adică...
Vorbea ca un prost, îşi spuse. Nu-şi putea permite să vorbească prosteşte. Voiau să-l ducă la secţia de poliţie pentru interogatoriu. Poate era mai bine să refuze. Dacă nu ştia nimic despre Emma, să refuze? Proabil că nu; cel mai isteţ era să coopereze. Îi luau întotdeauna mai uşor pe oamenii care cooperau.
– Sigur, răspunse el, vesel, privi insigna de pe uni-

forma polițistului. Janowski. Păi, hai să-l cunoaștem și pe prietenul dumitale.

– Sergent Janowski, spuse polițistul pe un ton neutru și se dădu la o parte pentru a-l urma pe Brix la mașină. Detectiv Fasching, i-l prezentă el pe omul de pe locul din față, care nu purta uniformă.

– Detectiv, repetă Brix, încercînd să facă pe prietenosul, în timp ce se așeza în spate împreună cu sergentul. Ca într-un roman de Agatha Christie, nu-i așa? Ei, mă bucur să te ajut pe dumneata și prietenul dumitale, dar nu poate dura prea mult; am o întîlnire, peste-o juma' de oră.

Nu avea de mers nicăieri, nimic de făcut, pînă dimineață, dar acum mintea i se pusese în funcțiune și-și imagina că putea să se descurce cu cei doi fără probleme, dar dacă nu le dădea un termen, n-aveau să înceteze în veci în întrebările, ăsta fiind sistemul lor.

De fapt, repetase pentru acea întîlnire. Singura diferență era că, atunci cînd o exersase de primele cîteva ori, fusese convins că Emma va fi murit.

Acum, după telefoanele insistente pe care le dăduse, știa că trăia și avea să scape nevătămată. Christoase, își spuse, era rezistentă ca un cal; la numai două zile după cina împreună, deja se îndrepta spre vindecare.

Așa că nu mai era tocmai sigur cum aveau să evolueze lucrurile, dar știa că era pregătit și mai știa și că era mai deștept decît doi polițai de stradă.

Într-o încăpere mică a secției de poliție, ofițerul Fasching se așeză pe colțul unui birou metalic, iar ofițerul Janowski se rezemă de pervazul ferestrei. Într-un colț, semi-ascunsă după un paravan pliant, o tînără stătea la un terminal de computer.

Brix se așeză între cei doi polițiști; fusese așezat pe scaunul cu spătar drept de lîngă birou și, vorbindu-le, întorcea capul de la unul la altul, ca la un meci de tenis.

– Trebuie să aflăm tot ce ne puteți spune despre seara cînd ați servit masa cu domnișoara Goddard la Restaurantul *Luberon*. S-a întîmplat joi seară.

– Totul? Cam greu.

Ştiau unde luaseră masa el şi Emma. Vorbiseră cu oamenii, în căutare de indicii. Dacă ştiau atît de multe, de ce nu ştiau că încercase să se sinucidă?

Fiindcă ea spusese că nu. Şi, ca o şleahtă de idioţi, o crezuseră. O adolescentă hiper-emotivă, un flacon gol, starea labilă de după o ceartă sentimentală – trebuie că auziseră despre asta de la *maître d'* şi recepţionerul hotelului – şi totuşi o credeau. Păi, atunci, trebuia să încerce altceva.

Clătină din cap.

– Nu vă pot spune totul; n-ar fi corect faţă de Emma. Era tulburată şi a spus lucruri pe care nu le-ar dori repetate, înţelegeţi, vorbe care demonstrau că-şi pierduse cu-adevărat controlul.

– De exemplu, ceru ofiţerul Fasching.

– Ascultaţi, v-am spus, n-ar vrea...

– Dar vrem *noi*, domnule Eiger, şi cel mai bine ar fi să ne spuneţi pur şi simplu ce s-a întîmplat, fără să mai înşiraţi ce i-ar plăcea sau nu i-ar plăcea domnişoarei Goddard. Ce vă face să credeţi că-şi pierduse controlul?

Brix ridică din umeri:

– Păi, ca de pildă, la un moment dat îmi spunea poveştile alea nebuneşti despre cum obişnuia ea să stea de vorbă cu cîinele, ştiţi, avea conversaţii cu el, după care a început cum că ştie ce vor bărbaţii şi ea-i singura care ştie, ca la o adică, înţelegeţi, cum i-ar fi spus cîinele. Nu prea avea sens.

Tăcu puţin.

– Şi apoi, ceva mai tîrziu, aproape s-a luptat cu chelnerul cînd el a încercat să-i tragă masa, ştiţi, cînd a vrut să se ducă la toaletă; ea împingea, ca şi cu i-ar fi stat în drum, dar el voia s-o ajute, numai că într-adevăr nu se mai putea controla. A alergat efectiv la toaletă; toată lumea se uita la ea. De fapt, cînd s-a întors, i-am spus să nu mai bea fiindcă nu va face decît să înrăutăţească situaţia, dar ea a răspuns că îmi dădusem atîta oste-

nealā sā plānuiesc cina şi avea de gînd s-o facă aşa cum plănuisem eu, toată treaba. Cred că încerca, deşi în momentul ăla nu ne prea înțelegeam, încerca, înțelegeți, să mă facă să spun că totul era în regulă.

– De ce nu vă înțelegeați?

– Fiindcă ea voia să ne căsătorim, iar eu nu. Adică, într-o bună zi probabil am s-o fac, dar nu acum şi, oricum, e prea tînără. I- am şi spus-o; cred că mai bine n-o făceam. Nu-i vorba numai de vîrstă, ci şi că nu se pricepe la nimic. E ca o puştoaică, fericită cînd ies lucrurile cum vrea ea şi pe urmă făcînd crize cînd nu ies. Aşa a făcut şi la restaurant: a avut o criză şi a ieşit. Şi-a uitat pînă şi haina, aşa de tare se grăbea.

– Îi era rău cînd a ieşit din restaurant?

– Rău? Fireşte că nu, v-am spus: a ieşit în fugă. Băuse prea mult – cred că şi eu, poate, dar era vorba să fie o cină de ajun doar pentru noi doi, aşa că am comandat nişte vinuri realmente rafinate – oricum, a băut mai mult decît ar fi trebuit, dar rău nu-i era; doar că nu se mai controla, atîta tot.

– Ce înseamnă asta: nu se mai controla?

– Exact ce vă spun. Nu-şi mai controla cuvintele – multe porcărioare urîte de tot au ieşit din gurița aia drăgălaşă – şi nu cred că-şi mai putea controla nici faptele, motiv pentru care i-am şi spus că nu mai bea. Dar parcă nici n-ar fi ştiut ce bea. Parcă habar n-ar fi avut ce făcea, cu nimic. Şi m-am gîndit, ia somnifere şi, dacă nu ştie ce face, atunci s-ar putea să ia prea multe. De fapt, cînd era la toaletă, i-am căutat în poşetă ca să-i iau somniferele şi să le țin eu pînă-şi mai revenea, dar nu erau acolo.

Brix se opri, mulțumit de sine însuşi, aşteptînd următoarea întrebare. Cum aceasta nu sosi imediat, se uită la ceas cu mare pompă.

– N-ați însoțit-o cînd a părăsit restaurantul? întrebă sergentul Janowski.

– Păi, nu, şi-mi pare rău acum. Un domn n-ar trebui să lase o domnişoară să rătăcească singură prin New York. Dar, ştiți, cum am spus, îmi trîntise cîteva por-

cărele şi nu mă simţeam prea blînd faţă de ea, aşa c-am lăsat-o să se ducă. Am întrebat dacă se simţea bine, totuşi, cînd am ajuns la hotel, şi mi-au spus că urcase în camera ei. Mi-am zis c-o să doarmă pînă mîine, ceea ce şi avea nevoie, aşa că m-am dus la mine-n cameră şi n-am mai căutat-o. Pînă a doua zi dimineaţă, adică.

– Cînd a fost asta? întrebă sergentul.

– Pe la şapte. Mă gîndeam să luăm micul dejun şi să-ncercăm s-o dregem; aveam de lucru împreună, în fond; era – este – model, ştiţi, pentru o linie de cosmetice pe care o producem în companie, tatăl meu şi cu mine. Dar recepţionerul mi-a spus că plecase, era la spital; venise maică-sa s-o ia.

Cei doi îl priviră în tăcere.

– Normal că am dat telefon la spital, spuse Brix, conştient de golurile din povestire. Au spus că trăia, dar nu putea primi vizite. Şi apoi, astăzi, mi-au spus că se va însănătoşi, deci cred că rugăciunilor mele li s-a răspuns. Şi asta-i tot ce ştiu. Pe crucea mea.

Îşi dori să fi putut retracta aceste din urmă cuvinte uşuratice, dar rămaseră plutind în aer, iar ofiţerii lăsară tăcerea să se prelungească, în timp ce-l priveau fix.

– Domnişoara Goddard avea în stomac aproape trei miligrame de halcion, spuse într-un tîrziu ofiţerul Fasching. Ştiţi ce este halcionul, domnule Eiger?

Brix dădu din cap cu tristeţe:

– Emma mi-a spus că lua; la asta m-a referit cînd vorbeam despre somnifere. E un medicament puternic şi i-am şi spus-o, dar insista că avea nevoie de el ca să doarmă. Nu ştiu cît de des lua, însă mereu i-am spus că pentru ea mai bun era un pahar de lapte cald.

Zîmbi, dar nici unul dintre poliţişti nu-i înapoie zîmbetul.

– Trei miligrame înseamnă mult? întrebă el, spunîndu-şi că întrebarea asta ar fi trebuit s-o pună din capul locului.

– Destul ca s-o omoare dacă n-ar fi fost găsită atît de devreme. Flaconul a fost găsit lîngă pat...

– Era un flacon? strigă Brix.

Gura ofițerului se strînse într-o scurtă grimasă de dezgust.

– Flaconul era marcat pentru zece comprimate. Nu există nici un motiv să presupunem că încă le mai avea pe toate; probabil mai luase şi cu alte ocazii, dar chiar şi aşa, şi chiar dacă le lua pe toate, nu însumau acele trei miligrame. Singura concluzie la care putem ajunge este că cineva i-a dat suficient halcion în plus pentru a însuma o doză fatală.

Brix se încruntă.

– Nu cred că cunoaşte în New York pe nimeni care să facă asta pentru ea.

– Bănuim că dumneavoastră ați făcut-o pentru ea, domnule Eiger, spuse nepăsător ofițerul Janowski.

Lui Brix îi trebui un minut ca să-şi dea seama cît de perfect era totul... iar copoiul ăla idiot tocmai i-o servise pe tavă.

– Ei bine, sînteți prea isteți pentru mine, spuse el. Cred că ştiți ce înseamnă să nu poți refuza o doamnă.

Le zîmbi ca între bărbați.

– N-aş fi spus nimic, dacă nu aduceați vorba, dar Emma mi-a cerut ceva mai mult – mereu îmi cerea, ca şi cum ar fi făcut stocuri. Mă rog, vreau să zic, atunci nu m-am gîndit la asta dar acum, privind în urmă...

Clătină încă odată din cap cu tristețe.

– Ar fi trebuit să fiu mai atent la ea; chiar că era... este... un copil, cu crizele alea şi toate...

– Deci i-ați furnizat halcion, spuse ofițerul Janowski. Cît de mult?

– A, nu ştiu, în ultimele cîteva luni poate zece, douăzeci de pastile.

– De ce culoare erau?

– Cum?

– De ce culoare erau?

– Nu m-am prea uitat. Nu-s toate pilulele albe?

– Şi se pare că ne-a mai scăpat ceva. De unde le-ați luat?

– Vreți să spuneți... ăă, mă rog, un prieten de-al meu mi le-a dat.

– Fără rețetă?

– Păi, da, știa că poate avea încredere în mine.

– I-ați spus că erau pentru dumneavoastră?

– Păi, eu...

– Repet, *i-ați spus că erau pentru dumneavoastră? L-ați mințit? Ați obținut, prin minciună, un medicament care se eliberează numai pe bază de rețetă?*

Brix se întrebă dacă exista o pedeapsă pentru așa ceva. Se simțea amețit; prin creier i se fugăreau aburii scotch-ului, pocnindu-i pe la marginea gîndurilor, făcîndu-i-le să-i scape.

– N-am mințit. Eu nu mint niciodată. I-am spus că erau pentru o prietenă.

– Nu vă cred, replică inexpresiv ofițerul Fasching. Lenny, tu îl crezi? îl întrebă el pe Janowski. Nici un farmacist n-ar elibera medicamente pentru o persoană pe care n-o cunoaște. Firește că oricum e ilegal, dar chiar și cei care le dau uneori medicamente prietenilor, cînd sînt prinși spun că nu le dau pentru un terț. N-ar face-o nici în ruptul capului, așa spun.

– Ai dreptate, replică ofițerul Janowski. Minte. Le-o fi furat.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Brix, i-am spus că erau pentru o prietenă și n-are de ce să-și facă griji fiindcă nu există nici un risc să ia prea...

Se întrerupse, lăsîndu-se o tăcere îndelungată.

În cele din urmă, ofițerul Fasching oftă:

– Fiindcă știați că nu era genul.

– Ei, m-am înșelat, spuse Brix, cam agitat. Femeile sînt greu previzibile. Și în multe privințe nu era cu-adevărat sinceră, să știți, avea micile ei jocuri, mici prefăcătorii, ca să... ca să pară o anume persoană cînd, de fapt, înțelegeți, era... alta...

În timp ce glasul lui Brix se stingea, ofițerul Janowski se ridică în picioare și se apropie, privindu-l de sus în jos:

– Părerea noastră este că n-ai făcut nici un nenorocit de lucru *pentru* domnişoara Goddard, Brix; părerea noastră este că *i* l-ai făcut.

Brix tresări uşor, auzind că ofiţerul de poliţie i se adresa pe numele mic. Îl speria; schimba toată atmosfera din încăpere.

Se simţea mai mic, mai vulnerabil. Nu-l mai tratau cu respect. Pe negîndite, băgă mîna în buzunar după cocaină, apoi, îngrozit, şi-o smulse afară. Dar degetele îi tremurau. „Doamne, cîtă nevoie aş avea," îşi spuse el.

– Acum, ce vrem noi să ne spui, continuă ofiţerul Fasching, este cum ai făcut-o pe Emma Goddard să ia trei miligrame de halcion fără să ştie. E improbabil că ai fi forţat-o să înghită douăsprezece pastile sau mai multe odată, deci, ce altceva puteai face? Te puteai duce la prietenul acela farmacist – vom ajunge puţin mai tîrziu şi la numele lui – pentru a-ţi pregăti propria provizie. Iar apoi, puteai să le pisezi şi să le dizolvi în ceva. În ce, Brix?

Brix clătina din cap; ameţeala i se agravase şi-i era greu să gîndească limpede.

– Nu, spuse el, cu un glas nesuferit de slab; se sili să vorbească mai tare, ieşind un fel de lătrat. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– În ce ai dizolvat halcionul? În apă nu se dizolvă bine, aşa că, probabil, putem exclude cafeaua, dar se dizolvă foarte bine în alcool. Ceea ce înseamnă vin. Sau coniac.

– Nu. E o prostie. Nu ştiţi ce...

– Chelnerul a spus că te-a văzut făcînd ceva cu coniacul, să ştii. Ne-a vorbit despre asta.

– N-a spus nimic! N-a văzut nimic, dracului!

– De unde ştii? întrebă detectivul Fasching. Îl privi pe Brix fără expresie, acesta habar n-avînd dacă şarja sau nu.

– Mă acuzaţi de crimă! ţipă el, adunînd în sfîrşit totul la un loc în minte.

– Tentativă de omucidere, domnule Eiger, în afara

cazului că domnişoara moare; atunci, devine omucidere. Desigur, aveţi dreptul să nu mai vorbiţi, fără un avocat; ştiţi asta, nu-i aşa? Un moment.

Ofiţerul Janowski scoase din buzunar un cartonaş şi începu să citească rapid şi fără intonaţie:

– Aveţi dreptul să păstraţi tăcerea. Tot ce spuneţi poate şi va fi folosit împotriva dumneavoastră în instanţă. Aveţi dreptul la avocat. şi la consultaţia cu un avocat înainte de interogatoriu...

Brix ascultă lectura drepturilor, a tuturor şase, ca şi cum ar fi răsunat de foarte departe. Respira în rafale scurte. *Nu spune nimic.* Ospătarul nu-l văzuse făcînd nimic cu coniacul; cum ar fi putut? Nu avea cum... *Nu spune nimic.*

Era o cacealma. Dar păreau să ştie atît de multe. Halcionul nu se dizolva în apă? Brix n-o ştiuse. Se dizolva bine în alcool? Nu ştiuse nici asta. *Dar tot eşti mai deştept ca ei; ăştia-s doi netoţi. Nu spune nimic.*

Tăcerea se prelungea interminabil. În capul lui Brix răsuna un vuiet, ca valurile oceanului, sau o furtună apropiindu-se.

„Mi-e frică," îşi spuse el, lucru care-l sperie mai mult decît oricare altul: că acei doi dobitoci îl puteau face să-i fie frică. „Trebuie să mă ajute cineva. Aici sînt singur de tot."

– Îl sun pe tatăl meu! strigă el.

Ofiţerul Janowski împinse telefonul pe birou, pentru ca Brix să ajungă la el. Nimeni nu vorbea.

– Tată, spuse el, cînd răspunse Quentin.

În fundal se auzeau zgomote de petrecere; femei rîzînd, cuburi de gheaţă în pahare, un bărbat şi o femeie cîntînd o melodie dintr-un musical de pe Broadway.

– Tată, trebuie să mă ajuţi! Sînt la o secţie de poliţie din Westport. Sînt singur aici şi mă acuză de cri... de tentativă de omucidere. Sînt singur, tată! Trebuie să vii aici, să mă ajuţi!

Bărbatul şi femeia îşi terminară cîntecul şi invitaţii aplaudară. Perechea începu un nou cîntec.

– Tată? Tată!

– Nu vin nicăieri, replică fără intonație Quentin. Singur te-ai băgat în povestea asta; singur trebuie să te descurci. Nu poți veni fuga la mine ca un puşti de colegiu; eşti om în toată firea. Te descurci singur; nu mai eşti fiul meu.

Muzica se întrerupse brusc, Quentin închizînd telefonul. Brix începu să dîrdîie. Mai ținu un moment receptorul la ureche, încercînd să gîndească.

– În cît timp ajunge aici? întrebă unul dintre polițişti

Brix închise şi se răsuci spre ei.

– Nu vine. Futu-i mama mă-sii de ticălos! izbucni el. Deodată, îşi dădu seama că era pe punctul să plîngă. Christoase, nu se putea să plîngă! Rămase cu capul în piept, înghițindu-şi lacrimile care i se ridicau în gît.

Nu-i putea lăsa să-l creadă slab. Nu-i putea lăsa să-l creadă un prost. Era mai deştept decît toți la un loc, inclusiv taică-său. Avea să-şi poarte singur de grijă. Nu avea nevoie de nimeni.

– N-am terminat cu drepturile acelea pe care vi le citeam, reluă ofițerul Janowksi. Vreți să vi le citesc din nou?

– Pentru ce? mîrîi Brix. Încă îşi mai înfrunta lacrimile şi încerca să se adune.

– Trebuie să ştim dacă le înțelegeți. Le-ați înțeles?

– Pentru numele lui Dumnezeu, şi un țînc le poate înțelege!

– Atunci, reîncepu polițistul să citească de pe cartonaş, reținînd ce drepturi aveți, doriți să renunțați la dreptul de a rămîne tăcut şi să ne răspundeți la întrebări?

Brix scoase un hohot furios de rîs.

– Vă răspund la întrebări de-o juma' de oră.

– Dar vă puteți opri oricînd, replică ofițerul Fasching. Puteți păstra tăcerea.

Brix ridică din umeri.

– Atunci, semnați aici, spuse Janowski, şi-i puse în față un formular tipărit cu cele şase drepturi şi jos un

spaţiu pentru semnătură şi numele martorilor.

Brix se uită la coala de hîrtie. Nu trebuia să semneze nimic, îşi spuse. Apoi, însă, aruncînd o privire listei de drepturi, îşi spuse că, ce mama dracului, n-aveau nici o legătură cu el. Alea erau pentru criminali. Erau pentru oamenii care habar n-aveau de nimic. Erau pentru alţii, mai puţin deştepţi ca el.

Îşi mîzgăli iscălitura în josul paginii şi trînti alături un semn de bifare.

– Şi acum?

– Încă mai puteţi chema un avocat, răspunse ofiţerul Fasching.

Brix clătină din cap.

– Sînteţi sigur? întrebă Janowski. Chiar dacă aţi semnat aici, încă mai puteţi...

– Nu vreau nici un împuţit de avocat, răcni Brix. N-o mai lungiţi. Să terminăm odată!

– Domnul Eiger nu doreşte avocat, spuse Fasching, după care cei doi poliţişti începură să intervină cu rîndul, ca o trupă de vodevil aruncînd încoace şi-ncolo o minge.

– A refuzat să cheme avocat. Aşa este, domnule Eiger?

– Just, just, just. De ce futu-i mă-sa n-o puteţi lăsa încurcată?

– Fiindcă n-am terminat. Nu ne-aţi spus în ce aţi dizolvat halcionul.

– Nu l-am dizolvat în nimic, pentru Dumnezeu; n-am făcut nimic!

– Atunci cum au ajuns trei miligrame de halcion în stomacul ei?

– V-am spus, eu...

Brix se opri, venindu-i o idee. Se întrebă de ce nu se gîndise mai-nainte.

– De unde ştiţi că au fost trei miligrame? Dacă v-a spus Emma, atunci ar trebui să vă daţi seama că ea l-a luat. Nimeni altcineva nu putea şti cît a luat.

– Ştiu medicii; au experienţă în domeniu. E o aproxi-

mație, Brix, dar probabil e pe-aproape, bazată pe timpul estimativ de la momentul ingerării, pe simptome şi pe intervalul de restabilire. Ceea ce încă nu ştim, e cum ai făcut-o să-l înghită.

– Singură l-a înghițit! V-am spus că i-am dat...

– Spuneai că nu lua niciodată supradoze. Aşa i-ai spus farmacistului. Nu i-ai spus farmacistului aşa?

Brix tăcu.

– A existat vreun farmacist?

Brix tăcu.

– Ei, a fost cineva, nu-i aşa, Brix? Cineva ți-a dat pilulele, apoi tu le-ai zdrobit sau le-ai măcinat. Ce-ai făcut, te-ai dus la compania aia a ta şi a tăticului tău şi ai folosit mojarul şi pistilul cuiva? Încă se mai folosesc piulițe, ca pe vremuri? Sau le-ai dus acasă şi le-ai băgat în rîşnița de cafea? Sau în cea de piper? Sau în Cuisinart? Probabil că într-un Cuisinart n-ar merge, nu-i aşa? Niciodată n-am încercat să pisez pilule într-un procesor de mîncare; poți să ne povesteşti despre asta, Brix?

– Nu ştiu despre ce vorbiți.

– Despre cum ai măcinat halcionul înainte de a-l turna în coniacul sau vinul domnişoarei Goddard sau în ce i l-ai turnat.

– Nu l-am turnat nicăieri. N-am făcut nimic.

– Te-a văzut chelnerul.

– Nu m-a văzut nimeni!

– Ba te-a văzut. S-a întrebat ce făceai, dar şi-a spus că nu era treaba lui. S-a gîndit că o fi fost ca să doarmă mai bine. Avea dreptate, nu-i aşa? Nu-i aşa, Brix?

– N-am făcut nimic. Nu m-a văzut nimeni.

– Îi vom da telefon; poate ajunge aici în douăzeci de minute, întinse ofițerul Janowski mîna după telefon. Mult mai repede decît tăticuțul tău. Tăticul tău crede că ai încercat s-o omori pe domnişoara Goddard? De-asta nu vine să-ți întindă mîna? Poate ar trebui să vorbim şi cu el.

Tasta cifre la telefon, foarte încet.

– Am putea merge la el acasă, dacă nu vrea să vină

aici. Cred că aşa ar trebui să facem, să vorbim cu tăticul tău.

– Să nu vă apropiaţi de el! zbieră Brix; îi smulse poliţistului receptorul. Am făcut-o ca s-o ajut să adoarmă. Asta a fost tot. Întotdeauna aveam grijă de ea; nu putea să-şi poarte singură de grijă; era complet aiurită. Iar la cină, era agitată rău, răcnea şi urla şi m-am gîndit că trebuia să plece de-acolo şi să se ducă la culcare şi atunci avea să se simtă mai bine.

Ofiţerul Janowski desprinse telefonul din strînsoarea lui Brix şi îl puse la loc.

– Perfect, repetă el. Perfect. Perfect. Perfect. Ce înseamnă asta, Brix? Înseamnă că nu eşti capabil să vorbeşti despre ce-ai făcut la compania ta şi a tăticului tău?

Brix zvîcni înapoi în scaun.

– Nu ştiu ce vreţi să...

– A, cum să nu, Brix, haide, ştim cu toţii ce se întîmplă acolo. Domnişoara Goddard a aflat că erai implicat într-un delict şi a trebuit s-o omori ca să-i închizi...

– N-am fost! N-am fost implicat în nici un delict! Ce futu-i mama mă-sii se-ntîmplă aici? Mai întîi mă acuzaţi că i-am pus nu ştiu ce în coniac, şi pe urmă începeţi să vorbiţi despre compania mea; sînteţi aşa de zăpăciţi încît nici nu mai ştiţi ce faceţi în mă-sa!

– Dar ai recunoscut că i-ai pus nu ştiu ce în... în coniac, deci? Cred că da. Tocmai ai spus că da. Iar rapoartele testelor cu PK-20...

– Nu ştiţi nimic de PK-20! Nimeni din afara companiei nu ştie! Totul e confidenţial!

– Ştim noi, Brix. Ştim totul. Şi procurorul de stat la fel. Rapoartele testelor, cele dintîi, sînt în biroul lui. La fel şi referatele acelea de la prietenul tău Kurt. Toată lumea ştie totul, în afară de tine, Brix. Cum te simţi pe chestia asta? Neglijat? Nu va fi cazul, dacă ne spui adevărul. Atunci, discutăm împreună despre toată povestea asta. Toată lumea ştie, Brix. Toată lumea ştie.

– Tata ştie? întrebă Brix în şoaptă.
– Procurorul de stat l-a sunat astă seară la telefon.
Brix se prăbuşi în scaun.
Nu-i trecuse prin minte că procurorul de stat i-ar fi putut telefona tatălui său în seara de Crăciun; nimic nu-i trecuse prin minte. Era singur şi toată lumea ştia de ce.
Tumultul din urechi răsuna şi mai tare; părea un tren vuind prin cameră, drept spre el. Ridică privirea, din adîncul scaunului, să vadă ce se întîmpla.
Ofiţerul Janowksi şedea pe pervazul ferestrei; ofiţerul Fasching stătea pe colţul biroului. Îl priveau cu interes şi cu toată răbdarea din lume. Altcineva nu mai era de faţă. În încăpere nu exista nimic care să scoată un zgomot ca vuietul din capul lui.
Era singur, cu zgomotul acela îngrozitor. Singur, singur, singur, singur. Datorită împuţitului de taică-său.
– Am făcut-o fiindcă aşa mi-a spus el.
Cuvintele fuseseră rostite, iar Brix se chirci puţin la auzul lor, dar apoi îşi spuse: „La dracu' cu tot; e adevărat – e cel mai nenorocit de adevărat adevăr – şi n-a vrut să vină să mă ajute şi de ce futu-l în cur pă mă-sa să-l mai apăr? Am riscat totul ca să-l apăr, pe el şi compania, şi cu toate astea el m-a aruncat ca pe o otreapă. Nu-i mai datorez naibii nimic."
– Ce-ai făcut fiindcă ţi-a spus el? întrebă ofiţerul Janowski.
– Păi, ştiţi, aranjarea rapoartelor de la teste. A vrut să schimb procentajele femeilor care avuseseră probleme şi să le ridic pe- ale celor cărora le plăcuse produsul – era o cremă de ochi – adică, nimeni nu ne putea învinui cu-adevărat pentru asta, dar tata o voia oricum, pentru ca nimeni să nu aibă ce să comenteze. Aşa că am făcut totul; am făcut tot ce mi-a spus. Întotdeauna am făcut ce mi-a spus, ştiţi, orice voia, ca să fie mîndru de mine; credeam că aşa trebuie să procedeze un fiu.
Urmă un moment de tăcere. Detectivul Fasching se ridică în picioare.
– Şi n-ai vrut să ştie că Emma aflase, aşa e? Ai

crezut că se va supăra pe tine.

Brix dădu din cap. Mugetul din urechi se stinsese. Şedea într-o tăcere absolută, cocoşat de epuizare.

– O.K., Brix, vrem să semnezi o declaraţie, spuse Sergentul Janowski. O avem într-un minut.

Brix îl privi amorţit. Despre ce vorbea?

– Şi iat-o, spuse sergentul, în timp ce tînăra femeie din colţ îi dădea un teanc de hîrtii. Minunate maşinării, computerele; ca reluarea pe loc într-un meci de fotbal. Va trebui s-o citeşti înainte de a semna.

Brix privi paginile pe care le avea în mînă. Trecu peste primele şi sări direct la sfîrşit, citind ceea ce spusese despre tatăl lui. *Am făcut tot ce mi-a spus. Întotdeauna am făcut ce mi-a spus, ştiţi, orice voia, ca să fie mîndru de mine.* Ei bine, dacă-i putea veni ceva de hac bătrînului, asta era.

Pe Brix îl durea-n cot ce i se mai întîmpla, cîtă vreme o încasa şi babacu– său. Pierdea compania. Intra în puşcărie. Dădea faliment. Orice.

O să vadă el ce se întîmplă cînd un bătrîn îi dă cu şutu' la fiu- său. Se aplecă, puse pe birou ultima pagină şi o semnă.

– N-ai citit totul, spuse ofiţerul Fasching.

– N-am nevoie.

– Nu vrei să le citeşti?

Brix ridică din umeri.

– Atunci trece-ţi, te rog, iniţialele, în josul fiecărei pagini.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bîigui Brix, dar le parcurse pe toate, mîzgălindu-şi iniţialele în colţul de jos al fiecărei coli. Se îndreptă de spinare, apoi se ridică, întinzîndu-şi muşchii înţepeniţi.

– Acum mă duc acasă.

– Mă tem că nu se poate, răspunse ofiţerul Janowski. Te-am inculpat pentru tentativă de omucidere. Pînă cînd fixează un judecător cauţiunea, va trebui să rămîi aici.

– Nu-mi puteţi face una ca asta! Cine dracu' vă credeţi... nu mă puteţi ţine aici; nici măcar avocat n-am!

– Sînt sigur că vei avea, mîine, spuse ofițerul Fasching. Sînt convins că cunoşti mulți avocați şi se vor bucura să vină cînd le dai telefon. Ai fi putut telefona mai devreme, dar nu te-a interesat.

Îl apucă de braț.

– Deci, pînă mîine cel puțin, rămîi aici.

Brix se holbă la el. Încet, prin bulbucii de scotch care încă îi mai zburdau prin creier ca nişte mici rachete, înțelese că se afla în stare de arest pentru tentativă de omucidere asupra Emmei Goddard, şi că avea să-şi petreacă noaptea de Crăciun, *şi cîte alte nopți încă. Iisuse, cum dracu' mi s-a întîmplat aşa ceva?* – în închisoare.

Quentin stătea în cabinetul său, scriind nervos strategia. Avea fereastra spre Long Island Sound, cenuşiu şi neclintit ca sticla în acea perioadă a anului, cu iolele trase pe uscat şi înotătorii plecați.

Plaja era abandonată şi bătută de vînturi. Singuratică, cugetă Quentin, după care se întrebă de ce-i venise acest gînd, avea atît de rareori idei fanteziste.

Martie, îşi spuse, pentru a reveni cu mintea la lucru; voia ca totul să fie organizat pînă în doi ianuarie, cînd toți reveneau la treabă, şi astfel mai dispunea de trei zile.

– Martie, spuse, cu voce tare. „Lansăm linia PK-20 cu reclame suplimentare, două modele în loc de unul, la circa zece ani diferență de vîrstă, ca să ajungă pe piețe variate. Ar fi trebuit să ne gîndim la asta mai din timp. Dar mai întîi, seria de referate pentru companie, poate o scrisoare informativă, subminînd zvonurile fără a se referi direct la ele, întrucît repetarea lor ar însemna, într-un fel, o legitimare..."

Ideile îi veneau cu repeziciune. Ocazional, se gîndea la Claire, la Emma, la Gina, la Brix, dar nu pentru prea mult timp: avea o treabă de făcut.

Cînd sună telefonul, întinse mîna absent, încheind o propoziție, gîndindu-se la următoarea.

– Quentin Eiger, spuse el, contiunînd să scrie.

– Domnule Eiger, numele meu este Hank McClore; lucrez la biroul procurorului statului Connecticut.

Capul lui Quentin zvîcni în sus.

– Şi? întrebă el.

– Şi vă sun pentru a vă anunţa că, în baza informaţiilor pe care le-am primit, vom înainta mîine dimineaţă o acţiune judecătorească pentru a obţine interdicţia să efectuaţi orice expediţie pe teritoriul statului Connecticut a unei linii de produse cosmetice conţinînd un ingredient esenţial cunoscut sub denumirea de PK-20, pînă la efectuarea unei investigaţii privind siguranţa acestui ingredient. Am expediat de asemenea exemplare ale informărilor la F.D.A., şi prevăd că şi ei vă vor interzice transportul interstatal al acelor articole cosmetice. Departamentul Sănătăţii din Connecticut va contribui la anchetă, scopul acesteia fiind acela de a căuta dovezi de fraudă, intenţie de delict şi conspiraţie penală...

Quentin privi spre copacii dezgoliţi, dîre negre trasate pe un cer cenuşiu ca oţelul.

– Produsele noastre sînt sigure şi aşa au fost întotdeauna, replică el. Poate aţi auzit unele zvonuri – în orice domeniu de afaceri circulă întotdeauna zvonuri – dar de altceva nu dispuneţi.

Abia-şi stăpînea furia din glas.

– Dacă sînteţi conştienţi de propriile voastre interese, opriţi vînătoarea asta de vrăjitoare fără să mai faceţi un singur pas. Oţi fi voi în stare să terorizaţi micii întreprinzători, daca asta vă dă satisfacţie, dar nu pe Quentin Eiger; dacă nu încetaţi, vă previn, voi avea grijă să rămîneţi fără slujbe şi n– o să se mai uite nimeni la noi.

– Domnule Eiger, zise McClore, cu glasul de o stranie blîndeţe, ne aflăm în posesia unor referate care raportează reacţii, de la moderate la grave, inclusiv un caz de orbire la un ochi, în rîndurile populaţiei asupra căreia s-a testat crema reparatorie oculară PK-20. Aceste referate reflectă constatările din rapoartele de testare coiaţionate în interval de o săptămînă de la data de pe referate. Mai deţinem şi un al doilea set de rapoarte de

testare, în care procentajele afecțiunilor au fost modificate, iar cazul de orbire omis în între...

Quentin trînti receptorul şi sări val-vîrtej din fotoliu, ieşind pe terasa dinspre mare şi, de-acolo, pe plaja bătută de vînturi.

Porni cu paşi mari pe nisipul bătătorit, pradă unui tumult de gînduri. Strategia lui, construită cu atîta migală, depusă ordonat pe birou, nu mai valora absolut nimic, era o ruină. Şi nu se putea gîndi la nimic cu care s-o înlocuiască.

Cum naiba puseseră mîna pe rapoartele testelor? Presupusese că Brix le distrusese; ar fi trebuit să se asigure.

Dar asta n-ar fi schimbat cu nimic situația. Cineva intrase în fişiere, le găsise şi i le dăduse procurorului de stat. Cineva din companie, poate nu numai unul, era un trădător. Canalia; va afla el cine era şi...

Dar nu mai conta. Merse pe lîngă marginea apei, dînd la o parte din drum, cu piciorul, *pietricele* şi crenguțe. Trebuia s-o ia de la capăt, cu o nouă linie de produse sau, mai probabil, să-i dea un nou nume PK-20-ului, să-i dea întregii linii o denumire nouă şi o nouă imagine.

Poate avea să se îndepărteze de întregul gambit al tinereții perpetue; să încerce ceva complet nou. Sănătatea, eventual. În ultima vreme, toți erau sonați după sănătate şi dacă-i convingea că anumite creme şi unguente aveau să le mențină pielea, părul, unghiile, ce mama dracu', toate celulele din trup sănătoase, puteau trage singuri concluziile cu privire la tinerețe. Era o abordare complet nouă. Quentin încetini paşii. N-o mai făcea nimeni. Dacă folosea linia PK-20 sub vreun nume sexy care implica sănătatea perpetuă, şi găsea vreo două modele noi, putea s-o rezolve în mai puțin de-un an. Îl năpădi emoția. Avea să salveze totul, sfîrşind cu un produs mai bun decît primul – sfîrşind mai glorios decît prevăzuse vreodată.

Încetinind, îşi dădu seama cît de frig îi era. Purta

doar o pereche de pantaloni subțiri şi un pullover, peste cămaşa deschisă la gît, şi domnea un ger amarnic. Tremurînd, se întoarse şi o luă la trap spre casă. Avea multe de făcut; urma să-şi contramandeze întîlnirea de diseară şi să se-apuce de lucru. Aruncă o privire să vadă cît mai avea pînă acasă şi încetini paşii.

În uşa cabinetului stăteau doi bărbați, privindu-l, şi cînd se apropie, îi recunoscu: partenerii lui, cei doi care, împreună cu el, constituiau comitetul director. Ce naiba căutau acolo? Nu veneau niciodată în timpul iernii.

– Credeam că sînteți în Florida, spuse el, apropiindu-se. Sau anul ăsta era vorba de pescuit în Caraibe?

Le strînse mîinile.

– Sam, Thor; ce mai faceți?

– Tocmai am sosit, răspunse Sam.

Amîndoi se retraseră în cabinet, iar Quentin îi urmă, închizînd uşa. Avea nisip în pantofi; îl simțea ca pe nişte pietre, tăindu-i tălpile. Dar să-şi scoată pantofii în fața celor doi era imposibil; ar fi fost dezavantajat, stînd în ciorapi.

– Ei, luați loc, îi pofti el, oprindu-se lîngă birou. Care-i problema?

Cei doi rămaseră în picioare.

– Sîntem convinşi că ai aflat pînă acum, spuse Thor. Am auzit unele lucruri despre firmă care ne-au deranjat şi i-am telefonat procurorului de stat; a spus că urma să vorbească astăzi cu tine. Presupunem că te-a sunat între timp.

– Ați auzit unele lucruri? repetă Quentin. De la cine?

– N-are importanță. De-acum, sînt mulți la curent. Ți-a telefonat?

– Nu dispune de nimic; scormoneşte. Dar, ca să fiu scutit de-o droaie de belele, m-am hotărît să refac linia PK-20, s-o modific, s-o redenumesc şi s-o scot printr-o abordare cu totul nouă, un mesaj absolut nou. O pot face într-un an. Voi avea de recuperat nişte pierderi, dar nu e nici un motiv de îngrijorare. Nu există nimic care să mă poată frîna...

– M-a interesant întotdeauna, Quentin, îl întrerupse Thor îngîndurat, faptul că niciodată nu spui „noi“ cînd vorbeşti despre *Eiger Labs*. Întotdeauna este „eu“, de parcă tu singur ai face totul.

Nedumerit, Quentin se încruntă:

– Ciudată remarcă. Fireşte că fac totul singur. Deşi trebuie să spun că am zile cînd o simt.

Zîmbi, dar cei doi nu făcură la fel.

– Îţi cerem să demisionezi din funcţia de preşedinte al Laboratoarelor Eiger, spuse Sam. Mai exact spus, te înlăturăm. Vom încerca să salvăm compania; pe moment, se pare că n-a mai prea rămas mult de salvat. Dar, orice s-ar întîmpla de-acum încolo, se va întîmpla fără tine.

– Nu puteţi face asta.

Glasul îi suna disperat şi se opri să-şi tragă respiraţia. Simţea marginea biroului înfiptă în coapse; se dăduse îndărăt şi se rezema să nu cadă. Nisipul îi înţepa picioarele ca nişte cioburi de sticlă. Încă-i mai era frig; nici chiar fuga nu-l încălzise.

– Este ilegal. Avem o înţelegere, nouăzeci de zile preaviz pentru orice schimbare în structura corporaţiei...

– Acea înţelegere e nulă şi neavenită. Am discutat cu avocaţii şi nu încape nici o îndoială privind drepturile şi responsabilităţile noastre ca membri ai consiliului de administraţie. Ai periclitat firma, mizîndu-i siguranţa financiară pe un produs care nu putea decît să ne implice într-o anchetă penală la cinci minute după ce-l expediai. Pe baza acestei informaţii, nu avem nici o posibilitate de a-ţi îngădui să mai rămîi preşedinte şi şef de consiliu. Poţi să-ţi întrebi avocaţii, dacă ţii să divulgi toate detaliile motivelor pentru care s-a întîmplat. Sau vor citi ei în ziare; ai încercat să te gîndeşti la o cale de a o muşamaliza, dar odată ce biroul Procurorului de Stat o deţine, probabil că e imposibil.

Ziarele. Nu se gîndise la ziare. Sau la televiziune, radio, reviste. Avea să-şi piardă compania, iar mass-media urma să înfulece marea bombă; nimic nu le era mai

drag ticăloşilor ălora decît să doboare pe cineva cu putere şi influenţă. Simţi că se scufunda în birou. Cîteva referate cretine, atîta tot. Avea să-şi piardă compania. Toate planurile lui, orarele, scenariile pentru a folosi oamenii potriviţi la momentul potrivit spre a-şi extinde sfera de influenţă dincolo de graniţele statului... pierdute, nimicite. Avea să-şi piardă compania.

Ba nu. Pierduse compania.

Iisuse Christoase, cum naiba s-a întîmplat?

– Mare păcat că nu ne-ai consultat la început, zise Sam, deschizînd uşa cabinetului. Am fi putut evita. Thor şi cu mine n-avem prea multă simpatie pentru fraude; ba mai bine zis, nexam simpatie. O ştii bine, desigur; deasta nu ne-ai spus niciodată ce se întîmpla. Cu atît mai rău.

Cei doi ieşiră; Quentin îi privi îndepărtîndu-se pe terasă şi dispărînd după colţul casei, spre aleea din faţă, spre stradă, spre maşina lor, spre stăpînirea *Laboratoarelor Eiger* de către ei.

„Ticăloşii", îşi mai spuse, dar gîndul era slab, ca un fuior de fum dintr-un foc muribund. Pluti suspendat un moment în văzduh, apoi se risipi.

Pomul de Crăciun era luminat, cu podoabele şterse de praf în aceeaşi după-amiază de către Hannah, cu podeaua de sub el măturată de cele cîteva ace care căzuseră, cu şiraguri de becuri în formă de pară încercuindu-i ramurile ca nişte stele strălucitoare.

Emma stătea alături într-un fotoliu, privind prin arcadă spre sufragerie, în timp ce toţi ceilalţi eliberau masa şi duceau vasele la spălătoarele din bucătărie.

– Pot s-ajut şi eu, spusese, dar nimeni nu voia s-o lase.

– Nici gînd, replicase Hannah. Altă dată, dar nu în seara asta. E Ajunul Anului Nou în cinstea ta şi n-ai să faci nici un dram de muncă.

Şi astfel, fusese aşezată la masă, între Claire şi Alex, după ce terminaseră de gătit toată mîncarea, şi servită

din toate cele patru feluri – „ca o regină", spusese ea cu un chicotit – iar apoi David, care în tot timpul mesei o privise cu adorație, năucit de frumusețea ei și romanțîndu-i întîlnirea cu moartea, o condusese în living să se așeze lîngă brad.

– Și facem noi toate corvezile, zise el, ținîndu-i mîna de parcă ar fi fost făcută din sticlă.

Și astfel și arăta, își spuse Alex, privindu-și fiul cum mai stătu un moment alături, înainte de a reveni fără tragere de inimă în sufragerie.

Indiferent ce făcea Emma, mișcările ei erau delicate și fluide, cu grația lentă a unei dansatoare. Era slabă, dar într-un mod mai frumos ca oricînd, cu un soi de transparență fragilă, aproape ca și cum ai fi putut privi printr-însa.

Ca un înger, reflectă el dus de aripile fanteziei, dacă existau cumva îngeri. Dar tristețea care-i umbrise ochii timp de atîtea săptămîni nu mai era și, cînd zîmbea, avea surîsul unei tinere femei care crezuse că era pierdută și acum își găsise drumul spre casă.

Emma îl văzu privind-o și-i zîmbi, amintindu-și cît îi plăcuse chipul lui de prima oară cînd îl văzuse, și gîndindu-se ce plăcut era să-l aibă alături de ele, în largul lui, ca acasă, avînd pe chip, cînd o privea pe mama ei, o expresie care aduse în inima Emmei singurul junghi pe care avea să-l simtă în toată acea noapte de Anul Nou. Stătea liniștită în fotoliu, fără a se gîndi prea mult, lăsînd căldura și iubirea din jur s-o cuprindă în îmbrățișarea lor.

Își simțea mintea curățită complet, aproape lucitoare, prea netedă și alunecoasă pentru ca să se prindă ceva de ea. Gînduri și imagini se învolburau apărînd și dispărînd, fără ca nimic să dureze mai mult de-un moment. Doctorița spusese că nu trebuia să se alarmeze, avea să revină în scurt timp la normal, dar cea îngrijorată era Claire; pe Emma n-o deranja deloc, ea se simțea bine. Se putea gîndi la orice, însă la nimic atît de mult timp încît s-o doară.

Îi privi pe ceilalți venind să se așeze lîngă ea și le zîmbi, iubindu-i pe toți. Nu le păsa dacă vorbea sau nu – și în cea mai mare parte a timpului nici nu prea avusese chef de vorbă – nu făceau decît s-o iubească și s-o trateze ca pe o regină, iar ea îi iubea atît de mult încît i se părea că nu putea ține totul în suflet: era asemeni focului din cămin, dansînd și înălțîndu-se, încolăcindu-se în jurul ei, cald și luminos, umplînd-o, nelăsînd loc pentru nimic altceva.

Acum, cu masa de sufragerie eliberată și spălătoarele de vase bîzîind, cu flăcările săltînd cînd Alex mai puse un buștean, intrară toți în living. Hannah se așeză în fotoliu, Claire și Alex pe o canapea, Gina și Roz pe cealaltă. David se așeză pe jos, la picioarele Emmei. În fundal, cînta la radio *Simfonia a Noua* de Beethoven.

– Lasă-mă să pun eu cafeaua, spuse Roz, umplînd dintr-o cafetieră de argint ceștile delicate de porțelan.

– E rîndul meu, interveni Gina, împiedicînd-o pe Hannah să se ridice și tăind ea prăjitura făcută de aceasta. Era împodobită cu cuvintele *An nou fericit* în litere de glazură încîrligate, iar interiorul era numai rotocoale albe și ciocolatii – „Fiindcă a fost un an atît cu bucurii, cît și cu tristeți", precizase Hannah. Gina tăie feliile cu un cuțit de argint și fildeș, punînd-o pe fiecare pe farfuriile de desert franțuzești găsite de Claire într-un mic magazin exclusiv de pe Madison Avenue, în New York.

Claire privea rafinatele porțelanuri și argintării, apoi ridică ochii spre frumoasa și fragila ei fiică. Singurul lucru care contează, își spuse ea, și se întrebă cum ar fi putut așa ceva să trebuiască a fi demonstrat vreodată.

Timp de nouă zile îi stătuse alături Emmei. Hannah adusese mîncare și toate mîncaseră împreună, iar în restul timpului Claire stătuse în odaia fetei, dormind noaptea pe un pat mic comandat încă dinainte de-a se fi întors acasă de la spital.

În timpul zilei, cînd Emma dormea, Claire lucra la proiectele unei însărcinări pe care o obținuse noua ei companie după ce terminase contractul cu Eiger; de cum

se trezea Emma, le lăsa deoparte şi stăteau de vorbă. Vorbeau despre tot ce se întîmplase în trecut: toţi anii copilăriei, şcolile Emmei, prietenii ei, serile şi weekendurile acasă, cînd ea şi Claire găteau împreună, jucau jocuri de cuvinte, ascultau muzică, primeau musafiri. Şi vorbeau despre Alex.

– E îndrăgostit într-adevăr de tine, spuse Emma. Se tot apleacă spre tine, oriunde ai fi. Tu eşti îndrăgostită de el?

– Da, răspunse Claire.

Emma o privi atentă. Stătea în pat, într-o bluză de noapte din mătase, cu trupul perfect nemişcat; putea sta în capul oaselor timp de o oră sau chiar mai mult, fără a schiţa o mişcare. Acum, însă, se aplecă înainte şi-şi depuse o mînă subţire peste a mamei sale.

– Chiar că eşti. Arăţi altfel. Oarecum... strălucitoare.

– Strălucitoare?

– Ca şi cum ar arde o lumină în tine. Ştii... fericită.

– Sînt, răspunse Claire cu simplitate. Dar mare parte se datorează faptului că eşti tu aici şi te însănătoşeşti.

Aceasta însă apropia conversaţia prea mult de ceea ce se întîmplase cu Emma şi nu voia să discute despre asta, sau s-o întrebe. Dacă începea cineva să vorbească despre motivele bolii ei, Emma întorcea capul sau aborda alt subiect. Niciodată, însă, despre Brix.

– Ai să te măriţi cu el? întrebă ea.

– N-am vorbit despre asta.

Claire tăcu o clipă.

– Dar am vorbit despre mutarea lui aici, aducîndu-l şi pe David. Ce părere ai de asta?

– O, totul va fi altfel. *Toate se schimbă.* Am mai spus asta odată, demult, nu-i aşa?

– Da, ai spus-o, şi după aceea s-au întîmplat destule, şi bune şi rele. Dar cred că de astă dată va fi minunat, Emma. Altfel şi minunat.

– N-ai iubit pe nimeni, nu-i aşa? După tatăl meu.

– Nu. Crezusem că da, de cîteva ori, dar n-a fost ca el.

– Deci chiar vrei să stea la noi?

– Vreau să trăiesc cu Alex şi e important ca el şi David să locuiască împreună. Aşa că, răspunsul este da. O doresc într-adevăr. Mai mult decît orice, în afară de vindecarea ta.

– Oricum, s-ar putea ca eu să nu fiu aici, spuse Emma. S-ar putea să plec la colegiu. Aşa, însă, tu şi Hannah nu veţi fi singure.

– Nici Hannah nu va fi aici, răspunse Claire. Va deveni un fel de administratoră a unei centru de poezie pe care-l construieşte prietenul ei.

– Nu se poate! exclamă Emma. Ea locuieşte cu noi!

– Vrei să spui că e a noastră, zîmbi Claire. Aşa simţim, de cînd a venit, nu? Dar nu e numai a noastră, să ştii; are şi ea viaţa ei. Şi vrea să se ducă acolo unde oamenii au nevoie de ea.

Emma clătină din cap:

– Nu-mi place ca lucrurile să se schimbe.

– Pentru tine, voi fi eu aici, întotdeauna, replică blîndă Claire. Casa asta va fi aici, iar uşa îţi va fi oricînd deschisă. Şi Alex va face parte din comitetul de primire.

– Şi David. În fond, el cîţi ani are?

– Paisprezece.

– Of, mamă, băieţii sînt aşa o pacoste la paişpe ani. N-ar putea să fie doar Alex? El îmi place. Pe David nici măcar nu l-am cunoscut.

– Ai să-l cunoşti, de Anul Nou. Cred c-o să-ţi placă. Cred că toţi ne vom înţelege bine. E un băiat de paisprezece ani foarte simpatic.

Emma căzu pe gînduri.

– În camera cui o să doarmă?

– Încă n-am vorbit despre asta. Cred că într-a lui Hannah. Categoric, nu în asta de-aici; camera ta rămîne întocmai la fel, ori de cîte ori vei vrea să te întorci.

– Mă rog...

După un moment, Emma se rezemă de perne.

– Fie. Dar aş vrea ca Hannah să nu plece.

În alte zile, vorbeau despre Gina şi Roz, despre ferma lui Roz şi vizitele pe care avea să le facă Emma acolo ca să călărească, şi despre ceea ce dorea Emma în grădinile din jurul casei cînd avea să vină vremea săditului, la primăvară. Vorbeau despre colegiu, care începea în toamna următoare.

Emma dorea o şcoală mică şi nu prea îndepărtată, unde să poată urma diverse cursuri fără a trebui să se decidă imediat asupra unei specialităţi. Ideea de a lua hotărîri o înspăimînta, deşi doctoriţa îi spusese că şi asta avea să treacă, după un timp.

În unele seri, Alex venea să ia cina cu ele în camera Emmei şi vorbeau despre scrisul lui şi trupa de teatru din Village, şi despre David, iar Alex povestea despre locuri din jurul New York-ului unde mergea cu David la sfîrşit de săptămînă. Emma asculta şi vorbea puţin, în mici răbufniri de energie, despre tot ce doreau să discute Alex, Hannah sau Claire, cu excepţia lui Brix, a Laboratoarelor Eiger şi a Fetei Eiger. Ceilalţi aşteptau să aducă vorba, dar ea n-o făcea.

– Daţi-i timp cît mai mult, spusese Claudia Marks. Şi spaţiu. N-o aglomeraţi. Va rezolva lucrurile în felul ei, în propriul ei ritm. Dacă nu reuşeşte, poate cere ajutorul unui psiholog, dar eu i-aş lăsa şansa de a se descurca singură.

Aşezată în fotoliu lîngă pomul de Crăciun, Emma îşi mîncă felia de prăjitură de Anul Nou şi mai ceru o porţie, la fel cum făcuse şi la masă.

– Mi-e aşa de foame tot timpul, spuse ea, întinzînd farfuria.

– Ei, nu te scuza, replică Hannah, tăind încă o felie. Cam e vremea să începi a-mi aprecia talentele culinare.

– Acum, cînd pleci, spuse Emma.

– Mă rog, vei veni în vizită, şi-am să-ţi gătesc.

– Dar eu nu vreau să pleci, insistă ea. E aşa de frumos, cu noi trei aici; vreau să rămînă aşa. Vreau să rămîi la noi.

– S-ar schimba oricum, interveni calm Alex. Am mai vorbit despre asta.

Emma îl privi pieziş şi nu mai spuse nimic.

– Adu-ţi aminte, adăugă grăbit David. Mă mut şi eu aici, cu tine şi cu mama ta. Tata zicea că ţi-a spus. Doar n-ai uitat. Nu? Sau... nu vrei să vin?

– Nu, e-n regulă, răspunse Emma. Îmi amintesc. Eşti un băiat de paişpe ani simpatic.

– Asta ce vrea să-nsemne? întrebă David.

– Vrea să-nsemne că ne vom înţelege de minune, spuse Claire.

– Iar eu nu voi fi prea departe, adăugă Hannah. Poţi veni oricînd în vizită. Situaţia va fi altfel, dar nu atît de diferită ca şi cum aş fi plecat cu-adevărat departe, în Singapore sau cam aşa ceva. Am călătorit într-adevăr departe odată, aproape pînă-n Singapore, de fapt, iar fiica mea a rămas cu mama şi a spus exact ca tine: „Nu vreau să pleci; e aşa de frumos, toate trei; vreau să rămîi aici" – dar eu trebuia să plec, iar apoi, în lipsa mea, i-a fost atît de dor încît îmi dădea telefon în fiecare seară. Deci, ce-am făcut eu a fost să-i trimit pachete deosebite cu mîncare şi cadouri, păpuşele frumoase, bluze dantelate, cercei exotici, daruri minunate, şi-i scriam cîte o poezie sau o poveste pe care i-o puneam în fiecare pachet, aşa că era ca şi cum aş fi fost alături de ea zilnic, vorbindu-i, şi n-a mai fost atît de nefericită că trebuia să mă aflu în altă parte. Vezi tu, Emma, întotdeauna putem găsi căi de a fi alături de cei dragi.

– Ce frumos, murmură visătoare Emma. Mi-ai putea scrie şi mie poveşti.

– Păi, o să-ţi scriu. Dar să vii şi tu în vizită. Cît de des vrei.

În timp ce Hannah vorbea despre vizitele la New York, Claire o privea cu ochi îngustaţi. Se uită spre Alex şi-şi văzu propriile îndoieli oglindite pe chipul lui.

– Cînd s-a întîmplat asta? murmură el, rezemîndu-se mai aproape de ea.

– Nu ştiu, răspunse Claire; era întrebarea pe care

şi-o pusese singură. Cînd, în lunga serie de aventuri despre care le vorbise Hannah – o poveste de dragoste într-o croazieră, şi o alta, lungă, cu un magnat imobiliar, şi meseriile de furnizor şi de paznic, şi călătoria în Africa, şi postul de profesoară la St Louis – cînd ajunsese tocmai pe lîngă Singapore, destul de departe pentru a-i trimite fiicei sale pachete deosebite cu mîncare, cadouri, poveşti şi poezii?

– Nu cred că s-a întîmplat, îi şopti ea lui Alex. Cred că a inventat totul ca s-o facă pe Emma să-i accepte mai uşor plecarea. Întotdeauna încearcă să ne facă fericiţi cînd nu sîntem.

– Atunci, şi celelalte poveşti...?

– Nu ştiu. Le spunea cu o amănunţime atît de vie şi o asemenea pasiune... şi moartea fetiţei ei! Nimeni nu putea născoci aşa ceva, în în felul cum a povestit-o ea.

Pe buzele lui Alex juca un mic surîs.

– Dar toate aveau un motiv.

Încet, Claire dădu din cap.

– Ni le-a dăruit nouă, ca pe nişte daruri speciale, iar noi le-am folosit în felul nostru, ca să ne fie mai uşor.

Continua s-o privească pe Hannah, a cărei faţă ridată şi însufleţită era întoarsă spre Emma cu dragoste şi veselie, în timp ce depăna poveşti despre aventurile pe care aveau să le trăiască la New York.

După un moment, Claire îl privi pe Alex şi zîmbi:

– Nu contează dacă sînt adevărate sau nu. N-am s-o-ntreb niciodată. Zînele-naşe fac ceea ce au de făcut, oricum pot, şi nu trebuie să le luăm la întrebări. Iar cînd şi-au terminat treaba, pleacă, pentru a ajunge în alt loc unde e nevoie de ele. Exact ca Hannah.

Alex chicoti:

– Mi-amintesc cînd mi-ai spus că e zîna ta naşă. Crezusem că e o fantezie de basm. Dar dacă fatnezia asta i se potriveşte cuiva, ea e aceea. I-ai spus vreodată lui Hannah ce crezi că este?

– Nu. Prima oară cînd a venit la noi, a zis că mi-e verişoară, şi am...

Se opri, uşor încruntată.
– Crezi că e într-adevăr? întrebă Alex.
– Nu ştiu. N-are importanţă. Dacă, însă, s-ar pune problema, aş adopta-o.
Alex rîse. Hannah privi spre ei. Ochii ei luminoşi îi întîlniră pe-ai lor, şi se priviră lung.
– Vă iubesc pe toţi, spuse ea. Nimic în lume nu iubesc mai mult decît această familie. Iar cînd stai să te gîndeşti, altceva nici nu contează, nu-i aşa?
– Iubirea şi sănătatea, spuse Gina.
– Şi banii, adăugă sec Roz. Dacă iubirea şi sănătatea vin pe primul plan, banii trebuie să urmeze pe al doilea.
– Nu ştiu, răspunse Claire. Cred că uneori pot exista şi prea mulţi.
– Numai cînd oamenii devin neglijenţi, precizã Alex. Problema cu munţii de bani e că devine prea uşor de uitat cît de grea poate fi viaţa.
– Vrei să spui, că există oameni flămînzi în lume? întrebă Hannah. Dar n-o uităm niciodată; dăm bani la tot felul de grupuri şi organizaţii şi persoane. Ca familiei Morton; sînt sigură că ţi-a vorbit Claire despre ei. Am păstrat legătura, iar leucemia băieţelului lor e în scădere, se ameliorează şi chiar au rambursat o parte din sumă.
– Cred că Alex a vrut să spună că e uşor de uitat cum îşi pot face oamenii rău unii altora, spuse Claire.
Mîna ei se afla într-a lui, iar Alex o strînse puţin mai tare.
– Uităm cît de mult trebuie să lucrăm la relaţiile dintre noi, să le apărăm pe cele bune şi să le recunoaştem pe cele dăunătoare. Dacă primesc bani destui, prea mulţi oameni încep să judece pe principiul că banii, prin greutatea, abundenţa şi importanţa lor pot vindeca absolut orice. Dacă sînt angajaţi într-o relaţie proastă, îşi pot cumpărea scăparea. Dacă se află într-una bună, nu e nevoie să se ocupe de ea, fiindcă o ţin banii în funcţiune.
– Dar de multe ori asta-i adevărat, interveni Roz.

– Ţie nu ţi-au menţinut căsnicia, spuse Hannah.
– Ei, nu merge întotdeauna, însă nu poţi spune că banii nu-s importanţi, fiindcă sînt.
– Importanţi pentru ce, însă? întrebă Alex. Efectul cel mai bun al banilor constă în îngrămădirea de obiecte. Seamănă puţin cu o mituire a zeilor; dă-le destul, şi-ţi vor face din nou viaţa trandafirie.
Roz scutură din cap:
– Cu banii îţi cumperi libertatea. Nu eşti liber dacă trebuie să-ţi pierzi tot timpul cîştigînd atîţia bani cît să trăieşti de pe-o zi pe alta.
– Totul e că-i mult mai amuzant să-i ai decît să nu-i ai, adăugă şi Gina. Şi nu cred că, vreodată, Claire a uitat de oameni, relaţii sau orice altceva. Nu cred că s-a gîndit măcar că ar putea cumpăra zeii cu banii ei de la loterie.
– Credeam că am scăpat de griji, spuse Claire. Credeam că devenisem invulnerabile. Că nu mai puteam fi atinse.
– Ei bine, acum ştim că nu-i aşa, replică Hannah. Dar nici tu n-ai vrea să-ţi dai toţi banii înapoi, nu? Şi să te-ntorci la slujbă?
Se lăsă tăcerea.
– Păi n-ai putea, nu pentru acelaşi, interveni David. Am auzit de el la actualităţi, la T.V., a apărut şi-n ziare, tipul pentru care lucraseşi tu. Eiger? Apăruse articolul ăla unde spunea că fiu-său – Brix îl cheamă; zău că-i un nume de te trec fiorii, este? – a ascuns nişte teste pe care le făcuseră, o cremă pe care o folosesc oamenii pentru ochi sau, oricum, femeile, şi se îmbolnăveau, cineva a orbit, în fine, la un ochi, cel puţin, şi fi-su a ascuns totul, aşa că pe urma n-a mai lucrat acolo.
Privi în sus, din poziţia sa la picioarele Emmei, observînd interesul intens de pe chipurile tuturor, şi continuă, bucuros că i se dădea atenţie:
– Şi pe urmă au spus că *fiu*-său a dat vina *pe el,* ştiţi, pe taică-său, pentru acelaşi lucru; a spus că taică-său era cel care ascunsese sau, oricum, i-a zis lui s-o facă.

Iar taică-său nu mai e şeful companiei şi se pare că nici compania nu mai există. Şi toată lumea se ceartă cu toată lumea, la televizor şi cred că şi-n ziare. Foarte ciudată chestie.

– Ce-a făcut Brix? întrebă Emma.

– Păi, cum spuneam, a...

David ridică ochii şi-şi dădu seama că nu lui i se adresase. Privea spre mama ei. Expresia vagă, nesigură, din ochi, îi dispăruse; se uita ţintă la Claire, aşteptîndu-i răspunsul.

– A încercat să te îmbolnăvească, spuse Claire imediat; se aşteptase la acest moment şi hotărîse din timp ce-avea să spună. Ca să te sperii şi să nu spui nimănui despre referatele pe care le văzuseşi.

– Dar ce-a *făcut?* vru Emma să ştie.

– A pus o cantitate de halcion în ceva ce-ai băut tu la cină. Destul ca să te îmbolnăveşti.

– Dar tu ai crezut că voi muri.

– Nu ştiam, Emma...

– N-a vrut să mă îmbolnăvesc. A vrut să mor.

David îl privi pe Alex:

– Mi-ai spus să nu vorbesc despre asta. Cînd ţi-am arătat articolul ăla din ziar...

– A apărut în ziar? îl întrerupse Emma. Ce scria?

– Că a fost tentativă de asasinat.

– Destul, David, interveni Alex.

Claire se aşeză repede pe braţul fotoliului în care stătea Emma. O cuprinse cu un braţ şi o strînse la piept.

– El spunea că a făcut-o ca să poţi dormi.

– Dar nici tu nu-l crezi. Crezi c-a încercat să mă omoare. Niciodată nu l-ai plăcut.

– Asta nu-nseamnă că sînt sigură că a încercat să te omoare. Cred că, poate, a vrut să te sperie.

– Niciodată nu l-ai plăcut. Îl *cunoşteai*, mai bine decît mine. A vrut să mor. Mi-a spus că mă ura. Iar eu am spus... ceva... i-am spus... of, de ce nu pot să-mi amintesc? Ceva despre o distrugere.

Privi în depărtare.

– Că a distrus totul. Şi era acolo şi ospătarul; i-am spus că s-a sfîrşit. Şi am fugit. Am căzut, afară, şi cineva m-a ajutat să mă ridic.

– Ne-ai spus că nu luaseşi pastile în seara aceea, zise Claire. Te-am întrebat, la spital, şi de fiecare dată ai răspuns la fel. Că nu luaseşi nici o pastilă.

– N-am luat. De ce să iau? Erau numai pentru dormit, iar noi mergeam la restaurant. Şi eram fericită. Brix mă iubea...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. David scoase o batistă şi i-o puse în mînă, strîngîndu-i degetele în jurul ei. Fata o ţinu, dar nu încercă să-şi şteargă lacrimile. Se cuibări lîngă mama ei, potrivindu-se strîns în scobitura trupului său. Ridică privirea, întîlnind ochii lui Claire.

– A vrut să mă omoare. De ce se întîmplă de-astea?

Claire clătină din cap:

– Nu ştiu. Unii oameni sînt capabili de fapte rele. Alţii, nu. Nu are nici o legătură cu iubirea pe care o simţi pentru cineva, sau cît de mult încerci să-l mulţumeşti; există înăuntrul lui locuri pe care nu le poţi atinge. Iar dacă cineva e capabil să facă rău, şi nu-şi poate controla accesele de furie şi mînie, atunci ajunge prea departe de oamenii care ţin la el, chiar dacă se poartă calm; poate chiar iubitor, în aparenţă.

– N-am ştiut că era aşa, şopti Emma.

– Poate că n-o ştia nici el.

– Unde e?

– A fost arestat; a recunoscut că-ţi turnase halcion în pahar, aşa că i s-a refuzat cauţiunea. Nu ştiu ce se va întîmpla mai departe.

– E în închisoare?

– Da.

– Ar detesta asta.

– Sînt sigură c-o detestă.

Lacrimile fetei încetaseră.

– Poate nu era în stare să iubească pe nimeni. Vreau să spun, e ca şi cum n-ar putea umbla de unul singur dacă ar avea un picior lipsă, sau să apuce obiecte, fără

degete, ori poate altceva îi lipsea, ceva dinăuntrul lui, şi dacă o avea ar fi putut să iubească oamenii, dar n-o are, aşa că nu poate. Pur şi simplu nu poate. E un fel de invalid.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate, răspunse Claire, cu inima îndurerată de suferinţa Emmei, de faptul că nu putuse să deştepte în Brix omul iubitor pe care ea i-l oferise, omul pe care şi-l imaginase a fi.

Emma dădu din cap:

– Era atît de drăguţ... uneori.

Iar acesta, îşi spuse Alex, a fost epitaful Emmei pentru Brix Eiger.

În cameră domni mult timp tăcerea. Apoi Hannah se ridică şi începu să strîngă farfuriile.

– Merg să mai fac cafea. Şi avem şampanie. Ştiţi ce oră e?

– E ora ca Emma să se ducă la culcare, replică Gina.

– A, nu, e noaptea de Anul Nou, spuse Emma. Vreau să mai stau. Mă simt mai bine, Gina. Sînt aproape vindecată. Şi sînt fericită.

Prin odaie pluti un oftat, ca o briză uşoară, de uşurare şi bucurie. „O, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc", spuse Claire în sinea ei, începîndu-şi propria rugăciune pentru tot ceea ce era ales, pentru toţi oamenii din casa aceea şi pentru tot ce aveau împreună.

– Claire, tu *ai da* banii înapoi? o întrebă Roz.

– Nu. Sînt multe lucruri pe care vreau să le fac, oameni pe care vreau să-i ajut, colegiul Emmei, propria mea companie... Nu vreau să renunţ la toate astea. Îmi place să am bani; pur şi simplu îi voi respecta mai mult de-acum încolo. Întotdeauna am ştiut că ei nu pot rezolva totul; acum o şi cred.

– Ei bine, *acesta* e un mod minunat de a începe noul an, spuse Hannah; stătea lîngă şemineu, cu cafetiera de argint în mîini. Quentin n-a învăţat-o niciodată şi aş spune că asta e adevărata lui tragedie. Nu că n-a putut vinde un stoc de cosmeticale; nu că, după cîte se pare,

şi-a pierdut firma. Ceea ce e cu adevărat tragic e că nu-şi iubeşte fiul, şi crede că asta nu contează. Nu are familie, nu are nimic. Doamne fereşte. Îmi aminteşte de un om cu care-am lucrat odată, căruia nu-i păsa decît de propria lui importanţă. Şi...

– Strîngem Claire şi cu mine, interveni Alex, ridicîndu-se şi, în timp ce Hannah continua să vorbească, el şi Claire puseră pe tăvi ceştile, farfuriile şi platourile de desert şi ieşiră cu ele în bucătărie. Acolo era cald şi linişte. singura lumină provenind de la o mică lampă din camera pentru micul dejun. Lăsară jos tăvile şi se apropiară, în umbrele întunecate, îmbrăţişîndu-se.

– Mi-ai făcut o curte uluitor de castă, murmură Claire.

Alex chicoti.

– Între fiul meu şi fiica ta, n-am avut niciodată ocazia să ne apropiem de un pat. Cred c-ar trebui să ieşim de-aici şi să vedem cum ne putem descurca singuri.

– Mi-ar plăcea, rîse Claire.

– Şi Emma? Doar nu vrei s-o laşi singură.

– Va sta cu Roz şi Gina. Le iubeşte şi, pe moment, alt loc mai bun pentru ea decît ferma nici nu există.

– Hannah va pleca ia Forrest al ei... Iar tu şi cu mine vom merge... unde-ai vrea să mergem?

– În apartamentul tău din New York, răspunse Claire.

– Serios? Eu mă gîndeam la Hawaii. În luna ianuarie, Kauai-ul poate fi superb. Sau Puerto Vallarte. Tot cald şi frumos. Alege unul.

– Oricare. Nu vreau decît să fiu cu tine.

Se sărutară, un sărut lung care închidea în el toată prietenia acelor săptămînii cînd lucraseră împreună în studioul lui Claire, şi vecinătatea cumplitului trecut şi a zilelor vesele cînd se agăţaseră unul de altul şi fiecare de conştiinţa prezenţei celuilalt, mereu aproape: un nou miracol pentru Claire şi o descoperire, pentru Alex, că iubirea pe care o cunoscuse şi o pierduse putea fi creată de la început, într-un nou mod, şi-i putea dărui din nou un cămin.

Claire se retrase doar atîta cît să-l poată privi pe

Alex, să simtă fascinația apropierii lui, a zilei de mîine și a următoarelor, un viitor împărtășit după atîția ani de singurătate. *Ziua de naștere a vieții mele a sosit. Iubirea mea a venit la mine.* Demult, o femeie numită Christina Rossetti scrisese aceste versuri într-un poem, iar Claire le decupase și le vîrîse în potrofel.

– Ziua de naștere a vieții mele, îi murmură ea lui Alex. Niciodată n-am știut că va veni la mine. Niciodată n-am știut că *tu* vei veni la mine.

– Te iubesc, spuse el. Alinarea inimii mele; desfătarea sufletului meu. Ne vom simți atît de bine împreună.

Claire se gîndi la Emma și David, și la casa care-i adăpostea pe toți; trupul îi era însuflețit de căldura brațelor lui Alex împrejurul său și de umerii lui puternici, și cunoștea un sentiment de bogăție pe care niciodată nu-l mai trăise. Se gîndi la Forrest Exeter, cum stătea lîngă șemineu în biblioteca ei, glasul său răsunător umplînd încăperea. *Sîntem împrejmuiți de miracole și posibilități... Dumnezeule, ce binecuvîntare să fim vii, să îmbrățișăm infinitele minuni ale acestei lumi magnifice!*

– O lume de minuni infinite, îi spuse ea lui Alex. Așteptîndu-ne. Toate acele descoperiri pe care nu le-am făcut încă...

Îl sărută și vorbi cu buzele atingîndu-i-le pe ale lui:

– La mulți ani, iubirea mea!

Sfîrșit

LOZUL CEL MARE

Claire Goddard avea puţini bani de cheltuit pe bilete de loterie. Dar a cumpărat totuşi unul, să-şi facă hatîrul, cu gîndul „şi dacă...?“ A doua zi, a cîştigat şaizeci de milioane de dolari...

39900 lei